16 / 79

Catalina de Sena

Sancta Catharina de Senis.

Dialogus cum [c]ertis orationibus per eam factis.

I 00072

Nº 712
2-13-5-24
BIBLIOTECA
DE LA
Universidad de Salamanca.
Est. 13 Caj. 5 Núm. 24

7

m-42

2 — 13 — 5 — 24

num. 16. cax. 7. num. 32.

I
00072

b18461335

Dialogus Seraphice ac Di
ue Catharine de Seni
cum nōnullis aliis
orationibus.

Marcus Ciuilis Brixianꝰ Fra
tri Paulo ſancheo Aragonenſi ſa/
cri obſeruantis predicatorum ordi/
nis .S.P.D.

i

Nter vitia: quibꝰ
chriſtiani nominis
profeſſores a ſuo i
ſtituto degenerāt:
illud Paule deo
obſequētiſſime ap
prime dānanduꝫ
cenſeo: quod ſaluti erudimenta ne/
ceſſaria: ad que ſtudioſe perquiren/
da: ſibiqꝫ diligenter applicanda in/
ꝯniuentibus oculis inuigilare de/
berent: alienas tanꝙ res: ⁊ ſuperua
cuas negligunt: quaſqꝫ impruden/
ter ſibi chriſti nomen aſſiuerint: po
tius quicquid chriſtuꝫ non ſapit ap
petunt: ꝙ quod ⁊ nomini conſenta/
neum ſit: ⁊ firmiſſimam opem ad ſa
lutem conferat. Capitale proculdu
bio vitium: ⁊ mentis caligo morti/
fera. Sicuti.n. ſi ſalubria documēta:
quibus animus illuſtratur: addiſce
rent: ſuum attendendo finem qua
iter ad illum eſt pergerent: ita his
ſpretis vere rationis expertes falſa
bonitatis ſpecie decepti delirantes
eam vitam viuunt: cuius tranſacte
errorem fruſtra deinde cognitum
ſempiterno miſeri ſupplicio luunt.
Nemo quod non nouit: aut bonum
amat: aut malum deuitat. quis.n.
tam peruerſe: ⁊ ſibi contrarie natu/
re eſſet: qui ſi celeſtem illam hieruſa
lem ſolummodo ꝙtum diuina cha/
ritas imbecillitati noſtre per ſua: ⁊
ſanctorum patefecit eloquia agno/
ſceret: rurſuſqꝫ: ꝙ ab illa futuris cru
libus mala parata ſint exprecto: ⁊
iuſte penſiculanti animo metiretur
non ad eam laxis affectuum habe/
nis curreret: ⁊ contraria veluti mor
tē: quia ⁊ peiora ſunt: reformidaret?
Id cum alias: ex quo mihi lucis ali
quid incla ruit: ſemper exiſtimaue/
rim: tunc precipue liquido patuit
cum catharine Senenſis raruꝫ ſan
ctitatis ſpecim̄ dialogos lectitan/
dos aſſumpſi. Proh diuinam bo/
nitatem: que in illis ad mores com
ponendos documēta propoſita: que
ad affectꝰ caſtigandos precepta tra
dita: que ad habendos nos in ratio
nis frenis deſcripta cōſilia. Non ali
bi iocundius ad dei amo[illegible] homo
allicitur: non horridiꝰ a peccati cul
pa deterretur: non profundius ſe/
cluſo errore veritas intimatur: aut
clarius virtutis dignitas aperitur:
⁊ vitij turpitudo detegitur. Ibi nor
ma integritatis conſeruande: ibi ꝓ
bitatis augende diſciplina colligi/
tur: ibi occulta dei aperiuntur con
ſilia: ibi diuine gubernationis alti/
tudo monſtratur: ibi cecis per cu/
rationem lux redditur: videntibus
noxia defendendo ſeruatur: ibi cu/
rioſis vi rationis oſtenſa ſatiſſit: ſa/
pientibus ſua cognitione digna red
duntur. Deniqꝫ in his dialogis tam
copioſe: ſalubriter: ac ſancte calligā/
ti humane peregrinationi prouiſuꝫ
omnifaria eſt: vt ſaluti ipſius conſu
li: meo iudicio: conſultius nequeat.
Nec mirum: nā vt ſepiſſime: ⁊ ex ar
bitrio ad deuꝫ ſpiritu rapiebaẗ: cos
ꝑ extaſiꝫ ⁊ ꝯcipe: ⁊ dictar ſolebat. vn̄

haud verebor hoc affirmar̃ neminē
peruerſe adeo: ⁊ obſtinate iniquita/
tis eſſe: qui ſi illos ruminabunda: ⁊
non deuoranti lectione tractarit: ſi
non verba tantū auribus: ſed ⁊ ſen
ſus mente perceperit: ſi ab illuceſcē
te vſquequaq; veritatis lumine ocu
los prorſus nō auerterit: generoſus
tranſfuga non appareat. Quem .n.
illud non maxime moueat: ⁊ valde
mirabundum reddat: tenere etatis
virgunculam: cum que in feminino
ſexu pares viris eruditione extite/
rint ſingulari miraculo ſint: tā pro
fundas ſententias: tam alte ex ipſa
diuinitate depromptas ſcripti; con
didiſſe: vt vix plerunq; percipi ſapi
entiſſimis queant: Ut illius glorio/
ſa: ⁊ inclita ſanctitas preceptis ſuis
non conciliet auctoritatem: nōne ip
ſa ſibi per ſe certiſſimo teſtimonio
ſunt: quecunq; fluxerint fiſtula: di/
uino proculdubio fonte promanaſ/
ſe: nec aliunde traxiſſe originem: ꝗ
quo lectorem ducere ſtudioſe contē
dant: Non poteſt ſolis ſplendor niſi
a ſole proficiſci: nec lucis claritatem
preter lucem afferre quid poteſt: ce/
litus celeſtia proueniunt: ⁊ que dei
ſunt ipſe ſolus nouit. Eia igitur om
nes: liceat queſo mihi deuotiſſime
chriſto paule tecum: ⁊ alios alloqui
eia inq̄ omnes ⁊ qui celeſtia nō cre
dentes malo veſtro contemnitis: ⁊
qui fallacibus ſeculi huius illecti il
lecebris detinemini: quiq; ꝓprie ſa/
lutis amantes mortali exuto corpo
re immortalem conſequi beatitudi
nem cupitis: eia iterum: atq; iterū
omnis generis homines omnes vo

bis ex huius libri fonte aquam ple
nis pectoribus haurite: ipſam ſitite
in ipſam voſipſos ingurgitate. Qui
captus eſt oculis: lucē recipiet: qui
triſtis: conſolationē: qui feſſus: quie
tem: qui tardus: alacritatem: qui đ
bilis: vires: qui rudis: eruditionem
Rurſus: cui lux ꝑſpicua: mens tran
quilla: indefeſſi nerui: prompta ve/
locitas: conſtans fortitudo. Doctri/
ne lumen: hoc ſe fluēto omnifaria
virtute predito immerſet ⁊ non ſolū
ſui ornamenti conſeruandi preſidia
inueniet: Sed ⁊ augēdi fomenta cō
cipiet. Si cui maiora fide videor ꝓ
mittere: ⁊ que minime conſtatura
ſint: is in rem preſentem veniens id
eſt opus ipſum pertractans quid il
lud ſit: ⁊ quid dixerim conferat: tūc
ſi non contra ſenſerit: videlicet me
longe minora: ꝙ pro re debuerim ſpo
pondiſſe. vt hominem loquacem:
vanū: ⁊ nullius fidei me digito mō
ſtret. Nec quenquam terreat: aut fa
ſtidio amoueat infimus: ⁊ vulgari
propior: ꝙ latino orationis ſtilus: li
buit .n. olim ſpirituali Catherine
pr̄i q̄ ipſa vernacula locutiōe edide
rat: in tale genus dicendi tranſferre
rerum eloquentia illinc: non verbo
rum petenda eſt: nec propter ſermo
nis infantiam rationis elegantia cō
temni debet. Liber hic non ad au/
res mulcendas: nec linguam polien
dam: Sed ad animam: ⁊ ſenſus in/
ſtruendos paratus eſt: nec recte di/
cendi: Sed recte viuendi precepta
continet. Satis: ſuperq; facit: qui
quod profitetur: id preeſſe: graphi/
ce: ⁊ perfecta ex arte edocet: celeſtia

pollicetur: pꝛeſtat abunde: verita/
tem pꝛomittit: dilucide pꝛofert. Ac
ſi: vt ex durioꝛis coꝛticis fructibus
coꝛpoꝛi guſtulum conqueramus: ⁊
dentes cōcutimus: ⁊ palatum mul
totiens amaritudine offendere ſuſti
nemus: multo magis: vt ſalutaria:
ac ſua anime cibaria comparemus
vt diuina illi miniſtremus edulia:
animi ſimul: ⁊ aurium molliciem de
bemus compꝛimere. Delicati nimis
⁊ luxuriantis eſſet putaminum fa/
ſtidio talem nucleum perdere: ⁊ rē
ſaluti adeo vtilem: vt etiam neceſſa
ria ſit: quia ſecum baldimenta non
afferat ſpernere. Poetas ſepiſſime:
qui paruꝫ ſapiant: ⁊ minimo ſale cō
diti ſint ſola rhitimi modulatiōe de
tenti percurrimus: ⁊ nō enim apud
nos valebit ſententiarum dignitas
rationis pondus: lux ſapientie: vita
lis vtilitas: vt hec quia verboꝛum
fucus non compſerit: faſtidiamus?
Si ſapimus vel ob hoc grata nobis
fuerit oꝛationis ſimplicitas: quod
nuda ratio oculis ꝑſentatur: quod
nulla perſona: nullo lenocinio: nul/
la extrinſecus petita ſpecie eſtiman
tis inditio ſubtrahitur. Generoſuꝫ
mercatoꝛem dicimus ſuiſq; fidentē
merci bus: qui res non mangoniza
tas: ſed vtut ſunt venditioni expo/
nit: placet q; ille ingenuus inſtitoꝛ:
qui nulla verboꝛum calliditate fal/
lat emptoꝛem: hec cum ita habeant
nemo ſit: hoꝛtoꝛ: ⁊ conſulo: qui tanta
ſe capi ſocoꝛdia: ac ſtoliditate patia
tur: vt ex hac vite arboꝛe: q̄m decuſ
ſa ſint folia: fructus non velit decer
pere: ⁊ huius pluſquam nectarei ꝓ

culdubio fontis: quia non per arti/
ficioſos tubos: ſꝫ naturales tophos
perfluat potatoꝛ eē recuſet. Sed mo
leſta quedam turba: que dente liui
do huic pulcherrimo Catherine li/
lio honeſtamentum querit detrahē
re: mihi ſtomachum mouet ait. n.
Chꝛiſti ſtigmatum oꝛnamenta non
aſſecutam: quaſi q; immerito in nu/
merum ſanctarum redacta ſit obij/
cit pontificē: qui eam vulgari vtar
verbo. Canonizarit: ſuum fuiſſe con
ciuem. Caue tibi inuida turba: ne ſ
quos tu fruſtra ad feriendum den/
tes acuis: patraris ipa gregis ſui cu
ſtos chꝛiſt[9] Jeſus: cui ſue care ſunt
oues: lupos inſequi ſolet. Velit: no/
litue quiſquis aduerſanti incaſſum
animo obſiſtit: huc ſanctiſſime vir/
gini redemptoꝛ noſter cicatricū ſua
rum ſtigmata impꝛeſſit: verum eſt
quod pꝛofunda adeo ipſius humili
tas fuit: tātum vel honeſtiſſimi ſplē
doꝛis in hoc ſeculo contemptus: vt
eoꝛum manifeſtationem depꝛecata
ſit: ⁊ tam illuſtribus ſtellis velamē/
tum pꝛecibus impetrarit: eodemq;
momento pariter ⁊ patibuli illius
vindicis vite moꝛtalium monumē/
ta in coꝛpoꝛe: ⁊ humillimi animi al
tam in celo gloꝛiaꝫ pꝛomeruerit. Et
qd mix cū his longe maioꝛa aſſecu
ta ſit: illeq; omniparens Deus: qui
infirma mundi eligit: quibus foꝛtiſ
ſima queq; confundat: pꝛo ſua in/
enarrabili bonitate ⁊ diuinioꝛibus
illā honeſtamētis illuſtrarit. Per
legatur eius vita a beato raimon/
do deſcripte fideliter: perlegatur
epiſtola diui ſtephāi ſacerdotis car

tuſiẽſis: vt aſſumpto vtar cognomi
ne: in eiuſdem ſanctitatis teſtimoni
um edita. Diui inꝗ ſtephani qui cũ
ſecundis huius ſeculi rebus: delici/
iſqꝫ vinctus detineretur mirifice ab
ea ſolutus: ac familiaris illi factus
dialogorum plerumqꝫ dictata cala
mo ſuſcipiebat. Perlegãtur ⁊ que
de eadem a Pio ſecundo Ponti/
fice carthis condita ſunt. Item alia
non pauca: que omnia recenſere lon
gum eſſet. Conſtabit preter ſtigma
ta plurima miranda: ac ſingularia
huic ardenti caritate lampadi at/
tuliſſe fulgorem: vt chriſtum ip/
ſam ſibi ĩ ſponſam o ſuſcepiſſe: vt po
ſtliminio ad vitam redditus: celeſti
um archanorũ reuelatio: ꝓprij cor
dis chriſti manu facta mutatio alie
ni inſpectio: diutina vita nullo: pre
terꝗ ſpirituali cibo refecta: ⁊ alia
multa: que nũc referre non attinet:
vt nulla nos admiratio mouere de
beat: cui tot diuiniora attributa
ſint: eandem ⁊ ſtigmatum gloria fu/
iſſe donatam. quantum vero ad ſan
ctitatis nomen attinet potius me il
lorum miſeret: qui id iniquo patien
tes animo impie oppugnant: ꝗ q̃s
propulſatorem: defenſoremue deſi/
derare rem cenſeam. Uita etenim:
meo iudicio: grauius teſtimonium
ſanctitati affert: ꝗ mortalium quis.
quanꝗ: ſi ciuitatis vinculum fidem
ſuſpectam faceret: multo ſuſpectio/
rem facere deberet eiuſdem inſtitu/
ti profeſſio eademqꝫ religio. Arctio
ris nanqꝫ neceſſitatis coniunctio eſt
correligioſos: vt ita dixerim eſſe ꝗ
conciues: ⁊ tamen Pontifices nõ
nulli eos in ſanctorum numerũ re
tulere: non de monachis quorum
in hoc genere infinita exempla ſunt
ſed de alijs loquor: cũ quibus vnũ:
eundemqꝫ colendi. Dei ordinem ſe/
ctati fuerant: nemineqꝫ detractan/
te: nec immerito recepti ſunt. Non
eſt tam longe repetenda ſuſpitio: vt
communis parens ciuitas fidem in
firmet. Uis omnis: ac facultas teſtã
di tolleretur ſi reijcienda conciuiũ
teſtimonia forent. Id quod quoni/
am per ſe adeo patet: vt: qui aduer/
ſentur: potius ridiculi fiant: ꝗ ali/
qua ex parte ſui ĩſani compotes vo
ti: non in hac ero aſſeueratione pro/
lixior: ne improborum fatuitas me
in id vitij trahat: vt ſuperuacanea
veritatis aſſertione proborum ſalẽ
offendam. Hos tantum mordaces:
ſi quis apud ipſos precibus locus ẽ:
oratos vehementer volo: ne adeo ſi
bi in hac falſa opinione concepta in
dulgeant: vt opera ſimul cum auto
ris ſanctitate reſpuant. Tantiſper
a proprio obſequio temperent: dũ
angelice huius virginis dialogos
perlegendo cognoſcant. Id cum ef/
fecerint ſuo liberum relinquemus
arbitrio ⁊ de ipſa ſentire quid libe/
at: ⁊ nobis etiam quid de eadem ſen
tiamus ex ſua voluntate preſcribe/
re. Nunc vero te Paule: quoniam
cum ſat prata biberint: riuuli clau/
dendi ſunt: per chriſtum: quem vt
par eſt: vnice: ac ſũme colis: rogo: ⁊
ſi ſinis oro: vt catharinam: cui te exi
mia deuotione deditiſſimum ſcio:
quottidianis ſollicitare nõ deſinas
precibus: vt ſua interceſſione: que

nos in hac miſeriarum periclitabūda valle familiaritas conciliauit: ea in montis ſion trāquillitate perpetua ſecurius: letiuſqꝫ perfrui mereamur. Uale.

Epiſtola Diui Stephani Carthuſienſis.

Uenerando religioſo ſibiqꝫ pamabili cordi ſincero fratri Thome Antonij de ſenis ordinis pdicatoꝝ: in conuentu ſanctoꝝ Joannis ꝛ Pauli Uenetijs immoranti. Frater Stefanus de Senis prioꝛ: licet indignus domus ſancte Marie ꝺ gratia carthuſienſis ordinis prope Papiam ſalutem in eo qui eſt vera ſalus. litteras veſtras affectuoſe recepi: ꝛ attente perlegi. per quas me valde requiritis atqꝫ rogatis: vt veridicam informationem veſtre caritati dirrigere debeam etiam in publice forma de geſtis moribus virtutibus: atque doctrina famoſe ſanctitatis virginis beate catherine de ſenis. Cuius conuerſationem aliquando merui dum ageret in humanis: vt aſſeritis. Et preſertim occaſione cuiuſdam querele facte Uenetijs in epiſcopali pallatio circa celebrationem feſti ſine commemorationem eiuſdem virginis: quia multi credere nolunt veras eſſe virtutes que de ipſa veridice predicantur. Ut verum aperte fatear facies ipſius virginis cum omni genere ſuo mihi: ꝛ omni genere meo penitus ignota fuit: licet in eadem ciuitate Senarum oriundi fuerimus: vſque ad annū domini. M.ccc.lxxvi. vel circa. Nec etiam illo tempore velut immerſus in fluctibus vite preſentis eius habere noticiam exoptabam: niſi qꝫ eterna bonitas que neminē vult perire: per hanc virginem animam meam a faucibus inferni liberare diſpoſuit. Accidit igitur illo tempore ſine culpa noſtra: nos incurrere quandam guerram cum valde potentioribus nobis. Jn qua cum plurimi magni ciues aliquando fuiſſent occupati: atque fatigati nullam omnino ſpē alicuius bone voluntatis: vel pacis ab illis aduerſarijs noſtris habere potuerunt. Tūc virgo prefata valde florebat in vniuerſa tuſcia: ꝛ magnis virtutū preconijs a quampluribus extollebabatur Et opera valde miranda referrebantur. Unde mihi ſuggeſtū extitit: quia ſi rogarē illam de tali negotio: ſine dubio pacem haberē: quia multa ſimilia fecerat. Quare conſilium habui cū vicino viro nobili qui longo tempore portauerat odiū: ꝛ poſtea pacem fecerat: eiuſqꝫ ſacre virginis conuerſationē hēbat.

Qui vt mortuum meum audiuit
illico reſpondit. Indubitatum ha/
beas: quia nullam in iſta ciuitate
perſonã inuenies que ſit aptior ipſa
pro tali pace. Subiungens vltra
non differas: ⁊ ego te ſociabo: viſita
uimus igitur eam: que me recepit:
non vt verecunda virgo ſicut exi/
ſtimabam. Sed affectuoſiſſima cari
tate veluti ſi germanum a remotis
partibus redeuntem gratioſe ſuſce/
piſſet de quo fui miratus. Et atten/
dens efficaciam ſanctorum verbo/
rum quibus me non ſolum induxit
verum etiam compulit ad confeſſio
nem: ⁊ ad virtuoſe viuendum dixi.
Digitus dei eſt hic. Et audita cau/
ſa mee viſitationis abſolute reſpon/
dit vade fili cariſſime confidens in
domino quia libentiſſime laborabo
donec habebis optimam pacem. Et
huiuſmodi pondus omnino ſuper
caput iſtud habere me ſinas. Et ita
poſtea rei probauit euentus: quia
miraculoſe poſtmodum ipſa medi/
ante pacem habuimus: ⁊ etiam con
tra voluntatem ipſorum aduerſa/
riorum noſtrorum. Et hoc omitto cau
ſa breuitatis. Interim ego ſollicita
re deſiderans huiuſmodi pacem vi:ſi
ſitaui pluries eam. Et quottidie ꝓ
pter efficaciſſima verba ſua ⁊ exem
pla perfectiſſima ſentiebam interio
rem hominez in melius conſcientia
compellente reformari: me rogauit
hoc interuallo temporis: vt aliquas
epiſtolas quas ore virgineo mirabi
li modo dictabat ego ſcriberem. Et
hoc vtiqꝫ valde libenter acceptaui
quottidie ſentiens in me per nouũ
feruorem ad celeſtia cor accendi vil
lipendendo ſeculum: ⁊ omnia ſua
cum tanta diſplicentia vite priſti/
ne: vt vix me tollerare valerem. Et
talem ac tantam in me ſenſi muta/
tionem: vt etiam ab extra tempera
ri non poſſet. Ita vt fere tota ciui/
tas miraretur. Et quanto plus at/
tendebam vitam exempla: mores ⁊
verba prefate ſancte virginis: tan/
to maius augmentum in me perci/
piebam aperte diuini amoris: atqꝫ
ſeculi contemptus. Poſt modicum
vero temporis prefata ſacratiſſima
virgo dixit in ſecreto. Noueris dul
ciſſime fili: quia cito complebitur
maius deſiderium quod habeas.
quo percepto fui ſuſpenſus in men
te ꝙ aliter: quoniam in me neſcie/
bam inuenire quid in mundo vel/
lez habere: imo potius oĩa ſua recu/
ſabam. Ideo dixi. Obſecro cariſſi/
ma mater: quod eſt illud maius de
ſideriuz quod habeam. Et ipſa que
ras inquit in corde tuo. Ad quam
ego: vere mater amantiſſima: neſcio
maius in me deſiderium inuenire:
quam eſſe iugiter iuxta vos. Et illa
ſubito reſpondit. Et hoc erit. Ego
vero neſciebam intelligere moduꝫ
qualiter honeſte ſiue cõmode poſ/
ſet ita fieri propter diſſimiles con/
ditiones ⁊ vtriuſqꝫ ſtatum. Ille ve/
ro cui nihil eſt impoſſibile per mo/
dum admirabilem ordinauit ipſaꝫ
ad ciuitatem Auinioñ. videlicet ad
dominum gregorium Papam vn
decimum dirrigere: greſſus. Et ita
licet indignus acceptatus fui co/
mes tam ſancte ſocietatis: particip̃e/

dens:atqꝫ derelinquēs vtrunqꝫ pa/
rentez germanos:ſorores:⁊ alios cō
ſanguineos me beatum eſſe repu/
tans ex virginea preſentia. Poſt h
ipſe ſūmus pōtifex venit ad vrbez
Romanaz ipſa virgine ſanctiſſima
ſōlummodo confortante: tamen ex
diuino precepto prout apertiſſime
mihi conſtat ⁊c. Et pro factis eccle/
ſie ſancte miſſit eam florentiam. que
tali tempore rebellis erat eccleſie:
vbi multa mirabilia deus operatꝰ
eſt per eam: vt aliqualiter in ſua le/
genda panditur. Et ibi ſecū adhuc
eſſe merui. Tandem etiam in Ro/
ma fui ſecum: vbi poſt multos: ⁊ vt
ita dixerim intollerabiles labores
infatigabiliter ad honorem dei por
tatos: ⁊ illariſſime tolleratos feliciſ/
ſimo curſu diem clauſit extremum
in preſentia mea. quam etiam pro/
prijs manibus ad mineruam: vide
licet fratrum predicatorum eccle/
ſiam detuli tumulandam: immo ve
rius in capſa cipreſſīnia ⁊ honora/
bili ſepulcro marmoreo conſeruan
dam. Dum vero laboraret in extre
mis ordinauit cum aliquibus quid
agere deberent poſt eius tranſituꝫ:
poſtea faciem virgineaz ad me ver
tens aut etiam protendendo digi/
tum: tibi autem ait in virtute ſan/
cte obedientie precipio ex parte dei
vt omnino vadas ad ordinem car/
tuſienſem: quoniam ad illum ordi/
nem ipſe te vocauit ⁊ elegit. Et vi/
dēdo nos iuxta ſe plorantes ait. Fi/
lij cariſſimi nullo modo plorare de/
betis: immo potius in domino leta
ri ⁊ agere feſtiuum diem: quia car/
cerem egredior hodie: vadens ad
amantiſſimum ſponſuz anime mee.
Vobis autem indubitantiſſime ꝓ
mitto: quia magis incomparabili/
ter vos adiuuabo poſteaqꝫ nunquā
adiuuare potuerim dum fui ſic in/
carcerata. Et vt ore promiſit: ⁊ ver/
bo ſic operē perfectiſſime compleuit:
⁊ implere quottidie nō ceſſat. Et vt
h aliquali pateat exemplo: proferaz
vnum ad honorem dei ⁊ ipſius vir/
ginis quamuis ad verecundiaz me
am accedat: quia quando mihi pre
cepit ex obedientia dei: vt irem ad
ordinem cartuſienſez: ego non opta
bam illum: vel etiam alium ordi/
nem. Sed ex quo migrauit ad ethe
reas manſiones in corde meo tale
deſiderium iuſſa perficiendi ſuccē/
ſum extitit: vt ſi totus mundus mi/
hi contradicere voluiſſet. Ego nulla
tenus acquieſcere potuiſſez vt expe
rientia docuit. Vbi quantum vel
quid operata iam fuerit: ⁊ etiā ope/
retur cum filio ſuo licet inutili ⁊ in
digno. Nō eſt huius temporis enar
rare: hoc autem intactum omnino
preterire non patiar. quia poſt de/
um atqꝫ beatiſſimam virginez Ma
riam: ego magis obligatum exiſti/
mo me prefate ſancte virgini Cate/
rine: qꝫ alicui creature mundi. Et ſi
quid alicuius virtutis eſſet ī me to/
tum attribuo ſibi poſt deum ⁊c. Er/
go per ſuprascripta comprehēdi po
teſt aliquibus annis habuiſſe me ſu
pra qꝫ plurimos etiam familiariſſi/
mam conuerſationem eius: litteras
atqꝫ ſecreta ſua ⁊ partē ſui libri ſcri
bendo: ⁊ ab ore virgineo percipien

cto: quia ſupra merita me nimis af/
fectuoſe materna caritate dilexit.
Ita vt multi filiorū ⁊ in chriſto fra
trum meoruꝫ egre portarent ⁊ emu
lationem haberent. Ego tamen at/
tente cum diligentia magna conſi/
derabaꝫ verba mores ⁊ actus eius
in omnibus ⁊ per ſingula. Et ī pau/
cis volendo multa concludere ſu/
per cōſcientia mea coram deo: ⁊ vni
uerſa eccleſia militante veridice ſi/
bi prebeo teſtimonium iſtud: quia
licet ego me peccatorem intelligaꝫ:
tamen habui elapſis iaꝫ annis ſexa
ginta ⁊ vltra conuerſationem mul
torum: ⁊ valde famoſorum ſeruorū
dei: ⁊ nunꝗ̄ vidi: vel etiam audiui
a multis elapſis temporib⁹ aliqueꝫ
dei ſeruum: qui eſſet in omni virtu/
te in tam perfectiſſimo: atqꝫ ſuppre
mo gradu quare merito reputaba/
tur ab omnibus virtutum ſimula/
crum: atqꝫ ſpeculum ſeruoruꝫ dei lu
cidiſſimuꝫ. Non habeo memorie tā
to tempore conuerſando ſecuꝫ: vnꝗ̄
ab ore ſuo virgineo verbum aliqḋ
occioſum audiuiſſe. Sed verba no/
ſtra nunꝗ̄ ſic erant inepte prolata.
Quin ipſa ſtatim ad aliquem ſpiri/
tualem profectum adduceret. Sem
per infatigabili corde loquebatur
de deo: vel ad ipſum inducentibus
Nūꝗ̄ extimo dormiuiſſet: vel come
diſſet. Si auditores iugiter habuiſ
ſet: vt expiebamur ī ipſa quotidie.
Si quando vero compellebatur au
dire facta ſeculi: vel ad ſalutem in/
utilia: ſubito rapiebatur in extaſim
⁊ corpus ibi remanebat abſqꝫ ſenſu
quocunqꝫ. velut in oratione ꝯſiſtēs
illo modo quotidie rapiebatur: vt
ipſi vidimus: non dico centum vel
mille vicibus: imo valde plures.
Omnia membra ſua rigida rema/
nebant ⁊ inflexibilia. Ita vt prius
oſſa frangi potuiſſent ꝗ̄ flecti mem
bra valuiſſent. Et pro veritate iſti⁹
paſſus apertiſſime demonſtranda
ne forte quis extimare vellet ipſam
ita ſimulatorie feciſſe vnū volo nar
rare geſtum in pſ̄entia noſtra. Quā
do fuimus in auinione. papa Gre
gorius antedictus aſſignari nobis
ordinauit vnam pulcram domum:
cum ornatiſſima capella. Soror ipſi
us domini pape veluti deuotiſſima
domina poſtꝗ̄ aliquando locuta fu
it cuꝫ ſupraſcripta virgine. Magnā
affectionem atqꝫ deuotionem cōce/
pit ad eam. Et inter cetera dixit in
ſecreto magiſtro Raimundo confeſ
ſori ſuo ꝙ valde poptabat adeſſe qn̄
ſacra virgo cōicaret: q ꝓmiſit ei ꝙ
die domica futura ſibi notificaret.
Qua die veniēte hora tertia ꝑ: ꝓgo
ſctā capellā ītrauit abſqꝫ ſotularib⁹
tm̄mō cū pedulibus: ⁊ more ſuo ra/
pta fuit ī extaſim cōicarẽ deſiderans
⁊ expectās: vocauit ergo me magr̄
Raimundus ⁊ ait. Vadas ad tale
pallatium vbi moratur veneranda
ſoror pape. Diceſqꝫ ſibi quia Cathe/
rina communicabit iſto mane. que
domina miſſam audiebat. Sed ſi/
cut intraui quandam aulam val/
de magnam ipſa me conſiderauit:
⁊ agnouit eſſe de familia Catherine
vnde ſubito perſonaliter ad me ve/
nit ⁊ ait. Fili quid queris tu: Cui
reſpondi que mihi fuerāt iniuncta.

Ipſa vero ſubito feſtinauit ⁊ venit
domum noſtram. Cum honorabili
ſocietate ſerus vtriuſqȝ. Inter alios
autem adduxit vxorem nepotis pa
pe. Qui vocabatur dominus Rai/
mundus de turena. Iuuencula qui
dem erat vanitate plena: nihil ha/
bens de deo. Soror pape valde de/
uote ſe geſſit. Illa vero miſera ſicut
extimo cogitauit: ꝙ virgo ſimula/
ret. Ideo poſt miſſaȝ oſtendit ex de
uotione faciem ſuam ſuperponere
pedibus virginis: ⁊ eam pluribus
vicibus in pedibus acerrime perfo
rauit: virgo vero ſtetit immobilis
quemadmodum ita ſtetiſſet: etiam
ſi pedes abſcidiſſet. Poſtq̄ autem
omnes abſceſſerant: ⁊ virgo reſtitu/
ta fuit corporeis ſenſibus valde ce/
pit dolere pedem. Ita ꝙ vix ambu
lare poterat. At ille ſocie ſue conſi/
derātes vib dolebat: viderunt emor
tuum ſanguinem ex puncturis: ⁊ in
tellexerunt aperte maliciam ⁊ infi
delitatem illius miſere De multis
exemplis ad propoſitum hoc vnuȝ
eſtimo ſufficere poſſe viro fideli. Cir
ca quem extaticum ſtatū eius vnū
valde mirabile eſt nullatenus ōmit
tendum. Sed cum debita venera/
tione recollendum: quia precipue
quando pro quibuſdaȝ arduis eius
anima feruentius in oratiōe ſemet/
ipſam exercitabat: ⁊ cum ipetu ma
iori ſatagebat aſcendere: grauedi/
neȝ quoqȝ corporis poſt ſe trahebat
⁊ a terra ſubleuabat: vnde multoci
ens a q̄pluribus in oratione poſita
viſa fuit a terra ſuſpenſa ⁊ eleuata.
Quorum ego ſuȝ vnus. De quo val
de mirabar ⁊ obſtupebam. Quali/
ter autem ita fieri poſſit aperte ſcri
bitur in libro queȝ ipſa virgo ſacra
compoſuit. Queȝ ego pro parte ſcri
pſi dum illum ore virgineo valde
mirabili modo dictabat. Sup qua
materia valde notandum eſt: quia
diuina maieſtas iſti fideliſſime ſpō
ſe ſue tantam auctoritatem: atque
familiaritatem ſecum exhibuerat:
vt frequenter in oratione ſua con/
fidentiſſime loqueretur dicendo.
Ego nolo ſic. Et quando tali modo
ſponſo ſuo loquebatur: videbatur
eſſe neceſſarium ꝙ ill. co ſuum effe/
ctum haberet: vt in multis poſſe/
mus veridicum exhibere teſtimoni
um. Sed hoc vnum quod in me per
cepi tacere non debeo. Cum de aui/
nione rediremus fuimus in ciuita/
te Ianue per menſem: ⁊ vltra in do
mo cuiuſdam nobilis ⁊ venerande
domine que vocabatur dña Orie/
ta ſcotta: vbi fere tota ſocietas no/
ſtra fuit infirmata. Illa vero domi
na ſollicitam de omnibus curam
habebat. Adducendo quottidie du
os medicos valentes viros. Cum
quibus habui laborem valde ma/
gnum volendo ſatiſfacere ſingulis i
firmis. Donec ab omnibus quaſi de
domo mihi prediceretur ꝙ etiaȝ in
firmarer. Et infra paucos dies ita
ſubſecutum eſt. In lectum ergo ceci
di accutiſſima febre correptus vna
cū exceſſiuo dolore capitis ⁊ vomi/
tu laborioſo. Cūqȝ ſacra virgo pce/
piſſet h ad me perſonaliter acceſſit:
vna cum ꝯfeſſoribus atqȝ ſociabus
eius. Et a me petijt in quo eram ita

grauatus. Ego vero letatus ex eius
latiſſima preſentia ſolacioſe reſpon/
di. Aliqui mihi dicunt ꝙ ego pati/
or: ignoro quid. Tunc ipſa caritate
materna mota: mihi frontem virgi
nea manu tetigit: ⁊ caput ſuum ali/
qualiter agitans ait. Audiatis iſtū
filium qui dicit. Aliqui mihi dicūt
ꝙ ego patior ignoro quid. Cum ip/
ſe patiatur acutiſſimaʒ febrem. Et
illico ſubiecit. Ego proculdubio nō
permittam te facere: prout agunt i
firmi ceteri. Sed in virtute ſancte
obediētie tibi precipio: vt vlterius
hanc egritudinē non patiaris.
Nam omnino volo te ſanuʒ eſſe. Ac
vt alios adiuues vti ſolebas. Et his
dictis iuxta morem ſuum incipit lo
qui de deo. Mirabile dictu: ſed val
de mirabilius in facto ipſo. Tunc
adhuc ea loquente: fui pleniſſime li
beratus. Et interrumpendo verba
ſua me liberatum eſſe clamaui cun
ctis qui aderant admirantibus. Et
annis multis poſtea cum perfectiſ/
ſima ſanitate pſeuerani. Simili mo
do prefata virgo videlicet: ex prece
pto poteſtatiuo venerabilem viruʒ
dominum Joannem monacū pro/
feſſum ⁊ habitantem in cellis val/
lis vmbroſe liberauit. qui ſicut mi/
hi firmiter aſſeruit: hora tali labo/
rabat in extremis in abbatia paſſi/
gnani prope ſenas. Preceptum au
tem ab ore virgini audiui: quod in
abſentia dicti domini Joannis fa/
ctum extitit. videlicet in pſona duo
rum diſcipulorum eiuſdem quos ip
ſi virgini dixerat precipiens illi
per eos ne amplius infirmaretur.

Sed indilate veniret ad eam. Et
abſqꝫ mora ſic opere compleuit. Su
per quo facto admiratione multa
digno. Ipſe poſtea pulcherrimā epi
ſtolam luculenti ſtilo dictauit. Ad
memoriam tanti miraculi. quam in
cella noſtra deuote conſeruaui. Tū
adhuc valde plenius viua voce mi
hi ſupraſcripta ſerioſe narrauit. Uo
ce publica virginem extollendo. Et
ad eius deuotionem omnes audiē/
tes inuitando: que de porta mortis
extraxerat eum potius precipien/
do ꝗ̃ orando. Multuʒ adorans lau
dabat altiſſimum qui talem: atque
tantam auctoritatem iſti ſponſe ſue
conceſſerat. Et ꝗ̃uis vniuerſa vita
ſupraſcripte virginis tam ſecunduʒ
hominem interiorem ꝗ̃ exteriorem
extiterit: vt ita dixerim inaudita ⁊
valde miraculoſa: tamen aliqui ſer
ui dei magis excellentes alti⁹ vnū
in ea conſiderabant in homine ma
iore valde ſtupendum ⁊ inſolitum:
qꝛ quicquid ageret diceret: vel au/
diret inſepabiliter ſua ſancta mens
in deo ſemper erat immerſa. Sibiqꝫ
actualiter vnita. Et quando ex ha/
bundantia cordis os loquitur nun/
ꝗ̃ niſi de deo loquebatur: vel ad de
um inducentibus. Semper ⁊ vbiqꝫ
deum querebat inueniebat ⁊ poſſi/
debat per actualem affectuʒ ⁊ amo
ris vnionem. Recolo ꝙ quando vi/
debat in prato flores in quibus vir
go florigera valde complacentiam
habebat. Cum ſancta leticia nos in
uitabat dicens. Nōne videtis ꝙ om
nia deum honorant atqꝫ clamant.
Iſti rubei flores rubicūdas ieſu xp̄i

plagas apperte nobis intimant. qñ
videbat multitudinem formicaruʒ
dicebat. Jta ſunt egreſſe de ſancta
mente dei: ſicut ⁊ ego. qui tantuʒ la
borauit ad creandam angelos q̃ʒtũ
iſtos arboꝝ flores. Et in effectu ſem
per omnes ⁊ in omnibus eramus ĩ
ſua preſentia conſolati ⁊ tantuʒ edi
ficati: ꝙ vt ita dixerim abſꝫ corpo
rali cibo ſtetiſſemus iugiter ad au-
diendum eam: quantũcunꝫ fuiſſe-
mus aliunde tribulati vel infirmi-
tate grauati. Etiam ſuſpendendi ſi-
ue decollandi quos accerſita quan-
doꝫ viſitabat in carcere videban-
tur omnes obliuioni tradere pro ta
li tempore penas ⁊ afflictiones ſuas
vndecunꝫ venirent. Jn eius aſpe-
ctu mirabili modo tẽptationes dia
bolice videbant̃ omnino ceſſare ve-
luti quando ſol in virtute ſua lucet
⁊ vndiꝫ tenebre fugantur: nec au-
dent apparere. Recolo multociens
ad eã iuiſſe cũ ꝓpoſito narrãdi plu
ra de ſtatu meo: ⁊ poſtea ſibi dicebã
ꝙ obliuioni tradiderã: vñ ſolebam
ab ea petere qualiter mihi eſſet q̃ ꝓ
culdubio melius exponebat: ⁊ in ne
ceſſitatibus occurrebat q̃ ipſe ſciuiſ
ſem exponere: ſiue poſtulare. Et ne
quis admiretur de tali modo loquẽ
di nouerint oẽs. quod iſta ſanctiſ-
ſima virgo quaſi cognoſcebat ani-
maꝝ diſpoſitionẽ veluti nos agno-
ſcimus diſpoſitionẽ facieꝝ ꝓut ex-
perientia multociens aptiſſime de-
monſtrauit: vnde non poteramꝰ eã
aliquo modo latere: ſed nobis oĩa ſe
crete ꝓpalabat. Quare quandoꝫ
ſibi ſolacioſe dixi: vere mater ẽ ma-

ius periculuʒ eſſe iuxta vos q̃ʒ ambu
lare per mare proco ꝙ ita videtis
oĩa noſtra: ⁊ ipſa mihi ſbintulit in
ſecreto. Noueris cariſſime fili ꝙ in
mentibus coꝝ ꝑcipue ſuꝑ quas am
plius inuigilare ſtudeo nulla ma-
cula ſiue nubes alicuius defectus
ita cito poſita ẽ q̃ʒ illã ſubito videã
dño demonſtrante. Et ad maiorem
euidentiã iſtius veritatis aptiſſime
mihi ꝯſtat ꝙ ꝑꝑ efficaciſſimas exor
tationes eius ipſa ꝯfiteri fecit: ẽt in
preſentia mea vtriuſꝫ ſexus ingen
tem multitudinẽ: qꝛ nullus poterat
ei reſiſtere: vñ ꝑꝑ tm̃ fructum aiaꝝ
quẽ ipſa faciebat in huiuſmodi. pa-
pa Gregorius. xi. ei gratioſe ꝯceſſit
iugiter hr̃e ſecum tres ꝯfeſſores cũ
auctoritate valde magna ⁊c. Nñꝫ
tñ occurrebãt peccatores aliqui tã
tenaciter alligati. quod oĩno reſiſte
bant ei dicentes: vere dña ſi mihi di
ceretis ꝙ romã irẽ: vel ad ſanctum
Jacobũ infalanter adimplerẽ: ſuꝑ
h̃ aũt articulo ꝯfeſſiõis obſecro ꝑca
tis mihi qꝛ non poſſum. Tandẽ qñ
ꝑ aliũ modũ ipſa ꝑualere non pote
rat ĩ ſecreto peccatori dicebat. Si di
xero tibi cãm ob q̃ʒ tu renuis cõfite
ri: nũquid poſtea confiteberis. Jlle
ꝓo tanq̃ attonitꝰ atqꝫ ꝯuictus ita fa
cere ꝓmittebat. Et ipſa dulciſſime
frater oculos hoĩuʒ aliqñ latẽt: poſ
ſumꝰ oculos ꝓo dei nunqꝫ. Jdeo ta
le peccatũ qḋ ĩ tali tꝑe: ⁊ in tali loco
feciſti. eſt illud vñ diabolꝰ tali mõ
mentẽ tuã ita ꝯfundit ꝙ te ꝯfiterĩ
nõ ſinit. At ille vidẽs ita ſe depꝛhen
ſum ad pedes eiꝰ humilẽ ſe ꝓſterne
bat cũ abundãtia lachꝛimaꝝ veniã

expoſcēs ⁊ indiſlate cōfitebatur. Ap
tiſſime mihi cōſtat q̄ pluries ⁊ cum
pluribus hoc actū ē. Quorum vnꝰ
per totā italiā valde famoſus ⁊ ma
gni ſtatus mihi dixit. Solus deus
⁊ ego ſciebamus illud qđ iſta virgo
mihi dixit. Vñ ꝑculdubio vide ꝙ
ipſa maior eſt in cōſpectu dei ꝙ̄ cre
datur ⁊c̄. Per hūc ergo modū vir/
go prudētiſſima peccatoꝝ aīas de
manu diabolica liberabat. Et iſta
pro p̄nti de mirabili vita ſua ſecun
dū hominē interiorē dicta ſufficiāt:
lꝫ ampliſſima ſit huiuſmodi mate/
ria. Secūdū exteriorē hominem ad
huc erat ipſius ita mirabilis: immo
miraculoſa: qꝛ ſicut in legenda ſua
multo tēpore ſubſtentabat̄ aliquan
do virgineū corpuſculū abſq̄ cibo
quocūq̄ materiali ēt abſtinendo a
a gutta frigide aque: qđ impoſſibi/
le iudicarē niſi vidiſſem oculis me/
is in roma qnq̄ ſumēdo ſolūmodo
venerabile ſacramentum. Cōis tñ
modus viuēdi quē tpe multo ſerua
uit: vt ego pluribꝰ annis vidi ē iſte:
carnes: vinū: cōfectiones ⁊ oua mul/
tū abhorrebat. Ille ſocie ſue p̄para/
bant ei cōiter herbas crudas quas
inſalaticiū vocamꝰ qñ poterāt ha/
bere: vel aliqñ ferculū olerū cū oleo
de anguilla comedebat ſolūmō ca/
put ⁊ caudā. Caſeū vero nō comede
bat niſi qñ bene putridus erat ⁊ ſi/
militer vuuas ⁊ huiuſmodi Neqꝫ
tñ iſta comedebat: ſed aliquando cū
pane: aliquando ſine pane dentibꝰ
conterebat: ⁊ omnē bolum quo ad
materiā groſſam expuendo: ⁊ aquā
purā ⁊ frigidam frequētiſſime bibē
do imo ſorbillando. Et quaſi tanto
tempore differebat ita facere: quan
to ſocie comedendo ſtabant in men
ſa. Poſtea ſurgebat dicens. Vada
mus ad iuſtitiam iſtius miſere pec
catricis. Et cum vno virgulto feni/
culi vel altero qđ ad ſtomachū im/
mittebat violenter per eandem vi/
am illum ſucum ⁊ aquā potatā ad
extra reuocabat: ⁊ aliquando tantā
violentiam in hoc actu ſubſtinebat
ꝙ ex ore ſanguis viuus exibat. Con/
funditur igitur hinc opinio immo
detractio quorūdā incredulorum
qui falſiſſime detrahebant ei dicen
tes. Quāuis ipſa nō comedat apte
cū aliis: ipſa poſtea comedit i ſecre/
to. Simpliciſſima veritas eſt iſta ꝙ̄
aptiſſime vidimus ⁊ cognouimus
multo tpe. Qđ dū in ſtomacho ſuo
erāt aliqua ſubſtātia cuiuſcūq̄ ſuci
ſiue liquoris: vel aque: ſiue rei alte/
riꝰ ēt ad inſtar vnꝰ auellane: corpus
eius efficiebat̄ īfirmū: atq̄ totaliter
inutile. Aliqñ veniebāt ad eā aliqui
magni viri tpe quo debuiſſet agere
iuſtitiam illam: vt vtar vocabulo
ſuo. Et ſic vt eis illico ſatiſfaceret op
portebat eā differre talē actū. Sed
ipſa ſubito ſincopizabat: ⁊ efficieba
tur quaſi mortua: donec illā euacua
tionem ope p̄feciſſet. Hoc aūt vidi
mus: vt ita dixerim infinitis vicibꝰ
Quod ego diligēter attēdēs valde
confidenter aliqñ dixi ſibi. Mater
amantiſſima conſidero ꝙ refrigeri/
um eiꝰ quod iſto modo ſumitis: ita
modico tpe tenetis in ſtomacho: ꝙ
natura nullū: vel modicū inde pōt
habere ſubſidiū: p̄cipue qꝛ ſtatim a

ſtomacho reuocatis ita difficulter ⁊
afflictiua pena. Quare melius vide
tur eſſe ꝙ abſtineatis oīo a tali ſum
ptione. Que tanq̃ virgo diſcretiſſi/
ma mihi rn̄dit: dilectiſſime fili plu
res habeo bonos reſpectus in iſta
ſumptiōe mea: vnus ē qꝛ rogaui de/
um vt in p̄nti vita ꝓ peccato gule
me puniret. Itaq; libenter accepto
diſciplinā iſtā adeo mihi gratioſe cō
ceſſam. Deinde qꝛ conor iſto modo
ſatiſfacere ꝙ̄ pluribus qui vidētur
in me ſcandalizari: qn̄ non comede
bam. Dicebant enim qꝛ malataſca
me decipiebat ⁊c. Itaq; comedo ſi/
cuti mihi cōcedit̄. Alius ēt pōt eſſe
reſpectus: qꝛ per iſtā corporalem pe
nam mens aliqualiter ad corpora/
les potentias reuertit̄. Alias enim
forte corpus inſenſibile remanēret
pro eo qꝛ mens taliter eſſet abſorta:
his auditis tacui non habens ad ei
replicandum. Preter h̄ autem ha/
bebat iſta ſacratiſſima virgo tantā
ſapientiam anime ſue diuinitus in/
fuſam. Quod omnes eam audiētes
in ſtuporem vertebantur. Omnem
ſacram paginam ita lucidiſſime de
clarabat: ⁊ interpretabatur: vt om/
nes quantumcunq; docti ſiue ma/
giſtri velut attoniti mirarentur. Et
quod etiam apparebat valde mira
bile humana ſcientia ī eius ꝯſpectu
ita deficere videbat̄ veluti nix: vel
glacies: in aſpectu ſolis ardētiſſimi
liquefieri ſolet: pluries fecit effica/
ciſſimos ⁊ admirando ſtilo ſermo/
nes in preſentia prius domini Gre
gorij pape. xi. Poſtea domini vr/
bani ſexti. Atq; dominorū cardina/
lium dicentium vnanimiter admi/
ratiōe multa ſuſpēſi. Nunq̄ ſic locu
t⁹ ē hō: ⁊ abſq; dubio iſta nō mulier
eſt q̄ loquit̄: imo ſpūſſcūs: vt aptiſſi
me cōprobat̄. Et qꝛ materia ſe p̄bet
ad ꝓpoſitū vnū volo ſuccinte recita
re: cui fui p̄ns. In auiniōe cū papa
Gregorius. xi. iſti ſcē virgini mul
tā audiētiā exhiberet: atq; reueren
tiā hr̄et ei tres magni p̄lati videāt
ipſi quo ſpū ſuꝑ ipſa fuerit ei locuti
dicentes: pr̄ beatiſſime nūquid iſta
catherina de ſenis ē tāte ſanctitatis
q̄te dr̄. Qui rn̄dit: ꝟe credimus eā
eē ſanctā virginē. Et ipſi viſitabim⁹
eā ſi vr̄e ſcti placet. Et ait ipſe: credi
m⁹ ꝙ eritis edificati: venerēt ergo
domū nr̄am idilate poſt nonā i eſta
te: pulſantib⁹ illis ad hoſtiū: ego cu
curri ad eos. Qui dixerūt: dicas ca
therine: ꝙ volum⁹ ei loqui. Quo p
cepto ſacra ꝟgo ſubito deſcendit ad
eos vna cū magiſtro. Joāne ꝯfeſſo/
re ſuo: ⁊ quibuſdā alijs religioſis: ⁊ i
apto loco fecerūt eā i medio ſedere:
ipſoꝝ aūt exordiū a magna ſuꝑbia
cepit ipſā irritādo valde mordaci
b⁹ ꝟbis: inter cetera dicētes. ex p̄te
dn̄i nr̄i pape venim⁹ ⁊ audir̄ cupi/
m⁹ a te vtrū Florentini te mittāt: vt
fama publica ꝑtulit: ⁊ ſi verū ē. Nū
qd n̄ hn̄t aliquē valentē viꝝ quē ꝓ
tāto negotio dirriger̄ valeāt ad talē
dn̄m. Si ꝟo te nō trāſmiſerūt valde
miramur cū tu ſis vilis mulicrcula
qꝛ p̄ſumis de tāta materia loqui cū
dn̄o nr̄o papa ⁊c. Sz ipa ꝟgo prudē
tiſſima velut imobilis colūna pſeue
rabat humilis ⁊ efficaciſſimas exhi
bendo reſponſiones: ita vt illi val

de mirarent̃. Et cũ de tali miſericor
dia pleniſſime ſatiſfeciſſet eis. Pro
poſuerũt ei valde magnas ꝛ q̃pluri
rimas queſtiones: ꝛ p̃cipue de iſtis
abſtractib⁹ ei⁹: atq; mõ ſingulariſſi
mo viuẽdi. Et cũ apoſtolus dicat ꝙ
angelus ſathane ſe trãſfigurat ĩ an
geluz lucis. Ad quid ipſa cognoſcit
vtrũ a diabolo nõ ſit illuſa. Et alia
multa dixerũt atq; ꝓpoſuerũt. Et ĩ
effectu diſputatio ꝓtracta fuit vſq;
ad noctẽ. Aliqñ magiſter Joãnes ꝓ
ea rñdere volebat. Et lʒ eſſet i ſacra
theologia magiſter. Illi tñ erãt ita
valẽtiſſimi: ꝙ ĩ paucis ỽbis eũ con
fundebãt dicẽtes: vos erubeſcer̃ de
beretis i ꝯſpcũ nr̃o talia ꝓferre: per
mittatis eã rñdere: qꝛ valde magis
ipſa ſatiſfacit nobis q̃ vos. Inter il
los ỽo tres erat vn⁹ archieps ordis
mioꝝ qui phariſaico ſupcilio ꝓce
dẽs: vt appebat ỽba ſacre virginis
aliqñ nõ videbat̃ acceptare. Sʒ aliĩ
duo tãdẽ ĩſurrexerũt ꝯtra eũ dicen
tes. Quid vltra q̃ritis ab iſta ỽgie.
Sine dubio materias iſtas explana
uit aptius ꝛ vberius: q̃ vnq̃ iuene
rimus ab aliquo doctore. Et multo
plura ſigna veriſſima luculenter ex
preſſit. Et ita ſciſma fuit inter eos.
Poſtremo receſſerũt oẽs hedifica
ti pꝛiter ꝛ ꝯſolati. Referẽtes dñõ pa
pe ꝙ nunq̃ iuenerũt aiam ita hu
milẽ: neq; ſic illuminatã. Qui tñ pa
pa qñ pcepit eos ita virginẽ irritaſ
ſe diſplicẽtiã habuit: ꝛ apud eam ef
ficaciter excuſauit. Aſſerens vltra
voluntatẽ ſuam eos ita feciſſe. Sub
dens ꝙ ſi venirent vlterius ad eaʒ:
faceret oſtium in ſuis pectoribus ac

cludi ꝛc. Die vero ſequẽti magiſte
Franciſchus noſter de Senis medi
cus pape mihi dixit. Cognoſcis tu
prelatos illos qui venerunt heri do
mum noſtram. Cui reſpondi ꝙ non
Tunc ille. Noueris ꝙ ſi ſcia illoruʒ
trium poneretur in vna bilance: ꝛ ĩ
alia poneretur ſcientia omniuʒ qui
ſunt in curia Romana. Scientia il
lorum trium valde preponderaret.
Et ſcio tibi dicere: ꝙ ſi non inueniſ
ſent iſtam virginem Catherinaʒ ha
bere ſolidum fundamentuʒ: ipſa nũ
quam egiſſet ita peſſimum iter. De
inde valde cõmendauit eã affectuo
ſiſſimis verbis: que gratia breuita
tis õmitto. Poſtremo quis enarra
re ſufficiat intrinſecas virtutes hu
ius alme virginis cum illaꝝ actua
li experimento. Sicut humilitatem
ſuam profundiſſimam patientiam
inuictiſſimam. Ita ꝙ nunquaʒ viſa
fuerit in facie: vel ſemel alterata: ſi
ue ꝙ vllum verbum cum impacien
tia: vel iracundia quantumcunque
leui protulerit: quod eſt vtiq; maxi
me perfectionis indicium. Quis
eius ardentiſſimam caritatem ex
primere poſſet. Qua non ſolummo
do bona temporalia cum erat in do
mo paterna in honorem dei ꝛ conſo
lationem proximorum: imo ſemetip
ſam infatigabiliter exhibebat: vn
de multa miracula deus oſtẽdit ali
quando multiplicando paneʒ in ca
pſa: vel augmentando vinum in ve
gete. quandoq; tribuit pauperi tu
nicam ſuam propriam. Poſtea ſal
uator ei monſtrauit in ſuo dorſo lu
cidiſſimis gemmis ornatam: prout

eſt actus iſte Rome iuxta ſepul/
chrũ eius. Alia vice cum confeſſori
bus atq; ſociabus eius ibat ad quē
dam locũ ⁊ habuit obuiam paupe
rem vt apparuit valde procacem:
qui petiuit elemoſinaʒ ab ea. Ipſa
vero rñdit ve Caterine frater ego
nullam habeo pecuniā. Et ille vos
poteſtis mihi dare mātellum queʒ
habetis. Et ipſa verum eſt ait: ⁊ illi
co ſibi dedit. Confeſſores ꝟo ſequē/
tes eam vir ēt cuʒ bono precio po/
tuerunt ab illo pauperē redimere.
Que cum argueretur ab eis. Qua
re ſine ſui ordinis habitu decreue/
rat incedere rñdit. Ego volo poti⁹
inueniri ſine ha bitu. ꝗ̄ abſq; cari/
tate. Qui neſciuerũt ei rñdere: p/
fectionem eius admirātes. Nūc ꝟo
quadā in diſpōne corporali ſuadē/
te: imo verius ꝯpellente ſimul cum
occurrētibus occupationib⁹. Quo
niam ex hac ampliſſima materia
multi libri confici poſſent. volens
verbis meis in compoſitis impone
re finem. Exhortor in dño deuotos
hoīes qui delectantur audire vir/
tutes reales imittabiles ſaluberri/
mas ⁊ exemplares iſtius alme vir/
ginis. Et vt ita dixerim in auditā
familiaritatem quā ēt dum eſſet i
mortali corpore iugiter habebat
cum domino noſtro ieſu chriſto at/
q; beatiſſima virgine Maria ſimi
liter ⁊ cum ſcis alijs non dico dor/
miendo ſiue ſomniando: imo corpo
raliter vigilando: legant vitā atq;
legendam ipſius virginis editam
⁊ ordinatam a Reuerēdiſſimo pſe
magiſtro Raymondo de capua ſa
cre pagine profeſſore. Qui lōgo tē/
pore ꝯfeſſor eius extitit ⁊ poſt eius
feliciſſimum obituʒ fuit factus ge
neralis magiſter ordinis. vʒ predi/
catorum: vbi multum vtilia ſimul
⁊ pulcherrima reperiēt: Et q̄uis
aliqui faſtidioſi lectores ⁊ ab oī fru
ctu deuotionis alieni dicant qz val
de prolixe ſcripſit. Hoc apertiſſime
nouerint vniuerſi: ꝙ in cōparatiōe
geſtoꝝ ipſe nimis abreuiauit vitaʒ
ipſius in qualicūq; modo deſcriptā
Et ea que ſcripſit indubitāter exi/
ſtimo: quia ſpiritu ſancto dictante
ſcripſerit: hoc verbum hic appoſui
cōfidenter quia longam conuerſa/
tionem immeritus habui ſecum.
Et non ignoro cōmendabilem vitā
eius atq; dotes odoriferas: Videli
cet virginitatꝭ nobilitatis ēt corpo
ree ſciētie magne ⁊ aliarum virtu
tum quibus a domino fuerat in ſi/
gnitus: hoc vnum in fine tacere nō
potero quia ſicut optime noui bea
tiſſime virgini Marie deuotiſſim⁹
extitit. Ut ēt apparet omnibus illū
pulcherrimū atq; deuotum tracta
tum quem ipſe ſuper magnificat
edidit attente legentibus. Et quia
ſicut ego pie credo iā trāſiuit ad vi
tam. Unum ſecretum hactenus in
pſenti propalabo. Ut apud me cer
tum habeo: quia per annos pluri/
mos anteq̄ cognoſceret almaʒ vir
ginem ſupraſcriptam vel ecōuerſo
beatiſſima virgo Maria corporali
ter apparens ipſi ſacre virgini Ca
terine promiſit ei dare vnum fide/
liſſimum deuotum ſuum in patreʒ
⁊ ꝯfeſſorem qui daret ei valde ma

ioꝛem cõſolatione q̃ʒ hactenus ha
buit a ceteris ſuis ꝯfeſſoꝛibus. vt a
ꝑte. poſtea rei pꝛobauit euentus.
Hec ergo pauca nunc occurrũt
in teſtimoniũ vite ſancte virginis
chaterine ꝺ ſenis veſtre caritati trã
mittenda. vt a me cũ inſtãtia poſtu
laſtis que ſimplici ſtilo deſcripſi. ⁊
lʒ egritudine coꝛpali generatus ⁊
in q̃pluribꝰ occupatus coꝛde ſim/
plicioꝛe dictaui. Et qm̃ i lr̃is ve/
ſtris attẽdi. vocabulũ vʒ. ꝙ ꝟidicã
iſoꝛmatõnẽ veſtre caritati dirigerẽ
h itactũ oĩo ꝑteritũ nõ patiar: Ab
ſit ab eſtimatione cuiuſcũqʒ ꝑcipue
ſapiẽtis abſit ẽt a ſinceritate ſere
nitate atqʒ puritate cõſcie mee vt
ego ſciẽter. ⁊ ꝯ conſcium aliqꝺ alie/
nũ a ſimplici veritate ꝑmiſcere vel
lem in quibuſcũqʒ ſermonibus me
is. Quia noui qꝺ os qꝺ mentit̃ occi
dit aĩam. neqʒ deus idiget hĩe mẽ/
dati a nr̃a: neqʒ fienda ſunt aliqua
mala vt inde ꝓueniant bona: Cer/
tiſſimũ igit̃ hẽaq̃ qꝛ merã veritatẽ
ꝓtuli ſupra ſcripta narrãdo. vel ve
ritate aſſerere putaui. Pꝛo qua nõ
tm̃ expono iuramẽtũ iuxta petitio
nẽ nr̃am ⁊ ꝑatũ offero me ſub qua/
cũqʒ foꝛma fuerit expediẽs effica/
ciſſime iurare: imo ꝙ valde plus ẽ.
vt ita dixerim ꝓ tali veritate ꝯfir/
mãda ⁊ ad honoꝛẽ dei: ⁊ edificatio
nẽ: ꝯſolationẽ atqʒ ſalutẽ ꝓximoꝝ.
Sum ꝑatus ẽt in ignẽ ponere ma/
nus: vt ille nouit aptiſſime qui ni/
hil ignoꝛat. Cui ẽ laus honoꝛ ⁊ glo
ria ꝑ infinita ſecula ſeculoꝝ Amen.
Data in domo nr̃a ſupꝛa ſcripta
die. xxvi. mẽſis octobꝛ. M.cccc.xi.

ſub manu publica duoꝝ notarioꝝ
i ꝑñtia q̃ʒ plurimũ teſtiũ ⁊ cum ap
penſione noſtri magni ſigilli cõuẽ
tualis in teſtimoniũ veritatis. ⁊ vt
noſtre petitioni ſatiſfacerem.

Incipit liber diuine doctrine da
te per perſonam eterni patris intel
lectui loquẽtꝭ admirabilis ⁊ alme
virginis chaterine de ſenis yhu xpi
ſponſe fideliſſime ſibi. ſub habitu
beati dominici famulantis conſcri
ptus dictante ipſa vulgari ſer/
mone dum eſſet in extaſi ſiue raptu
⁊ actualiter audiente quid in ea lo/
queretur ipſe dñs ⁊ corã pluribus
refferrẽte. primũ ergo capitulũ i ſe
ꝯtinet quõ ꝑ oĩonẽ vnio ſit i deo ⁊
qualiter h aĩa de qua loquitur hic
quatuoꝛ petitiones dño poꝛrigat.

e
Xurgens aĩa q̃dam
verſus honoꝛem dei
⁊ aĩaꝝ ſalutẽ anxia
deſiderio maximo ꝑ
alicuius tꝑis ſpaciũ
i habituata virtute
ſemetipſam exercẽdo ſolicite ĩ cella
cognitionis ꝓprie fragilitatis ſtetit
ut bonitatẽ dei melius in ſe cogno
ſceret: qꝛ poſt huiuſmodi cognitõnẽ
illico ſequit̃ amoꝛ atqʒ diligẽdo ſe/
qui conat̃ ⁊ ſe iduere veritatẽ. Sʒ
nullo mõ tm̃ guſtat nec eſt ab ipſa
veritate tm̃ illuſtrata q̃ʒtũ oꝛatiõe
mediãte ꝯtinua deuota ⁊ humili i
ſui atqʒ dei cognitiõe fundata. Nã
oꝛatio talis vnit aĩaʒ cũ deo ſequẽ
do yhu xpi crucifixi veſtigia. Et ſic
ex affectuoſo deſiderio ⁊ vniõe amo

ris efficit alium ſemetipſum. Hoc xp̄m dixiſſe videt̄ cum ait. Siquis diligit me ſermonē meum ſeruabit. Et iter̄. Qui diligit me diligetur a patre meo ⁊ ego diligā eū ⁊ maniſeſtabo ei meip̄m ⁊ erit vnū mecū ⁊ ego cū illo. Et in plerisq̄ȝ ſcripture locis verba ſimilia repimus p̄ q̄ cognoſcer̄ maniſeſte poſſumus q̄ aīa p̄ affectuȝ amoris efficit̄ alter ipſe. Et vt hoc aptius videre poſſimus ſciendū q̄ a quadam memini ſerua dei audiſſe q̄d dū orōni vacaret cū ingenti mentiſ eleuatione pius deus in menſam affectionem quaȝ ſeruis ſuis habebat oculo ītellectus eius aperte patefaciebat dicens. Aperi oculum intellectus ⁊ aſpice in me ⁊ videbis dignitatem atq̄ȝ pulchritudinem rationalis creature mee ⁊ in pulchritudinē quaȝ aīe tribui creādo illā ad imaginē ⁊ ſimilitudinē meā iſtos aſpice qui ſunt īdumēto nuptiali veſtiti caritate vȝ. multis varijs ornati virtutib⁹ qui ſunt ex dilectiōne continue mihi cōiuncti. Et ideo ſi peteres a me qui ſunt iſti tibi rñderez aſſerebat amabilis ⁊ oīpotens deus ipſi ſunt alter ego: q̄ ſponte p̄diderunt ⁊ abnegauerunt cor̄ p̄priam voluntatem facti mee voluntati ꝯformes ⁊ vniti ſunt in oībus eā induti. Ergo bene ver̄ ē q̄ aīa deo ſe vnit ex dilectiōnis affectu. Itaq̄ȝ aīa p̄dicta volendo lucidius veritatē agnoſcere ac agnoſcendo ſequi magno deſiderio q̄tuor humiliter ab eterno pſe poſtulabat. Primū p̄ ſe ipſa ꝯſiderans aīam in veritate non poſſe doctrīe vel orōnis ⁊ exēpli primis vtilitatē afferre: niſi p̄mo ſibi p̄ſe etū virtuoſe fecerit: vȝ acquirēdo ⁊ in ſe poſſidēdo culmina virtutum. Scd̄a petitio fuit p̄ reformatione ſancte matris eccl̄ie. Tertia generaliter p̄ ſalutifera pace toci⁹ orbis ⁊ p̄cipue xp̄ianor̄ qui tam elenata ceruice cū execrabili p̄ſecutōe ſunt eccleſie ſancte rebelles. Quarta vero petiero ꝯtinebat q̄ in cōi ⁊ in p̄ticulari cuidā obſcuro ⁊ ī oppinato caſui diuina miſericordia prouideret.

Quomodo huic anime deſiderium excreuit dum ei mundi neceſſitas a dño demonſtraret. Capi. ij.

Hoc vero deſiderium erat igēs atq̄ȝ continuum q̄d amplius ⁊ feruentius illi creuit ⁊ augmentatum eſt ex quo ſibi demonſtrata fuit ab vniuerſi opifice neceſſitas maxima miſerrimi mundi in quāto periculoſo turbine atq̄ȝ dei offenſa cōtinua mundus ipſe iacebat. Intellexerat etiam ex quodam tenore litterarum quas ab patre anime ſue receperat in quibus ipſe demōſtrabat habere penam immenſam atq̄ȝ doloris intollerabilis aculeuȝ offenſarum dei ⁊ animarum perditionis ⁊ perſecutionis eccleſie ſancte dei. Hec autem omnia ignem ei ſancti deſiderij ſuccendebant cū offenſarum amaritudine. Et cum ſācto gaudio cuiuſdā viue ſpei p̄ſtolabat̄ altiſſimi bonitatē ⁊ miſericordiā tantis malis atq̄ȝ p̄iculis gr̄oſe

prouideri. Et quoniam in pceptōe ſanctiſſimi ſacramenti aīa deo dulcius inheret atq3 veritatē eius melius agnoſcit: q2 tunc aīa eſt in deo ⁊ deus in illa queadmodum piſces in mari morant̄ ⁊ mare in piſcib9. Ideo deſideriū habuit ardens ad mane ſequentis diei puenire: ⁊ miſſa3 audire valeretur: que dies erat dulciſſime mr̄is ieſu chriſti. Quo mane miſſam audiens hora ↄgrua cum ingenti deſiderio ⁊ agnitione ſue fragilitatis ac imperfectionis erubeſcendo multum quia ſibi videbatur eē cā principalis oīu3 malorum que fiebant in mūdo. vnde concipiebat in ſe quoddam odiu3 cum diſplicentia magna ſui ⁊ quadam iuſticia ſancta: ex quibus purificabat oēs maculas q̄ ſibi videbantur ⁊ erant in aīa ſua ait Clementiſſime pater eterne coram te facio querimoniam de me vt i iſto finito tp̄e punias oīa peccata mea Et q2 penaru3 quas proxim9 me9 tollerare d3 ego pp̄ delicta mea ſu3 cā potiſſima: iō maieſtatem tua3 exoro ſupplicit vt ſup̄ me īfligas eas.

Qualiter opera finita nō ſufficiunt ad puniendum vel ad remunerandum abſq3 caritatis affectu. Ca pi. iij.

Tunc veritas eterna deſideriu3 ſuū acceptando rapiens atq3 vehemētius ad ſe trahens agebat vt in veteri teſtamento. Quia dū accepta ſacrificia deo fiebāt ignis de celo deſcendens ad ſe tale ſacrificium attrahebat. Sic illi aīe dulciſſima veritas faciebat q2 mittebat ſanctiſpiritus ignem ⁊ ſacrificiu3 ſui ſuccenſi deſiderij rapiebat qđ ei de ſemetipſa faciebat. Et ait ei. An ignoras filia q̧ oēs pene q̄s aīa ſuſtinet vel ſuſtinere pōt ī pn̄ti ſeculo: nullo mō condigne ſunt ad culpam ēt minimā puniendā. Quī offenſa que mihi fit qui ſum bonū infinitum proculdubio ſatiſfactionem exigit infinitam. Et ideo te noſce volo q̧ nō omnes pene que dantur in iſto ſeculo ſatiſfactorie ſunt: ſed correctiue ⁊ pro corrigēdo filio cum offendit. Sed eſt verum q̧ ex anime feruenti deſiderio ſatiſſit v3 ex contritione vera ⁊ peccatorum diſplicentia: vera contritio: tā culpe q̄3 pene ſatiſfaciat: non quidē ex pena finita qua puniatur. ſed ex īfinito deſiderio. Quia deus qui ē infinitus amore3 pariter ⁊ dolorē expetit infinitum. Duobus quippe modis infinitum dolorem exigit: vnu3 quidē ex offenſa propria quā cōmiſſit contra creatorem ſuum. ⁊ alium ex offenſa quam videt a ſuo proximo perpetrari. Taliū habentium infinitum deſiderium q̄m ex dilectiōis affectu mihi copulant̄ ⁊ valde dolent cum offendunt vel offendere quēq3 vidēt oīs pena quā ſuſtinent ſpiritualem vel corporalem ex quacunq3 parte proceſſerit habet infinita merita vnde culpe ſatiſfacit que penam infinitam habere merebatur q̄uis opera fuerit in ſe finita ⁊ finito tempore perpetrata. S3 q2 virtus perpetrata fuit cum infinito deſiderio: ⁊ pena fini

li modo tollerata fuit cum contri/tione atq3 displicentia defectuum cōmissorum infinita ideo plenarie satisfecit. Ita beatꝰ apostolus paulus ostendit esse du3 ait. Si linguis hominum loquar ⁊ angelorum ⁊ si habuero pro phiam: ⁊ si distribue/ro in cibos pauperu3 omnes facultates meas: ⁊ si tradidero corpus meum. ita vt ardeam: caritatē aūt ñ habuero nihil mihi prodest. Oñ/dit itaq3 beatus apostolus opera finita non habere sufficientiā ad puniendum siue premia tribuendum absq3 condimento ⁊ pinguedine caritatis affectuose.

Quomodo sanctum desideriu3 ⁊ contritio cordis culpe satisfacit atq3 pene in se ⁊ in alio: ⁊ quomo/do culpe satisfacit aliquando sed non pene. Capi.iiij.

Ostēdi tibi filia carissima quo modo culpa in isto tempore finito non punitur ex aliqua sim/plici ⁊ mera pena que tolleretur: s3 punitur ex pena que cum ingen/ti dilectione desiderio ⁊ contritio/ne cordis ab aliquo sustinetur ⁊ nō virtute siue merito pene. immo virtute desiderij feruentis anime. sicuti desideriu3 ⁊ alie virtutes habent in se vitam propter iesum vnigenitum meum crucifixum inquātum anima dilectione3 extraxit ab illo: ⁊ virtutibꝰ vestigia eius sequitur: ⁊ per hunc ⁊ non per modum alium valent. Et ita plene satisfa/ciunt culpe cum intima dilectione acquisita in agnitiōe mee dulcissime bonitatis ⁊ in dolore cordis ⁊ amaritudine semetipsum atq3 defectus proprios agnoscendo. Que cognitio parit odium ⁊ displicentia3 peccatorum ⁊ proprie sensualitatꝫ quare se fructu indicant indignu3 ⁊ penaꝝ valde dignū. Itaq3 dice/bat illa dulcissima ṽitas: vides ꝙ ex contritione cordis cū amore ṽe humilitatis atq3 pacientie se reputant hoīes penarum dignos ⁊ indignos fructu. Et ideo per humilitatem oīa pacientissime tollerant ⁊ isto modo satisfit vt iam dictū est. Tu postulas a me penas vt satisfi/at offensionibus mihi factis a creaturis meis ⁊ queris me qui su3 summa veritas ⁊ oīu3 vita cognoscere pfter ⁊ amare. Si vis ergo ad pfe/ctam de me cognitionem venire ⁊ me degustare veritatem eterna3 h est via saluberrima v3 vt nunq̄3 a tui cognitione exies vel discedas. Et ex quo profundata fueris ī valle humilitatis in te bonitate3 meā agnoscere studeas ex qua notitia poteris agiliter haurire cuncta ti/bi necessaria. Nulla nāq3 virtus in se potest habere vita3 nisi caritate ministrante. humilitas aūt ē pre/cipua nutrix ⁊ baiula caritatꝫ. In agnitiōe vero tui humiliaberis te considerando p te nō esse sed a mea gratiosa bonitate tuū esse recognosces. Nā anteq3 ipi nasceremini vos dilexi. Et ex ineffabili caritate quā ad vos habui volendo vos ad gratiam recreare laui vos in precioso sanguine iesu xp̄i filij mei qui fuit habundanter effusus cū inextima/

bili dilectiõis ardore. Que ne ſangui
nis effuſio facit illum agnoſcere ve
ritatem: qui remouit a ſe nubẽ amo
ris proprij: nam aliter agnoſcere nõ
valeret. Tunc in cognitione mee
bonitatis in ſe ſuccenditur anima
cum ingenti dilectiõe propter quã
in iugi pena cõmoratur: non quidẽ
in pena que cruciet animam vel ex
ſiccet imo pinguefacit ipſam. Sed
q: veritatem meam agnouit ꝛ cul/
pam ſuam atqꝫ cecitatem ꝛ ingra/
titudinem proximi ſui penaꝫ intol
lerabilem habet. Et ideo q: me dili
git conturbatur ꝛ dolet: nam ſi me
non diligeret non doleret. Statim
ergo ꝙ tu ꝛ alij ſerui mei noueritis
modo predicto meaꝫ veritatẽ opor
tebit vos iniurias q̃plurimas tri/
bulationes ꝛ improperia verbis ꝛ ope
ribus vſqꝫ ad mortem pp gloriam ꝛ
laudem nominis mei multipharie
ſuſtinere. Tu ergo ꝛ alij ſerui mei tol
lerate cum patiẽtia ꝛ doloribus of/
fenſas ac amore virtutum propter
meam gloriam ꝛ honorẽ. Sic. n. agẽ
do ſatiſfiet culpis veſtris in tantuꝫ
ꝙ pene quas ita tollerabatis vere ca
ritatis virtute ſufficient in vobis ꝛ
in alijs ad ſatiſfaciendum atqꝫ pre/
miandum. In vobis quippe fru/
ctum habebitis vitalem extinctis
veſtrarum ignorantijs macularuꝫ
ꝛ ego tradam obliuioni cuncta deli
cta veſtra. In alijs vero ſatiſfaciam
propter veſtre caritatis affectum ꝛ
illis donabo libere ſm diſpoſitionẽ
quam in ſe recipient ꝛ acceptabũt.
Spãliter illis culpam pariter ꝛ pe/
nam gratioſe relaxabo qui ſeruorũ
meorum doctrinam reciperẽt cuꝫ re
uerentia ꝛ humilitate ſe diſponũt.
Quomodo? Dĩ ꝙ ex hoc veniẽt ad
veram huiuſmodi noticiam diſpli/
centiam atqꝫ contritionem ſuorum
omnium peccatorum. Itaqꝫ me/
diantibus orationibus atqꝫ feruen
ti deſiderio ſeruorum meorum hu/
militer acceptantes ꝛ benigne reci
pientes in ſe gratie ſingularis fru/
ctum habebũt in maiori ſiue mino
ri gradu prout voluerint gratiam
cum virtutibus exercere. In ge/
nerali vero dico ꝙ ꝓpter veſtra de
ſideria ſancta remiſſionem ꝛ dona/
tionem ſolummodo recipient cõmiſ
ſorum niſi iam ipſorum tanta foret
obſtinatio ꝙ a me voluerint ex de/
ſperatione reprobari ſanguinem fi
lij mei cõtemnendo qui eos cũ ſum/
ma dulcedine redemit. Quem er/
go fructum habebunt? hic ẽ ille fru
ctus quem accipient: ꝙ a ſeruorum
meorum inductus ꝛ artatus oratio
nibus eos expecto lumẽ ipſis exhi/
bens: conſcientie canem excitando
eos deguſtare faciens virtutũ odo/
rem: ꝛ delectari ſalubri conuerſatio
ne ſeruorum meorum. Aliquando
permitto ꝙ iſte mundus oſtendat
eis miſeriam ſuam: in quo ſentiunt
ꝛ vident varias paſſiones atqꝫ ſuaꝫ
inſtabilitateꝫ vt cor ꝛ ſua deſideria
ſurſum eleuent ꝛ ſupernam patriaꝫ
eterne vite perquirant. Et ita pre/
dictis ꝛ alijs quãpluribus modis ꝛ
vijs quarum varietatem oculis vi/
dere non ſufficit: neqꝫ cor cogitare:
neqꝫ lingua loqui ſ preualet ex ſola
dilectione perambulo vt ad ſtatuꝫ

gratie reducantur ꝛ ī eis mea veri/
tas impleatur. Ad iſta cōpellor ab
ineſtimabili caritate mea que me
coegit ad creanduꝫ eos ꝛ etiam ſer
uorum meorum orationibus ꝛ an/
xijs deſiderijs ꝛ offenſarum ingenti
dolore quia lachrimas atqꝫ ſudores
ꝛ ipſorum orationes humiles valde
gratanter accepto. Nam ego ſum
ille qui ſuos proximos amare facio
ac etiam de animarum detrimen/
to viſcroſe dolere. Sed huiuſmodi
generalibus non exhibetur pene ſa
tiſfacio: ſed ſolummodo culpe: quo/
niam ex ipſorum parte cum amore
perfecto dilectionem meaꝫ atqꝫ ſer
uorum meorum apprehendere mi
nime ſe diſponunt: nec etiam dolo/
rem ipſorum cum amara contritio
ne ꝛ perfecta peccatorum ſuorum ſꝫ
cum imperfectione contritionis ꝛ
amoris. Et ideo non habent neqꝫ re
cipiunt vt alij pene ſatiſfactionem
ſed culpe. Nam ex vtraqꝫ parte dā
tis videlicet. atqꝫ recipientis diſpo
ſitio congrua requiritur. Et quoni/
am ambulant imperfecto modo im
perfecte recipiunt perfectioneꝫ de/
ſideriorum illorum qui cum penis
offerunt pro eis illa coram me. Et
quia tibi dixi ꝙ ſatiſfactionem reci/
piebant ꝛ etiaꝫ eis donabatur. Ita
recte veritas eſt eo modo quo ſu/
perius dictum eſt. Nam ex lumine
conſcientie ac alijs ſupradictis eis
remittitur culpa quia dum de ſe co
gnitionem incipiunt habere fecem
putridam peccatorum ſuorum vo/
munt ꝛ a ſe reijciunt vnde recipi/
unt a me donum gratie ſingulare.

Hij ſunt in cōmuni caritate cō/
morantes qui ſi loco correctiōis hu
militer acceptant ea que tollerant
ꝛ ſi ſancti ſpiritus clementie mini/
me reſiſtunt exeuntes a mortali cul
pa vitam procouldubio gratie reci/
piunt. Si vero tanꝗ̄ ignorantes ꝛ
ingrati circa me ac indefeſſos ſeruo
rum meorum labores in ſua miſe/
ria pſeuerant: illico quod eis a mea
miſericordia donabatur: accedit eis
in preiudicium ꝛ in ruinam. Non
vtiqꝫ miſericordie defectu: nec illi/
us qui pro ingrato miſericordiam
impetrabat ſed ſolūꝫ ex duricia cor
dis eius qui liberi arbitrij manu
lapidem adamantinum cordi ſuo
ſuper impoſuit qui niſi ſanguie frā
gatur: alio modo frangi non valet.
verumtamen etiam dico tibi ꝙ ei⁹
non obſtante duricia donec eſt in tē
pore quo poteſt vti libero arbitrio
ſanguinem poſtulando dilectiſſimi
filij mei ꝛ illum imponens eadem
manu ſuper duritia cordis eius in/
dubitāter illud infringet: atqꝫ ſan/
guinis dulcem fructum inde reci/
piet qui pro ipſo tam habundanter
effuſus eſt. Nulluꝫ vero decetero re
medium ei reſtat vltra tempus diſ
ferrendo quia non rettulit mihi. do
tem quam ei tribui. Nam vt bene/
fitiorum meorum quottidie recor/
daretur ei tribui memoriam ꝛ intel
lectum vt agnoſceret veritatē ac ēt
affectum vt me veritatem eternam
amaret quam intellectus agnouit.
Iſta dos eſt illa quā ex gratia ſola
vobis exhibui que debet ad me pa
trē redeundo pſentari: ſꝫ ille vedēs

illam demonio tradidit ⁊ cuȝ ipſo recedens vadit portando illa ſecū que lucratus eſt i vita preſenti memoriam vȝ implendo delitūs atq̧ reminiſcentia peccatorum. ſupbia .ſ.auaritia amore propri o ſui:odio piter ⁊ diſplicentia proximoꝝ exiſtens cuȝ perſidia perſecutor ſeruorum meorum. In huiuſmodi miſerijs obfuſcatur intellectus:⁊ ita cū ſordibus eorum incidunt in baratrum eterne dānationis abſq̧ fine q2 neglexerunt culpe ſatiſſactionē cū contritione cordis atq̧ diſplicētia peccatoꝝ:habes ergo q̄uo non ex penis finitis tantūmodo ſed ex contritiōe cordis perfecta pena ſatiſfacere culpe pōt. ⁊ nō ſolūmodo culpe:ſed etiam pene que ſequitur poſt culpam his qui habent huiuſmodi perfectionem. Generalibus vero ſatiſfit culpe ſolūmodo vt iaȝ dictum eſt:q2 donum gratie recipiunt priuati ſecibus mortaliuȝ peccatorum qui contritionem atq̧ dilectionem non habendo cōdignas ad ſatiſfaciendū ad purgatorij penas adducuntur. Itaq̧ conſpice q̄ ex anime deſiderio copulato ⁊ vnito in me qui ſum bonum exceſſiue ſummum huiuſmodi pene ſatiſ it modicum atq̧ ſatis iuxta metam perfecte dilectionis orationes ⁊ deſideria ſancta largientis atq̧ percipientis. Eadēq̧ ipſa mēſura que mihi prebetur ⁊ in ſe ab illo recipitur a mea clementia remetitur. Igitur ignem affectuoſi deſiderij tui iugiter augumentare ſtude neq̧ pmittas attomū huius tibi conceſſi temporis inaniter pertrāſire quin humili voce coram me ꝓ ciſdem ⁊ oratione continua clames Ita tibi ⁊ anie tue patri dico queȝ dedi tibi ſuper terram vt viriliter tolleretis ea que conceduntur vobis omni voluntate propria ſenſitiua perempta.

Quo modo valde placet altiſſimo deſiderium velle pro ipſo pati Capi. v.

Valde mihi gratum eſt pro animaꝝ ſalute iugiter vſq̧ ad mortis horam labores ⁊ penas vndecunq̧ proueniant vehemens deſiderium tollerādi q2 quanto ſuſtinetur amplius tanto magis dilectionis mee ſignū oſtenditur. Et ita diligendo plus de mea veritate comprehenditur: ⁊ quāto plus agnoſcit plus de meis offenſionibus dolet atq̧ penam intollerabilē ſentit. Tu quippe ſuper te puniendos alienos defectus humiliter a me poſtulabas ⁊ tunc aduertebas q2 dilectionem ⁊ lumen ⁊ notitiam veritatis habere deſiderabas q2 tibi iam dixi q̄ quāto maior erat amor tāto magis augetur amaritudo ſimul ⁊ dolor. Ergo dico vobis petite ⁊ accipietis q2 nūq̄ denegabo in veritate petēti. Cogita filia q̄ amor diuine caritatis qui viget in anima copulatur ⁊ vnitur adeo cum perfecta patientia q̄ vnū nō valet ab alio ſegregari. Quare dȝ aīa cū diligit atq̧ diſponit amare me. ſimiliter eligere ſtatim amore mei tollerare penas vndecūq̧ pro

ueniant vel qualitercūqꝫ ſibi ꝯcceſ-
ſero:qꝛ patientia ſolūmodo probat̄
i penis. Et vt ex p̄miſſis aperte cō-
prehendit̄ indiuiſibiliter eſt vni-
ta patiētia caritati. Ergo virili cor
de portate. nam aliter filij fideles
atqꝫ ſponſi mee veritatis nō eſſetis
nec honoris mei ⁊ animarū ſalutis
in veritate videremini guſtatores.

Qualiter oīs virtus ⁊ oīs defe-
ctus fit proximo mediante.

Capi. vi.

Vnum te volo nō ignorare. ſ.
ꝙ oīs virtus ⁊ oīs defectus
mediante proximo ꝑpetratur. Ille
qui cōmoratur in odio mei dānifi
cat proximū atqꝫ ſemetipſum qui
eſt proximus principalis. In gene
re illi atqꝫ particulariter detrimē-
tum infert. In genere qꝛ tenemini
diligere proximum veſtrū velut
vos metipſos. Illum diligendo ſpi
ritualiter orationibus ⁊ verbis ei
conſulendo ⁊ eū ſpūaliter adiuuā-
do atqꝫ tp̄aliter ei debetis in ſuis
neceſſitatibus ſubuenire ſaltem bo
na voluntate ſi nequaꝗ̄ haberetis
aliud:qꝛ qui me non diligit etiam
proculdubio proximū non diligit
⁊ qui non diligit eū ipſi non ſubue
nit. primitus ergo ſemetipſum of-
fendit qꝛ ſibi gratiā abſtulit:dein-
de proximum ſuū ei ſubſidiū ſuffe
rendo:qm̄ orationes ei minime lar
gitur atqꝫ ſcā deſideria que coram
me pro illo tenet̄ effundere. Quelibet.
n. ſubuentio dꝫ oriri ex dilectio
ne quā ei gerit intuitu mei ſcī nois
Et ecōuerſo quicunqꝫ defectus pro

ximo mediāte ꝑpetratur:qꝛ vꝫ me
nō diligēs ēt proximi caritate pri-
uatur:vnde cuncta mala procedūt
cū aīa nō ē i caritate mei atqꝫ pri-
mi. Qui nāqꝫ bonū ñ opat̄ ex ꝯñti
malū agit. qui ꝟo malū agit ꝯ quē
agit atqꝫ demōſtrat̄. prius ꝯ ſeipm
deinde ꝯtra proximū ſuū. Nō ꝯtra
me qm̄ in nullo me dānificare pōt
niſi pro quāto qđ illi fit ego repu-
to mihi ſcm̄. Semetipꝫ ergo culpe
detrimēto dānificat que priuat eū
grā mea:⁊ ita nihil ei deterius ac-
cidere pōt:proximum quoqꝫ dāni-
ficat ⁊ offendit ei non exhibēdo de
bitum amoris atqꝫ fraterne dile-
ctionis ex quibus ei ſubuenire te-
netur vꝫ orōne ſciſqꝫ deſiderijs ob
latis añ me pro illo. Iſta ſubuētio
generalis eſt que dꝫ oībus ipēdi.
Particularis aūt ē vtilitas illa q̄
fit his qui magis vr̄is oculis ap-
propinquāt:qm̄ adinuicem ſubue-
nire tenemini verbo ⁊ exēplo bo-
noꝝ opeꝝ:⁊ in oībus alijs oportu-
nis fideliter ei ꝯſulēdo taꝗ̄ aīe ſue
ſine reſpectu proprie paſſionis vel
vtilitatis. Hec ꝟo nō agit ille qui
iā ꝫ priuatus eſt caritate fraterna.
Itaqꝫ vides ꝙ ita nō agens itulit
illi ꝑticulare dānum. Et nō ſolum
dānificat illū bonū qđ poterat ñ i
pēdendo veꝝ ēt ingi detrimento
vꝫ iſto mō. Peccatū actualiter at-
qꝫ mētaliter ab hoīe ꝑpetrat̄. Mē
taliter. n. iam conſtat eē cōmiſſum
qñ ꝯcipit ex peccato ꝯplacentiā. ⁊
odiū virtutis ex amor̄ proprio ſen
ſitiuo qui priuauit eū affectu cari
tatis quē ꝫ hēe dꝫ ad me ꝑiter ⁊ ad

proximum ſuũ. Et ex quo concepit parit vnũ poſt aliud ſuper verticez proximi modis varijs vt eius volũtati peruerſe placet: Nam aliquãdo ↄcernimus ſpiritualem atqȝ corporalẽ quandã crudelitatẽ parere: Spiritualis eſt in mortis atqȝ dãnatiõis periculo videre ſe ceteraſqȝ creaturas ex priuatiõne gratie: ⁊ ẽ adeo crudelis ꝙ amore virtutuȝ ⁊ odio vitiorum ſibi ⁊ alijs ſubueñire non curat: imo veluti crudelitatis amator ſuam crudelitatẽ vlterius extendere ſtudet: vȝ qꝛ noñ ſolum virtutum exemplo miñime refulget: ſed veluti neqȝ homo demoniorum aſſumẽs officiũ ſubtrahit a virtutibꝰ ⁊ ad vitia iuxta poſſe creaturas adducit: Iſta crudelitas ẽ aduerſus animam quoniam detestabile ſe fecit inſtrumentũ ad auferendũ ei vitam gratie ſibi procurãdo mortem eternam ⁊c. Crudelitate vero corporali fruitur ex iniqua cupiditate qꝛ noñ ſolũmodo de ſubſtãtia ſua proximo ſubuenire negligit verũ etiã aliena rapere iuxta poſſe conatur perſonas pauperculas expoliando: Aliquãdo pretextu dominationis: ⁊ aliquãdo ſtudio dolo ſe fraudis redimi faciẽdo bona proximorum ⁊c: ⁊ quod etiã eſt valde crudelius etiam proximorum perſonas proprias: O miſeranda crudelitas que mea miſeratione priua beris: niſi cum illo reddeas ad beniuolentiam atqȝ pietatem: Et aliquando parit iniurioſa verba poſt que quandoqȝ ſequitur homicidium. Quandoqȝ parit iñhoneſtatem in perſona proximi propter quam efficitur animal omnino brutuȝ omni putrediñe plenum. Nec vnum vel duos tantũmodo veneñat: ſed vniuerſi qui ſibi dilectiõe ſiue conuerſatione coherent ab ipſo procul dubio toxicantur. In quẽ parit ⁊ exercet elationem atqȝ ſuperbiam: ſolũmodo in proximum ex propria reputatione ſui ⁊ inani iactantia: vnde cum diſplicentia contẽpnit alios exiſtimando ſe maiorem: ⁊ iniuriam infert illis. Si dominiȳ ſtatuȝ habet iñiuſtitiam atqȝ crudelitatẽ exercendo fraudator ⁊ vorator hominum eſt effectus. O cariſſima filia ſuper offenſione mea cõdoleas ⁊ ſuper hõs mortuos amariſſime plora vt oratiõne pia reſurgant ab huiuſmodi morte peſtifera: vides eniȝ vbiqȝ ab omnibus contra proximũ ⁊ illo mediante peccata quãplurima perpetrari. Alias peccatum occultum ſiue manifeſtum omnino abeſſet. Occultum eñim eſt dum illud in quo teñetur illi noñ impendit: manifeſtum vero quañdo vitia parit vt iam dixi. verum eſt ergo ꝙ omnis offenſio mihi facta mediante proximo perpetratur.

Quomodo virtutes mediañte proximo perpetrañtur ⁊ quare virtutes ipſe tãtũ in creaturis poſite ſunt differentes.

Capitulum.vij̄.

NArraui tibi q̄uō cūcti defe/
ctus mediante proximo pera/
gunt quātū ad illos qui priuati ſūt
caritatis affectu:que virtutes oēs
viuificat roborat ⁊ confirmat. Et
ſic amor ꝓprius qui caritatē aufert
proximorū eſt ꝓcul dubio malorū
omniū execrabile fundamentum.
Oia ſcandala crudelitates ⁊ odia
⁊ inconuenientia multa procedūt
ab iſta venenoſa radice:hic execra
bilis,atq; deteſtabilis amor vniuer
ſum orbē letaliter vulnerauit ⁊ īfe/
cit egritudinē inferēdo corpori mi/
ſtico ſancte matris eccleſie: necnon
⁊ vniuerſali corpori xpiane religio
nis:q2 iā tibi dixi ꝙ vniuerſe vir,tu
tes in proximi caritate fundant:ac
etiā ꝙ oībus virtutibus ipſa cari/
tas vitā adminiſtrat.Et vere ſic eſt
q2 nulla virtus acquiri pōt abſq;
caritate.i. ꝙ ex pura mei dilectio/
ne virtutis meritū acq̄rat. Poſtq̄
eni aīa ſemetipſam agnouit vt iam
dixi reperit humilitatē ⁊ odiū pro/
prie paſſiōis atq; ſenſualitatis per
uerſam legē agnoſcēs in mēbris ſu
is annexā que cōtra ſpūm iugiter
pugnat.Et iō cū ſancto zelo ſurre/
xit cū odio atq; diſplicētia prefate
ſenſualitatis illā conculcando ſoli/
citudine maxima ſub iugo rōnis.
In ſe ꝑo reperit ex perceptiōe mul
torum beneficiorum affluentiā bo/
nitatis atq; caritatis mee que cun
cta ruminat in ſemetipſa ⁊ particu
lariter ea recōpenſat. Notitia vero
de ſemetipſa reperta ex humilitate
mihi totum attribuit cognoſcendo
manifeſte ꝙ ex gratia ſingulari de
tenebris eā abſtraxi ⁊ ad lumē ve
re cognitionis eā adduxi. Mea de/
niq; cognita bōitatē feruenē amat
illam abſq; medio pariter ⁊ cū me/
dio:abſq; medio.ſ.ſui vel vtilitatis
proprie ipſam virtute mediante:di
ligendo q̄ ex mea dilectione conce/
pit q2 cernit aperte ꝙ niſi concipe/
ret odium ex peccato ⁊ ex virtute
dilectionem mihi non eſſet accepta
ſiue grata. Poſtq̄ autem ita conce
pit ex affectu ſincere dilectionis il/
lico parit illam in proximo ſiue ſu/
per proximū q2 non eſſet aliter ve/
ra virtus illa quā in ſe concepiſſet.
Nā ꝑut in veritate me diligit ſic
vtilitatē proximo ſuo facit. Aliter
enī eſſe non ꝑōt q2 meus amor atq;
ꝓximi vnū ſunt.Et quāto plus me
diligit aīa tanto magis proximum
eius amat: nam amor proximi ab
amore meo procedit ⁊ oritur. Hoc
eſt vtiq; mediū illud vobis a mea
bonitate poſitum vt in vobis vir/
tutes experiamini: ⁊ vtilitatē quā
mihi facere non valetis exerceatis
eā in proximo veſtro. Et hoc aper
te manifeſtat ꝙ me per gratiā ha/
beatis in animabus veſtris fructū
in illum exercentes cum orationi/
bꝰ deuotis ⁊ affectuoſa caritate me
um honorem exquirendo atq; ſalu
tem animarum. Nunq̄ anima phi
locapta ⁊ inflamata de veritate

mea vniuerſo mundo iuxta poſſe ꝑ
ficere negligit gn̄aliter atqꝫ parti/
culariter modicum vel ſatis iuxta
diſpoſitionem recipientiſ. ꝛ prout in
g̃nꝰ deſideriū m interceden̄tiſ a me
poſtulat ꝛ exigit vt ſuperius eſt ex/
preſſum vbi declaraui ꝙ ad culpā
detergendam abſqꝫ deſiderio vehe
menti ſolūmodo pena minime ſuffi
ciebat. Poſtqꝫ autem vtilitatez at/
tulerit propter vnionē amoris quā
fecit in me vnde procedit amor ꝓ
ximi eius affectu dilatato circa ſa/
lutem orbis vniuerſi: ſubueniendo
iuxta poſſe neceſſitatibus omnium
ex quo primitus ſibiipſi profecit ex
habituali cōceptu virtutum a qui/
bus gratie vitam extraxit illico po
nere conatur oculum in particula/
ri circa neceſſitates proximorum.
Cum igitur primum in genere fece
rit omni creature rationali ex cari
tatiſ affectu ſicut iam dixi. deniqꝫ ꝓ
pinquis affectuoſe ſubuenire cona/
tur iuxta numerum ꝛ qualitatem
diuerſarum gratiarum quas ei con
ceſſi miniſtrandas ꝛ cum proximo
participandas. Nam alicui conce/
do virtutem doctrine verbo conſu/
lendo recte ſine reſpectu ſue cómo/
ditatiſ. Alicui vero exēplū virtuoſe
vite: ad qđ oēs obligamini: vꝫ hedi
ficationem exhibere proximo ſuo
ſancte ꝛ honeſte vite. Iſte ſunt vir/
tutes ꝛ alie plurime quas enumera
re longum eſſet quas operat̄ ꝛ pit
amō atqꝫ ſincera dillectio proximo
rum. Et eas diſtribui valde differē
ter q̄m omnes vni ſoli concedere no
lui preſertim vt quaſi compel am/
ni violenter virtutem ꝛ actum cari
tatiſ in alterutrum exercere. Nam
vni conceſſi virtutem iſtam: alteri
vero q̄ſdam aliam q̄ꝫuis vna perfe
cte ſine ceteris hēri non valeat q̄n̄
omnes virtutes adinuicem ligate
ſunt ꝛ ān̄exe. Sed aliquas dono ſin
gulares veluti principales ꝛ ꝓ ca/
pite ceterarum. Alicui nāqꝫ conce/
do principaliter caritatem affabilē
Alicui iuſticiam: alteri humilitatē:
Alicui fidem viuam: Alteri prudē
tiam: temperantiam: patientiā. Al
teri fortitudinem indefeſſam. ꝛ im
perterritam. Iſtas ꝛ alias q̄ꝫpluri/
mas concedo differenter non vni ſo
lūmodo ſed multiſ. Quāuis anima
poſſideat vnam pro pꝛīcipali obie
cto cum qua magis auide cōuerſat̄
ꝛ exercetur q̄ꝫ cum aliis tamen ex il
lius affectu ceteras virtutes ad ſe
trahit. Nam vt iam dixi virtutes
omnes inuicem ān̄exe ſunt in affe/
ctu caritatis. Et ita q̄ꝫplurima dōa
ꝛ virtutum gratie ſpiritualiter at/
qꝫ corporaliter ſunt a bonitate mea
diſtributa differenter. Corporaliter
dico pro rebus hominis vite neceſ
ſariis in tanta differentia ſum om/
nia largitus: omnia non exhibens
vni: vt ex neceſſitate cauſam ha/
beatiſ virtutem ꝛ actam caritatis i
alterutrum exercere. Mihi nāqꝫ fa
cillimum erat homines quoſcunqꝫ
bene dotare ſm̄ corpus ꝛ ſm̄ ani/
mam omnibus opoꝛtunis. Ego ve/
ro potius volui ꝙ vnus alterius in
digeret vt eēnt mei boni diſpēſato
res ad cōtribuendum gratias ꝛ do
na que receperunt a bonitate mea

q² velit nollit homo cōpellitur vti
cum proximo ſuo caritat̃ actu. Si
tamen actus huiuſmodi non ſit in/
tuitu mei: q̃ntum ad gratiam nihil
ei prodeſt. Itaq; vides q̄m vt mu/
tue caritatis vterent̃ virtute meos
miniſtros eos ꝯſtitui ꝛ in diuerſis
gradibus atq; ſtatibus varijs col/
locaui hoc vtiq; apte demōſtrat ꝙ
in domo mea multe ſunt manſiōes
Nā ego nihil aliud a vobis q̃ȝ amo
rem exigo q̄m in amore meo dile/
ctio proximi ꝯſumatur ꝛ qui proximū
diligit vtiq; legē īpleuit. vn̄ quicū
q; dilectionē hūerit oēm vtilitatē
quam proximo ſuo pōt afferre iuxta
poſſe libentiſſime facit ꝛ operatur.

Quomodo probantur virtutes
ꝛ fortificantur in hominibus ex cō
trarijs ipſarum. Capi. viij.

HUcuſq; viri tibi qualiter ī ca
ritate ꝯſtitutus vtilitatē agit
ꝛ operatur iuxta poſſe proximo ſuo.
Et in hoc actu manifeſte panditur
amor quē erga me gerit. Nūc vero
dico tibi ꝙ ipſo proximo mediāte ꝓ
bat in ſe virtutes vȝ patientiā in/
iuriarū tpe quas ab eo recepit. Et
expitur humilitatē in ſupbo: atq;
fidem in īfideli ſpē: verā in eo qui
dſpat ſiue diffidit. Et iuſticiā ī iniu
ſto ꝛ pietatē in crudeli: ꝛ benignita
tē atq; manſuetudinē in iracundo.
Oēs ergo virtutes in proximo prō/
bant̃ prout iniqui ꝑ oppoſitum oē
vitiū et in proximo pariunt atq; de/
monſtrāt. Si bn̄ conſideras humili
tas in ſupbia cōprobatur. Nā hu/
militas extinguit ꝛ vincit ſupbiā:
q² ſupbus humili dāpnū inferre n̄
pōt: nec infidelitas hois iniqui me
nō amant̃ nec in me ſpant̃ ei nocer̃
pōt qui mihi fidelis eſt vel eius in
aliquo fidē minuere neq; ſpē illius
qui vere ꝯcepit eā in ſemetipſo ex
dilectione mea imo fortificat illā
ꝛ expitur in ſincera dilectione proxi/
mi ſui. Cū. n. ipm videat infidelē ꝛ
ſine ſpe quacūq; tā in ſe q̃ȝ ī me: fide
lis tn̄ ſeruus meus nō ceſſat ex hoc
quin illū ſincere amet: ideo ſp cum
viua ſpe quā in me ꝯcepit ipſius ꝓ
ximi ſui ſalutē īquirit. Ille qui me
nō amat nō pōt in me fidē vel ali/
quā habere ſpē q² collocauit illā in
ꝓpria ſenſualitate ſua quā diligit.
Itaq; vides ꝙ in infidelitate taliū
ꝛ in defectu ſpei virtus fidei com/
probatur. In his igit̃ ꝛ alijs in qui
bus fuerit expediens illā cōproba/
re in ſe piter ꝛ in proximo ſuo homo
ſalubriter eā expitur. Et ſimiliter
iuſticia non minuitur vel decreſcit
ꝑ Iniuſti iniuſticias: imo virtute
patie patēt̃ oſtendit hoiem eſſe iu/
ſtum ſicuti māſuetudo benigna cū
patia virtuoſa manifeſtatur iracū
die tpe Inuidia quoq; diſplicētia
ꝛ odiū proximi ſupātur ex affectu ſin
cere dilectōnis cū ārio deſiderio at/
q; fame ſalut̃ aīarū. immo noueris
ꝙ nō ſolūmodo virtus hȝ experien
tiam veriſſimā in his qui bonū pro
malo reddere ſattagūt verumetiā
Frequentiſſime carbones igne cari
tatis accenſos in capite proximi col/
locabit qui cordis hois iracūdi ran
corē ꝛ odiū effectualiter anihilat.

⁊ ex odio ſepe reducuntur homines
⁊ veniūt ad beniuolentiam. Et hoc
a virtute caritatis atqꝫ perfecte pa
tiētie procedit que iuget in illo qui
ſuſtinet iniquorum iram ſupportā
do defectus in omnibus eorūdem.
Si diligenter attendas: virtus for/
titudinis atqꝫ perſeuerantie preci/
pue conſiſtit ⁊ comprobatur in tol/
lerantia tribulationum ⁊ moleſtia/
rum: vꝫ virtuoſe portando verborꝫ
iniurias atqꝫ perſecutiōes ⁊ detra/
ctiones hominum qui ſepe ſeruum
meum abſtrahere ⁊ impedire co/
nantur ne viam veritatis ⁊ doctri/
ne ſequatur: aliquando cōtumelijs
⁊ aliquando blanditijs. Si vero vir
tus iſta fortitudinis eſt intra ſe ve/
re concepta totum cum forti perſe/
uerantia patiētiſſime tollerat ⁊ illā
in proximo demonſtrat ⁊ experitur
vt iam dictum eſt. Et ſi tpe neceſſi/
tatis huius ex tollerantia cōtrario/
rū in patientia deficeret aperte vi
deretur ꝙ virtus non eſſet in veri/
tate fundata.

Hic incipit diſcretionis tractatꝰ ⁊ primo quomodo affectus poni nō debet in penitentia principaliter ſꝫ in virtutibus: ⁊ quomodo diſcretio vitam ab humilitate recipit ⁊ quō debitū ſuū vnicuiqꝫ reddit. Ca. ix.

ISte ſunt operationes dulces
atqꝫ ſancte quas a ſeruis meis
expoſco vꝫ virtutes anime probate
⁊ intrinſece vt iam dixi. vꝫ non ſolū
modo virtutes q̄ peragūtur actua
li corporis inſtrumēto exteriori cū
diuerſis ⁊ varijs abſtinentijs atqꝫ
penitentijs que ſunt inſtrumenta
virtutum ſed in ſe minime ſunt vir
tutes. qꝛ ſi ſolum h̄ eſſet a bſqꝫ virtu
tibus iam ſupra nominatis valde
modicum acceptabile mihi eſſet. i
mo ſepe ſiquis penitentiam ſuam
diſcrete non ageret ponendo vꝫ af
fectū ſuū in ichoata pnia ſua perfe/
ctio penitus ipediret̄. Ergo ꝑncipa
le fundamētū eē dꝫ i affectu carita/
tis cū odio ſancto ſui cū humilitate
vera ⁊ patia ꝑfecta ⁊ i alijs virtuti
bus itrinſecis aīe cū deſiderio mei
honoris ⁊ ſalut̄ aīarū. Que virtu
tes apte demonſtrāt voluntatē eſſe
mortuā ⁊ iugiter occidit̄ quo ad ꝓ
priā ſenſualitatē ex affectū dilectiōis
virtutū. Cum hac ergo prudēti di/
ſcretiōe debet ꝓ agere pniam vꝫ po
nēdo ꝑncipaliter affectū i virtuti/
bus itrinſecis potius q̄ꝫ i exteriori
pnia. Penitētiā vo: dꝫ vt iſtrumētū
exercere ꝓ incremēto virtutū ꝓut
viderit expediēs ⁊ opari poterit iu
xta ſue potētie metā. Si vero ſuper
huiuſmodi pnia fundamētū agere
vellet idubitanter ipediret̄ ſua ꝑfe
ctio: qꝛ mīme fieret cū lumine ꝯtuo
ſe diſcretiōis: vꝫ nō amando qḋ ego
plus amo nec hēret odio qḋ ego plꝰ
odi. Qꝛ diſcretio nihil ē aliḋ q̄ꝫ ꝟa
cognitio quā de ſe ſimul ⁊ me q̄libꝫ
aīa dꝫ hr̄e. In hac vtiqꝫ cognitione
fūdat̄. Ipſa quidē ē veluti filiꝰ vnꝰ
iſertꝰ ⁊ vnitꝰ ipſi caritaturi. Tn̄ eſt
verū ꝙ multos filios hꝫ veluti ar
bor q̄ plurimos ramos hēat. Sꝫ il/
lud qḋ arborē iſtā atqꝫ ramos viue
re facit ē ꝓculdubio radix dū tn̄ in

hũilitatꝭ terra plãtata fuerit q̄ nu/
trix ē atq3 baiula caritatꝭ vbi conſi
ſtit iſcert⁹ ille fili⁹ ꝛ arboꝛ diſcretõis.
Nã aliter virt⁹ diſcretõis appellari
ñ poſſet neq3 fruct⁹ vite ꝑduceret
ſi plãtaret̃ alibi q̃3 i hũilitatꝭ virtu/
te. Ex ꝓa nãq3 cognitiõe quã h3 aïa
de ſe ꝓcedit hũilitas. Et iã ego dixi
tibi q2 radix huiuſmodi diſcretiõis
erat vera ſui ꝛ mee bõitatꝭ agnitio:
q̃re diſcretiſſime qꝺ ſuũ ē vnicuiq3
ſine dilatione reddit. Pꝛĩcipaliter
ꝓo mihi gloriã atq3 laude3 nomini
meo reddẽs attribuit mihi cũ grã/
rũ actiõe multa munera q̄ recogno
ſcit a mea bonitate gratioſe recepiſ/
ſe. Sibimet aute3 attribuit ea q̄ me
ruiſſe iudicat: ꝛ ſe p ſe ñ eẽ cognoſcẽs
ſuũ eſſe cũ gratijs ſuper eẽ fundatꝭ
ñ a ſe ſ3 a me p grãm ſingulare3 hu
militer ꝛ apte ꝓceſſiſſe fatet̃. Et vi/
det̃ ei fuiſſe nimis ingratã ad huiuſ
modi bñficia tp̃s ēt valde negligẽ/
ter exercuiſſe quare penis ĩfinitꝭ in
dicat ſe eſſe dignã. Tũc vero ꝯcipit
odiũ atq3 diſplicẽtiã ꝯtra ſemetip/
ſam ex defectibus ſuis. Et hoc opat̃
vera diſcretõis virt⁹ i ſui cognitiõe
cũ humilitate fundata: q2 ſi h̄ hũili
tas i aïa ñ eẽt ĩdubitãter eſſet ĩdi/
ſcreta ꝛ ñ diſcreta. Que quidẽ ĩdi/
ſcretio eẽt i ſupbia fundata ſicut in
humilitate diſcretio. Et ideo tanq̃3
latro meũ honoꝛẽ ĩdiſcrete furaret̃
illũ tribuendo ſibi ex ꝓpꝛia reputa
tiõe: qꝺ ꝓo ſuũ ē attribueret ĩdiſcre
te mihi q̃relas atq3 murmuratiões
iniuſtas agẽdo circa miſteria mea
q̄ facerẽ erga ſe vel alios. In oĩbus
iniuſte ſcãdalizaret̃ i me pꝛiter ꝛ in
ꝓximo ſuo. Cõtrariũ aũt opant̃ illi
qui virtute diſcretionis vtunt̃. Ex
quo nãq3 mihi ꝛ ſibi ſicut iam dixi
debitũ reddiderũt illico pꝛoximo
ſuo retribuũt pꝛĩcipale debitũ affe/
ctuoſe caritatꝭ cũ oꝛõne deuota: ꝯti
nua ꝛ hũili. qꝺ vtiq3 debetꝭ i alter/
utrũ opari ēt ei reddẽdo debitum
exẽplaris ꝛ honeſte vite: ĩſup ēt do
ctrine ſalutifere ꝯſulẽdo ſibi fideli/
ter ꝛ auxilium exhibendo ꝓut vi/
derit expedire ſue ſaluti. In quocũ
q3 ſtatu fuerit homo dñs vel ꝑlat⁹
vel ſubditus ſi ſic opat̃ ꝛ ꝓximo ſuo
ꝯtribuit vtiq3 diſcrete pꝛocedit ꝛ
cũ ingenti caritatis affectu. Nam
in ſimul ãnexe ſunt diſcretio ꝛ cari/
tas ꝛ in humilitatꝭ humo plãtate q̄
quidẽ egredit̃ ex vera cognitõe ſui.

Similitudo quomõ caritas hu/
militas atq3 diſcretio ſunt inſimul
vnite cui ſimilitudini debet ani/
ma confoꝛmari. Capi. x.

Nunquid audiſti ſiue noſti q̄/
modo tres iſte ꝟtutes cõmo/
rant̃: velut hẽres rotũdũ vnũ cir/
culũ i terra collocatũ ꝛ i medio cir/
culi arboꝛ vna ꝓgrederet̃ cu3 vno
filio penes illam. Tũc arbor ĩ terra
nutrit̃ q̄ latitudinem continet cir/
cularem: quia ſi eſſet extra terrã ar
boꝛ illico moꝛeretur ꝛ nullũ oĩo fru
ctum ex ſe ꝓduceret donec iterato
plãtaret̃ i terra. Simili mõ cogita
ꝙ aïa eſt quedam arboꝛ ex amoꝛe
plãtata ſiue creata quare ſolum ex
amore viuere ſiue nutriri poteſt ꝛ
non aliter. Si vero non habet in ſe

diuinũ amorem vere caritatis: vi/
te fructũ nullo mõ ꝓducit ſed mor
tis:oportet ergo ꝙ radix huius ar
boris vꝫ affect⁹ aĩe moꝛiatur ⁊ egre
diat̃ de circulo vere cognitõis ꝓpe
fragilitatis q̃ cognitio ſui vnita cõ
ſiſtit in me non habente principiũ
neqꝫ finẽ vt in circulo rotũdo pa/
tet exẽplũ:in quo neqꝫ principium
neqꝫ finis inuenit̃.huiuſmodi noti
ciam ſui atqꝫ mei recipit in ſe funda
tam in terra dulcis humilitatis q̃
tanta eſt quãta circuli latitudo vel
amplitudo.i.noticia ſui:recepta ⁊ i
me vnita ſicut iam dixi.Nã aliter il
le circulus procul dubio nõ eſſet abſ/
qꝫ p̃ncipio ⁊ abſqꝫ fine.Immo prin
cipium haberet dũ ſe tm̃ incepiſſet
agnoſcere:deniqꝫ finiret̃ in ↄfuſio/
ne ſi noticia talis in me nõ eſſet vni
ta.Tunc arbor iſta caritatis in hu
militate nutritur iuxta ſe pullulãs
vere diſcretionis filiũ vt ex p̃dictis
apte colligit̃. Arboris vero medul/
la vꝫ affectus vere caritatis exiſten
tis in aĩa eſt inuicta patiã:q̃ ſignũ ẽ
euidens hac aptiſſime demonſtrãs
aĩam in me ↄſiſtere piter ⁊ in ea me
p gratiã eſſe. nec arbor a mẽiter ita
plantata flores virtutũ odoriferos
varijs multiſqꝫ ſaporibus in ſe ger
minat ⁊ ꝓducit gratie fructus aĩe
reddens:primo vero fructus vtili
tatis iuxta metã fructuoſe ſolicitu/
dinis volentiũ pcipe fructus amico/
rũ atqꝫ ſeruoꝝ meoꝝ. Mihi vero
iugiter odorẽ glorie tribuit ⁊ nomi
ni meo laudẽ.Et ita facit illud ad qd
eũ ex ineffabili caritate mea creaui
vnde puenit ad felicẽ terminũ ſuũ

ſ.ad me qui ſum vita durabilis qui
ſibi non poſſum quoquo mõ auffer/
ri niſi voluerit ipſe. Omnes ḡ fru/
ctus ab hac arbore ꝓcedẽtes adin
uicẽ vniti ſunt atqꝫ prudenti diſcre
tione conditi.

Quomodo penitẽtia ⁊ alia exer
citia corporalia p inſtrumento dñt
aſſumi puenicndi ad virtutes ⁊ nõ
ꝓ principali affectu:⁊ de lumine di
ſcretionis in diuerſis alijs modis ⁊
operationibus. Capi.xi.

Tenui ſunt illi fructus quos ab
anima requiro vꝫ experientiã
realiũ virtutũ oportuno tpe. Ideo
ſi bene recordaris iam diu dixi tibi
qñ deſiderabas amoꝛ mei facer̃ ma
gnã pniam. Ego ſũ ille qui delector
in paucis verbis ⁊ multis opatõni
bus:apte tibi demonſtrãs ꝙ ille mo
dicũ ẽ mihi gratus ⁊ acceptus qui
tm̃modo me ſonitu verboꝝ vocaue
rit dicens.dñe dñe p te vellem ali/
quid agere.Similiter ⁊ ille qui pro
me corpus mortificare diſponit cũ
varijs penitentijs volũtate ꝓpria
viua remanẽte. Sed ego multa cu/
piebã opa p̃cipue ſuſtinendo viril
ter cũ virtuoſa patiẽtia cũ alijs vir
tutibus intrinſecis aĩe de quibus
tibi dixi q̃ ſunt opantes in aĩa fru
ctus grẽ. Alias aũt opatiões q̃ ſũt
in alio principio fundate quoddaꝫ
vocare ſolũmodo verbo reputo qꝛ
ſunt opa finita. Ego vero qui ſum
infinitus a vobis infinitas opatio/
nes exigo: vꝫ cũ infinito deſiderio
⁊ amoris affectu factas. ergo volo

ꝙ opera penitentie aliorumqȝ cor/
poralium exercitiorum aſſumātur
veluti inſtrumēta perueniendi ad
virtutes ⁊ nō pro affectu principa/
li. Quia ſi affectus poneret ibi prin
cipalis exhiberetur mihi finitum
opus ⁊ eſſet velud verbuȝ quod ex
quo ꝓceſſit a bore nihil apparet vl/
terius. Niſi forte verbum cum ani
me progreditur affectu qui virtu/
tes in inueritate concipit ⁊ parit:
hoc eſt quod ſi finitum opus quod
verbum vocaui foret vnitum ⁊ ad
iunctum affectui caritatꝭ valde mi
hi gratum eſſet tunc ⁊ acceptabile
qm̄ operatio ſola non eſſet: imo lau
dabiliter aſſotiata cum vera diſcre
tione ſumendo corporales operatio
nes veluti inſtrumentū ⁊ non ꝓ pn̄
cipali fundamento. Multum eſſet i
conueniens ꝙ principium ſiue fun
damentum in exteriori penitentia
vel alio exercitio corporali ponere/
tur. Jam. n. tibi dixi ꝙ erant opera
finita ⁊ proculdubio finita ſunt ꝑ
eo ꝙ facta ſunt tempore finito. Ac
etiam qꝛ compellitur homo multo/
ciens illa dimittere vel ex obedien
tia: vel ex infirmitate: vel alia ſup/
ueniente cauſa: precipue ſi ſui prela
ti obedientia cōtradiceret: ſi vellet
huiuſmodi penitentiam ſuam exe/
qui non ſolum illam nō acceptareȝ
imo grauiter offenderet. Jtaqȝ vi/
des ꝙ operationes huiuſmodi fini/
te ſunt illas ergo dȝ aſſumere tanqȝ
exercitium ⁊ nō pro principali fun
damento. Quia ſi nō faceret ita qm̄
compelleretur eas obmittere vt di/
ctum eſt anima eius vacua remane
ret. Et hoc oſtēdit aperte glorioſus
preco meus apoſtolꝰ in epiſtola ſua
dicēs ꝙ mortificaretꝭ corpus vȝ mē
bra veſtra que ſunt ſuper terraȝ: vo
luntas vero propria dȝ occidi. i. re/
frenando corpus dum vellet cōtra
ſpiritum pugnare per immunditi/
am: libidinem atqȝ concupiſcentiā
inordinataȝ ⁊c. Volūtas vero ꝓpa
ſicut iam dixi dȝ occidi ſuffocata ⁊
ſubdita voluntati mee per omnia.
Que quidē propria voluntas occi/
ditur eo debito de quo tibi dixi qꝺ
virtus diſcretiō s anime reddebat
vȝ odium atqȝ diſplicentiam offen/
ſarum ⁊ proprie ſenſualitatis quod
odium acquiſiuit in ſui noticia. Hic
eſt ille gladius acutiſſimus qui pre
cidit ⁊ occidit omnem amorem pro
prium vȝ in propria voluntate fun
datum. Hy ſunt illi qui non ſolum
modo verba ſed opera multa mihi
quottidie reddunt: in quibus vtiqȝ
delector. Sed ideo tibi dixi ꝙ vole/
bam habere a vobis multas opera
tiones ⁊ pauca verba. dicendo mul
tas ibi non ānotaui numerum qm̄
affectus anime caritatis igne ſuccē
ſe que virtutibus omnibus vitam
exhibet in infinitum attingere de/
bet. Non tamen abſolute verba re/
nuo ſiue contempno: ſed dixi pauca
verba velle denotans omnem ope/
rationem actualem eſſe finitam: iō
dixi pauca. Jlla tamē accepto ſi po
nantur pro virtutꝭ adiumento ſiue
inſtrumento ⁊ non ꝓ principali fun
damento: vnde cauendum eſt iudi
care queqȝ in maiori pfectione con
ſiſtere licet amplius in maiori peni

tentia. corpus affligat illo qui mino
rem penitentiam agat. Nam vt laꝫ
diri virtus vel meritum ipſorum ī
hoc actu minime conſiſtit q: male
ſuccederet eis qui nequeunt ex cau
ſa legitima facere penitentiā actua
lem ſed ſolummodo in caritatiſ vir
tute conſiſtunt condita lumine ver
diſcretionis naꝫ aliter non valeret.
Hunc autem amoreꝫ iſta diſcretio
mihi ſine modo ⁊ abſq; ſine contri/
buit q: ſūma ſum ⁊ eterna bonitas.
Ideo legem ſiue terminum amori
meo non vult imponere: ſed amori
proximi bene modum imponit ex
ordinata caritate vꝫ nullo modo ſi/
bi faciendo detrimentum culpe ꝓ/
pter aliquam vtilitatem ipſi proxi/
mo conferendam. Quia ſi ſolū vnū
peccatuꝫ ex conſenſu cōmitteret vt
mundum vniuerſum erueret ab in
ferno aut aliqua virtus q̄ꝫtumcūq;
maxima naſceretur inde nullo mo/
do licet virtutem aliquam vel vti/
litatem proximo facere cum vene/
no peccati. Diſcretio vero ſancta ta
liter ordinat q̄ anima potētias eiꝰ
vniuerſas cum omni ſancta ſolicitu
dine dirigit atq; diſpōit vt mihi vi
riliter ⁊ fideliſſime ſeruiatur. proxi
mum quoq; diligit affectu dilectio
nis ordinate ponendo vꝫ vitaꝫ cor
poris in ſalutem animarum etiam
ſi poſſibile foret mille tolerādo q̄/
cunq; tormenta vt anima proximi
vitam gratie reperire valeat Sub/
ſtantiam vero temporalem expo/
nit in vtilitatem atq; ſubuentionē
corporis ipſius ꝓximi ſui. hoc agit
virtus huiuſmodi diſcretionis in

lumine ſuo qđ a vera caritate ꝓgre
dit. Itaq; vides q̄ oīs aīa que vult
inuenire gratiā diſcrete vꝫ īpendere
mihi dilectionē īfinitā ⁊ abſq; mō.
Proximū vero tñ īfinita dilectiōe
mea diligere cū mō ⁊ ordinata cari
tate nō īferendo ſibimetipſi peccati
culpā ꝑꝑ aliq; vtilitatē ꝓximi. Su/
per quo beatus paulus vos admo/
nuit dicēs. Oīs ordinata, caritas ī
cipit a ſe. Nā aliter alicui nō eſſet ⁊
nō fieret rutilitas aliqua perfecta.
Qm̄ aīa ꝑfectiōe carens oīa q̄cūq;
facit īpfecta ſunt in ſe ꝑiter ⁊ ī aliꝭs
Multū eſſet īconueniēs vt ꝓ ſalute
creaturaꝝ q̄ ſunt finite ⁊ a me crea
te: offenderer ego qui ſūmum ſum
⁊ eternum ⁊ infinitum bonuꝫ. Ma
ior. n. eſſet atq; deteſtabilior iſta cul
pa q̄ꝫ eſſe poſſet īcomparabiliter ali
quis fructus inde prouenienſ. Ita
q; nunq̄ꝫ vllo modo debes acquie/
ſcere ſiue conſentire culpe cuiuſcū/
q; peccati. Sincera caritas hoc ap/
te cognoſcit eo q: ſecum hꝫ lumē na
ture diſcretionis. Ipſa lumē eſt qđ
illico diſſoluit omnes tenebras ⁊ au
fert oēm ignorantiā ⁊ oībus virtu/
tibus atq; īſtrumento virtuali im/
pendit vtile ꝯdimētū. Ipſa prudēs
eſt ita q̄ ab aliquo decipi non pōt:
ita fortis q̄ ab aliquo vinci nō va/
let. Ipſa ꝑſeuerantiā hꝫ ingentē vꝫ
vſq; ad finē hoc ē a celo vſq; ad ari/
dam in eo q̄ a noticia mei deſcēdit
ad ſui noticiā: ⁊ a caritate mei vſq;
ad caritatē ꝓximi. Cuꝫ humilitate
prudenti ⁊ vera ꝑtranſit ⁊ euadit
oēs demonum ⁊ aliaꝝ creaturaruꝫ
īſqueos. Cum inhermi manu vꝫ.

aduerſa patientiſſime tollerando:
carnem ⁊ aduerſariuꝫ victorioſe de
bellauit iſto glorioſe lumine mediā
te. Quia nouit aperte fragilitatem
propriam: qua cognita ſibi debituꝫ
odiū ſancti feruenter intulit. Mun/
dum vniuerſum vilipendendo ſup
peditauit ⁊ ipſum contemnendo fa
ctus ē dominus eius. Omnes mū/
di peruerſi perſecutores nō valent
ei virtuteꝫ anime tollere ſed omnes
eorum perſecutiones experientiam
virtutum operantur: ⁊ ipſarum au
gumentum que prius ex affectu di/
lectionis mee concepte fuerunt: po/
ſtea vero probantur in proximo ⁊ i
ipſo parturiuntur vt iam tibi dixi.
Nā ſi virtus illa nō appareret opoꝛ
tuno tempoꝛe neqꝫ lumen īpēderet
ante creaturas: ꝓculdubio virtus
ī veritate ꝯcepta nō videt̄. Nā oſtē
di tibi iam ꝙ virtus eſſe pfecta non
pōt atqꝫ fructuoſa niſi mediāte pꝛo
ximo. Sicut ē de mulier̄ que ꝯcepit
ī vtero filiū. Nā anteqȝ illū piat at/
qꝫ pueniat ad lucē an̄ creaturaruꝫ
oculos non exiſtimat ſponſus hēc ſe
filiū. Similiter ego qui vere ſpōſus
ſum aīe: qꝛ niſi piat virtuꝫ filiū ī ꝓ
ximi caritate demonſtrādo patēter
vt expedire cognouerit opere ſub/
ueniendo ſibi particulariter vel in
cōi ſm exigentiam illius tpis non
indico virtutem verā in ſe ꝯcepiſſe.
De vitio quoqꝫ ſimiliter accidit qꝛ
mediante proximo perpetratur.

Repetitio quorundam ⁊ quomo/
do deus promittit aſſertiue ſeruis
eius eccleſie reformationē. Cap. xij.

Nunc autem videre potuiſt
prout ego ſūma bonitas oñ/
di tibi veritatem atqꝫ doctrinam p
quam venire potes ad ſtatum excel
lentiſſime perfectiōis ⁊ in ipſa te cō
ſerues. Similiter aperte declaraui
qualiter penis atqꝫ culpis in te pa
riter ⁊ in proximo ſatiſfieri debeat ī
vita preſenti. Referando tibi qꝛ pe/
na ſola nullo modo ſufficit ad ſatiſ/
faciendum culpe ſimul ⁊ pene niſi
ſit vnita cuꝫ affectu ſincere caritatꝭ
⁊ cum vera contritione cordis at/
qꝫ diſplicentia peccatorum. Cū ve/
ro pena caritati connectitur ⁊ vni/
tur iſto modo ſatiſfacit nō virtute cu
iuſcūqꝫ pene que ſuſtineatur actua
liter imo virtute caritatis atqꝫ con
tritionis culpe cōmiſſe quam carita
tem acquiſiuit anima cum intelle/
ctuali lumie corde ſincero ⁊ libera/
li attendens in me ſuum obiectum
qui ſum ipſa caritas. hoc vero tibi
demonſtrare volui quia velle pati
pro me penas humiliter ⁊ inſtanter
a me poſtulaſti vt tu ⁊ alij ſerui mei
noueritis qualiter ⁊ quomodo ſacri
fitium de vobis mihi facere debetꝭ.
Dico ſacrifitium actuale pariter ⁊
mentale ſimul vnitum prout vnitū
eſt vas cum aqua quod alicui domi
no preſentatur. Nam aqua ſine va/
ſe preſentari non poſſet. vas quoqꝫ
vacuum domino preſentatum non
eēt acceptū. Ita dico vobis qꝛ mihi
debetꝭ offerre vas iſtud vꝫ labores
plurimos actuales ⁊ alia coꝛpora/
lia exercitia ſancta quocūqꝫ mō mi
hi ꝯcedere placuerit vobis. Nec eli
ger̄ debetis vr̄a volūtate tp̄s neqꝫ

locum ſiue labores vt vobis gratū
eſt ſed vt mihi ꝯcedere placet. Sed
iſtud vas omnino dꝫ eſſe plenuꝫ vꝫ
omnia tollerando cum amoris affe
ctu atqꝫ patientia vera defectus ve
ſtri proximi cū odio tamen ⁊ diſpli/
centia peccatorum. Tunc iſti labo/
res quos tibi nomine vaſis appella
ui reperiūtur aqua gratie mee ple/
ni que cōfert anime vitaꝫ. Ego ve
ro tunc accepto valde gratāter hoc
exenium a dilectiſſimis ſponſis me
is vꝫ a qualibet anima que fidelis/
ſime mihi ſeruit. Ab eis inqꝫ acce/
pto anxia dſideria ⁊ ignita ſuſpiria
ipſorum cum continuis ⁊ humilibꝰ
orationibus que ſunt veluti mediū
vnuꝫ acceptabile mihi. Quia ex ip
ſoruꝫ amore placat̄ iracundia mea
quam contra ſe prouocauerant ho/
mines iniqui ⁊ impij qui me tantū
iugiter offendūt. Itaqꝫ tollerate vi
riliter vſqꝫ ad mortem ⁊ hoc erit ap
tiſſime ſignum ꝙ me diligitis. Ne/
qꝫ formidare debetis ſiue retrocede
re cuiuſcunqꝫ tribulationis vel ali/
cuius creature timore ſed in tribu
lationibus exultate. Mundus iſte
letatur in iniurijs meis: vos autem
in ipſo triſtamini propter iniurias
quas mihi fieri conſpicitis vnde eti/
am vos offendunt. Et dum vos of/
fendunt me quoqꝫ ſimiliter offen/
dunt qꝛ vobiſcum vnū caritate pa
terna ſum factus. Aperte nanqꝫ co/
gnoſcere potes qꝛ cum ad ymaginē
atqꝫ ſimilitudinem meam vos gra
tioſe creaſſeꝫ: ⁊ occaſione peccati ve
ſtri ꝑuati gratia fuiſſetis ego perop
tans vos iam amiſſam gratiam ſa/

lubriter inuenire diuinam naturā
meam in vobis vnire decreui velās
illam humanitate veſtra. Itaqꝫ cū
ſit ymagine mea realiter inſigniti:
veſtram humanitatē diuine natu/
re mee copulare volui: vnde ſum vo
bis paterna caritate coniunctus ⁊
vnitus niſi forſitan anima diſceſſe/
rit a me per mortale peccatum. Sꝫ
qui me diligit in me manet ⁊ ego ī
illo. Et ideo mundus eum ita perſe
quitur eo ꝙ ipſe mūdus nullam ha
bet conformitatem mecum. Et id/
circo perſecutus eſt vnigenitum fi/
lium meum vſqꝫ ad mortem crucis
ita crudeliſſimam ⁊ obprobrioſam
⁊ ita perſequitur etiam vos atqꝫ ſi/
mili modo ꝑſequetur vſqꝫ ad mor/
tem qꝛ me non amat. Nam ſi mun/
dus ipſe me dilexiſſet ⁊ vos vtiqꝫ
diligerꝫ. Sꝫ exultate qꝛ gaudiū ve
ſtrum in celo pleniſſimum erit In
ſuper addam ad conſolationem tu/
am qꝛ quanto nunc habundant in
corpore miſtico eccleſie mee tribu/
lationes ⁊ anguſtie tanto plus ha/
bundabit in ea ſalubris ⁊ conſolati
ua dulcedo. Et erit iſta ſua dulce/
do qꝛ reformabiẗ in bonis atqꝫ ſan/
ctis paſtoribus qui ſunt veluti flo/
res odoriferi ⁊ glorioſi qꝛ laudem ⁊
gloriam nomini meo iugiter exhi/
bent ⁊ procurant: exalantes ⁊ ado
lentes in conſpectu meo virtutum
odorem fundatarūꝫ in veritate. Et
hec eſt optabilis ⁊ odorifera refor/
matio miniſtrorum atqꝫ paſtorum
eccleſie mee: Non ꝙ fructus huius
eccleſie mee reformari ſimpliciter
egeat qꝛ non obfuſcatur neqꝫ mi/

nuitur vnq̄ ex cuiuſcunq; defectu
miniſtri. Itaq; letare tu ſimul ⁊ pa
ter anime tue ceteriq; ſerui mei cō
ſiſtentes in amaritudine preſenti.
Quā ego veritas eterna promitto
vobis refrigerium exhibere. Atq;
poſt amaritudinem iſtam vos in
veritate conſolabor ex quo pro tali
reformatione multa ſuſtinueritis.

Quomodo h̄ anima ſimul creuit
atq; defecit in amaritudine pro re
ſponſiōe diuina. Et quomodo facit
orationem pro eccleſia ſancta ⁊ vni
uerſo populo. Capi. xiij.

T Unc anima ſuccenſa ⁊ anxia
deſiderio ignito ingenti dile/
ctione concepta in maxima bonita
te dei ſue latitudinez affectuoſe ca/
ritatis aperte cognoſcens que cum
tanta dulcedine petitiōi ſue ſatiſfa/
cere dignata erat etiam prebendo
ſibi ſpem de ſalubri remedio ſuper
amaritudine quam habebat in cor
de propter offenſas deo factas: atq;
detrimentum eccleſie ſancte necnō
⁊ miſeriam propriam quam ex ve/
ra noticia ſui pcepit ſui cordis mit/
tigabat aliquantulum amaritudi/
nem licet aliunde creſceret amari/
tudo. Nam ab eterno patre ſibi p/
fectionis itinere demōſtratio nouiē
offenſam propriaz apertius vna cū
animaruz detrimento patefaciebat
ei prout infra clarius intelligi po/
terit. Et etiam q2 melius anima co
gnoſcit in ſe bonitatez dei prius ha
bita noticia ſue proprie fragilitatis
Et in lucidiſſimo dei ſpeculo perfe
cte dignitas ⁊ indignitas propria
cognoſcitur dignitatem vz attendē
do ꝙ ad ymaginem dei ſolū ex gra
tia ſingulari ⁊ non ex debito creata
ſit In quo diuino ſpeculo cognoſcit
etiam in dignitatem propriam in
qua ex culpa ſua deuenit. Q2 ſicut
materiale ſpeculum attendēdo ma
cula que fuerit in facie deprehendi
tur: ſic anima que cuz vera noticia
ſui conſurgit ingenti deſiderio cuz
oculo ſui cordis ⁊ intellectus ad cō
ſiderandam faciem propriam idul
ci ſpeculo dei ibi propter eius clariſ
ſimam puritatem aperte cognoſcit
indilate maculas faciei ſue. Et ſic
q2 lumen erat augumentatuz ī hac
anima modo predicto: quedam ex
creuerat in ea dulcis amaritudo li/
cet aliunde fuerit iminuta. Nam ī
minuta fuerat in eo q̄d ſūma veri/
tas exhibuerat ei ſpem ita gratam.
Et vt ignis excreſcit quanto plus
ei materia datur: ita creuit ignis ī
hac anima intm̄ ⁊ taliter ꝙ impoſſi
bile fuiſſet humāo corpori poſſe tol
lerare ne mors inde ſecuta fuiſſet. vn
de niſi q2 fuit illico circūdata no/
ua fortitudine ab eo qui eſt omniū
vera fortitudo nunq̄ erat euaden/
di poſſibilitas. Poſtq̄ ergo fuerat
h̄ anima purificata diuine caritatis
igne quam inuenit in ſui noticia ⁊
diuine bonitatis in ſe cum vna ſalu/
berrima fame atq; ſpe viua ſalutis
totius orbis ⁊ eccleſie ſancte refor/
matione: poſtq̄ adeo fuerat docta
de lepra vitiorum in eccleſia regnā
tium: atq; de mundi miſeria cū ſan
cta ⁊ humili fiducia coram diuina

maieſtate ſtabat ⁊ quaſi cum moi/
ſe dicebat. Domine mi dulciſſime mi
ſericordes oculos tuos ad populuȝ
iſtum gratioſe conuerte pariter ⁊ ad
corpus eccleſie tue miſticum: qꝛ glo
ria maior nomini tuo ſancto ſubſe/
quetur parcendo tante multitudi/
ni creaturarum tuarum eis īfundē
do lumen in animarum ſalutem q̄
laudarent omnes ineffabilem boni
tatem tuam: ſe conſiderantes a tene/
bris mortalium peccatoꝝ ⁊ ab eter
na damnatione ſoluȝ ex paterna ca
ritate tua gratioſe liberatos q̄ȝ ſolū
de me miſerabili que tm̄ offendi ma
ieſtatem tuam: ⁊ vt eſtimo ſum cau
ſa potiſſima omnium malorum que
ꝑpetrātur. Et ideo te deprecor eter
na bonitas vt vindictam de me ſū
mas ⁊ populo tuo pcas. Nunq̄.n. a
deſiderabili preſentia tua diſcedaȝ
vſqȝ quo videro q̄ eis gratioſe mi/
ſerearis. Ego quomodo conſolari poſ
ſem videndo me vita perfrui ſi po/
pulus tuus eſſet in morte? Et vidē/
do tenebras peccatoꝛuȝ in perama
bili ſponſa tua ex meis defectibus ⁊
aliarum creaturarum tuarum vo/
lo igitur ⁊ pro ſingulari gratia pe/
to q̄ illa caritas inextimabilis que
te ad creandum hominem ad yma
ginem ⁊ ſimilitudinem excitauit di
cendo faciamus hominem ad yma
ginem ⁊ ſimilitudinem noſtram Et
hoc egiſti trinitas eterna volens ho
minem tocius trinitatis eſſe parti/
cipem. vnde tribuiſti ei memoriam
vt in ea tua beneficia retineret: ⁊ ī
ipſa tui patris eterni potentiam ꝑ/
ticiparet. Intellectuȝ quoqȝ tribui

ſti ſibi vt videndo cognoſceret boni
tatem tuam ⁊ particeps eſſet vnige
niti tui ſapientie. Inſuper ⁊ volun/
tatem ei dediſti vt amare poſſet il/
lud qd̄ intellectus vidit ⁊ agnouit ī
tua veritate participādo de clemē/
tia ſpiritꝰ ſancti. Quid ſiue quis ob
ſecro fuit in cauſa vt hominem ī tā
ta dignitate locares? Certe ſolus
amor īextimabilis quo creaturam
tuam ī temetipſo reſpexiſti de qua
fuiſti philocaptus. Et ideo ſolum il
lam ex affectuoſa dilectione creaſti
ſibi tribuens eē vt eterno bono tuo
gaudēdo frueretur. Sed aperte co/
gnoſco qꝛ propter peccati culpam
iuſte dignitatem amiſit ī qua loca/
ueras eā ⁊ ex rebellione tibi facta
guerram ⁊ odium contra ſe cū tua
clemētia prouocauit vnde facti ſu/
mus inimici tui. Tu autem eodem
excitatus amore volendo tibi genꝰ
humanum gratioſe reconciliare do
naſti nobis verbum vnigeniti filij
tui qui vere fuit īter nos ⁊ te ſeque/
ſter atqȝ mediator ⁊ iuſticia noſtra
qui puniuit ⁊ in ſe portauitꝰ omnes
iniuſtitias ⁊ iniquitates noſtras ex
obedientia quam tu pater eternus
iniūxiſti ſibi cum humanitatem no
ſtram ipſum aſſumere decreuiſti. O
inextimabilis caritatis abiſſus qd̄
eſt illud cor ita durum qd̄ ī ſua poſ/
ſit integritate conſeruari ⁊ minime
ſcindatur attendēdo tantum ſubli/
mitatem ad tantam profunditatē
atqȝ deiectionem deſcendiſſe quan
ta ⁊ qualis eſt humanitas noſtra.
Nos ymago tua ſumus ⁊ tu yma/
go noſtra propter vnionem quam ē

homine feciſti vellando deitatem eternam cum miſerabili nube ac in fecta maſſa carnis adc. vnde proceſſit hoc. Solum ineſficabilis amor tu/us eſt in cauſa. deus quippe factus eſt homo ꝛ homo factus eſt deus. Per hunc igitur amorem inexti/mabilem humiliter exoro maieſta/tem tuam omnibus viribus anime mee vt miſerabilibus creaturis tu/is gratioſe miſericordiam īpendas.

Quomodo deus conqueritur de populo ſuo chriſtiano ꝛ precipue de ſuis miniſtris: aliquid de venerabi li ſacramento corporis yeſu chriſti tangendo. Et de beneſitio incarna/tionis. Capi. xiiij.

Piiſſimus ergo deus vertēs ad cauſa oculū ſue miſericordie compelli ſe permittens ab humili/bus lachrimis eius ꝛ humano mo/do loquendi: ſancti deſiderij ſui fu/nibus alligari reſpondendo cōque rebatur ꝛ ait dulciſſima filia mea la/chrime tue me compellunt ex eo ꝙ excellētiſſime caritati mee ſunt vni te ꝛ amore mei ſunt effuſe: necnon ꝛ anxia deſideria tua me ligant. Sed aſpice per amabilem ſponſam me/am in facie coinquinātam ꝛ immū/dam veluti leproſam ex amore pro prio: atq̄ tumefactam ex auaritia pariter ꝛ ſuperbia illorū quos vbe ra ſua lactant qui ſunt vniuerſale corpus chriſtiane religionis. Ac eti am corpus eccleſie mee miſticum: p cipue loquor de miniſtris ipſius ec/cleſie qui ſuggentes eius vbera ſuo dulciſſimo lacte nutriuntur. Nec ip ſi ſolummodo paſcuntur ꝛ aluntur ab ea: verum ad huiuſmodi ma mil las eius: tenere debent ꝛ ex his ale/re corpus vniuerſale chriſtiane re/ligionis ac etiam infideles qui tene bris infidelitatis in veritate dere/lictis vellent vbi vtile membrum ligare ſe corpori miſtico eccleſie ſau ete. Conſidera cum quanta ingrati tudine tenebroſa ꝛ ignorantia dam nabili manibus immundis lac hu/iuſmodi dulciſſimum ipſius electe ſponſe mee pariter ꝛ vnigeniti mei ſanguis miniſtratur ab eis: ꝛ cum quanta preſumptione ꝛ irreueren/tia recipitur ab alijs. vnde illud qđ in ſe veraciter eſt vita ꝛ vitam di/gne ſumentibꝰ exhibet: ipſis q̄ mini ſtrant indigne ꝛ indigne ſumenti/bus in inditium eſt atq̄ mortem. Precioſus iſte ſanguis filij mei vni geniti: mortē atq̄ tenebroſum mē datium abſtulit ꝛ confudit donan do lucem ꝛ veritatem. Omnia cir/ca ſalutem ꝛ perfectionem hominis neceſſaria p̄tioſus iſte ſanguis ope/ratus eſt dummodo indiſpoſitio recipientis non impediat. Quia ſi/cut vitam exhibet ꝛ animam om/ni gratia docat ꝛ ornat modicum vel habundanter iuxta diſpoſitio/nem ꝛ affectū illius qui recipit ita mortem infert illi qui viuit iniq̄. Nō ex defectu ſanguinis nec ex de/fectu miniſtri ſi forſitan eſſet in eo/dem peccato ſiue maiori ſed ex de/fectu ꝓprio. Quia nullus miniſter

defectus contaminare poteſt nec inquinare ſiue minuere gratiaꝫ ⁊ virtutem ipſius pretioſi ſanguinis. Jō nullo modo nocet illi cui tribuitur ſed ſibimet miniſtranti valde nocet vꝫ detrimento culpe poſtquā amariſſima pena ſequitur niſi culpaꝫ ipſam vera contritiōe cordis atq; diſplicētia ſui peccati delere ſtudeat. Hoc ergo venerabile ſacramentū valde nocet illi ſicut diri qui recipit indigne non ex defectu ſanguinis vel miniſtri ſed ex defectu ſue male diſpoſitiōis qꝛ cum magna miſeria mentis ⁊ corporis ⁊ immunditia atq; crudelitate contra ſe pariter ⁊ proximum ita proceſſit. Sibi crudelis extitit cum abſtulit a ſe gratiam ſub pedibus affectus hui⁹ pretioſi ſanguinis conculcando fructum quem a ſacro baptiſmo traxerat qꝛ tūc ablata fuerat virtute ſanguinis hui⁹ originalis peccati macula quam incurrit cum a ſuis parentibus eſt conceptus. Et ideo verbum vnigeniti filij mei donaui vobis qꝛ tota maſſa generationis humane corrupta fuit in trāſgreſſiōe primi parentis veſtri ade. Et ideo vos omnes veluti vaſa formata de tali corrupta maſſa corrupti fuiſtis ⁊ ad vitam eternam inhabiles ⁊ inepti. vnde propter hoc altitudineꝫ ſuppremam iungi ⁊ vniri volui cū veſtre vilitatis humanitate: vt remedium adhiberem humane generationis mortifere corruptōni ⁊ ita recuperaret gratiam quam ex culpa ſui peccati perdiderat. Cum ergo in me pena cadere non poſſit ⁊ de culpa diuina mea iuſticia penā omnino requireret: neq; pur⁹ homo per ſe ſatiſfacere quoquo modo ſufficiens vel idoneus erat eo ꝙ illa culpa perpetrata fuerat in me qui ſum infinita bonitas: ⁊ homo debilis pauper ⁊ imbecillis: exſoluere ꝑ ſe nequibat vt iam diri paterna caritate coactus: verbuꝫ mihi coeternum veſtitum eiuſdem veſtre nature veſtimento miſi vobis vt in ipſa maſſa corrupta. primi parentis veſtri qui peccauerat exſolueret illa pena quam exigebat iuſticia diuina. Et ita tollerando ſupra dorſum ei⁹ penas acutiſſimas vſq; ad mortem crucis opprobrioſam ſatiſfactū extitit iuſticie diuine pariter ⁊ affectuoſe caritati paterne que cum ineſtimabili miſericordia ſatiſfacere voluit pro culpa cōmiſſa hominem gratioſe diſponendo ad felicitatem illam eternam ad quaꝫ ego creaueram eum. Itaq; humana veſtra natura diuine nature cōiuncta ⁊ vnita ſufficientiſſime ſatiſfecit pro toto mundo ⁊ vniuerſa humana generatione. Non tamen ex pena tollerata ſoluꝫ in veſtra natura finita ⁊ incorrupta maſſa ſupradicta ſed virtute deitatis eterne que fuit ⁊ ē infinite potentie. Hac ergo vnione contracta vtriuſq; nature ſacrificiuꝫ ſanguinis vnigeniti filij mei gratanter acceptaui coniuncti ⁊ vniti eterne deitati ⁊ igne diuine caritatis exuſti que vere fuit vinculum illud quod in cruce detinuit eum ī cruce ſuſpēſum ⁊ affixum. Per hūc ergo modum ⁊ non aliter humana

natura veſtra ſatiſfacere potuit hu
iuſmodi culpe vꝫ virtute diuine na
ture. Et ita ſanies abluta ⁊ ablata
fuit illius tranſgreſſionis atqꝫ cul/
pe prima veſtri parentis ade rema
nente ſolummodo ſigno ſiue ſomi/
te vꝫ inclinatione naturali ad pec/
candum cum alijs defectibus qui
ſuſtinentur in corpore veluti cica/
trix que remanet ex vulneribus ho
mini liberato. Jta culpa trangreſ/
ſionis ade que letalem ſordem atqꝫ
miſeriam ⁊ inclinationem humano
generi produxit in vobis eſt opera
ta ſed magno ſuperueniente medi/
co vꝫ vnigẽito filio meo perfecte cu
ratus eſt egrotus amaram abſorbẽ
do medicinam quam homo per ſe
bibere ñon poterat qꝛ nimis erat ĩ
becillis effectus atqꝫ debilitatus ⁊
infirmus directe fecit vti ſolet age
re nutrix quãdo paruulus infirma
tur que pro ipſo medicinam abſor/
bet amarã pro eo ꝙ ẽ fortis ⁊ adul/
ta: puer vero nec ſumere neqꝫ tolle/
rare poſſet amaritudinēꝫ huiuſmo
di medicine. vnde tulit ipſe tanqꝫ
baiula ſiue nutrix: operante fortitu
dine atqꝫ magnitudĩe deitatis: na/
ture veſtre medicinam amariſſimã
crucis ⁊ penoſe mortis vt vos velu
ti puerulos imbecilles ⁊ ex culpa d
bilitatos ⁊ infirmos ſanaret ⁊ habe
retis vitam ⁊ integram incolumita
tem. Remãſit ergo ſolũmodo ſignũ
originalis peccati qđ ꝑentibus ve
ſtris in conceptu ꝯtraxiſtis. Quod
vtiqꝫ ſignum etiam ab anima tolli/
tur quãuis non ex toto vꝫ in ſacro
baptiſmo qui virtuteꝫ habet: ⁊ gra

tie vitam exhibet in efficatia glorio
ſi atqꝫ p̄tioſi ſanguinis huius. Qñ
n. anima recipit ab eccleſia ſancta
baptiſmum: aufertur ab ea pecca/
tuꝫ originale infunditurqꝫ ſibi gra
tia: ⁊ fomes peccati vꝫ iclinatio ad
peccandum ab originali peccato ꝓ
cedens: atqꝫ remanens veluti cica
trix ex vulnere ſicut iam dixi debi
litatur ita ꝙ ſi anima voluerit po/
teſt optime refrenare. Tunc huiuſ/
modi vas anime diſpoſitum eſt ad
recipiendam ⁊ augumentandaꝫ in
ſe gratiam habundanter ⁊ modicũ
vt ei placet exercere ſiue diſponere
ſemetipſam cum affectuoſo deſide/
rio ſeruiendi mihi pariter ⁊ aman/
di me. Simili quoque mõ ſe diſpo/
nere poteſt ad malum ſicut ad bo/
num non obſtante ꝙ in ſancto ba/
ptiſmo gratie receperit infuſioneꝫ
vnde tempore diſcretionis aduení/
ente ꝓpter arbitrij libertatem qua
dotatꝯ eſt a me gratioſe quilibet po/
teſt operari bonum ſiue malum vt
a ſua mera proceſſerit volũtate. Et
eſt talis tãtaqꝫ libertas iſta qua do
tat⁹ eſt homo ⁊ ita factus eſt fortis
virtute ſanguinis hui⁹ precioſi ꝙ
omnes alie creature queciinqꝫ non
valent cum etiam ad minimaꝫ cul
pam alicuius peccati compellerẽ ni
ſi ſponte conſentire voluerit. Abla/
ta nanqꝫ fuit ab eo ſeruitus atqꝫ li
bertati donatus in ſacratiſſima paſ
ſione dilectiſſimi filij mei vt ꝓpe
ſenſualitati dominaretur. ⁊ eternaꝫ
felicitatem obtineret ad quam cuꝫ
ita gratioſe creaui. O miſer atqꝫ mi
ſerabilis hõ qui dlectaris ĩ peccato

rum ſetenti luto morari tanq̃ ani/
mal immundum ⁊ velud ingratus
agnoſcere negligis vel non vis tan/
ta beneſitia que tibi gratioſe con/
ceſſi. Ultra recipere non poteras o
miſera creatura mea circundata dã
nabili atqꝫ tenebroſa ignorantia.

Quomodo culpa punitur acri/
us poſt yheſu chriſti paſſionem q̃
ante. Et quomodo deus permittit
mundo facere miſericordiam ac eti
am eccleſie ſancte mediante oratio/
ne atqꝫ tollleranti a laborum ſeruo
rum ſuorum. Capi. xv.

VOlo te noſce filia mea ꝙ pro/
pter gratiam hominibus a
me factam nõ ſolummodo pro pri
ma creatione ſed quoniam eos ĩ ſan
guine filij mei recreaui ⁊ reforma/
ui reſtaurando eos ad gratiam ex
peccato iam deo deperditam non
volentes eam a me gratioſe humi/
liter ⁊ recognoſcere ſed iugiter am/
bulando peruerſe de malo in peius
⁊ de culpa in culpam me cum iniu
rijs offendentes ita gratias meas
vilipendẽdo de quibus nõ ſolum
erga me ſunt ĩgrati verum aliquã/
do reputant a me recepiſſe cõtume
liam quemadmodum ſi aliud eis
optarem q̃ ſanctificationem ipſo/
rum. Incomparabiliter punientur
acrius ⁊ maiori pena cruciabuntur
ex quo redempti ſunt glorioſo ſan/
guine filij mei q̃ ante redemptio/
nem. Quia proculdubio valde cõ/
ueniens eſt vt ille qui plus accepit
amplius obligetur ei a quo recepit
homo quippe multum mihi obliga
batur ex eo ꝙ cum nõ eſſet eũ crea/
ui ita nobiliter vꝫ ad ymaginem ⁊
ſimilitudinem meam vnde mihi te
nebatur exhibere laudem ⁊ hono/
rem. Sed eam abſtulit a me quan/
tum in eo fuit ⁊ ſibimet impendere
voluit propter quod obedientiam ĩ
iunctam a me damnabiliter eſt trãſ
greſſus ⁊ inimicus mihi factus eſt.
Ego vero cum humilitate deſtruxi
⁊ vici ſuperbiam eius diuinam vi
humiliando naturam ⁊ illam vni/
ui humanitati veſtre ⁊ a ſeruitutẽ
diabolica liberatas reſtitui eos in
poteſtate libera. Et non ſolũmõ li/
berꝫ hoiem eſſe feci: ſꝫ ſi bñ ꝯſideras
hõ fcũs ẽ deꝰ atqꝫ deus fcũs ẽ hõ ex
vnione diuine nature cũ humana.
Hoc ẽ vtiqꝫ donũ vnum valde ſin
gularit̃ excedẽs alia dona q̃ acce/
perũt hoĩes: theſaurꝫ dico ſanguis ĩ
quo ſunt ad grãm recreati. Itaqꝫ
vide q̃to magis obligant̃ poſt redẽ
ptionem q̃ añ. Obligant̃. n. afferre
mihi gloriã ⁊ honorẽ ſequẽdo veſti
gia ĩcarnati ꝟbi filij mei dilectiſſi/
mi. Et tũc ĩ dilectiõe vera mei atqꝫ
pximi debitũ valde gratum ⁊ acce
ptabile ꝯtribuũt vt ſupius ẽ expſ/
ſuꝫ. Si ꝟo ñ agũt ita q̃ multũ obli
gãt̃: maiori pũitiõe digni ſunt. In/
dubitãter ergo diuina iuſticia mea
pũiet eos eterna dãnatiõe. Quare
maiori pena cruciat̃ vnus xpianus
iniquus q̃ vnus paganus ĩfidelis
⁊ ignis ĩfernalis amplius cum exu
rit ⁊ vt ita dixerim abſqꝫ conſum/
ptione conſumit exigente diuina
iuſticia. Nam exterius ignis affli/

git ⁊ vrit ⁊ interius vermis ꝯſcie ta
beſcere facit eos. Neqꝫ cõſumpti de
ficiunt eo ꝙ illi qui ſunt in tali dã/
natione ꝓpter aliqua tormenta mi
nime perdũt eſſe ita ꝙ omnino def
ficiant. Unde noueris ꝙ ipſi mortẽ
inuenire poptãt: ⁊ illam habere ne
queunt q꞉ deficere nõ poſſunt quã/
tum ad eſſe ſimpliciter licet ex cul/
pa ſua perdiderunt eſſe quãtum ad
gratiam. Itaqꝫ proculdubio culpa
punitur amplius atqꝫ grauius ex
quo redemptio veſtra facta fuit ꝑ
effuſionẽ huius precioſi ſanguinis
filij mei q̄ꝫ ante q꞉ plus valde rece/
perunt. Neqꝫ videtur ꝙ velut inſen
ſati perpendant tantam miſeriam
ſuam q꞉ nimis inſipienter mihi fa/
cti ſunt inimici cum ego gratioſe re
conciliaſſem eos in ſanguine dile/
ctiſſimi filij mei. Unum tamen aſſu
mendum ego te docebo remedium
quo diuine iuſticie placabitur ira.
vꝫ mediantibus amicis meis inquã
tum ipſi me compellant ⁊ inducãt
cum deuotis ⁊ lachrimoſis oratio/
nibus ⁊ eorum ignito deſiderio li/
gare conentur diuine iuſticie ma/
nꝰ. Tu cernis aperte ꝙ iſto ligami
ne me ligaſti nunc quod vtiqꝫ liga
mẽ ipſe tibi tribui quia vere cupio
mundo facere miſericordiam. Et iõ
mentibus amicorum meorum in/
fundo famem ingentem ⁊ ignita de
ſideria circa meum honorem atqꝫ
ſalutem animarum vt inclinatus.
Immo compulſus ab eorum deuo/
tas orationibus temperare ſtudeã
iram iuſticie mee diuine. Aſſumas
ergo lachrimas vna cũ ſudore tuo
ſimiliter ⁊ alij ſerui mei faciãt ⁊ hau
riant eas a mari mee diuine carita/
tis ⁊ cum eis abluite faciem valde
maculatam amabilis ſponſe mee.
Quia tibi promitto ꝙ iſto reme/
dio cooperãte ſibi pulchritudo pri/
ſtina reſtituetur cum pace deſide/
rabili: vꝫ orationibus continuis ⁊
deuotis ſudoribus atqꝫ lachrimis
amicorum meorum effuſis ignito ⁊
anxio deſiderio. Et non in gladio ſi
ne cũ vera nec hoſtili crudelitate ꝓ
cedendo. Et ita deſiderio veſtro ſa/
tiſfaciam: vꝫ aduerſa plurima tol/
lerando ⁊ cum lumine vere patiẽ/
tie tenebras illuminabit iniquorũ
hominum. vos vero nullo modo ti
meatis eorum perſecutiones iniu/
ſtas: ego namqꝫ pugnabo pro vobis
nec vnqꝫ in aliquo deficiet indigen
tijs veſtris mea diuina ꝓuidẽtia.

Qualiter hec anime plus de di/
uina bonitate cognoſcendo nõ erat
contenta ſolummodo pro chriſtia/
no proprio rogare ac eccleſia ſan/
cta ſed orabat etiam humili me ꝓ
vniuerſo mundo.

Capi. xvi.

Tunc anima cum agnitione
maiori conſurgens ⁊ ingenti
gaudio letabunda diuine maieſta
ti aſtabat valde confortata ſuper
diuina ſpe quam aſſumpſerat in di
uina miſericordia tum etiam pro/
pter amorem ineffabilem quem in
telligendo guſtabat attendens ꝙ
ex affectuoſo deſiderio atqꝫ pũa ca
ritate motꝰ deꝰ oio decreuerat hoibꝰ

gratioſe facere miſericordiam non
obſtante ꝙ inimici ſui facti fuiſſent
Et ideo modum ſuis amicis impen
debat ⁊ viaʒ oſtendebat quomodo
poſſunt ei facere ſanctam violenti/
am ⁊ iracundiaʒ iuſticie diuine pla
care. valde letabatur etiaʒ omni ti/
more perdito ex quibuſcunqʒ mun
di perſecutionibus attendēdo dn̄i ū
eſſe ſecum ⁊ pro ſe pugnaturum. vn
de multum augumētabatur ignis
deſiderij ſancti intantum ꝙ animo
quieto minime remanebat: imo cū
ſancta fiducia pro toto mundo mi/
ſericordiam inſtanter ⁊ humiliter a
domino poſtulabat. Et quāuis in ſe
cūda petitione ſua contineretur ſa
lubre bonum ⁊ vtilitas chriſtiano/
rum ⁊ infidelium in reformatione
ſancte matris eccleſie nihilominus
veluti famelica ⁊ ſitibunda dilata/
bat orationem ad vniuerſum orbē
vt ipſemet deꝰ eā expetere faciebat
vnde vehementer exclamando di/
cebat. O deus eterne pijſſime os ocu
los tuos ad ouiculas tuas tāq̄ʒ pa
ſtor vere bonus miſericorditer ape
ri. Obſecro non differas vltra mū/
do facere miſericordiam q2 iam vi/
detur ex toto deficere priuatꝰ vnio
ne tue caritatis ⁊ proximi ſui. Non
n. alterutrum inter ſe diligunt amo
re realiter fundato in te.

Quomodo deus conquerebatur
de populo ſuo ꝓcipue propter amo
rem proprium qui regnat in eis cō
fortans ipſam animam ad oratio/
nem ⁊ lachrimas.

Capi. xvij.

T Unc erga ſalutem animarū
velut ebrius pijſſimus domi
nus ampliorem amorem atqʒ dolo
rem in hac anima ſuccendebat: ap/
te monſtrando cuʒ quanto dilectio
nis affectuꝰ creauerat hominem ꝑ/
ut iam ſupra aliqualiter habetur.
Et iterum ait. vide filia q̄ʒ iniuſtiſſi
me quilibet me percutit offenſioni/
bus iniquis cuʒ ego creauerim eos
cuʒ eſtimabili dilectione ⁊ eos gra
tioſe dotauerim infinitis donis nō
ex aliquo debito ſed ex gratia mea
ſolūmodo paterna ⁊ liberali. Conſi
dera nunc innumera peccata ⁊ vitia
quibus me iugiter offendunt ⁊ pre
cipue cum abhominabili atqʒ de/
teſtabili amore proprio vnde proce
dunt omnia mala. Cum hoc amore
peruerſo totum orbē venenauerūt.
Quia ſicut amor erga me cunctas
virtutes in ſe continet illas per ef/
fectum operis effundendo in proxi
mo vt oſtendi tibi ſic amor propri/
us in ſe continet omnia mala q2 fū
datꝰ eſt in ſuperbia ſicut amor erga
me fundatꝰ in humili caritate. hoc
vero malum creatura mediante ꝑ/
petraturꝰ q2 ſeparati ſunt a vera ꝓ/
ximi caritate: q2 me non dilexerūt
neqʒ proximum diligunt. due nāqʒ
dilectiones iſte cōnexe ſunt adinui
cem ⁊ vnite. Ideo dixi tibi ꝙ omne
bonum ⁊ omne maluʒ proximo me
diante patrabatur. Multifarie val
de cōqueri poſſum de creaturis me
is. Nam a me non habuerunt niſi
bonum ⁊ ipſe mihi retribuunt odi
umꝰ operando multa mala Tū iam
dixi tibi ꝙ propter lachrimas ami/

corum meorum atqʒ deuotas hu/
militer effuſas orationes iracūdia
diuina placaretur ⁊ idem aſſertiue
confirmo. Tu igit̄ ⁊ alij ſerui mei ſi
tis obuiare ſoliciti cum orationib⁹
aſſiduis atqʒ deſiderijs igniferis
amariſſime dolentes de culpis ⁊ of
fenſis contra me factis ⁊ de anima/
rum damnatione vt illi poſſint eua
dere iuditium eterni ſupplicij.

Quomodo nullus man⁹ dei eua
dere poteſt vbi ſumus vel per miſe
ricordiam vel per iuſtitiam.
Capi.xviij.

NOueris igitur indubitanter
ꝙ nemo poteſt euadere ma/
nus meas. Nā ego ſum ille qui ſum
vos vero non eſtis a vobiſipſis niſi
quātum a me recepiſtis eſſe veſtrū
qui ſum creator omnium que ſunt
excepto peccato qđ omnino nihil ē
⁊ ideo nullo modo proceſſit a me:
quare non eſt amari dignū. Ex hoc
igitur excecata creatura mea miſe
rabiliter offendit qꝛ diligit qđ ama
re non dʒ: vʒ peccatum ⁊ me ſūme
bonum odit a quo recepit eſſe ſuū
cum alijs infinitis gratijs in hoc eē
fundatis a me ſibi paterna caritate
gratioſe conceſſis. Si ipſi nequeunt
vllatenus effuger̄ manus meas qꝛ
vel a iuſticia punietur vel a miſeri
cordia ſaluabunt̄. Igit̄ aperi ocu/
lum intellectus ⁊ vide manum me
am ⁊ aperte cognoſces huiuſmodi
rei veritatem. Tunc ex obedientia
ſūmi patris eleuans oculum in ma
nu ſua videbat vniuerſum orbem i
cluſum. Et ait illi dominus. Opti/
me nūc vides qꝛ nemo poteſt a me
quomodolibet auferri ⁊ ſicut iaʒ di
xi vel in manu mea ſunt per iuſtici
am vel per miſericordiam. Amo nā
qʒ creati ſunt vniuerſi ⁊ ea que feci
nō odi ſed affectuoſe diligo. Et ideo
non obſtantibus ipſorum iniquita/
tibus ego diſpono eis miſericordiā
ipendere gratioſaʒ humilibus ami
corum meorum orationibus inter/
cedentibus. Et ita petitionem tuaʒ
effectualiter adimplebo que cum
tanta cordis amaritudine pariter
⁊ amore rogaſti me.

Qualiter h̄ anima đſiderio igni
to ſuccenſa cupiebat a ſe ſudorem
ſanguineum emanare ⁊ ſe redargu
ens orationem pro patre ſuo facie/
bat. Capi.xix.

t Unc anima ꝑ affectuʒ amo
ris ebria: quaſi non eſſet in
ſe igni ſancti ſui deſiderij creſcente
ſtabat veluti beata pariter ⁊ dolo/
roſa. Beata quidem erat ex vnione
perfecta qnam in deo fecerat guſtā
do ſue bonitatis amulitudinem ⁊
quaſi ſuffocabatur in ipſius ineffa/
bili miſericordia. Doloroſa vero cō
ſiderando diuinam bonitatem ita
damnabiliter offendi. Cui gratias
vberes agebat aduertens ei mani/
feſtata fuiſſe peccata delinquentiū
hominum vt affectuoſa caritate cō
pulſa cum maiori ſolicitudine ſan/
ctum deſiderium augumentaretſin
deſeſſe. Percepit igitur in eterna
deitate ſenſum anime ſue mirabili

modo renouari. Et ea tãtū ex cre/
uit ſanctus ⁊ amoroſus ignis ꝙ que
ſudorem abundanter effuſū a cor
pore propter uiolentiam ab anima
ſibi factam que tota ſuccēdebatur
amore diuine ipſa contēpnebat ex
vehemēti deſiderio qđ habebat vt
illi⁹ loco ſudor viui ſanguinis ema
naret Perfectior enim erat vnio
quam tunc anima fecerat in deo ꝙ̄
ſit vnio corporis ⁊ anime. Ideo cor/
pus laborioſe multum affligeba/
tur. Anima non ſemetipſam argue
bat dicens. O anima mea miſella
totam vitam tuam cum tempore ti
bi gratioſe conceſſo multum inuti
liter expendiſti; immo potius per/
didiſti. Et ideo tot ⁊ tanta dāpna
⁊ innumerabilia mala non ſolū in
eccleſia ſancta: verū etiam per vni
uerſum orbem occurrerunt cōmu/
niter ac etiam in particulari. Un/
de volo te cum ſudore ſanguineo in
preſenti remedium adhibere. Uera
citer hic anima bene mandauerat
memorie doctrinam optimam quā
ei veritas eterna: tradiderat vz vt
ſemetipſam agnoſceret atqꝫ diuinā
in ſe bonitatem nec non ⁊ oportuna
remedia pro rẽparatione totius orbis
ad placandam iracundiam iuſtitie
diuine vz cum humilibus continu/
is atqꝫ ſanctis hominibus. Pro/
pter quod hic anima vehementi
compulſa deſiderio valentius inſur
gebat ⁊ apperiens intellectus ocu/
lum attente ſpeculabatur in carita
te diuina: vbi lucide cognoſcebat
ſiqꝫ deguſtabat ꝙ̄tū obligabamur
amore in deſeſſe procurando glori/
am ⁊ laudē diuini nominis in ſalu/
tem animarum. Et ad hoc videbat
⁊ intelligebat vocatos eſſe dei ſer/
uos. E precipue veritas eterna vo/
cabat ⁊ eligebat anime ſue patrē
quē offerebat in conſpectu diuine
maieſtatis ipſam inſtātiſſime depre
cans vt ei lumen gratie ſingularis
infundere dignaretꝰ ad perficiēdā
in omnibus in veritate voluntatē
ipſius eterni veſtris.

Quomodo ſine tribulationibus
cum patientia portatis nemo poteſt
deo placere. Cap. xx.

Piiſſim⁹ ergo deus tercie ſue
petitioni reſpōdendo: vz de
ſiderio ſalutis patiēs anime ſue ait
ei. Filia cariſſima patrē anime tue
volo cum omni ſancta ſolicitudine
ſalutem animarum indefeſſe quē
rere in quo proculdubio mihi val/
de complacebit: hoc autē ipſe ſine
tu vel alius quicūqꝫ perficere non
valeret abſqꝫ perſecutione ⁊ tribu
lationibus ꝙ̄plurimis: vt iam tibi
dixi prout mihi cōcedere placebit
⁊ expedire cognouero. Sicut enim
optatis: honorem videre meum in
eccleſia ſancta ſic in corde veſtro cō
cipere debetis affectum amore mei
tollerandi cum uera pācientia que
cūqꝫ conceſſero. Et in hac experien/
tia videbitur vtrum honorem me/
um in veritate requiratis: ⁊ ipſe
tunc erit amabilis filius meus. Et
vna cū aliis amicis meis ipſe quoqꝫ
requieſcet ſupra pectus vnigeniti fi
lii mei de quo vobis pōtem feci vt

incolumes peruenire: valeatis ad
gloriosum finem atqꝫ terminuꝫ ad
quē vos ego gratioſe creaui: vbi re
cipietis fructum omnium laboruꝫ
quos amore mei cum patientia por
taueritis. Itaqꝫ tollerate viriliter
quia non ſunt condigne paſſiones
huius breuiſſimi temporis ad futu
ram ⁊ eternam gloriam: ad quam
vos introducam.

Quomodo fracta via per quam
ad celuꝫ aſcēdere debeamus ex obe
diētiā ade deus poteſtatem de filio
ſuo ſecit per quē trāſire poſſunt cō
incolumitate fideles. Ca. xxi.

ET q: tibi dixi ꝙ ex vnigenito
filio meo humano generi po/
teſtatē fecerā nolo vos ignorare fi/
lij mei electi ꝙ via per quam aſcen
dere debeatis in celū ex ī obediētiā
⁊ propter tranſgreſſionē ade fracta
fuit ⁊ interrupta per modum ꝙ
nemo tranſire poterat ⁊ ad vitā per
tingere durabilem. Itaqꝫ genus hu
manum mihi gloriam ⁊ honorem
non reprendebat vt obligabatur:
non habendo finem illum ad queꝫ
ipſam gratioſe creaturam ⁊ ita ve
ritas mea minime cōplebatur: hoc
eſt autem veritas mea quoniam ho
minem ad imagiem ⁊ ſimilitudinē
meam ⁊ magna dignitate creauerā
vt ad vitam eternam veniret: ibiqꝫ
participando guſtaret ineffabileꝫ.
dulcedinem atqꝫ bonitatem meam
Peccatum igiť impediebat ne per
tingeret ad iſtum felliciſſimum ter
minum ⁊ ita veritas iſta non impe
diebatur. Huiuſmodi nāqꝫ pecca/
ti culpa celum omnino clauſerat at
qꝫ nunc ianuam. Predicta culpa
ſpinas anguſtiarum tribulationem
atqꝫ moleſtiarum homini germina
uit. Sicut enim homo mihi rebel/
lis extitit in ſemetipſo ſubito rebel/
lioneꝫ inuenit. Caro contra ſpiritū
illico rebellauit ⁊ impugnauit. Et
innocentie ſtatum amittendo effe/
ctus eſt veluti animal immundum
⁊ etiaꝫ alie creature facte ſunt ei re
belles vbi plene fuiſſent eius obe/
diētie ſubdite ſi ſe conſeruaſſet in di
gnitate qua creaueram ⁊ collocaue
ram eum. Sed quia ſe cōſeruare no
luit meam obedientiā offendendo
mortem eternam corporis ⁊ anime
proculdubio meruit Unde poſt hic
illico fluuius quidā inquietus imo
tempeſtate plenus valde periculo/
ſe profluxit qui ſuis vndis iugiter
allidit eum cum varijs afflictioni
bꝰ atqꝫ moleſtijs a ſemetipſo vꝫ ab
aduerſario pariter ⁊ a mondo pro/
cedentibus. Omnes in iſto fluuio
mergebamini quia nullus ex qua
cunqꝫ iuſticia ſua poterat ad eter/
nam vitam aſcendere. Quamobrē
ego pie more paterno cupiens ve/
ſtris multiplicibus obuiare pericu
lis ordiamini poteſtatem omnino
ſaluarem donando vobis vnigeni/
tū filiū meū vt trāſitu flumīs huiꝰ
euadē poſſitis oē piculū. piculoſus
itaqꝫ fluuiꝰ ē iſta mūdi ꝑiculoſa ꝑi/
ter ⁊ tenebroſa vita. Nūquid aduer
tis q̄tū in obligatur amare me ge/
nus humanum ⁊ cum q̄ta proce/
dit ignorantia periculoſa volendo

potius in flumine ſe ſuffocare quam aſ/ſumere salubre remedium quod ei gratioſe conceſſi.

Deus inducit hanc animam ad cō/ſiderandam dicti pontis magnitudi/nem que tenet a terra vſqz ad ce/lum. Capi.xxij.

Dixit etiam huic anime domi/nus. Aperi oculum intellect9 ꝛ videbis excecatos ꝛ ignorantes. videbis inſuper imperfectos atqz perfectos qui me viriliter ꝛ in veri/tate ſecuntur vt de perditione mi/ſerorum ꝛ ignorantium caritatiue condolens: ꝛ de felicitate ſeruorum ꝛ electorum meorum affectuoſe cō/gaudeas. Item aperte videbis qua/liter incedūt euntes in lumine nec non ꝛ euntes in tenebris. Sed ātea volo te conſiderare pontem iſtū de quo dixi. Nam a ſūmo celo vſqz ad aridam extendit ꝛ occupat altitu/dine ſua hoc eſt quī altitudini diui/nitatis terra veſtre humanitatis vni/tur. Et ideo dixi quod a ſūmo pertin/git ad infima: vz ex vnione vtriuſ/qz nature. hoc omnino neceſſarium extitit: volendo reficere dirruptum iter vt ad vitam eternam pertinge/re valeretis amaritudine periculoſa vite preſentis cum incolumitate trā/nadata. Iſte vero pons de terra ſo/lummodo conſtrui non poterat al/titudinis que ſufficeret ad tranſitū huiuſmodi fluminis vt habere poſ/ſetis vitam. Quia vz terra veſtre hu/manitatis ad ſatiſfaciendum offen/ſe contra me perpetrate nullo mo/do ſufficiebat nec abluere poterat illius culpe putredinem que qu'dē vniuerſum genus humanum ꝛ cor/rupit ꝛ infecit vt iaz dixi. Oportu/it ergo naturam veſtram vniri no/ſtre diuine vt ſatiſfacere poſſet pro vniuerſo genere humano: dum hu/mana veſtra natura tollerando pe/nam in dilectiſſimo filio meo mihi pro vobis oblato acceptaretur ī ſuf/ficientiſſimo ſacrificio virtute natu/re diuine ſecum vnite. Et ita mors a vobis auferetur ꝛ vita gratie do/naretur. In hunc ergo modum al/titudo diuinitatis humiliata fuit humo veſtre mortalitatis. Et ex ta/li vnione perfectiſſima conſtructus eſt iſte ſacratiſſimus pons ꝛ via ſa/lutifera reparata. Quare ſe fecit vi/am? Ut per eam tranſeundo veni/retis ad eternum gaudium vna cū angelica natura. Sed vobis mini/me ſufficeret ad obtinendam vitaz licet vnigenitus meus de ſe pontez fecerit niſi per ipſum tranſiretis.

Quomodo ſumus omnes labo/ratores adeo miſſi ad laborandum vineam eccleſie ſancte. Capi.xxiij.

In ſupradicta ſententia veri/tas eterna demonſtrabāt quod nos creauerat abſqz nobis ſed ſal/uare nos abſqz nobis omnino non vult. Opportet ergo quod apponam9 in ſalutis noſtre negotio bonam vo/luntatem cum arbitrio libero tem/pus in veris virtutibus exercēdo. Ideo ſubiunxit illico dicens. O m/nes trāſire debetis per pōtē iſtuz p

quirentes indeſeſſe gloriam ꝛ lau/
dem nomini meo in animarum ſa/
lute cum pena tollerando labores.
ꝗ̄plurimos amore ſincero dulcis ꝛ
amoroſi ꝑbi ſeq̄ndo veſtigia. Uos
eſtꝭ cultores atqꝫ coloni mei q̄s ego
cōduxi vt vineam ſancte matris ec
cleſie laborareꝭ. Uos vtiqꝫ labora/
tis in vniuerſali corpore chriſtiane
religionis a me conducti per grati/
am exhibendo vobis lumen bapti/
ſmi ſalutaris quem habuiſtis in cor
pore miſtico ſancte matris eccleſie
per manus miniſtrorum quos ad
laborandum conduxi ſicut ꝛ vos.
Uos eſtis in vniuerſali corpore.
Ipſi vero ſunt in corpore miſtico
ad paſcendum animas veſtras ele/
cti: miniſtrando vobis in ſacramen
tis vnigeniti mei ſanguinem extir/
pando ſpinas mortalium peccato/
rum atqꝫ plantādo virtutem ꝛ gra
tiam in vinea veſtrarum animarū
alligata vinee ſancte matris eccle/
ſie. Quilibet homo vineam habet ī
ſemetipſo: vꝫ animam ſuam cuius
colonus ꝛ cultor eſt voluntas vna
cum arbitrio libero dū viuit in iſto
breui tempore. Tranſacto vero tē/
pore nullum opus in ea facere po/
teſt neqꝫ bonum neqꝫ malum. dum
autem eſt in tempore poteſt imo de
bet viriliter in vinea ſua laborare
ad quā cum introduxi. Et a me gra
tioſe recepit iſte colonus tam vali/
dam fortitudinem ꝙ omnino nul/
la creatura poteſt auferre ſibi nec
eū violentare niſi ſpōte voluerit ac ī
quieſcere nam i ſancto baptiſmo. fu
it ita fortificatus. Tūc accepit vnū
gladium bicipitem vꝫ amorem vir
tutis ꝛ odium peccati que duo repe
rit in ſanguine. Qm̄ amore veſtre
ſalutꝭ ꝛ odio peccati mortuus ē vni
genitus filius meus effundēdo pre
tioſam ſanguinem habundanter: ī
quo ſanguine vitā habuiſtis in ſan
cto baptiſmo. vnde gladium habe/
tis quo debetis vti manu liberi ar/
bitrij dum eſtis in tempore ad eue
lendas peccatorum ſpinas pungen
tes atqꝫ mortiferas ī anima veſtra
plantando virtutes. Aliter. n. fru/
ctum ſanguinis non haberetis ab
ipſis colonis quos in eccleſia ſancta
collocaui de quibus iam dixi tibi ꝙ
a vinea noſtrarum animarum au/
ferebant ſpinas peccatorum ꝛ īfun
debant gratiam in ſacramentis ec/
cleſie miniſtrando ſanguinem. Eſt
ergo neceſſariuꝫ ꝙ prius humili cō
tritione cordis atqꝫ diſplicentia pec
catorum aſſurgatꝭ ꝛ amore virtutū
ꝛ ita ſanguinis huius pretioſi ſalu/
tiferum fructum habebitis. Aliter
n. minime poſſetꝭ habere niſi etiam
ex parte veſtra virtuoſaꝫ diſpoſitio
nem faceretis veluti palmites vni/
ti vere viti videlicet yeſu chriſto fi/
lio meo qui ait. Ego ſum vitis vera:
pater vero meus agricola eſt ꝛ vos
palmites. Et ita veruꝫ eſt. verus. n.
agricola ſuꝫ a quo ſunt egreſſa que/
cunqꝫ ſunt in eſſe creata. Potentia
nanqꝫ mea penitus inextimabilis
ē. Ipſa quottidie gubernat atqꝫ re/
git vniuerſum orbem ꝛ abſqꝫ me ni
hil omnino factum eſt. Itaqꝫ ſum

ille verus agricola qui filium meum vnigenitum in terra veſtre humanitatis plantaui tanquam vitē: vt vos veluti palmites vniti per fidem ꝛ opera de vite fructum afferatis. Jdeo quicunqꝫ ſalutiferum fructum videlicet: bonorum operum afferre neglexerit ab ipſa vite vera precidetur ꝛ areſcet ꝛ in ignem mittetur eternum quoniam ita preciſus illico vite gratiā āmiſit: ꝛ veluti palmes a vite pciſus ꝛ arefactus ī fructuoſus ē oīno ꝛ ſolūmō ꝑuaī ad ignē. ſimilr̄ iſti peccatis eoꝝ exigentibus ita preciſi morientes in culpa mortali mittentur a diuina iuſticia veluti inutiles in ignem eternum. Jſti colere noluerunt vineam ſuā: īmo potius exterminauerunt propriam ꝛ alienam. Nec in ea ſolum obmiſerunt aliquam virtutis plantam immittere imo quod videtur eſſe deterius inde ſemen gratie qđ in lumine baptiſmali perceperant abiecerūt atqꝫ modo miſerabili cōculcauerunt. Jn quo lumine participabant vnigeniti filij mei ſanguini qui ſuauiſſimum vinum extitit quod vobis vit̄ iſta vera produxit. Jpſi autem abſtulerūt a vinea ſua ſemen iſtud ꝛ in cibum exhibuerunt animalium aliquorum: videlicet iniquitatum diuerſarum: illud viliſſime ſubpeditantes per inordinatum affectum cum quo me ſatis offenderunt ꝛ ſemetipſos valde miſerabili modo damnificauerunt atqꝫ proximum. vos vero ſerui mei fideles inſerti eſſe debetis vere viti: quia tunc afferetis habundantiſſime fructum participantes huius vere vit̄ humorem. Uobis autem ī filio meo dilectiſſimo permanentibus in me ſtat. Nam ego ſum vnū cum eo ꝛ ipſe mecum. Si ſtabit̄ cū eo ſequemini proculdubio veſtigia eius ꝛ doctrinam ꝛ ita ſubſtantie: eius participabitis videlicet eterne deitatis vnite veſtre humanitati dum inde trahitis amorē ineffabilem atqꝫ diuinum vbi fidelis anima inebriatur. Et ideo diri qꝛ participabitis de ſubſtantia ſalutifere vit̄ huius.

Qualiter deus palmites predicte viti vnitos videlicet ſeruos ſuos putat ꝛ quomodo nullus poteſt colere vel deſtruere vineam ſuam. quin colat vel deſtruat illā primi Capi. xxiiij.

Item ait dominus. Scis filia mea quem modum ego teneo poſtqꝫ ſerui mei ſic vniti libēter animo prompto deſiderant yeſu chriſti filij mei ſequi doctrinam atqꝫ veſtigia: Ego puto illos a mouendo ſuperflua vt ampliorem fructum producant ꝛ fructus eorum ſit acceptabilis ꝛ electus ꝛ non efficiatur inanis atqꝫ ſilueſter ſicuti palmes viti cōiunctus putatur a cultore vt meliorem fructum atqꝫ plus afferat. Quod vero ſilueſtrem viderit ad ignem ponit. Similiter ego verus cultor ago. Seruos meos in me per amoris affectum in morantes ego puto: multis varijſqꝫ tribulationi-

bus vt meliorem atqꝫ maiorem fru
ctum afferant ⁊ eorum probata vir
tus elucescat. Steriles vero preci/
duntur a gratia ⁊ igni comburen/
tur. Tales.n.veri ſunt cultores val
de bene colentes animas eorum ex
tirpantes ab eis omnem amorem
proprium in me terraʒ verentes af
fectus animarum eorum nutriunt
⁊ iugiter augmentant in ſe gratie
ſemen quod in ſancto baptiſmo re
ceperunt. Et ita bene vineam pro/
priam excolentes: etiam illam pro/
ximi ſui bene colunt quia non bene
poteſt coli vna ſine reliqua. Jam.ñ.
tibi dixi ꝙ omnia bona ſimiliter ⁊
omnia mala mediãte proximo per/
petrant. Jtaqꝫ vos eſtis coloni mei
a me progreſſi ⁊ electi qui ſum opti
mus laborator: vos vniens ⁊ inſe/
rens vere viti propter vnionem cũ
humanitate veſtra factam. Diligẽ/
ter attende ꝙ omnes homines ha/
bent vineam propriam que ſine me
dio iungitur ⁊ vnitur vinee proxi/
mi ſui. Et in tantuʒ vniuntur ꝙ ne
mo poteſt proficere ſiue nocere ſibi
ꝙ idem etiam proximo non opere/
tur. Ex omnibꝰ vobis videlicet ex
tota religione chriſtiana vniuerſa/
lis vinea cõſtituta eſt eo ꝙ eſtis vni
ti pariter in corpore miſtico ſancte
matris eccleſie vnde vite gratiam
habetis. Jn qua vinea plãtaui vi
tem hanc veram vnigeniti filij mei
cui vos inſerti eſſe debetis pariter
⁊ vniti. Si vero non eẽtis in eo ta/
liter inſerti rebelles eſſetis indubi/
tanter eccleſie ſancte ac eſſetis ve/
luti membra putrida q̃ preciſa ſunt
a corpore verumtamen dum eſtis
in tempore poteſtis a peccati putre
dine conſurgere habendo recurſuʒ
ad miniſtros meos qui ſunt coloni
tenẽtes claues vini ſaluberrimi vi/
delicet precioſi ſanguinis ab ipſa vi
te vera producti ⁊ egreſſi. Qui tan
te virtutis atqꝫ perfectionis eſt ꝙ
ex nullo defectu miniſtri contami/
nari poteſt vel inquinari neqꝫ po/
teſt a vobis auferri fructus ipſius
immaculati ſanguinis. Uinculum
vero caritatis eſt illud cum quo li/
gantur cũ humanitate vera ⁊ noti/
tia ſalubri mei ⁊ ſui. Jtaqꝫ vides ap
te ꝙ omnes vos veluti colonos ad
laborandum adduxi. Et nunc eti/
am inuito vos denuo quia mũdus
in ſe defecit ⁊ in tantum vepres in
eo multiplicate ſunt ꝙ omne ſemen
omnino ſuffocatur. ita ꝙ nulluʒ fru
ctum boni operis vel gratie facere
volunt. Jgitur volo vos eſſe culto/
res veros atqꝫ fideles. qui cum ſo/
licitudine ſancta ⁊ indefeſſa in cor/
pore miſtico ſancte matris eccle/
ſie pro ſalute fidelium quottidie
laboretis. Precipue ad ħ vos eligo
q: decreui mundo miſerabili facere
miſericordiam pro quo tu tam hu/
militer ⁊ inſtantiſſime rogaſti me.

Qualiter ħ anima poſt aliquas
dei laudes humiliter expoſcit ei de
monſtrari per pontem ambulãtes:
⁊ alios qui per ipſum ambulare vo
lunt. Capi.xxv.

HEc anima tunc amore diuino valde ſuccenſa dicebat exclamans. O dulciſſima caritas inextimabilis ⁊ ignifera quis ex tāta dulcedine non accendatur ⁊ uratur: Quod eſt cor ita durum quod ſe defendere valeat vt non deficiat. Tu abiſſus eterne caritatis: ita philocaptus es de tuis inutilibus creaturis ꝙ vt ita dicam videris inſanire quemadmodum ſi viuere non poſſes abſqꝫ illis cū tu ſis omnipotens deus noſter qui noſtri nullatenus idigens: ⁊ ideo de quocunqꝫ noſtro cōmodo nihil additur magnitudini tue. Et q: tu es imobilis de quocunqꝫ noſtro detrimento nihil omnino demitur eterne bonitati tue. vnde prouocaris obſecro ad tantam atqꝫ talem miſericordiam exhibendam: Solūmodo tua caritas ineffabilis hoc agit. Non quidem ex debito ſiue ꝙ egeas adiutorio q: ſumus vere neqꝫ ⁊ infideliſſimi debitores. Si bene conſidero ſūma ⁊ eterna bonitas: ego latro ſum: tu vero ꝑ me ſuſpēderis atqꝫ torqueris q: video filium tuum vnigenitum iā cruce pro me ſuſpēſum atqꝫ clauatum: de quo feciſti pōtē humano generi ſicut mihi miſerrime ſerue tue propalarꝫ dignatus es. vnde cor meum ex vehementi deſiderio atqꝫ fame tui honoris in preſenti ſcinditur ⁊ tamen vt opto ſcindi non valet. Inſuper habeo memorie q: mihi oſtendere volebas qui ſunt illi qui ꝑ pontem incedunt ⁊ alios qui per illum ire nolunt. Et ideo ſi maieſtati tue placet ego libenter viderem atqꝫ te docente libenter audirem.

Quomodo pons iſte tres gradꝰ habet ꝑ quos aperte notantur tres anime ſtatus ⁊ qualiter itelligitur verbum chriſti. Si exaltatus a terra fuero ⁊c. Capi.xxvi.

ETernus vero deus vt animā illam circa ſalutem animarū amplius philocaperet atqꝫ feruentius animaret ait. Anteqꝫ pandam tibi ea que tibi monſtrare diſpono ⁊ id quod a me petis: volo te noſce qualiter iſte pons eſt vtilime diſpoſitꝰ dixi tibi ꝙ a celo vſqꝫ ad aridaꝫ extenditur vꝫ ex vnione quam i humanitate veſtra fieri volui. Naꝫ de limo terre primū hominem ego formaui. Iſte pons vꝫ filius meus vnigenitus tres gradus in ſe continet quorum duo fabricati fuerunt in ligno ſanctiſſime crucis. In tercio q̄qꝫ perſenſit amaritudinem valde moleſtam: vꝫ quando potatus i cruce fuit aceto felle permixto. In his ergo tribꝰ gradibꝰ itelligerꝫ poteris tres anime ſtatus vt apertius tibi ſubiungatꝫ primus gradus in pedibus intelligitur: q: ſicut pedes portant corpus ſic affectus animaꝫ. Affixi pedes tibi faciunt vnum gradū vt ad vulnus lateris attingere valeas. Secundus tibi cordis aperte manifeſtat archana poſtqꝫ homo ſuper affectum pedum aſcenderit icipit: iam guſtare cordis affectum diligentiſſime conſiderans intelle/

ctus oculo cor apertum vnigeniti fi
lij mei vbi reperire poteſt ineffabi-
lem atqꝫ perfectiſſimum amorem
vere conſumatum. Conſumatum i
q̃ꝫ qr vos non amat ex aliqua vtili-
tate propria. Nam vtilitatem ei fa-
cere non valetis q̄ñ vnum eſt me-
cum. Tunc anima repletur amore
conſiderādo ſe tā ineffabiliter ama
ri. Poſtq̃ꝫ ergo gradum ſcḿ aſcen-
dit peruenit ad tertiuꝫ vꝫ ad os om
ni ſuauitate repletum vbi reperit
pacem quietiſſimam ex amariſſima
guerra quam prius incurrerat pro
pter offenſiones eius. Igitur in pri-
mo gradu leuando pedes affectus
a terra reſpuit vicia. In ſecundo re
pleuit animam virtutibus. Sed in
gradu tertio guſtat pacem. Itaqꝫ
pons iſte tres habet gradus vt aſcē
dentes primum atqꝫ ſecundum per
uenire poſſīt ad tercium. Eſt etiam
iſte pons eleuatus in altum quem
aqua decurrens ledere nō valet eo
ꝙ in ipſo glorioſo ponte non fuit vn
q̃ꝫ aliq̄ peccati macula Et licet ipſe
pons in altum extiterit eleuatus: ta
men a terra fuit nullo modo ſepara
tus Scis filia cariſſima quando le
uatus fuit in altum. Quando affi-
xus fuit in ligno ſalutifere crucis.
Non tamē ſeparata fuit aliquo mo
do a terra noſtre humanitatis alti
tudo nature diuinitatis. Et ideo di
xi ꝙ licet in altum eſſet eleuatus a
terra: tamen non erat ſeparatus ex
vnione deitatis ⁊ humane nature.
Nemo quippe poterat incedere ſu-
pra pontem iſtum vſqꝫquo nō exti-
tit in altum eleuatus. Et ideo dixit
ipſe. Si exaltatus fuero a terra om-
nia traham ad me ipſum. Ego ve-
ro conſiderans ꝙ alio modo melio-
ri trahi non poteratis: a mea pater-
na caritate ſolūmodo motus vobis
eum transmiſi ſuper ligno ſalutife-
re crucis eleuandum ⁊ exaltanduꝫ
faciendo de corpore ſuo quandam
incudem i qua fabricaretur huma-
ni generis filius auferēdo ſibi mor-
tem ⁊ ei vita gratie reſtitueretur.
Et iſto modo trahit ad ſemetipſum
omnia dilectionem inextimabilem
oſtēdēdo vobis: qr cor hominis agi
lius trahitur amore q̃ꝫ alio modo: ⁊
ipſe vobis maiorem amorem oſten-
dere non poterat q̃ꝫ vitam pro vo-
bis exponere violēter igitur homo
trahit ab amore niſi forte propter
ignorantiam ⁊ ingratitudinem eiꝰ
omnino renuerit atqꝫ reſiſtentiam
damnabilem adhibuerit dixit er-
go ꝙ ſi exaltatꝰ eſſet a terra omnia
traheret ad ſe: ⁊ ita verum eſt: hoc
autem intelligi poteſt dupliciter.
vno modo ꝙ hominis attracto cor-
de per affectum amoris vt iam di-
ctum eſt: etiam anime potentie ce-
tere ſunt attracte: vꝫ memoria in-
tellectus atqꝫ voluntas. Congrega
tis igitur ⁊ vnitis his tribus anime
potentijs in nomine meo tunc om-
nia que facit actualiter atqꝫ menta
liter attrahuntur ⁊ vniuntur in me
per affectum amoris. Ideo ſunt mi
hi valde grata pariter ⁊ accepta qr
ſunt in altum erecta ſequendo dile-
ctionem igniferam vnigeniti filij

mei. Itaq verũ eſt quod ait: ſi exaltatus fuero a terra omnia traham ad me quia videlicet attracto corde cum anime potentijs. opera cuncta ſimiliter attrahuntur. Secundo modo poteſt intelligi quoniam omnia creata ſunt in obſequium hominis ⁊ non homo ꝓpter alias creaturas: imo propter me ſolummodo videlicet vt mihi ſeruiat ⁊ affectuoſe me diligat ex toto corde ſuo. Attendas ergo ꝙ homine ſicut dictuꝫ eſt attracto cetera ſunt attracta quõ omnia creata ſunt propter ipſuꝫ fuit igitur expediens ꝙ iſte pons in altum erigeretur ⁊ ꝙ haberet etiam in ſe ſcalas vt agilius ad ipſum aſcẽdere valeretis.

Quibus lapidibus iſte pons eſt muratus: vnde qui per pontem trãſit omnino ſaluus eſt qui vero tranſit per fluuium vadit ad mortem. Capi. xxvij.

Iſte pons conſtructus eſt ex lapidibus vt venientibus imbribus viatores nullo modo prepediantur. Noſti qui ſunt iſti lapides proculdubio ſunt reales ⁊ vere virtutes. Qui lapides ante paſſionem vnigeniti filij mei murati non erãt. Ideo viatores ĩpediebantur in tantum ꝙ nemo peruenire poterat ad terminũ ad quem ego creaueraꝫ eos quantumcunq per viam virtutum ambulare conarentur. Celum adhuc omnino clauſuꝫ erat: clauis n. ſanguinis precioſi filij mei dilectiſſimi mũdum illud apperuerat. pluuia quoq diuine iuſticie nõ admittebat aliquem pertranſire. Sed ex quo lapides iſti ſupra corpus ipſi⁹ vnigeniti filij mei de quo tibi dixi me feciſſe pontem dolati fuerunt atq contuſi. poſtmodum ipſe murauit ⁊ fabricauit calcem ad murandum conſpergendo ſuo pretioſo ſanguine: que calx excocta cum igne dilectionis immenſe: fortitudineꝫ habuit inextimabilem vigore diuinitatis eterne. Cum potentia mea lapides virtutum murati atq conſtructi ſunt ſuper eum: quia nulla virtus eſt que non extiterit in eo ꝓbata: ⁊ ab eo virtutes omnes habent vitam ⁊ efficatiaꝫ. Et ideo nemo poteſt habere virtutem aliquam que vite gratiaꝫ exhibeat niſi ſolum ab eo videlicet ſuam ſequendo doctrinam atq veſtigia. Ipſe murauit atq plantauit virtutes tanq viuos lapides ĩ edificio: firmauit ⁊ cõſtruxit proprio ſanguine ſuo vt omnes fideles expedite trãſire valeant abſq timore ſeruili cuiuſcunq pluuie diuĩe iuſtitie quia miſericordia preuenit. Que miſericordia de celo deſcendit in incarnatione dilectiſſimi filij mei. Cum qua claue celum fuit apertum. Solummodo cum claue ſui precioſi ſanguinis. Itaq videre potes hunc ſalutiferum pontem eẽ conſtructum atq muratum ac etiam coopertum ineffabili miſericordia. Super quo viridarium eccleſie ſancte velut apotecha conſiſtit in qua panis vite miniſtratur eſurien-

tibus ꝛ ſanguine precioſo ſicientes habundantiſſime potantur ne viatores atq3 peregrini veluti feſſi deficiant in via. Et ex hoc ordinauit affectuoſa mea paterna caritas vt vobis corpus atq3 ſanguis vnigeniti filij mei quottidie miniſtretur qui verus deus ꝛ verus eſt homo. Cum vero pertranſieritis pontem peruenietis ad ianuaz que tamen ianua idem eſt ꝛ pons per quā omnes vos indubitāter oportet ingredi. vnde dixit in euangelio. Ego ſum via veritas ꝛ vita: qui vadit ꝑ me non ambulat in tenebris: ſed habebit lumē vite. Et alibi dixit: idem. Nemo venit ad patrem niſi per me. Et ita ſe veritas habet. Nam eſt via veritas ꝛ vita. Et ſi bene meminiſti iaz tibi mōſtraui q̄ ē via ſub forma pontis. Et q2 mecum eſt vnum qui ſuz eterna veritas etiam idez eſt v3 eterna veritas: q2 qui ſequitur eum in veritate perambulat. Eſt inſuper vera vita q2 qui ſequit᷑ veritatem iſtā vitam gratie recipit: nec3 fame perire poteſt q2 veritas ſe vobis exhibuit in cibum: nec3 poteſt in tenebris ire qm̄ ipſe vera lux eſt omnez hominem illuminans omni mendatio priuatus: imo cum veritate ſue lucis irritauit ꝛ ad nichilauit omnino mendatium aduerſarij cu3 quo deceperat euā. Quod vtiq3 diaboli mendatium iter ad celum vobis irrupit veritas vero reparauit: illud vt iam dixi fabricando precioſo ſanguine ſuo. Igitur omnes qui viam iſtam in veritate ſecūtur vtiq3 ſunt veritatis alumni q2 veritatem imitantur ꝛ per portam veritatis intrantes ad me mare pacificum vniti tum cum hac eterna veritate porta pariter ꝛ via feliciſſime perueniunt. Qui vero declinat ꝛ omnino tenuit hanc viam ſaluberrimam ambulare: vadit infra per fluminis alueum. vbi non eſt via conſtructa lapidibus: ſed aqua proceoſa decurrens. Et quia nullum eſt ibi ſuſtentaculum ſiue ſubſidiū nullus inde tranſire pōt quin ab aqua ſubmergatur atq3 ſuffocetur. Tales proculdubio ſunt huius mundi delicie: ſtatus ꝛ oblectamenta ſiue vanitatꝫ eo ꝙ affectus hominis ſuper viuo ꝛ angulari lapide non eſt collocatus: imo verius in creaturis ꝛ alijs vanitatibus eſt extra me poſitus illas inordinate amando atq3 poſſidendo: ſimilitudinem habent cum aqua quottidie decurrenti. Similiter ꝛ homo vna currit cu3 illis ſingulis diebus infalibiliter vnam dictam agit ad mortis terminum properando. vellet vtiq3 ſemetipm̄ conſeruare ne curreret ita vna cum rebus quas diligit. hoc autem eſt eis penitus impoſſibile: quia nec3 ſe: nec3 ſua multo tempore conſeruare pōt. Statutum eſt.n. hominibus indubitantiſſime ſemel mori: etiam ea que poſſidet neceſſarium eſt omnino relinquere. Quia vel ipſe per mortem auferretur eis: vel illa per ordinationem ſiue permiſſionem meam auferētur ei. Iſti mēdacium imitantur: ideo merito filij

diaboli nominari dnt qui mendar eſt ⁊ mendacij pater. Et qꝛ tranſeũt per mendacij portam eternam inci dunt iuſtiſſime damnationẽ. Nũc autem oſtendi tibi veritatem atqꝫ mendatium vꝫ viam meam que ve ritas eſt: ⁊ viam diaboli que men/ dacium in ſe continet.

Quomodo per viam dei vꝫ per pontem iſtum ac etiam per viã con trariam vꝫ per flumen cum labore tranſitur. Capi. xxviij.

Iste ſunt due vie: ſed per vtrã qꝫ cum difficultate tranſitur. Attende diligenter hominis igno/ rantiam ⁊ affectatam eius cecitatẽ qui viam habens expeditam atqꝫ ſalubrem: vult ambulare per flumẽ ad interitum. Via vero mea tante conſolationis eſt electis meis ambu lantibus in ea ꝙ omnis amaritudo efficit eis valde dulcis ⁊ omnia põ dera leuiſſima. Qui licet adhuc ha bitent in corpore tenebroſo lumen inueniunt: atqꝫ mortales exiſtẽtes vitam inueniunt imortalem degu/ ſtando per amoris affectum cum lu mine fidei veritatem eterna m: qꝛ p mitto refrigerium inextimabile cũ ctis qui fideliter amoꝛ mei laborãt valde nanqꝫ ſum liberalis ⁊ gratus atqꝫ iuſtus vnicuiqꝫ retribuens iu xta merita ſua. Quare nullum ma lum eſt impunitum nec aliquod bo num aliquando remanet irremu/ neratum. Jocunditatem vero quã habet ambulans in veritate: per vi am iſtam lingua tua narrare nõ va let: nec auris audire: nec oculus videre pro eo ꝙ etiam in vita pre/ ſenti participando guſtat illud inef fabile bonum quod ei preparatur ĩ vita durabili. Ergo vere ſtultus eſt ille qui bonum huiuſmodi recuſat: ⁊ potius eligit in hac vita miſerabi liter aram inferni guſtando recipe re tendẽdo per viã fluminis in qua cum anguſtioſo laboꝛ perambulat abſqꝫ refrigerio vel aliquo bono: qꝛ propter eius culpam ⁊ iniquitatẽ ẽ omnino priuatus me qui ſum eter num atqꝫ ſũmum bonum. Ergo ra/ tionabiliter vos electi mei ſtatis in amaro dolore cordis propter offen/ ſas quas iugiter ab homine recipio ⁊ ex compaſſiõe ſue dãnabilis igno/ rantie cum qua me grauiter offen/ dit in detrimentum imo damnatio nem an. me ſue. hoc. n. a vobis acce/ pto gratanter ⁊ ita volo vos agere. Nunc vero vidiſti atqꝫ comprehẽ/ dere potuiſti qualitatem ⁊ diſpoſi/ tionem huiuſmodi ſalutiferi põtis ad declarationẽ eius quod tibi di xeram qꝛ pontem humano generi feceram ex vnigenito filio meo. Et iſta veritas eſt aperteq̃ tibi patefa/ cta vt iam dictum eſt.

Quomodo iſte pons cum aſcen/ diſſet ad celum die aſcenſionis non tamen ſe a terra ſeparauit. Capi. xxix.

Postq̃ autem vnigenitus fili us meus ad me redijt quadra

geſſimo die poſt eius glorioſam re/ſurrectionem iſte pons eleuatus eſt a terra: vȝ a conuerſatione corporali mortalium ⁊ aſcendit i celum virtute diuina ſedens ad dexterā mei patris eius eterni prout angelus ipſa die aſcenſionis eius diſcipulis ait qui mente ſuſpenſi ſtabant ex eo ꝙ eorum corda in celum aſcenderant vna cum ipſo filio meo dicēs. Non expedit vt hic vltra moremini q̄m iſte dominus yħs aſcendit in celuȝ ⁊ ſedet ad dexteram eterni patris. Cum aſcendēs in altum ad me corpore ſuo rediſſet: q2 nunq̄ꝫ ex diuinitate diſceſſit: ego miſi magiſtrū optimum humano generi: vȝ ſpiritum ſanctum qui venit cū potētia mea ⁊ cum ſapientia verbi mei pariter ⁊ cum clementia ſuamet: vȝ eiuſdem ſpiritus ſancti. Qui ſpiritus vnum ē mecum ⁊ cum vnigenito meo. vnde confirmauit viam atq3 doctrinam quam ipſa mea veritas in mūdo reliquerat ⁊ aperte docuerat. Et ideo licet humana conuerſatione diſceſſerit a mundo: remanſit ibi ſaluberrima doctrina ſua pariter ⁊ vere virtutes que ſunt velut viui lapides fundati ⁊ conſtructi ſuper ipſa doctrina ſua que vobis eſt certiſſima via facta pro ſalute: mundi ab iſto ponte glorioſo. prius ipſe cepit viam iſtam incohare coruſcantibus virtutibus dādo vobis doctrinam iſtam exemplo ⁊ opere magis q̄ verbo imo plus incepit opere facere q̄ꝫ verbo docere. Doctrinaȝ huiuſmodi clemētia ſancti ſpiritus valide confirmauit: mentes diſcipulorum virtuoſe roborando vt ānunciarent atq3 conſtantiſſime faterentur in vniuerſo mundo veritatem ⁊ viam iſtam doctrinā: vȝ yħu chriſti filij mei publice mundum arguendo d̄ ſuis iniuſticijs atq3 falſis iudicijs de quibus alias apertius tibi pādam. Iſta vero volui tibi narrare ne forſitan in mētibus aliquorum error valeat exoriri dicentiū. Apte fatemur q2 de yħu chriſti corpore factus eſt humano generi pōs ex vnione nature diuīe cum humana: ſed iſte pons aſcēdit in celum diſcedens a vobis. Ipſe vobis erat aptiſſima via ſalutis efficaciſſime vos docendo veritatem ⁊ omnes virtutes verbo pariter ⁊ exemplo. Nunc autem vbi poſſumus exemplum intueri vel viam inuenire? Reſpōdeo talibus. lucidiſſima doctrina ſua cōfirmata fuit a ſpiritu ſancto ꝑ apoſtolos: in ſanguine declarata martirum innumerabilium: lumine ſanctorum doctorum illuminata: quā apertiſſime declarant ⁊ publice cōfitentur. Ex hac etiam euangeliſte ſpiritu ſancto repleti vobis fidē pleniſſime faciunt etiam per publicuȝ inſtrumentum. Omnes apertiſſimuȝ ⁊ acceptabile teſtimoniū exhibent in corpore miſtico ſancte mr̄is eccleſie chriſtiane veritati veluti lucerna clariſſima ſuper candelabro poſita vt viam veritatis oſtendant que vere conducit ad vitam. Et illā non ſolum verbo docuerunt imo ꝑ experientiam in ſemetipſis apertiſſime demonſtrant. Itaq3 quicunq3 voluerit vti ratiōe ſalubriter de ta

li veritate poteſt informari niſi vo/
luerit ab amore proprio damnabi
liter excecari. Indubitanter ergo
noueris ꝙ veriſſima ſua doctria re
manſit in mundo veluti nauis tu/
tiſſima vt animas eruat a procello/
ſo mari ⁊ incolumes adducat ad fe
liciſſimum portum eterne ſalutis.
Itaq; prius humano generi feci pō
tem ex vnigenito ſilio meo actuali/
ter in mundo conuerſando cum ho
minibus. poſtea vero ab actuali cō
uerſatione ſublato remanſit in mū
do loco pontis via ſaluberrime do/
ctrine ſue que doctrina condita eſt
a potentia mea cum ſapientia dile/
ctiſſimi filij mei ⁊ cum clemētia ſan
cti ſpiritus. Potentia dat virtutem
omnibus imitantibus huiuſmodi
viam: ſapientia vero eis lumen in/
fundit ad agnoſcendam veritatem
⁊ amor infunditur a ſpiritu ſancto
qui penitus aufert ab anima pro/
prium amorem ſenſitiuum ⁊ ſolum
modo remanet amor virtutū. Quo
libet ergo modo ſiue per actualem
in mundo conuerſationem vel per
doctrinam veraciter ipſe via veri/
tas eſt ⁊ vita. Que via eſt ille pons
qui vos adducit ad celeſtem altitu
dinez. Et hoc exprimere voluit vbi
dixit. Exiui a patre ⁊ veni in mun/
dum: iterum relinquo mundum ⁊
vado ad patrem ⁊ veniam ad vos
⁊c̄. Quaſi di at pater meus me mi
ſit ad vos faciendo me pontem ve/
ſtrum vt incolumes euadatis a flu
mine damnationis ⁊ peruenire poſ
ſitiſ ad viā eterne ſalutis. poſtea ſub
iecit. Non vos relinquā orphanos

vado ⁊ veniam ad vos ⁊ mittaz vo
bis paraclitum. Quaſi dicat. Ego
vadam ad patrem ⁊ ad vos veniaz
q2 vz ſpiritus ſanct⁹ adueniens qui
paraclitus dicitur apte vobis oſtē
dit me viam veritatis in vobis cō/
firmando verba ſalutaria q̄ docui
vos. promittendo ſe rediturum ve/
rum dixit q2 ſpiritus. ſ. venit cuz po
tentia mea cum ſapientia filij mei
⁊ cum clementia eiuſdem ſpiritus
ſancti: vides ergo q2 rediijt non qui/
dem actualiter ſed ex virtute: ſicut
iam dixi fortificando ⁊ illuminan/
do viam doctrine ſue. Que via de
ficere non poteſt neq; violenter au/
ferri volentibus eam imitari ⁊ per
eam ambulare: q2 ſtabilis atq; fir/
miſſima procedens a me qui ſum ī
mobilis ⁊ non mutor. viriliter er/
go debetis per iſtam viam ita ſalu
berrimam ambulare ſine quacun/
q; tenebroſa nube ſed cū lumine fi/
dei que ꝓ principali veſtimento vo
bis exhibetur in ſancto baptiſmo.
Nūc oſtendi tibi plene declarando
pontem actualem atq; doctrinam
que vnum ē cuz ipſo ponte. Et igno
rātibus oñdi quis viā huius pate/
fecit in ꝯitate ⁊ vbi morant̄ illi qui
docēt eam narrādo ꝙ erāt apoſtoli
euāgeliſte: martires: ꝯfeſſores atq;
ſci doctores ī corpore miſtico ſancte
mr̄is eccleſie: veluti lucerna ſplēdi/
da collocati. Itē oñdit q̄ñ veniēs
ad me rediijt ad vos ñ corporali pñ
tia ſz virtute ſpūali vz adueniente
ſpū ſcō ſup apoſtolos ⁊ alios fideles
diſcipulos. Q2 cū pñtia ſue maieſta
tis ñ veniet vltra: niſi cū ī vltia die

inditũ veniet ĩ maieſtate ſua ⁊ diui
na potestate mea iudicat urꝰ orbẽ:
vt electos ĩ aĩa cũ ſuo corpore ꝓ la/
boribus coꝝ eterna mercede remu
neret. Reprobos vo qui male viue
re decreuerũt ĩ mũdo cũ demonibꝰ
in iferno ꝑpetuo cruciandos igne
ꝯdẽnet. Nunc ego veritas eterna ti
bi mõſtrare volo qđ antea tibi ꝓmi
ſi vz illos qui ãbulant ĩꝑfecte ⁊ eos
qui vadũt ꝑfecte: alios ẽt qui ſunt ĩ
ꝑfectiõe magna ⁊ qualiter ãbulant
Inſuꝑ ⁊ iniquos hoĩes qui cũz ſuis
iniquitatibus eligũt voluntarie ſe/
metipſos ĩ flumine ſuffocare inde ꝑ
uenientes ad eterna ſupplicia. Ex/
hortor ergo vos electos atqꝫ filios
meos cariſſimos vt vadatis ad põ/
tem qm̃ illa ẽ via veritatis atqꝫ ſa/
lutis ⁊ non ĩfra per fluuiũ qm̃ illa ẽ
via ꝑditionis ⁊ mẽdatij ꝑ quã am
bulant iniqui peccatores de quibꝰ
ĩ pñti narrarẽ tibi diſpono. Iſti ſunt
illi peccatores ꝓ quibus ego vos af
fectuoſe depcor vt aſſidue me roge
tis ꝓ ſalute quoꝝ a vobis exigo ſu/
dores atqꝫ lachrimoſas oratiões vt
eis impendam vt opto miſericordi
am gratioſam.

Qualiter anima ſtupefacta mi/
ſericordia dei multa dõa narrat hu
mano generi ꝯceſſa. Capi. xxx.

Nunc h̃ aĩma diuĩa caritate
multũ inflamata quaſi tanqꝫ
ebria ñ videbatr̃ ꝙ ſemetipſaꝫ ĩ ſe cõ
tinerẽ poſſz. ſꝫ ſtabat ĩ ꝯſpectu dei ve
lut attõita ⁊ abſorta dicẽs: o diuina
miſericordia ⁊ eterna bonitas q̃ diſ
ſimulas ita libẽter ⁊ opis iniquita/
tes creaturaꝝ tuaꝝ: ego ñ admiror
ſi de ꝯuerſis peccatoribus ad te re/
deũtibꝰ dicis. Ego nõ ero memor ĩ
iuriaꝝ quas mihi feciſtis. o ſtupen
da miſericordia penitus ĩextĩmabi
lis ego ñ valde ſum admirata ꝙ ita
dicas illis qui peccata declinant ⁊
abhorrent ad te redeũtes hũili cor/
de qñ loquẽs ita de illis qui ſic ere/
cta ceruice te ſuis iniquitatibꝰ quot
tidie ꝑſecunẽ. Ego dicis volo ꝙ me
pro illis affectuoſe rogetꝫ vt ego eis
mĩam impẽdã vt opto. o miſericor
dia icõprehẽſibilis q̃ de ſinu eterne
deitatꝫ egreditẽ: q̃ potẽtia tua guber
nas vniuerſũz orbẽ: ĩ tua miſericor
dia creati ſumꝰ: in tua miſericordia
recreati ſumus ĩ ſanguine yhu xpi
dñi nr̃i: tua miſericordia nos ĩ quo/
libet ope bono grõſe ꝯſeruat. Miſe/
ricordia tua fecit ⁊ ordiauit vnige/
nitũ ĩ ire duellũ ĩ ligno ſciſſime cru
cis cum morte. Tũc vita pugnauit
acerrime cũ morte ⁊ ecõuerſo mors
aduerſus vitã. Sꝫ vita glorioſe triũ
fauit de morte peccatoꝝ nr̃oꝝ ⁊ ibi
mors huiuſmõi ꝑẽpta fuit ĩ tali cõ
flictu. Mors vo culpe nr̃e corpora/
lem vitã abſtulit agno totalr̃. ĩma/
culato. Quis ergo fuit in tali bello
victꝰ: ꝓculdubio mors. Et hoc vñ ꝓ
ceſſit: Solũ a mĩa tua. Miſicordia
tua vitã ꝑaꝫ exhibet atqꝫ lumẽ val
de ſalutiferꝝ q̃ mediãte clemẽtia tua
cognoſcitẽ ĩ oĩbꝰ creaturis vz ĩ iuſtꝭ
⁊ ĩ peccatoribꝰ. In celi ſublimitate
mĩa tua reſplẽdet vz in ſcĩs tuis. Si
ꝯſidero terrã miſericordia tua ſuꝑ
habundat. Etiam in tenebris infer

nalibus habitat ipſa miſericordia
tua non inferendo reprobis tantã
penã quantam habere meruerunt.
Cum ineffabili miſericordia tua mi
tigas gratioſe rigorem diuine iuſti/
cie. Ex pura mĩa loti ſumus a ſor/
de peccatorum in ſanguine filij tui
precioſo. Quod etiam ex ipſa miſeri
cordia voluiſti cum tuis creaturis
licet in mundis cõuerſari ſuper ter
ram. Tuus etiam vnigenitus infa/
tuatꝰ ex ingenti dilectione videtur.
Non ei.n.ſuffecit incarnari ſed eti/
am ex imenſo deſiderio noſtre ſalu
tis vtiliſſima morte mori decreuit.
Nec etiam hoc apparuit ei ſuffecis/
ſe ſed etiam deſcendit in libum in/
de liberando patres antiquos qui
tibi virtute ſeruierunt vt in eis tua
veritas miſericorditer impleretur:
eo ꝙ eterna tua bonitas eternũ pre
miũ valde gratioſe promittit om
nibus tibi ſeruientibus in veritate.
Ideo deſcendit in limbum vt eos a
tenebroſo carcerẽ liberaret ⁊ eis fru
ctum laborum ſuorum habundan/
tiſſime largiretur. Iterum attente
conſidero qꝛ miſericordia tua coe/
git humano generi etiam amplior a
concedere nobis in cibum exhiben
do corpus ⁊ i potum ſanguinẽ vni/
geniti filij tui ne nos infirmi deſice
remus in via ⁊ veluti imemores ⁊
ignorantes obliuioni daremus ex/
cellentiam beneficiorum tuorum.
Ideo ſingulis diebus in altari no/
bis offertur atqꝫ preſentatur iugi/
ter in corpore miſtico ſancte matris
eccleſie. Quis obſecro te coegit ⁊ in
duxit ad hoc: ſolummodo tua beni
gna miſericordia. o miſericordia in
effabilis in tui conſideratione deſi/
tio ⁊ in ea cor meum omnino ſuffo/
catur. vndecũqꝫ nanqꝫ me verto nõ
inuenio niſi miſericordiam. O pa/
ter eterne digneris obſecro gratio/
ſe parcere paupertati ⁊ ignorantie
mee qꝛ loqui preſumpſi coram altiſ
ſima maieſtate tua. Sed amor huiꝰ
ãpliſſime tue miſericordie me red/
dat excuſatam in conſpectu tue pa/
terne benignitatis.

De indignitate tranſeuntium per flumen vz ſub ponte quorum anima vocatur a domino morꝫ arbor que radices habet in quattuor vitijs. Capi.xxxi.

Poſtꝙ hec anima cor ſuum ali
quantulum in dei miſericor
dia verbo ſuo dilatauerat humili/
ter expectabat atqꝫ petebat vt pro
miſſio ſibi facta effectualiter imple
retur. Unde reſumendo verba ſua
dominus ait Cariſſima filia: quedã
añ me narraſti de miſericordia mea
qꝛ guſtandam illã exhibui tibi pre
ſertim in verbo qđ ego tibi protuli
dicens: iſti ſunt illi peccatores, pro
quibus vos affectuoſe deprecor vt
me quottidie rogetis. Sed indubitã/
tiſſime noueris ꝙ abſqꝫ compara/
tione valde maior eſt erga vos mi/
ſericordia mea ꝙ tu videre poſſis qꝛ
videre tuum eſt imperfectum atqꝫ
finitum ſed miſericordia mea perfe
cta eſt ⁊ infinita. Itaqꝫ de finito ad
iſinitum nulla proportio ſiue com/
paratio datur. Uolui ꝙ miſericor/

diam iſtam aliquantulum intelli/gendo guſtares vna cum hominis dignitate de qua tibi dixi vt aper/tius agnoſcas ꝛ intelligas iniquo/rum hominum in dignitatem atqꝫ crudelitatem qui potius ire volunt infra per flumen eterne damnatio/nis q̄ꝫ per pontem exoptād̄e ſalut̄. Igitur aperi tui oculum intellect⁹ ꝛ videbis iſtos qui voluntarie ſuffo cant in flumine ſemetipſos ꝛ conſi/dera diligenter inquātam indigni tatē atqꝫ miſeriam ex culpa ꝓpria deuenerunt. Ipſi principaliter effe cti ſunt imbecilles ꝛ egroti. Et hoc accidit eis ex quo mortale peccatū in corde conceperunt ꝛ poſtmoduꝫ opere perficiūt vnde gratie vitam amittunt. Et accidit eis veluti ho/mini mortuo qui nullo mēbro ſuo poteſt vti neqꝫ per ſemetipſum ali/quo modo mouere niſi quātum ab aliquo mouetur. Sic iſti qui ſunt in flumīe ſubmerſi mortui ſūt ad gra/tiam atqꝫ ſuffocati ſub aquis amo/ris inordinati delitiarum vite pre/ſentis. Et qꝛ mortui ſunt vt dixi me moria minime retinet in ſe benefi/tia mea q̄ ſibi gratioſe cōceſſi. O cu lus intellectus videre nequit veri/tatem meam ex eo qꝛ ſenſus ei⁹ om nino mortuus eſt vꝫ intellectus ni/hil vltra ſibi propoſuit ī obiectum niſi ſe cum amore proprio ſue ſenſua litatis. Et ideo etiam volūtas mor/tua permanet quo ad voluntatem meam qꝛ nō amat niſi que mortua ſunt. Extīctis igitur his tribus anī me potentiis omnes operatiōes ei⁹ actuales ꝛ mentales proculdubio mortue ſunt quo ad gratiam nec vl lo modo ſe tueri poteſt homo per ſe metipſum ab inimicis eius qꝛ niſi per me fuerit gratioſe adiuṫ adiu/uare ſe nullatenus valet. verum ē nihilominus ꝙ dum iſte mortuus ē in tempore viuens in corpore mor/tali qui ſolū modo liberuꝫ habet ar bitrium: a me ſubſidium in verita/te poſtulando ipſum adiuuare pro mitto ſed vt dixi per ſemetipſuꝫ ad iuuare ſe non valeret. Ipſe factus ē ſibimet ipſi moleſtus ꝛ impor abi/lis. Et exoptans iſti mundo cū am/bitione dominari ſubiugatur a do/minio peccati quod omnīo nihil ē. peccatuꝫ eſt ſolūmodo priuatio gra tie. Sicut ergo cecitas nihil eſt niſi priuatio luminis ita peccatum om nino nihil eſt. Et ipſi ſunt effecti ſer/ui atqꝫ mancipia peccati. Ego crea ueraꝫ eos veluti arbores amoris cū vita gratie quā obtinuerunt in ſan cto baptiſmo ꝛ ipſi ſemetipſos fece/runt arbores eterne mortis qꝛ mor/tui ſunt ad gratiam. Nūquid agno ſcis vbi radices iſta deteſtabilis ar/bor habet? In elatiōe ſuperbie quā amor proprius valde periculoſe fo/uet atqꝫ pernitioſe nutrit. Medul/lum eius eſt impatientia: ſed filius eſt indiſcretio. Iſta ſunt quatuor vi tia principalia q̄ penitus occidunt animaꝫ eius de quo tibi dixi ꝙ erat arbor mortis qui in ſe vitam gratie non habuit. Inſuper infra dictam arborem oritur atqꝫ nutritur vnus vermis conſcientie qui dum homo viuit in peccato mortali cecatus ē ab amore proprio ꝛ ideo modicum

ſtium aduertit. Fructus autem hu
ius arboris omnino mortiferi ſunt
ex eo qꝛ venenatum humorez attra
xerunt a radice ſuperbie. vnde mi/
ſerabilis anima repletur ingratitu
dine: poſtmodū inde ſuccedunt om
nia mala ſibi. Quia ſi grata fuiſſet
agnoſceret inumerabilia benefitia
mea ꝛ ita me diligeret. Agnoſceret
etiam ſemetipſam atqꝫ fragilitatez
propriam ꝛ in hoc humiliaretur: ꝛ
in dilectione mea conſiſteret. Sed
ipſa velut ab ignorantia cecata co/
naē applicare ſe flumio decurrenti:
nec aduertit ꝙ aqua feſtinat in ſuo
curſu nec eum expectat.

Quomodo fructus huius arbo/
ris varij ſunt veluti peccata varia
ſunt. Capi.xxxij.

NOueris qꝛ tm̄ varij ſunt hu/
ius arboris fructus qui mor
tem inferunt quantum exiſtunt va
ria genera peccatorum. Aliquos vi
dere potes eſſe cibos animaliū3 im
mundorum prout illi ſunt qui ſtare
delectantur in fetore luti tanqꝫ im
mundiſſime ſues que ſe circumuol/
uunt in luto carnalitatis animam
cum corpore dānabiliter inquinan
tes. O anima miſerabilis ꝛ ignomi
nioſa vbi nobilitatem atqꝫ dignita/
tem qua te gratioſe dotaui colloca/
ſti? Creaueram.n. te ſororem ange/
lorum: ex tua vero miſeria nunc es
velud animal imundum ita fetidū
ꝛ abhominabile ꝙ non ſolū ego qui
ſum excelentiſſima puritas verum
etiam aduerſarij demones quorum
te feciſti ſeruam hanc imunditiam
abhorrent. Nulla trāſgreſſio eſt in
cōſpectu meo ita deteſtabilis ꝛ que
tm̄ auferat homini lumen intelle/
ctus vt eſt iſta precipue contra na/
turam. hoc etiam infideles philoſo
phi cognouerunt nō ex lumine gra
tie q̊ carebant: imo ſolū ex inſtinctu
naturali ꝛ ne ſuus intellectus obfu
ſcaretur. Ab hac imunditia conti/
nenter viuebant vbi in ſuo ſtudio
magis eſſent illuminati. Inſuper a
ſe diuitias eiciebant vt illarum ex
cogitatio ſollicita corda ſua non oc/
cuparet ꝛ a ſtudio retardaret. Non
agit ita chriſtianus igratus ꝛ igno/
rans qui voluntarie gratiam am/
miſit ex culpa ſua.

Quomodo fructus aliquorum
eſt auaritia ꝛ de malis que proce/
dunt ab illa. Capi.xxxiij.

FRuctus aliorum quorundaz
ē ex terra. Iſti ſunt auari cu/
pidi ꝛ vſurarij. Tales directe faci
unt veluti talpa que quottidie de
terra nutritur vſqꝫ ad mortem: po/
ſtea vero nullum omnino remediū
inuenire poſſunt. Iſti cum auaritia
ſua meam gratioſam liberalitatem
ꝛ temporis diuitias contemnunt qꝛ
tempus a me libere conceſſum pro/
ximo ſuo cum ſua cupiditate ven/
dūt. Ita faciūt vſurarij: veluti cru/
deliſſimi ſuos proximos iuxta ſe co/
nantur expoliare ex eo ꝙ obliuioni
tradiderūt opera miſericordie mee
Quia ſi memores eſſent proculdu/
bio non eſſent ita crudeles anime ꝓ
prie neqꝫ proximo ſuo imo pie mi/

ſericordia virtuoſe viuendo fruerē
tur atq; proximo ſuo caritatiue ſub
uenirent. O quot ⁊ quāta mala iu/
giter ab iſta nequitia procedunt.
Oriuntur.n.homicidia:furta:rapi
ne:proditiōes:illicita lucra: cordis
impietas ⁊ iniuſticia contra proxi/
mum.Cum his ⁊ alijs iniquitatib9
eorum occidunt animam ſuam faci
entes ipſam diuitiarū atq; māmo/
ne ſeruā: vnde vilipendunt vtilia
precepta mea.Tales nullum omni
no diligunt niſi propter vtilitatem
propriam.hoc vitium a ſuperbia p
culdubio procedit atq; ſuperbiam
nutrit ⁊ fouet.vnum ab altero pro/
cedit q2 ſecum habet reputationem
propriam ⁊ illico peruenit in aliud
vitium. Et ita de malo procedit in
deterius ex deteſtabili ſuperbia q̄
ſemper elata reputatione ſui proce
dit:hinc ēt qdā valde peſtifer ignis
oritur obſcurum ex ſe fumum vani
tatis cordis ⁊ inanis glorie mendoſe
producens.vnde cum falſitate fre/
quentiſſime gloriātur in illis a qui/
bus alieni ſunt.hec eſt vna radix q̄
ramos aliques in ſe continet quo/
rum principalis eſt propria reputa
tio:vnde libido dominandi proxi/
mo ſuo procedit ⁊ in omnibus illo
maior apparere deſiderat.Ideo nō
habet in corde ſimplicitatem:ſed cū
duplicitate ficte cum omnibus am
bulat:vnum verbo demonſtrando:
⁊ oppoſitū corde retinendo.Ex vti
litate propria non veretur occulta/
re veritatem impudentiſſime proſe
rendo mendatium.hinc etiam ori/
tur inuidia quedā parturiens ver
mem vnū a quo iugiter anima ſua
conſumitur neq; permittit eum ali
quo bono ſuo vel alienō leto corde
gaudere. Iſtis miſerrimi tot ini/
quitatibus inuoluti quomodo pau
peri proximo ſuo ſubuenient exhi/
bendo ei de ſubſtantia propria quā
do rapē non deſinunt aliena: Quo
modo purgabunt immundam ani
mam ab immūditia ſua:quando
mundam animam in fetibus im/
munditie ſubmergunt. Nam ali/
quando ſunt ita beſtiales ꝙ filijs at
q; filiabus vel alijs attinētibus in
quocunq; gradu non defferunt ſed
etiam cum illis immunde multas
iniquitates operantur. Nihilomi/
nus a miſericordia mea clementer
expectātur ⁊ nō iubeo terre vt vi/
uentes eos abſorbeat ⁊ huiuſmodi
culpas emendent. Quia non opto
mortem peccatoris: imo potius vt
conuertatur ⁊ viuat. Sed iſti miſe/
ri quomodo vitam corporalem in
ſalutem animarum exponēt quan/
do renuunt etiam vilem tempora/
lem ſubſtantiam expendere: Quo/
modo proximo ſuo dilectionem af/
fectuoſam impendent quando pro
ximum ipſum ex inuidia lacerant:
O vitia deteſtabilia que celū ani/
me viliſſime proſternunt. Celū ip/
ſam voco quia feceram ipſam tan/
q̄ celum vbi per gratiam habitarē
delectabar celando me infra eā ibi
manſionem eligendo per affectum
amoris. Nunc autem heu tanquā
adultera talis anima diſceſſit a me
creaturas amando pluſquam me:
immo de ſe quem fecit idolum:

⁊ deū: me vero perſequitur cum va
rijs iniquitatibus eius atq; multis
generib⁹ peccatorum: h autem om/
nia facit q; veluti igratiſſima bene/
ficium effuſi ſanguinis yhu chriſti
filij mei cum extimabili caritate re
nuit ex cogitare.

Qualiter aliquorum qui ſtatu;
terrene dominationis occupant in
iuſticie fructus eſt. Capi.xxxiiij.

Alij quoq; ſunt qui preterxtu
terrene dominationis ingen/
ti ſuperbia caput erigūt in quo ſta
tu vexillum iniuſticie geſtant erga
me deum ſuum contra proximum
atq; ſemetipſos iniuſticiam exercē
tes. Erga ſe nāq; procedunt iniuſte
quiſibimet virtutꝫ debitum nō im/
pendunt mihi vero ſubtrahunt ho
noris ⁊ glorie debitum quod nomi/
ni meo iugiter offerre dīt vt obli/
gantur imo veluti fures auferunt
a me quod eſt proprie meum ⁊ an/
cille ſue ſenſualitatꝫ attribuunt. Ita
q; cōmittunt iniuſticiam erga me
pariter ⁊ erga ſe tanq̄ ignorantes ⁊
excecati ab amore proprio nō agno
ſcendo me in ſemetipſis. prout acci/
dit illis iudeis atq; phariſeis qui ꝓ
pter inuidiam ⁊ amorem proprium
excecauerunt ſemetipſos ⁊ ideo nō
agnouerunt veritatem v; vnigeni/
tum filium meum. Ideo debitum
ſuum nullo modo reddiderūt igno
rantes vitam eternam que tunc in
ter eos erat vt ipſa veritas mea di/
xit eis. Regnum dei eſt. inter vos.
Ipſi vero q; lumine rationis care/
bant q̄d vtiq; perdiderant volun/
tarie quātum in eis erat mihi ſimi/
liter ⁊ ei qui mecum eſt vnum debi
tum abſtulerunt v; honoris ⁊ glo/
rie. Quare veluti ceci tam execrabi
lem iniuſticiam cōmiſerunt ipſum
obprobrioſe perſequēdo crudeliter
vſq; ad mortem ignominioſe cru/
cis. Similiter etia; iſti valde culpa
biliter. ⁊ iniuſte procedunt erga me
⁊ proximum atq; cōtra ſemetipſos
abſq; miſericordia ſine diſcretione
quacunq;.

Quomodo per h ⁊ alia plurima
quis incurrit iniudicium falſum.
Capi.xxxv.

Ex hoc ergo ⁊ alijs defectibus
in falſum iuditium incidunt
vt in antea tibi clarius aperiā. Ipſi
quottidie ſcandalizantur in omni/
bus operib⁹ meis que ſunt omnia
iuſta ⁊ i veritate facta ſolum ex pa/
terna caritate procedentia. Etiam
hoc iniquo iuditio cum veneno ſu/
perbie pariter ⁊ inuidie calumnio/
ſe redarguebātur ab impijs opera
ſancta dilectiſſimi filij mei. Falſiſſi
me nanq; dicebant. hic in virtute
belzebub eicit demonia. Sic huiuſ/
modi peruerſi ⁊ iniqui fundati ſu/
per amore proprio imunditia pol/
luti: ſuperbia inflati: auaritia ⁊ in/
uidia putridi atq; corrupti ſibimet
ipſis per impatientiam importabi/
les: per cecitatem ⁊ ignorantiam in
diſcreti cum alijs iniquitatibus q̄s
ipſi frequentiſſime cōmittunt quot
tidie ſcandalizantur in me pariter

⁊ in ſeruis meis mendoſe iudicādo ꝙ ipſi ficte virtuoſe viuant. Et hoc accidit eis eo q꞉ cor eorum omnino putridum eſt vndeꝙ procedit ꝙ etiam guſtus eſt infectus ⁊ alteratus. Quare dulcia iudicant velut amara ⁊ econuerſo. Similiter opera bona iudicant eſſe mala ⁊ econtrario propter vitam eorum inordinatam opera mala iudicant eſſe bona. O cecitas humana cur attendere negligis dignitatem tuam? Ab altitudine nanqꝫ digniſſima deſcendiſti ꝓpter iniquitatem tuam ad ſtatum infimum atqꝫ deteſtabilem. dominum ego te feceram honorabilem: tu vero te feciſti ſeruum valde miſerabilem: eligendo ſuper te dominium vilioris domini qđ eligere potueris vꝫ peccati cuius te feciſti ſeruum. Et ita factus es talis qualis ē illa res cui ſeruis. Et q꞉ peccatuꝫ nihil eſt ergo tu nihil es effectus quātum ad gratiam. Abſtuliſti tibi vitam ⁊ elegiſti mortē. huiuſmedi dominium ⁊ vitam habuiſtis omnes ab vnigenito filio meo de quo ſaluiferum ⁊ glorioſum pontem ego feci vniuerſo generi humano. Cuꝫ. n. eſſetꝭ ſerui diaboli vos omnino liberauit ab ipſa ſeruitute ſua. Ipſum vnigenitum meum ordinaui fieri ſeruum vt vos a ſeruitute peſſima liberaret. Impoſui ſibi obedientiaꝫ vt anihilaretur inobedientia perpetrata per adam. Semetipſum humiliauit vſqꝫ ad mortē obprobrioſe crucis vt omnino ſuperbia confunderetur. Omnia vitia ſua ſacratiſſima morte deſtruxit ita ꝙ null⁹ in veritate dicere poteſt pro aliquo delicto non eſſe ſatiſfactum neqꝫ ia eſſe īpunitū. imo omnia fuerunt fabricata pūita ⁊ anihilata ſuper corpore ſuo de quo tibi dixi q꞉ feceraꝫ ego quaſi vnam incudem vbi talia fabricarētur. hominibus omnia remedia prouidi vt ſi voluerit euadere poſſint valde faciliter eternaꝫ dānationem. Ipſi vero ſanguineꝫ iſtū ita pretioſum vilipendunt ipſum conculcando pedibus affectus inordinati. Et hoc eſt iniuſtitia ⁊ iuditium iniquum ⁊ falſum de quibus arguūtur: ⁊ etiam in die iuditiꝭ mundus arguetur. vt exprimere videbatur veritas mea dicens. paraclitus autem quem mittet pater ī nomine meo ille mundum arguet de iniuſtitia ⁊ de falſo iuditio. Tunc vero reprehenſus extitit quādo ſpiritum ſanctuꝫ ſup apoſtolos effudi.

De tribus reprehēſionibus quarum vna ē continua. Capi. xxxvi.

Noueris cariſſima filia tres eſſe reprehenſiones quarum vna fuit in aduentu ſancti ſpiritus in diſcipulos vt iam dixi. Qui fortificati a potentia mea ⁊ illuminati a ſapientia dilectiſſimi filiꝭ mei plene fuerunt, edocti cum eiuſdem ſancti ſpiritus plenitudine qui ē vnuꝫ mecum ⁊ cum filio meo ⁊ per os illorum apertiſſime mundus ē argutus cum doctrina mee veritatis. ipſi ceteriqꝫ ſequaces eorum agnoſcentes veritatem quottidie mundum arguunt. hec ē illa quottidiana re-

p̄chenſio qua mundum arguo: vꝫ cuꝫ efficacia ſacre pagine ſeruis meis illum arguentibus. Nam a ſpiritu ſancto lingue eorum erudite fiunt atqꝫ diſerte ad annunciandū veritatem meam: prout aduerſari⁹ inimicus īſtruit atqꝫ diſertas facit in malum ſeruorum ſuorū linguas: vꝫ eorum qui per fluuium vadunt ad mortem. Hanc ergo reprehēſionem dulcem ⁊ acceptabileꝫ ordinaui mundo cuꝫ affectu magne paterne dilectionis in animarum ſalutē. Itaqꝫ nemo poteſt excuſare dicēs. Ego non habui docentem vel arguentem q̄ iam eis oſtendi veritatem aperte cognoſcentibus virtutem ⁊ vitium atqꝫ demonſtraui premiuꝫ virtutum ⁊ execrabile detrimentū vitiorum vt habeant in ſe timorem ⁊ amorem ſanctum cum diſplicētia vitiorum ⁊ amore virtutum. Inſuper iſta ſaluberrima veritas nō exptit oſtenſa vobis per angelum aliquem ſolummodo ne quis inaniter excuſaꝛ ſe velit dicēs. Angel⁹ equidem impaſſibilis eſt atqꝫ beatus ⁊ offendere non valet neqꝫ ſentire poteſt moleſtias huius corporis prout ⁊ nos. hoc ablatum eſt nec aliquis opponere poteſt q̄ monſtrata fuit ab vnigenito filio meo qui vere fuit īdutus veſtra mortali carne. Sꝫ etiam vtriuſqꝫ ſexus innumeri qui virtuoſe ſecuti ſunt huiuſmodi veritatem: qui ſiue quales vel vnde fuerunt? Proculdubio creature mortales ⁊ paſſibiles: vt eſtis vos cum impugnatione carnis aduerſus ſpiritum a qua non fuit exceptus etiā apoſtolus precipuus ⁊ electus preco meus ⁊ alij plurimi ſancti qui diuerſis modis impugnati fuerūt ad augumentum virtutum ⁊ corone. Tamen ita nati fuerunt in peccato ſicut ⁊ vos eodem educati cibo. Et idem deus in preſenti tempore ſum ſicut eram tunc. Neqꝫ mea manus infirmatur ⁊ infirmari non poteſt aliquo modo quin omnia que volo poſſim. Itaqꝫ ſubuenire: ⁊ poſſum: ſcio: volo: paterna caritate omnibus a me ſubueniri poſtulantib⁹. Tunc ꝟo demonſtrat aliquis a me velle ſubueniri quando fluuiū egreditur ⁊ vadit per pontem viam atqꝫ doctrinam īmitando dilectiſſimi filij mei. Et ideo nullam excuſationem habent quoniam via demōſtratur eis ⁊ iugiter arguuntur: vnde niſi ſe correxerint dum tempus adeſt in ſecunda reprehenſione condemnabuntur que fiet in vltima extremitate: vꝫ in morte vbi iuſtitia mea clamat dicens. Surgite mortui vēite ad iuditiuꝫ: vꝫ tu qui mortuus es ad gratiam atqꝫ morti corporali propinquas exurgens veni coram iudice ſummo cum iniuſticia ⁊ falſo iuditio tuo: cum extincto lumine fidei quod vtiqꝫ ſuccenſum ⁊ ardens extraxeras a ſacro baptiſmate: tu autem extinxiſti cum vento ſuperbie pariter ⁊ vanitate cordis. Ex his ordinaſti tibi quodā modo velum vnum: illud exponēs ventis valde contrarijs tue ſaluti. Uentum. n. proprie reputationis angebas ⁊ nutriebas cum velo peruerſi amoris proprij. Quare velo-

ciſſime curebas per fluuiū deliciarum atq; mundane proſperitatis voluntarie ſequendo deſideria carnis atq; temptationes diabolicas. Ipſe nanq; diabolus cum velo tue voluntatis inordinate nauigare te fecit per decurentem ⁊ mortiferum fluuium ⁊ ſic vna ſecum ad eterna tartara merito perueniſti.

De ſecunda reprehēſione in qua reprehenditur de falſo iuditio ⁊ iniuſtitia. Ca.xxxvij.

Iſta ſecunda reprehenſio filia cariſſima iam eſt in facto quia deuenit ad ſue mortis extremitatē vbi non valet vltra remedium inuenire. Tunc.n. vermis conſcientie ꝺ quo tibi dixi ꝙ erat excecatꝰ amore proprio icipit aperte videre. Nā iſte in extremitate tali clare cognoſcit euadere nō poſſe manus meas. vnde valde rodendo ſemetipſuꝫ arguit attendens ex defectu ſuo ſolūmodo ſe deductū ad huiuſmodi miſeriam intollerabileꝫ. Si tamē etiam tunc anima lumen haberet culpam agnoſcendo propriam ⁊ in veritate peniteret atq; doleret: non quippe propter penam quam ſe videt incurrere: ſed intuitu mei queꝫ offendit qui ſumma ſuꝫ ⁊ eterna bonitas adhuc inueniret in conſpectu meo miſericordiam. Si vero mors inuaſerit eum abſq; tali lumine: vel abſq; ſpe ſanguinis vnigeniti filij mei: ſed tantummodo cum verme conſcientie ſine propria paſſione dolendo magis de pena ſua ꝙ̄ ꝺ meis offenſionibus indubitanter eterna damnatione puniretur. Tunc.n. irremediabiliter a mea iuſtitia corripietur tam de iniuſtitia ꝙ̄ de falſo iuditio ſuo. Et non ſolum in generali prout eſt vſus in omnibus operibus ſuis in mundo viuens impie: ſed etiam arguetur in particulari ꝺ iniuſtitia ⁊ de iuditio falſo quibus eſt vſus in hac extremitate ſua: vꝫ iudicando falſiſſime: ponēdo ⁊ extimando maiorem iniquitatem ſuaꝫ ineffabili miſericordia mea. hoc eſt illud irremiſſibile peccatum cui nō parcitur in preſenti ſeculo nec in futuro quia deteſtabili modo contemnere decreuit inextimabilem miſericordiam meam. Nam amplius ego deteſtor ⁊ abhominor hanc vltimam eiꝰ iniquitatem ꝙ̄ omnia peccata ſua que prius in vita cōmiſerat. vnde noueris abſq; dubitatione ꝙ illa deſperatio perfidiſſimi iude diſplicuit amplius mihi ſimul ⁊ vnigenito filio meo ꝙ̄ illa crudeliſſima proditio ſuā. Itaq; tales acriter arguuntur de falſo iuditio ſuo pro eo ꝙ extimauerunt eſſe maiorem iniquitateꝫ ſuā ꝙ̄ ſit diuina miſericordia mea. Ex quo poſtea cum demonibus irremediabiliter eterna punitione cruciantur. Inſuper arguuntur de iniuſtitia ꝓ eo qꝛ magis de ſuo detrimēto dolēt ꝙ̄ de ſuis offenſis ꝯ me ſcis. Tūc.n. iniuſtiſſime ꝓcedūt ⁊ iudicant ñ exhibēdo mihi qꝺ meū ē neq; ſibi qꝺ ſuum ē. Mihi nāq; reddere debēt affectuoſuꝫ amorē ⁊ amaritudinē atq; cōdis vel iā ꝯtritōnē offerēdo mihi ꝑp offēſs

contra me ſactas ⁊ ipſi faciunt oppoſitum exhibendo ſibimet amorē carnalis compaſſionis atqꝫ dolorē amariſſime pene quam ex culpa cōmiſſa preſtolātur. Igitur aperte patet eos iniuſtiſſime iudicare. vnde merito de vtroqꝫ puniuntur vꝫ de falſo inditio pariter ⁊ iniuſtitia. Et qꝛ miſericordiam meam ita contēpſerunt exigente iuſticia cruciandos eos ordinaui vna cuꝫ ſerua crudeliſſima ſenſualitatis eorum ⁊ impio demone cuius tirānidi ſe ſponte ſubmiſerunt vt ſicut inſimul offenderunt ita puniantur ⁊ excrucientur inſimul a miniſtris meis demonibus quos ordinauit iuſticia mea lictores ad puniendos omnes iniquos.

De quattuor principalibus tormentis damnatoruꝫ que cetera ſubſecuntur. Capi. xxxviij.

Filia cariſſima nulli creata lingua penas infelicium iſtarum animarum enarrare ſufficit. Et prout iſta tria ſunt vitia principalia: vꝫ amor proprius vnde progreditur vana reputatio ſue virtutis ⁊ inde ſubſequitur elata ſuperbia cum iuſticia falſa ⁊ aliis impiis ⁊ immundis iniquitatibus que poſtea ſecuntur: ita tibi dico ꝙ quatuor in inferno principalia tormenta recipiunt que cetera ſubſecuntur. Primum ē ꝙ ipſi beneſica viſione mea ſe priuatos eſſe conſpiciunt ex culpa ſua. Et in hoc inextimabili pena cruciantur ⁊ affliguntur intantuꝫ ꝙ ſi poſſibile foret ipſi potius eligerent igne comburi videndo me ꝙꝫ omni cruciatu carere non videndo me. Iſta grauiſſima pena eis innouat aliam vꝫ qꝛ vermis conſcientie rodit animam inceſſanter attente ↄſiderādo ſe priuatos viſionē mea: pariter ⁊ angelica cōuerſatione ſolum ex defectu ſuo quem voluntarie contra me cōmiſerunt vnde ſe fecerunt demonum cōuerſatione dignos ⁊ eorum horribili viſione. Quorum aſpectus omnem eis cruciatum mirabiliter augmentat atqꝫ duplicat. Et hec ē pena tertia. vnde ſicut in viſiōe mei ſancti ſemper exultant ⁊ cum inextimabili gaudio renouatur in ipſorū anima fructus laborum quos in vita ſua pertulerunt amore mei atqꝫ diſplicentia ſui contemnendo ſemetipſos: ſic econuerſo damnati miſeri ⁊ infelices iugiter innouantur in peccatis atqꝫ cruciatibus in aſpectu demonum. Nam illoruꝫ viſione ſe cognoſcunt amplius ⁊ apertius qꝛ cognoſcūt ꝙ ſolummodo propter iordinatam propriam voluntatē ſe dignos huiuſmodi viſibili conuerſatiōe fecerunt. Et ideo vermis conſcientie validius ardendo atqꝫ cruciādo rodit nec vnꝗꝫ aliquo tempore morſu ſine rodere deſinit. Augetur etiam eis amariſſima pena qꝛ demōes vident ī propria figura que tm̄ ē horribilis ꝙ nullus hominum excogitare poſſet. Et bene recolis quando ſemel cum in forma ſua tibi monſtraui quaſi per ictum oculi: poſtꝗꝫ ad ſenſus corporeos reſtituta fuiſti

tu potius eligebas ire per vnam vi
am igneam vſq; ad diem iuditij du
raturam q̄ȝ amplius eum intueri.
Nihilominus licet eum ita videris
in breuiſſimo ſpatio temporis ad/
huc ignorans quantuȝ ē horribilis.
Quoniaȝ operante diuina iuſticia
horribilius videtur ab anima tar/
taro deputata: plus vel minus pro
ut exigunt infelicium animarum
exceſſus. Quartum vero tormentū
ē ignis qui iugiter ardet conſume/
re tamen nullo modo poteſt. Nam
anima non ē materialis que conſu/
mi poſſit ſed ē incorporea ideo non
defficit in eſſe ſuo. Sed exigente di/
uina iuſticia ſic ordinaui q̄ igne dā
natorum anime comburantur affli
ctiue ſed non conſumantur: tamen
inextimabili pena ſemper affligun
tur atq; cruciātur plus vel minus:
vt eorum demerita requirūt diuer
ſimode iuxta diuerſitatem iniqui/
tatum eorum. Jſta quattuor princi
palia tormenta plurima ſubſecun/
tur cuȝ intollerabili calore ⁊ inexti
mabili frigore atq; lamentabili dē
tiuȝ inaudito ſtridore. Sic igitur ir
remediabiliter eterna damnatione
reprobi cruciantur qui poſt repre/
henſionem eis in vita ſua factaȝ de
falſo iuditio ⁊ iniuſticia. corrigere
ſe noluerunt vt iam dixi: nec etiam
in ſecunda reprehenſione: vȝ in mor
te ſperare voluerunt in me pariter
⁊ in ſanguine filij mei dilectiſſimi ñ
dolentes de culpa contra me cōmiſ
ſa quamuis de ſua pena quam ſub/
ſequi culpam agnouerunt.

De tertia reprehenſione que fiet
in die iuditij. Capi. xxxiij.

Nunc vero de tertia reprehē/
ſione que fiet in iuditij dicē/
dum eſt vt aperte cognoſcas quan
tum exceecatus ⁊ ignorans homo ſe
decipit ego declarabo te de reprehē
ſiōe tertia: vȝ de generali ⁊ vltimo
iuditio in quo animabus infelici/
bus augebitur ⁊ innouabitur ama
riſſima pena propter vnionem quā
cum ſuis corporibus habebunt cuȝ
intollerabili reprehenſione que ge/
nerabit eis verecundiam confuſibi
lem atq; ruborem inextimabilem.
Noueris ergo q̄ i nouiſſimo die iu
ditij quando veniet vnigenitus fili
us meus in excelſa maieſtate ſua: vt
orbem arguat ⁊ iudicet in potentia
diuina: non veniet velut paupercu
lus prout eo tempore quo natus ex
virgine fuit ⁊ in ſtabulo reclinatus
inter animalia: poſtea moriendo ſu
per ligno crucis: vt malefactor īter
duos latrones. Tūc. n. abſcondi po
tentiam meam in eo permittendo
ipſum velut hominem penas ⁊ ob/
probria tollerarē. Natura tamen di
uina ſeparata non erat ab humana
natura: ſȝ ego permiſi q̄ ipſe penas
illas tolleraret vt verus homo vt
ordinate ſatiſſieret iuſtitie diuine ꝑ
culpis veſtris. Jn hoc autem vlti/
mo iuditio non ita veniet: imo cum
potentia magna perſonaliter argu
et ⁊ iudicabit vniuerſum orbem in
equitate ita q̄ in conſpectu ſuo om
nis creatura contremiſcet. Jpſe ve
ro iuſte retribuet vnicuiq; prout i

vita ſua operando promeruit. Reprobi miſerabiles ⁊ infelices ex aſpectu iudicis huius tantum timorem atq̃ terrorem habebunt ꝙ lingua carnis exprimere non valet. Iuſti vero timorem habebunt non quippe ſeruilem ſed filialem cum reuerentia ⁊ inextimabili gaudio. Non ꝙ in ſe facies immutetur immutabilis .n. eſt. nam eſt vnum mecum ſecundum naturam diuinam accidam ſm̃ naturam humanam ex quo glorioſe reſurrexit a mortuis ipſius facies eſt immutabilis: ſed oculo reprobi talis apparebit videbit .n. eũ cum oculo terribili ⁊ obſcuro prout habet in ſemetipſo. Sicut oculus infirmus de luce ſolis non videt niſi tenebras: oculus vero ſanus videt lucem valde gratam atq̃ delectabilem. Hoc vero non accidit ex deffectu ſiue varietate ſolis: imo ſoluz ex deffectu infirmantis oculi. Simili modo damnati videbunt in odio ⁊ confuſione tenebroſa non ex deffectu diuine maieſtatis cum qua veniet iudicaturus orbem: imo procedet ex eorum iniquitate perfida.

Quomodo damnati nõ poſſunt velle bonum aliquod vel optare. Capi.xl.

Tantum eſt odium quod habent iſti miſeri damnati ꝙ ipſi non poſſunt velle ſiue deſiderare bonum aliquod me quottidie blaſemantes. Cauſa vero propter quã iſi nequeunt bonuz aliquod appetere patens eſt quia videlicet ĩ morte ligatur arbitrium liberum: vnde poſtea nemo poteſt aliquod opꝰ meritorium operari. Ergo quicunq̃ moritur in odio cuz graui culpa peccati mortalis exigẽte diuina iuſtitia ſemper in odio perſeuerat obſtinatus in illis iniquitatibus ĩ quibus cum hora mortis inuenit quottidie corrodendo ſemetipſum ⁊ angendo ſibi penam. Et precipue propter penas alicuius creature de cuius damnatione fuit in cauſa: prout aperte cognoſcer̃ potes exemplo diuitꝭ epulõis ĩ euãgelio nõiati qui petebat ex gratia lazarum ſuis fratribus in mundo dirrigi vt eis annunciaret amariſſimas penas eius vt illas euadere poſſent. Hoc autez ex caritate non dicebat: vel ex compaſſione fratrũ quia priuatus erat omni caritate neq̃ poterat optare bonum in honorem meum: vel illorum ſalutem eo ꝙ ipſius vita finita fuit in odio mei pariter ⁊ virtutuz. Sed ideo dicebat quia maior atq̃ pricipalior extiterat inter eos ⁊ eos vitioſe nutrierat in ſuis iniquitatibus. Cuz igitur ipſe cognoſceret eis exhibuiſſe materiam ⁊ occaſionem eterne damnationis videbat augumentuz ſue pene ſi deueniſſent illuc vbi quottidie ſe rodunt cum odio quandocunq̃ vita finitur in odio.

De gloria beatorum. Capi.xli.

Sic anima iuſti creſcere quidẽ in virtute nõ valet licet in affectu caritatis vita finita fuerit: ſed cum ea dilectione cuz qua venit ad

me ſemper amare poteſt ⁊ cum ea menſura remetitur ei. Quottidiē me cupiens habere: iugiter habendo me poſſidet atq; fruitur. Ipſius ergo deſiderium nunq̄ eſt vacuū: imo continuo plenum: quia dū aīa de fameſcit habundantiſſime ſaturatur: ſaturata vero fameſcit: procul tamen eſt a ſaturitate faſtidiū ⁊ omnis anrietas eſt a fame remota. Semper vero gaudet in eterna mei viſione participando in ſe bonum illud ineffabile quod eſt ī me. Quilibet habet in ſemetipſo iuxta menſuram eius hoc eſt q̄ cū ea mē ſura caritatis cū qua venit ad me cum eadem ei remetitur eo q̄ vniti fuerunt in caritate mea pariter ⁊ proximi ſui. Unde quottidie gaudent omnes ⁊ exultāt in me. Quilibet ē in ſe particeps cuiuſcūq; gaudij proximi ſui cum affectu ſinceriſſime caritatis vltra bonum vniuerſale quo generaliter omnes exultāt. Etiam cum angelica natura: beatorum anime ſingulare feſtum iugiter habent precipue cum angelis illis cū quibus iuxta merita ſua collocate ſunt ſꝫ varias virtutes quas in mundo principaliter habuerūt. Et licet omnes vinculo perfecte caritatis indiſſolubiliter vniti ſint habent nihilominus iocundā atq; familiarem participationem cū quodam ſingulari gaudio cū his quos amore ſingulari dilexerunt in mūdo: ⁊ amore ſuo ſancto creſcebant in gratia ſemper augumentando virtutē: ⁊ vnus erat occaſio ſalutis alteri⁹: vnde nomini meo reſultabat honorifica laus ⁊ gloria. Itaq; poſt modū ī vita durabili ſanctus amor eorum non eſt imminutus: imo cū habundantia maiori felicius inter ſe participant vltra gaudium atq; bonum vniuerſale ceteris a bonitate mea conceſſum. Nec tamen exiſtimes q̄ illud gaudium particulare de quo dixi ſolum ipſi poſſideant: imo participatur ab omnibus electis atq; ciuibus ſuperne ciuitatis ⁊ etiam ab omnibus angelis. Cum n. anima ſancta peruenit ad vitam eternam omnes beati participant illius anime felici beatitudine ſimiliter ⁊ ipſa participat oīm felicis bono. Nō tñ itelligas q̄ illorum vaſa: vel illi⁹ aie creſcerē poſſint vltra: ſine q̄ egeāt āplius ipleri q̄: pleā ſūt ⁊ āpliari n̄ valēt: ſꝫ hñt vnā iocūdā exultationē q̄ recreāt ⁊ renouāt in eos cū gaudioſo iubilo ex agnitione felicitat̄ illi⁹ aie. Nā atēte ꝯſider āt ipſā a ꝯuerſatiōe terrena ſublatā a miſericordia mea cū plēitudīe grē. Sic igit̄ exultāt ī me pp̄ illi⁹ aie bonū q̄d a mea bēignitate recepit. Et ecōuerſo ſimilit̄ aīa letat̄ ⁊ exultat ī me vidēs atq; deguſtās pulchritudinē atq; dulcedinē etne mee caritatis ī aīab⁹ atq; ſpīb⁹ āgelicis. Quorū affectuoſa deſideria corā maieſtate mea quottidie clamāt ꝑ ſalute totius orbis: pro eo q̄ eoꝝ vita finita fuit in caritate ꝓximi quā ꝓculdubio nō āmiſerunt: imo cū illa trāſierunt ꝑ ianuam vnigeniti filij mei vt inſra tibi pandam. Itaq; potes aperte ⁝ cernere q̄ cum eodem gradu fine nexu dilectionis in quo finiuit

illorum vita permanent in eternū. Ipſi ſunt omnes ita voluntati mee cōformes ꝙ optare vel velle neque unt niſi quod ego volo quoniam ip ſorum arbitrium eſt ita ligatum vi culo caritatis ꝙ hominis vita deffi ciente in ſtatu gratie non poteſt vl tra peccare. Et in tantum voluntas eius eſt voluntati mee conformis ⁊ vnita ꝙ quamuis in inferno paren tes vnigenitum ſuū aſpiciant ipſi nulla compaſſione mouentur: imo valde contentantur illum videre puniri ſiue cruciari tanꝗ inimicū meum. Et a me nunꝗ in aliquo di ſcrepantes habent eorum deſideria plenā. deſideria beatorum appetūt in vobis viatoribus atq peregri nis qui quottidie curritis ad mortꝭ terminum videre meum honorem ⁊ in honoris mei deſiderio ſalutem veſtram affectuoſe peroptāt ⁊ ideo quottidie maieſtatem meā pro vo bis exorant. hoc autem ipſorum de ſiderium ex parte mea ſemper im pletur inquantum vos ignorantes ⁊ ingrati miſericordiam meam ac ceptare velletis ⁊ ei cū vr̄is iniqui tatibus non obuiaretis. Beati quo q deſiderant habere dotem corpo rum ſuorum: ſed huiuſmodi deſide rium eos nullatenus affligit quam uis ipſa corpora non habeant imo gaudent ⁊ exultant in me quia cer tiſſime ſciunt huiuſmodi deſideriū adimplendum. Et nō affliguntur ī terim quoniam beatitudo eis non defficit: vnde nullam omnino penā inde recipiunt. Neq tamen exiſti mare debes ꝙ poſt reſurrectionem glorificatio corporis ampliorē bea titudinem afferat anime q2 ſi hoc eſ ſet vtiq ſequeretur ꝙ beati donec haberent corpora: ſuam beatitudi nem haberent imperfectam quod eſſe nullo modo poteſt. nam eis nul la perfectio defficit. Itaq corpus ñ afferet vel augebit anime beatitu dinē: imo corpori dabit anima bea titudinem ex habundantia ſua cū in vltimo die iudiciꝫ veſtietur idu mento proprie carnis quam habu it in mundo viuēs. Sicut. n. anima creata eſt immortalis in me ſtabili ta: ſic in vnione tali corpus efficie tur immortale perditaq ſua corru ptibili grauedine tenue ſine cor ruptōne fiet atq leue. vnde corpus glorificatum per impenetrabilem murum tranſire poteſt nec vnꝗ of fenditur ab aqua vel igne: nō quip pe virtute propria ſed anime virtu te quam ei gratioſe conceſſi ex inef fabili dilectione mea cum qua illā ad ymaginem ⁊ ſimilitudinem me am creaui. Oculus intellectus tui videre non ſufficit: nec auris audi re: neq lingua narrare: neq cor ex cogitare quāta beatitudo ſit electo rum. O quale gaudium eſt videre contemplari ⁊ frui me qui ſum eter num atq ſummum bonum. O quā tam iocunditatem habebunt vna cum corpore glorificato. qua tamē vſq ad diem iudiciꝫ carendo nō ha bent inde penam aliquam quoniā anima beatitudine perfecta reple ta eſt: quam vtiq beatitudinem eti am corpori poſtea participabit vt iam dictum eſt. Nunc volo tibi di

cere breue quid appiendo ſuper in/
effabili gaudio quod habebit cor/
pus beatorum in humanitate glo/
rificata dilectiſſimi filij mei que cer
titudinem vobis impendit veſtre
future reſurrectionis. Unde ingi/
ter exultant in aſpectu ſacratiſſimo
rum vulnerum eius quorum cica/
trices in corpore ſancto ſuo recẽtes
apparent ⁊ ita conſeruantur que
quotidie pro vobis in ꝯſpectu mee
diuine maieſtatis miſericordiam ac
clamant ⁊ inſtantiſſime poſtulant.
Oẽs vna cum eo ineffabiliter exul
tabunt ⁊ omnimodam conformita/
tem habebunt. Oculus cum oculo
manus cum manu atqꝫ totum cor/
pus cum ipſius filij mei corpore. Cõ
morantes in me ſtabitis in illo quo
niam vnum eſt mecum. Oculus ta
men veſtri corporis in humanitate
dilectiſſimi filij mei delectabitur. Et
accidit hoc pro eo ꝙ ipſorum vita
finita eſt in dilectiõe mee caritatis:
⁊ ideo durabit in eternum. Non ꝙ
ipſi poſſint vltra bonum aliquod
operari meritorium q: ſolummodo
dum in mundo viuitur meritū a/
cquiritur ſiue peccatur vt volunta
ti cuiuſcunqꝫ placet cum arbitrio li
bero. Sed in eo beatoꝝ anime gau
dent bono quod ex operibus eorū
factis in mundo ſecum attulerunt.
Iſti non expectant cum timore ſer/
uili diuinum iudicium: ſed cum ala
cri gaudio. Neqꝫ dilectiſſimi filij
mei facies terribilis apparebit: vel
odio plena quoniam ipſorum vita
finita ẽ in dilectione mea ⁊ in beni/
uolentia proximi. Itaqꝫ certum eſt
ꝙ mutatio faciei non erit in eo quo
niam veniet in maieſtate mea iudi
caturus orbem vniuerſum: ſed ĩ his
qui iudicabuntur ab eo. Quia dã/
nati apparebit cum odio ⁊ iuſtitia:
ſaluati ꝑo cũ miſericordia ⁊ amore.

Quomodo poſt iudicium gene/
rale damnatis augebitur pena.
Capi. xlij.

Aliqua tibi narraui de digni/
tate iuſtorũ vt amplius agno
ſcas miſeriam impiorum atqꝫ dam
natorum. Hec ẽ. n. alia pena repro
bis videre beatitudinem iuſtorum
que quidem viſio generat eis augu
mentum penarū: ⁊ iuſtis: ⁊ electis
meis viſio damnatorum ẽ in augu/
mentum exultationis ⁊ imenſi gau
dij mee bonitatis intuitu quia con/
traria iuxta ſe poſita magis luce/
ſcũt: vt aperte videtur in albo ⁊ ni/
gro ĩ tenebris ⁊ luce. Pena erit igi
tur eis aſpectus electorū ⁊ cũ ama
riſſima pena diē vltimi iudicij pre
ſtolantur eo ꝙ aperte cognoſcunt
penarum ſuarum futurum augu/
mentum. Et ita firmiter erit: quoni
am ĩ illa terribili voce. ſurgite mor
tui venite ad iudiciū anima reuer
tetur ad propriū corpus. In iuſtis
quidem erit glorificatum: in repro/
bis autem erit eternaliter in infer/
no cruciatum: ⁊ intollerabilem ve/
recundiam ⁊ improperium habe/
bunt in conſpectu tremendi iudi/
cis ⁊ omnium beatorum. Uermis
vero conſcientie crudeliter arboris
interiora corrodet vꝫ animã ac etiã

exteriorem corticem: vꝫ corpus. Au
dent improperium effuſi ſangui/
nis precioſi pro ſua redemptione
per ſoluti ⁊ opera mee miſericor/
die que ipſis vnigenito meo medi
ante feci tam temporalia quam ſpi/
ritualia. Et id quod obligabantur
in proximo facere neqꝫ fecerunt vt
in euangelio continetur. Etiaꝫ val/
de terribiliter arguentur de crude
litate quam erga proximum exer/
cuerunt cum ego magnam eis miſe
ricordiam impenderim. Item de ſu
perbia cordis eorūꝫ: amore proprio
⁊ īmūditia pariter ⁊ auaritia. In
morte ſua ſolum eorūꝫ anima repre
henſa fuit: in iuditio vero generali
ſimul anima cuꝫ corpore redargue
tur quia corpus aſſociauit animaꝫ
⁊ ipſo mediante fecit anima bonum
vel malum ſicut voluntati proprie
placuit: Omnis operatio bona ſiue
mala mediante corpore perpetrat̄.
Et ideo cariſſima filia valde ꝯgrue
remunerātur electi mei gloria ⁊ in/
finito bono cum corpore glorificato
ſimul ⁊ anima prout inſimul amo/
re mei laborauerunt. Et ita redde/
tur iniquis eterna pena vt ī anima
crucietur vna cum corpore quo me
diante peccata perpetrauerūt. Ip/
ſis ergo renouabit amariſſima pe/
na reaſſumpto corpore ī aſpectu di
lectiſſimi filij. Miſera quoqꝫ ſenſua
litas eorum cum immunditia ſua
confuſibiliter arguetur attendēdo
naturam humanam in yeſu chriſti
corpore diuine nature conformatā
⁊ vnitaꝫ in puritate maxima ſuper
choros omnium angelorum exalta
tam. Et iniqui ſe vident ex eorum
ſolummodo deffectu in ꝓfundo tar
tari ſic immenſos. Immenſam vero
dei miſericordiam cōſiderant in ele
ctis ⁊ iuſtis habundantiſſime ſuper
fluere qui recipiunt agni ſanguinis
effuſi fructum ⁊ apertiſſime vident
penas omnes quas illi⁹ amore por/
tauerunt in corpore glorificato ſta/
re velut ornamentum: vel auri friſi
um in panno ſeu veſtimento nō qui
dem virtute corporis: imo ſolum ex
anime plenitudine que corpori fru
ctum laborum ſuorum repreſentat
quoniam eam aſſociauit in operib⁹
virtuoſis. Itaqꝫ fructus huiuſmodi
laborum ab extra demonſtratur vt
in ſpeculo facies hominis apparet
modo predicto. Dum igitur atten/
dunt iſti miſeri tenebroſi tam excel
lentem dignitateꝫ qua priuati ſunt
ipſi propter iniquitates eorum au/
getur eis amariſſima pena ⁊ intolle
randa confuſio quoniam in corpori
bus eorum aperte ſigna demonſtrā
tur iniquitatum ſuarum quas in ſe
culo cōmiſerunt. Unde quottidie
cruciantur. In illo naqꝫ terribili
verbo quod audient ite maledicti ī
ignem eternum: ibit anima cuꝫ cor
pore ſimul ad conuerſationem atqꝫ
ſocietatem demonium abſqꝫ reme/
dio cuiuſcunqꝫ ſpei ⁊ ſic circumuo/
luti cum omni putredine totius or
bis vnuſquiſqꝫ per ſe diuerſimode ſe
cundum varias iniquitates eorūꝫ.
Auarus. n. inuoluet̄ in auaritie pu
tredine quam inordinate dilexit ⁊
igni comburetur vna cuꝫ vana mū
di ſubſtantia. Crudelis vero cum

tua crudelitate: ⁊ immundus cum immunditia putride cõſcientie ſue valde fetentis. Iniuſtus cuꝫ impiiſſima iniuſtitia ſua: inuidus cum inuidia qui proximum oderunt cum odio ſuo. Qui ſemetipſos amore ꝓprio ⁊ inordinato dilexerunt: vnde proceſſerunt alia mala quoniam ē velut origo atq̃ principium aliarū iniquitatum elata ſuperbia ſociante: perpetuo cruciabuntur igne cuꝫ atrociſſima pena. Itaq̃ omnes in gradu ſuo punientur indubitanter in anima ſimul ⁊ in corpore. Sic ergo miſeri peccatores ambulantes ꝑ inferiorem viam fluminis: qui noluerunt de ſuis iniquitatibus in veritate penitere neq̃ miſericordiam meam acceptare quaꝫ ego libenter eis impendiſſem peruenīūt ad mēdatiorum ianuaꝫ eo ꝙ imitati ſunt diaboli doctrinam qui eſt pater omnis iniquitatis atqꝫ mendatij. Unde per eum tanq̄ per ianuam ſuaꝫ omnes iniqui tranſeunt per quam tranſeūtes ad eterna ſupplicia perducuntur ſicut iam dixi. Sic econuerſo filij ⁊ electi mei per ſuperiorem viam videlicet per ponteꝫ ambulantes imitati ſunt viam veritatis ideo veritas eſt ipſorum vera ianua. Et iccirco veritas ipſa mea dixit. Nemo poteſt venire ad patrem niſi per me. Ipſe quideꝫ eſt via ⁊ ianua per quam ambulare atqꝫ pertranſire debēt omnes electi vt quieſcere valeant in me mari pacifico. Sed illi reprobi miſeri tranſire voluntarie decreuerunt econtrario ꝑ viam obſcuri mendatij vbi mortuam aquam inuenerunt. Et ad illaꝫ ipſe demon eos inuitat quaſi dicat. Quicunq̃ ſitit ⁊ aquam mortuam haberē deſiderat veniat ad me: quia ſibi dabo ſatis ⁊ bibat iuxta libitū. Et ipſi veluti ſtulti ⁊ omnino ceci: quia fidei lumen amiſerunt volūtarie ſequuntur illum ⁊ non aduertunt neq̃ conſiderant horribile precipitium ſuum.

De vtilitate temptationū ⁊ qualiter anima in mortis extremitate guſtat ⁊ intelligit locum ei deputatum etiam anteq̄ʒ a corpore ſeparetur. Capi.xliij.

Etiam intelligere debes ꝙ ipſe diabolus eſt veluti lictor atq̃ miniſter a mea diuia iuſtitia cōſtitutus ⁊ ordinatus ad crutiādos omnes iniquos qui me miſerabiliter offenderunt. Sed in mundo permittendo cōcedo vt hominibus frequentiſſime temptationes atq̃ moleſtias inferat non quidem vt homines in tali bello ſuccumbant: ſed vt in bello vincant ⁊ poſtmodum a me recipē coronā glorie ꝓ victoria mereant̄ ⁊ iterī virtꝰ experimēto ꝓbent̄ Nō.n. coronabit̄ niſi qui legitīe certauerit. Uñ nēo dꝫ expaueſcere ꝓꝑ q̄cūq̃ tēptationē diabolicā: vel aliam tribulationē ſiue bellū vndecūq̃ ꝓcedat qm̄ oēs ego roboro ī ugiē atq̃ voluntatē hoīs ī ſanguine dilectiſſimi filij mei fortificaui q̄ vici ñ valet a quocunq̄ʒ demone vel alia creatura niſi ſpōte conſentiat qm̄ ē vr̄a vobis a me ꝯceſſa cum arbitrij

libertate. Cū hac ergo libertate poteſtis voluntatem ipſam inclinare ſeu refrenare iuxta libitum veſtrū. Et iſta gratioſe cōceſſi vobis velut inexpugnabilem armaturaȝ. Quādo vero ſponte peccatum acceptatis armaturam veſtrā in manu diaboli ponitis: ⁊ iſte gladius ē cū quo vos percutit ⁊ occidit. Si vero gladius iſte voluntatis in manu diaboli nō exhibetur: voluntarie vȝ acceptando temptationes atq̃ moleſtias eius: homo nunq̃ offendetur ab aliqua peccati mortalis occaſione cuiuſcunq̃ temptationis vel moleſtie proueniens vndecunq̃: imo fortificabitur inde ſi oculuȝ intellectus apperuerit ad videndam ⁊ intelligendam caritatem meam vere paternam que permittit huiuſmodi temptationes ſoluȝ vt homines in ſe virtutes acquirant ⁊ in eis experiantur. Ad virtutes vero non ꝑuenitur niſi mediante cognitione ꝓprie fragilitatis atq̃ mee bonitatis ⁊ iſta cognitio perfectiꝰ acquiritur tempore temptationis q̃ȝ tempore conſolationis ⁊ quietis: qꝛ tunc aperte cognoſcit ſe per ſe non eſſe: qꝛ ſe liberare non valet ab illis moleſtijs quas vtiq̃ vitare vellet ⁊ illis omnino carere: me vero cognoſcit in voluntate ſua que fortificatur a bonitate mea quare non acquieſcit illis moleſtijs atq̃ temptationibus: ⁊ qꝛ prudenter aduertit q̄ ego concedo ſibi propter vtilitatem eius ex caritate mea: diabolus.n. infirmus ē ⁊ omnino nihil agere poteſt niſi quātum ego ſibi concedo. hoc autem ei concedo non ex odio veſtri: ſed ex caritate paterna ſicut iaȝ dixi: non vt in bello huiuſmodi ſuccumbatis: ſȝ vt in bello tali triumphuȝ obtineatis ⁊ vt ex inde veniatis ad veram cognitionem veſtri atq̃ mee bonitatis ⁊ vt virtus experientia probetur que proculdubio non probatur niſi per oppoſitum eius. Ergo diligenter attende qꝛ demones eſſe conſtitui ⁊ ordinaui miniſtros meos vt impios atq̃ reprobos in iſerno crucient ⁊ in mundo temptationibus atq̃ moleſtijs electos exerceant: vt virtutes in anima probentur: q̃uis intentio diaboli non ſit: vt virtus ī vobis augeatur ſiue probetur: quia caritate priuatus eſt: imo iuxta poſſe laborat vt omni virtute priuemini: hoc autem agere nullo modo poteſt niſi velitis ei conſentire. Nunc videre potes hominis amentiā qui vult eſſe debilis: vbi factus ē a mea bonitate fortis atq̃ robuſtus: ⁊ ipſemet voluntarie ſe ponit in manibꝰ inimici ſui crudeliſſimi qui quottidie querit anime ſue mortem eternam. Unde volo te noſce q̄ ex quo ſponte reprobi ſe demoniace ſeruituti ſubiecerunt in vita: poſtmodū in extremitate mortis exiſtentes ipſi ſub huiuſmodi crudeli dominio n̄ expectant aliud iuditium a me: ſed ipſimet ſui iudices exiſtunt a conſcientia compellente. Quare veluti deſperati feſtināt ad eterna ſupplitia. Et anteq̃ ingrediantur infernum ī extremitate mortis illum amplectuntur cum odio cuiuſlibet virtutis ⁊ cum demonibus quos in domi

nos elegerunt pro pretio ſuorũ ope
rum habent infernum: ſicut ecõuer
ſo iuſti ⁊ electi mei poſtq̄ imperfe
cta virtute vixerunt ad mortis ex
tremitatẽ aducti: vera caritate ſuc
cenſi cum oculo perfecte fidei: cum
firma ſpe fructiferi ſanguinis agni:
vȝ vnigeniti filij mei vident illud
eternum premium eis a me prepa
ratum ⁊ cum vere dilectionis bra
chijs amplectunt̃ aſtringẽtes amo
ris amplexibus me ſummũ ⁊ eter
num bonum in hac extremitate: ſic
q̄ vitam eternam affectuoſe degu
ſtant anteq̄ egrediantur a corpore
mortali. Alij vero qui vitaȝ in qua
dam duxerunt caritate cõmuni ⁊ ñ
in tanta perfectione venientes ad
vltimum vite miſericordiam meaȝ
amplectuntur cum eodem lumine
fidei atq̄ ſpei prout habuerunt illi
perfecti ſed imperfecte. Qui licet ĩ
perfecti fuerint aſtrinxerunt: tamẽ
affectuoſe miſericordiam meam exi
ſtimantes ⁊ intelligentes valde ma
iorem eſſe diuinam miſericordiam
omnibus offenſionibus eorũ. Pec
catores autem iniqui faciunt oppo
ſitum q̄ cum in remediabili deſpe
ratione ⁊ odio crudeli vident ⁊ am
plectuntur locum ſue damnationis
vt iam dixi. Itaq̄ nec electi: neq̄ re
probi pſtolant̃ iudicari ſed in egreſ
ſua corpore quilibet videt ⁊ intelli
git ⁊ quaſi poſſidet ei locum aſſigna
tum etiam anteq̄ a corpore fuerit
anima ſeparata. Nam anime dam
natorum egrediuntur cum odio at
q̄ deſperatione. perfectorũ vero cũ
amore ⁊ lumine fidei ⁊ cuȝ vera ſpe
ſanguinis agni: imperfectorum au
tem cum miſericordia ⁊ cum cadeȝ
fide perueniunt ad purgatorium.

Quomodo diabolus homines d
cipit ſub alicuius boni colore.
Capi. xliiij.

Dixi tibi diabolum ad aquaȝ
mortuam homines inuitare
vȝ ad illam quaȝ ipſe pro ſe poſſidet
illos excecando cũ delitijs atq̄ mũ
di ſtatibus: ⁊ cum decipula vel ha
mo terrene delectationis eos incau
tiſſime capit ſub colore boni. Nam
aliter eos capere non poſſet niſi vi
derent: vel iudicarent inuenire bo
num aliquod proprium vel aliquaȝ
delectationem procul dubio ſe capi
nullo modo permitterent. Natura
liter. n. anima quottidie bonum ha
bere deſiderat. Sed anima propter
amorem proprium excecata non in
telligit nec agnoſcit vbi ſiue quod ẽ
verum ⁊ appetibile bonum quod
anime proſit ⁊ corpori. Et ideo dia
bolus aſtutus ⁊ iniquus attendẽs
animam excecatam ab amore pro
prio ſenſitiuo ſibi proponit varias
delectationes cum aliqua bonitate
vel vtilitate coloratas vnicuiq̄ ſm
gradum eius ⁊ ſecundum vitia pri
cipalia in quibus viderit aliquem
irretitum vel inclinatum. Aliud. n.
anteponit vni ſeculari ⁊ aliud vni
religioſo. Aliud in prelatura poſitis
⁊ aliud in ſublimitate ſecularis do
minij collocatis ⁊ ita d ceteris. Iſta
tibi narraui: q̄ tibi dicã de his qui
per flumium ambulãtes in eo ſe ſub

mergunt. Imprudentiſſime proce/
dunt nullum omnino reſpectuʒ ha
bentes niſi ſolum ad ſemetipſos cuʒ
iniquo amore ꝓprio meas offenſio/
nes vilipendendo quorum exitum
in parte narraui. Nunc auteʒ aper
te tibi monſtrare volo quomodo ſe/
metipſos in veritate decipiunt: qꝛ
volentes effugere penas incidunt ī
penas: qꝛ videtur eis ꝙ labor exceſ
ſiuus eſſet eis i ſeruitio meo: vʒ am/
bulando per pontem a dilectiſſimo
filio meo fabricatum ꝛ ideo ſe ſub/
trahūt a parua ſpina terreni: hoc ac
cidit eis: qꝛ ſunt excecati penitus: ꝛ
ideo nō vident veritatem nec agno
ſcunt illam. Sicut in principio vite
tue monſtraui tibi quando me ro/
gabas vt ego miſericordiam orbi fa
cerem homines extrahendo de tene
broſis peccatis eorum. Noſti ꝙ oſtē
di me tibi ſub figura cuiuſdaʒ arbo
ris cuius non videbas principium:
necꝫ finem niſi ꝙ videbas radicem
terre vnitam: ꝛ hoc innuebat vnio/
nem nature diuine cuʒ humana ve
ſtra natura. Iuxta ſtipitem arboris
videbas aliquas vepres paruas q̄/
rum horrore ſiue terrore cuncti pro
prie ſenſualitatis amatores elonga/
bantur atqꝫ recuſabant arbori pro/
pinquare currentes ad quendam
monticulum corticis frumenti ſiue
quiſquiliaruʒ. In quo declaraui te
ꝙ omnia mūdi delectamenta ſigni
ficabantur. Ille frumenti cortices
apparebant eſſe frumentuʒ ꝛ tamē
non erant. Quare videbas animas
illuc euntes ibi fame perire. Mul/
te vero cognoſcentes mūdi fraudes
atqꝫ defectuʒ indilate redibant ad
arborē tranſeundo ſpinas ꝛ vepres
illas: vʒ deliberationem volūtatis.
Que deliberatio priuſqꝫ fiat vide/
tur eſſe vna ſpina pungens in ſequē
do viaʒ veritatis ꝛ ſalutis: quia pu
gna quedam exerceretur inter conſci
entiam atqꝫ ſenſualitatem. Sʒ quā/
do cū odio ſancto ꝛ diſplicentia ſue
ſenſualitatis virili corde deliberat
dicens, ego volo ſequi yeſuʒ chriſtū
crucifixum: vepres ſiue ſpinas illi/
co calcat illeſus ꝛ inuenit admirabi
lem indilate dulcedinem prout illo
tempore tibi monſtraui tamen am/
plius vel minus iuxta diſpoſitionē
atqꝫ ſolicitudineʒ ipſorum. Et vt iā
dixi tibi ego ſum deus veſter immo
bilis necꝫ mutor nec ab aliquo qui
velit ad me venire me ſubtraho ſed
omnibus oſtendi veritatem: natu/
ram diuinam inuiſibilem ordinan/
do viſibilem. Etiam eis oſtēdi quid
eſt aliquid amare ſine me. Sed ipſi
velut excecati penitus a nube amo
ris proprij inordinati necꝫ me necꝫ
ſe cognoſcunt. Uides aperte quan/
tum ſe decipiunt: quia potius vo/
lunt fame perire q̄ paucas vepres
pertranſire. Nemo quippe poteſt
abſqꝫ pena in preſenti vita ſtare ne
mo ſine cruce pertranſit exceptis il
lis qui per viam ſuperiorē vadunt.
Non tamen euadunt omnem pe/
nam: ſed huiuſmodi penā exiſtimāt
ſibi fore refrigerium. Et quia pro/
pter peccatum ade mundus huma
no generi ſpinas atqꝫ tribulos ger/
minauit ꝛ iſte procelloſus fluuiꝰ ve/
luti quoddam inquietum mare pe/

riculoſe fluxit ideo vobis ordinaui
pontem de quo tibi dixi ne perire/
tis in ipſo flumine. Nunc videre po
tuiſti qualiter ipſi ſe decipiunt cum
inordinato timore: ⁊ quia ſum deus
veſter qui non mutor neqꝫ ſum per/
ſonarum acceptor: imo virtutis at/
qꝫ ſancti deſiderij. Hoc autem vidi
ſti preſertim in illius arboris ⁊ con/
grua figura.

Oſtenditur qui ſunt illi quibus
minime nocent ſpine quas mundus
per peccatū germinauit. Capi. xlv.

Nunc vero tibi monſtrare de/
creui qui ſunt illi quibus ve
pres ⁊ ſpine quas propter peccatuꝫ
iſte mundus germinauit inferunt
damnum ⁊ quibus non. Et qꝛ iam
tibi monſtraui damnationem ipſo
rum vna cum bonitate mea ⁊ etiaꝫ
vidiſti qualiter ipſi decipiuntur a
propria ſenſualitate ſua nunc attē/
de diligenter ꝙ ipſi ſolum offendū/
tur ab huiuſmodi ſpinis. Nemo vi/
uens in mundo pertranſire pōt abſ/
qꝫ pena corporali ſiue mentali. La/
borem quippe corporalem etiaꝫ ele
cti mei tollerant eorum vero mens
eſt omnino libera: quia non habet
afflictionem de labore ſiue quacun
qꝫ pena pro eo ꝙ eorum voluntas ī
omnibus eſt conformis ⁊ vnita vo/
luntati mee que voluntas ē illa res
vnde ꝓcedit afflictio ſiue pena. Hic
n. affligitur homo vel habendo qđ
habere nollet: vel non habendo qđ
haberꝫ vellet. Ablata vero volunta
te propria pacifice quieſcit. Igitur
iſti diſcordes a voluntate mea ſunt
illi qui corporaliter atqꝫ mentaliter
affliguntur. Naꝫ ⁊ i mūdo viuētes
arram īferni degustāt ſicut econuerſo
ſui mei guſtāt arrā eterne vite. Un/
de noueris ꝙ valde ſingulare bonū
beatorꝫ ē hic volūtatē plenā oīuꝫ q̄
deſiderāt. Ipſi cupiūt hic me: cupiē
tes ꝓo me guſtāt fruunt atqꝫ poſſi/
dēt abſqꝫ rebellione quacūqꝫ: quia
depoſuerunt in morte corporis gra
uedinem atqꝫ moleſtiam: vnde ſen/
tiebāt impugnationem atqꝫ belluꝫ
contra ſpiritum. Corpus. n. erat eis
obſtaculuꝫ ne perfecte cognoſcerēt
veritatem ⁊ impediebat eos ne me
facie ad faciē videre poſſent. Poſt/
qꝫ aūt anima depoſuit onus corpo/
ris voluntas ē omnino plena: qꝛ de
ſiderantes videre me quottidie me
vidēt in qua viſione feliciſſima bea
titudo veſtra ꝯſiſtit. Uidētes agno
ſcunt ⁊ agnoſcētes amāt ⁊ amantes
guſtāt me ſūmū ⁊ eternū bonum ī
quo guſtu ſatiat cū plena reffectiōe
volūtas eorꝫ. i. deſideriū qđ hūt vi/
dēdi ⁊ agnoſcēdi me: qꝛ deſiderātes
hūt ⁊ hn̄do deſiderāt. Et vt iā dixi ꝓ
cul ē ab oī pena tale deſideriuꝫ ⁊ oē
faſtidiū a tali ſacietate remotū. Ita
qꝫ ſui mei ꝑncipaliter btītudīe glo
rioſa ꝑfruunt vidēdo: cognoſcendo
⁊ amādo me: q̄ quidē viſio replet eo
rū voluntatē habēdo quicquid exo
ptat ⁊ ita ſatiata quottidie reperi/
tur. Et ideo tibi dixi ꝙ vitam eter/
nam guſtare precipue cōſiſtit ī hoc
vt voluntas habeat oē quod optat
Noueris tamen ꝙ ipſa ſolummo/
do videndo cognoſcendo ⁊ amādo

me ſatiatur vt iam dixi. Etiam igi/
tur in hac vita preſenti guſtat ara3
eterne vite guſtãdo illud de quo po
ſtea ſatiatur. Guſtatur autem h ar
ra vite durabilis in preſenti tempo
re bonitatem meam in ſe videndo ⁊
in agnoſcendo veritatem meã. Iſtã
vero noticiam habet intellectus il/
luminatus in me qui eſt oculus ani
me. Hic autem oculus pupillaz ha
bet alme chriſtiane fidei: ⁊ lumen̄
huiuſmodi fidei facit agnoſcere pa
riter ⁊ imitari viam atq3 doctrina3
veritatis: vʒ i carnati verbi dilectiſ
ſimi filij mei. Nullus. n. abſq3 pupil
la fidei chriſtiane videre poteſt niſi
ſicut homo qui formam habet oculi
ſed pupillam que videre facit homi
nem habet vno paniculo coopertã.
Sic oculus intellectus loco pupille
fidem habere debet: ſuper qua ſi pã
nus infidelitatis ortum habens ab
amore proprio ſuperponatur recte
videre non poteſt. Formam habet
oculi ſed minime lumen q2 ſemetip
ſum illo priuauit. Itaq3 vides ꝙ ſer
ui mei videndo cognoſcunt ⁊ agno
ſcendo diligunt ⁊ amando perdunt
voluntatem omnem propriam ⁊ ab
negant. Priuati vero voluntate ꝓ/
pria ſubito voluntatem meam idu
unt que non querit ⁊ optat niſi ſan/
ctificationem veſtram. Et indilate
retrocedunt ab inferiori via pontẽ
aſcendẽtes vepreſq3 virili corde cal
cantes illeſi pertranſeunt abſq3 no/
cumento quocunq3 q2 pedes affectꝰ
eorum voluntate mea calciati ſunt
⁊ valde muniti. Et ideo dixi tibi ꝙ
ipſi penam habebant corporaliter:
ſed non mentaliter q2 ſenſitiua vo/
luntas in eis omnino mortua fue/
rat que penam infert atq3 mentem
hominis affligit. Ablata voluntate
propria ſubito pena fugatur ab ho
mine. quare tollerant omnia cum
affectuoſa reuerentia reputãtes ad
gratiam ſingularem amore mei cru
ciari nec optant aliquid niſi quod
ego volo. Unde ſi eos vexari pmit/
to multis ⁊ varijs diabolicis tem/
ptationibus vt in virtute proben/
tur: ipſi cum voluntate firma reſi/
ſtunt quam in me fortificatam ha/
bent ⁊ cum humilitate profunda ſe
reputant indignos omni quiete: ſʒ
afflictione dignos. Et ita cu3 ſancto
gaudio pertranſeunt ⁊ cu3 vera co
gnitione ſui vitando penam omnẽ
afflictiuam. Si vero permitto ꝙ ho
mines eos perſequantur: vel eis vo
lo concedere corporalem egritudi/
nem vel inopiam temporalium: vel
vt a ſtatu ſuo deijciantur in mundo
vel eis auffero filios vel alias crea/
turas quas affectuoſe diligunt. que
quidem omnia ſpine videntur ⁊ ve
pres quas poſt peccatum ade terra
germinauit: omnia cum lumine ra/
tionis atq3 fidei ſancte patientiſſi/
me tollerant: attendentes q2 ſum/
ma ſum bonitas: neq3 velle poſſum
niſi quod bonum eſt ⁊ intuitu boni
concedo totum amore paterno mo/
tus ⁊ non ex odio. Poſtq3 autem in
me perfectum amorem agnouerũt
ad ſemetipſos oculum vertunt de/
fectus proprios vere cognoſcentes.
Et cu3 lumine fidei cognoſcunt ap
te ꝙ nullum bonum erit abſq3 pre/

mio ⁊ omnis culpa ſine dubio puni/
tur. Diligenter ēt attendunt ꝙ om
nis culpa quantumcunq; leuis ap/
pareat eſſet īfinita pena digna: quo
niam eſt contra me perpetrata qui
ſum bonum infinitum. Et acceptāt
a me pro ſingulari gratia ꝙ in vita
preſenti eis velim iniungere penitē
tiam atq; diſciplinam eo ꝙ tempus
eſt finitum ⁊ breue. Igitur iſto mo/
do ⁊ contritione cordis pro ſuo pec/
cato ſatiſfaciunt ⁊ cum perfecta pa
tientia meritum acquirunt: eorum
vero labores a me poſtea remunerā
tur eterno premio. Etiam aperte co
gnoſcūt ꝙ omnis labor vite preſen/
tis eſt valde breuis ex breuitate tē/
poris. Tempus vero quod habetis
eſt vnus punctus: vz preſens īſtans
q2 preterito caretis nec futuruz ha
betis Ergo deſſiciēte vobis tempo/
re pariter ⁊ omni pēa caretis ⁊ ita
quelibet pena in vita preſenti bre/
uis eſt. Ipſi tollerant omnia paciē/
tiſſime calcantes huiuſmodi ſpinas
illeſi: q2 nō offenduntur neq; tan/
guntur ab eis eo ꝙ ipſorum cor alie
num eſt ab eis amore ſenſitiuo con/
tempto ⁊ vnitum eſt in me per affe/
ctum vere caritatis. Ergo maniſe/
ſte patet ꝙ iſti guſtant arram eter/
ne vite dum etiam in mortali cor/
pore viuunt. Stantes in aqua non
madeſiūt nec aliquo modo balneā/
tur per vepres atq; ſpinas acutiſſi/
mas illeſi pertranſeunt nullum ac/
culeum inde ſentientes: q2 nouerūt
me ſummum bonum ibi perquiren
tes vbi reperire potuerunt: vz in
vnigenito filio meo.

De malis procedentibus ex cecidi
tate intellectualis oculi ⁊ ꝙ bona
facta in peccato mortali non valēt
ad vitam eternam. Capi. xlvi.

Hoc vtiq; tibi declarandu3 du
xi vt apertius agnoſcas qua/
liter iſti guſtant arram inferni quo
rum audiſti deceptionem erroneā.
Modo vero ſubiungam: vnde pro/
cedit h̄ erronea deceptio ⁊ qualiter
arram inferni guſtant. Hoc autem
accidit eis quoniam oculum intelle
ctus habent excecatum cum infide
litate quam ab amore proprio tra/
xerunt: q2 ſicut omnis veritas acqui
ritur ab homine cum lumine vere
fidei: ſic econuerſo mendatium atq;
deceptio cum infidelitate conqui/
runtur: de illorum infidelitate lo/
quendo qui ſanctum baptiſma rece
perūt in quo pupilla fidei fuit ocu/
lo intellectus īmiſſa. Qui tempore
diſcretionis adueniente ſi ſe poſtmo
dum in virtutibus exerceant ipſu3
fidei lumen in anima ſua conſeruāt
⁊ exinde virtutes viuas atq; reales
operātur in proximo fructifere pa/
riendo. Sicut accidit in mulieř que
parit infantem viuum quem ita vi
uentē iocundo corde ſpōſo repn̄tat:
ita faciūt iſti qui virtutes viuas mi
hi repreſentant qui ſum anime ſpō/
ſus. Cuius oppoſitu3 iſti miſeri faci
unt. Adueniente nanq; tempore di
ſcretionis vbi deberent exercere lu
men vere fidei virtutes cū vita gra
tie pariendo ⁊ ipſi pariunt eas om/
nino mortuas. Mortue quippe ſunt
eo ꝙ ipſorum opera facta ſunt ī pec/

cato mortali: q2 priuati ſunt ipſo lu
mine fidei. Habent vtiq3 ſancti ba
ptiſmi formam: ſed minime lumen
quo priuati ſunt: q2 nubes peccato/
rum amore proprio patratoru3 ocu
li pupillam: vnde virtuoſe videbāt
operuit. His qui fidē abſq3 virtuo
ſis operibus habent apertiſſime di/
citur: q2 fides eorū eſt omnino mor
tua. Unde ſicut ille qui mortuus ē
videre nequit ita nec oculus habēs
pupillam opertam non videt neq3
cognoſcit ſemetipſum: neq3 ſuos de
fectus: neq3 bonitatem meam a qua
ſuum habuit eſſe ⁊ omnem gratia3
fūdatam ſuper eſſe. Et: q2 non agno
ſcit me: neq3 ſe non odit in ſe propri/
am ſenſualitatem: ſed inordinate di
ligit eam querēdo quottidie ſuo ap
petitui ſatiſfacere: ſicq3 pariter om/
nes filios mortuos: v3 multa pecca
ta mortalia cōmittendo. Me quoq3
non amat: ⁊ ita me non amando:
nec etia3 illud quod ego diligo dili/
git: v3 proximu3 eius. Neq3 delecta
tur operari que mihi grata ſunt ⁊
accepta: v3 veras atq3 reales virtu/
tutes de quibus habeo complacen/
tiam illas in vobis videndo non ex
vtilitate mea: q2 mihi nullo modo
prodeſſe poteſtis: q2 ſu3 deus veſter
⁊ non indigeo bonorum veſtrorum
Omnia nanq3 creata ſunt a me ſo/
lum excepto peccato: q2 nihil ē. Et
animam gratia priuando ſe reppe/
rit quoq3 eſſe me priuatam qui ſum
omne bonum. Itaq3 propter vtilita
tem veſtram virtutes mihi placent
in vobis: vt inueniā: vnde vos eter
no p̄mio remunerare valeam in me
vita durabili. Uides ergo fidē iſto/
rum eſſe mortuam: q2 non habent
opera: nam opera que faciunt: licet
in ſe bona ſint non tamen eis valēt
ad vitam eterna3: q2 vita gratie pri
uata ſunt. Nihilominus operari bo
num etiam abſq3 gratia nunq̄ iter
mitti debet qm̄ omne bonū a me re
munerabitur: vt etiam omnis cul/
pa tempore ſuo puniētur. Bonum
qd̄ homines operantur in ſtatu gra
tie: v3 abſq3 peccato mortali valet
ad vitam eternam acquirendam: il
lud vero quod operantur in culpa
mortali proculdubio non valet ad
vitam eternam tamen a me diuerſi
mode remuneratur. Nam aliquan
do preſtolor eos gratioſe tempus cō
modando: vt emēdare valeant: vel
eos in corde aliquoru3 ſeruoꝝ meo/
rum imprimo vt pro illis humiles
atq3 continuas orationes in conſpe
ctu meo fundant quibus interueni
entibus a me gratia3 obtineant: vt
a ſuis iniquitatibus egrediantur.
Quando vero non acceptant grati
am huiuſmodi cōmodati temporis
nec etiam fructum illarum oratio/
num: aliquando remunero tales in
habundantia rerum temporalium
Et his accidit ſicut vitulo ſiue por/
co qui ſatis impinguatur: vt ad ma/
cellum poſtea congruentius addu/
catur. Ita continget iſtis qui quot/
tidie recalcitrauerūt volūtati mee:
tamen aliqua bona faciunt non in
ſtatu gratie: ſed in peccato mortali
nec acceptare voluerunt gratia3 cō
ceſſi temporis: nec orationēs pro eis
effuſas: nec alios modos quib9 eos

gratioſe vocati multotiens: vt ope ra ſua bona facerent in ſtatu gratie veluti reprobi niſi ſe correxerint vl/ timo punientur eterno ſupplicio. Interim vero mea bonitas ꝓ par/ uis illis bonis que fecerunt in tali ſtatu remunerat eos ī tali minima compenſatione: vȝ diuitiarum hu/ iuſmodi temporalium. Itaqȝ valde decepti ſunt. Quis eos decepit: Ip ſimet q꞉ ſponte lumine viue fidei ſe priuauerūt. Et veluti execati pal/ pantes inherent ſolum his que tan gunt. Et ideo nihil vident niſi ocu/ lo tenebroſo. q꞉ poſuerunt affectum ſuum ſolum in his trāſitorijs ⁊ ideo decepti ſunt. Ipſi dirrecte faciunt veluti ſtulti qui reſpiciunt ⁊ vident aurum ſolummodo: ſed minime ve nenum quod ibi latet ⁊ occidit īcau tos. Unde noueris ꝙ iſta mūdana cuȝ oblectamentꝭ eorum quantum/ cunqȝ grata videātur abſqȝ me poſ ſeſſa vel acquiſita: ſed cum amore ꝓ prio ⁊ inordinato dirrecte portant ⁊ habent in ſe ſcorpionum effigiem ⁊ figuram vt in pricipio vite tue pꝰ illam arboris figuram: ego tibi mō ſtraui dicens ꝙ ante ſe portabāt au rum poſt tergum autem venenum. Neqȝ venenum erat abſqȝ auro ne/ qȝ aurum abſqȝ veneno. Aurum ta men erat in aſpectu primo: nec ali/ quis homo ſe tueri poterat a vene/ no: niſi tantum illi qui erant illumi nati lumine vere fidei.

¶ Quomodo precepta ſeruari non poſſunt niſi ſeruentur etiam cōſilia equaliter in omni ſtatu deus acce/ ptat bonam hominis voluntatem. Capi. xlvij.

Iam tibi dixi ꝙ iſti ſic illumi/ nati cuȝ gladio bicipiti: vȝ cū odio vitiorum ⁊ amore virtutum ī tuitu mee dilectionis a ſe precide/ bant venenuȝ proprie ſenſualitatis ⁊ voluntatis. Et cum lumine ratio nis acquirebant: poſſidebant atqȝ tenebant aurum in his temporali/ bus. ſ. qui retinere ea volebāt. Qui vero magna volebant vti perfectio ne mētaliter ⁊ actualiter omnia cō temnebant. Iſti ſunt omnes illi qui conſilium perfectionis a mea veri/ tate traditum actualiter obſeruāt. Alij vero qui poſſident hec exterio/ ra ſunt illi qui precepta quidem ob ſeruant actualiter conſilia vero mē taliter: ſed non actualiter obſeruāt. Et quia conſilia ligata ſunt ⁊ conne xa cum preceptis ideo nemo poteſt obſeruare precepta quin etiam con ſilia ſeruet: non actualiter: ſed men/ taliter. vȝ huiuſmodi poſſidendo di uitias cum humilitate nō cuȝ ela/ ta ſuperbia poſſidendo non tanqȝ ꝓ prias: imo tanqȝ a mea bonitate ſi/ bi cōmodatas ad vſum vt in verita te ſic eſt. Unde tantum habetis ꝙ̄/ tum ego vobis impendo ⁊ etiam tā to tempore relinquo vobis quan/ tum video veſtre ſaluti conuenire. Et iſto modo vos vti debetis: ⁊ ita quiſquis mādatū obſeruat: vȝ amā do me ſuper omnia ⁊ proximum tā ꝙ̄ ſemetipſum: viuit cum liberta/ te cordis ⁊ eas ex affectu contem/ nit ⁊ vilipendit: ac licet actualiter

eas poſſideat tñ volũtati mee nullo
modo contradicit. Obſeruant quo/
qꝫ conſilium ex affectu mentis. quē
a ſe preciderunt venenum amoris ī
ordinati. Tales in cōmuni caritate
morant̃. Illi vero qui ſeruãt actua/
liter atqꝫ mentaliter precepta pari/
ter ⁊ conſilia ſunt in ſtatu perfecte
caritatis. Et cum vera ſimplicitate
ſeruant veritatis mee: vꝫ yeſu chri/
ſti conſilium exhibitum iuueni pe/
tenti quid agere deberet: vt vitam
eternaꝫ obtinere poſſet. qui audiuit
obſerua mandata. Quo responden
te: ita iam feci ei veritas ait. Si vis
eſſe perfectus vende quecunqꝫ poſſi
des ⁊ da pauperibus. Iuuēis vero
contriſtatus eſt. qꝛ diuitias adhuc
amore nimio poſſidebat: ideo cōtri/
ſtatus eſt. Sed iſti perfecti conſilia
realiter obſeruant: mundum ⁊ om/
nes diuitias eiꝰ affectuoſe relinquē
tes: macerando corpus cum abſti/
nentia; vigilia ⁊ oratione continua.
Illi vero qui viuunt in caritate cō
muni non relinquendo diuitias eo
rum actualiter non priuant̃ ex hoc
eterna vita: qꝛ non obligant̃ ad hoc
ex precepto: ſed ſi volunt eas habē/
do poſſidere faciant: vt iam dixi.
Nec offendunt illo modo tenendo:
quoniã omnia bona ſunt a me crea
ta qui ſum eterna ⁊ ſumma bonitas
in obſequium creaturarum mearũ
que rationem habent ⁊ non vt ipſe
delicijs mundi ſeruiant. Et ſi placet
illas habendo poſſidere non optan
tes aſcendere huiuſmodi gradum
perfectionis habeant atqꝫ teneant
nõ tanqꝫ domini ſꝫ tanqꝫ ſerui mei

deſiderium cordium mihi debent of
ferre cetera vero poſſidendo tenere
nõ tanqꝫ propria ſed velud a me cõ/
modata. Ego vero non accepto per
ſonas vel perſonarum ſtatum: imo
ſancta dſideria. In omni ſtatu quē
homines eligere volunt hñdo ſan
ctam voluntatem accepto gratãter
⁊ in eis habeo complacentiaꝫ. Om
nes ergo qui venenum amoris inor
dinati preciderunt a vitijs cũ odio
ſancto proprie ſenſualitatis ⁊ amo/
re virtutis ordinate poſſunt illas ha
bere. Inſuper ablato veneno volun
tatis inordinate poſtqꝫ illaꝫ ordina
uerit cum vera dilectione atqꝫ ſan/
cto timore mei poteſt eligere quili/
bet cum ſancta fiducia ſtatum am/
plius ei gratum ⁊ vbiqꝫ lucrari po/
teſt vitam eternam fauente gratia
mea: quamuis indubitanter eſt ma/
ioris perfectionis atqꝫ mihi magis
acceptum amore mei mentaliter ⁊
actualiter omnia mundana relin/
quere. Qui vero nequit hanc attin
gere perfectionem fragilitate pro/
pria contradicente poteſt vnuſquiſ
qꝫ ſtare iuxta gradum ſuum in pre/
dicta caritate cõmuni. Et hoc ordi/
nauit affectuoſa caritas mea pater
na vt nullus in quocunqꝫ ſtatu fue
rit excuſare ſe legitime propter pec
catum valeat vllo modo. Quia ve/
re nullam excuſationem homo po/
teſt inuenire legitimam: vel etiam
apparentem. Valde nanqꝫ gratioſe
condeſcendi fragilitati ⁊ imbecilita
ti ſue taliter qꝫ ille qui vult in ſecu/
lo viuere poſſit in ſtatu ſalutis eſſe
etiam poſſidēdo diuitias: tenere do

minū ſtatum: vxorem: ducere: filios procreare: laborando victum acquirere. Poſtremo quilibet eē poteſt in illo ſtatu quem eligere voluerit: dum tamen vere precidere ſtudeat a ſe venenum proprie ſenſualitatis et voluntatis que conducit indubitanter ad mortem eternā. Et vere venenum eſt: q2 ſicut venenum inficit hominem in corpore: tandem inferrendo ſibi mortem niſi vomere ſe ſtinct ſiue ſalubrem aliquam aſſumpſerit medicinam: ita venenum huiuſmodi ſcorpionis deliciarum mūdi venenat et inficit animam inferendo ſibi poſtea mortem niſi per confeſſionem ſanctam euomat illud extrahendo virtuoſe cordialem affectū. Et hec eſt vna ſaluberrima medicina que liberat hominem a veneno peccati: licet amara videatur miſere proprie ſenſualitati. Peſtiferum atq3 mortiferū venenum attendere debes non conſiſtere in rebus creatis quoniā in ſe bone ſunt et vt iam dixi create ſunt a me qui ſum eterna bonitas: ſed intelligo de perverſitate voluntatis hominis q̄ bonis gratioſe conceſſis in mortem propriā abutitur. Videas ergo quomodo ſūt huiuſmodi miſerabili modo decepti: quia poſſunt habere me per gratiam vitando triſtitiam omnem et habere ſanctum gaudium atq3 conſolationē et ipſi potius eligūt habere malum ſub colore boni. Cupiunt et habent aurum inſatiabiliter amore nimis inordinato. Et quia ſunt excecati cum infidelitate ſua: non vident neq3 agnoſcunt venenum. Se venenatos eſſe conſpiciūt et ex infideli cecitate ſua negligunt aliquod aſſumere remedium: Ipſi profecto crucē diaboli portant arā inferni in preſenti vita guſtantes.

Quomodo ſerui mundi quāuis multa poſſideant ipſi tamen ſaturari nequeunt. Et de pena quam perverſa voluntas eis exhibet.
Capi. xlviij.

Dixi iam tibi q2 ſola volūtas hominem affligebat et q̄ ſerui mei quia voluntate propria priuati ſunt illam abnegando et induerunt voluntatem meam ideo non habent neq3 ſentiunt aliquam penam afflictiuam: imo quottidie cōſolati me per gratiā habent in animabus eorū. Qui vero gratia mea priuati ſunt non poſſunt in aliquo ſatiari ſiue conſolari licet vniuerſo mūdo dominarentur pro eo q̄ omnia que ſunt in mūdo minora ſunt homine: q2 creata ſunt propter hominē et non homo propter illa et idcirco non poſſunt ab illis habere ſacietatem. Solus ergo ego deus eternus cum ineffabili ſacietate quietare poſſum. Unde miſerabiles iſti ſic excecati quottidie laborādo fatigātur et nunq̄ habere ſacietatem vllo modo valent optantes ea que non inuenient vnq̄: q2 non expoſcūt a me qui pleniſſime poſſū adimplere deſideria ſua. Vis audire qualiter affliguntur. Tu noſti q̄ amor affligit homines. quando perdunt ea cum quibus erant affectuoſe cōformati.

Jſti conformati ſunt in terra diuerſimode per inordinatum amorem ⁊ ideo terra ſunt effecti ſunt terreni. Aliqui ſe conformant cum diuitiis Quidam cum temporali ſtatu ſiue cum filiis. Aliqui me pdunt vt obediant alicui creature: alii faciūt: vt animalia irratiōabilia, corpora ſua ſedantes in immunditia deteſtabili. Et ita diuerſimode ſe miſerabiliter de terra nutriūt. Uellent iſta fore manſura cuius oppoſitum experientia quottidie docet: q2 vel his q̄ diligunt auferuntur ipſi morte mediāte: vel ex mea diſpenſatiōe res aufferuntur ab eis ⁊ ipſis omnino priuantur. Unde ingiter affligūtur intollerabili pena ⁊ illa cum tā to dolore perdunt cum quāto amore inordinato poſſidebant. Si poſſe diſſent ea tanq̄ a mea bonitate cōmodata ⁊ non tanq̄ propria nō habuiſſent in tali priuatione penam. Affliguntur igitur iuſte: q2 non obtinent ea que deſiderant a mūdo a quo proculdubio ſatiari nullo modo poſſunt: vnde penam habent veluti vacui atq3 famelici. Quot penas habent iniq3 viuentes a ſtimulo conſcientie: Qualiter affligitur ille qui vindictam appetit. Quottidie nanq3 tabeſcit ⁊ afflictione conſumitur ⁊ ante ſemetipſum occidit: v3 animam q̄3 inimico nocuerit: vel in minimo: gladius autem odii ſuam iam occidit animam Quantu3 affligitur auarus qui ſibi ſubtrahit ex auaritia que ſūt vite ſue neceſſaria. Quantum affligitur inuidus cui9 anima ſemper amaricatur ex omni felicitate primi ſui. Tales ex omnibus que ſic inordinate diligunt extra me ſemper habent afflictionem atq3 miſeriam. Et ita, cruce diabolica quottidie tormentantur ⁊ etia3 in vita preſenti guſtant ⁊ habent arram inferni. Corpus etiam ipſorum ex hoc aliquando grauiter infirmatur ⁊ niſi ſe corrigant incurrunt hominis vtriuſq3 mortem eternam. Igitur iſti ſunt quos vepres atq3 ſpine multarum anguſtiarum offendunt. Ipſi nanq3 ſemetipſos affligunt cu3 deteſtabili ⁊ inordinata voluntate propria. Ipſi merito cruciantur intus ⁊ extra. v3 in anima ſimul ⁊ corpore cum penoſo tormento viuentes abſq3 merito quocūq3: quoniam in tribulatiōe ſua fuerūt impatientes: auru3 atq3 delitias vite preſentis inordinate diligentes gratia mea priuati atq3 caritatis affectu mortis arbores effecti ſunt: ⁊ ideo ipſorum opera mortua ſunt amaritudine plena. Sponte vadunt per fluuium in quo ſuffocantur ⁊ ita perueniunt ad aquam mortuam cum odio tranſeuntes per ianua3 demonii ⁊ ſic eterna dam̄atione merito puniuntur. Nunc ergo vidiſti quomodo ſemetipſos iſti miſeri decipiunt ⁊ cum quanta pena lucrantur infernum: q2 ſponte ſe fecerunt martires diaboli. Uidiſti quoq3 quid ē illud quod eos excecat: v3 obſcura nubes amoris proprii ſuper pupillam luminis vere fidei collocata. Ite3 attendere potuiſti q̄liter amici mei corporaliter a mundi tribulationibus atq3 perſecutionibus offendun

tur: ſed non mentaliter: qꝛ ſunt conformati voluntati mee: quia valde contentātur amore mei penas qua ſqꝫ ſuſtinere: cōſiderantes illas a me conceſſas qui ſalutem ipſorum affectuoſe deſidero. Serui vero mundi multipliciter affligūtur intus ⁊ extra. Singulariter autem intus a timore perdendi que poſſident ac etiam ab amore proprio ⁊ inordinato deſiderādo que nullo modo poſſunt obtinerꝰ. Alios vero labores afflictiuos qui poſt hos duos principales eis occurrendo ſubſequuntꝰ lingua tua non eſt enarrare ſufficiens. Itaqꝫ cernis aperte ꝙ etiam in mundo valde melius eſt iuſtis amicis meis q̄ꝫ iniuſtis atqꝫ reprobis quorum vitam atqꝫ terminum occultata fide vidiſti.

Quomodo timor ſeruilis non ſufficit ad eternam vitam obtinendā: ſed cuꝫ exercitio timoris huius peruenietur ad amorem virtutum. Capitulum.xlviiij.

Etiam volo te noſce ꝙ aliqui ſunt ſtimulati frequēter a mūdi tribulationibus quas: ego concedo: vt anima cognoſcat aperte finem ſuum in vita preſenti non eſſe ſed omnia temporalia tranſitoria: ſunt atqꝫ ſolummodo me diligat ⁊ optet habere qui ſum optabilis finis hominum: ⁊ ita debet intelligēdo cognoſcere. Tales igitur incipiūt amouere nubem ab oculo fidei propter huiuſmodi penas a quibꝰ opprimuntur ⁊ etiam ꝑꝑ illā quam poſt culpam attendūt eſſe futurā. Et cum iſto timore ſeruili egredi incipiunt a via fluminis ita procelloſi venenum extra vomendo quod incaute ſuſceperāt a ſcorpione ſub auri figura: ⁊ inordinate ſine modo ab eodeꝫ acceptauerant. Hoc vero poſtea cognoſcentes ab eo purgantur ⁊ ad ipſius fluuij ripam dirrigere greſſus incipiunt vt ad pontem valeant applicare. Sed attende: quia nullo modo ſufficit ambularꝰ ſolummodo cum ſeruili timore: qꝛ purgare domum a ſpurcitia peccati mortalis non implendo virtutibus eaꝫ in amore fundatis ⁊ nō tm̄ in timore non ſufficit ad vitā eternā. Oportet ergo ꝙ hos duos pedes appōat in primo gradu pontis: vꝫ culpe diſplicentiam cum pene timore ⁊ virtutis amorem atqꝫ deſiderium. Hi ſunt duo pedes qui baiulāt animaꝫ in affectum mee veritatis: vꝫ vnigeniti filij mei de quo vobis feci pontem. Iſte primus eſt gradus quem aſcendere debetis quamuis iſte quaſi generalis modus eſt quem obſeruant hoīes a ſeculo recedētes: qꝛ primo formidine pene mouentꝰ q̄ꝫ amore virtutis atqꝫ iuſtitie: qꝛ vexationes ⁊ tribulationes quas a mundo ſuſtinēt aliqñ faciunt hoīes ex quodam anguſtioſo tedio ſibimetipſis importabiles: vnde ſumunt valde diſplicentiam. Si autem exercebūt huiuſmodi timorem virtuoſe cuꝫ lumine fidei peruenient ad amorem virtutum. Sed aliqui ſunt qui cuꝫ tanto tēpore procedunt ꝙ in eo ſepe recidiuāt. Nam ex quo peruene/

runt ad fluuiū ripam attēdentes at
qꝫ ſentientes ventos eis contrarios
illiduntur ab vndis huius procelo
ſi maris vite preſentis. Si occurrat
eis ventus proſperitatis anteqꝫ ex
negligentia ſua graduꝫ primū aſcē
derint: vꝫ cum affectu ſuo ⁊ cū amo
re virtutis ipſi retrocedunt iterum
ad mundi delicias cum amore ſicut
prius inordinato ſe conuertentes.
Et ſi tali ventus aduerſitatis occur
rat ipſe retrocedit ex impatientia:
qꝛ non odit culpam ſuam ex offenſa
mihi facta: ſed ex timore proprie pe
ne qua ſe conſiderat ex culpa ſua fo
re puniendum. Cum iſto nanqꝫ ti/
more ſeruili cum vomitu peccato/
ruꝫ inceperat a vita ſua priſtina re
ſurgere: ſed omnis virtus vult habe
re perſeuerantiam. Quiſquis vero
virtuoſe viuendo perſeuerare non
curat peruenire non poteſt ad effe/
ctum ſui deſiderij: nec ad illum finē
propter quem incepit. Expedit er/
go perſeuerare ſi peruenire deſide/
rat. Dixi tibi ꝙ iſti retrocedūt a bo
no propoſito prout eis aliqui cōtra
rij motus occurrunt: vnde moleſti/
am habeant: vel a ſemetipſis: vel a
ſenſualitate propria contra ſpirituꝫ
impugnante: vel ex parte creatura
rum: vꝫ cum eas inordinate diligit
extra me ſiue cum impatienter por
tat iniuriam ab aliquo ſibi factam
vel ex parte demonum cum cū va/
rijs temptationibus infeſtant. Eti/
am aliquando facta ſua contemnē/
re videntur vt ad confuſionem ad/
ducant homini dicentes. Iſta bona
que facere cepiſti nihil omnino tibi
proſunt propter innumera peccata
tua. Et hec aduerſari⁹ ait vt homo
retrocedat ⁊ ōmittat agere bonum
illud exercitiuꝫ quod inchoauerat.
Et aliquando temptat hominem ad
interitum adducere cum preſum/
ptiōe miſericordie mee dicēs. Qua
re vis tantum in hoc exercitio labo
rare. Gaudeas in vita preſenti cuꝫ
iocunditate poſtmodum in fine vi/
te tue poteris humiliter adeo miſe/
ricordiam expoſcere ⁊ indubitāter
obtinebis. Et iſto modo diabol⁹ iu/
xta poſſe conatur: vt ipſi perdant il
lum timorem cum quo ceperāt. His
igitur ⁊ alijs q̄pluribus aduerſan/
tibus ⁊ occurrentibus eis agilime
retrocedunt eo ꝙ nō ſunt in ſancto
propoſito conſtantes neqꝫ perſeue/
rantes. Et hoc accidit eis eo ꝙ radix
amoris proprij non eſt ab eis auul/
ſa prout expedit. Ideo non perſeue
rant: imo valde preſumūt vltra q̄ꝫ
debeāt de ſpe miſericordie mee mul
tum inordinate non ſicut oportet:
ſed velut ignorantes atqꝫ preſum/
ptuoſi ſperant in miſericordia mea
quam iugiter offendunt. Ego non
offerro miſericordiam hominibus
vt ipſi cum ea me ſemper offendāt.
ſed vt cum ea ipſi ſe tueri valeant a
malitia diaboli ⁊ ab inordinata cō
fuſione mentis. Ipſi vero frequen/
tiſſime faciunt oppoſitum: qꝛ cum
brachio miſericordie mee grauiter
offendunt. Et hoc eis accidit eo ꝙ
mutationem primam virtuoſe non
exercuerunt: ſed cum timore ſolum
modo pene necnon ⁊ a ſpina multa
rum anguſtiarum atqꝫ tribulatio/

nū impulſi ſurrexere a miſeria mortalium offenſarum. Unde ſe non aliter emendantes ꝛ exercentes non ꝑueniunt ad amorem virtutū ꝛ ideo in perſeuerantia defecerūt. Anima quippe ſtare non valet immobilis vʒ in vno ſtatu. vnde neceſſarium ē ipſaʒ procedere ſiue retrocedere veluti nauicula que ducitur ꝯtra curſum fluuij decurrentis. Ita ꝙ iſti ñ procedendo virtuoſe relinquentes imperfectioneʒ huiuſmodi timoris nec ad amoreʒ feſtinantes oportet ꝙ omnino retrocedant.

Qualiter h̄ anima multuʒ amaricata fuit ex illorum cecitate qui i flumine mergebantur. Capi. l.

Tunc hec anima cum ingenti deſiderio anxia ſuaʒ ꝛ aliquorum attendēs imperfectionem afflictione magna cruciabatur in corde videndo pariter ꝛ audiendo tantam in homine cecitatem: attendēdo precipue ꝙ diuina bonitas obſtacula cuncta que poſſent impedire ſalutem eius ab eo remouerat: ꝛ i quocunqꝫ ſtatu perſiſtere vellet: inuenire gratiam dei poterat qua mediante cuncta redundabant in bonum ꝛ ad exercitium: experimentū ac augumentum virtutis. Et nihilominus his non obſtantibus ipſa plurimos aſpiciebat ex amore proprio ꝛ inordinato affectu voluntarie tranſire per flumen. Et qꝛ ſe nō emendabant videbat eos in ignem aperte ꝓcipitari. Aliqui tamē erāt ibi qui retrocedere feſtinabant ex cauſa quam audierat a dulciſſima bonitate dei qui dignatꝰ fuerat: ita gratioſe manifeſtare ſeipm̄ ei. Erat igitur ex his amaro corde. Firmauit inſuper oculum intellectus i patrem eternum ꝛ ait. O amor ineffabilis ꝛ inextimabilis cuʒ grandi cecitate creature tue ſe decipiunt. Sʒ obſecro ſi bonitati tue placet ꝙ apertius exponere mihi digneris illos tres gradus in corpore dilectiſſimi filij tui ſignificatos. Et qui modus eſt habendus ad exeundum ex toto de flumine ac etiaʒ qui ſunt illi qui ſcalam aſcendunt.

Quomodo tres gradus in ponte figurati: vʒ in filio dei ſignificāt tres potentias anime. Capi. li.

Diuina vero bōitas oculo miſericordie ſue reſpiciens i illiꝰ anime deſiderium ita famelicū ait. Amabilis atqꝫ cariſſima filia nunꝙ̄ ego contemno: imo gratanter accepto ſcā deſideria: qr̄e tibi declarare decreui: hec q̄ petiſti. Tibi declarari poſcis de figura trium graduum ꝛ ꝙ etiam tibi dicam qui modus teneri debet: vt exeūtes a flumine pōtem aſcendere poſſitis. Et quamuis ego ſupra narrando tibi cecitatem hominum ꝛ vnde procedebat eorū vitanda deceptio ꝛ quomodo veluti martires demonum: in vita preſenti arram inferni guſtabant: poſtmodum vero percipiebant eternā damnationem in fructum operationum iniquarum. Illo tunc expſſi tibi modum quem ipſi tenere de-

bebant: nunc autem apertius oſtendam tuo deſiderio ſatiſfaciendo. Tu noſti ꝙ omnia mala fundata ſunt ĩ amore proprio ⁊ inordinato ⁊ inde trahunt originem qui amor eſt velut vna obſcura nubes que priuat hominem lumine rationis: que ratio ꝯtinet in ſe lumen vere fidei: nec vnum ãmittitur abſqꝫ reliquo. Animam ego creaui ad imaginem ⁊ ſimilitudinem meam exhibendo ſibi memoriam intellectum ⁊ voluntatem. Intellectus vero nobilior pars eſt anime. Intellectus ipſe mouetur ab affectu: ĩtellectus vero nutrit affectum. Manus autem amoris: vꝫ affectus implet memoriam beneficiorum a me gratioſe ſibi conceſſoruꝫ: ita vt iugiter in me delectetur. Quorum affectuoſa memoria facit eum ſollicitum atqꝫ gratum ⁊ omnino vitare facit hominem eſſe negligentem ⁊ ĩgratum. Per hunc ergo modum vna potentia contribuit alteri: ⁊ ita nutritur anima ſemper in vita gratie. Nõ. n. poteſt anima viuere ſine amore: ſꝫ ſemꝑ optat aliquid amare q̄m ex amore condita fuit. Nam ipſam ex amore puriſſimo creaui ⁊ ideo tibi dixi ſuperiꝰ intellectum ab affectu moueri quaſi dicens. Ego diligere volo qꝛ cibus ex quo nutrior eſt amor. Tunc intellectus ab affectu ſe percipiens excitari ſurgit quaſi dicens. Ego dabo tibi ſi vis amare quid amare ſalubrius valeas. Et illico conſurgens attente conſiderat anime dignitatem in qua creata fuit: ac indignitatem in quaꝫ ex culpa ſua deuenit. Indignitate quidẽ eſſentie ſue guſtat inextimabilem bonitatem atqꝫ caritateꝫ increatam qua fuit a me creata: ſuam vero miſeriam attendendo guſtat ineffabilem miſericordiam meam q̄m ex paterna miſericordia preſtiti ſibi tempus ad penitentiam atqꝫ de tenebris eã extraxi. Tunc affectus amorĩ paſcitur ⁊ nutritur ⁊ apiẽs os deſiderij ſancti comedit odium atqꝫ diſplicentiam proprie ſenſualitatis humilitate profunda peruncta cuꝫ vera patientia quam ab odio ſancto traxit. Virtutibꝰ vero conceptis ĩperfecte ꝑiuntur atqꝫ ꝑfecte ſm̃ qđ anima ꝑfectionem exercet in ſemetipſa ſicut inferius aperte tibi pandam. Sic econuerſo ſi ſenſitiuus affectus mouetur ad amandum ſolũmodo ſenſibilia tunc oculus ĩtellectus ad illa mouetur atqꝫ tm̃modo tranſitoria cum amore ꝓprio ſibi proponit in obiectum cuꝫ diſplicentia virtutuꝫ ⁊ amore vitiorum: vnde ſuperbiam ⁊ ĩpatientiaꝫ attrahit. Memoria vero non ĩplet̃ niſi tm̃ coꝝ que ſibi porrexerit affectꝰ. Hic amor peſſimus obſcurauit oculuꝫ qui non videt neqꝫ diſcernit aliquid apte niſi cũ quadaꝫ obfuſcata claritate. Que claritas obfuſcata conſiſtit in eo ꝙ quecunqꝫ videt intellectus: ⁊ affectus amat cũ quadã claritate ſiue ſpecie boni ſiue delectationis: qꝛ ſi non eſſet hec apparẽtia boni homo nõ offenderet: qꝛ naturaliter homo non appetit niſi bonum. Itaqꝫ vitium amore atqꝫ colore boni proprij coloratur: ⁊ ideo culpa cõmittitur. Q̄m igitur oculus ex

obfuſcatione ſua minime diſcernit neqꝫ veritatē agnoſcit ex hoc errat querendo bonum atqꝫ delitias vbi non ſunt. Jam.n. pateſeci tibi ꝙ delicie mūdi ſunt abſqꝫ me: ſpine pungentes atqꝫ venenoſe ita ꝙ intellectus in ſua viſione fallitur ⁊ voluntas in diligendo:q꞉ diligit ea que ñ debet amare. Similiter etiam in retinendo memoria fallitur. Intellectus.n.agit veluti latro agere ſolet aliena rapiendo. Et ita memoria recordatur eorum que ſunt extra me. Hoc ergo modo ꝑuatur anima gratia. Tanta eſt vnitas: vel vnio triū iſtarum anime potentiaruꝫ ꝙ vna me non offendit abſqꝫ reliquis qm̄ vna porrigit alteri bonum ſiue malum: vt arbitrio libero placet ſicut ex precedentibus aperte colligere potuiſti. Liberum hoc arbitrium ē affectui colligatum ⁊ ideo mouet illum: vt ei placet aliquando cum lumine rationis aliquādo ſine tali lumine. Vos habetis in me rationeꝫ alligatam inquantum amor inordinatus arbitrio libero mediante non diuidat atqꝫ precidat. Et in vobis habetis legem peruerſam que quottidie cōtra ſpiritum īpugnat. In vobis ergo due partes exiſtunt vꝫ ſenſualitas atqꝫ ratio. Senſualitas omnino ſeruire debet anime icirco vobis eſt a mea bonitate conceſſa. vt ipſo corpore mediante probetis ⁊ ī vobis virtutes exerceatis. Anima vobis libera eſt:nam a culpa liberata fuit in ſanguine dilectiſſimi filij mei neqꝫ poteſt in ſeruitutem redigi niſi ſponte conſenſerit. Voluntas autēꝫ eſt libero arbitrio colligata ⁊ ipſum liberum arbitriū voluntati ſemper vnitur: ⁊ cum ea concordat. Immedio nāqꝫ conſiſtit inter ſenſualitatem atqꝫ rationem: ⁊ ad vtranqꝫ partem: vt ei placuerit vertere ſe libere poteſt:vel inclinare. Verum quando vult anima manu liberij arbitrij ſuas potentias in nomine meo congregare ſicut iam dixi:tūc opera cuncta ſpiritualia:vꝫ atqꝫ temporalia que creatura facit ordinata ſunt: ⁊ aggregata ⁊ illo tunc liberum arbitrium a ꝓpria ſenſualitate ſoluitur ⁊ virtuoſe rationi connectitur. Et ego ꝑ gratiam in eorū medio conſiſto. Et hoc eſt quod veritas incarnata voluit exprimeꝛ dicens. Vbi duo ſiue tres congregati fuerint in nomine meo ego ero in medio eorum. Et ita verum eſt. Ego iam dixi tibi ꝙ nemo poterat ad me venire vbi per eum. Ideo factꝰ ē humano generi pons cum tribus gradibus. Qui gradus tres anime ſtatus apertiſſime figurant:vt infra patebit.

Quō ſi antedicte tres aīe potētie nō ſunt vnite nō pōt haberi ꝑſeueranntia ſine qua nullus ad ſuum terminum peruenire poterit. Capi.lij.

TRium graduum figuram in geneꝛ tibi ſignificaꝛ dixi tres aīe potētias q̄ ſimilitudinarie tres apparēt eſſe ſcale. Nec aliquis aſcēdere pōt vnam abſqꝫ reliquis volendo tranſire per pontem atqꝫ doctrinam vnigeniti filij mei. Nec anima poteſt habere perſeuerātiā niſi tres

has potentias vnitas habuerit in ſe: de qua perſeuerantia tibi ſupra/ dixi ꝙ abſqꝫ illa nemo poterat ad ſuum terminum peruenire. duo nāqꝫ termini ſunt ⁊ vterqꝫ perſeuerantiam exigit: vꝫ virtus ⁊ vitium. Qui vult ad vitam attingere perſeuerare debet in virtute. Si quis vero vellet eternaliter igne cruciari perſeuerare pōteſt in vitio. Itaqꝫ cum ſancta perſeuerantia peruenitur ad me qui ſum eterna vita. Et econuerſo cuꝫ perſeuerantia peruenitur ad aquam mortuam cum demonio guſtandam.

Expoſitio illius verbi yeſu chriſti. Si quis ſitit veniat ad me ⁊ bibat. Capi.liiij.

Vos oēs eſtis a veritate mea particulariter atqꝫ generaliter inuitati cuꝫ anxio deſiderio clamabat ī tēplo filiꝰ meꝰ dicēs. Siqs ſitit veniat ad me ⁊ bibat: q2 ſuꝫ fons aque viuentis. Non.n. dixit vadat ad patrem ⁊ bibat: ſed ait veniat ad me. Quare dixit ita. Qm̄ in me patre nulla poteſt eē ſiue cadere pena: ſed in dilectiſſimo filio meo ſic. Uos vero dum eſtis in vita mortali viatores atqꝫ peregrini non poteſtis abſqꝫ pena tranſire: quia terra propter inobedientiam ade ſpinas humano generi germinauit vt iam dictum eſt. Sed quare dixit veniat ad me ⁊ bibat. Quia ſectantes doctrinam eius ⁊ veſtigia: ſiue per viaꝫ cōmunis caritatis: vꝫ obſeruādo mandata eius actualiter ⁊ cōſilia mētalit̄ vel ābulādo p̄ viā pfecte caritatis: vꝫ actualit̄ obſeruādo mādata pit̄ ⁊ ꝯſilia q̄cūqꝫ mō pueneritis ad ipꝫ inuenietis habūdātiſſime quid potare poſſitis: inuenietes atqꝫ guſtantes fructum pretioſi ſanguinis eius ex vnione nature diuine in humana natura vnite. Cum autem eſtis in eo repperitis vos ⁊ ī me cōſiſtere qui mare ſum valde pacificum quoniam ipſe mecuꝫ ⁊ ego ſecum vnum ſumus. Indubitanter igitur eſtis inuitati ſicut dictum ē: ad fontem aque viuētis diuine gratie. Sed vos oꝫ omnino per ipſum habere tranſitum veluti per ſalutiferum pontem veſtrum cum ſācta perſeuerātia: ita ꝙ occaſione ſpine cuiuſcunqꝫ tribulationis: vel aduerſitatis ſiue proſperitatis a ſancto p̄poſito nullo modo retrocedatis vnqꝫ quouſqꝫ pueniatis ad me qui do fidelibus meis aquam viuam quā vobis habundantiſſime dare promitto dulciſſimo v̄bo filio meo glorioſo mediāte. Sꝫ quare dixit. Ego ſum fons aque viue. Quoniaꝫ ipſe fuit ⁊ eſt ille fons qui me cōtinebat qui viuam aquam exhibeo cunctis amicis meis. Sed ideo dixit veniat ad me, ⁊ bibat quoniam in me nullo modo pena cadere pōt ⁊ vos abſqꝫ pena nullatenus pertranſire poteſtis. Ideo vobis pōtem ex ipſo cōſtruxi vt per eum ſolum ad me venir̄ poſitis illeſi. Et ita dixit ipſa veritas in euangelio. Nemo venit ad patrem niſi per me quod vtiqꝫ veriſſimum eſt. Jam ergo vidiſti viaꝫ per quam vos oꝫ ambulare vna cū modo quem tenere debetis: vꝫ cum iugi perſeuerantia. Nam alio mo

do bibere non poſſetis:nec ad aquã viuam peruenirctis:q₃ ſola perſeuerantia corona glorioſe victorie coronabit a me qui ſum omne bonũ.

Quem modu₃ tenere debent homines vt exiř de pelago poſſint illeſi ⁊ tranſire per pontem. Capi.liiij.

In preſenti reſũmõ narrandu₃ de tribus gradibus quos vos o₃ aſcendere ſi cupitis in fluuio nõ ĩmergi⁹ ⁊ ad aquam viuam illeſi peruenire ad quam ita dulciter inuitamini:⁊ vt ego quottidie ſim in medio veſtri. Quia tunc in itinere veſtro ſum immedio quieſcendo:v₃ ꝑ gratiam in animabus veſtris. O₃ igitur hanc viam ambulare cupiẽtes habere ſitim:q₃ ſolummodo ſitientes inuitanť cu₃ dicitur. Si quis ſitit veniat ad me ⁊ bibat. Qui vero minime ſitit in itinere non perſeuerat:ſed ambulare deſiſtit:aut occaſione laboris:vel occaſiõe delectationis alicuius. Et obmittit vas habere ſecu₃ in quo poſſit haurire:nec eſt ei cure ſocietatem habere cu₃, tamen ſolus ambulare nequeat. Et iõ retrocedit quando ſentit aliquaru₃ anguſtiarum ſiue tribulationu₃ aculeos:illas.ñ.abhorret. Timet etiam quando ſolus eſt.ſi.n.aſſociatus eſſet proculdubio non timeret. Inſuper ſi tres illos gradus aſcendiſſet veriſſime ſecurus eſſet eo ꝙ aſſociatus eſſet. O₃ ergo vos habere ſitim ⁊ congregatos eſſe. Quare veritas incarnata dixit. Ubi duo fuerint:vel tres:vel etiam plures i nomine meo congregati ⁊c. Sed propter quid dixit. Ubi fuerint duo: vel tres? Quia duo minime ſũt abſq₃ tribus neq₃ tres abſq₃ duob⁹:neq₃ tres ſiue duo abſq₃ plurib⁹. Un⁹ eſt excluſus:q₃ non ſu₃ in medio ſui pro eo ꝙ aliquem ſocium ſecum habere noluit vt in medio ſtare poſſet ⁊ ideo reducitur ad nihilum. Nam ille qui conſiſtit ĩ amore proprio ſui ſolus ẽ atq₃ ſeparatus a gratia mea priuatus etiam ſui proximi caritate. Cu₃ igitur ex culpa ſua excluſus ſit a me merito gratia mea priuat⁹ redigitur in nihilum: q₃ ſolus ego ſum ille qui ſum. Igiť vnus ille qui priuatus caritate fraterna ſolus in amore ꝓpo conſiſtit non eſt auctoritate mea computatus: neq₃ mihi acceptus. Ait ergo. Ubi fuerit duo ſiue tres vel plures in nomine meo congregati in medio eorum ſum. dixi tibi ꝙ duo non erant abſq₃ trib⁹ neq₃ tres abſq₃ duobus ⁊ ita verum eſt. Tu noſti ꝙ precepta legis ĩ duobus tantummodo pẽdent ſine quibus nullum aliud obſeruari poteſt v₃ vt homo ſuper omnia deu₃ ex toto corde diligat ⁊ proximum tanq₃ ſeipſum. Hic omnino conſiſtit omnium mandatoru₃ diuine legis ꝓncipiu₃:medium atq₃ finis. Ita duo non poſſunt ĩn nomine meo congregari ſine tribus:v₃ abſq₃ trium anime potentiarum aggregatione que ſunt memoria intellectus ⁊ voluntas. v₃ vt memoria iugiter in ſe retineat habundantiam beneficioꝛum meorum ⁊ inextimabilem bonitatẽ meam in ſe. Intellectus vero diligẽ

ter attēdat amorē ineffabilē quē
humano generi porto atqꝫ demon/
ſtraui mediante dilectiſſimo filio
meo quem in obiectum intellectus
oculo collocaui vt in eo conſideret
ignem diuine caritatis. Voluntas
etiam inſimul aggregetur: vt me di
ligat ⁊ affectuoſo dſiderio peroptet
qui ſum omne bonum: ⁊ omnium fi
nis optabilis. His ergo tribus ani
me potētijs inſimul aggregatis. ego
ſum per gratiam in medio. Et quia
tunc homo ſe repletū inuenit vera
caritate mea: pariter ⁊ proximi ſui
ſubito ſocietatem inuenit verarū
virtutum. Tunc ad ſitiendum ap/
petitus anime ſe diſponit ſitiendo:
vz virtutes veras: ⁊ honorem meū
atqꝫ ſalutem animarum extincta ſi
ti quorumcunqꝫ corporalium atqꝫ
temporalium. Et ita primum gra/
dum aſcendens valde ſecure gradi
tur abſqꝫ timore quocunqꝫ ſeruili.
Poſtqꝫ affectum ſuum expoliauit
amore ꝓprio ſupra ſemetipſum aſcē
dit ⁊ ſuper vniuerſa tranſitoria. mū
di res ⁊ diuitias amando atqꝫ poſſi
dēdo ſi ſibi retinere placet iuxta be
neplacitum voluntatis mee nō abſ
qꝫ me: vz cum ſancto timore pariter
⁊ amore virtutū. Tunc vero ſe rep
perit aſcendiſſe gradum ſecundū:
vz ad lumen intellectus quo dīligē
tiſſime ſpeculatur: ⁊ attendit amo/
rem exceſſiuum atqꝫ cordialem quē
vobis apertiſſime demonſtraui dile
ctiſſimo filio meo yeſu chriſto medi
ante. In hoc autem gradu ſecundo
quietem atqꝫ pacē inuenit eo ꝙ me
moria non eſt vacua: ſed plena cari

tate mea. Tu noſti ꝙ vas vacuum
quando percutitur ab aliquo reſo/
nat. Simili modo quando memo/
ria cū lumine intellectus repletur
amore vero licet exagitetur a tribu
lationibus vndecunqꝫ perueniant:
non reſonat per impatientiam: vel
ſi delicijs vite preſentis alliciatur i
ordinato gaudio nullo modo diſſol
uitur qm̄ aīa me p gratiā hz qui ſū
eſſe bonum ⁊ cā feliciſſime repleui.
Poſtqꝫ aūt aſcendit hos gradus i
congregatiōe ſancta ſe repperit: qꝛ
ſi ratio poſſideat hos tres gradꝰ tri
um potentiarum anime cōgregate
ſunt in noīe meo. Congregatis illis
duobus qui ſunt amor mei: ⁊ primi
⁊ ꝯgregata memoria vt me retineat
⁊ intellectu vt videat: ⁊ voluntate
vt amet anima ſe reppit optime ſo/
ciatam: qꝛ ſum vbiqꝫ ſecum: exhibē
do ſibi fortitudinem atqꝫ ſecurita/
tem. Et ita repperit ſocietatem vir/
tutum: ⁊ iſto modo ſecuriſſime pro/
cedit: qꝛ ſum in medio tunc illarū.
Poſt hec illico mouetur anxio deſi/
derio ſitiendo viam veritatis per
quam inuenit inuentis aque fontē
habundantiſſimum. Propter hu/
iuſmodi ſitim quā hz honoris mei: ⁊
ſalutis anime ſue ⁊ proximi ſui viā
inuenire ⁊ perambulare deſiderat:
qꝛ ſine via peruenire nequiret. Ideo
ſolicite vadit: ⁊ ambulando ſecum
affert vas cordis vacuum omni af/
fectu ⁊ amore quolibet inordinato
vite preſentis. Et illico quia vacuū
eſt impletur: quia non eſt dare va/
cuum. Unde ſiquid aliqua re mate
riali vacuum eſt impletur aere. Si/

mihi modo cor eſt vnum vas qđ nul/
lo modo vacuum eſſe poteſt:ſed ex/
tractis inde rebus tranſitorijs per
amorem inordinatum illico replet
aere:vȝ amore celeſtiū atq̧ diuino
cum quo peruenit ad aquaȝ gratie.
Poſtq̄ aūt attigerit ꝑ ianuā yeſu
chriſti crucifixi ꝑtranſit in me mare
pacificum vbi repperit aquam vi/
uam qua ingiter habundantiſſime
ſitiendo potatur.

Repetitio ſumatim aliquorum
iam dictorum.
Capi.lv.

Nunc aperte tibi monſtraui
modum quē generaliter om/
nis homo tenere vȝ ad exeundū de
pelago ne ſuffocetur in eo vnde po
ſtea perueniat ad eterna ſupplicia.
Oſtendi quoq̧ tibi tres gradus in
generali qui ſunt tres anime poten
tie quoꝝ homo nō valet vnū aſcen/
dere ſine reliquis. Itē verbū incar/
te veritatis explaui cū ait. vbi fue/
rint duo ſiue tres ꝯgregatꝰ ꝛc̄. qua/
liter iſta congregatio eſt anime triū
potentiarum atq̧ trium graduum
predictorum vna cū concordia duo
rum principallum preceptoꝝ legis
vȝ dilectionis dei atq̧ primi. Poſt
q̄ vero homo huiuſmodi ſcalā aſcē/
derit in nomine meo facta congre/
gatione ſalubri prout iam ſupra di/
xi ſubito ſitit aquam viuam: vnde
ſollicite tranſit per pontem: vȝ vi/
am atq̧ doctrinam incarnate veri/
tatis.i.yeſu chriſti filij mei de quo
feci pontem humano generi. Tunc
illeſi ſecuriſſime curitis poſt vocem
eius vos inuitantis cum in tem/
plo clamabat. Si quis ſitit veniat
ad me ꝛ bibat: quia ſum fons aque
viue. Pateſeci tibi quid ipſe dice/
re volebat atq̧ ſicut intelligi debet
vt apertius agnoſcentes habundā/
tiam excellentiſſime caritatis mee
ꝛ confuſibilem cecitatem illorum
qui videntur auiditate magna cur
rentes ambulare per viam demo/
num eos ad aquam mortuam atq̧
mortiferam inuitantium. Nunc au
diſti ꝛ ordinate vidiſti declaratio/
nes eorum de quibus a me petiſti:
videlicet de modo tenendo ne quis
in flumine ſubmergatur:hoc ē aſcē/
dendo per pontem per ſupradictos
gradus vt ſupra ſerioſe dictum eſt.
Et iſte modus eſt ille quem omnes
in quocunq̧ ſtatu fueritis in vita
veſtra tenere debetis. Unde nemo
ſe poteſt excuſare dicens. Iſta face/
re nequeo:quia ſtatus in quo ſum
omnino mihi contradicit ſiue pro/
pter vxorem ſiue propter filios:aut
huius mundi proſpera vel aduer/
ſa nemo legittimam inuenire po/
teſt excuſationem:quia iam tibi di/
xi q̄ in omni ſtatu quicunq̧ ſeruat
bonam in ſe voluntatem valde mi/
hi placet ꝛ acceptus eſt in conſpe/
ctu meo. Quoniā omnia facta ſunt
a me qui ſum eterna bonitas neq̧
ſunt vobis a me conceſſa: vt inde
mortem incuratis: imo potius: vt
vitam vobis inueniatis. Quod

n.a vobis exigo leuiſſimum eſt. Ni/
hil.n.eſt agilius neqꝫ tante dulcedi
nis atqꝫ conſolationis vt eſt amor: ⁊
ego ſolum a vobis amorem exquiro
vꝫ vt me pariter ⁊ proximum affe/
ctuoſe diligatis. Hoc itaqꝫ fieri po
teſt omni tempore: in omni loco ⁊ i
quocunqꝫ ſtatu quiſqꝫ fuerit etiam
amando quecunqꝫ poſſidet atqꝫ te/
nere voluerit ad laudem ⁊ gloriam
nominis mei voluntate ſancta ⁊ or/
dinata. Recordar̄ me tibi dixiſſe ꝙ
illi qui ſine lumine vadunt amorē
proprium induentes iſta creata poſ
ſidendo ſine me ſe damnabiliter eſſe
fundatos inueniunt: ⁊ ſibimetipſis
importabiles cruciati cuꝫ multo la
bore in vita preſenti pertranſeunt.
Et niſi ſe corrigant vt iam dictum ē
ad eterna ſupplicia deducuntur.
Aperte nunc expoſui tibi generali/
ter qui modus a quolibet homine
tenendus eſt.

Quomodo deus oſtēdit huic ani
me ꝙ tres gradus pontis in parti/
culari ſignantur per tres anime ſta
tus. Capi.lvi.

O Uia ſupradixi qualiter am/
bulare debent illi qui morā/
tur in caritate cōmuni: vꝫ obſeruā/
tes actualiter precepta: conſilia ve/
ro mentaliter nunc pandere tibi ꝓ
poſui de his qui ſcalas aſcendere ce
perunt ⁊ ambulare deſiderant viā
vere perfectionis: vꝫ actualiter ob/
ſeruando precepta pariter ⁊ omnia
conſilia. Inſuper aperiam in parti/
culari tres gradus atqꝫ ſtatus ani
me cuꝫ tribus illis gradibus de qui
bus in genere tibi dixi pro trib⁹ ani
me potentijs intelligendis quorum
vnus eſt imperfectus alter eſt per/
fectus alius vero ꝑfectiſſimus. Un⁹
eſt mihi ſeruus mercenarius: alius
eſt mihi ſeruus fidelis: alius eſt mi/
hi filius: q᷑ me diligit in veritate ſi
ne reſpectu ſui. Iſti ſunt tres anime
ſtatus qui poſſunt in ꝙpluribus eē
etiam in eadem perſona. In eadem
perſona poſſunt eſſe quando cum ꝑ
fecta ſolicitudine currit per viam
ſuā exercendo tempus ita ꝙ a ſer/
uili ſtatu perueniat ad liberalem ⁊
a liberali ad filialem. Super temet
ipſam igitur exurgens aperi oculū
intellectus ⁊ attende peregrinos at
qꝫ viatores iſtos quomodo tranſeūt
aliqui cum imperfectione: aliqui ve
ro cum perfectione ſeruantes in vi/
ta ſua precepta: quidam alij perfe/
ctiſſime ſeruando precepta pariter
⁊ cōſilia. Tunc.n. aperte cognoſces
vnde procedit imperfectio: ⁊ vnde
perfectio: ⁊ quantam fraudem ani/
ma recipit in ſemetipſa: quia radix
amoris proprij non eſt adhuc euul
ſa. Neceſſarium eſt.n. in quocunqꝫ
ſtatu quē tenuerit homo vt occidat
in ſe penitus hunc amorem propri/
um ita peſtiferum.

Quomodo h̄ anima deuota reſpi
ciens in diuino ſpeculo creaturas
videbat varijs ambulare modis.
Capi.lvij.

T Unc h̄ anima ſuccenſo deſide
rio multum anxia ſe ſpeculās

i dulciſſimo ſpeculo diuio creaturas varijs vijs atqꝫ modis ambulare vi/debat atqꝫ diuerſis reſpectibus: vt ad ipſarum finem peruenire vale/rent. Quoſdam aſpiciebat incipiē/tes aſcendere quodam timore ſerui li eos impugnante: vꝫ penam pro/priam abhorrentes atqꝫ formidan/tes. Multos etiaꝫ videbat vocatio nem primam exercentes virtuoſe: vnde perueniebant ad perfectionē. Pauciſſimos vero cōſiderabat ad maximam venire perfectionem.

Quod timor ſeruilis ſine dilectō ne virtutum non ſufficit vitaꝫ eter/nam impendere. Et ꝙ lex āntiqua timoris ⁊ noua lex amoris inſimul ſunt vnite.

Caapi. lviij.

TUnc eterna dei bonitas vo/lens huius anime deſiderio ſa tiſfacere dixit. Attende diligenter iſtos qui cum ſeruili timore dereli/querunt mortaliuꝫ peccatorum ab hominationes niſi ſurgant atqꝫ pro cedant cum amore virtutuꝫ: iſte ſer uilis timor ad vitam eternam exhi bendam nullo modo ſufficit. Amor vero cum ſancto timore bene ſuffici ens ē. Lex. n. fundatur in amore pa riter ⁊ ī ſancto timore. Lex. n. timo/ris erat antiqua lex quam exhibui moiſi. Hec in timore ſolūmodo ſun data fuit eo ꝙ illico cōmiſſa culpa pūitio ſequebatur. Lex vero noua per vnigenitum meum verbum in carnatuꝫ exhibita in amore funda tur. Tamen attēde qꝛ per huiuſmo di nouam legem minime ſoluitur: vel irritatur antiqua: ſed impletur. Ita dixit ipſa veritas incarnata: qꝛ non venerat in mundum ſoluere le gem: ſed adimplere. Uniuit ergo le gem amoris cum lege timoris. Ab/ſtulit antiqꝫ legi pene timoris imp fectionem ſolummodo remanente timore ſancto: vꝫ a peccatis ⁊ offen/ſionibus abſtinendo non ex conſide ratione pene que ſequatur: imo ſo/lum amore mei ne ſim offenſus qui ſum eterna bonitas. Itaqꝫ vet⁹ lex imperfecta habuit a noua lege per fectionem amoris ex quo venit vni genitus filius meus qui venit ve/lut igneus currus ignee mee carita tis vniuerſum orbeꝫ accendere. Igi tur ex habundantia diuine miſeri/cordie fuit ablata ſiue dilata pena culparum que frequentiſſime per/petrantur: qꝛ vꝫ non indilate puni/untur ipſo facto quo cōmittuntur: vt iñ ātiqua lege moiſi fuerat ordi/natum. Non expedit ergo vobis ha bere timorem huiuſmodi ſeruilem. Neqꝫ tamen ōmittitur qui iuſte cul pa puniatur: qꝛ reſeruatur in futu/ra vita punienda cum anima ſepa/ta fuerit a corpore niſi quis in pre/ſenti ſatiſfaciat cum ſancta confeſ/ſione: cōtritione cordis atqꝫ debita ſatiſfactione. Dum homo viuit ha/bet habundantiſſime nunc tempus ipſo vero mortuo erit ei tempus iu ſtitie. Quilibet ergo virtuoſe debet ab iſto timore ſeruili conſurgere ⁊ ad amoreꝫ attingere cum ſancto ti

more mei. Alias abſq; remedio pre-cipitaretur in flumē aduenientib9 vndis aduerſitatum ſine ſpinis tpa lium conſolationuz que recte ſpine vocari dñt eo ꝙ animaz eius excru ciando pungunt qui poſſidet eas ⁊ amat inordinate.

Qualiter exiſtens in gradu timo ris primo peruenire poteſt ad gra-dum amoris qui ſecundus eſt. Capi.lviij.

Tibi iam dixi ꝙ nemo poterat exire de flumine procelloſo: ⁊ ambulare per pontez niſi tres illos gradus aſcendat: ⁊ ita veruz ē quos aliqui aſcendunt imperfecte aliqui perfecte: quidaz vero perfectiſſime. Iſti qui mouentur a timore ſeruili aſcenderūt quidē ⁊ aggregati ſunt imperfecte. Nam anima conſiderā-do penam que ſequitur poſt culpaz aggregat in ſe memoriam: vt ab ea reminiſcentiam vitiorüz extrahat. Et intellectum vt videat penam ex culpa ſua debitam: ⁊ ideo voluntas mouetur ad odium aduerſus eam. Et quamuis iſte ſit primus atq; cō-munis aſſenſus ⁊ cōgregatio: tamē oportet exercere virtuoſe cum lumi ne intellectus ⁊ illuminata pupilla ſanctiſſime fidei conſiderando non ſolummodo penam ſuam: imo fru-ctum virtutum ⁊ amorem affectuo ſum quem ad homines habeo: vt cū amore filiali procedant: ⁊ aſcendāt pedibus affect9 anime timorem ſer-uilem exuendo. Si facient iſta mihi ſerui fideles efficientur: ⁊ non infi-deles mihi ſeruientes ex amore ſin-cero: ⁊ non ex timore ſeruili. Si ve-ro cū odio ſancto conabuntur euel lere amorem propriuz ab anima ra dicitus: ſi fuerint virtuoſe pruden-tes conſtantes ⁊ perſeuerantes vere poterunt illuc attingere. Plurimi vero ſunt quorum aſſenſus atq; prī cipium eſt cum tanta ⁊ tali neglīgē tia tepore mentis ⁊ ignorantia ꝙ illico deficiunt. Quilibet ventus quantumcunq; paruus ad velū ire compellit ⁊ eos ab īcepta via retro-cedere facit. quoniaz imperfecte pri mum gradum aſcenderūt ieſu chri ſti crucifixi. Et ideo non attingunt ad gradum ſecundum: vz ad cor.

De imperfectione ſeruientiū deo ſiue diligentium ex vtilitate ſiue cō ſolatione propria. Capi.lx.

Aliqui vero ſunt effecti ſerui fi deles: quia videlicet mihi fide liſſime ſeruiunt abſq; timore ſeruili nō ſeruientes timore pene: ſed amo re iuſtitie. Amor iſte quando reſpe-ctu proprie conſolationis: vel vtili-tatis oriretur eſſet ipfectus. Vis ap te cognoſcere: ꝙ amor huiuſmodi ꝑ ſonarum eſt imperfectus. Quando priuate ſunt ipſarum conſolatione quam in me repperiebant amor il-le minime perſeuerat: imo tepeſcit: ⁊ aliquando deficit. Et hoc etiam ī perfecto amore proximum ſuum di ligit. Erga me tepeſcit amor ille qn-

do volens aliquando ſeruum meū in virtutibus exercere propter vtilitatem ipſius vt ab īperfectione re ſurgat: ego ſubtraho conſolationem quam habere ſolebat in me permittens ei moleſtias atq̧ diuerſa bella prout expedire cognoſco ⁊ eſt de volūtate mea. Et hoc ita permitto: vt ad ſui notitiaʒ veniat ⁊ aperte ſe recognoſcat omnino nihil a ſemetipſa poſſe ac vt ī tp̄e tēpeſtatꝫ atq̧ bellorū huiuſmodī recurſum habeat ad me cum humilitate me querens atq̧ recognoſcens me eſſe benefactorē ⁊ adiutorem eius. Et ad hoc ego tribuo ſiue retraho conſolationem: ſed non gratiam meam. Tales autem iſto tempore tepeſcunt in amore retrocedentes cum in patientia mentis. Quandoq̧ multis modis exercitia ſancta que ſolebant agere dimittunt: etiam aliquando ſub colore virtutis ī corde ſuo dicētes. Hec operatio tibi nullius eſt valoris ex quo nullam inde recipis vtilitatem ſiue ꝯſolationem in mente tua. Quicunq̧ dicit ita facit velut imperfectus qui pānum amoris proprij ſpiritualis a pupilla oculi ſanctiſſime fidei nō ammouit adhuc: quia ſi pānum illum ammouiſſet aperte videret ꝙ hec omnia procedunt a me: imo neq̧ folium arboris abſq̧ prouidentia mea cadit. Et omnia quecūq̧ cōcedo ſiue permitto ſeruis ⁊ amicis meis do propter eorum ſanctificationem: vt vꝫ habeant illum finē ad quem eos creaui. Hoc.n. aperte dn̄t intelligendo cognoſcere ꝙ opto bonum atq̧ ſalutem ipſoꝝ: quos in ſanguine dilectiſſimi filij mei vbi loti ſunt ab omnibus iniquitatibus eorum. In quo ſanguine manifeſte cognoſcere poſſunt veritatem meam. Nam vt haberent vitam eternam eos ad ymaginem meam valde gratioſe creaui poſtmodum autem ipſos filios adoptiuos ad gratiam in ſanguine filij mei vnigeniti recreaui. Sed quoniam ipſi ſunt imperfecti ſeruiunt ex vtilitate propria: ⁊ ī caritate proximi tepeſiunt. Primi retrocedunt atq̧ defficiunt ex timore volentes effugere penam. Iſti vero ſecundi tepeſiunt in amore proximi ſubtrahentes vtilitatem quaʒ ei facere ſolebant ſi ſe priuatos viderint vtilitate ſiue conſolatione quā recipere ſolebāt. Et eis accidit quoniam amor eorum nō erat verus: neq̧ purus: ſed imperfectus. Nam cum imperfectione qua me diligūt etiam amant proximum: videlicet ex vtilitate propria. Et niſi recognoſcant imperfectionem propriam cū auiditate perfectionis impoſſibile: videtur ꝙ ipſi nō retrocedant. Igitur expedit omnino volentibus habere vitam eternam: vt abſq̧ vtilitatis proprie reſpectu diligant. Nō ergo ſufficit vitare peccatum formidine pene: vel amplecti virtutes intuitu proprie vtilitatis ad vitam eternam acquirendam: ſed expedit vitare peccata: q2 mihi diſplicent: ⁊ amare virtutes ītuitu ⁊ amore mei. Verum eſt ꝙ quaſi generalis eſt iſta prima vocatio peccatorum ad peni

tentiam eo q anima prius eſt imp/ fecta q perfecta. Et ab imperfectio ne procedere vʒ ad perfectioné: vel in vita dum ei tempus adeſt: vʒ vir tuoſe viuendo corde ſincero atqʒ li/ berali diligẽdo me ſine reſpectu ſue vtilitatis: vel in morte ſaltem agno ſcendo ſuam imperfectionem cum propoſito q ſi ſuperuixerit mihi ſer uiet abſqʒ ſui reſpectu. Hac imper/ fecta dilectione amabat petrus ve/ ſum vnigenitum meum valde ſin/ cere ſentiendo dulcedinem conuer/ ſationis ipſius. Sed adueniente tẽ/ pore tribulationis omnino deffecit ⁊ non ſolummodo tunc vitaʒ pro ip ſo: vt aſſeruit nõ expoſuit verum eti am ad tantum inconueniens dedu ctus eſt q ex formidine pene tũc cũ etiam iuramento negauit aſſerens eum nullatenus agnouiſſe. Anima que ſcalas iſtas aſcẽdit ſolummodo cum timore ſeruili ⁊ amore merce/ nario proculdubio deducitur ad in conuenientia multa: vʒ ergo ſurge/ re ab his imperfectionibus ſuis ⁊ tã q verus fili9 ſeruire mihi fideliter abſqʒ reſpectu ſui. Ego vero remu/ nerator omnium exercitiorum que ſiunt ex amore mei retribuo vnicui qʒ iuſte ſm gradum ac exercitium ſuum. Et ſi tales exercitium oratio/ nis ⁊ aliorum bonorũ operum vir tuoſe proſequãtur iugiter augumẽ tando virtutes in ſe peruenient ad filialem amorem ⁊ ego diligam eos amore paterno: q̃ ego diligentes me diligo illo amore quo diligor ab eis: vʒ ſi diligor ab aliquo ſicut ſer/ uus dominum ſuum diligit: ⁊ ego tanqʒ dominus ei retribuo prout iu ſte promeruit: ſed meipſum tali nõ manifeſto: q ſecreta ſolum amico fi deli panduntꝰ qui factus eſt ex amo re cordiali vnuʒ cũ amico ſuo. Quã qʒ iſte ſeruus amorem ⁊ virtutem ſu am erga dominum ſuum augumẽ tare põt ita q amicus efficietur val de precipuus: ita cõtingit huiuſmo di ſeruis meis. Dũ.n. in amore mer cenario cõmorantur: ego meipſum eis non manifeſto: ſi vero cuʒ diſpli centia imperfectionis coruʒ ⁊ amo/ re virtutum cum odio ſancto radi/ cem amoris proprij ſpiritualis per/ uerſi atqʒ venenati realiter euulſe/ rint ab animo ⁊ aſcendẽdo ſuper cõ ſcientie ſedem ſibimet iuſtitiaʒ ege/ rint: ita q motus ĩ corde ſeruilis ti/ moris ⁊ amoris mercenarij ſine cor rectione non tranſeant: ⁊ illos cum lumine ſanctiſſime fidei puniãt: ita faciendo mihi valde placebũt ⁊ ex/ inde peruenient ad amorem amici. Et ita manifeſtabo meipſum eis ꝑ ut veritas incarnata dixit. Qui di ligit me diligetꝰ a patre meo ⁊ ego diligam eum: ⁊ ei manifeſtabo me/ ipſum ⁊ faciemus manſionem inſi/ mul ħ eſt conditio amicorum qui ſe inuicem in veritate diligunt: quia ſunt duo corpora: ſed anima vna ꝑ affectuʒ amoris atqʒ ſincere dilectio nis. Naʒ amor vnit atqʒ ſe transfor mat in creaturã ſiue rem que diligi tur. Si ẽ igitur vna tm̃ anima duo/ bus amicis nullum in vno poteſt eẽ ſecretum quod alterum aliquo mo/

do lateat. Et ideo dixit veritas īcarnata. Veniemus ad eum ꝛ manſionem apud eum faciemus: ꝛ ita verum eſt.

Quomodo deus manifeſtat ſeipſum anime diligenti eum: Et quare chꝛiſtus non dixit manifeſtabo patrem: ſed meipſum. Capi.lxi.

Scis tu qualiter in anima que me diligit in veritate manifeſto meipſum quando virtuoſe doctrinaꝫ incarnati verbi dilectiſſimi filij mei ſequit̃. Multis modis vtiq̃ꝫ virtutem meaꝫ anime patefacio ꝑut eius deſideriuꝫ exquirit. Precipue tamē tres in ea manifeſtationes facio. Prima quidem eſt ꝙ ei patefacio mee ſinceriſſime caritatis affectuꝫ vnigenito filio meo dilectiſſimo mediante: qui caritatis affect⁹ apertiſſime manifeſtatur in pretioſo ſanguine ſuo qui fuit effuſus i cruſus in cruce cum inextimabili caritatis ardoꝛe. Iſta quippe caritas duplici mō manifeſtatur. Unus ē generalis ꝛ omnibus cōmunis: vꝫ eis qui morantur in caritate cōmuni. Eis itaq̃ꝫ manifeſtatur attendendo ꝛ pꝛobando caritatem meam i multis ꝛ varijs gratijs quas a me recipiunt. Alius modus eſt particularis illis tantummodo qui ſunt iam effecti amici vltra manifeſtationeꝫ antedicte cōmunis caritatis quā agnoſcunt: guſtant ꝛ experiuntur per ſenſum in animabus eorum. Secunda manifeſtatio caritatis eſt etiam in eiſdem quibus me patefacio per guſtum ꝛ affectum amoꝛis: non ꝙ i me ſit acceptio perſonarum: imo ſancta deſideria libenter accepto: ſed i anima meipſum manifeſto in ea perfectione cum qua me querit. Nam aliquando manifeſto me ſibi pꝛebēdo ſpiritum pꝛophetie monſtrando ſibi futura diuerſis atq̃ꝫ varijs modis pꝛout ego nouero vel anime ꝑprie vel creaturis alijs expedire. Tertia vero manifeſtatio fit aliquando foꝛmando pꝛeſentiam incarnate veritatis: vꝫ vnigeniti filij mei multis modis in anima pꝛout eius deſiderium appetit. Nā aliquando me querit in oꝛatione volens agnoſcere potentiam meam: ꝛ ego ſibi ſatiſfactio ita ꝙ virtutem meam in ſe guſtat ꝛ experitur. Aliquando me querit in ſapientia filij mei: ꝛ ego ſibi ſatiſfactio: illum ponendo per obiectum oculo intellectus eius. Quandoq̃ꝫ me querit in clementia ſpiritusſancti: tunc vero bonitas mea facit eaꝫ guſtare ignem ardentiſſime caritatis diuine vbi concipit virtutes varias atq̃ꝫ reales in caritate puriſſima pꝛoximi ſui fundatas.

Quare chꝛiſtus nō dixit ego manifeſtatio patrem: ſed dixit me ipſum. Capi.lxij.

Vides igitur vnigenitum dilectiſſimum filium meuꝫ veritatem dixiſſe cum ait. Si quis me dilexerit erit vnum mecuꝫ: quia doctrinam eius in veritate ſectantes eſtis vniti ſecum ex amoꝛis affectu: ꝛ ita per conſequens eſtis etiaꝫ vni/

ti mecum: nam vnum ſumus ego ⁊
ipſe. Et ita manifeſtabo me vobis:
quia ſumus vnum: vnde manifeſtā
do ſe: me quoqꝫ manifeſtabit ⁊ econ
uerſo. Sed quare non ait: ego mani
feſtabo patrem meū vobis. Ita qui
dez ait in euāgelio triplici reſpectu.
Unus quidem eſt: quia ꝓpalare
voluit ꝙ inter me ⁊ ipſum nulla ſe/
paratio eſſe poteſt. Unde beato phi
lippo dicenti: oſtende nobis patrez:
⁊ ſufficit nobis ait. Qui me videt ēt
patrem videt ⁊ econuerſo. Hoc ita
dixit qm̄ eſt vnum mecum: ⁊ id qđ
habet indubitanter habet a me nō
ego ab ipſo. Iō dixit iudeis. doctri/
na mea ñ ē mea: ſꝫ ē patris mei qui
me miſit: qꝛ filius ipſe genitus eſt a
me non ego ab ipſo: ſed vnum mecū
eſt ⁊ ego ſecum. Idcirco non ait ego
manifeſtabo patrem: imo dixit ego
manifeſtabo me: qꝛ vꝫ vnum ſuꝫ cū
patre. Secundus vero reſpectus eſt
qꝛ manifeſtando ſe vobis non aliud
oſtēdebat ꝙ̄ id quod a me patre ſuo
receperat quaſi dicens. Pater ma
nifeſtauit aperte ſe mihi: qꝛ ſecum
vnum ſuꝫ: ⁊ ego manifeſtabo me pa
riter ⁊ ipſuꝫ vobis mediante me ip
ſo. Tertius quoqꝫ reſpectus eſt qm̄
ego ſum inuiſibilis ⁊ a vobis viſibi/
libus videri non valeo niſi poſtqꝫ a
corpore ſeparati fueritis. Tunc vi/
dere me poteritis facie ad faciez at
qꝫ verbum. i. filium meum vnigeni/
tum intellectualiter: vſqꝫ ad tempꝰ
veſtre reſurrectionis cum humani/
tas veſtra conformabitur atqꝫ dele
ctabitur in humanitate ipſius ver/
bi ſicut iam tibi dixi. Non ergo me
nūc videre poteſtis in eſſentia mea.
Quare velaui diuinam ñaturā ve
lamine veſtre mortalis humanita/
tis: vt illam videre poſſetis: exhibē
do vobis verbum: vꝫ filium meum
ita velatum cum qua me vobis ipſe
manifeſtat. Ergo non ait: ego mani/
feſtabo patrem: ſed ait ego manife/
ſtabo me vobis. Quaſi dicat. Ut ac
cepi a patre meo māifeſtabo me vo
bis. Itaqꝫ vides ꝙ in iſta manifeſta
tione manifeſtando ſe me quoqꝫ ma
manifeſtat. Inſup audiſti quare nō
ait ego manifeſtabo patrem vobis:
vꝫ qꝛ nullo modo poteſtis in corpo/
re mortali meam eſſentiam intueri
ſicut dictum eſt ⁊ quoniam ipſe me
cum eſt vnum.

Qualiter anima poſt aſſenſuꝫ pri
mi gradus ipſius pōtis ſtudet aſcē/
dere ad ꝯm. Capi. lxiij.

NUnc aperte comprehendere
potuiſti excellētiā illius qui
iam ad amorē amici ꝑuenit. Iſte iā
aſcendit pedes affectus ⁊ ad cordis
occulta ꝑuenit: vꝫ ad gradū ꝯm tri
um graduū qui figurati ſunt in cor
pore filij mei. Dixi prius illos eſſe fi
guratos in tribus aīe potētijs: nūc
vero pono ſignificare tres aīe ſtatꝰ.
Sꝫ anteqꝫ ad tertiū gradū explanā
dū accedā volo monſtrare qualiter
attigit: vt amicus efficeretur: ⁊ cū fue
rit amicus effectus: effectus ē filius
vꝫ ad amorē filialem attingēdo. Et
quid agit amicus effectus ⁊ qūo co
gnoſcit apte ꝙ amicus ſit effectus.
Primo tibi dicā qūo ꝑuenit: vt eſ

ſet amicus. Ipſe nãq3 prius ĩpfect⁹ erat in timore ſeruili ꝯſiſtẽs. Exercẽdo vero ſe virtuoſe cũ pſeuerãtia ſancta puenit ad amorẽ quẽdã ſue delectationis ſiue ꝓprie vtilitatis quã ĩ me reppit. Hec ẽ via p quã ille trãſit qui puenire deſiderat ad amorẽ pfectũ: vz amici atq3 filialẽ. Noueris amorẽ filialẽ eſſe pfectũ: nam in amore filiali recipit hereditatem a me ſũmo ꝛ eterno pr̃e. Et qm̃ amor filij nõ ẽ abſq3 dilectiõe amici tibi dixi q ex amico ſcũs ẽ fili⁹. Sz quẽ habuit in ſe modũ: vt illuc attingeret. Dico tibi. O is virtus ꝛ oĩs pfectio ꝓcedit ex caritate: caritas aũt ab humilitate nutrit: ꝛ humilitas a notitia ꝛ odio ſancto ſui: vz ꝓpe ſenſualitatis. Huc attingentẽ oportet oĩo pſeueranter in cella notitie ſui cõmorari. In qua ſui notitia cognoſcet in ſanguine dilectiſſimi filij mei miſericordiã meã attrahẽdo cũ affectu ſuo diuinã caritatẽ meã ad ſe iugiter extirpãdo quãlibet voluntatẽ ꝓpriã ꝛ puerſam ſpũalem atq3 tpalem a corde ſuo. Et hĩtare cũ humilitate ſtudeat ĩ domo notitie ſui ꝑut egit apoſtolus petrus qui poſtq3 yeſum filiũ meũ abnegauerat latitando fleuit amare: l3 illo tpe planctus eius erat ĩpfectus ꝛ quottidie fuit ĩpect⁹ vſq3 ad pẽtecoſtẽ. Poſtq3.n. vnigenitus filius meus ad me redijt ſm humanitatẽ aſſumptam apoſtoli cum alijs amicis meis ĩ domo ſe clauſerũt aduẽtũ ſancti ſpiritus expectãtes iuſta ꝓmiſſa veritatis ĩcarnate. Clauſi quidẽ erãt ex timore: q2 donec aĩa ad amorem verũ attingat quottidie timet. Illi vero pſeuerãtes ĩ humili ꝛ ꝯtinua oratiõe poſt modũ habũdãtiã hũerũt ſpũs ſci. Vñ timore quocũq3 ſublato publice p̃dicauerũt pfecte ſequẽtes veſtigia yhu xp̃i crucifixi Similit aĩa q̃ puenire deſiderat ad pfectionem ex quo poſt culpã ab iniquitate ſua ſurrexit illa re cognita formidic pene cu3 amaro corde deplorat. Poſtea vero ꝯſurgit attẽdẽdo miſericordiã meã. S3 vt illã attigeꝛ faciã ad pfectionẽ ĩterpollatim ab ea me ſbtraho nõ p grãm: ſ3 p ſenſũ: q2 me ñ ſentit ĩ ſe. Hoc veritas ĩcarnata patefecẽ vobis qñ diſcipulis ait. Ego ibo ꝛ ad vos iterũ veniã. O ia q̃ dicebat illis ĩ pticulari ẽt ab oĩb⁹ pñtib⁹ atq3 futuris ĩtelligi dñt. Dixit igitur: ego ibo: ꝛ ad vos iterũ veniã: ꝛ ita fuit. Uꝛ ſpũ ſcõ ſup diſcipulos veniẽte ipſe quoq3 vẽit. Iã.n. ego dixi ſupra q2 ſpũs paclit⁹ nõ vẽit ſol⁹: ĩmo vẽit cũ potẽtia mea: ꝛ cũ ſapiẽtia dilectiſſimi filij mei qui mecũ ẽ vnũ: ꝛ cũ clemẽtia eiuſdẽ ſpũs ſci a me ꝓcedenſ ꝛ ab ipſo filio meo. Simili mõ dico tibi: q vt aĩa ſurgat ab imperfectione ſua me ſubtraho: q2 non h3 neq3 ſentit in ſe priſtinã ꝯſolatiõnẽ. Qñ iacebat ĩ culpa peccati mortalis ipſa diſceſſit a me: tũc ego grãm ſubtraxi ab ea pp eius culpã q2 ſancti deſiderij clauſerat ianuam: vnde ſole gratie priuata fuit non ex defectu ſolis: ſ3 ex dfectu peccatoris qui ianuam deſiderij ꝯtra ſolẽ clauſerat Recognoſcendo vero ſemetipſu3 atq3 tenebras ſuas appiendo feneſtrã euomendo putredinem peccatorũ ĩ

ſancta ⁊ humili confeſſione: tunc ad
animam indilate cuꝫ gratia redeo.
Sed aliquando ab ea me ſubtraho
non per gratiam: ſed ſolummodo ꝑ
ſenſum vt iam dixi. Hoc autem ita
facio vt humilietur ⁊ vt exercitiuꝫ
ſanctum aſſumat in veritate queren
do me: ⁊ vt probetur ī lumine fidei
⁊ perueniat ad prudentiam. Tunc
ꝟo ſi diligit abſqꝫ reſpectu ſui ⁊ cū
fide viua ⁊ cum odio ſancto ſui leta
tur ⁊ exultat in tempoꝛe laboꝛuꝫ ſe
reputans indignam habere pacem
atqꝫ mentis quietem. Et h̄ eſt ſecun
da res ex tribus de quibus tibi dixi
vꝫ oſtendere qualiter ad perfectio/
nem attingat ⁊ quid agit poſtqꝫ at/
tigerit. Hoc eſt enim quod agit: qꝛ
q̄uis anima ſentiat ꝙ ab ea me ſub
traxerim: non tamen vllo modo re/
trocedit: imo quottidie perſeuerat
humiliter in exercitio ſancto ſuo re
cluſa perſiſtens in domo noticie ſue
propꝛie vbi cum fide viua preſtola
tur aduentuꝫ ſancti ſpiritus: vꝫ me
qui ſum ignis ardentiſſime caritatꝭ.
Ibiqꝫ nō̄ expectat occioſe: ſed in vi
gilia ⁊ oꝛatione ſancta ⁊ continua: ⁊
non ſolum cum vigilia coꝛpoꝛali: ſꝫ
etiam intellectuali. Quia vꝫ oculꝰ
intellectus iugiter eſt apertus: quia
cuꝫ lumine fidei vigilat ad extirpā
dum a coꝛde cogitationes inutiles:
attendēdo diligenter mee caritatis
affectuꝫ vbi cognoſcet aperte: quia
nihil aliud volo ex eo niſi ſanctifica
tionem eius. Et hoc indubitantiſſi/
me: pꝫ in ſanguine dilectiſſimi filij
mei. Cum igitur oculus vigilat in
cogitatōne ſui atqꝫ mei ſemper oꝛat
oꝛatione bone atqꝫ ſācte volunta/
tis ⁊ h̄ eſt oꝛatio continua. Oꝛat eti
am actualiter: vꝫ in oꝛdinato tem/
poꝛe per ſanctam eccleſiam oꝛdina/
to ⁊ conſtituto. Et hoc eſt quod agit
anima que diſceſſit ab imperfectio/
ne. Et vt ad illā attingeret. ideo me
ſubtraxi non per gratiam: ſed ꝑ ſen
timentum. Etiam ab ea me ſubtra/
xi: vt humiliter ſuum deffectū agno
ſceret: qꝛ videndo ſe priuatam con/
ſolatione mea: ſi ſentit in ſe penaꝫ af
flictiuam atqꝫ debilem: neqꝫ virtuo
ſa ſtabilitate perſeuerare poſſe rep/
perit immediate poſt hec in ſe radi
cem ſpiritualis amoꝛis propꝛij: vn/
de materiam habet agnoſcendi ſu/
am imperfectioneꝫ. Et exurgere de
bet illico ſupꝛa ſemetipſam atqꝫ ſu/
pꝛa ſedem conſcientie ſue: ſedendo
coꝛripere debet huiuſmodi ſentimē
tum nec illud impune pertranſire
permittat: ſed cum impꝛoperio euel
lat a coꝛde radicem amoꝛis propꝛij
cum gladio bicipiti: vꝫ ipſius amo/
ris odio ⁊ amoꝛe virtutum.

Quomodo deum imperfecte di/
ligens etiam proximum imperfecte
diligit ⁊ de ſignis huius imprrfecti
amoꝛis. Capi. lxiiij.

ITem volo te noſce ꝙ omnis ī
perfectio ſiue imperfectio ma
nifeſtatur ⁊ acquiritur ī me. Simi/
liqꝫ modo manifeſtatur: ⁊ acquirit̄
proximo mediante. Simplices hoc
experiuntur: qꝛ frequenter amant
aliquos amoꝛe ſpirituali. Unde ſi
mei dilectionem pure ſine reſpectu

ſui recipiunt ⁊ habent etiam amo/
rem proximi pure bibunt. Sicut ac
cidit vaſculo quod impletur in fon
te ſi foras extrahitur: ⁊ ita foris ex
eo bibitur indubitater euacuatur.
ſi vero bibitur in fonte non euacua
tur: imo quottidie plenū ē: ſic amor
proximi ſpiritualis ⁊ temporalis de
bet in me bibi ſine reſpectu proprie
cōmoditatꝭ. A vobis. n. exigo ꝙ me
diligatis ea dilectione que vos: ego
diligo. Hoc vero mihi reddere nō
valetis: qꝛ vos amaui non amatus
a vobis. Ois amor veſter erga me
non eſt ex gratia: ſed ex debito. Naz
eſtis obligati me diligere. Ego vero
diligo vos ex gratia nō ex debito.
Ergo mihi reddere non valetis hūc
amorem quem a vobis exigo ideo
vobis aſſignaui proximum veſtruz
vt ei faciatis ea que mihi facere nō
poteſtis: vz vt eum gratioſe diliga/
tis abſqꝫ reſpectu proprie vtilitatis
ſiue cōmoditatis. Et ego reputo mi
hi facta quecunqꝫ facitis illi. Hoc
aperte veritas incarnata demōſtra
uit cuz paulo pſequenti dixit. Sau/
le. Saule quid me perſequeris: hoc
ita dixit imputando ſibi factam p
ſecutionem quaz irrogabat diſcipu
lis ſuis. Itaqꝫ talis amor omnio dz
eſſe purus. Et cū eodem amore quo
me diligitis etiam proximum ama
re debetis. Nunquid filia mea no/
ſti propter quid noſcitur illum im/
perfectum eſſe qui diligit hoc amo/
re ſpirituali: Si ſentit in ſe penam
afflictiuā quando ſibi videtur crea
turam quam ita diligit amori non
ſatiſfacere iudicando ſe nō diligi ꝙ̄
tum videtur ei diligere: ſiue quan/
d priuatur conuerſatione ſiue con
ſolatione ſua ſiue quando videt ali
um diligi pluſqꝫ ſe. Adhoc ⁊ ad alia
plurima ppendi poteſt ꝙ hic amor
tam in me ꝙ̄ in proximo ſuo imper
fectus adhuc eſſe manifeſte cōpro/
batur ⁊ ꝙ vaſculum huius amoris
bibitur extra fontem quamuis amo
rem a me prius attraxit. Sed quo/
niam imperfecte me diligebat etiaz
imperfectum amorem oſtendit illi
quem hoc amore ſpirituali diligit.
Et hoc abſqꝫ dubio ꝓcedit eo qꝛ ia
radix amoris proprij ſpiritualis a
corde non erat in totum euulſa. Et
ideo permitto frequēter: vt aliquis
hoc amore diligat aliquam creatu/
ram: vt hoc ipſo ſemetipſum agno/
ſcat atqꝫ ſuam imperfectionem. Iñ/
terdum inſuper ab anima me ſub/
traho non per gratiam: ſed per ſen/
ſum: vt ſe reducat in domo notitie
ſui: vbi perfectionem omnium vir/
tutum acquiret. Ego vero poſtea re
deo cum maiori lumine atqꝫ notitia
mee veritatis intantuz ꝙ poſſe tru
cidare propriam voluntatem amo
re mei ad gratiam ſingularem im/
putat. Jugiter etiam putare ſtudet
vineam anime ſue ſpinas inutiliuz
cogitationuz euellendo lapides vir
tutum hedificando fundatos i ſan/
guine yeſu chriſti crucifixi quos in/
uenit eundo per pontem ipſius ye/
ſu chriſti dilectiſſimi filij mei prout
iaz tibi dixi ſi meminiſti ꝙ ſup pon
te: vz ſuper doctrina mee veritatis
lapides erant in ſanguinis virtute
fundati. Naz exhibent virtutes vo

bis:vitam in virtute pretioſi ſan/ guinis eius.

De modo quem anima tenere de bet:vt ad amorem purum atq; libe ralem perueniat. Et incipit oratio/ nis tractatus. Capi.lxv.

POſtq; introiuerit anima tran ſcundo per doctrinā yeſu chri ſti crucifixi cum amore vero virtu/ tum:z odio viciorum cum ſancta p ſeuerantia deueniens ad domuʒ no titie ſue vilitatis atq; fragilitatis in cluſa permanet in vigilia: z oratio/ ne cōtinua penitus ab omni ſecula ri conuerſatione ſeparata:qz ſe clau ſit ex timore cognoſcēs imperfectio nem ſuam:z ex deſiderio peruenien di ad amorem purum atq; liberalē. Et quia prudenter agnoſcit q alio modo liberari non valet ideo preſto latur viua fide meum aduentum/p augumentum in ſe gratie mee. Sed in quo viua fides agnoſcitur? In p ſeuerantia virtutum: nullo tempo/ re retrocedendo p occurrentia quo modocunq;:vel vndecunq; prouenī ant: nec etiam orationē ſanctaʒ om mittere debet aliqua cauſa ſtatuto tempore niſi propter obedientiam: vel caritatem expreſſam. Aliter ab oratione diſcedere nō debet. Quia frequenter orationis ordinato tem pore diabolus amplius animam in feſtare conatur cum ſuis varijs fan taſijs atq; moleſtijs q̄ extra temp⁹ orationis. Hoc autem agit: vt ora/ tio ſancta oranti tedium generet in terduʒ in mente ſua dicens.hec ora tio nihil omnino tibi prodeſt:qz nō debes alia cogitare:nec aliud attē/ dere q̄ ad ea que dicis. Hoc aduer ſarius oranti perſuadet:vt perueni at ad tedium z ad mentiſ confuſionē z omittat orationis exercitium qđ eſt velud armatura fortiſſima cum qua ſe viriliter anima deffendit ab omnibus aduerſarijs eius: quando tenetur cum amoris affectuoſi ma/ nu z cuʒ brachio liberi arbitrij:tūc virtuoſe pugnat in armatura predi cta cum lumine ſancte fidei.

Qualiter anima peruenir̄ debet ab oratione vocali ad mentalē. Re citatur etiaʒ vna viſio per hanc an imam habita. Capi.lxvi.

FJlia cariſſima noueris q in oratione humili continua z fideli cum vera perſeuerātia lucra/ tur anima perfectionem z oēm vir/ tutē. Et ideo dʒ in ea pſeuerar̄: z nū q̄ illā omittere pp aduerſantia q̄cū q; ſiue pcedāt ab illuſiōe:vel a fra/ gilitate ppria:vʒ ex cogitationibus imūdis: vel a carnali motu corpo/ ris iordinato:vel pp inutilia vba cu iuſcūq; creature. Diabolus.n.aliqñ icitat z ſollicitat aliquē ad loquen/ dū:vt oratē ipediat. Hec oia poſter gar̄ dʒ cū ſancta pſeuerātia. O q̄tū ē aīe dulcis atq; pficua mihiq; gra ta talis oīo q̄ fit i domo notitie pro/ prie humilitatis atq; vilitatis z in agnitiōe mee bonitatis oculū itelle ctus apiendo cū lumine ſciſſime fi/ dei z cū affectu mee caritatis habū dātie. Que caritas vobis ſcā ē viſi/

bilis ĩ vnigẽito viſibili filio meo di/
lectiſſimo quam vobis aptiſſime de
monſtrauit ĩ ꝑtioſo ſanguine ſuo.
Qui ſanguis aĩam ĩebriat ⁊ induit
cã igne diuine caritatis ei ꝑbẽdo ci/
bũ venerãdi ſacramẽti qð ego ĩ apo
techa miſtici corporis ſãcte matris
eccleſie collocaui: vʒ corpus ⁊ ſan/
guinẽ vnigeniti filij mei qui ẽ vere
deꝰ ⁊ homo. Qð ordinaui miniſtrã
dũ ꝑ manus vicarij mei qui claues
hʒ huius ꝑtioſi ſanguinis. Hec eſt
apotheca ð qua tibi ſupra dixi quã
ſuꝑ põtẽ ꝯſtruxerã ⁊ collocaueram ex
qua cibũ aſſumerẽt atqȝ ꝯfortaren
tur viatores ⁊ ꝑegrini tranſeũtes ꝑ
doctrinã veritatis ĩcarnate ne ꝑꝑ ĩ
becillitatẽ ĩ via defficiãt. Iſte cibus
ꝯfortat modicũ atqȝ ſatis iuxta de/
ſiderium aſſumẽtis quocũqȝ mõ ſu
mat̃: vel virtualiter: vel ſacramẽta
liter. Sumit̃.n. ſacramentaliter qñ
cõicãdo quis actualiter accipit ho/
ſtiã ꝯſecratã a ſacerdote. Virtualit̃
aũt ĩtelligit̃ qñ quis ſolũmõ ex deſi/
derio ſãcto cõicat ex auiditate cõio
nis: ac ẽt ex ꝯſideratõe ꝑiter ⁊ deuo
tione ſanguinis yhu xp̄i crucifixi
vbi reꝑꝑit affectũ exceſſiue caritatꝭ
eius quã deguſtauit: ⁊ agnouit ĩ ſan
guine quẽ attẽdit effuſum cũ ineſti
mabili caritate diuina. Et ideo ſuc
cenditur ibi cum ſancto deſiderio ⁊
inebriatur atqȝ ſatiatur aĩam inue/
niendo plenã caritate mea diuina
pariter ⁊ proximi ſui. Hec aũt vbi
acquiſiuit. In domo notitie ſui cum
oratione ſancta vbi perdidit ĩperfe
ctionem ſicut apoſtolus petrꝰ ⁊ alij
diſcipuli recluſi ſtantes in domo cũ
vigilia ⁊ oratione perdiderunt im/
perfectionẽ ⁊ ibi perfectionem ade
pti ſunt: vʒ cum perſeuerantia cõ/
dita cum lumine ſanctiſſime fidei.
Sed exiſtimare noli ꝙ tantũ ardo
rem atqȝ nutrimentum ab hac ora/
tiõe recipiat ille qui ſolummodo cũ
oratione vocali procedit prout ani/
me multe faciunt quarũ oratio po
tius ẽ in verbis ꝙ̃ in affectu cordis
que non videtur ad aliud attender̃
niſi vt expleant numerum aliquorꝫ
pſalmorum: vel orationum aliarũ
⁊ expleto numero quem in corde ꝑ
poſuerunt vltra cogitare non vidẽ/
tur. Euidẽter apparet ipſos affectũ
⁊ intentionem ad orationem ſolum
modo vocalem appoſuiſſe. Sed ita
procedere non oportet: qꝛ niſi faciãt
aliud vltra modicum fructum ex
hoc haberent mihi quoqȝ modicum
eſſet acceptum. Si vero petas: vtrũ
hec oratio vocalis õmitti debeat: qꝛ
non videtur omnes eſſe tractos ad
orationem mentalem: Non ſed pru
denter ⁊ ordinato modo procedẽdũ
eſt. Naʒ optime noui ꝙ ſicut anima
prius eſt imperfecta ꝙ̃ perfecta: ſic
eſt etiam oratio ſua. Debet ergo ne
tranſeat occioſe cum adhuc eſt imꝑ
fecta cum oratione vocali proceder̃
vel inchoare: tamen addendo men/
taleʒ orõnẽ iuxta poſſe: vʒ dũ verba
ore proffert mentem eius in affectũ
excellentiſſime caritatis mee dirri/
gere conetur: ⁊ eleuare cum conſide
ratione generali: peccatorum ſuo/
rum atqȝ ſanguinis vnigeniti filij
mei: vbi repperiet habundantiam
mee caritatis ineſtimabilis atque

remiſſionem omnium peccatorum
eius. Hoc autem ideo facere debet
vt in ſui notitia ⁊ ſuorum defectuū
conſideratione faciat eam intellige
re bonitatem meam in ſe ⁊ cum ve/
ra humilitate faciat animam ipſaꝫ
in ſuo ſancto exercicio perſeuerare.
Nolo tamen ipſos deffectus in par/
ticulari ab orante cōſiderari: ſed in
generali: ne mens inquinetur ſiue
contaminetur in recordatione par/
ticularium atqꝫ turpium peccato/
rum. Inſuper admoneo ꝙ homines
nō acceptent ſiue retineant in ſe cō
ſiderationem ſolummodo peccato/
rum ſiue in generali: vel in particu
ri ſine cōſideratione atqꝫ memoria
ſanguinis: ⁊ magnitudinis diuine
miſericordie: vt inde non veniant ī
confuſionem. Quia ſi notitia ſui ⁊
conſideratio peccatorum non cōdi
retur cum memoria ſanguinis atqꝫ
miſericordie permanerēt homines
in confuſione ſua. Et cuꝫ ipſa ſimul:
⁊ aduerſario demone qui ſub colore
contritionis: ⁊ diſplicentie pecca/
torum. eos adduxit in eam vltimo
pertingerent ad eternaꝫ damnatio/
nem non ſolummodo propter hoc:
ſed quoniam inde venirent ad de/
ſperationem niſi cum lumine fidei
miſericordie mee brachium aſſume
rent. Et aduerte: ꝙ iſta ē valde ſub/
tilis: ⁊ magna fraus cuꝫ qua diabo
lus etiam ſeruos meos irretire ſiue
decipere conatur. Et ideo propter
vtilitatem veſtrā atqꝫ diaboli frau
dem euitandam: ⁊ vt in conſpectu
meo ſitis accepti oportet ꝙ iugiter
affectum ⁊ animam veſtram ampli
ando dilatetis ad conſiderandam:
⁊ amplectendam ineffabilem miſe
ricordiam meam cum vera humili
tate. Noſti nanqꝫ ꝙ ſuperbia diabo
li ſuſtinere nullo modo poteſt hu/
militatem anime: neqꝫ ſua confuſio
mee bonitatis amplitudinem īmē
ſam atqꝫ caritatem inquantum ani
ma ſperet in me. Unde ſi meminiſti
quando diabolus te proſternere ſi/
ue decipere volebat ex cōfuſione vo
lens oſtendere tibi ꝙ vita tua frau/
dulenta fuiſſet ⁊ non in veritate ne
qꝫ te ſm̄ voluntatem meam ambu/
laſſe: tu feciſti quod vtiqꝫ facere de/
buiſti: ⁊ vt bonitas mea te docuit q̄
quippe bonitas alicui vere petenti
non denegatur: vꝫ humiliter eleuā
do mentem ad miſericordiam meā
dicens. Ego confiteor aperte creato
ri meo ꝙ vita mea quottidie fuit in
tenebris: tamen ego latitabo fideli/
ter in plagis ieſu chriſti crucifixi: ⁊
in ſanguine ſuo pretioſo maculas om
nium iniquitatum mearum abluā
⁊ cum ſancto deſiderio gaudebo iu/
giter in creatore meo. Noſti ꝙ indi
late diabolus auffugit. Poſtea ve
ro cum alia vice rediret volendo te
per ſuperbiam in altum eleuare di
cens: Tu es perfecta deo valde pla
cens: vnde non expedit: vt vlterius
affligendo te peccata tua: quia ſunt
abluta deplores. Tu vidiſti viam
per quā ambulare debebas: vt ego
te docui: vꝫ humiliando te reſpondi
ſti temptatori demonio dicens. Jo/
annes baptiſta nunqꝫ offendit ⁊ in
vētre matris a deo ſanctificatꝰ exti
tit ⁊ nihilominus tantam peniten/

tiam egit:ego vero miſerabilis ple
na tot iniquitatibus adhuc incipere
neglexi:vel paruam agere peniten
tiam:vel ipſum agnoſcere creatoꝛeꝫ
atqꝫ dominum meum in gemitu: ⁊
contritione coꝛdis:attente conſide-
rando quis eſt deus qui a me ſic ſu-
it offenſus:⁊ qualis ego ſum iugiter
ipſum offendens. Tunc ipſe diabo-
lus humilitatem anime tue ſuſtine
re non valens: neqꝫ ſpem in bonita
te mea conceptaꝫ tibi dixit. Tu ſis
a deo maledicta:qꝛ modum in te re
perire nequeo. Si te per confuſionē
in infimis depꝛimo:⁊ tu per miſeri
coꝛdie diuine ſpē in altum erigeris:
⁊ ſi te ponere conoꝛ in altum:⁊ tu te
metipſam ad infima depꝛimis: de-
ſcendens etiam in infernum ex hu-
militate:inſuper etiā in inferno me
perſequeris. Ulterius igitur ad te
non veniam eo qꝛ dure me percutis
valido bacculo caritatis. Ergo de-
bet anima notitiam excellentiſſime
bonitatis mee condire cum ſui noti
tia:⁊ econuerſo notitiam fragilitatis
⁊ vilitatis ſue cum notitia mee bo-
nitatis. Et iſto modo vocalis oꝛatio
vtilis erit anime ſic oꝛāti mihi quo
qꝫ valde placebit. Et ab hac vocali
oꝛatione imperfecta cum exercitio
ſancto perſeuerando perueniet ad
mentalem oꝛationem perfectaꝫ. Sꝫ
ſi voluerit ita ſimpliciter omnino ꝑ
ficere numerum ſuum in mente ſua
diſpoſitum:vel ſi pꝛopter oꝛationeꝫ
vocalem ōmitteret oꝛationem men
talem:a via perueniendi nimis er-
rat. Occurrit aliquando ꝙ anima
cuꝫ tanta pꝛocedit ignoꝛantia. ꝙ ex
quo concepit in mente ſua quoſdaꝫ
pſalmos:vel al quotiens oꝛationeꝫ
dominicaꝫ voce reppetere viſitabo
gratioſe mentem eius modo ꝑ vnā
viam modo per aliam. Quandoqꝫ
cum vno lumine vere notitie ſui cū
inuſitata contriti ne peccatoꝛum
ſuoꝛum quandoqꝫ cum amplitudi-
ne diuine caritatis immenſe: quan-
doqꝫ ponendo menti ſue diuerſimo
de pꝛout mihi placet: vel ipſa deſi-
derat vnigeniti filij mei pꝛeſentiaꝫ
in obiectum. Ipſa tamen ignoꝛans
anima viſitationem meam quaꝫ in
ſe percipit omnino derelinquit: vt
numerum quem in coꝛde diſpoſuit
explere poſſit quaſi faciendo ſibi cō
ſcientiam imperfectum numerum
illum ōmittere quem ceperat. Non
debet igitur ita facere: qꝛ patenter
a demonio fraudaretur ⁊ illuderet
ita faciēdo. Sed illico ſentiendo mē
tem ex viſitatione mea diſpoſitam:
oꝛationem vocalem ōmittere debet
poſtea ꝓ trāſacta mentali ſi ei va-
cat ea que ſibi pꝛopoſuerat perficere
poterit. Si vero cōmode non valet:
ad tedium ſiue mentis confuſioneꝫ
adduci nullo modo debet:⁊ ſic oꝛdi
nate pꝛocedet. Excepto diuino offi-
cio ad quod omnes clerici atqꝫ reli-
gioſi ex debito ſunt obligati vſqꝫ ad
moꝛteꝫ:qꝛ ſi non perſoluerent illud
indubitanter offenderent. Et ſi tem
poꝛe quo perſoluere debēt illud ele
uari:vel attrahi mentem ex deſide-
rio ſentirent ſibi pꝛouidere dn̄t: ho-
ram pꝛeueniendo:vel ſaltem poſtea
ſubſequendo ita ꝙ officium debitū
nullatenus ōmittatur. De ſingulis

aliꝗs orationib⁹ anima debet īchoa
re vocaliter: vt attingere poſſit ad
orationem mentalē:quam orationē
vocalem ōmittere debet quando ꝑ/
cipit a me viſitari ſicut iā dixi. Hec
vocalis oratio facta ſicut ē expͥſſuꝫ
attinget ⁊ adducet ad perfectionē.
Et ideo nō debet oratio vocalis om
mitti quocunqꝫ modo facta fuerit:
ſed ordinate quiſqꝫ dꝫ ꝓcedere ſicut
iam dixi. Et ita perſeuerantes agen
do ſanctum exercitium: orationem
in veritate guſtabit ⁊ cibum ſangui
nis vnigeniti filij mei. Et ideo dixi
tibi ꝙ aliquis virtualiter cōmuni/
cabat:licet non ſacramentaliter: vꝫ
affectuoſo deſiderio guſtando cari/
tatem ineffabilem yeſu chriſti quaꝫ
in ſanguine ſuo ꝓ̃tioſo cognouit ora
tione mediante modicum ⁊ habun/
dantius iuxta deſiderium' orantis.
Si quis cum modica prudentia ꝓ/
cedit:⁊ abſqꝫ modo:modicum inue/
nit:qui vero cum magna multum ī
uenit:q̃ quanto magis aīa conatur
ab his infimis affectum ſuum elon
gando ſoluere:⁊ in me ligare cuꝫ lu
mine intellectus tanto plus agno/
ſcit. Et quāto plus agnoſcit plus di/
ligit:⁊ quanto plus amat tāto plus
anima guſtat. Igitur attēde ꝙ ora
tio perfecta non acquiritur in mul/
titudine verborum: imo cum affe/
ctuoſo deſiderio in me conſurgente
cum notitia ſui pariter ⁊ mee boni/
tatis in ſe:nec vnū abſqꝫ reliquo ſit:
⁊ ita pariter habebit orōnē vocaleꝫ
atqꝫ mentaleꝫ: q̃ optime ꝯueniunt
vt actiua vita cū cōtēplatiua:q̃uis
oratio vocalis:vel mētalis appella/
ri multipliciter valeat. Q̃ dixi tibi
ꝙ ſanctum deſideriuꝫ anime: vꝫ vo
luntas bona continua: vocatur ora
tio:que voluntas actualiter ordina
to tempore cōſurgit ⁊ eleuatur ī me
vltra prefatam orationem continu
am ſancte voluntatis. Et h̄ vocalis
oratio cuꝫ huiuſmodi ſancto deſide
rio quandoqꝫ fit ordinato tempore:
aliqñ vero preter ordinatū tp̄s: vel
vltra tale tp̄s īdeſinenter: vt expo/
ſtulat vera caritas in ſalutē ꝓximo
rum: vel aliter expediens erit iuxta
gradum in quo poſitus eſt orās.
Quilibet operari tenetur in ſalutē
animarum ſm ſtatū eius iuxta ſan
cte voluntatis exordiuꝫ. Et ita quic
quid opatur vocaliter: vel actualit̄
in ſalutē aīaꝝ ē vnum orare virtua
liter:q̃uis actualiter: ēt orat in tp̄e
debito ⁊ in loco deputato. Etiā pre/
ter hanc orationē debitā oīa q̄cūqꝫ
facit i caritate dei ⁊ proximi ꝯſtitu
tus ēt ad exercitiū eius actuale:to/
tum vocari poteſt oratio continua:
q̃ non ceſſat orare qui non ceſſat be
nefacere. Et ideo dixi tibi ꝙ oratio
multis modis fiebat ſi fuerit voca/
lis vnita mentali. Quoniam actua
lis oratio vocis facta modo ꝓ̃dicto
procedit ab affectu ſincere caritatis
qui caritatis affectus ꝓ ꝯtinua ora
tione reputatur. Nunc audiſti qua
liter ad orationem mentalem attin
gitur:vꝫ cum exercitio ſancto atqꝫ
perſeuerātia: ⁊ ꝙ ōmittatur oratio
vocalis ꝑꝑ mentalem cum aīam vi
ſito. Inſuꝑ audiſti q̄ ſit oratio cōis ⁊
vocalis cōiter extra tp̄s ordinatū ⁊
orō bone atqꝫ ſancte voluntatis eti

ani de quibuſlibet exercitijs i ſe: vel in primo factis cū bona voluntate extra tp̄s orōni deputatuʒ ⁊ ordinatum. Igitur aīa dʒ ſemetipſam virtuoſe calcaribus vrgere ſancte ſolicitudinis cū hac oratione ſancta que parit veluti fructifera mater in aīa virtutes oēs ⁊ iugiter eas alit ⁊ ad perfectioneʒ adducit. Hoc eſt ergo qḋ agit anima que recluditur ī domo notitie proprie ſui ⁊ que peruenit ad amorem amici pariter ⁊ filialem. Quod niſi teneat per viam ſuperius exp̄ſſam quottidie remanebit in tepiditate ⁊ in ſua īperfectione. Et amaret tantum quantū in ſe pcipere videret vtilitatē: vel ꝯſolationē a me: vel a proximo ſuo.

De fraude quā homines īīcidūt qui deum diligunt ⁊ ei ſeruiunt ex propria vtilitate. Capi. lxvij.

DE qua quidē īpfecta dilectione volo tibi pandere fraudē vnā quaʒ hoīes in ea recipe poſſunt qn̄ me diligunt delectatione ꝑpria. Unde volo te noſce ꝙ ille ſeru⁹ meus qui me diligit imperfecte poti⁹ exquirit ⁊ amat conſolationem propter quaʒ me diligit q̄ʒ me. Et i hoc aperte perpendere poteſt: q2 defficiente conſolatione ſiue ſpirituali: vʒ ī anima quo ad religioſos viros atq̄ʒ ſpirituales: ſiue conſolatione temporali quo ad ſeculares qui viuunt cum quibuſdam actibus virtuoſis illico turbantur ipſo facto cum agitātur: vel ab aliqua leui tribulatione quam indubitanter eis concedo propter vtilitatem eoruʒ. Et ſi quis ab eis interrogaret: quare turbamini: reſponderent q2 recepi tribulationem: ⁊ illud bonū qḋ agere ſolebaʒ in proſpitate nunc iuditio meo quaſi perdo q2 non opor illud aīo leto ⁊ puro corde ſicut hactenus. Et hoc accidit pp̄ huiuſmodi tribulationem q2 prius valde melius operabar. ⁊ cum maiori tranquillitate cordis q̄ʒ in preſenti faciam. Qui dicit ita: deceptus ē a propria delectatione. Non. n. veꝝ eſt ꝙ illa tribulatio ſit in cā: nec etiam ꝙ ipſe minus amet neq̄ʒ minus valeant ea q̄ nūc operatur. Operatio nāq̄ʒ facta tēpore tribulationis in ſe tantum valet quantum valuit ante: vʒ in tempore conſolationis: imo plus valere poſſet inquantum haberet in ſe patientiam. Sed hoc accidit ei qm̄ in proſperitate delectabatur vbi cum actu modico virtutis alicuius amabat me ibiq̄ʒ mentem eius aliquali pace fouebat operatione tantilla. Cum ergo priuatur illo vbi requiem aliquam habere videbatur iudicat eſſe priuatuʒ in quolibet opere ſuo quiete ſalutari. Sed non ē ita proculdubio. hominibus aūt huiuſmodi ꝯtingit velut homini qui moraṫ in pulcro viridario qui ꝑ eo ꝙ ibi delectatur in ſua operatiōe quieſcit ⁊ videtur ei habeṙ requiē ī opatione ſua: ſed ipſe requieſcit in delectatione quā hʒ ex viridario. Et apte cognoſcit eſſe verum ꝙ amplius in viridario q̄ʒ in operatione delectatur quoniam ablato ſibi viridario ſe percepit illico delectatione

priuatum. Sed ſi principalem affe/
ctum atq; delectationem in ope ſuo
po‹ſ›uiſſet non amiſiſſet: imo ſecū ha
beret: qm̄ exercitium operandi bo/
num amitti non poteſt vltra volū/
tatem hominis q̄tuis ei fuerit abla
ta delectatio pſperitatis velut iſti
viridarium. Igitur iſti falluntur i
coꝝ opibus a propria paſſione. Un
de tales dicere conſueuerunt. Mi/
hi conſtat q̄ melius operabar ⁊ am
pliorem conſolationem habebam:
ante tribulationem iſtam q̄ꝫ nunc
⁊ valde magis optabam agere mul
ta bona: nunc vero nullatenus: i a
facere delector huiuſmodi ſermones
eorum veritatem offendunt: quia ſi
prio delectati fuiſſent in bono amo
re boni ⁊ virtutis: nullo modo per/
didiſſent affectum illum: neq; deff/
eciſſet in eis: imo potius augumen/
tatus eſſet. Sed qm̄ illorum opera
virtuoſa erant in proprio bono fun
data: vz in reſpectu proprie conſola
tiōis ⁊ delectatōis ideo deffecit. hec
eſt illa fraus qua decipiūtur cōmu
niter homines in quibuſdam eoꝝ
bonis operi‹b›us. Mi proculdubio
falluntur a ſemetipſis: vz a propria
delectatione ſenſuali.

De fraude qua decipiuntur eti/
am ſerui dei qui deum amant hac i
perfecta dilectione: iam dicta.

Capi. lxviij.

Serui quoq; mei qui adhuc in
amore ſunt imperfecto querē
tes ⁊ amantes me reſpectu conſola/
tionis vel vtilitatis proprie quam
in me repperiunt aliquando decipi
untur. Nam q2 ſum omnium bono
rum que ſiunt indubitantiſſime re
munerator amplius: vel minus iu/
ſta menſuram amoris opantis exhi
beo mentales conſolationes oratio/
nis tempore quandoq; per vnū mo
dum ⁊ aliquando per alium. Hoc
aūt ego non ago: vt ignoranter ani
ma potius acceptet ⁊ attendat en/
ſenium ſiue donū conſolationis qd
exhibetur a me q̄ꝫ attendat ad me
largitorem: ſed vt attendat princi/
paliter mee caritatis affectum cū
qua largior ⁊ idignitatem eius qui
recipit q̄ꝫ delectationem proprie cō
ſolationis. Si vero velut ignorans
⁊ ingrata voluerit attēdere magis
ad conſolationem propriā q̄ꝫ ad af
fectū mee caritatis erga ipſam val
de damnificatur atq; decipitur: vt
ego tibi dicam. Nam a propria con
ſolatione decepta querit eā ⁊ ibi de
lectatur in tantū q̄ aliquando cō
ſolationem ſeu viſitationem meam
in ſe percipiendo proſequi conabi/
tur viam quam alias tenuit quan/
do eam repperit: vt eam inenire va
leat. Ego vero non vniformiter ani
me cōcedo: imo valde diuerſimode
prout expedire video atq; bonita/
ti mee placet: vt ex hoc agnoſcere poſ
ſint omnes q̄ habeo multa doaria
quibus amicos meos habundantiſ
ſime ditare valeo. Si cum ignoran/
tia ſua procedere decreuerit ipſam
omnino queret habere per eundem
modum quemadmodum ſi ſpiritui
ſancto legem imponere vellet. Sed
non ita facere debet: imo virili cor/
de tranſire vz per pontem doctrine

yeſu chꝛiſti crucifixi ⁊ ibi recipere
cum humilitate coꝛdis:eo modo:eo
loco:⁊ eo tépoꝛe pꝛout bonitati mee
tribuere placet. Et ſi ei non tribuo
quicqꝫ:illud etiam non tribuere nõ
ex odio:ſed ex amoꝛe° pꝛocedit: vt vꝫ
anima me querat in veritate: neqꝫ
me ſolum ex pꝛopꝛia delectatione
ſua diligat: ſed humiliter acceptet
affectum mee caritatis ampl·us ꝙ
illam delectationem quaꝫ inuenit.
Quia ſi quereret ipſam delectatio/
nem iuxta voluntatem ſuam ⁊ non
iuxtã meam inueniet pꝛoculdubio
penam atqꝫ confuſionem intollera/
bilem quando ſe pꝛiuatam inueni/
et illa delectatione ſua quaꝫ anime
ſue poſuerat in obiectum. Hi ſunt
illi qui conſolationem eligere volũt
iuxta beneplacituꝫ eoꝛum. Inueni
entes.n.in mentibus eoꝛum aliquo
tiens de me conſolationem volunt ĩ
illa perſiſtere iugiter. Et incurrunt
aliquando in tantam ignoꝛantiam
ꝙ eos viſitando per aliũm modum
mihi faciunt impꝛudentiſſime reſi/
ſtentiam:nec acceptabunt niſi viſi/
tentur illo modo quo fuerant ima/
ginati. Iſte deffectus a pꝛopꝛia paſ/
ſione pꝛocedit:ac ab illa delectatio/
ne ſpirituali quam in me repperit:
Hec anima decipitur eo ꝙ eſſet im
poſſibile continuo vño modo perſe/
uerare:qꝛ ſicut anima fixa ſtare nõ
valet oꝫ.n.ipſam in virtute pꝛofice
ret vel a virtute deficere: ita mens
in vno ſtatu iugiter ĩ me ſolummo/
do cuꝫ vna gratia ſtare non poteſt:
ĩmo largioꝛ varias atqꝫ differẽtes.
Nam aliquando cõcedo mentale

gaudium valde ſolatioſum aliquã/
do magnam contritionem cum tan
ta diſplicentia ſui ꝙ videbitur in ſe
mentem habere turbatam. Quan/
doqꝫ moꝛoꝛ ĩ anima neqꝫ me ſentit.
Quandoqꝫ foꝛmabo veritatem in/
carnatam ante oculum intellectus
variȷs modis: tamen nõ apparebit
anime:tantam iocunditateꝫ atqꝫ ca
loꝛem in ſe percipere: vt huiuſmodi
viſioni videretur debere ſequi. Ali/
quando vero nõ videbit ⁊ habebit
valde magnam delectationeꝫ. Hec
omnia facio,paterna caritate motꝰ
vt anima conſeruetur ⁊ in virtute
pꝛoficiat humilitatis atqꝫ perſeue/
rantie:vt etiam inſtruatur ne mihi
legem imponere velit:neqꝫ fineꝫ ſu/
um in conſolatione pꝛopꝛia ſenſiti/
ua:ſed ſolũ in virtutibus in me fun
datis. Et cum humilitate ſuſcipiat:
vtrunqꝫ tempus: ⁊ cum affectu ſin/
cere caritatis accipiat affectum me
um cum quo ſibi tribuo:cuꝫ fide vi
ua credens ꝙ ea que ſibi ꝯcedo ſunt
vel pꝛo neceſſ:tate ſue ſalutis:vel vt
ad perfectionẽm attingat. Igitur ĩ
humilitate conſiſtere debet facien/
do pꝛincipiuꝫ atqꝫ finem in affectu
paterne mee caritatis:⁊ in ipſa cari
tate percipere delectationem ⁊ dele
ctationem iuxta voluntatem meaꝫ
⁊ non iuxta ſuaꝫ. Iſte modus eſt ad
vitandũm fraudem inimici ſiue de
ceptionẽm:a me cũncta recipiendo
per affectuoſum amoꝛẽ qui ſum om
niũ ſinis felix ⁊ optabilis. Ideo fun
dari cuncta dñt in mea voluntate.

De his qui ne perdant ꝯſolationẽ

propiam negligunt proximū in ſua neceſſitate. Capi.lxix.

Dixi tibi de fraude qua decipiuntur illi qui ſuo modo guſtare me volunt ī mentibus eorum. Modo fraudem aliam exprimere tibi volo qua decipiūtur illi qui ſolicite quottidie procurāt habere cōſolationem propriam in mentibus eorum intantum ꝙ aliquando videbunt proximum ſuum in magna neceſſitate ſpirituali ſiue tēporali: nec ei ſubuenient ſub colore virtutis ⁊ dicent. Ex hoc ego perdo conſolationem atqꝫ pacem anime mee: nec horas congruo tempore perſoluo. Unde q2 non habent: vt aſſerūt in ſe cōſolationem iudicant offendiſſe ſiue perdidiſſe me. Ipſi vero decepti ſunt a propria delectatiōe ſpirituali mētis eorum. Et valde magis offendūt me non ſubueniendo neceſſitate proximi ſui ꝙ̄ ſi dimitterent omnes cōſolationes eorum: quoniam exercitia quecunqꝫ tam vocalia ꝙ̄ mentalia ſūt a me diſpoſita: ⁊ ordinata vt homo perueniat ad perfectam caritatem mei atqꝫ proximi ⁊ vt in ipſa caritate virtuoſe conſeruetur. Itaqꝫ grauius me offendit ōmittendo caritatem proximi ꝓpter ſuū exercitium actuale ſiue quietem mētis ꝙ̄ ſi dimitteret exercitium amore proximi. Nam in caritate proximi me reperiunt: in delectatione vero propria vbi me querunt eſſent omnino me priuati: quia non ſubueniendo proximo quando neceſſarium ē: ipſo facto ſunt ipſius proximi caritate priuati: ⁊ īminuta caritate proximi etiam affectus meus imminuitur erga ipſos. Affectu vero diminuto pariter ⁊ conſolatio diminuitur. Itaqꝫ lucrari putantes valde perdunt ⁊ volentes perdere lucrantur. q2 ſi volunt in ſalute proximi ꝓprias ōmittere conſolationes lucrātur in anima ſua me per gratiam ⁊ etiam proximum ei caritatiue ſubueniendo in ſuis opportunitatibus ⁊ ita guſtarent omni tempore dulcedinem affectuoſe caritatis mee. Cū autem hoc ōmittunt iugiter ī pena cōmorantur. Nam oportet aliquando ꝙ ipſi proximo ſuo ſubueniant: vel obedientia compellente: vel ex caritate: vel ex infirmitate corporali ſiue ſpirituali. Tunc ei ſubueniendo ſentit in ſe penam atqꝫ mentis tedium ⁊ efficitur incōportabilis omnibus cum quibus aſſidue conuerſatur. imo etiā ſibimetipſi. Siquis vero peteret ab eo quare ſentis iſtā penam: Illico reſpōderet. Quia mihi videtur amiſiſſe pacem atqꝫ mentis mee quietem: ⁊ multa bona que facere ſolebam ōmiſi: vnde reputo deum offendere. Sed nō eſt ita. Iuditiū.n. eius in propria delectatione collocatum eſt. Ideo neſcit agnoſcere ſiue diſcernere vbi conſiſtat offenſio ſua: q2 ſi bene videret intelligeret offenſam in carendo ſua conſolatione mentali: vel ōmittendo ſanctum exercitium oratiōis: tempore neceſſitatis proximi ſui: non exiſtẽ imo conſiſtẽ carentia caritatis proximi ſui cui ſeruire debet atqꝫ cum caritate ſubuenire iuxta poſſe ſuū

amore mei. Itaqꝫ vides ꝙ fallitur ex amore proprio ſpirituali circa ſe metipſum.

De deceptione qua falluntur illi qui ſuum affectum poſuerunt in cōſolationibus atqꝫ mentalibus viſionibus. Capi.lxx.

ET aliquando cōtingit ex hoc amore ſpirituali ꝓprio ꝙ anima maius damnum incurrit: qꝛ ſi ſuum affectuꝫ ſolummodo collocat in querendo mentales conſolatiōes atqꝫ viſiōes quas ego frequētiſſime largior amicis meis: quando ſe priuatam illis videret incidit in amaritudinem atqꝫ mentis intollerabile tedium: qꝛ ſe iudicat gratia eē priuatam cuꝫ ab ea me quandoqꝫ ſubtraho non per gratia ſed per ſentimentum a mente ſua ſicut iam tibi dixi: vt ita perueniat ad perfectionem. Ipſa vero cadit in amaritudinem ⁊ ei videtur arram inferni guſtare percipiendo ſe conſolatiōe priuatam ⁊ moleſtijs multarum temptationum agitari. Nullo modo debet in tantam ignorantiam incidere: nec ita ꝑmittere ſe decipi ab hoc amore proprio ſpirituali ꝙ non itelligat veritatē: ſed in ſe cognoſcat ſore me qui ſum illud eternum bonū qđ ei conſeruo bonam voluntatē in tpe belli q̄ non ſequitur cū ꝯſenſu tēptationes illas a quibus ī mēte moleſtatꝛ. dꝫ igit humiliare ſe reputando ſe: pace ſiue quiete mētis īdignā. Et ideo freqūter ab anima me ſubtraho: vt in humilitate perſiſtat: ⁊ vt veritatem meam in ſe cognoſcat quaꝫ in bona voluntate reppit quā ego ſibi conſerue tempore bellorum ⁊ vt ipſa non aſſueſcat accipere vel optare ſolummodo lactis dulcedinem: vꝫ huiuſmodi conſolationes: īmo ſe viriliter applicet ad pect⁹ veritatis incarnate: vt vna cum lacte carnem etiam aſſūmat: vꝫ attrahendo dulcedinem affectuoſe caritatis mee mediāte carne yeſu chriſti crucifixi. Hoc itelligo de doctrina ſua ſalubri de qua vobis feci pōteꝫ vt per illuꝫ ad me venire poſſitis. Ad hunc ergo finem ab animabus aliquando me ſubtraho. Si prudenter incedunt ego poſtea redeo ad ipſas cum lumine maiori: dulcedine: fortitudine: atqꝫ caritatis ardore. Si vero quando me ſubtraho recipiunt cum tedio triſtitia ⁊ confuſiōe mentis modicum inde lucrantur ⁊ ī ſua tepiditate perdurant.

Quomodo prefati qui delectantur in mentalibus viſionibus aliqñ decipiuntur a diabolo qui ſe tranſfigurare poteſt in angelum lucis. Et de ſignis quib⁹ poteſt agnoſci: quādo viſio procedit a deo: vel a demonio. Capi.lxxi.

POſt hec aīe tales aliqñ recipiūt a demonio fraudē aliaꝫ trāſformādo ſe in angelū lucis. Qm̄ i eo qđ ītelligit aīam optare ſeu recipe diſpoſitā: tēptationis laqueum inuenire conatur: vnde qꝛ mentē videt inclinatam ⁊ allectam ad dulcedinem proprie delectationis: ⁊ in huiuſmodi viſionibus mentalibus

ex deſiderio cõmorari:ipſe diabolus in illa mẽte ſe transformat in diuerſis modis. Aliquãdo ſub forma mee veritatis:vz yeſu chriſti:aliquando ſub angelica forma ſe demonſtrat: vel aliquorum ſanctorum meorum ſicut intellexerit animam libentius acceptare. Hec autem facit vt eam illaqueare poſſit hamo proprie delectationis ſpiritualis ad quam auiditate tanta deſideriuz inclinatur. Et niſi ſollicite conſurgat anima cũ humilitate profunda contemnẽdo realiter viſiones atq̧ conſolationes iſtas:hec hamo capta remanet ĩ manu diaboli. Sed anima prudens in illis non apponit affectum ſuum: imo quantum eſt in ſe reſpuit:ex humilitate ſe reputans illis indignaz: ⁊ cum affectuoſo deſiderio ſolũmodo virtutes amplectitur ⁊ affectuz meum qui largitor ſum attendit: ⁊ non ad huiuſmodi donum ſiue delectationem propriam. Et ita diaboli manus euadit illeſa:qꝛ ſuperbia ſua humilitatẽ aĩe tollerare nullo modo poteſt. Si vero petas quomodo cognoſcitur viſio vera ſiue viſio falſa ⁊ diabolica:reſpondeo tibi prebẽdo ſignuz verum: qꝛ quando diabolus animam viſitat in forma lucis: illico ſentit in aduentu ſuo gaudiũ: vel alacritatem quandam:ſed quãto moratur amplius tanto magis ĩ ſe deficit atq̧ tenebre remanent cũ quodaz tedio ⁊ obfuſcatione ſtimulate mentis. Cum autem anima in veritate viſitatur a me qui ſuz eterna veritas in aſpectu primo recipit anima timorem ſanctum ⁊ cuz ipſo timore gaudium ⁊ ſecuritatem cuz vna dulci prudentia:qꝛ dubitando non dubitat:ſed pro ſui notitia ſe reputans indignam humilime dicet. Ego non ſum digna tuam viſitationem habere. Cuz ergo ſim indigna quomodo poteſt hoc eſſe. Tunc vero ſe conuertit ad latitudinem caritatis ineffabilis mee:videns ⁊ aperte cognoſcens quia mihi poſſibile ẽ omnia quecunq̧ volo dare. nec aſpitio ad alicuius indignitatez:imo dignitatem meam attendo qui dignã illam facio:vt me recipiat in ſe per gratiam atq̧ ſenſum: qꝛ non contẽno deſiderium quo me vocat ad ſe. Ideo me recipit humili corde dicẽs Ecce ancilla tua fiat in me tua ſancta volũtas. Tunc egreditur ab itinere viſitationis mee pariter ⁊ orationis eius cuz allacritate:⁊ magno gaudio mẽtis cum humilitate ſe reputans indignam ⁊ cum caritate: qꝛ recognoſcit a me. Hoc eſt ergo ſignum cũ anima viſitatur a me: vel a demonio:qꝛ quando viſitatur a me repperit in aſpectu primo timorem ſanctum:in medio autem ⁊ in fine gaudium cum fame virtutum. Ecõuerſo viſitatio demonis in aſpectu primo quandam allacritatem exhibet:poſtea vero dimittit iñ fine mẽtem cum confuſione tenebroſaz. Ergo prouidi vobis exhibendo ſignuz vt anima ſi vult humiliter ambulare cum prudentia decipi non valeat. Quam fraudem incideret anima que procedere vellet ſolummodo cum amore imperfecto circa proprias conſolationes ⁊ viſiones affe/

ctum meum attendere negligendo vt iam dictum eſt.

Qualiter anima q̄ ſe ipſam agnoſcit prudenter euadit prefatas fraudes. Capi.lxxij.

NOlui tibi tacere filia chariſſima fraudem quam incurrunt cõmuniter homines mundani in amore ſenſitiuo permanentes cū paruitate bone operationis. In tēpore.ſ.quo cuʒ modica virtute operantes magis delectantur ipſa temporali conſolatione quam operando recipiunt:q̄ʒ virtute. Nec tibi tacere volui quomodo decipiātur ſerui mei:cū conſolationibus ſpiritualibus delectantur amore proprio d̄cepti qui nō ſinit eos cognoſcere veritatem affectus mei:nec videt̄ vbi culpa conſiſtat. Et dixi tibi fraudē qua vtitur demon eos decipiendo culpa ſua cum ipſi non ſeruant modum quem dixi tibi hac ratione:vt tu:⁊ alij ſerui mei virtutes ſequamini amore mei:⁊ non affectu alterius rei. In hec omnia pericula incidet̄ poſſunt:imo ſepe incidunt illi qui i imperfecto amor̄ mei poſiti potius propter donum meum me diligunt q̄ʒ propter me donatorem. Uerum anima que domum proprie cognitionis vere eſt ingreſſa orando perfecte ⁊ abijciendo imperfectionem amoris ⁊ orationis eo modo quem tibi in tractatu oratōis expoſui me ipſum recipit amoris affectu querēdo ad ſe trahere lac mee dulcedinis a pectore doctrine xp̄i crucifixi tertium iam ſtatum adepta amoris.ſ. filialis ⁊ amici. Non habet hec anima mercenarium amorem:ſed mecum agit:vt ſolent inuiceʒ amici cariſſimi quorum ſi alteri fuerit ab altero numus oblatuʒ qui accipit nō tantum munus reſpicit verum p̄ncipaliter amici cor:⁊ donantis affectum. Sic igitur anima que ad tertium ſtatum peruenit amoris perfecti cuʒ a me recipit numera:⁊ gratias non reſpicit ſolūmodo donum meum:ſed oculo intellectus intuetur mee caritatis affectum qua ſibi munus contuli. Atq̄ʒ vt ipſa nō poſſit ſe excuſare:q̄ id agere nequeat.ſ. meum affectum intueri munus cū donatore coniunxi cum diuinā naturam humane nature copulaui:⁊ verbum vnigenitum.ſ. filium meū qui mecum vnum eſt:⁊ ego ſecū vobis donaui hac itaq̄ʒ ratione donū reſpicere non valetis niſi ⁊ me donatorem reſpiciatis: Uides ergo quo amoris affectu debetis diligere ⁊ d̄ſiderare donū ⁊ donatorem. Quod ſi facietis nō in mercenario:ſed puro ⁊ ſincero amore eritis ⁊ hoc faciunt illi qui clauſi manent in domo cognitionis proprie vilitatis.

Quomō anima recedit ab amore imperfecto ⁊ peruenit ad amorem perfectum. Capi.lxxiij.

HActenus multimode tibi monſtraui ſicut aīa reſurgit ab imperfectione ſua:⁊ ad amorem perfectum attingere poteſt ⁊ quid agit ex quo peruenerit ad amorem filia

lem ⁊ amici. Tibi nanq̧ dixi q̄ illuc
valet attingere cum ſancta perſeue
rantia claudendo ſemetipſam in do
mo notitie ſue fragilitatis. Que no
titia ſui debet eſſe condita cū agni/
tione mee bonitatis vt ad confuſio/
nem non veniat. Naȝ in notitia ſui
ꝓprie ſenſitiue paſſiōis odiū acqui/
rit atq̧ delectationis proprie conſo
lationis. Et ab hoc odio ſancto ī hu/
militate fundato patientiam veraȝ
acquirit in qua fortis efficitur con/
tra bella diaboli ⁊ cōtra perſecutio
nes hominum. Erit etiam valde pa
tiens quando pro ſalubri bono ſuo
me ſubtrahere velim per ſenſum ab
ea: omnia libentiſſime tollerabit cū
iſta reali virtute. Et ſi ꝓpria ſenſua
litas vellet ex aliqua difficultate re
bellare quandoq̧ contra rationem
iudex conſcientie dȝ aſcēdere ſuper
ſe cum odio ſancto faciendo iuſtiti/
am: neq̧ permittendo motus tran/
ſire inordinate ſine correptiōe. Quā
uis anima que conſiſtit in odio ſan/
cto ſui quottidie ſe corrigit ⁊ arguit
oī tempore: non ſolum eos qui ſunt
contra rationem: imo frequenter il
los etiam motus corripit qui proce
dunt a me. Hoc innuere voluit ille d
uotus ſeruus meus beatus gregori
us cum ait. Bonarum mētium eſt
ibi culpam agnoſcere vbi culpa nō
eſt. Igitur ita dȝ anima facere ⁊ fa/
cit que vult ſurgere ab imperfectio
ne: vȝ expectare perſeueranter ī do/
mo notitie ſui prouidentiam meam
cum lumine fidei: ſicut egerunt illi
ſancti diſcipuli qui patienter expe/
ctauerūt in domo: nec inde diſceſſe/
runt: imo perſeuerauerūt in vigilia
cum humili oratione continua vſq̧
ad aduētum ſancti ſpiritus. Et hoc
eſt illud quod agit anima ſicut iam
dixi poſtq̄ ab imperfectione ſurre/
xit ⁊ in domo ſe reclūſit vt ad perfe
ctionem attingat. Ipſa ſtat iugiter
in vigilia: oculum intellectus ad do
ctrinam veritatis mee dirrigendo:
⁊ q̄ꝛ ſe cognouit: humiliata conſiſtit
in oratione cōtinua: vȝ deſiderij ve
re ſancti quoniā in ſe cognouit mee
caritatis affectum.

De ſignis quibꝰ cognoſcitur ani/
mam attigiſſe ad amoreȝ perfectū.
Capi. lxxiiij.

Nunc vero tibi dicendum eſt
in quo demonſtratur animā
ad amorem perfectum attigiſſe. No
ueris ergo verum eſſe ſignum illud
qđ habuerūt illi ſancti diſcipuli pꝰ
aduentum ſancti ſpiritus. A domo
nanq̧ fuerunt egreſſi ⁊ amiſſo timo
re: verbum meuȝ ānunciabant pre/
dicantes doctrinam vnigeniti filij
mei virili corde contemnendo pe/
nas: imo gloriabantur in penis: ne/
q̧ metuebant ānunciare veritateȝ
in conſpectu tirānorum atq̧ princi
puȝ huius mundi ad nominis mei
laudem ⁊ gloriam. Sic animaȝ que
in cognitione ſui perſeueranter ex/
pectauit: ego poſtmodum in reditu
meo viſito cum igne mee caritatis:
cum qua caritate dum ſtetit in do/
mo cum perſeuerantia concepit vir
tutes per amoris affectum partici/
pando de potentia mea. Cum qua

virtuoſa potentia vicit ⁊ ſubiugauit propriam paſſionem ſenſitiuaȝ. Et cum ipſa caritate participauit cū ea ſapientiam vnigeniti filij mei in qua ſapientia vidit ⁊ agnouit oculo intellectus veritatem meam atqȝ fraudes amoris proprij ſpiritualis: vȝ amoris imperfecti proprie cōſolationis vt iam dixi. Cognouit etiam fraudem atqȝ malitiam diaboli qua decipit animam que ligata fuerit in illo amore imperfecto. Et ideo ſurrexit cuȝ odio ipſius imperfectionis ⁊ amore perfectionis in dicta caritate que ipſe ſpiritus ſanct⁹ eſt: participauit vȝ in voluntate ſua ipſam fortificando: vt quancunqȝ penam pro nomine meo ſubſtinere vellet ⁊ egrediendo domum virtutes in proximo ſuo pareret. Nō quidem egreditur a domo notitie ſui: ſed egrediūtur a domo cordis ⁊ anime virtutes cōcepte per amoris affectum. Et eas parturit in tempore neceſſitatis proximi ſui multifarie multiſqȝ modis: quia timor ille perditus eſt qui detinebat eam ne maniſeſtaret ex timore perdendi conſolationes proprias vt iam ſupra dixi. Poſtq̄ autē homo peruenit ad amorem perfectum ⁊ liberalē egreditur extra modo dicto ſemetipſuȝ deſerendo. Et hoc vnit homines cuȝ quarto ſtatu: videlicet quādo a tertio ſtatu conſurgens qui perfectus eſt: in quo tertio ſtatu guſtat ⁊ parit in proximo ſuo caritatem recipit vnum ſtatum vltimum pfecte vnionis in me. Qui duo ſtatus inſimul vniti ſunt: nec ē vnus abſqȝ reliquo prout caritas mea ſine caritate proximi: neqȝ caritas proximi ſine caritate mea poteſt eſſe. Non. n. eſt vna ſeparata ab altera. Sic eſt de duob⁹ ſtatibus iſtis: vt in ſequentibus aptius audire poteris.

Qualiter imperfecti ſequi cupiunt ſolummodo patrem: ſed perfecti ſequuntur filium. Et de quadaȝ viſione pulchra. Capi. lxxv.

Dixi tibi q̄ egrediūtur extra ⁊ quod eſt ſignum q̄ ab imperfectione diſceſſerunt ⁊ ad perfectionem attigerunt. Aperi oculum itellectus ⁊ illos per pontem feſtinare ꝯſidera doctrine: vȝ yeſu chriſti crucifixi qui fuit ⁊ eſt via regula ⁊ doctrina veſtra: ⁊ nunc q̄ coram oculis intellectus eoꝝ non habent obiectum niſi yeſum chriſtuȝ crucifixū. Non. n. aſſumunt in obiectuȝ patrē ſicut ille facit qui ſtat adhuc ī amore imperfecto qui nullam vult omnino penam habere quoniam ī me patre pena cadere nō pōt. Ergo ſolūmō ſequi cōcupiſcit meam delectationē quā ī me reppit. Iſti vero nō ita faciūt: īmo tāq̄ ebrij ⁊ ignito amore ſuccēſi ꝯgregauerūt ⁊ aſcenderūt tres gradus generales quos in tribus aīe potentijs figuraui tibi: atqȝ tres gradus actuales quos actualiter tibi figuraui ī corpe yh̄u xp̄i crucifixi vnigeniti filij mei. Unde ex quo pedes attigerūt ⁊ aſcēderunt cū pedibus affectus aīe puenerūt ad latus ſiue coſtatū vbi ſecreta cordis agnouerūt ⁊ aque baptiſ

mum inuenerunt qui virtutem ha
bet ĩ ſanguine vbi repperit anima
gratiam in ſancto baptiſmo ⁊ ibi di
ſponitur ⁊ parat animę vas ad gra
tiam vnitam atq; concretã ſangui
ne recipiendam. Sed vbi cognouit
anima huiuſmodi dignitatem: vt eſ
ſet vnita ſiue compoſita in ſanguine
agni recipiendo ſacrum baptiſmũ
virtute ſanguinis? In eo ſtatu: ſiue
lateris vulnere: vbi cognouit ignẽ
ardentiſſime caritatis. Et ita ſi be/
ne meminiſti veritas incarnata ti/
bi manifeſtauit cum interrogaſti di
cens. Agne dulcis ⁊ immaculate tu
iam vitam in cruce finieras quan/
do latus lancea tibi fuit apertum:
quare decreuiſti tali modo percuti
atq; lancea cor tuum ita crudeliter
aperiri? Ipſe vero tibi reſpõdit hoc
eueniſſe multiplici reſpectu quorũ
aliquem illico tibi patefecit. Cũ vz
eius deſiderium erga ſalutem huma
ni generis erat ĩfinitum: ⁊ operatio
penarum illarum atq; tormentorũ
erat in ſe finita ⁊ per aliquam rem
finitum oſtendere nõ valebat amo
rem eius infinitum. Et ideo voluit
aperiri cor eius vt apertiſſime ſecre
ta cordis agnoſceretis: qꝛ proculdu
bio magis ⁊ ardentius diligebat ꝙ̃
oſtendere poterat ex aliqua pena fi
nita. Et ideo ſanguinem ⁊ aquam ĩ
de voluit effundere ſic habundãter
vt in aqua denotaretur atq; ſancti/
ficaretur ille baptiſmus aque quo
genus humanum vniuerſum a ſuis
iniquitatibus lauari atq; mundari
poſſet qui virtutem habet in effica/
cia pretioſi ſanguinis effuſi cum tã
ardenti ⁊ amoroſo deſiderio. Et in
hoc actu voluit oſtendere duplicẽ
alium baptiſmum ſanguinis vnus
eſt in his qui baptizati ſunt in ſan/
guine ſuo quem amore mei fuderũt
⁊ aque baptiſmum habere nequiue
runt. Qui ſanguis habet efficaciã
propter yeſu chriſti dilectiſſimi filij
mei ſanguinem. Alius autem ẽ ba/
ptiſmus ignis: vz eorum qui bapti/
ſmum affectuoſe deſiderant ⁊ habe
re nequeunt. Nec eſt baptiſmꝰ ignis
abſq; ſanguine: qꝛ ſanguinis eſt ve/
re conſperſus ⁊ immixtus igni diui
ne caritatis eo ꝙ ingẽti fuit amo/
re effuſus. Inſuper aliter anima re/
cipit huiuſmodi ſanguinis bapti/
ſmum figuratiue loquendo: nam qꝛ
noui fragilitatem ⁊ infirmitatẽ ho/
minum: vnde frequenter offendũt
cõmittendo grauia peccata ex quo
rum culpa gratiam ãmittunt quã
acquiſierũt in ſacro baptiſmate vir
tute ſanguinis. Ad quam tamẽ cul/
pam cõmittendam homines inuiti
non impellũtur ab infirmitate: nec
ab aliqua creatura: niſi ſponte con/
ſentire velint vt iam dixi tibi. Ideo
vt ipſi poſſint ipſam gratiam perdi
tam anime ſue recuperare ac in ipſa
quottidie pſeuerare ſinceriſſima di
uina caritas mea gratioſe prouidit
vt iugiter homines baptiſmum ſan
guinis haberent quem vtiq; recipi
unt ex contritione cordis in ſancta
confeſſione: vz confitendo peccata
ſua miniſtris meis quibus ego cõ/
miſi clauem huiuſmodi ſanguinis.
Quem vtiq; ſanguinem in abſolu/
tione peccatorum effundunt in faci

es animaruȝ quo lote reſtituuntur ad gratiaȝ. Et ſi forte nequirent habere confeſſorem: vt in omnibus caſibus creaturis meis occurrat prouidentia mea ſufficit habere contritionem in corde cum propoſito confitendi ſi poterit. Tunc ergo manꝰ exoptande clementie mee fructum ſanguinis huius pretioſi largitur. Qui vero poteſt habere confeſſorem omnino volo atqȝ precipio ꝙ actualiter ipſi miniſtro meo confiteatur. Si quis autem habere poterit ꝛ acceptare noluerit omnino priuatus erit fructu ſalutiferi ſanguinis. Tamen etiam ſi in extremis tādem cōfiteri cordialiter ꝛ inueritate voluerit ꝛ non potuerit etiaȝ ad gratiam acceptabitur. Sed conſulo ne quis ita ſtulte procedat in vita ſua ꝙ ad hanc extremitatem adducatur: qꝛ magno periculo ſemetipſum exponit. Nō eſt.n.aliquo modo tutus ꝙ non propter obſtinationem ſuaȝ diuina iuſtitia mea dicat ei. Tu mei non fuiſti memor in vita quādo potuiſti: ꝛ ego tui obliuiſcar in morte. Itaqȝ nemo debet ianiter āmittere ſalubre tempus differendo remedia ſue ſalutis. Si tamen ex negligentia ſua diſtulit vſqȝ dum viuit ōmittere nullo modo debet i ſpe ſanguinis huius pretioſi ſemetipſm iſto modo baptizare. Itaqȝ vides in ſalutem animarum veſtrarum huiuſmodi baptiſmum humano generi continuū eſſe gratioſe conceſſum. In hoc ergo baptiſmo cognoſcere potes operationem filij mei: vȝ penaȝ crucis fuiſſe finitam: fructus vero pene, quem per eum recepiſtis eſt infinitus. Et hoc accidit virtute diuine nature que infinita eſt vnita cuȝ natura veſtra humana que finita ē Que natura humana ſubſtinuit penam in verbo meo veſtra humanitate veſtito. Sed quoniam eſt inſerta ꝛ vnita vna natura cū altera traxit ad ſe penam eterna deitas quaȝ iñ cruce ſuſtinuit ineſtimabili caritate. Ideo pena talis ꝛ operatio dici pōt infinita non ꝙ in ſe pena fuerit infinita: nec actualis iñ corpore: nec etiam in anime deſiderio quod habebat implendi redemptionem humani generis: qꝛ terminata fuit ī cruce cū anima diſceſſit ꝛ fuit a corpore ſeperata. Sed fructus qui procesſit a pena ꝛ deſiderium veſtre ſalutis extēditur in infinitum ꝛ ideo infinito modo recepiſtis: qꝛ ſi fructꝰ non eſſe infinitus non fuiſſet in gratia reſtitutum vniuerſuȝ genus humanum: vȝ preteriti preſentes ꝛ futuri. Nec etiam homines qui iugiter offendūt poſt offenſam: ab ea releuari poſſent ſi tale baptiſma ſanguinis in vobis: infinito fructu careret. Hoc ipſe filius meꝰ vobis apte patefecit i ſui ſacratiſſimi lateris apertura vbi ſecreta cordis inuenire potes: oſtendendo ꝙ magis vos atqȝ ſalutem veſtram amat ꝛ optat q̄ȝ cum aliqua pena finita demonſtrare potuerit. Oſtendi tibi fructū iſtum infinitum. Cum quo. Cuȝ baptiſmate ſanguinis iuncto cuȝ igne diuine caritatis: qꝛ cum inextimabili amore fuit effuſus ꝛ i generali baptiſmo chriſtianis exhibito. Et oībꝰ

qui volunt aqua baptizari que pro culdubio vnit ignito ſanguini vbi anima ſe purgat ⁊ cōponitur vt panis aqua. Et vt hec aperte cognoſcerentur voluit ipſe filius meus vt a latere ſuo ſacratiſſimo ſanguis efflueret vna cum aqua.

Quomodo voluntas propria in anima mortua ſignū verum eſt ꝙ ipſa peruenerit ad os: vz ad tertiū gradū ſuprascripti pōtꝭ. Cap lxxvi.

OMnia que narraui tibi nūc prius audiſti ab vnigenito filio meo: ſed i perſona ſua volui tibi replicare vt apertius videres excellentiam vbi eſt anima que iam aſcēdit iſtum ſecundum gradū vbi cognoſcit ⁊ acquirit ineffabilem amoris ignem quo ſuccenſa ſubito currit ad tertium gradū: videlicet ad os. Et ibi manifeſte demonſtrat ad ſtatum perueniſſe perfectum. Unde pertranſiuit per medium cordis vz cum memoria ſanguinis in quo baptizata fuit amorem imperfectū deſerendo. ex illa notitia quam attraxit ab amore cordiali guſtando videndo ⁊ intelligendo ignem intēſe mee caritatis. Tales vere peruenerunt ad os. Ideo demonſtrant: oris officium exercentes. Loquitur n. os cum lingua quam infra ſe continet. Guſtus vero guſtat. Os inſe retinet atqꝫ ſtomaco porrigit: dētes quoqꝫ conterunt cibum quoniā aliter īgeri: neqꝫ digeri poſſet: Sic anima primo loquitur mihi cū lingua que conſiſtit in ore ſancti deſiderij: vz lingua deuote atqꝫ continue orationis. Iſta lingua loquitur actualiter atqꝫ mentaliter. Loquit actualiter ānunciando mee veritatis euāgelicam doctrinam: vz monendo: conſulendo ⁊ abſqꝫ timore quocunqꝫ confitendo: contemnendo penam quancunqꝫ mundus ei minaretur ſiue poſſet inferre: ſed audatia ſancta confitetur coram omnibus varijs modis vt vnicuiqꝫ viderit expedire. Mentaliter vero loquitur offerendo mihi dulcia ⁊ amoroſa deſideria in ſalutem animarum. Inſuper animarum cibum accipit atqꝫ comedit ſuper menſa ſanctiſſime crucis ad honorem mei quoniā aliter: vel in alia menſa non poſſet illū in veritate perfecte comedere. Dixi ꝙ huiuſmodi cibum dentibus conterit: aliter. n. illum ingerere ſiue digerere non valeret dētibus: vz odij ⁊ amoris. Que duo ſunt ordines in ore ſancti deſiderij dentium vbi detinetur iſte cibus conterendo cum odio ſui ⁊ amore virtutum in ſe pariter ⁊ in proximo ſuo: conterit vilipendendo quālibet iniuriam ⁊ omnes contumelias: deriſiones: improperia: ⁊ perſecutiones vndecunqꝫ ꝑueniant: virtuoſe tollerando famē: ſitim: calores: ⁊ frigora cum penis ⁊ anxijs deſiderijs lachrimis atqꝫ ſudoribus in ſalutem animarū. Hec omnia ⁊ alia plurima conterit atqꝫ deglutit amore mei ſubportando caritatiue proximum ſuum. Poſtqꝫ autem ita contriuit: guſtus auide guſtat ſaporans fructum laborum dulcium ⁊ amenitatem cibi anima/

rum: illum in ſincera ꝛ ignifera ca/
ritate mei ꝛ proximorum ſuorum af
fectuoſe guſtando. Et ita cibus iſte
peruenit ad ſtomachum qui ex deſi
derio ſalutis animaruꝫ valde fame
ſcebat ꝛ huiuſmodi cibum optabat
vꝫ ꝙ ſtomachus amoroſi cordis cuꝫ
ameitate atq̃ ſinceriſſima caritate
ꝓximi ſui ruminare delectatur. In
tantuꝫ ꝙ omnino perdit proprie vi
te corporalis teneritudinem ꝛ affe/
ctionem: vt ipſum cibum ĩ mẽſa cru
cis atq̃ doctrine yeſu chriſti ſumptũ
ingerere pariter ꝛ virtuoſe digereꝛ
valeat. Tunc impinguatur anima
in veris atq̃ realibus virtutibus ꝛ
ex habundantia cibi repletur in tã
tum ꝙ veſtimentum exterius pro/
prie ſenſualitatis: i deſt corpꝰ quod
animam contegit crepando ſcindi/
tur quantum ad ſenſitiuum appeti
tum. Qui vero crepat omnino mo/
ritur. Ita ſenſitiua voluntas illico
mortua remanet. Et hoc ẽ ex eo quo
niam anime voluntas ordinata vi/
uit in me voluntatem meam in om
nibus induta ꝛ ex hoc illa ſenſitiua
mortua fuit. Hoc igitur eſt verum
ſignum ꝙ anima peruenit ad gra/
dum tertium oris: qꝛ vꝫ occidit ĩ ve
ritate ꝓpriã voluntatem qñ guſta/
uit mee caritatis affectũ ꝛ ideo rep/
perit in operẽ pacẽ ꝛ quietem anime
ſue. Noſti ꝙ in ore pax exhibeẽ. Sic
in iſto tertio ſtatu paceꝫ inuenit: ita
ꝛ taliter vt nemo eam turbare vale
at ꝓ eo ꝙ perdidit ꝛ abnegauit vo
luntatem propriam que prebet vti/
q̃ pacem ꝛ quietem anime que no/
uit illam occidere. Tales virtutes
pariunt abſq̃ pena ſuper proximũ
ſuũ: non ꝙ pene non ſint eis pene:
ſed voluntas que mortua ẽ non eſti
mat eas ad penaꝫ: quia voluntarie
tollerat amore mei cum iocundita/
te quadã. Iſti ſine quacunq̃ negli
gentia currunt per viam ſaluberri
me doctrine yeſu chriſti crucifixi: nec
ex iniuria ſibi facta ſine perſecutio/
ne quacunq̃ ſine quibuſdam mun/
di delicijs iter ſuuꝫ aliquo modo re
tardant: ſed omnia tollerant cum ꝑ
ſeueranti fortitudine. Et ſuccenſi ca
ritatis affectu guſtant cibum ſalu/
tis animarum cum vera patientia:
que patientia ſignum eſt in verita/
te demonſtratiuum: ꝙ anima perfe
cte diligat abſq̃ reſpectu proprie cõ
moditatis: qꝛ ſi me diligeret ꝛ proxi
mum ex vtilitate propria eſſet ipa/
tiens ambulãdo remiſſe cum negli/
gentia. Sed qꝛ tales me diligunt ꝓ
pter me quia ſumma ſuꝫ bonitas ꝛ
amari dignus ꝛ ſe propter me dili/
gunt: ꝛ proximum ſum ſimili modo
propter me vt exhibeant laudem ꝛ
gloriam nomini meo: ideo fortes at
q̃ perſeuerantes exiſtunt ad omnia
tolleranda cum vera patientia.

De operibus anime poſtq̃ tertiũ
gradum aſcendit. Capi. lxxvij.

Hec ſunt ille tres glorioſe virtu
tes ĩ vera caritate fundate q̃ cõ
ſiſtunt in ſummitate arboris ipſius
affectuoſe caritatis: vꝫ patiẽtia for/
titudo: atq̃ ꝑſeuerantia q̃ cũ lumine
ſanctiſſime fidei coronanẽ. Cuꝫ quo
lumine ſine tenebris ambulãt valde

velociter per veritatis viam ⁊ in al
tum extollitur ex deſiderio ſancto.
Et ideo nemo poteſt eam offendere
neqꝫ demones cum ſuis temptatio/
nibus:qꝛ timent animam igne cari
tatis accenſam:nec hominum iniu/
rie ſiue detractiones:imo q̄uis iſte
mundus eos iniuſte perſequatur ta
men eos valde metuit.Jta mea bo/
nitas operatur ⁊ vult:vt in conſpe/
ctu meo magnificentur ac etiam in
mundo fortificentur:q̄m ex humili
tate ſe paruulos effecerũt:⁊ ego ma
gnificaui eos ĩ me vita durabili ac
etiam in corpore miſtico ſancte ma/
tris eccleſie vbi fit quottidie vene/
randa memoria de ipſis:qꝛ nomina
eorum in me libro vite ſcripta repe
riuntur.Jtaqꝫ mundus eos habet ĩ
reuerentiam eo ꝙ ipſum vilipendẽ
do cõtempſerunt.Jſti non ex timo/
re:ſed ex humilitate virtutez abſcõ/
dunt.Et ſi fuerit opus in aliquo ꝓ
ximo ſuo ſubueniendo ſeruire nõ ſe
ſubtrahũt ex timore laboris:vel ali
cuius pene ſiue dubitando perdere
conſolationem propriam:imo virili
ter atqꝫ fideliter ei ſeruiunt de ſe ñ
curantes:imo ſe valde contemnen/
tes:vt ipſi proximo ſuo ſeruire vale
ant. Qualitercunqꝫ tempus ⁊ vitã
ſuam exerceant in honorem meum
exultant ⁊ habent in mẽte ſua quot
tidie quietem atqꝫ tranquillam pa
cem.Et hoc vnde procedit.Qꝛ non
eligunt mihi ſeruire modo ſuo:imo
ſicut placet mihi. Et ideo tãtum ap̄
tiant tempus conſolationis q̄ tri/
bulationis: tantum proſperitatem
quantum aduerſitatem:tantum cu
rant de vna quantum de altera:q̄m
vbiqꝫ ⁊ in omnibus his talis inue/
nit ſanctam voluntatem meaz ⁊ ip/
ſe nil aliud optat niſi vt cum ea con
formitatem habeat vbicunqꝫ reppe
riat eam.Jn qua voluntate cogno/
uit:qꝛ nihil abſqꝫ me factum eſt ⁊ cũ
miſterio ⁊ cum mea diuia prouidẽ/
tia niſi peccatuz quod nihil eſt. Vn
de ſolummodo peccatum odiunt ce
tera vero cũ reuerentia ſuſcipiunt.
Et ideo ſunt ita ſtabiles ⁊ firmi per
viam veritatis ambulantes:neqꝫ te
peſcunt in ſeruitio proximorum: i/
mo fideliſſime ſeruiunt omnibus iu
xta poſſe:nec attendunt ignorantiã
vel ingratitudinem aliquorũ. Nec
etiam quanuis aliquando peruer/
ſus vel vitioſus homo ſibi dicat in/
iuriam redarguẽdo opera ſua:õmit
tunt effundere preces pro eo corã me
magis affligendo ſe propter offen/
ſam meam atqꝫ detrimẽtum anime
proximi q̄ de iniuria propria. Jſti
dicũt cuz glorioſo precone meo pau
lo.Mundus maledicit ⁊ nos bene/
dicimus:ipſe nos perſequitur ⁊ nos
cum patientia ⁊ gratiarum actiõe
ſuſtinem⁹ blaſſemamur ⁊ obſecra
mus tanq̄ purgamenta mundi hu
ius facti ſum⁹. Jtaqꝫ vides dilectiſ/
ſima filia iſta ſigna:ſed precipue ſu/
pra cetera virtutem patiẽtie ꝑ quã
apertius anima demonſtrat in ve/
ritate profeciſſe ab imperfectiõe ad
amorem perfectum ſequendo dulcẽ
⁊ imaculatum agnum vnigenitum
filium meum qui dum eſſet in cru/
ce clauis ibidez affixus amoris nul
lo modo ſe retraxit ob inſultũ ⁊ im/

properium iudeorum ei dicentium. Deſcende nūc de cruce credemuſq3 tibi. Nec etiam propter ingratitudinem aliorum quin iugiter in obedientia quam impoſueram ei perſeueraret cum tanta patientia q̄ vox alicuius murmuris non fuit ab ore ſuo audita. Similiter iſti dilectiſſimi filij mei ſequuntur doctrinā atq3 veſtigia mee veritatis. Et quantuis iſte mundus ipſos retrahere velit a recto tramite blanditijs vel minis ipſi tamen in hoc itinere ſuo nō retardant: vel ab ipſo retrocedunt: imo ſolummodo reſpiciunt in mee veritatis obiectū. Iſti nolunt a cāpo belli retrocedere neq3 redire domum vllatenus volūt ad tunicam iam ōmiſſam proprie complacentie repetendam: q2 vz amplius timere ſolebant creaturas q̄ me creatorē: imo delectabiliter valde conſiſtunt iugiter in prelio repleti z ebrij ſanguine yeſu chriſti crucifixi: quē ſanguinem antepoſuit vobis affectuoſa mea caritas in apotecha miſtici corporis eccleſie ſancte: vt animētur illi qui cupiunt eſſe veri milites ad pugnandum contra propriam ſenſualitatem carnalem z fragilem: atq3 contra mundum z aduerſātem diabolum cū gladio z enſe odij predatorum vitiorum ſuorum z amore virtutum. Qui amor velut armatura valida reparat atq3 deffendit eos ab ictibus z vulneribꝰ vniuerſis ita q̄ minime nocere poſſunt niſi deponant armaturam ipſam pariter z gladium z in manibus inimicorum ſuorum exponant: vz manu liberi arbitrij ſuccumbendo voluntarie ſuis inimicis Non ita faciunt iſti qui ſanguine ſunt ebrij: ſed vſq3 ad mortem virtuoſe perſeuerāt vbi recipiunt omnes inimici ſui confli ctum. O glorioſa virtus quantum es mihi quottidie grata reſplendēs in mundo in oculis tenebroſis ignorantium hominum qui declinarē nequeunt quin amabilē ducem participent amicorum meorum. Nam in eorum odio clementia relucet quam ſerui mei diligunt atq3 procurant i deſeſſe ſalutem eorum. In eorum inuidia relucet affectuoſa caritas z i crudelitate pietas. In iniuria quoq3 relucet vera patientia que glorioſe dominatur: atq3 dominium i manu pacifice tenet omnium virtutū: quoniam ē vtiq3 medula caritatis. Ipſa nāq3 demonſtrat aperte ſi virtutes in anima ſunt in me vere fundate. Ipſa quottidie triumphat ex omnibus nullo tempore ſuccūbēs. Nam iugiter eſt aſſociata fortitudini ſimul z perſeuerantie ſicut dictū eſt. Ipſa domum omni tempore cū glorioſo triumpho redit z egrediens a campo preliorum in cōſpectu meo ſe repreſentat. Et q2 ſum omnium laborum amicorū meorum valde gratioſus remunerator recipiūt a me coronam glorie.

De quarto ſtatu qui tamen non eſt a tertio ſeparatus z de operibus aīe q̄ ad ipm p̄uenit. Capi. lxxviij.

Ttenſq3 tibi dixi quomodo demonſtrant hoies ſe p̄fectionē

amoris amici atqꝫ filialis attigiſſe:
nunc autem volo tibi narrare bre/
uiter in quanta conſolatione me gu
ſtant exiſtentes adhuc in ſuo morta
li corpore. Cum .n. attigerunt ſtatū
illum tertium: vt iam dixi tibi ac/
quirunt ſibi quartum qui tamen a
tertio non eſt diuiſus vel ſeparatus
ſed eſt vnitus ei: nec vnus eſt abſqꝫ
reliquo prout eſt mea caritas cum
caritate proximi. Sed eſt vnus fru/
ctus egrediens ab iſto tertio ſtatu:
cuiuſdam vnionis valde perfecte
quam anima facit in me vbi forti/
tudinem: vltra fortitudinem acqui
rit: ita vt non ſolummodo cum pa/
tientia tolleret aduerſa quecunqꝫ:
verumetiā anxie deſiderat ad lau/
dem: ⁊ gloriam mei nominis omnia
ſuſtinere. Iſti gloriantur in obpro/
brijs vnigeniti filij mei: vt ait apo/
ſtolus paulus glorioſus preco meꝰ.
Libenter gloriabor in infirmitati/
bus meis: vt inhabitet in me virtꝰ
chriſti. Et alio loco. Mihi autem ab
ſit gloriari niſi in cruce domini mei
yeſu chriſti. Ego nanqꝫ ſtigmata do
mini mei yeſu chriſti ī corpore meo
porto. Similiter iſti tanqꝫ de hono/
re meo philocapti ⁊ veluti famelici
animarum cibum eſurientes velo/
ciſſime currunt ad menſam ſanctiſ/
ſime crucis exoptantes affectuoſo
deſiderio penas quaſcunqꝫ tollera/
re: proximo vtilitatem afferre: vir/
tutes acquirere atqꝫ conſeruare: ſti
gmata yeſu chriſti portando iugi/
ter in corporibus eorum: videlicet
quia cruciatus amor quem in cor/
de geſtant etiam in corpore relucet
Vilipendendo ſemetipſos ⁊ ꝑ ma/
gna delectatione ſua gloriantes in
penis: obprobrijs atqꝫ moleſtijs: vn
decunqꝫ proueniant ſiue qualiter/
cunqꝫ mihi placet eis concedere hu
iuſmodi cariſſimis amicis meis pe/
na eſt vtiqꝫ cōſolatio: delectatio ve
ro labor eſt eis. Et conſolationem
omnem ſiue delectationem quam
mundus eis exhibere vellet ipſi cō
temnunt: nec acceptare dignantur.
Neqꝫ ſolummodo cōſolationes mū
di: nam ego interdum concedo ꝙ
ſerui mundi eos habeant in reuerē/
tiam atqꝫ ſubueniant opportunita
tibus eorum: ſed etiam conſolatio/
nes quas ego pater eternus anima
bus eorum in fundo ex humilitate
⁊ odio ſancto ſui contemnunt. Non
quidem contemnunt conſolationē
atqꝫ gratiam meam: ſed delectatio/
nem quam anime deſiderium inue
nit in ipſa conſolatione. Hoc .n. ac/
cidit ex virtute vere humilitatis
quam acquiſierunt in odio ſancto
que quidem humilitas eſt baiula ⁊
vera nutrix caritatis acquiſita ī ve
ra cognitione ſui pariter ⁊ mei. Ita
que vides virtutem atqꝫ ſtigmata
yeſu chriſti fulgere in corporibus
atque mentibus eorum. Talibus
ego concedo me nunqꝫ ſeparari per
ſenſum ab eis prout ab alijs: ego di/
xi tibi ꝙ ibam: ⁊ redibam ad eos

diſcedendo non per gratiaꝫ:ſed per
ſentimentum. Non igitur ita facio
cum perfectiſſimis iſtis qui perue/
nerunt ad magnam perfectionem
qui virtuoſe mortui ſunt ad omnes
voluntatem propriam: ſed iugiter
in animabus eorum requieſco per
gratiam atqꝫ ſentimentum. Hoc ē
ꝙ quandocunqꝫ mens eorum vniri
vult in me per affectuꝫ amoris agil
lime poſſunt quia deſiderium eorū
eſt mihi vnitum ita perfecta vnio/
ne ꝙ nullo modo ſeparari poteſt.
Sed eis omnis locus eſt locus ⁊ om
ne tempus eſt eis tempus oratōnis
quia conuerſatio eorum eleuatur a
terra ⁊ aſcendit in celū: quia vꝫ om
nis terrenus affectus: ⁊ amor pro/
prius ſenſitiuus eorum ablatus eſt
ab eis. Aſcenderunt ſuper ſe in alti/
tudinem celi cum ſcala virtutum ⁊
aſcēderunt illos tres gradus quos
figuraui fore in corpore vnigeniti
filij mei. Nam expoliauerunt in pri
mo gradu affectum pedum ab amo
re vitiorum. In ſecūdo vero guſta
uerunt ſecretum ⁊ affectum cordis:
vnde conceperunt amorem in vir/
tutibꝰ. In tertio vero pacis ⁊ quie/
tis in mente probauerunt in ſe vir/
tutem ⁊ ōmittentes amorem imper
fectum attigerunt ad magnam per
fectionem ⁊ ibi receperunt quietem
in doctrina mee veritatis. Inuene/
runt vtiqꝫ menſam cibum atqꝫ ſer/
uitorem. Quem cibuꝫ in mente gu
ſtant mediante doctrina yeſu chri/
ſti crucifixi vnigeniti filij mei. Ego
ſum eis lectus atqꝫ menſa: verbum
vero dulce omni ſuauitate plenum
eſt eis cibus: tum quia cibum ani/
marum guſtant in iſto glorioſo ver
bo: tum quia vobis a me datus eſt
in cibum dum vꝫ in altari recipitis
in venerabili ſacramento carnem ⁊
ſanguinem eius in quo deus ⁊ ho/
mo veriſſime continetur. Iſte cibus
optabilis a mea bonitate datus eſt
vobis dum eſtis viatores atqꝫ pere
grini: vt ex imbecillitate nō deffi/
ciatis in via ⁊ ne memoriam huius
pretioſi ſanguinis pro vobis effuſi
cum excellentiſſima caritate trada
tis obliuioni: ſed iugiter in me con/
fortemini ⁊ in itinere veſtro quoti/
die cum delectatione refocilemini
atqꝫ conualeſcatis. Sanctus vero
ſpiritꝰ affectuoſa caritate ſeruit eis
in qua dona pariter ⁊ gratie mini/
ſtrantur. Iſte ſeruitor gratus ⁊ val
de dulcis portat iugiter ⁊ adducit.
Adducit ⁊ offert amoroſa: penoſa: ⁊
dulcia deſideria ⁊ illis affert fructū
diuine caritatis: fructum labo/
rum ſuorum in animabus ipſorum
quottidie guſtant ſemetipſos nu/
triendo de dulcedine mee diui/
ne caritatis. Item vides ꝙ ego
menſa ſum illis: filius vero me/
us vere eſt cibus ſpiritus quoque
ſanctus a me procedens ⁊ a filio
meo ſeruit eiſdem. Ergo per ſenti/

mentum quottidie me poſſident in
mente ſua. Et quāto magis delecta/
tionem habere contempſerunt eli/
gentes ⁊ optantes propter me penā
habere magis priuati ſunt omni pe
na, ⁊ delectationem ſuauiſſimam in
uenerunt. Et hoc accidit: qꝛ ſunt in
mee caritatis ardore ſuccenſi ⁊ igni
ti vbi voluntas eorum est omnino
conſumpta: quare diabolus valde
metuit bacculum caritatis ipſorū.
Ideo ſagittas ſuas iactat a remotꝭ
nec audet eis adherere. Mundꝰ ve
ro percutit exteriorem corticem cor
poris eorum putans eos offendere
ſed ipſe ab eis offenditur: qꝛ ſagitta
que non inuenit vbi poſſit intrare
illico redit ad ſagittātem. Ita mun
dus operatur cum ſagittis iniuria/
rum perſecutionum atqꝫ murmura
tionum ſuarū ſagittare volens iſtos
perfectiſſimos ſeruos meos: ſed eis
nocere nō valet. Nam ortus anima
rum eorum eſt valde clauſus ⁊ non
inuenit vbi poſſit intrare. Ideo ſa/
gitta redit ad eum qui ſagittauit
veneno culpe venenata: ſeruos au/
tem ⁊ amicos meos nullo modo le/
dere poteſt. Et ſi forte modicum in
corpore ledat animam vero vel in
minimo ledere non poteſt. imo bea/
ta ſimul ⁊ doloroſa conſiſtit. Beata
quidem eſt propter vnionem ⁊ affe/
ctum caritatis quam habet in ſe: do
loroſa vero propter offenſam proxi
mi ſui. Iſti ſequuntur agnum ima/
culatum vnigenitum filium meuꝫ
qui cum eſſet i cruce beatus erat at
qꝫ doloroſus. Beatus erat qꝛ natu/
ra diuina vnita cum humana natu
ra penam in nullo ſubſtinere pote/
rat ⁊ ſemper animam eius beatam
efficiebat abſqꝫ velamine ſe demon/
ſtrando ſibi. Doloroſus autem erat
eo qꝛ crucem in corpore ſuo porta/
bat penam amariſſimam tolleran/
do atqꝫ deſiderij crucem: vt pro cul/
pa ſatiſfacere humane generatio/
nis. Ideo beatus erat atqꝫ doloro/
ſus eo qꝛ caro penam habebat dei/
tas vero penam habere nequibat:
nec etiam anima quantum ad ſupe
riorem partem intellectus. Sic iſti
dilectiſſimi filij mei poſtqꝫ ad terti/
um ⁊ quartum gradum attigerunt
doloroſi ſunt crucē tollerātes actua
lem atqꝫ mentalem: vꝫ actualiter i
corpore ſuo tollerando penas: vt eis
ego permitto ſimul ⁊ crucem deſide
rij doloris: vꝫ ⁊ amaritudinis ex of/
fenſione mea ⁊ animarum detrimē
to. Beati quoqꝫ ſunt eo qꝫ illa dele/
ctatio ⁊ dilectio caritatis ab eis au
ferri nullo modo poteſt que procul
dubio illos beatificat: vnde recipi/
unt in ſe gaudium ⁊ beatitudinem.
Et ideo dolor iſte non eſt affligitiuꝰ
qui deficeret. vel affligat animam: ſed
impinguatiuus qui vꝫ facit animā
impinguare in affectu caritatis: qꝛ
pene virtutem augent atqꝫ fortifi/
cant ⁊ virtutum operantur experi/
entiam. Itaqꝫ pena talibus eſt im/
pinguans ⁊ non affligens eo qꝛ nul
la pena ſiue dolor animaꝫ huiuſmo
di ab igne caritatis amouere poteſt
vt apparet in titione qui totus eſt
ignitus ⁊ in fornace conſumptus
quem nemo poteſt manu continge
re pro extinguendo: qꝛ totus factus

eſt ignis. Sic iſtas animas in forna/
ce mee caritatis ignitas eo ꝙ ex eis
nihil extra me remanet: vꝫ nulla ꝓ
pria voluntas: ſed omnino totaliter
in me ſuccenſe ſunt ⁊ ignite: nullus
caper poteſt: nec illas a gratia mea
diuellere qꝛ facte ſunt vnite mecum
⁊ ego cum eis. Nec vnq̄ ab eis ego
me ſubtraho per ſenſum: imo quot/
tidie mens eorum in ſe me poſſidet
atqꝫ ſentit. Non.n. accidit eis prout
alijs de quibus iam tibi dixi ꝙ ibaꝫ
⁊ redibam diſcedens ⁊ ſubtrahens
me ab eis non per gratiam: ſed per
ſentimētum. Et hoc agebam vt ipſi
pertingerent ad perfectionē. Poſt
q̄ autem ſtatum perfectionis atti/
gerunt ab eis auffero ludum amo/
ris: vꝫ eundi ⁊ redeundi qui vocat
amoris ludus. Nam ex amore diſce
do ſiue me ſubtraho ⁊ ex amore po/
ſtea redeo. Non ego proprie: quoni/
am ego ſum deus veſter immobilis
qui non mutor: ſed ille ſenſus quem
in anima mea caritas exhibet ē ille
qui vadit ⁊ redit.

Quomodo deus ab his perfectiſſimis nunq̄ diſcedit per gratiā: nec per ſenſum. Capi lxxix.

Et ſequitur glo. Ray. confeſſoris. ſ.
Nota ꝙ iſte ſtatus ē ille in quo erat
iſta benedicta virgo caterina de ſe/
nis: vt oculi nr̄i viderūt aptiſſime.

VIri ꝙ ab his perfectiſſimis
nunq̄ per ſenſum me ſubtra
ho tamen aliquo modo me ſubtra/
ho quoniam anima que adhuc eſt i
corpore ligata ſufficere nullo modo
poteſt in ſe recipere iugiter vnionē
illam quam in anima facio. Et ideo
qꝛ non ſufficit aliquando me ſubtra
ho non per gratiam neqꝫ per ſenſuꝫ
ſed per vnionem. Nam exurgentes
huiuſmodi anime cum anxio deſide
rio velociſſime currentes virtuoſe p
pontem doctrine yeſu chriſti cruci/
fixi peruenerunt ad ianuaꝫ mentis
earū in me leuantes madefacte ſan
guine: pariter ⁊ ebrie: igne caritatis
ex vſte guſtant in me deitatem eter
nam. Hoc eſt.n. illis vnuꝫ mare pa
cificum vbi fecit anima tantā vnio
nem ꝙ illa mens omnino nullū mo
tum habet niſi ſolum in me. Et exi/
ſtens in ſtatu mortalium in verita/
te guſtat bonum in mortalium. Et
exiſtēs in corpore ponderoſo habet
agilitatem ſiue leuitatem ſpiritus:
vnde frequentiſſime corpus eleuat
a terra propter vnionem perfectaꝫ
quam anima fecit in me: quaſi gra/
uedo corporis iam haberet in ſe do
tem agilitatis quaꝫ in vita durabi
li ſancti poſſident. Tamen huiuſmo
di corpus non caret grauedine ſiue
ponderoſitate ſua: ſed vnio quā ani
ma fec t ī me pfectior eſt q̄ ſit vnio
que cōſiſtit inter animā ⁊ huiuſmo/
di corpus. Et ideo propter violenti
am ſpiritus aſcendentis ⁊ in me ta/
liter vniti eleuat a terra grauedo
corporis. Corpus vero manet i ſen/
ſibile ſine viribus ex toto quaſi lace
ratum ab affectu ſpiritus in tantuꝫ
ꝙ ſicut ipſa vere percepiſti nō eſſet
in vita corporali poſſibile viuere ni
ſi mea bonitas noua fortitudine cir
cularet. Quare volo te noſce ꝙ val

Ac maius miraculuȝ eſt in hac vnio
ne ꝙ anima non ſeparatur a corpo/
re ſuo ꝙ̄ videre ſuſcitari plura cor/
pora mortuoruȝ. Et ideo quandoqꝫ
me ſubtraho per vnionem faciens
animam ad vaſculū ſui corporis ab
hac vnione redire: vȝ vt ſenſus cor/
poris qui totus alienatus erat per
affectum anime redeat ad propriuȝ
ſenſum ſine ſentimentū. Non ꝙ ani
ma totaliter a corpore ſepetur: quo
niam hoc in morte ſolummodo fit.
ſed anime potentie diſcedunt ꝓpter
amoreȝ vnitum in me: vnde memo
ria ſolummodo de me ſe repletam ī
uenit. Intellectus eleuatur ſolūmo
do ſpeculando mee veritatis obie/
ctum. Affectus vero qui ſequitur ī
tellectum amat illud quod intelle/
ctus vidit: ⁊ vnitur cum illo. Con/
gregatis igitur: ⁊ vnitis īſimul his
tribus anime potentijs ⁊ in me ſub
merſis atqꝫ ſuffocatis corpus illico
perdit ſenſuȝ ſuum. Nam oculus vi
dendo non videt. Auris audiendo
non audit. Manus tangendo non
tangit. Lingua loquendo nō loqui
tur: niſi prout ex habundantia cor/
dis aliquando permitto lingue mē/
bruȝ eloqui: pro ꝙ̄ tali reſpiratione
vel exalatione cordis ⁊ ad laudem
⁊ gloriaȝ mei nominis. Itaqꝫ loquē
do non loquitur. Pedes ambulan̄
do non ambulant. Omnia mēbra
ſunt occupata pariter ⁊ ligata cum
ligamine atqꝫ ſenſu dilectōis ⁊ amo
ris. Unde ſunt ita ſubdita rationi ⁊
vnita cuȝ affectu anime ꝙ quaſi cō
tra naturam ſuaȝ viua voce clamāt
ad me patrem eternuȝ ⁊ optant ab
anima ſeparari ſimiliter ⁊ a corpo/
re ſeparari d̄ſiderat anima. Et ideo
iugiter ante me cuȝ apoſtolo Pau
lo clamāt. O infelix homo quis me
liberabit a corpore mortis hui⁹. Ui
deo aliam legem in membris meis
contradicentē legi mentis mee. Nō
tantummodo paulus ita dicebat d̄
impugnatione carnis contra ſpiri/
tum: nam in̄ verbo meo certificat⁹
fuerat cum audiuit. Paule ſufficit
tibi gratia mea. Sed ideo dicebat:
qꝛ ſe videbat in vaſculo corporis eē
ligatumqꝫ ad tempus cuȝ impedie
bat a viſione mea: vȝ vſqꝫ ad horam
mortis. Oculus erat ligatus ⁊ im/
peditus vt me trinitatem eternam
videre non poſſet viſione beatorum
immortalium qui me quottidie lau
dant: atqꝫ glorificant meo nomini
benedicentes: imo ſe repperiebat in
ter mortales qui me iugiter offēdūt
priuatus viſione mea beatifica: vȝ ī
eſſentia mea. Non ꝙ ipſe ⁊ alij ſerui
⁊ amici mei non videant atqꝫ degu
ſtent me non quideȝ in eſſentia: ſed
in affectu caritatis diuerſis ⁊ varijs
modis vt bōitati mee placet eis me
manifeſtare. Sed omnis viſio quaȝ
habet anima de me dum eſt imorta
li corpore nimis eſt valde tenebro/
ſa reſpectu eius quam habet a cor/
pore ſeparata. Itaqꝫ paulo videba/
tur ꝙ viſio corporalis: ⁊ exterior im
pediret ⁊ impugnaret viſionem īte
riorem atqꝫ ſpiritualem. Uoluntas
ei videbatur ligata: quia nequibat
amare quantuȝ amare peroptabat
quoniam omnis amor in vita p̄ſen/
ti eſt imperfectus: vſqꝫ quo perue/

rerit ad ſuam perfectionem. Nõ ꝙ
amoꝛ pauli: ⁊ alioꝛum ſeruoꝛũ meo
rum imperfectus extiterit ad grati
am: ⁊ ad perfectionem vere carita/
tis: qꝛ proculdubio perfectus erat:
ſed in hoc erat imperfectus eo ꝙ in
amoꝛe ſuo ſacietate carebat quare
penam inde ſentiebat. Si.n. eius de
ſiderium plenũ extitiſſet eius qđ
amabat nullam inde penaȝ habuiſ
ſet. Quoniam igitur amoꝛ in coꝛpo
re moꝛtali non habet perfecte quod
amat ex hoc affligitur. Cum autem
anima ſeparata fuerit a coꝛpoꝛe de
ſiderium impletur. ideo diligit abſ/
ꝗ pena. Et licet pleniſſime ſacietur
valde: tamen eſt omne faſtidium a
ſacietate remotuȝ. Saciata fameſcit
ſed pena quelibet eſt a fame remo/
ta. Nam anima cum a coꝛpoꝛe ſepa
rata fuerit vas eius habet vtiq; ple
num in me ſũma felicitate: ⁊ firma/
tum atq; ſtabilituȝ: ita ꝙ ipſa nihil
optare poteſt quam illico non habe
at. Deſiderans videre me quottidie
me videt ad libitum deſiderans vi
dere gloꝛiam atq; laudem nominis
in ſanctis meis ipſa videt eaȝ vltra
ꝗ verbo poſſit exprimi tum in an/
gelica natura: tum in humana.

Quomodo mundani deo grati/
as reddũt velint nolint.
Capi.lxxx.

ET anime beate tanta eſt viſio
perfecta ꝙ ne dum in ciuib⁹
exiſtentibus in vita durabili: ſed eti
am ĩ creaturis vite moꝛtalis videt
laudet atq; gloꝛiam nominis mei:
quia velit nolit iſte mundus infim⁹
mihi gloꝛiam exhibet verum eſt ꝙ
illam non exhibet eo modo quo de/
bet ⁊ obligatur: amando me ſuper
omnia. Sed ex parte mea recipio ⁊
extraho gloꝛiam atq; laudem nomi
ni meo. Nam in hominibus relucet
habundantia caritatis atq; miſeri/
coꝛdie mee dum eos ad penitentiaȝ
expecto tempus eis accommodan/
do. Nec pꝛecipio vt pꝛo eoꝛum ini
quitatibus infernus: vel terra vi/
uos eos abſoꝛbeat. Sed econuerſo
terre pꝛecipio: vt eis de fructibus
eius habundanter exhibeat atq; ſo
li pꝛecipio: vt eos caloꝛe ſuo calefaci
at ⁊ illuminet. Celo quoq; pꝛecipio
vt ad eoꝛum vtilitatem atq; conſer
uationem indeſinenti motu circum/
det oꝛbeȝ. Et in omnibus creaturis
quas ego pꝛo eis creaui miſericoꝛdi
am meam valde caritatiue diffun/
do: nec illas ab eis volo ſubtrahere
non obſtantibus iniquitatibus eo/
rum. Immo concedo ita peccatoꝛi/
bus ſicut iuſtis: ⁊ etiam peccatoꝛi/
bus aliquando habundãtius ꝗ iu/
ſto pꝛo eo ꝙ iuſtus aptus eſt humi/
liter: ⁊ cum patiẽtia tollerare. Ideo
frequenter euȝ volo pꝛiuare tempo
ralibus bonis: vt habundantius ei
retribuam bona celeſtia. Itaq; ca/
ritatiua miſericoꝛdia mea reſplen/
det in eis. Etiam aliquando in per/
ſecutionibus quas amici mei ſu/
ſtinent a ſeruis mundi. dum in eis
experitur virtus caritatis ⁊ patien
tie dum amici mei pꝛo eis offerunt ĩ
conſpectu meo cõtinuas ⁊ humiles
oꝛatiões mihi reſultat laus atq; glo

ria: q̄q̄ꝫ perſecutores ipſi reſpectum habeant in oppoſitum: vꝫ in dedecus atqꝫ meum vituperium. Ego tamen velint nolint inde mihi gloriam attraho.

Qualiter etiam demonia gloriā deo reddunt atqꝫ laudem licet inuiti. Capi.lxxxi.

Isti perſecutores amicorum meorum in vita preſenti permanēt ad augumentandam ⁊ exercendam virtutem ipſorum prout in inferno demonia faciūt veluti mei lictores iuſtitiam meam contra damnatos exercendos. In vita quoqꝫ preſenti vitam augent viatoribus ⁊ peregrinis qui deſiderant ad me peruenire felicem ipſorum terminum. Ipſi demones in cauſa ſunt in illis augendi virtutem dum eos exercent cum multis moleſtijs atqꝫ temptationibus varijs modis: aliquando cōmouendo vnum contra alium iniurioſe verbis ⁊ aliquando factis. Etiam arripiendo bona temporalia non ꝓpter iſta temporalia: ſed ſolū vt anime fraterna caritate priuentur. Sꝫ dum aduerſarius ipſe putat ⁊ optat eos caritate ꝑuare fraterna ipſe fortificat eos ſi ipſis experientia probando virtutem patientie: fortitudinis atqꝫ perſeuerantie. Hoc ergo modo reddunt gloriam atqꝫ laudē nomini meo. Et ita mea veritas in eis impletur quos ego creaueram i gloriam ⁊ laudem ſancti mei nominis: ⁊ vt ipſi participēt ineffabili bonitate mei patris eterni. Sed q꞉ ꝓpter eorum demonum ſuperbiam aduerſum me rebelles extiterunt a ſua dignitate ceciderunt in abiſſum viſione mea priuati nō exhibent mihi gloriam in dilectione caritatis. Ego vero veritas eterna poſui eos veluti miniſtros ad exercendum in virtute ſeruos meos ⁊ veluti lictores eorum qui propter defectus eorum vadūt ad eternam damnationem ac etiam eorum qui deducuntur ad penas purgatorij. Itaqꝫ vides veritatem meam in eis impletam: q꞉ vꝫ mihi gloriam exhibent: non tamē: vt eterne vite ciues qua priuati ſunt propter iniquitates eorum: ſed veluti lictores ⁊ iuſtitiarij mei patefaciendo per eos iuſtitiam meam ſuper inimicos meos in inferno damnatos. Ac etiam ſuper illos qui purgatorij pēis adiudicati ſūt.

Qualiter anima corpore ſoluta plene videt gloriam ⁊ laudem dei i qualibet creatura. Et qualiter in ea finita eſt pena deſiderij: ſed non deſiderium. Capi.lxxxij.

Poſtq̄ anima nudata fuerit a corpore ⁊ ad me finem ſuum aduenerit aperte videt ⁊ guſtat gloriam ⁊ laudem nominis mei ſemp̄ i omnibus creaturis que rationē habent in ſe: ac etiam in demonibus ⁊ in alijs quibuſcunqꝫ creaturis. Ita pure videt ⁊ in ſuo viſu veritatem agnoſcit videndo me patrem eternum amplius amat: ⁊ amando ſaciat̄ aūt veritatem agnoſcit. Agnoſcendo veritatem voluntas eius in

veritate mea firmata conſiſtit. Et ē ita ligata ⁊ firmitate tanta ſtabilita ꝙ in nullo diſcordare poteſt neqꝫ penam aliquam habere quoniā habet omnia quecunqꝫ deſiderabat. Me nanqꝫ videre peroptabat ⁊ gloriam atqꝫ laudem nominis mei. hec omnia videt apertiſſime ac in veritate poſſidendo cognoſcit: vꝫ in ſanctis meis ⁊ in beatis ſpiritibus angelicis ⁊ ī omnibus alijs creaturis ⁊ etiam in demonibus vt dictum ē. Et quantis offenſas peccatorum videat de quibꝰ prius amare dolebat: nunc vero nullum inde: vel aliūde quoquomodo dolorem habere poteſt: ſed cōpaſſionem abſqꝫ pena: peccatores ipſos amādo ⁊ affectuoſa caritate me iugiter exorando vt ego mundo gratioſe miſericordiam impendam. Jn eis quidez eſt pena terminata ⁊ finita: ſed minime caritas ꝓut accidit vnigenito filio meo: qm̄ ī amariſſima morte ſuper cruce: pena cruciati deſiderij quod ab initio cum ipſum in mundum tranſmiſſi: vſqꝫ ad finem vite portauerat pro ſalute veſtra finita fuit atqꝫ terminata: ſed non fuit finitum veſtre ſalutis deſiderium. Quia ſi mee caritatis affectus quem vobis ipſo mediante demōſtraui fuiſſet in vobis finitus atqꝫ terminatus proculdubio non eſſetis: qm̄ ex amore creati fuiſtis. Jtaqꝫ certiſſime noueris ꝙ ſi ex amore non conſeruarem vos in eſſe ſubito rediretis in nihilum. Sꝫ ex amorē creaui vos ⁊ idē amor vos in eſſe conſeruat. Ego ſum vnum cū vnigenito filio meo ⁊ ipſe mecum: ideo finita eſt pena deſiderij ⁊ non amor deſiderij. Uides ergo ꝙ omnes beati qui ſunt in vita durat: illi ſalutem animarum exoptant abſqꝫ pena: qꝛ pena terminata eſt in morte ipſorum: ſed non affectus vere caritatis: imo tanqꝫ inebriati ſanguine agni filij mei veſtiti caritate fraterna tranſierunt per artam ianuam yeſu chriſti ſanguine madefacti ⁊ ꝑuenerunt ad me mare pacificuꝫ ab imperfectione ſegregati: vꝫ ab inſacietate peruenerunt ad perfectionē omnium bonorum plene ſaciati.

Qualiter illi qui perueniunt ad tertium ⁊ quartum gradum: vt habetur ſupra cupiunt a corpore diſſolui: vt etiā apoſtolus paulus optabat. Capi. lxxxiij.

Quoniam igitur apoſtolus ⁊ preco meus paulus iſta viderat atqꝫ guſtauerat cum ipſum ad tertium celum attrari: vꝫ ad altitudinem trinitatis agnoſcens atqꝫ deguſtans veritatem meaꝫ vbi plene recepit ſancti ſpiritus habundantiam atqꝫ didicit incarnati ꝟbi mei doctrinam ⁊ tunc induit anima eiꝰ me patrem eternuꝫ ꝑ ſenſum ⁊ vniōneꝫ veluti beati vite durabilis: hoc excepto ꝙ anima non erat a corpore ſeparata: ideo clamabat optādo ſeparationem iſtam dicens. O infelix homo ego qs me liberabit a corpore mortis huius. Sed qꝛ bonitati mee placuit eum facere vas electionis in abiſſo mee trinitatis exui eū de me qꝛ non poteſt cadere in me pe

nā:⁊ ego decreueram cū multa por/
tare debere ⁊ poſui yeſum chriſtum
crucifixum in obiectum oculi ſui in
tellectus cum induendo veſtimen/
to ſue doctrine ligato ⁊ connexo cū
clemētia ſancti ſpiritus qui ē ignis
vere caritatis. Ipſe vero tanꝗ̄ vas
aptum a mea bonitate reformatuȝ
q̄ꝛ nullam omnino reſiſtentiaȝ egit
quando percuſſus extitit:imo ſubi/
to dixit. Domine quid vis me facere.
Tūc ego cū docui qn̄ corā oculis ei⁹
poſui yhm xp̄m crucifixū cū induen
do perfecte mee veritatis alma do/
ctrina cū lumine vere ꝯtritionis cū
qua defectū ſuū extinxit in caritate
mea fundate. Itaqꝫ doctrinā īduit
yhu xp̄i crucifixi ⁊ ipſam: aīe ſue ta/
liter aſtrinxit ꝙ vt ipſe tibi ꝓpala/
uit nunꝗ̄ exuit:vel ab ea ſepari po
tuit aliq̄ tēptatiōe diabolica ſiue ſti
mulo carnis quo ſepius īpugnabat̄
mea bonitate ꝑmittēte: vt ī merito
creſceret ⁊ ī gr̄a:⁊ vt ī humilitate cō
ſeruaret̄ eo q̄ꝛ guſtauerat altitudi/
nē diuinitatis atqꝫ trinitatis. Ipſe
tn̄ huiuſmodi veſtimētū nunꝗ̄ vllo
tp̄e:vel in modico dimiſit ſiue depo
ſuit:vel laxauit ex aliqua ꝑſecutiōe
ſiue moleſtia:ſiue tribulatione ſibi
occurrente: vȝ perſeuerantiam ī do
ctrīa yeſu chriſti crucifixi: imo ſibi
ſtricti⁹ incorporabat in tm̄ ꝙ ex hoc
vitam expoſuit corporalem ⁊ cū eo/
dem indumento rediȷ̈t ad me patrē
eternuȝ. Paulus ergo guſtauerat
quid erat guſtare me ſine corporali
grauedine. Sibi nanqꝫ conceſſi gu/
ſtare per ſenſum vnionis: ſed nō per
ſeparationem a corpore. Cum vero
poſtea rediȷ̈t ad ſe veſtitus indumē
to yeſu chriſti crucifixi ſibi videba/
tur amor eius imperfectus in com/
paratione perfectionis amoris quā
in me guſtauerat:⁊ quaȝ videat ha
ber̄ beatos a corpore ſeꝑatos. Ideo
videbatur ei ꝙ grauedo corporis ei
rebellaret:q̄ꝛ vȝ impediebat ei per/
fectionem illam ſacietatis deſiderȷ̈
quam habet anima poſt mortē. Me
moria ſibi videbatur imperfecta ⁊ ī
becillis: vt eſt propter quam imbe/
cillitatem ⁊ imperfectionem impe/
diebat̄ eſſe capax atqꝫ retinere poſ/
ſe: recipere pariter ⁊ guſtare me cuȝ
illa perfectione quam habent in vi
ta durabili: beati qui ſunt a corpo/
re ſeparati. Et ideo videbatur ei ꝙ
omnia dum erat in corpore mortali
ſibi forent veluti lex vna peruerſa
que contra ſpiritum impugnaret:n̄
tamen impugnatione peccati: quia
ſicut iam dixi ꝙ ego certificaueraȝ
eum dicens. Paule ſufficit tibi gra
tia mea: ſed impugnatione cuiuſ/
dā impedimenti perfectionis ſpiri/
tus: vȝ ne me videre poſſet in eſſen/
tia mea que viſio per legem: ⁊ gra/
uedinem corporis impediebatur: ⁊
ideo clamabat. O infelix homo ego
quis me liberabit a corpore mortis
huius. Nam habeo aliam legem in
mēbris meis que repugnat legi mē
tis mee. Et ita ſe veritas habȝ: quia
memoria iugiter ab imperfectione
corporali repugnatur. Et intellect⁹
īpeditus atqꝫ ligatus eſt ab iſta mo
le corporis ne me videat: vt ego ſuȝ
in eſſentia mea. Inſuper ⁊ volūtas
eſt alligata: quiꝗ vȝ attingere non

poteſt ex grauedine corporis ad me ſine pena guſtandum deum eternū modo ſuperiꝰ enarrato. Itaqꝫ paulus veritatem aſſerebat dicens. habeo aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis mee. Similiter iſti ſerui mei de quibus ego tibi dicebam ꝙ iaꝫ peruenerant ad tertium ꝛ quartum ſtatuꝫ vnionis perfecte quam in me faciunt exclamant cum illo cupientes a vinculo corporali ſeparari atqꝫ diſſolui.

Quibꝰ cauſis anima cupit a corpore ſeparari. Capi.lxxxiiij.

Et ad apertiorem intelligentiam iſtius puncti notari debet illud qḋ habetur ſupra Capi.lxxix.

ISti ſerui mei fideles aſperitatem ſine difficultatem huius corporalis diſſolutionis ꝛ mortis in ſe minime ſentiunt: imo deſiderant illam: ꝛ cū odio ſancto fecerunt aſperam guerram cum ſuis corporibus Unde perdiderunt illam teneritudinem que naturaliter eſt inter corpus ꝛ animam ꝛ ſuperato atqꝫ proſtrato naturali amore cum odio vite ſui corporis: ꝛ amore mei morteꝫ exoptant ꝛ aiunt. Quis me liberabit a corpore mortis huius. Cupio diſſolui: ꝛ eſſe cum chriſto. Unde tales cuꝫ eodē apoſtolo dicunt. Mors eſt mihi in deſiderio: ſed vita in patientia. Quoniam anima cum eſt eleuata in hac vnione perfecta toto deſiderio me videt peroptat atqꝫ mihi gloriam ꝛ laudem videre ab omnibus exhiberi. Quando vero poſtea redit ad ſēſus corporeos quꝭ ſenſus oēs erāt in me tracti ꝛ abſorti per affectum amoris: magnā habet impatientiā in viuendo dū ſe cōſiderat ablatā ꝛ auulſam ab vniōe quā in me fecerat: ꝛ ab īmortalium optabili ꝯuerſatione qui quottidie mihi gloriā exhibent ꝛ inuenit ſe fore in ꝯuerſatione mortaliū a quibꝰ me videt frequētiſſime miſerabiliť offendi. Sup quo tales ſerui valde affligunť grauiter: vñ tam ex iſto ꝙ̄ ex amoroſo ꝛ anxio deſiderio vidēdi me ipſoꝝ vita eſt eis īportabilis. Nihilominus qꝛ voluntas coꝝ nō ē ſua ꝓpria: ſed eſt vnita cū voluntate mea ꝑ amorē: neqꝫ velle poſſunt: aut optarꝭ niſi qḋ ego volo. Per optantes ad me venire contenti ſunt: ꝛ in corpore manere ſi mihi placet: etiam cum quacunqꝫ pena pro maiori gloria: ꝛ laude mei noīs ꝛ animarum ſalute: ita ꝙ in nullo penitus vnqꝫ a mea volūtate diſcordāt: ſꝫ anxio deſiderio currūt īduti yhꝫ chriſtū crucifixū. Et ambulantes ꝑ pontē ſue ſaluberrime doctrine gloriantꝭ i ſuis obprobrijs atqꝫ penis: ꝛ tāto magis gloriantꝭ ꝙ̄to grauiora ſe tollerare viderint: imo ſubſtinendo multas tribulationes vndecūqꝫ ꝓueniāt ipſi ꝑcipiunt inde refrigeriū in deſiderio mortis. Et aliqñ ex deſiderio ꝛ affectu ſuſtinendi penas aliquo mō mitigatꝭ illa pena deſiderij quā habent a corpore ſolui. Iſti non ſolū modo cum patientia tollerant aduerſa ſicut in tertio ſtatu: ſꝫ ipſi gloriantur in multis tribulationibus quas pro nomine ac amore

meō portant. Tollerando penas ha
bent inde conſolationem: quādo ve
ro non habent aliquam penam ad
tollerandum habent amaritudinē:
dubitātes atqꝫ timentes ne forte ꝓ
bono quod operantur velim in pre
ſenti vita premiare: vel ꝙ eorū opē
ratio mihi nō ſit accepta. Sed eos
permittendo: tribulari: valde letan
tur: ſe veſtiri conſiderantes de pe/
nis ⁊ obprobrijs yeſu chriſti crucifi
xi. Unde ſi poſſibile foret eis: haberꝫ
virtutem abſqꝫ laborioſa pena non
acceptarent. Potius. n. eligunt in
cruce cum yeſu chriſto delectari ⁊
cum pena virtutem acquirere quā
alio modo vitam eternam habe/
re. Quia ſunt in ſanguine ſuffocati:
⁊ imerſi vbi reperiunt ignitam cari
tatem meam: que caritas eſt veluti
ſuccenſus ignis a me procedens qui
rapit mentem eorum acceptando
ſacrificium deſideriorum ipſorum.
Unde conſurgit oculus intellectus
eorū in mea deitate ſpeculando vbi
nutritur affectꝰ ⁊ vnitur qui ſequitꝛ
intellectum. Hoc eſt vnum videre
ſuper naturale per infuſam gratiaꝫ
anime conceſſam a me que me dili/
git ⁊ in veritate mihi ſeruit.

Quomodo melius eſt ire pro cō/ ſilio ſalutis anime ad vnum humi/ lem cum conſcientia ſancta ꝙꝫ ad lit teratum ſuperbum. Capi. lxxxv.

ISto lumine quod in oculo in/
tellectus eſt a me poſitum vi/
derunt vtiqꝫ me Jeronimus. Augu
ſtinus atqꝫ Thomas de aquino ⁊
alij doctores eccleſie: vnde magnaꝫ
ſcientiam acquiſierunt. Similiter ⁊
alij ſancti ⁊ amici mei qui fuerunt
illuminati cognoſcentes ⁊ intelligē
tes in tenebris apertam veritatem
q2 vꝫ ſanctam ſcripturam expoſue/
runt: ⁊ illuminauerunt que videba
tur eſſe tenebroſa: q2 n n intellige/
batur non quidē ex defectu ſcriptu
re: ſed ex ignorantia non intelligen
tium. Ideo miſi lucernas iſtas vt il
luminarent intellectus excecatos ⁊
ignorantes. Ipſi vero leuabant ocu
lum intellectus ad me: vt ī tenebris
agnoſcerent veritatem vt iam dixi.
Et ego velud ignis acceptabaꝫ ⁊ ra
piebam huiuſmodi ſacrificium eo/
rum: eis exhibendo lumen ſuperna
turale: ⁊ ita recipiebant in tenebris
lumen veritatis. Unde ſcriptura ꝗ
tunc videbatur eſſe tenebroſa ⁊ ob/
ſcura: nunc apparet omnibus luci/
da ⁊ aperta. Quilibet in ea recipit
iuxta capacitatem ſuam: ⁊ prout ip
ſe diſponit animam ſuam ad aman
dum ⁊ cognoſcendum me quia nul/
lius ego contemno diſpoſitioneꝫ bo
nam. Itaqꝫ vides ꝙ oculus intelle/
ctus a me recipit ex gratia ſuperna
turale lumen in quo ſancti doctores
⁊ alij ſerui mei agnouerunt lucem ī
tenebris: atqꝫ ꝺ tenebris facta ē lux.
Nam intellectus: ante fuit ꝙꝫ ab ali
quo ſcriptura formaretur. Unde ſci
entia proceſſit ab intellectu: q2 vidē
do diſcreuit. Iſto modo ꝓphete cuꝫ
alijs ſanctis patribus cognouerūt:
⁊ intellexerunt prophetantes ꝺ ad
uentu: ⁊ morte dilectiſſimi filij mei.
hoc habuerunt apoſtoli: poſt aduē/

tum ſancti ſpiritus. Iſto lumine il/
luminati fuerunt euāgeliſte: docto/
res: cōfeſſores: martires: ⁊ virgines.
Omnes habuerunt hoc lumen in
diuerſis modis: vt expedire cogno/
ui ſaluti ſuarum aīarum: vel eti
am aliorum: aut ad declarationem
ſacre ſcripture prout actum eſt a do
ctoribus explanando ſanctiſice do/
ctrinaꝫ vnigeniti filij mei: ⁊ apoſto
lorum: ac euangeliſtarum. Marti/
res vero cum ſanguine proprio de/
clarauerunt ſanctiſſime fidei lumē:
atqꝫ fructum ⁊ theſaurū ſanguinis
agni. Virgines cum affectu purita/
tis ⁊ caritatis: in religioſis obedien
tibus cōmendatur obedientia filij
mei in quo maxime relucet eo q̄ ex
obedientia quam impoſui ſibi feſti
nauit ad mortem crucis obprobrio
ſam. Omne lumen iſtud aperte pro
palatur in veteri ⁊ in nouo teſtamē
to. In veteri: vꝫ quo ad prophetas.
In nouo quo ad legem euangelicaꝫ
agnitum extitit ab oculo intellect⁹
cum lumine per gratiam infuſo ſu/
per naturale lumen. Et qꝛ noua lex
ab eodeꝫ lumine proceſſit a quo an
tiqua lex: ideo noua non euacuauit
vel irritauit antiquaꝫ: imo ſunt vni
te ſimul. Sed iſta noua lex abſtulit
imperfectionem antique: qꝛ funda
ta erat in timore ſolūmodo. Veniē
te igitur verbo meo cum lege amo/
ris adimpleuit illaꝫ auferendo ſibi
timorem pene ac etiam fundauit i
amore cum timore ſancto. Ideo di/
xit ipſa veritas: vꝫ vnigenitus me/
us. Ego non veni ſoluere legem: ſed
ad implerē. Quaſi diceret. Antiqua
lex eſt imperfecta nunc: ſed in ſan/
guine meo dabo ei perfectionem: ⁊
ita eam adimplebo pro ſuo defectu
remouendo timore pene: ⁊ eam fun
dabo ī amore atqꝫ timore ſcō. Quis
hanc veritatem aperte declarauit.
lumen huiuſmodi ex gratia conceſ/
ſuꝫ a me ſuper naturale lumen. Ita
qꝫ omne lumē a ſacra ſcriptura pro
grediens egreditur ab iſto lumine.
Et ideo ſuperbi ſcientifici ⁊ ignorā
tes excecantur in lumine: qꝛ ſuper/
bia cum amoris proprij nube coope
ruit ⁊ abſtulit omnino huiuſmodi
lucem. Et ex hoc plus intelligunt ſa
cram paginā litteraliter ⁊ iuxta cor
ticem exteriorem q̄ ſm intellectum
interioreꝫ. Et ideo guſtant inde ma
gis littere ſonum hinc inde multos
vertentes libros: ⁊ nō attingunt: ne
qꝫ guſtant ſacre ſcripture medullam
qm̄ abſtulerunt ſibi lumen cuꝫ quo
ſcriptura formata: ⁊ declarata fuit.
Unde tales admirari ſolent ⁊ aliq̄n
murmurare videndo multos idio/
tas atqꝫ ſacram paginam ignoran/
tes: ⁊ nihilominus in cognoſcendo
veritatem ita illuminatos quemad
modum ſi longo tēpore ſtuduiſſent
in ea. Nec tamen ex hoc aliquis ad
mirari debet eo q̄ habent in ſe cau/
ſam principalem luminis: vnde ſcia
proceſſit. Ipſi vero ſuperbi: qꝛ lumē
amiſerunt nō vidēt: nec intelligūt
bonitatem meam neqꝫ lumen infu/
ſe gratie ſuper amicos meos. Qua/
re noueris valde melius eſſe pro cō
ſilio ſalutis animarum ad vnuꝫ hu
milem virum accedere qui cum ſan
cta rectaqꝫ conſcientia viuat: q̄ ad

vnum ſuperbum ſcientificū qui ſolummodo conſcientiam ⁊ animam implet cūrrat inani vento ſcientie. Naȝ alia porrigere neſcit alteri niſi que reperit in ſe: Unde propter vitam tenebroſam accidit aliquando ꝙ lumen ſacre ſcripture porriget ⁊ conuertet in tenebras. Et huius oppoſitum eſt in amicis meis: qꝛ lumē in eis exiſtens animo caritatiuo libentiſſime miniſtrant alijs cum famelico deſiderio ſalutis eorum. Ħ ergo tibi dixi dulciſſima filia: vt hu⁹ vnitiui ſtatus perfectionem agnoſceres vbi rapitur oculus ītellectus ab ignifera caritate mea in qua ſupernaturale lumen amici mei recipiunt: ⁊ cuȝ ipſo lumine me diligūt quoniam ipſa dilectio ſequitur itellectum. Et quanto plus intelligit: ⁊ agnoſcit tanto plus amat: ⁊ quanto plus amat amplius intelligit: ⁊ ſic vnum ab altero nutritur. Cuȝ hoc ergo lumine perueniunt ad meam eternam viſionem vbi me guſtant: ⁊ in veritate vident cum anima fuerit a corpore ſegregata ꝑut: ego narraui tibi ſuperius exprimendo beatitudinē quam anima recipit ī me. Hic eſt ille ſtatus excellentiſſimus in quo dum amici mei ſunt in vita mortali guſtant inter immortales. Unde frequenter ad tantam vnionez attingunt: vt vix intelligere valeant: vtrum in corpore fuerint an extra corpus: ⁊ ita guſtant arrā eterne vite: tum ex vnione quam in me fecerunt ac etiaȝ: qꝛ voluntas eſt in ſe mortua: propter quam vtiqȝ mortem in me fecit vnionē. Nam aliter in me poterant vniri ꝑfecte. Guſtant igitur arram eterne vite: quia priuati ſunt inferno proprie voluntatis que quandam arram inferni tribuit homini viuenti iuxta ſenſitiuam voluntatem.

Utilis repetitio quorundam ⁊ īducitur ħ aīa ad orandū pro oībus hoīb⁹ ⁊ ꝓ eccleſia ſcā. Capt.lxxxvi.

Nunc vidiſti oculo ītellectus: ⁊ aur̄ tui ſenſus audiſti a me qui ſum eterna ꝟitas qui mod⁹ habēdus ē ad faciēdū vtilitatē ꝓrīcipiter ⁊ tibi doctrine ⁊ agnitōis mee ꝟitatis. Ut in ꝑncipio tibi dixi. ſ. ꝙ ad cognitioneȝ ꝟitatis peruenit ex agnitiōe tui: nō abſolute pura ⁊ ſimplici: ſȝ vnita ⁊ cōdita cū agnitione mei ī te vbi repiſti humilitatē: odiū atqȝ diſplicētiā tui. Et ignē caritatꝪ mee ꝑ agnitionē quā de me ī te reperiſti. Uñ veniſti ad amorē atqȝ dilectionē ꝓximi tui vtilitatē ei faciēdo doctrīe: necnō ⁊ exēplaris ac honeſte vite. Inſup oñdi tibi diſpoſitionē ⁊ q̄litatē pōtis: vt ē ac ēt tres gradus generales poſitos atqȝ figuratos ꝑ tribus aīe potētijs. Et quō nullus ħīc pōt vitā gr̄e ſi nō aſcēderit oēs: vȝ vt ſint ī noīe meo ꝯgregati. Ipſos ēt tibi pateſeci ꝑticulariē ꝑ trib⁹ aīe ſtatib⁹ ī corpore filij mei figuratis. de quo tibi dixi ꝙ fecerat ī corpore ſuo ſcalas: apte demōſtrās hoc ī affixis pedib⁹: ī apertura lateris ⁊ ī ore vbi guſtat aīa pacē verā: vt dictuȝ ē. Oñdi quoqȝ tibi ſupius īꝑfectionē ſeruilis timoris ⁊ īꝑfectio

nē me diligētis ex dulcedine ꝯſola
tionis quā iuenit i me atq ꝑfectio/
nē tertij ſtat⁹:vz coꝝ qui ꝑuenerūt
ad pacē oris ex quo ꝑ pontem yhu
xpi crucifixi anxio deſiderio cucur
rerūt aſcēdētes tres illos generales
gradus:vz ꝯgregādo tres aīe potē
tias. Ubi ꝯgregat oēs oꝑationes ſu
as ī noīe meo:ꝓut ego ſuꝑius apte
tibi demōſtraui. Atq de trib⁹ gra/
dib⁹ ꝑticularibus quos aſcēderūnt
ab īperfecto ſtatu trāſeūtes ad ꝑfe/
ctū:ꝛ ſic eos i ꝟitate currerē vidiſti.
Feciq te deguſtarē ꝑfectionē aīe cū
ornatu virtutū. Etiā oñdi tibi frau
des quas aīa recipit añq ad ſuā ꝑ/
fectionē attigat:niſi prudenter ſe
exerceat i cognitōe ſui atq mei. Itē
oñdi tibi miſeriā illoꝝ qui ſponte ſe
metipſos i flumīe ſubmergūt renu/
entes ābulare ꝑ pontē:ſequendo vz
doctrinā mei dilectiſſimi filij quem
vobis ego grōſe ꝯceſſi:ne ſuffocare/
mini:ſz ipſi veluti ſtulti poti⁹ elege
rūt i miſerijs atq putredine mūdi
ſubmergi. Hec oīa tibi declaraui:
vt i te creſcere facerē ignē deſiderij
ſancti atq cōpaſſionē ꝑiter ꝛ amari
tudīnē ſuꝑ aīaꝝ interitu:vt ipſa cō
pellaris idūcere ac aſtrīgere me cū
lachrimis:ſudorib⁹ ꝯtinuis ꝛ humi
lib⁹ oīonib⁹ oblatis: añ me cū igni
fero deſiderio ad faciēdū ꝑiclitanti
mūdo miſericordiā. Iſta ꝟo ñ ſolū a
te ſine ꝑ te rogo:ſed ꝓ multis alijs
creaturis ꝛ amicis meis qui ꝑcipi/
ent:h a mea caritate cōpellent vna
tecū exorare me:vt ipſi mūdo atq
corpori miſtico ſancte matris eccle/
ſie p quā tu iā aſſidue me rogas
ego miſericordiam exhibeaz. Quia
iaz tibi dixi ſi bene recolis ꝙ ad im
plerem veſtra ſancta deſideria pre/
bendo refrigerium vobis in veſtris
laboribus: ꝛ ordinabo reformatio/
nem eccleſie ſāncte ſicut penoſa de/
ſideria veſtra preſtolantur in veros
ꝛ virtuoſos paſtores: non cum gla/
dio ſine crudelitate guerre: ſed cuz
pacifica quiete:atq lachrimis ꝛ ſu/
doribus amicorum meorum quos:
ego veluti colonos ordinaui veſtra
rum animarum atq proximorum:
ꝛ i corpore miſtico ſancte matris ec/
cleſie. In vobis operando virtutez
in proximis autem ꝛ in eccleſia ſan
cta doctrinam ꝛ exemplum: offerrē
do mihi ꝯtinuā oīonē in ſalutē om/
nium hoīum:virtutes i ꝓximo ꝑtu
riendo. Qꝛ iā dixi tibi ꝙ oīs virtus
ſine defectus mediāte ꝓximo patra
bat:vel augumētabat. Et ideo volo
ꝙ vtilitatem ꝓximo vr̄o faciatis:ꝛ
ita mihi dabitis acceptabilē fructū
vineaꝝ vr̄aꝝ. Nō omittatis vllo tē
pore odoriferū icenſum humiliū oīo
num in ꝯſpectu meo in ſalutē aīaꝝ
adolere:qꝛ diſpono mūdo facere mi
ſericordiam. Et cum ipſis orationi/
bus:lachrimis atq ſudorib⁹ ablue/
re faciē ſponſe mee:vz eccleſie ſancte
q̄ aliquando tibi monſtrata fuit in
forma domicelle cuiuſdam inquina
tam atq deturpatam veluti lepro/
ſam faciem habentis. Hoc autem
acciderat ex defectu miniſtrorum
atq toti⁹ chriſtiane religionis qui
ſe nutriunt ad huius ſponſe pectus
de quorū defectibus alibi tibi nar
rare diſpono.

Qualiter hec anima petit a deo ſcire de ſtatibus lachrimarum.
Capi.lxxvij.

Nunc anima prefata cō ſurgens ingēti ꝛ igniſero d̄ſiderio velut ebria: tum ex vnione quam ī deo fecerat: ac etiam ex his que perceperat ex ore ſūme veritatis: tum adhuc anxiata dolore propter ignorantiam hominuʒ qui non agnoſcunt ſuum benefactorem nec affectum excellentiſſime caritatis eius: licet haberet in ſe quandaʒ viuam ſpem ſancto gaudio plenam ex promiſſione ſibi a domino facta: ꝛ qꝛ modum eam ꝛ alios amicos ſuos aperte docuerat ad inclinanduʒ eum: vt mundo gratioſe miſericordiam faceret: leuauit oculum intellectus in dulcem veritateʒ altiſſimi vbi ſtabat vnita volens aliqua percipere de ſtatibus anime de quibus audierat adeo: ad quos anima trāſit ipſis lachrimis operatiue mediātibus. Ideo cupiebat audire differentiam ipſarum lachrimaꝝ: ꝛ quales erant: ꝛ vnde procedebant: ꝛ qui fructus in fine ſequebatur poſt huiuſmodi lachrymas. Et qꝛ veritas intelligi: vel agnoſci nullo modo poteſt niſi ab ipſa veritate concedatur ideo petebat a veritate d̄clarari. Et in veritate nihil intelligit̄: vel agnoſcitur quod cū intellectus oculo nō videatur. Expedit igitur volenti cognoſcere ꝙ auiditate ſurgat atq; deſiderio cognoſcendi cum lumine fidei oculum intellectus aperiēdo cū fidei pupilla in obiectuʒ veritatis. Poſtq; igitur hoc agnouit anima: quoniam oblita non erat doctrine quam ei veritas.i.deus exhibuerat attendens alia via ſcire non poſſe q̄ de ſtatu atq; fructu lachrimarum optabat ingēti deſiderio ſe ſupra ſe leuabat vltra modum aſſuetum: ꝛ cū lumine viue fidei aperiebat oculum intellectus in eterna veritate. In qua vidit ꝛ agnouit veritatem eorum que petebat. Deus.n.ineffabili benignitate ſua condeſcendens ignifero deſiderio ſuo petitionem eius exaudiebat.

De differentia lachrimarū diſcurrendo per predictos anime ſtatus.
Capi.lxxviij.

Dulcis autē veritas ait. Amabilis atq; cariſſima filia tu petis a me declarari de ſpeciebus ꝛ fructibus lachrimarum: ꝛ ego deſiderium huiuſmodi tuum acceptando complebo. Aperias igitur oculū intellectus: ꝛ oſtendaʒ ex iam ſupradictis tribus anime ſtatibus lachrimas iperfectas in timore fundatas Prius vero dicaʒ de lachrimis iniquorum hominum. Iſte ſunt vtiq; lachrime damnationis. Secūde vero ſunt lachrime timoris: eorum vʒ qui conſurgunt ex timore pene peccatorum: ꝛ ex timore plorant. Tertie ſunt illorum qui derelicto peccato me guſtare incipiunt: vnde cum quadam dulcedine plorāt ꝛ incipiunt ex amore mihi ſeruire. Sed quoniam amor ipſorum eſt adhuc imp/

ſectus etiam eſt planctus coruꝫ imperſectus: vt aptius exponā. Quarte lachrime ſunt illorum qui ad perfectionem in caritate proximi peruenerunt in veritate me diligentes abſqꝫ reſpectu ſui: ⁊ iſtorum planctꝰ eſt omnino perfectus. Quinte quoqꝫ lachrime ſunt vnite quaſi cū precedentibus que cum magna dulcedine ſuauiſſime funduntur: vt īfra tibi narrabo. Poſtea ſubiungam ꝺ lachrimis igneis abſqꝫ lachrimis oculorum: vt ego ſatiſfaciam illis qui plangere deſiderant: ⁊ nullo modo poſſunt. Et volo te noſcere ꝙ omnes iſti diuerſi ſtatus poſſunt eſſe ſucceſſiue: ſed exercitium virtutis in eadē anima: quando primo timore deſerto: ac amore imperfecto ſeruēter attingit ad caritatem perfectam atqꝫ ſtatum vnitiuum.

Quomodo quinqꝫ ſunt maneries lachrimarum. Capi.lxxxix.

PEr hunc ergo moduꝫ informabo te de lachrimis antedictis. Et primo noueris omnem lachrimā a corde procedere. Nullum.n. eſt in homine membruꝫ quod ita cordi ſatiſfaciat atqꝫ correſpondeat: vt oculus: qꝛ ſi dolorem habet oculus illico māifeſtat. Et ſi dolor carnalis atqꝫ ſenſitiuus effundit lachrimas carnales que mortem anime generant quoniaꝫ a corde ꝓcedūt ⁊ ab amore multum inordinato: me grauiter offendendo. Ideo mortalem ide dolorem habet: ⁊ ſimiles lachrimas effundit. Terꝫ eſt ꝙ culpe grauedo ⁊ plāctus eſt magis: vel minus grauis iuxta menſuram amoris inordinati: qui ſic lachrimant ſunt illi primi qui lachrimas mortis habent de quibus tibi ſupradixi ⁊ infra dicaꝫ. Nunc videndum eſt de lachrimis q̄ vitam exhibent: vꝫ illorum qui culpas proprias agnoſcentes ex timore pene deplorant. Iſte ſunt lachrime cordiales atqꝫ ſenſitiue: qꝛ vꝫ nō habentes adhuc odium perfectum contra cōmiſſam culpam: ex offenſa mihi facta procedunt cum quadaꝫ amaritudine cordiali propter penā que ſequit̄ ex peccato cōmiſſo. Ideo plorat oculus: quia ſatiſfacere dolori cordis affectat. Et ſi virtuoſe ſanctū deſiderium anima ſumpſerit huiuſmodi timorem ōmittet: atqꝫ derelinquet: qꝛ cognoſcet aperte ꝙ timor ſolummodo non ſufficit exhibere ſibi vitam eternam: prout iaꝫ tibi ſupra narraui. Et ideo cum amore ſurgit ad ſemetipſam agnoſcendam: ⁊ in ſe bonitatem meaꝫ. Et incipit aſſumere ſpē viuam in miſericordia mea ī qua cor alacritateꝫ habet. Et ita culpe dolorem immiſcēdo cum gaudio ſpei diuine miſericordie mee: tūc oculus pias effundit extra lachrimas q̄ lachrime proculdubio de fonte cordis egrediuntur. Sed qꝛ nō ſunt adhuc in ſtatu perfectionis: aliquādo ſunt iſte lachrime ſenſuales. Et ſi tu petis a me quare ſiue quomodo. dico tibi: qꝛ radix amoris proprij non eſt a ſe totaliter euulſa. Non dico ꝺ amore ſenſitiuo ſiue corporali: quia iam conculcauit illum: ſed eſt vnus amor proprius atqꝫ ſpiritualis cuꝫ

anima vult habere cõſolationes ſpi
rituales:vel mentales a me:vel ali/
qua creatura mediante quam amo
re ſpirituali diligit. Et quando pri/
uatur conſolatione ſua intus:vel ex
tra:vꝫ intus conſolatione mea: vel
extra mediante creatura ſiue ſuper
ueniente diabolica temptatiõe: vel
hominum perſecutiõe:cor ide penã
hꝫ. O cuiꝰ vero qui ſentit amaritu/
dinẽ atqꝫ dolorẽ cordis effundit illi
co lachrimas ex quodã tenero gẽi/
tu quo ſibimetipſi cõpatiť amore ꝓ
prio atqꝫ ſpũali q2 volutnas ꝓpria
totaliter abnegata ꝛ ꝯculcata nõ ẽ.
Et ita lachrime ſenſuales effundun
tur:vꝫ ex paſſione ſpũali:quaꝝ tibi
narraui ſupra plenius ipſectionẽ.
Sꝫ aia virtuoſe creſcẽdo ſemetipſaꝫ
exercens i lumine notitie ſui ꝯcipit
odium ſanctum atqꝫ diſplicentiam
contra ſe:vnde trahit vnãm veram
noticiam mee bonitatis in ſe cum
quadam ignifera caritate: propter
quod incipit vnire ſe voluntateꝫ ſu
aꝫ ꝯformãdo cũ mea:vñ gaudiũ hꝫ
atqꝫ cõpaſſionẽ. Gaudiũ i ſe pp gu
ſtũ amoris atqꝫ cõpaſſionẽ ꝓximo ꝓ
ut i tertio ſtatu tibi narraui. O cu/
ius vero qui cordi ſatiſfacere cupit
illico gemit ex caritate mea:ꝛ ꝓxi/
mi ſui:ꝛ cuꝫ amore cordiali ſolũmõ
dolet ex offẽſa mihi fcã ꝛ ꝓximi ſui
detrimẽto ꝛ nõ de pena ſiue dãno ꝓ
prio. Q2 de ſe cogitare poſtponit: ſꝫ
ſolũmõ cogitare ſtudet quõ nomini
meo poſſit laudẽ atqꝫ gloriã exhibe
re. Et cũ añxio deſiderio cibum aſſu
mere delectatur in menſa ſanctiſſi/
me crucis habendo ꝯformitatẽ cuꝫ
humili ꝛ imaculato agno vnigeni/
to filio meo de quo feci pontem hu/
mano generi ſicut iaꝫ dixi. Poſtqꝫ
ita dulciter anima tranſiuit per hu
iuſmodi pontem ſequendo mee ve/
ritatis doctrinam tollerando pati/
enter vña cũ dilectiſſimo filio meo
penam quancunqꝫ ſiue moleſtiam:
vt ego pro ſalute ſua permiſi ꝛ ip/
ſa viriliter omnia portat non ſolum
modo patienter:imo libenter ꝛ ala
criter ac exiſtimans ad quandam
gloriam aduerſa quecunqꝫ pro no/
mine meo pati non quippe ſuo: ſed
modo meo. Tunc inuenit vñam cõ
ſolationem atqꝫ tantaꝫ mentis quie
tem ꝛ tranquillitatem: ꝙ nulla lin/
gua corruptibilis exprimeř ſufficit.
Ipſa nanqꝫ firmauit oculum intel/
lectus in me veritatẽ dulcem:ꝛ eter
nam quam viſam agnoſcit:ꝛ agno/
ſcendo diligit:nam affectus vtiqꝫ ſe
quitur intellectum:ideo guſtat eter
nam veritatem meam. Et agñoſcen/
do videt ipſam naturam diuinam
vnitam humanitati veſtre:ꝛ tunc i
me mari pacifico dulciter atqꝫ ſua/
uiſſime requieſcit. Cor.n. eſt vnituꝫ
in me reali ex affectu ſinceř dilectio
nis. Et ſic oculus effundit extra la/
chrimas valde magne dulcedinis q̃
directe veluti lac in vera patiẽtia
nutriunt animã. Iſte lachrime ſunt
velut vnguentuꝫ odore ſuauiſſimo
repletum:qui pretioſus odor etiam
a remotis auiditate multa percipi/
tur. O dilectiſſima filia qꝫ eſt h ani
ma glorioſa que nouit: ita realiter:
atqꝫ prudenter a mari proceloſo vi
te preſentis ad me mare pacificum

pertranſire: vbi vaſculum cordis in
effabiliter impleuit eterna deitate
mea. Propter hoc oculus veluđ
aqueductus: vt extrarit a corde ſi/
bi ſatiſfacere conatur: ꝛ ſic effundit
habundāter atq; ſuauiſſime lachri/
mas. Hic eſt vltimus ille ſtatus in
quo cōſiſtit anima beata ſimul ꝛ do
loroſa. Beata quidem eſt ex vnione
quam in me fecit per ſenſum: amo/
rem guſtando diuinuz. Doloroſa ve
ro cōſiſtit ex offenſionibus quas in
me fieri conſpicit qui ſuz eterna bo
nitas quam vidit: ꝛ guſtauit in co/
gnitione ſui atq; mei. Et propter hu
iuſmodi cognitionez attigit adhūc
vltimum ſtatuz. Nec impeditur ex
hoc ille ſtatus vnitiuus qui magne
dulcedinis lachrimas effundit ex
agnitione ſuimet in caritate proxi/
mi: vbi gemitum inuenit amoris ex
diuina miſericordia mea: ꝛ amari/
tudinem ex offenſa proximorum flē
do cum flentibus ꝛ gaudendo cum
gaudentibus. Hy nanq; ſunt viuē
tes in caritate de quibus anima le/
tatur attendens a ſeruis meis exhi
beri nomini meo gloriam ꝛ laudez.
Itaq; ſecundus gemitus qui terti⁹
eſt non ipedit vltimuz qui quart⁹ ē
vnitiuū: ſed vnus exhibet adiumē
tuz alteri. Quia ſi gemitus vltim⁹
vbi repperit anima tantam vnionē
non accepiſſet: a ſecundo ſtatu qui
tertius eſt: vz in caritate pximi ſua
perfectione pculdubio careret. Ita
q; neceſſarium eſt ꝙ vnus ab altero
condiatur. Aliter. n. vitabili pſum/
ptioni pateret: qꝛ ſubintraret vnus
ventus inanis cuiuſdam proprie re

putationis: ꝛ ita rueret ab altitudi
ne virtutis in profundum vitioruz
atq; primi vomitus. Ideoq; neceſſa
rium eſt iugiter in ſe caritatem pro
ximi retinere cum vera noticia ſui.
Et ita nutriet ignem in ſe diuine ca
ritatis: quia proxim⁹ caritas exori/
tur a caritate mea: vz ab illa noti/
cia quam habuit anima cognoſcen
do ſemetipſam atq; bonitatem me/
am in ſe. Ibi nanq; vidit ſe ꝛ agno/
uit ineffabiliter a me diligi: ꝛ ideo
cuz eodem amore quo ſe nouit ama
ri diligit omnez rationabilem crea
turam. Et hec eſt illa ratio propter
quam anima que me nouit ꝛ amat
illico ſuccenditur ad amorem proxi
mi ſui: quia feruenter amat illam
creaturā quaz amplius amo. Pro/
pter hoc etiam agnouit aperte: ꝙ
mihi nullam vtilitatem afferre po/
teſt neq; mihi reddere purum illuz
amorē quo ſe noſcit a me diligi qua
re conatur iuxta poſſe reddere mi/
hi talem amorez in illo medio quod
ordinaui vobis: vz in proximo ſuo.
Eſt. n. illud medium cui debetis vti
litatem afferre: prout iam tibi dixi:
ꝙ omnis virtus proximo median/
te patrabatur. Vos amare de/
betis illo puro amore quo dilexi
vos hoc vero circa me facere non
valetis: quia dilexi vos non dile/
ctus a vobis: ꝛ abſque reſpectu cu/
iuſcunq; vtilitatis: ꝛ quia vos ama
ui ante quam eſſetis. Immo ſolus
amor quo vos dilexi me mouit ad
creādū vos ad ymaginē ꝛ ſimilitu/
dinē meā. Ideo mihi reddere non
valetis huiuſmodi gratuitū amorē:

ſed a vobis exigo: vt illum exhibea
tis veſtro proximo: vʒ illum diligē
do gratis omnino: ſine reſpectu pro
prie cōmoditatis: vel vtilitatis: tem
pora is: ſiue ſpiritualis: imo ſolū ad
laudem atqʒ gloriam nominis mei:
ꝛ qꝛ diligitur a me. Et ita preceptū
legis implebitis: vʒ diligēdo me ſu
per omnia ꝛ proximum veſtrum ſi
cut voſmetipſos. Ergo bene verum
eſt ꝙ ad illam altitudinem attingi
non valet vllo modo ſine ſecundo
iſto ſtatu: qui tertius eſt ꝛ ſecundus
ad vnionem: nec etiam ex quo per
uenit anima: conſeruari poteſt ſi di
ſcederet ab illo affectu: vnde perue
nit ad ſecundas lachrimas tam di
ctas: vt impleri non poteſt lex mea
ſine lege proximi veſtri: qꝛ ſunt duo
pedes affectus per quos obſeruan
tur precepta pariter ꝛ conſilia: ita
duo ſtatus iſti de quibus factus eſt
vnus in virtute nutriunt animam
illam augumentando iugiter īper
fectione vir. utis ꝛ in vnitiuo ſtatu.
Non quippe mutat alium ſtatū ex
quo peruenit ad iſtum: ſed in hoc eo
dem augentur diuitie gratiarum ī
diuerſis atqʒ nouis donis ꝛ admira
bilibus eleuationibus mentis: vt iā
ſupradixi cum quadam notitia ve
ritatis: ita ꝙ in vita mortali conſi
ſtēdo quaſi videtur īmortalis ex eo
qꝛ ſenſus proprie ſenſualitatis mor
tificatus eſt: voluntas vero mortua
eſt pp vnionem in me factam. O ꝙ̄
dulcis eſt hec vnio cuilibet anime
guſtāti: qꝛ videt ꝛ intelligit abſcon
ſa ſecreta mea. Unde frequenter ſpi
ritu prophetie dotabitur agnoſcen
do q̄ futura ſunt. Iſta bonitas mea
gratioſe concedit quanuis humilis
anima non debet hoc a petere: ſcip
ſam indignam exiſtimando omnis
proprie conſolationis: pacis atqʒ ſe
renitatis mentis ad nutriendam at
qʒ conſeruādam intus in anima ſua
virtutem. Neqʒ conſiſtit in ſecundo
ſtatu: ſed deſcendit indilate in valeʒ
agnitionis: proprie fragilitatis. Ta
men autem iſtud anime gratioſe cō
cedo: vt ipſa quottidie creſcat. Nam
in vita preſenti nunꝗ̄ eſt in tāta ꝑ
fectiōe quin amplius in amore cre
ſcere valeat excepto filio meo dile
ctiſſimo cui nulla pfectio potuit au
geri: qm̄ erat ꝛ eſt vnum mecum: ꝛ
ego ſecum. Nam anima ſua beata:
tunc erat propter vnionem diuine
nature. Uos vero peregrini quotti
die creſcere poteſtis: imo debetis in
maiori perfectione virtutis: non ta
men ad alium ſtatum ſine gradum
ex quo perueniſtis ad vltimum: vt
a me dictum eſt: ſed eundeʒ vltimū
augumentare poteſtis cum illa per
fectione que placuerit vobis gratia
mea mediante.

Repetitio breuis eorum que ſu
pradicta ſunt. Et quomodo diabo
lus effugatur ab his qui peruene
runt ad lachrimas quintas.

Capi.lxxx.

Nunc ergo vidiſti de ſtatibus
lachrimarum ꝛ illarum diſ
ferentiam prout mee bonitati pla
cuit explanare tuo deſiderio ſatiſfa
ciendo. De p. imis vʒ illoꝝ qui ſunt

in ſtatu peccati mortalis quoꝝ plan
ctꝰ generaliter a corde procedit: qꝛ
principiū affectus: vnde lachrima
venit omnino corruptū erat: ⁊ ideo
gemitus idē corruptus egreſſus eſt
etiam cum omnibus operibus co/
rum. Secundus gemitus eſt illoꝝ
qui propter penam que ſequitur pꝰ
culpam cōmiſſam incipiunt agno/
ſcere mala ſua que merentur. Hoc
eſt quaſi generale principium a me
datum fragilibus qui velut igno/
rantes in flumine ſe ſponte ſubmer
gunt vitando doctrinam vnigeniti
filij mei. Plurimi vero ſunt qui ſe
ipſos agnoſcunt abſqꝫ timore ſeruili
vꝫ proprie pene quorum aliqui ſubi
to procedunt cū odio ſancto ſui ex
quo ſe dignos exiſtimāt omni pena.
Alij vero cum quadam cōmendabi
li ſimplicitate: mihi creatori ſuo ſer/
uire conātur volentes de ſuis offen/
ſionibus contra me factis. Procul
dubio magis aptus ē ad perfectio/
nem attingere ille qui cū odio ma/
gno ſui procedit q̄ȝ alij: licet exercen
do ſe virtuoſe bene perueniunt eti/
am illi: ſed iſte prius. Ille qui vadit
cum odio ſui vitare debet in timo/
re ſeruili remanere. Qui vero pro/
cedit cum illa ſimplicitate ſua caue
re debet ne remaneat in illa cum te
pore mentis non exercendo ſe feruē
ter ⁊ virtuoſe. Hec tamē eſt vna cō
munis vocatio. Tertius atqꝫ quar/
tus gemitus eſt illorum qui dereli/
cto timore peruenerunt ad amorē
atqꝫ ſpem: guſtantes miſericordiam
meam in qua multa dona: ⁊ conſo/
lationes a me gratioſe recipiūt. Ex
quibus oculus qui ſatiſfacere cupit
ſenſui cordis cū gēitu lachrimas ef
fundit. Sed quia gemitus adhuc ēt
imperfectus imixtus cum planctu
ſenſitiuo ſpirituali ſicut dictum eſt
exercendo ſe feruenter: ⁊ virtuoſe p
uenit ad quartum: vbi anima i ſan/
cto deſiderio augumentata volūta/
ti mee conformatur: ⁊ vnitur in tan
tum: ꝙ non valet optare vel velle:
niſi quecunqꝫ volo caritate proximi
veſtita. Unde recipit in ſe quendā
amoris gēitum cum amaritudine
mearum offenſarum: ⁊ animarum
detrimenti. Hic eſt vnitus cū quin
ta ⁊ vltima perfectione in qua rea/
liter vnitur vbi laudabiliter exerce/
uit ignis ſancti deſiderij. Quē ignē
deſiderij ſuſtinere non valet aduer/
ſarius hoſtis antiquus: ſed illico fu/
git ⁊ animā ita ſuccenſam igne ſan
cto nullo modo vulnerare poteſt: ne
qꝫ per iniuriam illatam quoniam i
caritate proximi patiens effecta eſt
neqꝫ per conſolationem ſpiritualem
ſiue temporalem: qꝛ per odium ⁊ hu
militatem veram: h omnia contem
nit. Uerum eſt qꝛ diabolus ex par/
te ſua nunq̄ȝ dormit vllo tempore: ⁊
in hoc vos negligentes inſtruit qui
tempori veſtri lucri ſomno vacatis.
Uigilia vero ſua talibus nocere nō
valet: qꝛ calorem huiuſmodi carita/
tis eorum: nullo modo ſuſtinere po/
teſt: nec odorem vnionis quam i me
mari pacifico fecerunt vbi non po/
teſt anima decipi dum vnita perſi/
ſtit i me. Itaqꝫ fugit velotius: vt ab
olla feruenti muſca fugere ſolet ex
timore magni caloris. Si autē olla

tepeſcit ipſa muſca non expaueſcit: ſed illaꝫ ingreditur ibiqꝫ moratur. Quamuis aliquotiens ipa perit ibi dem inueniendo maiorem calorem ꝙ̃ exiſtimauerat inuenire. Et ita cõ tingit anime priuſq̃ʒ ad ſtatum per ſectionis attingat. Diabolus iudi/cans ipſam tepidam ingreditur ad eam cum varijs atqꝫ multis tẽpta/tionibus. Cum autem eſt ibi prudẽ tia ſancta: calor alicuius feruentis voluntatis: atqꝫ diſplicentia culpe virili virtute reſiſtit voluntatem al ligando ne conſentiat cum funibus amoris virtutum ꝛ odij vitiorum. Letetur igitur omnis anima q̃ mo leſtias atqꝫ temptationes varias: ꝛ multas habet vndecunq̃ꝫ prouení/ant: quoniam illa eſt via peruenien di ad huiuſmodi dulcem atqꝫ glo/rioſum gradum. Quia ſi meminiſti dixi tibi ꝙ ex vera noticia ꝛ odio ve ſtri ꝛ agnitionis mee bonitatis i vo bis: vos veniebatis ad perfectionẽ. Nullum itaqꝫ tempus eſt in quo re cognoſcat anima ſic aperte ſi ſum i ea: ſicut illo tempore multarum tri bulationuꝫ. Quia ſi bene cognoſcit attendendo ſe temptationibus ob/ſeſſam atqꝫ circundatam ꝛ ſe libera/re nequit neqꝫ reſiſter̃ quin illas ha beat. Reſiſtere quippe poteſt ne vo luntas illis acquieſcat aliter ꝙ̃ nõ. Tunc agnoſcer̃ ſe poteſt atqꝫ debet q꜡ per ſe nihil eſt. Si.n.eſſet: vel poſ/ſet aliquid per ſemetipſam ſe libera ret a moleſtijs quibus omnino care re deſiderat: ꝛ iſto modo materiam habet humilitatis cum vera noti/cia ſui. Et cum lumine ſanctiſſime fi dei recurrit ad me deum eternum cuius gratioſa bonitate ſibi reperit voluntatem bonam eſſe ſeruatam que non conſentit illis illicitis cogi/tationibus atqꝫ temptationibus a quibus impugnatur. Rationabili/ter igitur ꝛ iuſte bene confortari de betis in doctrina dulcis ꝛ amoroſi verbi: vꝫ vnigeniti filij mei tempo/re multarum afflictionum: penarũ temptationum ꝛ aduerſitatum: vn decunqꝫ ꝓueniant ex quo vobis vir tutem augumentant: ꝛ ad ſtatum ꝑ fectionis viam exhibẽt ꝛ adducũt.

Qualiter deus a quibuſdam qui gemere deſiderant ex ipſorum vtili tate ſubtrahit habere lachrimas. Capi.xci.

Dixi tibi de lachrimis ꝑfectis ꝛ iperfectis: ꝛ qualiter oẽs la chrime cuiuſcũqꝫ maneriei ꝓced ũt a vaſculo cordis quare poſſunt om/nes vocari lachrime cordiales. Dif/ferentia ſolũmodo ꝯſiſtit in amore ſalubriter ordinato: vel inordinato: ꝛ i amore ꝑfecto: vel iperfecto. Nũc vero tibi dicere diſpono: vt petitio/ni tue ſatiſfaciã ꝺ quibuſdã qui vel lent hĩc ꝑfectionẽ lachrimaꝝ ꝛ vi/der̃ ꝙ hĩc nequeãt. Tales ergo ſi ne queunt hĩc lachrimas oculoꝝ ne ſe reputẽt inanes hĩc ſtudeãt ignitas atqꝫ cordiales lachrimas. Eſt.n. ge/mitus vnus ignitus: vꝫ veri atqꝫ ſci deſiderij. Hõ ñs igit̃ illũ ex amoris af fectu q̃ñ ꝯſumit̃ ꝛ vitam ſuã i gẽitu diſſoluer̃ vellet ꝛ ꝯſumer̃ ꝑ odiũ ſui ꝛ ꝑ aïaꝝ ſalute: neqꝫ vr̃ hoc optiner̃

poſſe. Tales inq̄ idubitanť hn̄t igni
tas ꝛ multū acceptabiles atqꝫ gra/
tiſſimas lachrimas: i qbꝰ ſpūs ſcūs:
an̄ me p̄ eis atqꝫ p̄ximis coꝝ vtilit ꝛ
affectuoſe deplorat: qꝛ vꝫ mea diuia
caritas aīam offerrentem hec an̄/
xia deſideria iugiter ante me flām̄a
ſua mirabili mō ſuccendit abſqꝫ la/
chrimis oculorum. Itaqꝫ lachrime
tales vere nuncupande ſunt ignite:
ꝛ iſto modo poteſt dici ſpiritum ſan̄
ctum in anima tali gemere. Que qꝛ
nequit habere lachrimas oculorum
offert anxium deſideriuꝫ ꝛ affectuo
ſam voluntatem habendi gemitum
amore mei. Quanuis aperiens ocu
lum intellectus apte cognoſcet q̄ i
oī ſeruo meo qui flagrat odore ſācti
deſiderij ꝛ humiles atqꝫ continuas
oīones offert in conſpectu meo ſpūs
ſanctꝰ quottidie gemit. Et hoc velle
videbať exp̄mere glorioſus paulus
apoſtolus cū ait. Ipſe ſpūs ſcūs po/
ſtulat p̄ vobis gemitibꝰ i ēnarrabi
libꝰ. Igiť apte cognoſcere potes: qꝛ
n̄ ōeſt efficacie minoris iſte fructus
ignitaꝝ huiuſmōi lachrimarū q̄ſ ſit
ille lachrimaꝝ oculoꝝ: imo frequen
ter ē āplioris efficacie iuxta mēſurā
amoris. Ideo talis aīa nullatenus:
dꝫ iduci ad aliq̄ mētis ꝯfuſionē: nec
exiſtimet ſe priuatā: vel excluſam a
gr̄a mea pro eo q̄ optat hr̄e lachri/
mas ꝛ hr̄e nequit eo mō quo deſide
rat: ſꝫ eas optare dꝫ ordinate cū vo/
luntate: vꝫ vniformi: cuꝫ voluntate
mea ꝛ humiliter acceptare ſi do: vel
ſi nego p̄ut volūtati mee placet. Ali
qn̄ ego nō exhibeo lachrimas oculo
ruꝫ actualiter: vt aīa quottidie ſiet

an̄ me cū oīone ꝯtinua ꝛ affectuoſo
deſiderio guſtādo me: qm̄ hn̄do qđ
a me poſtulat ei n̄ eēt vtilitatis illiꝰ
quam exiſtimat. Sꝫ eſſet i mēte ſua
quieta ꝛ ꝯſolata ſi petitōnē ſuā opta
tam hr̄et: ꝛ ita minuereť fine tepe/
fieret affectus ſine deſideriū cū quo
poſtulabat. Igitur in augumētum
ꝛ non in defcetū virtutis aliq̄n ſub
traho lachrimas oculoꝝ: ſꝫ exhibeo
mētales ſolūmō atqꝫ cordiales igne
ſcō diuine caritatis accenſos. Itaqꝫ
ſemp̄ oī tp̄e p̄iter ꝛ in oī ſtatu valde
gratāter illas acceptabo: dū tn̄ ocu/
lus itellectꝰ veni nūq̄ ā moneať ſiue
claudatur ab obiecto mee veritatis
eterne: ſꝫ cū amoris affectu lumie fi
dei illuſtretur. Quia vere ſum opti
mus medicus vos aūt iſirmi: vnde
cū magna diligentia cūctis admini
ſtro p̄ut expedit vr̄e ſaluti cū augu
mēto p̄fectionis aīaꝝ vr̄aꝝ. Hec ē
itaqꝫ declaratio ſtatuū lachrimarū
de qbꝰ a me p̄ma ꝛ eterna v̄itate tu
dulciſſima filia mea declarari peti/
ſti. Debes igitur ſubmergere temet
ipaꝫ in ſanguine yh̄u xp̄i crucifixi
humilis ꝛ imaculati agni vnigēiti
mei cū augumēto virtutū: vt in te
nutriať ignis diuine caritatis.

Quō. iiij. ex p̄dictis. v. ſtatibꝰ la
chrimaꝝ exhibēt varietates pluri/
mas lachrimaꝝ: ꝛ quō deꝰ vult ſibi
ſuiri cū re iſinita ꝛ n̄ finita. ca. xcij.

Iſti p̄dci quoqꝫ ſtatꝰ veluti qn
qꝫ p̄ncipalia canalia ſūt quoꝝ
q̄tuor exhibēt habūdātiā ꝛ iſinitā
varietatē lachriaꝝ. Et oēs vitā exhi

bent in quantum exerceantur vir/
tuoſe ſicut ibi dicitur. Non dico q̄ i
hac vita ſitis in gemitu infiniti: ſed
infinitas eas voco propter infinitū
anime deſideriū. Nunc audiſti quo
modo lachrima ꝓcedit a corde: cor
autem illam oculo porrigit quā pri
us in ſe conceperat ⁊ aggregauerat
īfinito deſiderio. Velut viride li/
gnum in igne poſitum quod vigore
caloris gemendo fundit aquaȝ: q̄m̄
in ſe viriditatem habet. Si vero ſic
cuȝ eſſet: aqua nō effunderet: ita cor
hominis agit humectatum viridi/
tate atq̄ȝ renouatione gratie: priua/
tum amoris proprij ſiccitate qui pe/
nitus animaȝ exiccat a quolibet vi/
rore fructifero. Et ita ſunt vnite la/
chrime cum igne: vȝ ignito deſide/
rio. Et q̄ deſiderium nunq̄ȝ in pre/
ſenti vita ſatiatur: neq̄ȝ finitur ideo
quanto plus amat: ei minus amare
videtur. Et ita ſanctum deſiderium
exercetur quod eſt in caritate fun/
datum ex quo gemit oculus. Etiam
ex quo ſeparata fuerit aīa poſt mor
tem a corpore pertingens ad me fi/
nem ſuum non āmittit ipſum deſi/
derium ſuum: imo quottidie deſide
rat habere me ſimul ⁊ proximi ſui ca
ritatem. Quia caritas īgreditur au
lam eternam veluti domina ſecum
auferrendo fructum omnium alia/
rum virtutum. Finitur ergo queců
q̄ȝ pena: non deſiderium: vt iaȝ tibi
dixi. Anima nanq̄ȝ me deſiderat ⁊
ipſa me poſſidet: ⁊ ī veritate fruitur
abſq̄ȝ timore quocūq̄ȝ perdendi q̄d
a multo tempore preterito deſidera
uit: ⁊ iſto modo nutrit anima famē.

Et vnȝ fameſcit iugiter in me ſacia
tur ⁊ ſaciata fameſcit: remotum eſt
tamen a ſacietate faſtidium ⁊ a fa/
me procul eſt omnis pena: quoniaȝ
in eterna beatitudine nulla ꝑfectio
deſficit. Itaq̄ȝ deſiderium veſtrum
extenditur in infinitum: quoniam
alias minime valeret aliqua virtus
mihi ſeruiendo ſolummodo cuȝ ali/
qua re finita. Nam ego qui ſum de/
us veſter infinitus a vobis volo ſer
uiri cum infinita re. Vos vero nihil
habetis infinitū niſi deſideriuȝ ⁊ af
fectum animarum veſtrarū. Et ego
ſub hoc intellectu hoc dixi q̄ erant
infinite varietates lachrimaruȝ. Et
ita veritas eſſe comprobatur ex in/
finito deſiderio quod eſt cum huiuſ
modi lachrimis vnitum. Cum ani/
ma poſtea ſeparatur a corpore lachri
ma remanet extra: ſed affectus cari/
tatis ad ſe trahit omnem fructum
ipſarum lachrimarum quas omni/
no conſumpſit: velut aqua conſumi
tur in fornace ſuccenſa. Nō q̄ aqua
ſit extra fornacem: imo calor ignis ī
ſe traxit eam atq̄ȝ conſumpſit. Sic
anima que iam peruenit ad guſtā/
dum ignem diuine mee caritatis q̄
migrauit a vita preſenti: cū affectu
caritatis mee atq̄ȝ proximi ſui ⁊ cuȝ
vnitiuo amore cum quo lachrimas
effundebat nūq̄ȝ ōmittit offerre ſan
cta d̄ſideria ſua: beata ſimul ⁊ lachri
moſa ſine pena. Non quippe lachri/
mas oculorum effundende: q̄ iam
eſt in fornace ſic cocta ſicut iaȝ dixi:
ſed lachrimas ignis a ſpiritu ſancto
procedētes. Ergo vidiſti quomodo
debeāt infinite lachrime nominari.

Nam etiam in hac vita lingua tua non ſufficit enarrare quot varij gemitus in ſtatu predicto ſiant. Ego vero tibi dixi differentiam illorum quattuor ſtatuum lachrimarũ: nũc autẽ volo tibi dicere: de fructu quẽ producit lachrima effuſa cum deſiderio ⁊ quid operatur in anima.

De fructu lachrimarum mundanorum Capi. xciij.

Tamen inciperẽ volo a prima ſpecie lachrimarum de qua tibi feci mentionem in principio: vȥ illorum qui miſerabiliter in mũdo viuunt: in corde ſuo fabricantes ſibi deum de rebus creatis in mũdo atq̃ de propria ſenſualitate: vnde p̱cedit omne damnuȥ anime pariter ⁊ corpori. Ego dixi tibi q̃ oĩs lachrima p̱cedit a corde ſic.n.eſt veritas: q2 cor hominis tantuȥ in ſe dolet q̃tum amat. Serui mundi gemunt: quando cor habet aliquem dolorẽ: vȥ quando priuatur illa re quaȥ diligit: ſed valde diuerſi ſunt illorum planctus. Vis audire q̃ntum? Pro ut ⁊ quantum amor eſt diuerſus. Et q2 radix amoris proprij ſenſitiui vere corrupta eſt: omne quod egreditur inde corruptum eſt. Iſte eſt velut arbor vna que non producit niſi fruct9 mortiferos: flores male olẽtes atq̃ putridos: ⁊ folia maculata: rami vero ſunt vſq̃ ad terram inclinati ⁊ a varijs ventis quottidie cõcutiũtur. Hec eſt arbor anime quoniam omnes eſtis arbores amoris: ⁊ quoniam ex amore creati fuiſtis ſine amore viuere non valetis. Anĩa que virtuoſe viuit in humilitavalle figit radicem arboris eius: ſȥ iſti qui miſerabiliter viuunt i monte ſuperbie fixerũt eam. Unde q2 male plantata fuit non producit vite fructum: ſed mortis. Fructus vero ſunt eorum opera: qui fruct9 omnes venenati ſũt ex varijs eoꝝ offenſionibus atq̃ peccatis. Et ſi quẽ aliquando fructum alicuius operationis bone faciunt: q2 radix eſt in ſe corrupta quicquid inde producitur vel egreditur eſt abſq̃ dubitatione corruptum. Quia nulla virtus in peccato mortali p̱petrata valet ad vitam eternam alicui: quia non eſt in ſtatu gratie perpetrata. Quãuis operatio virtuoſa nunq̃ omitti debet in quocunq̃ ſtatu fuerit homo q2 nullum bonuȥ erit abſq̃ premio tempore ſuo: ſicut nullum maluȥ impunitum abſq̃ dubio relinquetur. Operatio virtuoſa que facta fuit i peccato mortali ſicut iam dixi non valet ad vitam eternãȥ: ſed iuſtitia mea diuina gratioſe remunerat illaȥ imperfecta remuneratione ſicut operatio imperfecta mihi fuit oblata. Nam in rebus temporalibus aliquando remunero tales omnes operationes. Aliquãdo preſto tempus expectando miſericorditer emendationem huiuſmodi peccatoris. Aliquãdo concedo alicui ſeruo qui mihi gratus eſt: vt intercedat ⁊ offerat ante me deuotas orationes pro illo ⁊ ita gratioſe reddam ei vitam gratie relinquendo peccatum ⁊ virtuoſe viuendo. Sicut egi cum apoſtolo

paulo qui propter orationes beati
ſtephani diſceſſit ab īfidelitate ſua
gratia mea fauente reſipiſcendo a
perſecutionibus quas meis amicis
īferrebat. Jtaq̄ nunq̄ operatio vir
tuoſa d; ōmitti qualitercunq̄ diſpo
ſitus inueniatur homo. Dicebam ti
bi flores illos eſſe putridos ⁊ ſic eſt.
Jſti ſunt aīe putride cogitationes q̄
mihi valde diſplicēt: ⁊ precipue qñ
iunguntur in corde cū odio atq̄ di
ſplicētia proximi ſui. Jſte homo ve
luti latro ſuratus eſt honorem que;
offerre mihi creatori ſuo debebat: ⁊
ſibimetipſi exhibuit. Jſte flos exa/
lat vbiq̄ fetorem iuditij falſi ⁊ miſe
rabilis. Et hoc iuditium duplex eſt
vnum videtur eſſe contra me: occul
ta iuditia mea: ⁊ omne miſteriū me
um iniq̄ iudicando: v; in odium iu
dicando ꝙ in veritate cum amore
paterno concedo: ⁊ in morte; quod
ad vitam ordino. Omnia condem
nat ⁊ iudicat iuxta ſuam infirmam
atq̄ deteſtabilē ignorantiā: q̄ talis
cū amore ꝓprio ſenſitiuo ſibimet ex
cecauit oculu; intellectus: vnde co/
operta pupilla ſanctiſſime fidei nō
poteſt videre neq̄ cognoſcere veri/
tatē. Secundū iuditiū eſt contra ꝓ
ximum ſuu;: vnde ſepe multa mala
ſequūtur. Quia miſer homo ſemet/
ipſum ignorādo: vult agnoſcere pa
riter ⁊ iudicare cor ⁊ affectum pro/
ximoꝝ: ⁊ ex quadam operatione ſi/
ue minimo verbo: ſtatim inconſulte
damnabiliter iudicat ea que ſūt ho
minib⁹ occulta. Sed amici mei ſem
per iudicāt in bonū: q̄ fundati ſunt
in me ſūmo bono. Huiuſmodi vero
miſeri ſemper iudicant in malum:
q̄ fundati ſunt in miſerabili malo.
Ex quibus iuditijs frequentiſſime
generant̄ odia: homicidia detractio
nes: diſplicētie ꝯtra ꝓximū atq̄ re
moti ſiūt ab amore virtutis amico/
ru; meoꝝ. Poſt hec illico ſequunt̄
folia: v; verba multū inordinata q̄
ꝓcedūt ex ore ꝯtra reuerentiā: imo
potius ī vitupiū ⁊ iniuriā ꝯtra me
pariter ⁊ ꝯtra ſanguinē vnigeniti fi
lij mei ⁊ alioꝝ ſanctoꝝ meoꝝ ac in
detrimentū ꝓximi. Neq̄ vident ad
alia vacare: niſi ad maledicēdū ⁊ cō
demnandū opa mea: blaſſemando
quaſcūq̄ creaturas: vt eis occurrit:
⁊ eoꝝ iuditia temeraria pſuadent.
Nec aduertūt infelices iſti ꝙ a me
lingua creata fuit: vt mihi redderet
laudē: ⁊ honorē: ⁊ vt homo ꝯfiteret̄
oīa pcā ſua: ⁊ vt illā exerceret ī vir/
tutib⁹: ⁊ ī ſalutē ꝓximoꝝ. Jſta ſunt
folia maculata: ⁊ ex culpa miſerabi
li corrupta: q̄ cor: vnde proceſſerūt
erat īmūdū atq̄ duplicitate: ⁊ alia
multa miſeria corruptū: ⁊ putridū.
Agiliter enarrare non poſſes vltra.
ſpūale detrimētū: v; ꝑuatiōis gra/
tie mee quā icurrit aīa: q̄ta ſunt ēt
damna tpalia q̄ propter huiuſmodi
linguas peſtiferas occurrunt. Nam
pp inordinata verba frequēter in/
ter hoīes exorta ſunt odia: mortales
inimicitie: mutatiōes aliqñ ſtatuū:
deſolationes ciuitatum: atq̄ patria
ru;: homicidia plurima: ⁊ alia mul
ta mala: quia verbum vulnerat ali
quando cor audientis: valde letali/
ter: ⁊ illuc ingreditur: vbi gladius
intrare nequiret. Hec arbor habet

in ſemetipſa ſeptem ramos ad ter/
ram vſq₃ deflexos a quibus folia cū
ſupradictis floribus egrediuntur.
Iſti rami ſūt ſeptem peccata mor/
talia que plēa ſunt alijs varijs atq₃
multis offenſionibus ⁊ peccatis ſi/
mul inſertis ⁊ ānexis in radice ſiue
ſtipite miſerabilis amoris ꝓprij pa
riter: ⁊ venenate ſupbie. Qđ primo
ramos ex ſe produxit: exinde flores
iniquaꝝ cogitationū: poſtea folia ſi
ue frondes inhoneſtoꝝ verboꝝ: vl/
timo fructus pucrſoꝝ opeꝝ. Incli/
nati ſunt ēt ad terrā huiuſmodi ra/
mi qm̄ ipſa peccata ſolūmō ſe circū/
voluūt in terra cuiuſcūq₃ miſerabi
lis: ⁊ iordinate ſubſtātie terrene: nec
alijs videnť vacare poſſe: niſi quō ſe
valeāt ipleꝛ ſiue ſatiare tali terreno
luto. Sȝ ipſi miſerabiles oīo ſunt in
ſatiabiles: ⁊ ſibimetipſis icōportabi
les. Et quidē valde ꝯgruū ē ꝙ ipſi
ſp iquieti ſint ⁊ vacui: qꝛ ſolū volūt
⁊ optant ea q̄ nullo mō pn̄t animū
iplere ſiue quietare. Et h̄ ē euidētiſ/
ſima ratio ꝑꝑ quā ipſi ſaciari neque
unt: qm̄ appetūt iugiter h̄ viliſſima
⁊ infamia q̄ finita: imo breuiſſima:
ſunt ⁊ ipſi q̄ꝫtū ad eſſe ſunt iſiniti: nā
ipſoꝝ eē quottidie durabit: lȝ ex cul
pa peccata finianť q̄ꝫtū ad gratiaȝ.
Et homo ꝯſtitutꝰ eſt a me ſuꝑ alias
creaturas: ⁊ nō alie creature ſuꝑ eū
imo ſatiari nō pōt ſiue quietare ani
mū ſuū: niſi ſoluȝ in re que ſit eo ma
ior. Maior autem homine ſum ego
ſolus deus eternus: ideo ſolus: ego
poſſum eum: ⁊ volo ſatiare atq₃ mē
tem eius in me feliciter atq₃ pleniſ/
ſime quietare. Sed quia tales ex eo
rum culpa mortali gratia mea pri
uati ſunt iugiter i penoſo tormēto ꝑ
ſiſtūt. Poſt huiuſmodi ꝓo penam
qua cruciant: gemitus illico ſequiť.

Quō ꝑdicti mūdani gemētes a
iiij. ventis collidunť. Capi. xciiij.

PRedcā igiť arbor ꝓprie ſen/
ſualitatis i qua mūdani pec
catores fecerunt ſuum principium
atq₃ fundamentum precipue concu
titur a quatuor ventis: vȝ a vento
proſperitatis: aduerſitatis: timoris
atq₃ ꝯſcientie. Iſti ſunt venti q̄tuor
vētus proſperitatis nutrit in ani/
ma ſuperbiam cum ꝑſumptiōe mul
ta: ſe magnificādo cū iactātia: proxi
mū vero vilipēdēdo cū iniuria. Si
ſtatum dominij tenet iniuſte viuit
cū multa cordis vanitate ꝓcedens
⁊ cuȝ imunditia mentis ⁊ corporis:
cū propria reputatione ſimul ⁊ am
bitione: cū multis alijs inconuenie
tibus atq₃ defectibus qui ſequūtur
poſt hec quos lingua tua facillime
enarrare nō poſſet. Noueris tamen
ꝙ iſte ventus proſperitatis in ſe nō
eſt aliquo modo corruptus: nec etiā
alij corrupti ſunt: ſed eſt corrupta
principalis illa radix arboris: vn/
de corrumpuntur omnia que proce
dunt ab ea. Nam ego qui ſum eter/
na ⁊ ſūma bonitas omnia creaui ⁊
quottidie facio bona. Iſti ꝓo puerſi
gemunt eo ꝙ coꝝ aīa nōn ē aliquo
modo ſaciata: qm̄ affectu ſatis inor/
dinato deſiderant in his infimis ea
que repperire non poſſunt. Non
habendo: cordialiter affliguntur

⁊ in afflictione ſua gemunt. Iam. n. dixi q̄ oculus optat cordi ſatiſfacere. Poſtmoduʒ occurrit ei ventus vñus cuiuſdam timoris ſeruilis ex quo mirabili modo propriam vmbram expaueſcit metuendo perdere que ſic inordinate diligit. Iugiter n. vitam propriam ām̄ittere trepidat: vel vitam filiorum: vel aliaruʒ perſonarum ei dilectarum: ſiue ſtatum dominij ſui: vel alicuius alterius ex amore proprio: ſiue diuitias: vel honorem. Iſte timor īpedit omnino ne pacifice cum mentis tranquillitate poſſidere valeat ea que tenet: qꝛ non poſſidet ordinate ſecundum voluntatem meam. Et ideo ſequitur inde timor iſte ſeruilis: ⁊ ita timidus eſt: quia factus eſt: vilis atqꝫ miſerabilis peccati ſeruus: ⁊ ipſe talem ſe reputare debet qualis eſt illa res cui ſeruit. Peccatuʒ vero nihil ē: ⁊ ideo deuenit ipſe ad nihil eē. Dum autem timoris ventus exagitauit atqꝫ cōmonuit eum: illico ſuperuenit ventus illius tribulationis ⁊ aduerſitatis quam expaueſcebat ⁊ aufert ab eo que poſſidebat. Aliquando particulariter ⁊ aliquando generaliter. Generaliter intellige quando priuatur vita: qꝛ tunc etiaʒ inuitus omnia relinquit. Aliquotiens occurrit ī particulari: qꝛ priuatur aliquibus. Aliquando ſanitate ſiue filijs: vel honore ſiue ſtatu temporali: ſiue diuitijs prout: ego medicus egregi⁹ videro ſalubriter expedire. Nam pro ſalute mearum creaturarum iſta concedo. Sed fragilitas carū eſt valde corrupta: ⁊ abſqꝫ n̄oticia veritatis: ideo patientie fructum ām̄ittunt: ⁊ ex impatiētia mouentur ad murmurationem ſcandalum: odium: atqꝫ diſplicentiam contra me pariter ⁊ mearum creaturarum. Et illa que dedi eis in vitaʒ accipiunt: ⁊ exiſtimant ī morteʒ. Et cū illa menſura doloris ām̄ittūt ea cuʒ quāto amore poſſidebant. Unde cōducuntur ad afflictiuum gemitum ⁊ ad impatientiam q̄ue deſiccat animam ⁊ occidit auferendo ſibi vitaʒ gratie. Corpus etiaʒ affligit exſiccat atqꝫ conſumit pariter ⁊ excecat intus ⁊ extra ſpiritualiter: vʒ ⁊ corporaliter. Et ita priuantur omni conſolatiua ſpe: quoniaʒ ablata ſunt ab eis ea in quibus delectabantur ⁊ in quibus affectū fidem atqꝫ ſpem collocauerant ideoqꝫ gemunt. Lachrima nanqꝫ ſola non eſt in cauſa tot inconuenientium: ſed iordinatus affectus: ⁊ huiuſmodi dolor cordis: vnde lachrima proceſſit: Itaqꝫ non eſt exterior oculorum lachrima q̄ mortem infert atqꝫ penaʒ: īmo radix: vnde proceſſit: vʒ inordinatus amor ꝓprius a corde procedens: qꝛ ſi cor ordinatum eſſet ⁊ haberet in ſe vitam gratie: ſimiliter eēt ordinata lachrima ⁊ me deum eternū induceret ad ei miſericordiam exhibendam. Sed ideo dixi q̄ iſta lachrima mortem inferrebat: qꝛ eſt veluti nuncius aperte pateſaciens vtruʒ vita ſiue mors in corde conſiſtat. Quarto dicebaʒ occurrere quendam ventum conſcientie. hoc. n. agit eterna mea bonitas. Cuʒ ego primo probauerim cū proſperitate: vt homines ex amore

traherem: poſtea cum timore: vt ex
importunitate dirrigerent animuꝫ
ad amandum cum virtute ſine de/
fectu. Tertio ꝓbaui cum tribula
tione gratioſe conceſſa: vt aperte co
gnoſcant inſtabilitatem atqꝫ fragi/
litatem vite preſentis. Uidendo ꝙ
iſta mime ꝓficiunt ex eo ꝙ affectuo
ſe vos diligo amore paterno cōcedo
multociens vnum cōſcientie ſtimu/
lum: vt os humiliter aperiat: eicien
do ⁊ vomendo putredinem offenſa/
rum atqꝫ peccatorum in ſacramen/
tali confeſſione. Ipſi ꝟo tanqꝫ obſti/
nati ⁊ a me ſuo demerito reprobati:
qꝛ gratie mee recalcitrauerunt: ⁊ il
laꝫ acceptare noluerunt: ⁊ huiuſmo
di ſtimulum: conſcientie refugiunt
⁊ vt ita dixerim abhorrent illum vi
lipendentes: ⁊ cum ſpaciamentis at
qꝫ miſerabilibꝰ delectationibus trā
ſigentes cum diſplicentia mei atqꝫ
proximorum eorum. Totum occur
rit eis eo qꝛ radix eſt iſecta ſiue cor/
rupta cum arbore tota: propter qđ
omnia ſuccedunt eis in mortem: vn
de conſiſtunt in pena continua: ⁊ in
amaro gemitu ſicut iam dixi. Et ni
ſi ſe correxerint habendo tempus in
quo liberum arbitrium habent ⁊ ip
ſo poſſunt vti tranſeūt ab iſto gemi
tu quem habent in tempore finito:
⁊ omni eo perueniunt ad infinitum
gemitum. Itaqꝫ gemitus finitus re
dundat eis ad infinitum: qꝛ lachri/
ma fuit effuſa cum odio virtutis in
finito: vꝫ cum anime deſiderio fun/
dato in odio quod eſt infinitum. Sꝫ
tamen ſi voluiſſet poterant ab ipſo
egredi gratia mea mediante quoni
am liberum habebant arbitriuꝫ qꝫ
uis: ego dixerim infinitum eſſe. In/
finitū eſt quātum ad affectum ani/
me ⁊ eius eſſe: ſed nō odiū vel amor
exiſtēs in anima: qꝛ dum eſtis ī iſta
vita poteſtis odire: vel amare: vt eſt
veſtre volūtatis. Qui vero finit vi
tam in amore virtutum bonum adi
piſcitur infinitum: ſed ille qui finit
vitam in odio continuo ſtat in odio
infinito eterna damnatione cōdem/
natus: vt iam dixi demonſtrando:
ꝙ in flumine ſponte mergebantur
ſemetipſos ibidem ſuffocantes: in tā
tum ꝙ ipſi nequeunt aliqđ operari
bonum priuati miſericordia mea ſi
mul ⁊ vera caritate fraterna quam
ita eterna patria ſancti mei guſtant
ad inuicem. Priuati quoqꝫ carita/
te veſtra qui eſtis viatores ⁊ ꝑegri/
ni a me conſtituti ⁊ ordinati: vt ad
veſtrum terminum venire poſſitis:
vꝫ ad vitam eternam. Ipſi vero ſu/
is demeritis omni bono ſe priuant.
Unde nec orationes: nec elemoſine:
nec alia bona valent eis ad vitam.
Ipſi ſunt a diuina caritate mea ve/
luti membra iam a corpore preciſa:
qꝛ dum vixerunt omnino renuerūt
eſſe ſubiecti ſanctis preceptis meis ī
corpore miſtico ſāncte matris eccle
ſie: nec eius obedientie: vñ ſanguinē
hauritis vnigeniti filij mei. Quare
merito recipiunt eterne damnatio/
nis horribilem fructum cum ama/
riſſimo gemitu ⁊ inextimabili ſtri/
dore dentiū. Iſti ſunt illi martires
demonis de quibus tibi feci mētio
nem. Itaqꝫ demon dat eis illud pre
mium ex horrendum quod ipſe pr

e hꝫ. Uides ergo ꝙ iſte planctus i fert valde penoſum fructum in vita preſenti: ⁊ in fine conuerſationeꝫ demonum infinito tempore.

De fructibus ſecundarum: ⁊ tertiarum lachrimarum. Capi. xcv.

Reſtat in preſenti loco dicēdū. de fructibus quos illi recipiunt qui vitare culpam incipiunt ex timore pene. Quidam. n. ſunt qui mortem peccati mortalis egrediuntur ex formidine pene. Iſta eſt quaſi vna vocatio generalis: vt iam dixi. Quem fructuꝫ habet iſte qui ſic agit: hic incipit euacuare domum anime ſue ab īmunditia peccatorū eo ꝙ liberum arbitrium mundauit pre formidie. Et ex quo purificauit animam a culpa recipit atq̄ ſentit illico pace in cōſcientia: ⁊ incipit affectum anime diſponere: oculum intellectus apperiendo ad videndum locum ſuum quem anteq̄ euacuaretur vider̄ nequibat: ſed ſolummodo putredinem variorum atq̄ multorum peccatorum videbat. Et incipit habere conſolationes: qꝛ cōſcientie vermis ī eo pacificat⁹ eſt ex pectādo quaſi cibū virtutis apphēdere. Sicut occurrit ī hoīe qui poſtq̄ ſtomacū euacuauit malis humorib⁹ appetitū hꝫ atq̄ dirrigit vt aſſumat aliq̄d alimētū ſic iſti ꝓſtolant̄ vt arbitrij liberi man⁹ cū amore cibi virtutū eis cibū porrigat: vt mādicare valeāt. Et ī veritate ſic eſt. Nam ſi ꝓmū timoreꝫ exercitauerit aīa virtuoſe poſtq̄ affecm̄ ſuum vacuauit: ⁊ expurgauit a peccato recipit ſm fructū: vꝫ ſtatū ſꝫ lachrimarū. In quo ꝑ affcm̄ īcipit aīa fulcir̄ domū virtutib⁹ lꝫ ſit adhuc īpſecta q̄uīq̄ a timore ſurrexerit: īde tñ ſe ꝑcipit ꝯſolatiōne: qm̄ amor aīe hui⁹ hoīs delectatione habuit ī veritate mea q̄ quidē ē ipſe amor. Et pp ꝯſolatione ⁊ delectatione quā ī me recperit īcipit amare valde dulciter: qꝛ ſentit ī ſe dulcedinē cōſolationis mee: vel creaturaꝝ mearuꝫ pp me. Igit̄ amorē exercēdo quiē īgreſſus domū aīe ſue: ex quo timor eā purgauit a ſorde peccati ſtatī īcipit hīc fruct⁹ mee diuine caritatis. Et poſtq̄ amor ītrauit ad poſſidēdū īcipit īdilate ſentire ꝯſolatione varioꝝ atq̄ multoꝝ fructuū. Ultīo ſꝫo pſeuerādo recipit ī ſe fructū ponēdi menſam: vꝫ poſtq̄ aīa migrauit a tīore ad amorē virtutū ī mēſa ſua diſcūbit ad lachrimas tertias virtuoſe ꝑueniēdo. Iſte menſam ſciſſime crucis ī corde piter ⁊ ī aīa ſua pōit. Ex quo mēſam huiuſmodi pauit ibi recipiendo cibū dulceꝫ: ⁊ amoroſi filij mei q demōſtrat apte mei pr̄is honorē atq̄ ſalutē vr̄am: pp quā lat⁹ ei⁹ apiri voluit: ⁊ ſemetipm̄ exhibuit vobis ī cibū. Tūc aīa comeder̄ incipit honorē meū: ⁊ aiaꝝ ſalutē euꝫ odio: ⁊ magna peccati diſplicentia. Quē ergo fructum aīa recipit ī iſto tertio ſtatu lachrimaꝝ. Dico tibi: recipit fortitudinē quandā ī odio ſancto fundatā ꝯtra ꝓpriā ſenſualitatē cū vno fructu mihi gratiſſimo vere hūilitatis: ⁊ inicta patiētia cū qua vitat oē ſcādalū: ⁊ iō pēa ꝓuat aīaꝫ

qꝛ cū odiū gladio ꝓpriā voluntatē i
teremit vbi conſiſtit oīs pena vr̄a.
Qꝛ ſola ſenſitiua volūtas i ſe ſcāda
luz hꝫ i iniurijs: vel pſecutioib⁹ illa
tis: vel ex ꝑuatiōe ꝯſolationū ſpūa/
liū ſiue tpaliū: vt iā tibi dixi: ⁊ ita
venit ad ipatiētiā. Sꝫ qꝛ volūtas ē
occiſa cū lachrimoſo dulciqꝫ deſide/
rio guſtarē icipit fructū lachrimaꝝ
vꝫ glorioſe patiētie. O fruct⁹ opta/
bilis atqꝫ magne ſuauitatis: ⁊ o q̄
ꝟe dulcis es te guſtantib⁹ i ꝟitate.
Mihi quoqꝫ gratiſſim⁹ ⁊ acceptabi
lis es: dū es i amaritudie guſtas: ⁊
hēs i te dulcedinē. Iniuriaꝝ tpe tu
pacē hēs. Dū es i ꝑceloſo mari vbi
vēti piculoſi naviculā aīe ꝯcutiūt:
⁊ illudūt vndis: tu cū pacifica trāql
litate ꝯſuaris abſqꝫ detrimēto quo
cūqꝫ. Nauicula nāqꝫ tua reppit op/
ta cū dulci: ⁊ eterna volūtate diuiā
vñ veſtimētū accepiſti caritatis ar
dentiſſime: vt aqua nō valeat igre/
di. O filia dulciſſima iſta patiētia
ē vna regia ꝯſiſtēs i quadā arce for
tiſſima. ipſa quottidie vincēdo triū
phat: nec vllo tpe vicit. ipſa nō vult
eē ſola: ſꝫ ē cū ꝟa pſeuerātia ſociata.
Eſt ēt veluti medullū caritaꝭ igni/
te. ipſa qdē ē q̄ patefacit veſtimētuꝫ
ei⁹ vtrū i ꝟitate ſit nuptiale vel nō.
Si ꝟo fuerit i aliquo laceratū ex i/
perfectiōe virtutis idilate maniſe/
ſtat p ei⁹ oppoſitū: vꝫ impatientiā.
Oēs virtutes aliqñ ſe pñt occultarē
demōſtrādo pſectionē cū impſecte
fuerit: te aūt o patiētia laterē neque
unt: qꝛ ſi tu es i aīa que directe me
dullū es vere caritatis apte demō/
ſtras oēs virtutes alias ibi viuas
atqꝫ pſectas adeſſe. Et ſi tu nō ades
apte cognoſcitē alias ipſectas eē vir
tutes: ⁊ nō puenerūt adhuc ad mē/
ſam ſanctiſſime crucis. Tu patiētia
ꝯcepta fuiſti realiter i vera noticia
ꝓprie fragilitatis atqꝫ mee bonita/
tis i ſe. Inſup odiū ſanctū te pepit:
⁊ humilitate ꝟa te nutrit. Tibi pa
tiētia nullo modo denegatē honoris
mei cibus atqꝫ ſalutis aīaꝝ: ſꝫ ipm
affectuoſe quottidie manducas. Et
i veritate ſic ē. Aſpitias o filia mea
virtututem hanc excelſam in mar/
tiribus qui cum ſancta dulciqꝫ tol
lerantia manducabant huiuſmo/
di cibum animarum. Mors eorum
vitam exhibebat atqꝫ mortuos re/
ducebat ad vitam: ⁊ ita mortalium
criminum expellebat ab anima te/
nebras. Mundus iſte cuꝫ omni ma
gnificentia ſua: atqꝫ domini ſiue ti/
ranni cuꝫ omni potentia ſua ſe tue
ri minime poterant ab eis ex vir/
tute prefate regiñe dulcis patiētie.
Iſta glorioſa virtus ē veluti lucer/
na ſuccenſa ſuper candelabro. Hic
eſt ille fructus optabilis quem exhi
buit anime lachrima poſtq̄ attigit
ad ſui proximi caritatem manducā/
cando cum innocentiſſimo: ⁊ im/
maculato agno filio meo dilectiſ/
ſimo: cum deſiderio cruciato: ⁊ an/
xio ⁊ cum intollerabili pena mea/
rum offenſarum contra me crea/
torem ſuum illatarum. Non dico
pena m affligentem: quia vera dile
ctio cum forti patientia occidit om
nem timorem ⁊ amorem proprium
vnde pena prouenit. Sed hec ē pe/
na ſolum ex offenſa mihi facta: ⁊

detrimento proximi que fundatur
in caritate ſinceriſſima pinguefaci/
ens animaꝫ. Itaqꝫ gaudet ⁊ in ſe le/
tatur: qꝛ ſignum eſt aperte demon/
ſtrans eſſe me per gratiam ſingula/
rem in anima.

De fructu quartarum ⁊ vnitiua
rum lachꝛimarum. Capi.xcvi.

DIxi tibi de fructu tretiarum
lachꝛimarum proſequar: er/
go tibi narrare de quarto ⁊ vltimo
ſtatu de lachꝛima: vꝫ vnitiua qui ta
men non eſt a tertio ſtatu ſegregat⁹
vt iaꝫ tibi dixi: ſed vnitur velut vni
tur mea caritas cum caritate proxi
mi: vna conditur ab altera. Sed ad
quartum attingendo tantum excre
uit anima ꝙ non ſolum tollerat ad/
uerſa quecunqꝫ patienter: imo val/
de libenter: ⁊ cum ſancto gaudio vi
lipendit omnem recreationem: vn/
decunqꝫ ſibi prouenire poſſit anxie
deſiderans habere conformationeꝫ
cum vnigenito filio meo yeſu chꝛi/
ſto crucifixo. ħ anima recipit fru/
ctum cuiuſdam quietꝭ mentꝭ: ⁊ vnaꝫ
vnionem perfectam per ſentimen/
tuꝫ in natura mea dulci diuina vbi
ſuauiſſime lac in veritate guſtat ve
lut infans qui requieſcit pacifice ad
vbera ſue genitricis in oꝛe tenendo
mamillam ⁊ ad ſe trahendo ſiue ſu/
gendo lac ipſa carne pectoꝛis medi/
ante. Sic anima que peruēit adhuc
vltimum ſtatuꝫ valde mirabili mo
do requieſcit ad vbera mee diuine
caritatis in oꝛe ſancti deſiderij tenē
do carnem yeſu chꝛiſti crucifixi: vꝫ
veſtigia ſua virtuoſe realiter imitā
do atqꝫ doctrinam eius. Nam a per
te cognouit in tertio ſtatu ꝙ ipſum
non opoꝛtebat per me patreꝫ ambu
lando tranſire: quoniam in me nul/
la pena cadere poteſt: ſed ſic in dile/
ctiſſimo filio meo. Uos vero non po
teſtis abſqꝫ pena tranſire: ſed cum
tollerantia multa ꝑuenictis ad vir
tutes veras atqꝫ pꝛobatas. Unde ſe
collocauit ad pect⁹ yeſu chꝛiſti cru/
cifixi: ⁊ ita traxit ad ſe lac virtutuꝫ
in quibus habuit vitam gratie. Et
ita ſe veritas habet. Nam virtutes
non habebant in ſe huiuſmodi dul/
cedinem: niſi qꝛ facte fuerunt ⁊ vni/
te in me: vꝫ intuitu ⁊ amoꝛe mei per
petrare fuerunt: ⁊ in ſaluteꝫ anima
rum: ⁊ non intuitu pꝛopꝛie conſola/
tionis: vel vtilitatis. Nunc amabilis
atqꝫ dilectiſſima filia diligenter atten/
tende ꝙꝫ glorioſus: ⁊ vere dulcis eſt
iſte ſtatus in quo fecit anima tantā
vnionem pectoꝛi caritatis ꝙ nō in
uenitur os abſqꝫ pectoꝛe: neqꝫ pect⁹
abſqꝫ lacte. Similiter hec anima nō
inuenitur abſqꝫ yeſu chꝛiſto crucia/
to: nec abſqꝫ patre ſempꝛ eterno quē
inuenit guſtando ſūmam ⁊ eternaꝫ
deitatem. O quis intelligeret: ⁊ at/
tenderet qualiter implentur illius
anime potentie. Memoꝛia ſemper ī
pletur iugi recoꝛdatiōe mei trahēs
ad ſe per amoꝛis affectum ei colla/
ta mea gratioſa beneficia: nec tan/
tum beneficioꝛum actum quantuꝫ
affectum mee paterne caritatis cuꝫ
qua fui largitus. Et pꝛecipue bene
ficium creationis attendēdo ſe crea
tam ad imaginem: atqꝫ ſimilitudi/

nem meam ſuper quo beneficio co/
gnouit in primo ſtatu ſupra poſito
penam que propter ingratitudinez
ei ſequebatur. Et ideo ſurrexit a mi
ſeria culparum ⁊ iniquitatum ſua
rum ad beneficium precioſi ſangui
nis yeſu chriſti in quo ad eam grati
am recreaui lauando faciez anime
ſue ac omnium aliorum a lepra pec
catorum. Ubi anima repperit in ſe
cundo ſtatu dulcedinem quandam
amoris: guſtando ſuauitatem atq̈
culpe diſplicentiam quam culpam:
ipſe mihi tantum diſplicuiſſe vidit:
⁊ agnouit ꝙ illam valde puniui ſu
p corpoꝛ dilectiſſimi filij mei. Poſt
h̄ ad inuenit in ſe ſancti ſpiritus ad
uentum qui declarauit: atq̈ decla/
rat animam in veritate. Sed quan/
do recipit anima lumē iſtud. Poſt
ꝙ agnouit per primum atq̈ ſecun/
dum ſtatum in ſe beneficium meū:
tunc habet in ſe lumen perfectum
agnoſcēdo veritatem meam: vz qm̄
ex amore paterno ſolummodo mo/
tus ipſam: ego creaui vt haberet vi
tam eternam. Hec eſt veritas quaz
aperte demōſtraui vobis in ſangui
ne yeſu chriſti crucifixi. Poſtq̈ eā
agnouit amat eaz: ⁊ amando demō
ſtrat: vz amando pure q̈quid amo
⁊ odiēdo quicquid odio. Et ita ſe re/
perit in tertio gradu caritatis pro/
ximi. Itaq̈ memoria replet̄ ad hu/
iuſmodi pectore in perfectione qua
cunq̈ tranſacta: qm̄ in ſe retinuit ip
ſa beneficia mea. Intellectus vero
retinuit lumen introſpiciens in me
moria ⁊ ibi veritatē agnouit ⁊ ām it
tendo cecitatem amoris proprij re/
manſit in lucidiſſimo ſole: vz i oble/
ctū yeſu chriſti crucifixi vbi cogno
uit eum deum verum ⁊ hominem.
Preter huiuſmodi noticiaz ⁊ agni
tionem ex vnione facta ſurgit etiaz
⁊ eleuatur ad vnum aliud lumen ac
quiſitum nō per naturam neq̈ per
propriam virtutem ab homine pa/
tratam: ſed per gratiam ſingularez
a dulciſſima veritate mea conceſſaz
que nunq̈ vilipendit anxia deſide/
ria: neq̈ labores fideles oblatos an/
te me. Tunc affectus qui ſequitur i
tellectum vnitur in me cum amore
pfectiſſimo ⁊ ignito. Et ſi quis a me
peteret que vel qualis eſt h̄ anima
reſponderem. Eſt alter ego quoniā i
me ſe trāſformauit ex affectu ⁊ vnio
ne amoris. Que lingua corporalis
exprimere poſſet excellentiam iſti/
us vltimi ⁊ vnitiui ſtatus atq̈ fru/
ctꝰ varios ⁊ quāplurimos quos ani
ma recipit in eo cum plenitudīe po
tentiarum eius: Hec eſt illa cōgre/
gatio dulcis de qua tibi feci mentio
nē, explanando ſupra de tribus gra
dibus verbum incarnate mee veri/
tatis. Non poſſet aliqua lingua cor
ruptibilis explicare. Tamē hoc ſan
cti doctores ab iſto lumine docti ⁊ il
luſtrati demonſtrant cuz quo ſacrā
paginam explanabant. Unde no/
veris ordinis tui glorioſuz Thomā
de aquino habuiſſe ſcientiam ſuam
magis ſtudium orationis ⁊ mentis
eleuationem ⁊ lumen intellectus q̄
per humanum ſtudiuz. Ipſe fuit ve
luti lumen valde lucidum quod in
eccleſia ſancta collocaui: vt illumi/
narentur errorum tenebre. Si etiaz

aſpicias euāgeliſtā glorioſuʒ Joānē
q̄ſtū lumē acquiſiuit icūbēdo ſupra
pect⁹ yħu xpi filij mei cū quo poſt
multū tpis ita luadāter euāgeliza/
uit. Et ita diſcurrēdo oēs iſto lumi/
ne eccleſiam ſanctā illuminauerūt:
aliqui p vnū modū aliqui p aliū. in
trinſecū vero ſenſuʒ: vnionē pfectā:
atq; dulcedinē ieffabilē exprimere
lingua tua: nullo mō poſſet: q2 fini/
ta res eſt. Hoc exprimere glorioſus
apoſtolus voluit dicēs. O culus nō
vidit: nec auris audiuit: nec in cor
hoīs aſcenderunt ea q̄ p̄parauit de
us diligentibus ſe. O q̄ dulcis eſt
illa māſio dulcis vltra q̄cūq; dulce
dinē cū vnione pfecta quā aīa fecit
in me. O īm ēt ipſius aīe nō ē volun
tas media ꝓ eo q2 mecū facta vide
tur vnū. Ipſa p vniuerſum orbem
odorem iactat ex fructu ↄtinuaꝝ: ꝛ
humiliū orationū. Cuʒ ingenti odo
re ſancti deſiderij clamat ī ſalutem
aīaꝝ cū voce ſine voce humana co/
rā diuīa maieſtate mea. iſti ſunt vni
tiui fructus quos comedit aīa ī pñ
ti vita: in hoc vltimo ſtatu cū mul
tis laboribus lachrimis atq; ſudori
bus acquiſito. Et ita cū vera pſeue
rantia ptrāſit ab hac vnione que lʒ
in gratia perfecta ſit: ī ſeculo tñ exi
ſtens eſt iperfecta: q2 eo qḋ appetit
ſatiari non pōt: ꝛ q2 cū corpore liga
tur in quo lex pu̇erſa viget q̄ quaſi
dormitat ex affectu virtutis: ſʒ non
eſt ī ſe mortua. Et ideo pōt excitari
ſublato virtutis iſtrumēto quo me
diāte dormit. Ideo dicitur iperfe/
cta nunc vnio talis: iſta tñ vnio in
dubitāter aīam introducit ad illā
pfectionē eternā atq; feliciſſimaʒ q̄
nunq̄ in aliq ad caſu pōt auferri
ne minui ꝓut iam tibi dixi narra
do de beatis. ibi guſtat cū veris gu
ſtatoribus ī me vitā eternā in oppo
ſitū eoꝝ qui receperunt fructū ſui
gemitus eternū interitum. iſti pue
nerunt a gemitu finito: ꝛ breui ad
eterna gaudia recipiendo vitā glo
rioſam ppetuo duraturā: ꝛ cum fru
ctu lachrimaꝝ: ꝛ ignita caritate cla
mant: ꝛ offerunt lachrimas igneas
vt iaʒ dixi ꝓ vobis in ↄſpectu meo.
Nūc explicaui tibi gradus lachri/
maꝝ ꝛ ipſaꝝ pfectionē ꝛ iperfectio
nem atq; fructū quē aīa recipit ex
ipſis lachrimis: q2 pfecti lucrantur
vitā eternā: iniqui vero damnatio
nem infernalem.

Quomodo deo regratiaṫ h anima de declaratione predictoruʒ ſtatuum lachrimaruʒ ꝛ ei tres petitiones facit. Capi. xcvij.

Tunc hec aīa ex īgenti deſide/
rio anxia ꝓ declaratiōe quaʒ
habuerat a dño deo ſup ſtatibus la
chrimaꝝ antedictis veluti philoca
pta dicebat. Gratias: grās ago ti/
bi ſūmo ꝛ eterno pr̄i q deſideria ſcā
ſeruoꝝ tuoꝝ exaudis ꝛ īples atq; ſa
lutē nr̄am inextimabiliter optas ꝛ
amas: q nobis ex amore piño amo/
rē exhibuiſti tpe quo tecū eram⁹ ī
guerra mediante dilectiſſimo filio
tuo. Per hūc igiṫ amorē ieffabileʒ
tuū: ꝛ ignīferā caritatē ex grā tibi
ſupplico: vt itineṙ tuto ad te ueniṙ
valeā cū ſalubri lumine: ꝛ nō ī tene

bris curā p vrā ſciſſime doctrie tue
cuiꝰ apte mihi demōſtraſti verita/
tē:ꝛ ego poſſim agnoſcere p̄iter ꝛ vi
tare duas alias fraudes de qbꝰ ali/
qn̄ ſuſpicoꝛ occurrere poſſe. Itaqꝫ
ꝓuſqꝫ egrediar a ſtatibꝰ iſtis a te pī
eterne declarari vellē. Primū ē ſi
qs a me ꝯſiliū expoſcet: de mō ꝟuiē
di tibi qd: vel qliter ei rn̄de debeo
lꝫ ego pī eterne recolo:quia mihi ſu
pꝛa declaraſti ſup illo verbo tuo di
cēs. Ego delectoꝛ ī paucis verbis:ꝛ
multis opationibꝰ. Nihilominus ſi
maieſtati tue placet vlteriꝰ aliqua
ꝟba tāgere mihi gratiſſimū erit. Et
iſup ſi oꝛāte me.p ꝟuis atqꝫ creatu
ris tuis:ego reppirē ī oīonē mentē
vniꝰ valde bn̄ diſpoſitā mihiqꝫ vi/
debitr illū ītueri gaudētē ī te: aliuꝫ
ꝟo ꝯſperero qſi cū mēte tenebꝛoſa:
nūquid ego pī eterne iudicare poſ/
ſum vnū ī luce grē:ꝛ aliū eē gr̄a pri
uatū:vel vidēdo quēdā ambulātē
cū penitētia magna:ꝛ aliū abſqꝫ ta
li pnīa:nūquid iudicare poſſum illū
qui talē pnīaꝫ agit ī maioꝛi pfectio
ne foꝛe qꝫ aliū qui n̄ facit ita. Sup/
pliciter oꝛo maieſtatē tuaꝫ:vt mihi
declarare digneris hāc ābiguitatē
meā ne ſim in modico lumine meo
qn̄qꝫ decepta. Scđm ſup quo peto
declarari ē ſignū qđ aīa recipit ī vi
ſitatione tua:vel aduerſarij nr̄i. Si
bn̄ recolo tu veritas eterna dixiſti
ꝙ ī viſitatiōe tua remanebat aīa cū
alacri gaudio:ꝛ ad virtutez aīoſa:
vel auida. Nūc ego ſcire ꝑopto vtꝝ
huiuſmodi gaudiū a ꝓpꝛia paſſiōe
ſpūali poſſet aliqn̄ fraudari ſiue de
cipi. Qꝛ,ſi ꝯtingeret:ita potius attē
derē:ꝛ acceptarem ſignū virtutis.
Hec illa ſunt de quibꝰ humiliter a
te poſtulo declarari:vt ī veritatē ti
bi ꝟuire valeā:ꝛ vtilitatē afferre ꝑ
ximo meo vitādo quodlibet iuditi
um falſum: erga creaturas tuas ꝛ
ꝑcipue circa ꝟuos tuos eo qꝛ mihi
vr̄ huiuſmodi iuditiū eē cāꝫ:vt aīa
fiat a te remota. Ideo vitare tantū
inconueniens exopto.

Quō lumē rōnis ē neceſſariū cui
libet aīe volēti deo ī ꝟitate ꝟuire. Et
ꝑmo đ luīe gn̄ali. Capi.xcviij.

DEus āt eternꝰ hn̄do cōplacētiā
dſiti atqꝫ fame talis aīe:necn̄
ꝛ de puritate coꝛdis:atqꝫ de ſinceri
tate deſiderij cū qbꝰ optabat ei ꝟui
re vertit ad eā oculū ſue pietatis ꝛ
miſericoꝛdie dicēs. O dulciſſima fi
lia cariſſima:ꝛ ſponſa fideliſſima le
ua te ſupꝛa te apiēs oculū itellectꝰ
ad vidēdā īfinitā bonitatem meā ꝛ
amoꝛē ieffabilē quem hēo circa te:ꝛ
alios amicos meos ꝛ apias aurem
tui ſenſus atqꝫ deſiderij qꝛ ſi tu n̄ vi
deres n̄ poſſes audire:neqꝫ cognoſce
re veritatē meā. Qꝛ vꝫ aīa q̄ mini/
me videt oculo itellectꝰ in mee veri
tatis obiectū nō pōt audire ſine co
gnoſcere veritatē. Ideo volo vt ap
tius eā agnoſcas:vt aſſurgas vltra
tuū ſentimentū ſenſitiuū: ego vero
qui delectoꝛ in tua petitiōe atqꝫ
deſiderio tibi ſatiſfaciam. Non ꝙ
ex vobis aliqua delectatio mihi poſ
ſit augmentari quoniam ego ſum
ille qui:ꝛ qui vos creſcere facio:ꝛ
non vos me: ſed in memetipſo de

lector de factura mea. Tunc anima fuit obediens eleuādo ſe ſuper ſe: vt agnoſceret veritatem eorum que pe tinerat deus autem eternus ait ei. Ut apertius intelligere poſſis ea q̄ tibi dicam a principio ſūmam exor dium de tribus luminibus qui pro ceſſerunt a me vero lumine. Unum eſt quoddam generale lumen illo rū qui ſunt ī cōmuni caritate viuē tes. Et quamuis tibi de quolibet di xerim: tamē multa tibi dixi que vo lo repplicare: vt infimus intellect⁹ tuus intelligat apertius ea que no ſce deſideras. Alia quoqꝫ duo lumi naria ſunt eorum qui a mūdo ſunt ſegregati ⁊ ad perfectionē attinge re deſiderāt. Et ſuper hoc: ego te de clarabo de his que petiuiſti: narrā do tibi particulariter ea que tetige ram ī generali. Si bene recolis ego dixi tibi: ꝙ abſqꝫ lumine nemo⁹ po teſt per viam veritatis incedere: vꝫ abſqꝫ lumine rationis. Quod lumē rationis a me trahitis vero lumine cum oculo intellectus: ⁊ cum lumīe fidei quod vobis in ſacro baptiſmo tradidi niſi vobiſipſis auferatis il lud ex defectib⁹ veſtris. In quo ba ptiſmo mediante virtute ſanguinis vnigeniti filij mei fidei formam ac cepiſtis que fides cum exercitio vir tutis ⁊ lumīe rationis ab ipſo lumi ne illumināte vobis vitam exhibet adducendo vos per viam veritatis ⁊ cum ipſo peruēitis ad me verum lumen ſine quo deueniretis ad tene bras. Duo lumina que procedūt ab iſto lumine ſunt vobis omnino ne ceſſaria: quibus duobus etiam ad

dam tertium. Primum eſt ꝙ vos omnes illuminati ſitis in agnoſcen do bona mundi tranſitoria que ve lociter tranſeunt vt ventus. Sed il la plene non poteſtis agnoſcere niſi fragilitatem veſtram antea cogno ſcatis quātum in ſe labilis eſt ⁊ val de prona cum peruerſa lege que mē bris veſtris eſt alligata mihi creato ri veſtro ſepe rebellans. Non tamē ex huiuſmodi lege compellitur ali quis ad peccandum ſiue ad cōmit tendum: vel vnum minimum pec catum niſi ſponte conſentiat. Ergo ſolummodo contra ſpiritum impu gnat. Necꝫ legem ipſam ego conceſ ſi hominibus: vt ipſi vincerentur at qꝫ ſuccūberent: ſed vt ipſi vincerent ⁊ ſic in animabus eorum augumen taretur atqꝫ probaretur virtus: p eo ꝙ virtus nullo modo probatur: niſi per eius oppoſitum. Senſuali tas aduerſatur quottidie ſpiritui: ⁊ ideo in illa ſenſualitate probat ani ma dilectionem quam habet in me creatore ſuo. Sed quando ſiue quo modo probatur? Quando cuꝫ odio atqꝫ diſplicentia contra ipſam inſur git. Inſuper etiam iſtam hominib⁹ impendi legem: vt in humilitate ve ra conſeruentur. Quare cum diliḡ tia debes aduertere ꝙ cū: ego creaſ ſem animam ad imaginem ⁊ ſimili tudinem meam: ⁊ ipſam excellentiſ ſime dotaſſem tanta dignitate nobi liſſima: poſtmodum illam aſſociaui cum re tam viliſſima ſicut eſt corp⁹ ex luto quippe formatum etiam al ligando ſibi legem huiuſmodi per uerſam: ne forſitā attendendo pul

ebritudinem ſuã erigeret caput ex ſuperbia contra me. Unde fragile corpus habentibus huiuſmodi lumen occaſionem exhibet humilitatis anime. Neq materiã habet elationis ſi ſe bene conſiderat homo: ſz manſuetudinis: & humilitatis. Ita ꝙ lex iſta quantumcunq perverſa nullo modo compellit aliquem ad quancunq peccati culpã propter impugnationem quam facere poſſit: ymo vobis occaſionem exhibet: vt in veritate voſmetipſos agnoſcatis & inſtabilitatem vite preſentis. Hec aperte videt debet oculus intellectus cum lumine ſanctiſſime fidei quã tibi dixi fore pupillam oculi. Hoc eſt illud lumen omnino neceſſarium omnibus habentibus in ſe rationem qui participes eſſe cupiunt vite gratie atq fructus ſanguinis immaculati agni in quocũq ſtatu fuerit. Qui vero caret iſto lumine indubitanter eſt in ſtatu dãnationis. Et iſta eſt efficaciſſima ratio ꝙ illi qui non habent lumen privati ſunt gratia: quia qui lumĩe caret ignorat omnino culpe malum & ea que ſunt ĩ cauſa: & ideo vitare neſcit: nec odire cauſam eius. Et modo conſimili qui bonum ignorat atq boni cauſam: vz virtutem: amare non põt neq optare me qui ſum verũ atq ſũmũ bonũ neq virtutẽ quã vobis exhibui velut iſtrumẽtũ: & qddã mediũ ad acgredĩedã: & ĩpetrãdam gratiam meã vbi conſiſtit eẽ bonũ. Itaq patenter advertere potes quantum vobis neceſſe ſit habere iſtud lumen: quia culpe veſtre nõ conſiſtunt in alio niſi amãdo quod odio: & odiendo: quod amo. Ego diligo virtutem & odio peccatũ. Ergo qui peccatum amat: & virtutẽ odit: ſe indubitanter offendere me noverit: & eſt gratia mea privatus. Hic ambulat veluti cecus qui peccati cauſam ignorando: vz amorem proprium ſenſitivum: non habet odio ſemetipſum: neq peccatũ agnoſcit neq malum quod ei ſequitur ex vitioſo peccato. Ignorat etiã virtutẽ atq me qui tribuo ſibi virtutẽ: vnde vitam adipiſcitur eã amplectẽdo: & exercendo. Ignorat quoq dignitatem in qua ſe conſervare põt: & ad gratiam venire mediante virtute. Vides ergo ꝙ ignorãtia: & ſua cecitas eſt occaſio ſui mali. Igit̃ vobis expedit omnino lumen iſtud habere ſicut iam dixi.

De illis qui poſuerunt affectum ſuum potius in mortificatione ꝗ̃ in occidendo propriam voluntatem: & hoc eſt plus ꝗ̃ generale lumen & eſt lumen ſecundum. Capi. xcix.

Poſtꝗ̃ anima generale lumen iſtud acquiſivit ſibi nullo modo debet eſſe contenta: qꝛ dum eſtis in hac vita mortali peregrini poteſtis: imo debetis iugiter in virtute creſcere. Qui vero creſcere minime ſtudet ipſo facto retrocedit. Quilibet ergo creſcer debet in cõmuni lumine qđ acquiſivit gratia mea mediante ſive ſollicite conari debet ad ꝓm lumen perfectum attingere: vt ꝗ ab imperfecto perveniat ad per

ſectum. Cū lumine nanq̧ vos opoꝛ
tet ad perfectionem attingere. In
hoc vero ſecundo lumine perfecto
ſ nt due maneries perfectoꝝ. Per
fecti nanq̧ dicuntur qui modū vi
uendi cōmunem ſecularium ōmiſe/
runt per viam veritatis ambulan/
tes: modo tamen duplici. Nam ali/
qui conātur iuxta poſſe perfecte ca
ſtigare coꝛpus eoꝛum cum grauiſſi/
ma ꝛ aſpera penitētia. Et vt illa ſen
ſualitas eoꝛum rationi rebellare nō
audeat omnem affectum ſuum ap/
poſuerunt magis ad moꝛtificandū
coꝛpus q̄ ad occidendum volunta
tem ꝓpꝛiam: vt alias tibi dixi. Iſti
paſcuntur ad menſam penitentie.
Et quippe boni ſunt atq̧ perfecti ſi
penitentia fundata eſt in me cū lu
mine diſcretionis: vꝫ cum vera noti
cia mei pariter ꝛ ipſoꝛum: ꝛ cum hu
militate pꝛofunda. Et pꝛeſertim ſi
attendant potius ad iudicandum
voluntatem meam q̄ voluntatem
hominum. Sed ſi non ambularent
iſto modo: vꝫ humiliter induendo
voluntatem meam: frequenter of/
fenderent perfectionem eoꝛum: iu/
dicādo temere illos qui non vadūt
ꝑ eandem viā quā ambulant ipſi.
Hoc autē accideret eis ex eo quia
ſtudium atq̧ deſiderium ſuum ap/
poſuerunt amplius ad moꝛtifican/
dum coꝛpus q̄ ad occidendum pꝛo
pꝛiam voluntatem. Tales volunt
quottidie tempus: locum: ꝛ anime
conſolationes atq̧ mundi tribula/
tiones: ꝛ diaboli pꝛelia: ſm volunta
tem pꝛopꝛiam: ꝛ non ſicut ego con/
cedo: pꝛout in ſecūdo ſtatu: ego nar
raui tibi. Iſti dicere ſolēt a pꝛopꝛia
voluntate fraudati quam ego tibi
nominaui ſpiritualem voluntatē.
Ego vellem conſolationem illam: ꝛ
non tribulationem iſtam vel diabo
li moleſtiā: nec ita deſidero pꝛopter
me: ſed vt amplius deo placere va/
leam ꝛ ipſum ex gratia magis i ani
ma mea poſſideam: quia mihi vide
tur ei ſeruire perfectius iſto modo
q̄ illo. Et ita qui talis eſt: frequēter
in penam incidit atq̧ tedium: ꝛ ita
quandoq̧ fit incompoꝛtabilis ſibi/
metipſi: ꝛ in hunc modum offendit
ſui ſtatus perfectionem. Nec aduer
tit ꝙ ibi iaceat vitanda putredo ſu
perbie cum tamen iaceat ibi: quia
ſi mens vere foꝛet humilis: ꝛ nō ita
pꝛeſumeret videret aperte cum lu/
mine rationis: ꝙ ego dulcis veritas
omnibus exhibeo ſtatum: tempus
locum: atq̧ conſolationes: vt expe/
dit veſtre ſaluti: ꝛ ad perficiendam
in anima perfectionem: ꝛ virtutis
augumentum pꝛopter quam ꝛ ad
quā eam elegi. Et agnoſceret ꝙ om
nia tribuo cum affectuoſa caritate.
Ideo cum amoꝛe debet omnia reci
pere cū reuerentia pꝛout agunt ve
ri ſerui mei de quibus tibi dicam
q manent in iſto ꝑfectiſſimo lumie.

De tertio ꝛ perfectiſſimo lumine
rationis ꝛ de operibꝰ que facit ani/
ma poſtq̄ ad ipſum ſtatum perue/
nit ꝛ de quadā pulchꝛa viſione quā
habuit hec anima. Capi. c.

Hi tertij qui dicuntur ſecundū
poſtq̄ ad huiuſmodi lumen

glorioſum pa'ti' erant in omni ſta/
tu perfecti ſunt. Et omnia que quo
modolibet eis ego concedo ſiue per
mitto cum debita reuerentia ſuſci/
piunt: vt in tertio: ⁊ vnitiuo ſtatu
anime: tibi mentionē egi. Iſti ſe re
putant omni pena dignos atq̃ mū
di ſcandalis: ⁊ cōſolatione priuati.
Et ſicut ſe pena quacūq̃ dignos eſ
ſtimant: ita ſe reputant īdignos om
ni fructu ſiue conſolatione qui: vel
que ſequi debet in fine poſt penam.
Nam in lumīe guſtauerunt ⁊ agno
uerunt eternam voluntatem meā
que nihil aliud optat: niſi bonū ve/
ſtrum: ⁊ vt ī me ſanctificati ſitis. Et
ideo vobis hec omnia ꝑmitto ⁊ affe
ctuoſa caritate pr̄na cōcedo. Poſt
q̄ anima cognouit eam induit illā
nec attendit ad alia niſi ſolū ad cō
ſeruandum: ⁊ augmentandum hu/
iuſmodi ſtatum ſuū perfectum: ad
laudem ⁊ honorē mei nominis ocu
lum intellectus apperiendo: cum ſi
dei lumine: in obiectum yeſu chriſti
crucifixi vnigeniti filij mei: aman/
do ⁊ virili corde ſequendo ſaluber/
rimam: eius doctrinam: que regula
eſt ⁊ iter omnibus: vz perfectis ⁊ in
ꝑfectis. Attendit.n. amoroſus agn⁹
ei prebere doctrinam perfectionis:
quam attente conſiderando philo
capitur in ea. Perfectio quidem
hec eſt: quia vidit ⁊ agnouit ipſum
vnigenitum filium meum: ſe nu/
triſſe ad menſam ſancti deſiderij:
quottidie perquirendo: mei: patris
eius honorem: atq̃ ſalutem veſtrā.
Et ex hoc anxio deſiderio: cum in/
gēti ſollicitudine feſtinauit ad mor
tem obprobrioſam ſalutiffere cru/
cis: ⁊ ita perfecte obedientiam in/
iunctam ei per me patrem eternū
nunquam vitando labores ⁊ obpro
bria: nec ex igratitudine veſtra: vel
ignorantia non agnoſcendo benefi
cium tam exceſſiuum ⁊ immenſum
nec ex perſecutione iudeorum ſiue
murmurationibus: vel clamoribus
populorum nunq̃ ſe quoquo modo
retraxit: ſꝫ omnia veluti miles val/
de ſtrenuus atq̃ capitaneus inui/
ctiſſimus expugnando proſtrauit.
Eum enim in campo prelij colloca
ueram vt aduerſantes demones ex
pugnaret ⁊ vos de manibus eorum
liberaret omnino. Nam eratis ipſo
rum peruerſe ſeruituti damnabili/
ter obligati: ⁊ vt ipſe vos inſtrueret
de via doctrina ⁊ regula ſua: ⁊ ita
peruenire poſſetis ad ianuam eter
ne vite vobis apertam cum claue
ſui pretioſi ſanguinis cum igne tan
te dilectionis effuſi: cum odio atq̃
diſplicentia culparum veſtrarum.
Quaſi dicat vobis amoroſus iſte
filius meus. Ecce vobis viam oſten
di: ⁊ vite durabilis aperui ianuam:
cum proprio ſanguine. Non ſitis
ergo negligentes ipſam virtuoſe
proſequi cum ignauia ſedentes in
amore proprio ⁊ cū ignorantie vie
luciſſime: atq̃ pſumptione volen
tes veſtro modo mihi ſeruire: ⁊ non
modo meo q̃ viā planā ⁊ aptiſſimā
explanaui corā vobis. Surgatis er
go ſollicite ſequentes eum: q̃ nemo
pōt ad me patrē eternū venir̄ niſi ꝑ

eum. Ipſe vobis eſt via pariter: ⁊ ia
nua per quam vos oportet ad me
mare pacificum ingredi. Cum au/
tem anima peruenit ad guſtanduʒ
hoc admirabile lumen: quia dulci/
ter vidit ⁊ agnouit ideo guſtauit:
velociſſime currit ad me: veluti phi
locapta cum ingenti dilectione ad
menſam ſancti deſiderij non viden
do ſe propter ſe: querendo conſola/
tiones proprias temporales: vel ſpi
rituales veluti perſona que totali/
ter in iſto lumine atqʒ ſalubri noti/
cia propriam voluntatem abnega/
uit. Nullum omnino laboreʒ vitat
vndecunqʒ proueniat: imo letatur
cum pena tollerare obprobria que/
cunqʒ moleſtias diabolicas: ⁊ mur/
murationes hominum: ⁊ immenſa
ſanctiſſime crucis manducat hono
ris mei cibum atqʒ ſalutis anima/
rum. Neqʒ remunerationeʒ aliquã
exquirit a me: vel ab aliqua creatu/
ra: q2 ſpoliatus eſt ab omni amore
mercenario: quia me nequaqʒ amat
aliquo reſpectu ſui: ⁊ induit in veri
tate lumen perfectum amando me
ſincere ſine reſpectu quocunqʒ vbi
ſolum ad gloriam: ⁊ laudem nomi/
nis mei nõ ſeruiendo mihi propter
propriam conſolationem: neqʒ pro/
ximo ex vtilitate quacunqʒ priuata
ſed ex amore puro. Iſti perdiderũt
ſemetipſos exuentes hominem vete
rem ⁊ induti nouum hominem: vʒ
yeſum chriſtum vnigenitum meũ:
ipm virili corde ſequẽtes Iſti ſunt
qui ſedent ad menſam ſancti deſi/
derij qui ſolicitudinem ampliorem
oppoſuerunt ad occidendum vo/
luntatem propriam q̃ʒ ad mortifi/
candum corpus. ipſi quippe morti/
ficant etiam corpus: ſed non pro af/
fectu principali: ſed velut inſtrumẽ
tum ⁊ in adiutorium ad occidendũ
propriam voluntatem: ſicut ego ti/
bi ſupradixi ſuper illo verbo dicẽs
q̃ ego delectabar in paucis verbis
⁊ multis operibus: ⁊ ita facere de/
betis: quia principalis affectus eſſe
debet in occidendo propriam volũ
tatem: vt non querat: neqʒ velit: ni/
ſi ſolummodo ſequi yeſum chriſtuʒ
crucifixum honorem ⁊ gloriam no/
mini meo exquirendo ſollicite at/
qʒ ſalutem animarum. Iſti qui con
ſiſtunt in iſto glorioſo lumine reali
ter: ita faciunt. Et ideo ſemper in/
quiete morantur: nec habent: vnde
ſcandalizentur: q2 remouerunt a ſe
voluntatem propriam: vnde ſcan/
dalum oriebatur. Et omnes mundi
perſecutiones: vel aduerſarij tem/
ptationes vicerunt illas vilipen/
dendo ſuppeditantes. Ipſi ꝯſiſtunt
in aqua multarum tribulationum
atqʒ temptationum: ſed in fine nul/
lum omnino detrimentum habent
eo quia roborati ſunt atqʒ fulciti a
ſuſtentaculo ſancti ⁊ igniti deſiderij
Omnia prebent eis gaudij ſancti
materiam. Neqʒ iudicant aliquan/
do ſeruos meos: vel alias rationabi
les creaturas: imo letantur de quo/
cunqʒ ſtatu ſiue modo queʒ vident
gaudendo dicentes. Gratias tibi
pater eterne: quoniam in domo tua
manſiones multe ſunt ⁊ varie. Et
ampliori gaudio letantur attendẽ/
tes amicos meos ꝑ varias vias am

bulantes q̄ ſi omnes per eandez vi
am ambularent: quia magis in hoc
apparet excellentia mee bonitatis.
Et omnibus augetur eis gaudium
⁊ attrahunt odorem roſarum. Nec
ſolummodo de bono virtutis hedi/
ficantur verumetiam de manife/
ſto peccato iudicare nolunt: imo cū
vna caritatiua compaſſione me p̄
tranſgreſſoribus huiuſmodi depre/
cantur cum humilitate perfecta di
centes: hodie tibi: ⁊ cras mihi niſi di
uina gratia me conſeruet. O cariſ/
ſima filia cordialiter afficiaris atq̄
congaude ad hunc excellentem at/
q̄ glorioſum statū. Et aſpicias iſtos
qui currunt in iſto precioſo lumine
⁊ ipſorum excellentiam eo quia mē
tes habent omnino ſanctas comē/
dentes ad menſam ſancti deſiderij
⁊ cum lumine peruenerunt: vt ani/
marum cibo nutriantur ad hono/
rem mei patris eterni: induti veſti/
mento dulci īmaculati agni dilectiſ
ſimi filij mei: vz doctrina ſua cum
ignifera caritate. Iſti tempus āmit
tere nolunt in dando falſa iudicia
contra ſeruos meos: nec contra ſer
uos mundi: nec ſcandalizantur ex
aliqua murmuratione: ſiue ſit con/
tra ſe: ſiue contra proximuz: murmu
rationem: nanq̄ contra ſe tollerare
contentantur amore mei: quādo ve
ro fit aduerſus alios ex compaſſio/
ne proximi tollerant: ⁊ non iudican
do: ſiue murmurando contra pati/
entem: vel agentem: quoniaz amor
eoruz ordinatus eſt in me celeſti pa
tre ac etiam in proximo ſuo. Et quo
niam ordinatus eſt nullo tempore
ſcandalizantur verſus eos quos: ita
diligunt: vel circa creaturaz aliquā
habentem in ſe rationem. Ac etiam
iudicare voluntatem alicuius ho/
minis omnino renuunt: imo ſolum
in omnibus iudicant voluntatem
clementie mee. Iſti doctrinam ob/
ſeruant: in principio vite tue tibi da
tam ab vnigenito filio meo duz ab
eo poſtulaſti cum ingenti deſiderio
quomodo peruenire poſſes ad per/
fectam puritatem. Apertiſſime tibi
reſpondit. Si tu vis ad perfectam
puritatez venire atq̄ ſcandalis om
nibus: eſſe priuata ſemper vniaris
in me per amoris affectum eo: quia
ſumma ſum ⁊ eterna puritas: ⁊ ſum
ignis ille qui animam ī veritate pu
rifico. Unde quāto mihi magis ad
heret tanto magis efficitur pura: ⁊
quanto magis a me diſcedens elon
gatur amplius efficitur īmūda. Et
ideo cadunt in tot iniquitates ho/
mines vite preſentis qui elongati
ſunt a me. Nam anima que ſe mihi
realiter vnit procul dubio de puri/
tate mea participat. Rem etiam ali
am te facere conuenit: vt attingere
poſſis ad vnionem atq̄ puritatem
iſtam: vz vt nunq̄ iudices ī aliqua
re quaz videris ab aliquo fieri ſiue
dici contra te: ſiue contra alium vo
luntatem hominum: ſed in omnibꝰ
voluntatem meam. Et ſi tu videres
etiam peccatū expreſſum extrahas
ab iſta ſpina roſam odoriferam: vz
eos offerendo coram me per veram
⁊ fraternam compaſſionem. Et in
iniurijs tibi factis iudica: iudica q̄
voluntas mea: ita permittit vel or/

dinat ad experientiam virtutis in te pariter ⁊ in alijs amicis meis iudicando ꝙ ille facit ita velut instrumentum a me poſitum ⁊ ad hoc electum: ⁊ precipue q꞉ frequenter accidit huiuſmodi bonam intentioneʒ habere: q꞉ nemo iudicare poteſt occulta cordis hominum. Illud vero quod non vides vel agnoſcis expreſſum ⁊ apertum eſſe mortale peccatū in mente tua iudicare nullo modo debes: immo ſolūmodo voluntatem meam in eis. Si autem expreſſe cognoueris etiā non debes aſſumere pro iuditio ſed per compaſſionem vt iam dixi: ⁊ iſto modo peruenies ad puritatem perfectam: quia ſic agendo tua mēs nullo tempore ſcandelizabitur in me nec in proximo tuo. Nam indignatio ſolet accidere contra proximum quādo iudicatis voluntatem eius eſſe malaʒ contra vos ⁊ non voluntatem meā in eo. Que quidem indignatio ſeparat animam a me: atqꝫ perfectionē veſtram impedit: ⁊ in quibuſdā etiam aliquādo gratiam aufert ab ea plus vel minus iuxta grauedinem indignationis vel odij concepti cōtra proximum propter huiuſmodi iuditium. Sed econuerſo pacē anima ſentit in ſe que voluntatem meam iudicat vt eſt dictum que ſolūmodo bonum veſtrum exoptat. Et omnia quecunqꝫ do vobis vel permitto facio ſolum vt habeatis illuʒ finem glorioſum ad quem ego creaui vos. Et quia talis iugiter in dilectione ſui proximi conſiſtit etiā immoratur in dilectione mea vbi conſiſtens vnitur in me. Ideo ſi deſideras ad puritatem attingere quam a me petis omnino tibi neceſſariuʒ eſt iſta tria principalia facere. Primo vt vniaris in me per affectum amoris in memoria iugiter habendo benefitia mea que tibi feci ⁊ oculto intellectus attendendo mee charitatis affectum: quia vere vos ineffabiliter diligo. Et in hominis voluntate iudicare debetis voluntatem meam ⁊ non malam voluntatem hominum perſequentium ſiue detrahentium quoniam ego ſolus iudex exiſto ⁊ non vos: ⁊ hinc extrahere poteris omnem perfectionem. Et hec eſt illa doctrina quam tibi tradidit verbum incarnatum ſi bene meminiſti. Nunc amantiſſima filia mea tibi dico ꝙ iſti de quibus tibi dicebam ꝙ videbatur eos huiuſmodi doctrinam opere didiciſſe in vita preſenti guſtant arram eterne vite. Si doctrinam iſtam in mente conſeruaueris indubitanter euades diabolicas fraudes quia cognoſces eas etiam a remotis. Et inſuper ea que a me petiſti: nihilominus ad ſatiſfaciendum ſancto deſiderio tuo clarius tibi pandam aperte demonſtrando ꝙ nullum iuditium vos virtuoſe dare poteſtis pro iuditio ſed pro ſancta compaſſione.

Per quem modum arrā eterne vite recipiunt in vita preſenti qui cōſiſtunt in iſto glorioſo ⁊ perfectiſſimo tertio lumine. Capi. cl.

DIxi tibi ꝙ huiuſmodi ſerui mei recipiunt arram eterne

vite in preſenti ſeculo. Arraꝫ vtiqꝫ recipiunt ſed nõ ſolutionẽ ad plenũ Nã expectant illam in me vita durabili feliciter hẽre vbi ſemper eſt vita ſine morte: ſatietas abſqꝫ faſtidio: atqꝫ fames abſqꝫ pena. Quĩ eſt a fame remota quecũqꝫ pena: nam ibi oẽs habẽt oĩa que deſiderãt: tamen a ſatietate remotũ eſt oẽ faſtidiũ qm̃ ego ſum eis vite cibꝰ abſqꝫ defectu quocunqꝫ. Sed in vita pñti recipiunt arrã iſto mõ: qm̃ incipit hic aĩa feſceſcere ꝛ feruenter optare mei patris eterni gloriã ꝛ honorẽ atqꝫ cibũ ſalutis animarũ: ꝛ iſto cibo famẽ ſuã paſcit. Qꝛ vꝫ anima nutritur ex caritate proximi ſalutẽ cuius ingẽti fame peroptat. Et hoc eius deſideriũ eſt ei quaſi cibus ex quo nutrit̃. Nunq̃ tamẽ in pñti vita ſatiat̃ qm̃ inſaciabilis eſt: ꝛ ipſi quotidie remanet ipſa fames. Et velut arra eſt initiũ ſecuritatis que datur hoĩ pro futura ſolutione cõpleta lꝫ in ſe ſit imperfecta: niſi qꝛ recipiẽs illã ẽ in mẽte certificatus de ſolutione futura recipiẽda: ſic hec aĩa philocapta ꝛ veſtita doctrina mee veritatis q̃ iã accepit arrã in ſemetipſa mee charitatis atqꝫ primi ſui expectat in vita durabili recipe ꝑfectionẽ itegre ſolutiõis ĩdubitanter. Hec arra qdẽ eſt ĩperfecta: naꝫ aĩa q̃ guſtat illã nõ hẽt adhuc ꝑfectionẽ abſolute ita ꝙ nõ ſentiat ĩ ſe penã ꝛ in aliĳs. In ſe quippe penaꝫ hꝫ ex offenſa mea ꝑ legẽ puer ſam q̃ ligat̃ in mẽbris eiꝰ q̃ contra ſpm̃ ĩpugnat. In aliĳs aũt ex offenſiõe primi ſui. Perfecta qdẽ eſt quo ad gratiã nõ tñ in ea ꝑfectiõe q̃ ſci mei dotantur: qui iã ad me ꝑuenerũt vitã durabilẽ ſicut iã tibi dixi ꝙ coꝝ affectuoſa deſideria ſunt abſqꝫ pena: veſtra vero ſunt cũ pena. Stãt igit̃ iſti fñi mei qui ĩ nutriunt̃ ad mẽſaꝫ huius deſiderĳ ſci: vt alias tibi dixi btĩ ſimul ꝛ doloroſi ꝓut vnigenitꝰ filiꝰ meꝰ in cruce ſtabat. Caro naqꝫ ſua ꝑ illata tormenta grauiſſima valde dolebat: ſꝫ eiꝰ aĩa btã ſperat ex vniõe diuine nature. Similiter iſti btĩ ſunt ex vniõe ſci deſiderĳ eorũ in me ſicut iã dixi: q̃ĩ ĩduerunt ex toto dulcẽ voluntatẽ meã. Doloroſi vero ſunt ex cõpaſſiõe primoꝝ ꝛ qꝛ ſenſualitatẽ ꝓpriã iugiter affligũt auſſerendo ſibimetipſis oẽs delitias atqꝫ ſenſuales conſolationes.

Quõ primus argui debeat volẽdo vitare iudiciũ falſũ. Capi. cij.

Nunc aduerte cariſſima filia. Nã vt amplius eſſes in tua mẽte declarata ſup eo qꝺ a me poſtulaſti dixi tibi de cõi lumĩe quod oẽs hĩe deberis ĩ quocũqꝫ ſtatu fueritis. Loquor de illis qui comorant̃ ĩ caritate cõi. Ac ẽt tibi dixi de illis qui ſunt ĩ lumine ꝑfecto. Qꝺ vtiqꝫ lumẽ in duo tibi diſtinxi. Vnũ erat illoꝝ qui diſcedẽtes a ſeculari vita ſtudebãt valde mortificare ſua corpora. Scđm erat illoꝝ qui ꝑncipaliter vacabãt ad occidẽdũ ꝓpriã voluntatem. Et iſti ſunt illi ꝑfecti qui ſe nutriebant ad menſam ſancti deſiderĳ. Nunc autem in particulari tibi loquar licet loquendo tibi pro

cerit etiam aliq̃s:⁊ ita tuo deſiderio
ſatiſfaciam.Ego volo te p̃cipue tria
facere:vt ex ignorantia non impe/
diatur in aliquo pfectio tua ad quã
ego te voco ⁊ inuito:⁊ vt aduerſari/
us diabol⁹ ſub ſpecie boni atqꝫ mã/
tello virtutis caritatis proximi nu
trire non valeat in anima tua radi
cem preſumptionis: quoniam hinc
in falſa iuditia precipitareris que
tibi prohibui. Tibi quideꝫ iuſte iu
dicare videretur: ⁊ econuerſo tu iu
dicares iniuſte ſequendo tuum vi/
dere.Et aliquando demonium veri
tates tibi plures oſtenderet: vt po/
ſtea te precipitaret in falſitatem at/
qꝫ mendatium. Et hoc ideo faceret
vt eſſes iudex intentionum atqꝫ mẽ
tium creaturarum habentium ĩ ſe
rationem.Et hoc eſt abſolute ſolum
modo meum. Hoc eſt vnuꝫ ex illis
que volo ꝙ omnino ſerues: ⁊ habe/
as in te:vꝫ ꝙ neminẽ iudices abſqꝫ
modo:ſed volo iuditium tuum ha/
bere modum.Modus auteꝫ eſt iſte
ꝙ niſi defectum proximi tui prius
expreſſe non ſoluꝫ:ſemel vel bis: im
mo plures aperte manifeſtarem in
mente tua non debes in particula/
ri redarguere:vꝫ illum in quo tibi
videtur eſſe defectus. Sed in com/
muni corrigere debes vitia te viſi/
tantium caritatiue:plantando vir/
tutes:⁊ cũ affabili benignitate. Ta
men quando videris expedire cum
benignitate poteris:etiam aſperita
tem immiſcere. Quamuis ergo tibi
videatur ꝙ ego tibi pandam defe/
ctus alienos:niſi cognoſcas expreſſe
meam eſſe reuelationem:vt iam di/
xi non arguas iñ particulari:ſꝫ am
bula per viam tutiorem: vt vitare
poſſis aſtutiam atqꝫ fraudem dia/
boli.Quia cum hamo talis deſide/
rij te decipere poſſet inducẽdo te ad
iudicandum in proximo quod a ve
ritate remotum eſſet: vnde poſſes
cum ſepe fruſtra ⁊ iniuſte ſcandali/
zare.Unde ſit in ore tuo ſilentium:
vel vnum ſanctum colloquium in
cõmendando virtutes ⁊ vitia con/
temnendo.Et quando tibi videre/
tur in proximo tuo defectuꝫ aliquẽ
agnoſcere cum quadam humilita/
te dulci vnaſecum: etiã temetipſaꝫ
argue. Tunc ſi vero vitium illud
erit in proximo quem corrigere cu/
pis:abſqꝫ dubio corripietur:⁊ emen
dabitur agilius attendendo ſe: ita
dulciter eſſe comprehenſum:⁊ illico
tibi dicet illud quod ei dicere vole/
bas.Tu ꝓ̃o ſecura ſtabis:⁊ ita dia/
bolo precidiſti:⁊ obſtruxiſti viam:
quia te decipeř non valebit: nec im
pedire perfectioneꝫ anime tue. Jtẽ
volo te prudenter aduertere:q: con
fidere non debes iñ aliqua viſione:
ſed potius huiuſmodi poſtrigare co
neris:⁊ eas humili corde vitare. Et
ſolũmodo remaneř ſtudeas iñ agni
tione tue:⁊ in te cognoſcere meam ĩ
eſtimabilẽ bonitatem. Jta faciunt
illi qui peruenerunt ad ſtatum per
fectionis de quibus tibi dixi: quia
quottidie redibant ad valleꝫ cogni
tionis ipſorum. Neqꝫ tamen hoc im
pediebat in eis altitudinem vnio/
nis quã in me fecerant. Et hoc vnũ
eſt illorum trium que te volo ſerua/
re:vt in veritate mihi ſeruias.

Si quis in oratione videret aliquem proximum eſſe tenebroſum: non tamen debet ex hoc a ſeruo dei temere iudicari ꝙ ille ſit in peccato mortali. Capi. ciij.

SEcundum eſt de quo declarari petiſti: ꝙ ſi quandoqꝫ contingeret: ꝙ me rogares in particulari pro aliquibus proximis tuis: ⁊ in oratione videres in vno pro quo rogas aliquod gratie lumen: ⁊ in alio non: licet ambo ſint amici mei: ſed tibi videretur: ꝙ vnus mentem haberet inuolutam atqꝫ tenebroſam: tu vero non debes: nec etiã virtuoſe potes eum iudicare: ꝙ graui culpe ſubiaceat: q2 frequentiſſime iuditium huiuſmodi falſuꝫ eſſet. Unde volo te non ignorare ꝙ aliquando: tu me rogas pro eadem perſona: ⁊ vna vice videbis eam cum lumine iocundo: ⁊ vno deſiderio ſancto coram me in tantum: ꝙ de bono illius videbitur tibi: ꝙ anima tua pinguescat: vt affectꝰ vere caritatis exigit: ſ. vt vnuſquiſqꝫ letetur: ⁊ exultet de proſperitate proximi ſui: ⁊ alia vice videbis eum ita: ꝙ tibi videbitur mentem ſuam valde remotã a me totã tenebroſam atqꝫ moleſtijs excogitatam ita ꝙ tibimetipſi videbitur valde laborioſum orationem effundere coram me pro eo. Quando ꝗ hoc ex aliquo contigit defectu illius pro quo rogas multotiens tamen occurrit: non ex defectu ſuo: ſꝫ quoniam ego deus eternus ab eius anima me ſubtraxi per ſenſum prout: ego frequenter ago: vt anima perueniat ad perfectionem prout: ego in ſtatibus anime tibi narraui. Q2 me quandoqꝫ ſubtraho per ſenſum ſed non per gratiã. Unde tunc anima non ſentit aliquam dulcedinem vel conſolationẽ: ideo mens eſt arida ſterilis atqꝫ penoſa quam penã etiã extendere pmitto: vſqꝫ ad animam illius qui orat pro tali. Et hoc ago ex affectuoſa caritate quam habeo ad illam animam que recipit orationẽ: vt ille qui me rogat vna ſecum adiuuet ad diſſoluendam nubem que mentem eius obumbrauerat. Itaqꝫ dulciſſima filia vides cũ quãta procedit ignorantia: ⁊ quantum eſſet arguendus ille qui iudicare vellet ex iſta ſimplici viſione: ꝙ vitium graue foret in anima tali q̃ nis: ego demonſtraſſem: ita tenebroſam: de qua iam vidiſti: ⁊ intellexiſti: q2 non eſt priuata gratia: ſed ſolummodo ſenſu dulcedinis quam ei de me dabã. Igitur volo tu quoqꝫ velle debes: ⁊ alij ſerui mei ꝙ attendatis: valde diligenter ad agnitionem veſtri: vt perfectius agnoſcatis in vobis inextimabilem bonitatem meam. Et hoc ⁊ aliud etiã iuditium mihi relinquatis: q2 meũ eſt ⁊ non veſtruꝫ. Sed omittatis iuditium quod vtiqꝫ meum eſt ⁊ aſſumatis veſtre menti compaſſionem: erga proximum cum fame honoris mei atqꝫ ſalutis animarum cuꝫ anxio deſiderio ãnunciando virtutes: vitia vero redarguite in vobis ⁊ in eis: vt ibi ſuperius eſt expreſſuꝫ. Et in hunc modum in veritate venies ad me demõſtrans apte meminiſſe

doctrine cum obſeruantia comēdabili quam ab incarnata veritate recepiſti vȝ in omnibus voluntatem meā iudicando ⁊ non voluntatem hoīum. Et ita facere debes ſi deſideras in veritate virtutē adipiſci realem ⁊ in morari iugiter in vltimo ꝑfectiſſimo atqȝ glorioſo lumine nutriendo te ſemꝑ in menſa deſiderij ſancti de cibo ſalutiffero aīarum ad gloriā ⁊ laudē ſancti mei nominis.

Quō penitentia ſūmi non vȝ ꝑ fundamento principali ſed affectus ⁊ amor virtutum. Capi. ciiij.

Tibi cariſſima filia dixi d' duobus nūc vero tertiū addā qd a te requiro circa qd hēas aduertētiā ⁊ argue temetipſam ſi qn̄qȝ moleſtiam ſenſeris a diabolo: vel a preſumptione tua deſiderando videre ſeruos meos oēs ambulare ꝑ viam illā ꝑ quam tu vadis. Nam hoc eēt ꝯtra doctrinā quam veritas incarnata tibi tradidit. Qꝛ frequēter occurrit ꝙ aliq vadunt ꝑ viā abſtinētie: vel admirabilis penitētie: ⁊ ita vellent oēs agere. Si vero ita fieri nō viderint aſſumunt inde diſplicētiam ⁊ ī ſe ſcādalizant iudicādo tales nō ambulare ſalubꝛiter. Attēde ꝙ iſti valde decipiunt: qꝛ frequēter accidit ꝙ ille de quo ſic iudicāt ampliorē merebit hic grām lȝ ipſe ſe ñ affligat in tanta penitentia ꝗ̄ illi q ſcādalizant in eo ⁊ maiori penitētia ꝯterunt. Et ideo tibi iam dixi ꝙ illi qui paſcunt ī menſa penitentie niſi pcedant cū humilitate vera: ⁊ ꝙ ꝑ ꝑncipali fundamēto: ⁊ affectu non aſſumāt pniam ipſam: ſȝ ꝑ virtutis īſtrumēto: ſepe pp huiuſmodi murmuratonē ſuā pfectionē offendūt. Et ideo nō debēt ignorāter icedere ſȝ attēdere: qꝛ pfectio nō ꝯſiſtit solū mōi macerādo corpus: imo potius ī occidēdo puerſam atqȝ ppriā volūtatē. Et ꝑ hāc viā abnegate voluntatis ⁊ voluntati mee ſubdite deſiderare debetis oēs ābulare. Hec ē doctrina lucis illi⁹ luminis glorioſi ī quo aīa philocapta currit induta realiter voluntatē meā. Nō tn̄ ego ꝯtēno penitētiā: qꝛ penitētia quidē vtilis ē ad domādū atqȝ caſtigādū corpus qn̄ cōtra ſpm īpugnare vellet. Sȝ amātiſſima filia nolo ꝙ hoc accipias tanqȝ regulā oībus īponēdā. Nā oīa corpora nō ſunt equales cōplexionis qꝛ nature fortioris eſt vnus ꝗ̄ alter. Et ēt qꝛ frequēter occurrit ꝙ pp accidētia diuerſa penitentiā iā īceptam oportet ōmittere. Itaqȝ ſi fundamētū eſſet ī te: vel alteri pſuaderes ꝙ ſup penitētia faceres vel faceret oīo difficeret ⁊ eſſet ī pfectū. Et ita ꝯſolatio vobis abeēt ⁊ virtus in aīa cū effectis priuati requā iordinate diligebatis vbi feceratis pncipiū veſtrū: ⁊ ita iudicaretis vos eſſe puatos grā mea. Sic igitur exiſtimātes veniretis ad īportabile tediū ⁊ īgentē amaritudinē atqȝ ꝯfuſionē exquo pderetis exercitium veſtrū atqȝ orōnē feruentē quā offerre mihi ſolebatis agēdo penitētiā illā. Qua dimiſſa pp occurrētia plurima: nō ſapit vobis oratio illo mō quo prius: imo quodāmodo vi/

decẽ iſipida. Hoc vero ꝯtingeret qꝛ
fundamentũ eſſet collocatũ in coꝛ/
poꝛali penitẽtia ⁊ in eius affectu: ⁊
nõ in anxio deſiderio ſancto. Deſide
riũ ĩtelligo ſcãꝝ atqꝫ realiũ virtu
tum. Itaqꝫ potes attente ꝯſiderare
quot inconuenietia mala ſequerent̃
vobis volendo facere ꝑncipiũ atqꝫ
fundamentũ i penitentia coꝛpoꝛa l
qꝛ procederetis ignoꝛãter ⁊ iniuſte
murmuraretis ꝯtra ſeruos meos ⁊
veniretis ad amaritudinẽ valde te
dioſam. Et mihi ſeruire ſtuderetis
opibus finitis cũ ego ſim bonũ eter
nũ: ⁊ iſinitũ: ⁊ ideo a vobis expecto
deſiderium infinitum. Opoꝛtet er/
go ꝙ fundamentum veſtrum ſit in
occidendo ⁊ abnegando pꝛopꝛiam
voluntatẽ: ⁊ cum ea voluntati mee
ſubiecta mihi pꝛebebitis infinitum
famelicum atqꝫ dulce deſideriũ ho
noꝛem meum exquirendo: ⁊ anima
rum ſalutem. Et ita nutrietis vos i
menſa ſancti deſiderij quod nunq̃ i
ſe vel in pꝛoximo ſuo ſcandalizatur
ſed in omnibus exultando gaudet
atqꝫ fructum extrahit de tot: ⁊ ita
varijs modis quos in animarum ſa
lute teneo. Non ita faciunt illi mi/
ſeri qui doctrinam iſtam obſeruare
nolunt viam vtiqꝫ dulcem atqꝫ dir
rectam a dilectiſſimo filio meo vo/
bis exhibitam ⁊ oſtenſam: imo faci
unt oppoſitum iudicando temere
iuxta cecam infirmitatem eoꝛum.
Et ideo veluti frenetici ſuam viam
ignoꝛant: vnde ſemetipſos inueni/
unt eſſe pꝛiuatos bono terreno pa/
riter ⁊ celeſti. Et vt alias dixi guſtãt
in vita pꝛeſenti arraꝫ inferni.

Repetitio in ſumma cum qua/
dam additione de repꝛehenſione ꝓ
ximi. Capi. cv.

Nunc ergo filia cariſſima ſa/
tiſfaciendo tuo deſiderio de/
claraui te ſuper eo quod a me poſtu
laſti vꝫ quomodo pꝛoximum argue
re debeas ne quandoqꝫ demoniaca
fraude decipiaris: nec etiam ab in/
fimo iuditio tuo: quia vꝫ in genera
li arguer̃ debes: ⁊ non in ſpeciali ni
ſi foꝛte tibi reuelaſſem expꝛeſſe: ſed
cum humilitate ſicut admonui te
redarguere debes vna cum eis te/
metipſam. Etiam tibi dixi ⁊ itera/
to dico: quia nullo modo licet tibi
iudicare creaturam aliquam ratio
nalem in cõmuni ſiue particulari:
neqꝫ mentes amicoꝛum meoꝛum ſi
ue repperias eas eſſe diſpoſitas: vel
etiam indiſpoſitas: pꝛopalando ti/
bi cauſam quare iudicare nõ debes
quia iudicãdo pꝛoculdubio te frau
datam inuenires in tuo iuditio.
Sed tu pariter ⁊ alij compaſſioneꝫ
habere debetis: iuditium vero mi/
hi relinquatis. Etiam te docui do/
ctrinam quaꝫ exhibere debes veni
entibus ad te pꝛo cõſilio quomodo
poſſint egredi de tenebris moꝛtali/
um peccatoꝛum: ⁊ viam pꝛoſequi
virtutum: vt videlicet eis exhibere
coneris pꝛo pꝛincipio atqꝫ funda/
mento virtutum amoꝛem: ⁊ affe/
ctum cum ipſoꝛum agnitione pari/
ter ⁊ mee bonitatis i eis ⁊ abnegẽt
⁊ occidant in ſe pꝛopꝛiam volũta/
tem: vt in nullo mihi penitus rebel
les inueniant̃. Penitẽtiã aũt eis ex

hibe velut inſtrumentum virtutis: ⁊ non pro affectu principali: ſicut iã dixi: non tamen equaliter omnib⁹: imo prout videris eos ad portandum aptos: ⁊ iuxta poſſibilitatem atqꝫ ſtatum ſuum. Aliqui poſſunt amplius aliqui vero min⁹: ſm̄ aptitudinem exteriorum inſtrumentorum. Et qꝛ te monui ꝙ in generali proximos argueres: ⁊ non in particulari: nolo tñ vt credas ꝙ actualiter videndo quendam expreſſum defectũ in proximo tuo tu non poſſis eum corrigere inter te ⁊ ipſum imo potes. Et etiam ſi eſſet obſtinatus ad ſe corrigendum ordinate potes ⁊ iuſte maniſeſtare duobus: vel tribus. Et ſi non prodeſt ita feciſſe potes eccleſie ſancte corpori miſtico patefacere. Sed ego te cautam eſſe volui ne temere iudicare velles ex aliqua viſione leui: vel per ſenſum ĩ tua mente: nec etiam per viſum exteriorem tu non debes precipitanter: ⁊ incaute proſpicere ad arguendum proximum in ſpeciali: niſi tibi conſtaret a me procedere per expreſſam reuelationem: ⁊ eo modo ſicut iaꝫ dixi. Hec via tutior eſt vt a diabolo decipi non valeas ſub vmbra caritatis proximi.

De ſignis ad agnoſcendum: quãdo viſitationes: ⁊ viſiones mẽtales adeo ſint: vel a diabolo. Capi.cvi.

Expleui cariſſima filia declarare te ſuper hoc articulo ꝗ̃tum expediens eſt ad conſeruandã ⁊ augendam perfectionẽ in anima tua. Modo te declarare volo ſuper eo quod a me poſtulaſti: vꝫ de ſigno quo poſſis aperte cognoſcere ſi viſio vel viſitatio mentalis quaꝫ anima recipit aliquando: fuerit a me: vel a diabolo. Super hoc alias tibi dixi ꝙ quando procedit a me viſitatio ſignum erat alacritas in anima remanens poſt viſitationem fameſqꝫ virtutum ⁊ precipue cum anima remanet vncta virtute profunde humilitatis atqꝫ diuine caritatis igne ſuccenſa. Sed qꝛ petis vtrũ in alacritate tali poſſit intereſſe fraus aliqua diabolica: quia ſi ſic eſſet velles via tutiori perambulare: vꝫ habẽdo ⁊ attendendo ſignum virtutis q̃ decipi non valet: ego tibi pandam in preſenti fraudem que recipi poteſt: ⁊ quomodo cognoſcere poſſis vtrum allacritas illa fuerit in veritate an non. Fraus inimici poteſt iſto modo recipi. Ego volo te noſſe quia quodcunqꝫ creatura rationalis amat vel optat haberẽ poſtꝗ̃ habuit inde gaudium habet. Et quanto magis amat id quod habet tãto minus videt: vel prudenter agnoſcerẽ ſtudet: vnde venerit ex delectatione quam habet: ⁊ aſſumpſit habendo rem quam optauerat. Que delectatio: vel alacritas inordinata mentem eius impedit ne videat vel diſcernat. Sic iſti qui delectantur ⁊ appetunt habere conſolationes huiuſmodi: mentales: viſiones exquirunt ⁊ amplius principalem affectum in cõſolationis delectatione poſuerunt ꝗ̃ in me directe. Sicut ego tibi dixi de illis qui adhuc

erāt in ſtatu imperfecto qui magis
attendebant ad donum conſolatio
nuz quas a me donatore recipiebāt
q̄z ad mee caritatis affectuz cū quo
largior eis. Hinc ergo tales in alla
critate ſua facillime decipi poſſunt
vltra fraudes alias quas in alio lo
co tibi diſtincte recitaui. Aliquādo
nanqz fraudantur in iſto. Qꝛ poſt
ꝙ ipſi conceperunt amorez ⁊ auidi
tatem ad huiuſmodi conſolationes
vt eſt dictum ex quo poſtea recipit
conſolationem: vel viſionem eorum
anima letatur valde: qꝛ ſe recipiſſe
videt quod amat ⁊ optabat habere
Unde ſepius hec allacritas a demo
nio procedere poſſet licet allacrita/
tem huiuſmodi ſentiret de qua tibi
dixi ꝙ quādo viſitatio procedebat
a demonio veniebat ad animaz cū
quadam allacritate poſtea vero cū
pena remanebat atqz cōſcientie ſti
mulo vacua virtutum deſiderio.
Nunc autem auiſo te ꝙ anima quā
doqz poterit alachritatem iſtaz ha
bere ac etiam cum eadez ab oratio
ne ſurget. Attente tamen aduerten
dum eſt quia ſi fuerit hec allachri/
tas abſqz virtutis igniſero deſide/
rio ⁊ humilitate peruncta non re/
manſerit anima: nec ī fornace mee
diuine caritatis exuſta talis viſio:
conſolatio: ⁊ viſitatio indubitanter
a diabolo procedit: ⁊ non a me non
obſtante: ꝙ anima ſignum allachri
tatis in ſe perceperit. Sed quia ta/
lis allachritas iuncta non eſt cum
affectu virtutis modo predicto ma
nifeſte patet alachritatez illam ab
amore mentalis conſolationis pro/
prie procederē. Ideo letatur anima
gaudēdo ꝙ habet quod optauerat.
Naz eſt amoris vera conditio in oc
currētibus quibuſcūqz ſentire gau
dium habendo quod amat ⁊ optat.
Itaqz confidendum non eſt in hac
allachritate pura: licet allacritas il
la ſimul cum tali conſolatione per/
duraret: vel etiam vltra. Quoniaz
amor ignorans ex ipſo gaudio non
agnoſceret ibi fraudem ad eſſe dia/
bolicam non ambulando caute cuz
ampliori prudentia. Si vero pru/
denter ambulare ſtudebit attente
conſiderabit vtruz allachritas iſta
aſſociata fuerit ab affectu virtutū.
Et ita manifeſte perpendet viſionē
huiuſmodi fuiſſe meam vel diabo/
li. Hoc eſt ergo ſignū illud quo me
diante poſſis intelligere qualitatez
huius allachritatis quando mens
viſitatur a me: vz cum eſt vnita cuz
affectuoſo deſiderio virtutuz. Hoc
eſt vtiqz veriſſimum ſignum: vt qui
libet agnoſcere poſſit aperte quan/
do viſitatur a me: vel quando talis
allachritas ab amore cōſolationis
proprie procederet. Etiam viſitatio
diabolica cognoſcitur aperte: quia
prebet aliquaz allachritatē in aſpe
ctu primo: ⁊ in fine tantam virtutē
in ſe repperit quantam prius habe
bat: ⁊ allachritas iſta procedit ab
amore proprie conſolationis quam
optat: vt eſt ibi ſupradictum. Etiaz
volo te noſſe ꝙ non omnes ab hac
allacritate decipiuntur: niſi ſolum/
modo tales imperfecti qui letātur
gaudendo talibus viſionibus atqz
proprijs cōſolationibus qui magis

attendūt ad mea dona q̃ʒ ad me do/
natoꝛē. Sed illi qui pure ſine reſpe/
ctu proprie conſolationis eoꝛum at/
tendunt ad affectum mee diuine ca/
ritatis cū qua largioꝛ ab hac alla/
chꝛitate nullatenus decipi valent.
Et ideo ſubito recurrūt ad iſtud ve/
riſſimū ſignum qñ diabolus vellet
aliqñ cū fraude transfoꝛmando ſe i
angeluꝫ lucis eos illaqueare ſiue de/
cipere veniens ad mentes coꝝ cum
alachꝛitate iocunda. Ipſi vero qui
mime paſſionati ſunt ab amoꝛe ꝓ/
prie ꝯſolationis illico prudenter in
mentibus coꝝ agnoſcūt diabolicaꝫ
fraudē. Nā allachꝛitate cito ꝑtereū/
te ꝯſpiciunt ſe tenebꝛis eſſe circūda/
tos. Et ideo ſemetipſos humiliāt cū
vera noticia ſui ꝯtēnendo q̃ʒcunq̃ʒ
ꝯſolationē amplectentes: ⁊ aſtringē/
tes mee veritatis doctrinā. Demo/
niū vero vidēdo ſe ꝯfuſuꝫ vltra nū/
q̃ʒ vel raro ſaltē ſub illa foꝛma redi/
bit. Illi ꝟo qui ſuas ꝯſolatōes appe/
tūt: vt ibi dixi ſepe decipient niſi di/
ligēter attēdāt ad huiuſmodi frau/
dem agnoſcendā: ⁊ vitandā eo mo/
do quo ſupius ē expſſum: vꝫ inueni/
endo talē allachꝛitatē abſq̃ʒ virtu/
tis affectu ⁊ ſi nō ꝑcipiant poſtea ſe
virtutis humilitate punctos ⁊ ve/
ra caritate ſuccēſos erga meū hono/
rem ⁊ aīaꝝ ſalutē: hoc egit mea bo/
nitas ineſtimabilis. ſ. q̄ ita ꝓuidit
circa vos iperfectos atq̃ʒ perfectis
in quolibet gradu ne decipi hoīes
valeant inquantū in ſe ꝯſeruare vo/
luerint lumen intellectus a me gra/
tioſe ꝯceſſum cū pupilla ſanctiſſime
fidei. Nec obūbꝛari ſe ꝑmittant ab
aduerſante demonio: nec ab amoꝛe
proprio qđ ſi ſponte ꝑdere non vul/
tis nullꝰ oīo a vobis poterit auferr̄.

Quomodo deo valde placet ille
qui petit ⁊ pulſat cum perſeueran/
tia ad ianuā ſue veritatis. Ca. cviij.

Satis apte cariſſima filia tui
oculum intellectus illumina/
ui: vt prudenter vitare valeas ini/
mici generis humani fraudes tuo
deſiderio ſatiſfaciendo ſuper eo qđ
a me poſtulaſti: quia non contemno
ſancta deſideria ſeruoꝛum meoꝛum
imo libenter accepto: ⁊ vos ad po/
ſtulandum inuito. Et quod ampli/
us eſt. Amātiſſima filia noueris qꝛ
valde mihi diſplicet ille qui nō pul/
ſat in veritate iuxta poꝛtam ſapien/
tie vnigeniti filij mei ſequendo rea/
liter ſaluberrimam doctrinaꝫ eius.
Quam omnis qui in ſequitur voceꝫ
ſancti deſiderij pulſat iugiter oꝛa/
tionibus humilibus atq̃ʒ continuis
vociferans ad me patrem eternuꝫ.
Ego vero ſum pater ille qui vobis
exhibeo panem gratie celeſtis me/
diante poꝛta dulcis mee veritatis.
Aliquando tamen ad probāda ve/
ſtra deſideria vna cum perſeueran/
tia diſſimulo vos audire tamē vos
intelligo ⁊ interim prouideo pꝛout
expedire video ſaluti veſtre. Inſu/
per exhibeo famem vobis ⁊ vocem
qua clametis ad me. Poſtea vidē/
do conſtantiam veſtram: deſideria
veſtra libenter adimpleo quando
ſunt oꝛdinata ⁊ in me directa. Ad
ita petendum atq̃ʒ pulſandum ve/

ritas incarnata vos, inuitabat in
euangelio dicens. Querite ⁊ inue/
nietis: petite ⁊ accipietis: pulſate ⁊
aperietur vobis. Et ita volo te face
re: ꝙ nunꝗ̄ vllo tempore deſiſtas a
me ſubſidium ingenti deſiderio po/
ſtulare: voce grandi mihi ſupplicā/
do: vt mūdo miſerabili miſericor/
diam faciam: neqꝫ pulſare deſiſtas
ad ianuam veritatis incarnate ſe/
quendo realiter veſtigia ſua. Dele/
lecteris inſuper in̄ cruce ſecum man
ducando cibum animarum ad glo
riam atqꝫ laudem ſancti mei nomi/
nis iugiter emittendo mugitum cū
cordis anxietate ſuper morte gene/
ris humani: quia vides ipſum ad tā
tam miſeriam adductum ꝙ lingua
tua neſciret exprimere. Cum huiuſ/
modi mugitu ⁊ clamore meoꝝ ami
corum diſpono mundo facere mi/
ſericordiã. Et hoc eſt quod a te: nec
non ⁊ ab aliis amicis meis iugiter
expeto: ⁊ hoc erit pro ſigno ꝙ in ve/
ritate me diligatis. Et ego ꝓmitto
vobis veſtra ſancta deſideria nullo
modo contemnere.

Qualiter hec anima deo regratia
tur deindeqꝫ pro toto mundo facit
orationem ⁊ precipue pro ſuis i chri
ſto filiis ⁊ pro duobus patribꝰ ani/
me ſue. Poſtea aliqua poſtulat.
Capi.cviii.

Tunc anima ſupradicta tanqꝫ ebria
videbatur extra ſemetipſam
⁊ alienatis ex toto ſenſibus corpora
libus ex amoris vnione quā in erea

tore ſuo fecerat: eleuata mente ſpe/
culando veritatem eternam cū ocu
lo intellectus veritate cognita: phi
locapta fuerat in ipſa dicens. O ſū/
ma ⁊ eterna dei bonitas: que ſiue q̄
lis ego ſum humilis atqꝫ paupercu
la cui tu pater eternus ita dignatꝰ
es tuam pateſacere veritatem: ⁊ oc
cultas diabolicas fraudes ac etiam
proprii ſenſus vitabilem paſſionem
imo deceptionem qua ego pariter:
⁊ alii ſerui tui decipi poſſumus in
iſta miſerabili vita noſtre peregri/
nationis: vt ambulemus cum cau/
tela prudenti: Quis obſecro te mo
uit. Solus amor: quia me dilexiſti
non amatus a me: imo priuſquam
eſſem. O dilectionis ignis ineffabi/
lis. Gratias: gratias ago tibi pater
eterne. Quia ſum imperfecta cir/
cundata tenebris obſcuris. Tu ve/
ro perfectio ſumma ⁊ lux inacceſſi/
bilis oſtendiſti mihi perfectionem:
⁊ viam lucidiſſimam doctrinam: vi
delicet optabilem atqꝫ ſalubrem vni
geniti filii tui. Ego iam obieram ⁊
tu me reſuſcitaſti. Multo tempore
iacueram infirma tu vero mihi me
dicinam exhibuiſti. Nec ſolummo/
do medicinam pretioſi ſanguinis
vnigeniti filii tui quam vniuerſa/
liter humano generi tribuiſti: ſed
in particulari mihi tradidiſti me/
dicinam optabilem: contra quan/
dam occultam egritudinem quam
etiam ignorabam: nec illam agno/
ſcebam inſtruendo me: ꝙ nulla te/
nus: ego iudicare preſumam aliquā
rationalem creaturam: ⁊ precipue
ſeruos tuos de qbꝰ aliqn̄ videt exce

cata ⁊ egrotans hac eram infirmi/
tate corrupta quia ſub colorata ſpe
cie tui honoris atq; ſalutis anima/
rum ego temere iudicabaʒ. Et ideo
tibi regratior affectuoſo corde ſum
ma ⁊ eterna bonitas: q: manifeſtan
do veritatem tuaʒ diabolicas frau
des atq; paſſionem propriam tu mi
hi notificaſti meam egritudinem.
vnde maieſtati tue ſupplico: vt mi/
ſericorditer atq; gratioſe: mihi con/
cedas: vt hodie finis imponatur: ⁊
terminus: vt ego nunq̃ egrediar a
via ſaluberrime doctrine tue quam
mihi pariter: ⁊ aliis omnib⁹ qui ſe/
qui voluerint eam ita gratioſe tri/
buiſti: quia ſine te nihil omnino fie
ri poteſt. Igitur ad te confugiendo
recurro pater eterne. Neq; p me ſo
la tibi ſupplico: ſed vniuerſaliter p
toto mundo ⁊ precipue pro corpore
miſtico ſancte matris eccleſie: peto
q ista tua ſacra doctrina reluceat i
ipſius eccleſie ſancte miniſtris. Ma
xime vero ſingulariter a te cum in/
ſtantia poſtulo p cunctis illis quos
mihi dediſti: vt amore precipuo dili
gaʒ quos ex affectu ſingulari feciſti
vnum eſſe mecum. Nam ad honorē
⁊ laudem tui ſancti nominis mihi
valde gratum ⁊ acceptabile refrige
rium erit eos ambulare videndo cū
ſancto feruore per viam huiuſmodi
dulcem atq; directam. O pto nan
q; q ipſi per eam velociſſime currāt
mortui penitus ad omnem volun/
tatem propriam abſq; iuditio quo/
cunq; temerario: ſine ſcandalo: ſine
murmuratione contra proximum.
Et amor mi dulciſſime ſupplico ti/
bi q nullus eorum ab infernali de
monio de manib⁹ meis auferatur
vt in vltimo die perueniant omnes
ad te patrem eternum. Inſuper of/
fero maieſtati tue petitionem aliaʒ
pro duabus columnis vʒ pro duo/
bus patribus quos ad cuſtodiaʒ at
q; doctrinam in terra mihi tribui/
ſti a principio mee conuerſationis:
vſq; nunc in ſubſidium ⁊ ad robo/
randam infirmitatem meaʒ vt eos
inſimul vnias ⁊ in duobus corpori
bus vnam animam introducas: ⁊
neuter eorum attendat ad aliud q̃
ad perficiendum in eis: ⁊ in miſte/
riis que ſuis in manibus hodie po/
ſuiſti gloriam ⁊ laudeʒ tui ſancti no
minis in ſalutem animaruʒ. Et ego
miſerabilis ⁊ indigna ſerua: vt filia
modos illos cum debita reuerentia
teneam erga illos amore tui: qui ce
dant ad honorem tuū pacem ⁊ quie
tem ipſorum ⁊ hedificationem pro
ximorum. Certiſſime ſpero veritas
eterna: quia non condēnes affectuo
ſum deſiderium meum: neq; petitio
nes quas obtuli maieſtati tue. Naʒ
aperte vidi ⁊ agnoſco put voluiſti
mihi patefacere licet etiam experi/
entia me docuerit: q: ſancta deſide/
ria libenter acceptas. Ego autem i
digna ſerua tua conabor iuxta poſ
ſe gratia tua fauente doctrinam at
q; precepta tua cum diligentia ſer/
uare. O pater eterne recordor vni/
us verbi tui quando recitabas ali/
quid de miniſtris eccleſie ſancte: q:
promiſiſti q alibi latius enarrares
de defectibus quos hodierna die cō
mittunt. Ideo ſi placet implere pro

miſſum audiam: vt augeatur in me materia doloris atq; compaſſionis cum ſancto deſiderio in ſalutem ipſorum. Jam. n. ſupra promiſiſti q cum oratione continua: lachrimis: doloribus ſudoribus atq; multa tollerantia ſeruorum tuorum nobis exhiberes optabile refrigerium in ſanctis z bonis paſtoribus eccleſiaz virtuoſe reformãdo. Ut igitur hoc in me creſcat ideo poſtulo.

Quomodo deus hanc animam ad orationem ſollicitat reſpondendo ad aliquam ſupradictarum petitionum. Capl.cix.

TUnc deus eternus miſericordie vertens oculuz huiuſmodi deſiderium vna cum illis petitionibus acceptabat: z vltime petitioni quam ei porrexerat volendo ſatiſfacere dixit. O cariſſima filia ſuper eo quod a me poſtulaſti tuum deſiderium adimplebo dum tamen ex parte tua non cõmittas ignorantiam ſiue negligentiam: qz multo grauius offenderes z acriori reprehenſione digna fores poſtea q̃ prius: qz clarius: z amplius de mea veritate cognouiſti. Et ideo valde ſollicite vdes orationes effundere pro creaturis omnibus rationalibꝰ: z pro corpore miſtico ſancte matris eccleſie atq; pro illis quos tibi tradidi: vt amore ſingulari diligas. Igitur abſq; negligentia iugiter orationem offeras in conſpectu meo prebendo proximis in vita virtutis exemplum atq; verbi doctrinam: arguendo vitia: z cõmendando virtutes indefeſſe. De columnis vero quas tibi gratioſe conceſſi z de quibus mihi dixiſti fac vt ſis eis vnum medium tribuendo vtriq; prout expedit: z ſm aptitudinem eorũ: z vt ego creator tuus inſtruxero te: quia ſine me nihil omnino potes facere: z ego tua deſideria ſalubriter adimplebo. Sz vide ne defficiatis: tu z ipſi fideliter in me ſperando: quia prouidentia mea nunq̃ defficiet vobis. Et quilibet humili corde recipiat illud qđ eſt aptus ad recipiendum. Et vnuſquiſq; miniſtret illud quod: ego tribui z in futuro tribuaz ad miniſtrãdum iuxta modulum ſuum: prout a mea bonitate recepit z recipiet.

De dignitate ſacerdotuz atq; de ſacramẽto corporis yeſu chriſti. Et de his qui digne vel indigne ſuſcipiunt vel cõmunicant. Capi.cx.

NUnc vero tibi reſpondere diſpono ſuper eo quod a me poſtulaſti de miniſtris eccleſie ſancte. Et vt veritatem apertius agnoſcere valeas aperi oculum intellectus z ipſorum excellentiam attendere diligẽter: z in quãta dignitate ſunt a me conſtituti. Et quia contraria iuxta ſe poſita magis eluceſcunt. volo tibi demonſtrare dignitatem eorum qui virtuoſe theſaurum a me cõmiſſum in manibus eorum exercent. Et ex hoc apertius intelligere poteris miſeriam eorum qui hodie paſcuntur ſiue nutriuntur ad vbera ſponſe mee. Tũc vt obediret aia

ſpeculabatur attentius in veritate
vbi videbat aperte relucere virtu
tes in veris guſtatoribus. Tūc ait
ſic deus eternus. Cariſſima filia ꝓ
us tibi volo narrare dignitatē coꝝ
in qua ꝓꝑ bonitatē meā coscolloca
ui vltra generalē amorem ꝙ habeo
⁊ oñdi ceteris creaturis meis crean
do vos omnes ad imaginem atqꝫ ſi
militudinē meam. Et poſtea vos ad
gratiam in ſanguine dilectiſſimi fi/
lij mei recreaui vnde veniſtis ad tā
tam excellentiam ex vnione diuini
tatis facta per vnigenitum filium
meum in humana natura: ꝙ in hoc
excedistis angelos: quia veſtraꝫ hu
manam ⁊ non angelicam vniuit ſi/
bi naturam. Unde ſicut iaꝫ dixi de
us factus eſt homo: ⁊ homo factus
eſt deus ex vnione vtriuſqꝫ nature.
Dignitas hec ⁊ excellentia: gen̄era/
liter eſt cōceſſa creaturis omnibus
que ſūt ratiōe capaces. Inter om/
nes autem elegi miniſtros meos ꝓ
ſalute veſtra vt ab eis vobis quot/
tidie ſanguis vnigeniti filij mei mi
niſtretur' qui vere eſt humilis ⁊ in
maculatus agnus. Iſtis etiā vt ita
loquar exhibui ſolem ad miniſtran
dum: ipſis exhibendo ſcientie lumē
atqꝫ calorem mee diuine caritatis:
inſup ⁊ colorem vnitiuū cū lumine
pariter ⁊ calorē vꝫ vnigēiti filij mei
verum corpus ⁊ ſanguineꝫ. Quod
vtiqꝫ corpus eſt veluti ſol qui mecū
eſt vnitus qui ſum vere ſol. Et hec
vnio talis eſt atqꝫ tanta quod ibi
nulla ſegregatio poteſt habere locū
ſicuti ſol diuidi non poteſt neqꝫ ca/
lor eius a luce: neqꝫ lux a calore ex
vnione ſue ꝑfectionis. Iſte ſol a ſuā
rota non abſcedens vniuerſum or/
bē illumiat ac ēt oēs volētes ab eo
calefieri ꝗtuꝫ eſt in ſe calefacit nec
ex alicuius immunditia ſol iſte fe/
datur vel inquinari poteſt. Et eius
lumen ſecum eſt iugiter vnitū vbi
iam dixi. Sic hoc verbum vꝫ vnige
nitus filius meus verus eſt ſol: to/
tus deus ⁊ totus homo quia mecuꝫ
eſt vnū ⁊ ego ſecū. Potētia mea nō
ē a ſua ſapia ſepata: neqꝫ calor ignis
ſācti ſpūs eſt a me pr̄e nec ab ipſo fi
lio meo ſegregatus q2 nobiſcū vnū
eſt: q2 ſpūs ſcūs a me patre ⁊ ab ipſo
filio meo ꝓcedit q2 ſumus idē ipſe
ſol. Ego ſum ille ſol deus eternus vñ
procedit vnigenitus filius meus at
qꝫ ſpūs ſcūs. Spūi ſancto eſt ignis
apropriatus: filio meo ſapia in qua
ſapia miniſtri mei gratie lumē hau
riūt q2 miniſtrauerūt lumeñ hoc in
lumine ⁊ cum gratitudine beneficij
recepti a me patre: ſequēdo in veri
tate doctrinam iſtius vere ſapiētie
filij mei: hoc eſt lumen illud: quod
hēt in ſe colorem vere humanitatis
vnū equidem vnitur alteri. Unde
lumen diuinitatis mee fuit illud lu
men vnitum cum colore humanita
tis veſtre qui color effuſus eſt valde
lucidus qñ fuit impaſſibilis virtu/
te nature diuine. Et hoc obiecto me
diante huius incarnati verbi con/
ſperſi ⁊ inſerti cum lumine mee dei/
tatis: ⁊ cum ignito calore ſancti. ſ.
habuiſtis in veritate lumen. Cui lu
men iſtud adminiſtrandum exhi/
bui. Miniſtris meis in corpore mi/
ſtico ſancte matris eccleſie: vt vitaꝫ

habeatis ab eis accipiendo venera
bile ſacramentum corporis eius in
cibum ⁊ ſanguinem eius in potum.
Dixi tibi ꝙ huiuſmodi corpꝰ eſt ve
luti ſol: vnde non poteſt vobis exhi/
beri corpus abſqꝫ ſanguie: neqꝫ cor/
pus atqꝫ ſanguis abſqꝫ anima filij
mei: neqꝫ corpus ⁊ anima ſine diui/
nitate: quoniam vnum ab altero ſe
parari non valet. Prout alibi dixi
tibi ꝙ natura diuina nunqꝫ ſepara
ta fuit ab hũana natura: nec in mor
te: nec in alio caſu: neqꝫ ſeparari po/
teſt. Itaqꝫ totam diuinam eſſentiaꝫ
in hoc venerabili ſacramento reci/
pitis ſub albedine panis illius. Et ſi
cut non poteſt diuidi ſol ita diuidi
nõ valet in hac albedine panis vel
hoſtie totus deus atqꝫ totus homo
quamuis in mille diuideretur parti
culis hoſtia ſi poſſibile foret ſub q̃li
bet particula totus deꝰ: ⁊ totus ho/
mo cõtineretur vt iam dixi accidit
enim ſicut in ſpeculo quod quamuis
in ſe diuidatur ibi tamen ymago re
preſentata nõ diuiditur: ſic hanc ho
ſtiam diuidendo non tamen diuidi
tur totus deus: ⁊ totus homo: ſed in
qualibet particula continetur ex i
tegro: nec in ſemetipſo minuitur: vt
apparet in hoc ſequẽti exemplo. Si
tu haberes vnicum lumen ⁊ orbis
vniuerſus accederet pro iſto lumie:
participando ſingulis de tali lumi
ne: in ſe tamen huiuſmodi lumen i
aliquo non minuitur ⁊ omnibus vi
detur habere totum verumtamen
aliqui plus ⁊ aliqui minus ex iſto
lumine participant iuxta materie
quantitatem quã ille qui debet reci
pere portat: nam in tali quantitate
recipit ignẽ. Et vt aptius ĩtelligas
exẽplũ hoc attẽde. Si plurimi por/
tarent candelas ad accẽdendum: ⁊
vna põderis eſſet vnius vncie: alia
duaꝝ ſiue ſex: vel vniꝰ libre: ⁊ q̃uis
oĩbꝰ accẽſis i qualibet parua ⁊ ma/
gna totũ lumẽ accipias vꝫ caloreꝫ:
calorẽ: ⁊ ipm lumẽ: iudicabis tñ ꝙ
minꝰ de lumine recipiat ille q cãde
lam paruã accẽdit q̃ ille qui maio/
rẽ. Igĩt ita ꝯtingit i hoc venerabili
ſacramẽto de his qui recipiũt illud
⁊ eorum candelas afferunt: vꝫ ſan/
ctum deſiderium cũ quo recipiunt
ipm venerabile ſacramentuꝫ. Que
cãdele ſunt i ſemetipſis extincte: ſed
accẽdunt in ꝑceptione ꝓcioſi ſacra/
menti huius. Extinctas eſſe dixi qꝛ
ꝑ vos ipſos ẽo nihil eſtis: neqꝫ vale
tis: verũtñ ego vobis exhibui mate
riaꝫ cũ qua nutrire poſſitis i vobis
huiuſmodi lumen. Materia nanqꝫ
veſtra ẽ amor: qm̃ ex amore creaui
vos: ideo neqꝫ viuere poteſtis abſqꝫ
amore. Hoc eſſe vobis ex amore tra
ditum habuit in ſacro baptiſmo di
ſpoſitionem quem accepiſtis in vir
tute ſanguinis vnigeniti filij mei.
Naꝫ alias participare nullo modo
poſſetis ex hoc vero lumine: ſed eſſe
tis ſicut candela ſine licinio interio
ri que ſuccendi nõ poteſt neqꝫ lumẽ
in ſe recipere valet: nam hoc licinũ
in quo recipitur lumen huiuſmodi
hoc eſt ſidem ſanctam coniunctam
cũ gratia quã in baptiſmo recipitis
cũ affectu anime veſtre a me create
que apta eſt ad amandum intantũ
ꝙ abſqꝫ amore viuere nequit: imo

cibus eius eſt amoꝛ:vt iam dixi.Sꝫ
vbi ſuccenditur:hec anima taliter
vnita.¶Proculdubio ſuccenditur
ad ignem mee diuine caritatis cuꝫ
ſancto timoꝛe pariter ꝛ amoꝛe mei
ſequēdo veritatis incarnate doctri
nam. Tamen accenditur amplius
vel minus ꝓut affert anima ꝛ exhi
bet huic igni materiam: quia licet
habeatis omnes eandem materi/
am quia videlicet omnes a me crea
ti fuiſtis ad ymaginem atque ſimi/
litudinem meam: ꝛ vos chꝛiſtia/
ni lumen habeatis in ſancto ba/
ptiſmo tamen vnuſquiſqꝫ creſcere
poteſt in amoꝛe atqꝫ virtute mediā
te gratia mea prout eſt de benepla/
cito veſtro. Non ꝙ immutetis ali/
am foꝛmam ꝗꝫ a me recepiſtis: imo
creſcitis ꝛ augumentatis in amoꝛe
virtutes vtentes in virtute ꝛ affe/
ctu caritatis arbitrio libero duꝫ tē
pus eſt vobis a me gratioſe conceſ/
ſum:quia tranſacto tempoꝛe facere
non poteſtis.Itaqꝫ poteſtis in amo
re creſcere ſicut iam dixi tibi.Et cū
hoc amoꝛe venire debetis ad reci/
piendum:hoc venerabile ſacramen
tum:lumen vtiqꝫ dulciſſimum atqꝫ
glorioſum quod vobis exhibui mi
niſtrandū a belectis huiuſmodi mi
niſtris meis exhibendum vobis in
cibum.Atqꝫ tantū accipitis ex iſto
lumine quantum de materia ſince/
re dilectionis ꝛ amoꝛis: ꝛ igniti de/
ſiderij poꝛtatis quanuis totū in ve
ritate recipiatis:vt iaꝫ tibi dixi po
nens exemplum eoꝛum qui cande/
las afferebant qui ſm quantitatem
ponderis candelarum:ita lumē ac/
cipiebant quanuis in quolibet vi/
deatur eſſe totum integrum ꝛ non
diuiſum:qꝛ diuidi non poteſt ex im
perfectione veſtra quacūqꝫ: nec eti
am ex imperfectione miniſtroꝛum.
Tantum ergo percipitis ex iſto lu/
mine:vꝫ de gratia quam in iſto ve/
nerando ſacramento recipitis quā/
tum vos cū ſancto deſiderio diſpo/
nitis ad recipiendum. Si quis ve/
ro cum culpa peccati moꝛtalis acce
deret ad hoc venerabile ſacramen/
tum ab eo non habet aliquam in ſe
gratiam quanuis actualiter in ve/
ritate recipiat ex integro deum ꝛ
hominem:vt iam dixi. Sed aman/
tiſſima filia noſti qualiter ē anime
que tantum ſacramentum:ꝛ tale in
digne recipit. Quaſi ſtat velut vna
cādela que ſit aqua madefacta que
ſi ꝗꝫ taliter ignem accipit illico ſtri/
det ꝛ extinguitur indilate ſolūmo/
do fumo remanente. Sic hꝫ anima ſe
metipſam affert candelam quam in
ſancto baptiſmo recepit poſtmodū
autem aſperſit illā aqua culpe que
fuit aqua dirrecte que madefecit li
cinium in quo ſtabat lumen gratie
baptiſmalis:exinde vero non cale/
facta iuxta vere contritionis igneꝫ:
neqꝫ culpam eius cū humilitate cō
fitendo acceſſit ad menſam altaris
ad recipiendum huiuſmodi lumen
actualiter:ſed non mentaliter.Et qꝛ
talis anima fuit indiſpoſita ad acci
piendum tale ſacramentū in ea gra
tia non remanſit: qꝛ propter aquaꝫ
culpe fuit extinctuꝫ in ea lumē gra
tie.Tunc autem ipſa remanſit in te
nebroſa confuſione cum maioꝛi gr

ucdine culpe. Atq̧ de tam excellen
tiſſimo ſacramento:non percipit:ne
q̧ perſenſit:niſi conſcientie ſtridorē
ipſam remordentē nō ex defectu lu
minis:qꝛ recipere non valet aliquā
in ſe leſionē:ſed ex aque defectu quā
in anima reperit que quidem aqua
impediuit affectuz anime. Unde re
cipere non valuit illud admirabile
lumen. Itaq̧ vides ꝙ nullo modo
lumē illud vnito ſibi calore pariter
ꝛ colore diuidi poteſt:nec ex paruo
deſiderio quod anima gerat recipi
endo ſacramentum iſtud:nec ex de/
fectu qui eſſet in anima que recipit
nec ex defectu eiꝰ qui miniſtrat. Ut
ergo dixi tibi de ſole qui licet per i/
munda loca tranſeat ipſe tamē nul
latenus inquinatur neq̧ ſordeſcit.
Ita lumen hoc amenum in iſto ve/
nerabili ſacramento nullatenus in
quinari poteſt:neq̧ diuiditur: neq̧
minuitur in ſemetipſo:nec a ſua ro/
ta ſeparatur: licet vniuerſus orbis
de ſuo luminoſo calore cōmunicet.
Ita minime ſeparatur hoc verbum
vz vnigenitus filius meus a me ve
ro ſole qui ſum pater eternus. quā/
uis i corpore miſtico ſancte matris
eccleſie miniſtretur omnibus volen
tibus illud accipere:imo totus i me
remanet atq̧ totum accipitis:ꝛ ha/
betis deum:vz ꝛ hominem:vt exem
plum ego tibi dedi de lumine:qꝛ ſi
omnes homines mundi ſuas cande
las ibi accenderent in ſe remaneret
ex integro ꝛ omnes totum hērent.

Qualiter omnes corporei ſenſus
in iſto ſacramento decepti ſunt:ſed
non anime ſenſus:ꝛ cum illo debet
videri:guſtari:ꝛ tangi. Et de viſiōe
quadam pulchra. Capi.cxi.

O Cariſſima filia nunc aperi di
ligenter oculum intellectus
ad conſiderandum affectuoſe mee
caritatis abiſſum:qꝛ vere cor vniuſ
cuiuſq̧ creature rationalis ex amo
re ſolui deberet attendendo preſer/
tim inter alia beneficia mea gratio
ſe vobis exhibita beneficiuz huius
venerabilis ꝛ eximij ſacramēti. Sz
amantiſſima filia cōſiderare debes
ꝙ huiuſmodi ineffabilem ſacramē/
tum debet videri ꝛ attractari non
ſolummodo tactu ꝛ viſu corporali:
qꝛ corporei ſenſus penitus in eo de/
ficiunt. Nam albedinem illius pa/
nis tantummodo videt oculus:ma
nus et nihil aliud palpat guſtus
quoq̧ ſaporem panis inde percipit.
Igitur anime ſenſibꝰ qui decipi nō
valent videri: vt attractari debet:
niſi forſitan ipſa ſibimet vellet au/
ferre lumen ſanctiſſime fidei cuz in
fideli dānabili. Soli ergo ſenſus ani
me guſtant vident: ꝛ palpant: hoc
admirabile ſacramentum. Sed cuz
quo videt oculo:cum oculo intelle/
ctus inquantum intus habeat pu/
pillam ſanctiſſime fidei: hic oculus
videt ꝛ attēdit ſub albedine tali ve
rum deum:ꝛ verum hominem: na/
turam humanam vnitam cum na/
tura diuina: corpus animam atq̧
ſanguinem yeſu chriſti animā vni
tam illi glorioſo corpori atq̧ corpus
ꝛ animam vnitam nature mee diui
ne tandē a me ſe nullatenus euellē

do ſiue diuidendo:hoc vero ſi bene
recolis in exordio quaſi vite tue ma
nifeſte tibi patefeci: ⁊ non tantum
oculo intellectus:ſed etiaꝫ oculo cor
porali tuo vidiſti:quamuis ex exceſ
ſu luminis oculus tui corporis illi/
co defecerit in viſu:⁊ in oculo men/
tali viſio ſola remanſerit. Oſtendi
quippe tibi pro declaratione tue
mentis.ad te roborandam contra
bellum quod a demonio receperas
in ipſo venerabili ſacramento: ⁊ vt
in amore creſceres: ⁊ in lumine ſan/
ctiſſime fidei. Tu noſti ꝙ cum ad ec
cleſiam in aurora pergeres: vt miſ/
ſam audires ex quo fueras a demo
nio moleſtata:tu ſtetiſti ſecus alta/
re crucifixi ſacerdos autem aduene
rat ad altare marie. Igitur te ibi
manente tuos conſiderando deſe/
ctus:quia dubitabas offendiſſe: me
propter bellum quo te diabolus im
pugnauerat ⁊ attēdēdo mee carita/
tis affectum:quia te dignam fece/
ram audire miſſam cum te ipſam
exiſtimares indignam:vel etiam ec
cleſiam meam ingredi. Qn̄ ſacer/
dos verba ſacramentalia protulit
in altum ſupra miniſtrum oculum
attollens vidiſti me demonſtrante
lumen vnum luc idiſſimum veluti
radium ſolis a pectore meo proce/
dens prout radius a rota ſolis egre
ditur:⁊ tamen ab ipſa rota minime
ſeparatur. In quo ⁊ cum quo lumi/
ne deſcendebat vna columba ſuper
hoſtia pariter:⁊ calice permanendo
virtute verborum conſecrationis a
miniſtro prolatorū: vnde tuus ocu

lus corporeus omnino defecit exceſ
ſum huiuſmodi luminis: nullo mo/
do ſuſtinere valens. Ideo viſio re/
manſit ſolum in oculo mentis:⁊ in/
tellectus. Ibiqꝫ guſtaſti ⁊ vidiſti tri
nitatis abiſſum:⁊ verum deuꝫ ⁊ ho
minem abſconditum:⁊ velatuꝫ ſub
albedine illa. Neqꝫ lumen:neqꝫ pre
ſentia verbi quam in eadem albe/
dine vidiſti intellectualiter auferre
bat illam albedinem. Vnum aliud
non impediebat:quia videlicet vi/
dere deum ⁊ hominem non impe/
diebat illam panis formam: ita ꝙ
non haberet albedinem atqꝫ ſapo/
rem. Iſta tibi patefacta fuerunt a
bonitate mea. Tunc aperte cogno/
uiſti ꝙ huiuſmodi viſio in oculo in
tellectus tui remanſit. Itaqꝫ ſicut
iam dixi hoc admirabile ſacramen/
tum videri debet ⁊ attendi princi/
paliter cum oculo intellectus:⁊ cuꝫ
pupilla ſanctiſſime fidei quia deci/
pi non poteſt. Manus quoqꝫ dile/
ctionis affectuoſe illud attractare
debet ⁊ id quod oculus ille vidit: ⁊
agnouit in ipſo ſacramento:fide tā/
git manu dilectionis veluti ſe qua/
ſi certificans de eo quod per fidem
vidit ⁊ īntellectualiter agnouit. Gu
ſtus vero ſancti deſiderij auiditate
multa guſtare debet illud. Guſtus
ipſe corporis guſtat ſaporem panis
deſiderium vero ſanctum videlicet
anime gūſtus deum ⁊ hominem in
veritate guſtat. Vides ergo ſenſus
corporales eſſe fraudatos non au/
tem anime ſenſus.imo clarificatur:
⁊ in ſemetipſa certificatur:quia cla

re vidit cum oculo intellectus ⁊ eiꝫ pupilla luminis fidei ſalutaris. Et quia vidit ⁊ agnouit ideo tangit amoris manu fideli: ⁊ cum anime guſtu ⁊ ignito deſiderio attendit atque guſtat ineffabilem ⁊ igniferam caritatem meam cum qua eam feci dignam: ita gratioſe recipere tātum inextimabile ſacramentum atque gratiam quam in ipſo ſacramēto ſe recipere percipit. Itaq; nunc aperte cognoſcere potes: quia debetis non ſolummodo ſenſu corporali recipere pariter ⁊ videre ſacramentum iſtud: immo cum ſenſu ſpirituali diſponendo ſenſum anime affectuoſa mente ad guſtandum recipiendum ⁊ videndum ipſum venerabile ſacramentum.

De excellentia ſumentis in ſtatu gratie ſacramentum hoc admirabile. Capi.cxij.

ATtende filia cariſſima in quāta conſiſtit excellentia quilibet homo cōgrue recipiens hoc precioſum ⁊ admirabile ſacramentum Eſt.n. panis vite cibus angelorum in me nanq; manet: ⁊ ego in eo veluti piſcis conſiſtit in mari: ⁊ econuerſo mare cōſiſtit in piſce. Sic ego ſto iugiter in anima: ⁊ anima conſiſtit in me mari pacifico. In anima tali gratia remāet: quia recipit huiuſmodi panem vite perſiſtens in gratia. Ideo pannis illius accidenter conſumpt⁹ remanet ibi gratia mea. Similitudinarie loquendo cōtigit: vt in ſigillo quando ſuper cera bene diſpoſita ponitur quo ſublato remanet effigies eius in cera ſic in anima bene diſpoſita remanet effigies gratie mee virtute iſtius. Venerandi ſacramenti: quia videlicet remanet in ea calor ignite caritatis mee que clementi ſancti ſpiritus eſt. Ibi quoque manet Vnigeniti filij mei ſapientia intellectus oculo clarius illuminato in ipſa verbi mei ſapientia: vt videat atque cognoſcat ipſius veritatis mee doctrinam. Hec ergo ſapientia in magna fortitudine remanet participando fortitudinem potentie mee que fortificat animam contra mundum ⁊ aduerſarium atque contra propriam paſſionem ſenſitiuam. Itaq; vides ꝙ in anima remanet effigies inde ſublato ſigillo: quia videlicet cōſumptis accidentibus illius hoſtie verus iſte ſol in ſua rota reuertitur atque conſiſtit. Non quia diuiſus: vel ab ea ſegregatus eſſet: eſt enim mecum ſemper vnum: ⁊ ego ſecum: ſed abiſſus mee paterne caritatis vobis exhibuit iſtum angelicum cibum in vita preſenti: vbi viatores eſtis atque peregrini: vt habeatis inde refrigerium: ⁊ non āmittatis huiuſmodi precioſi ſanguinis vnigeniti filij mei memoriam ſalutiſſeram. Vt ergo veſtris indigentijs diuina prouidentia mea ſubuenirent veritas incarnata ſe vobis ordinauit in cibum. Igitur attende diligenter quantum obligamini diligere me: qꝛ tam exceſſiue vos diligo: ⁊ qꝛ ſum eterna bonitas ⁊ omni

reſpectu dignus a vobis affectuoſe diligi.

Quomodo deus requirat a ſacerdotibus in tanta dignitate conſtitutis maiorem puritatez ꝙ̄ in aliis creaturis. Capi.cxiii.

Hec omnia dixi tibi charissima filia: vt amplius agnoſcas in quāta dignitate miniſtros meos ordinauerim: ⁊ vt amplius ex corde percipias amaritudinem atq; dolorem ſuper miſerias eorum. Si diligenter ipſimet attenderent ipſaz dignitatem ſuam non iacerent in tenebris mortalium peccatorum nec inquinarent ita facies animarum ſuarum. Et non ſolummodo vitarent offendere me: ſed tradendo corpus propꝛium ad cōburenduz igni non videretur eis in aliquo ſatiſfeciſſe mihi pro tam glorioſo beneficio. Nam in vita preſenti non poſſunt ad maiorem dignitatem aſcendere. Ipſos appello chriſtos meos: quoniaz vncti mei ſunt. Et hunc angelicum panem vobis exhibenduz eis cōmittere decreui. Et eos veluti flores odoriferes in corpore ſancte matris eccleſie collocaui: dignitatē iſtam proculdubio non habet angelus quam hominibus: ita gratioſe conceſſi vz illis quos ad huiuſmodi miniſterium meum elegi quos velut angelos terreſtres eſſe volo ī vita preſenti. In qualibet anima puritatem atq; caritatem exquiro vz vt affectuoſe me diligat pariter ⁊ proximum eius: ⁊ ꝙ ei iuxta poſſe ſubueniat in oratiōe ſancta ſimul: ⁊ ſubſidio temporali ſecum caritatiue viuendo. Multo tamē amplius a miniſtris huiuſmodi meis exigo puritatem interiorem: ⁊ exteriorē: ⁊ amorem ad me ſimiliter: ⁊ ad proximuz ſuum miniſtrando corpus: ⁊ ſanguinem vnigeniti filii mei cum igne caritatis atq; fame ſalutis animaruz ad laudem ⁊ gloriam mei nominis. Sicut enim iſti miniſtri requirunt ⁊ volunt habere puritatez atq; mūdiciam in calice: vbi ſit hoc venerabile ſacramentum ſiue ſacrificium: ita requiro puritatem: ⁊ anime mūdiciam in eis. Et corpus eorum velut. Inſtrumentum anime volo ꝙ ī puritate ſeruet. Neq; volo ꝙ ſe nutriant ⁊ inuoluant in luto fetentis immundicie: neq; ſint elati per ſupbiam exquirentes excelſas prelationes: neq; crudeles exiſtant in ſe pariter ⁊ in pꝛimo: qꝛ crudelitate ſua minime poſſent vti ſine detrimento pꝛimi: qꝛ ſi ſunt ſibimetipſis ex culpa crudeles etiam proximorum animabus proculdubio crudeles exiſtunt pro eo ꝙ non exhibent eis exēplum vite: neq; curant eorum animas extrahere de manibus inimicorum: nec eis vnigeniti mei ſanguinem ⁊ alia ſacramenta ſicut obligātur adminiſtrant. Itaq; quando crudeles exiſtunt in ſemetipſis etiam in pximo crudeles eſſe probantur.

Quomodo ſacramēta nullo modo debent emi ſiue vendi: ⁊ illi qui recipiunt ea debent huiuſmodi tēporalibus voluntarie ſubuenire mi

niſtris. Capi.cxiiij.

TIbi volo miniſtros meos eſſe liberales:⁊ non auaros: vꝫ ne propter auaritiam: ⁊ cupiditatem vendant alicui ſpiritus ſancti gratiam. Nullo modo volo ꝙ ita faciāt imo ſicuti gratis:⁊ cum magna liberalitate recipitur a bonitate mea: ita gratis:⁊ libero corde ſincere dilectionis affectu circa meum honorem atqꝫ animarum ſalutem donare debent omni rationali creature humiliter expoſcenti:nec aliquid ð precio ſumere debēt. Ipſi nanqꝫ nō emerunt illa: imo gratioſe receperunt:vt adminiſtrarent vobis. Bene tamen helemoſinaliter accipere poſſunt: Unde ſubditus huiuſmodi ſacramenta recipiens iuxta poſſe miniſtris ex parte ſua ſubuenire debet. Congruum eſt enim vt ipſi paſchantur a ſubditis in temporalibus:ſubditi vero paſci debēt a miniſtris meis in gratia mea: ⁊ in ſpiritualibus donis miniſtrādo ſacra ſacramenta que ſunt a me in eccleſia ſancta collocata:vt in ſalutez veſtram ordinato tempore exhibeāt. Et vos ignorare nolo ꝙ abſqꝫ comparatione quacunqꝫ valde plus ipſi conferunt vobis ꝙ̄ vos eis:q² nulla comparatio dari poteſt a rebus finitis atqꝫ trāſitorijs ex quibus aliquādo vos eis ſubuenitis ad me deum eternum qui ſum bonum infinitum. Qui prouidentia mea ⁊ affectuoſa caritate paterna illos ordinaui: ⁊ ea vobis miniſtrent. Neqꝫ ſolummodo pro tanto ſacramentali miniſterio vobis ab eis exhibito:ſed a quacunqꝫ creatura gratia ſpiritualis aliq̄ vobis adminiſtretur:vel per orationem:vel alio modo:vos cum omnibus temporalib⁹ veſtris bonis attingere nō valetis ad ſatiſfaciendum pro his que ſpiritualiter vobis exhibentur abſqꝫ cōparatione. Noueris tamē ꝙ ſubſtātiam quam a vobis accipiunt ipſi debent in tres diuidere partes vnā pro ſuo victu conſeruent,aliam pauperibus diſtribuant partē vero tertiā pro reparatiōe eccleſie: vel alijs neceſſarijs exponāt:⁊ ſi aliter expenderent inutiliter offenderent ſine dubio.

De dignitate ſacerdotum ⁊ quia ſacramentorum virtus ex defectu miniſtrantium ſiue recipientium: nullo modo minuitur. Et q² nō dñt a ſecularibus corrigi. Capi.cxv.

UT tibi ſupradictum eſt hoc agebāt virtuoſe viuēdo dulces atqꝫ glorioſi miniſtri mei de quibus tibi dixi ꝙ ipſorū attenderes excellentiam vltra dignitatem quā eis exhibueram faciendo eos chriſtos meos. Nam exercendo virtuoſe dignitatem iſtam veſtiti ſunt iſto dulci atqꝫ glorioſo ſole quē illis exhibui miniſtrandum. Aſpice dulcem gregorium. Siluestrum ⁊ alios anteceſſores atqꝫ ſucceſſores qui ſubſecuti ſunt poſt principalem pontificem petruz cui tradite fuerunt claues regni celorum a veritate mea pro vobis incarnata que dixit ei. Tibi

dabo claues regni celoꝝ. Et quod
cunqꝫ ſolueris ſuper terraꝫ erit ſolu
tū ⁊ i celis et. Attende filia dilectiſ
ſima: qꝛ me tibi pandēte virtutum
excellētiā iſtoꝝ tibi plenius oſtēdaꝫ
in q̄ꝫta dignitate collocaui ꝑdictos
miſtros meos: Jſta qdē ē clauis pre
cioſi ſanguinis vnigeniti filij mei q̄
claui fuit apta vobis ianua paradi
ſi q̄ longo tp̄e clauſa permāſerat ex
culpa p̄mi vr̄i parētis ade. Sed ex
quo v̄bū icarnatū humano generi
donaui ꝓ redēptione vr̄a ſacratiſſi
ma morte ſua ſaluberrime mortem
vr̄am occidit atqꝫ deſtruxit de p̄cio
ſo ſanguine ſuo vobis habundātiſſi
me faciēdo balneū. Jtaqꝫ ꝑ effuſuꝫ
ſanguinē paſſionē ⁊ mortē eiꝰ i vir/
tute natur̄ mee diuine q̄ fuit vnita
cū humanitate vr̄a celuꝫ humano
generi fuit aptū. Clauē autē huius
p̄cioſi ſanguinis apoſtolo petro de/
reliq̄t atqꝫ cōmiſſit ceteriſqꝫ ſucceſ/
ſionibꝰ eiꝰ p̄teritis ⁊ q̄ ſuccedēt i fu
turū: vſqꝫ ad vltimū iudiciꝫ diē hn̄t
⁊ hēbūt eādem auctoritatē q̄ petro
data fuit. Nec ex aliquo defectu cō
miſſo ꝑ eos hec auctoritas vllo mō
minuit̄: neqꝫ ꝑfectio ſanguis auferꝫ
vel alicui ſacro: qꝛ iā tibi dixi ꝙ hoc
venerabile ſacr̄m veluti ſol ex aliq̄
imūditia cuiuſcūqꝫ rei nullatenꝰ in
quinari pōt: neqꝫ lux eiꝰ āmittit̄ ſiue
minuit̄ ex q̄buſcūqꝫ tenebris morta
liū peccatoꝝ q̄ forent i eo q̄ miſtrat
vel i eo q̄ recipit. Nā culpa illoꝝ ec
cleſie ſancte ſacr̄is oīo nullā pōt ſa/
cer̄ leſionē: neqꝫ v̄tutē illoꝝ i aliquo
minuer̄. Sꝫ i eo q̄ miſtrat irreuerē
ter: vel indigne accipit: abſqꝫ dubio
gr̄a minuit̄: ⁊ augeꝫ i hoc actu cul/
pa. Jtaqꝫ vicariꝰ meꝰ i terra vꝫ pa
pa tꝫ huiꝰ p̄cioſi ſanguinis claues.
Et ſi bn̄ recolis h̄ ego tibi pateſeci
ſub iſta figura volēdo tibi dmōſtra
re q̄ꝫtā reuerētiā volo ſeculares hr̄e
miſtris meis ſiue ſint boni: ſiue ma
li ⁊ q̄ꝫtā hēo diſplicētiā vidēdo ꝯriū
Noſti ꝙ tibi monſtraui corpꝰ eccle
ſie miſticū i forma q̄i cuiuſdaꝫ cella
rij vbi ſanguis vnigēiti filij mei cō
ſeruabat̄ cuiꝰ virtute ſacr̄a cuncta
valēt ⁊ hn̄t vitā. Ad ianuā v̄o cela/
ri ſtabat papa vicariꝰ meꝰ cui com
miſſum erat huiuſmodi ſāguinem
miſtrar̄. Ad ipm̄ ēt ꝑtinebat eliger̄
miſtrātes alios q̄ iuuarēt eū admi/
niſtrādū i vniuerſali corpe religio
nis xp̄iane. Sꝫ ille ſolꝰ quē accepta
bat: ⁊ vngebat miſter verꝰ erat aliꝰ
v̄o nō. Ad ipſū ꝓcedit vniuerſus or
do clericatꝰ hos eligit ⁊ pōit ad mi
niſtrādū ſanguinē iuſtū vnūquēqꝫ
ꝑ officia ſibi ꝯgrua. Et vt ipſe poſu/
it eos i eccleſia ſancta ſicut adiuto/
res ita ꝑtinet ad eū ſolū ipſos corri
ger̄ de ſuis defectibꝰ: ⁊ ita volo pe/
nitꝰ obſeruari. Nā ex excellentia ⁊
auctoritate quā eis ꝯceſſi eos extra
xi ⁊ exemi totaliter a q̄licūqꝫ ſeruili
iuriſdictiōe ſiue ſubiectiōe tꝑaliuꝫ
dn̄oꝝ lex ergo ciuilis de nihilo ſe cū
illis itromittere dꝫ in aliqua puni/
tiōe. Sꝫ ſolus ille q̄ hꝫ iuriſdictionē
i lege canonica: ⁊ diuina. iſti ſunt vn/
cti mei. Et ideo monui dicente ſcri/
ptura nolite tāgere xp̄os meos: vn
de magnam proculdubio ruinam i
currit ille qui temere preſumit eos
aliquo modo punire.

Quō ꝑſecutionē factā eccleſie ſiue miniſtris de⁹ iputat ſibi factā ⁊ ꝙ ē grauiſſima culpa. Capi. cxvi.

SJ tu peteres a me quare tibi mōſtraui ꝙ culpa illoꝝ q ſanctā eccleſiā atqꝫ miſtros ei⁹ ꝑſeqbāt grauioꝛ erat alijs culpis eoꝝ: ⁊ ēt q̄re volebā nō obſtātib⁹ eoꝝ quibuſcūqꝫ defectib⁹ ꝙ reuerentia circa illos ī nullo minueret vnqꝫ: ego rñdebo tibi. Qm̄ quecūqꝫ reuerentia fit eis: non eis: īmo mihi fit ex virtute ſanguinis vnigeniti filij mei quem eis ego cōmiſi miſtrādū: vñ ſi non eſſet: ille reſpect⁹ vos hēretis ipſis miniſtris meis tantā reuerētiā q̄ntā alijs hoībus vite pñtis ⁊ non vltra. Quare pp huiuſmodi miſterium eſtis cōpulſi reuerētiā eis exhiberē. Poſtea vō vos oportet ad eoꝝ manus icidere ⁊ accedere. Nō quidem ad eos pp ſemetipſos: imo virtute ſacramētoꝝ q̄ cōmiſſa ſūt eis a quibus illa recipe debetis q̄ ſi poſſetis hēc ⁊ illa recuſaretis eſſetis in ſtatu dānatiōis ī tali ſtatu moriēdo. Jtaqꝫ reuerētia talis ē oīo mea: ⁊ huius ꝑcioſi ſanguinis vnigeniti filij mei q mecum vnū ē: ⁊ ego ſecū ex vniōe nature diuīe cū humana natura ⁊ nō illoꝝ. Et ſicut iſta reuerētia mea eſt ita reputo meā irreuerētiam eis exhibitā. Quaꝛ tibi iā dixi ꝙ eis nō obligamini facere reuerentiā huiuſmodi ſuo ꝑncipaliter reſpectu: ſꝫ auctoritatis intuitu quā ego eis cōmiſi. Et ita null⁹ eos offendere dꝫ qm̄ offendēdo illos reputo talē offenſionē eē meā: ⁊ nō eoꝝ. Jam .n. expſſe ꝑhibui ī dicēs chriſtos meos a manib⁹ eoꝝ nullatenus eē tāgēdos. Et null⁹ excuſari pōt dicēdo: ego nō facio iniuriā: nec eccleſie ſancte facio rebellionē: ſꝫ ꝯ defectus iniquoꝝ paſtoꝝ. Jſte mentit̄ ī caput eius ⁊ velut excecatus ab amore ꝑprio non videt q̄uis in veritate bene videat: ſꝫ videre diſſimulat: vt ꝯſciētie ſtimulū aliquo modo cohopiat. Jpſe tñ videt ⁊ itelligit: ꝙ ſanguinē vnigeniti filij mei ꝑſequit̄: ⁊ non illos. Mea quidem ē hec iniuria ſic erat illa reuerentia mea. Et ita reputo meū omne damnum eis illatum: ⁊ contra me factas omnes contumelias: vel deriſiones ⁊ obpꝛobꝛia: ⁊ vituperia que fiunt illis: qꝛ chriſtos meos nullo modo contingere ſine punire debent. Ego nanqꝫ illos habeo punire non ipſi ſeculares. Sed illi velut iniqui demonſtrant irreuerētiam quā circa ſanguinem hñt. Et qꝛ vilipendunt hunc excellentiſſimum theſaurū eis a me traditum in ſalutem animarum [illegible] ⁊ vitā. Nam vltra recipere [illegible] ꝙ hēc deꝝ deū: ⁊ hoīem in [illegible] vt ſupꝛa iam dixi tibi. Sed qꝛ reuerentia mihi ñ fiebat ab ipſis miniſtris ideo circa eos ē īminuta reuerētia ꝯſueta ſubſtinendo ꝑſecutiōes ab illis qui ꝯſiderāt in eis multa peccata ꝑnt alibi tibi magis apte narrabo. Sꝫ tñ in veritate ſi reuerētiā in eis iſtā habuiſſent ītuitu mei nō inſurrexiſſent: ita ꝯ eos ex quocūqꝫ defectu ꝑpetrato per illos: qꝛ ſanguis hui⁹ dignitas ī nullo minui pōt: vñ neqꝫ reuerentia minui dꝫ: ⁊ quādo

minuitur offendor ego. Ideo multi/
plici reſpectu talis culpa mihi di/
ſplicet amplius ꝙ alie culpe ſue ſu/
per quo precipue tres cauſas in pre
ſenti dicam. Prima quidem: quo/
niam ea que miniſtris meis agun/
tur: vt iam dixi contra me dirrecte
reputo facta. Secundario: qꝛ prece
ptum meum tranſgrediendo vilipē
dunt. Naꝫ eis expreſſe prohibui ne
tangant eos aliqua moleſtia: vnde
ſanguinis virtutem aperte contem
nunt quam a ſacro baptiſmo traxe
runt. Sunt igitur inobedientes ea
que ſunt inhibita faciēdo: ⁊ ſunt ip
ſi ptioſo ſanguini rebelles propter
ipſorum irreuerentiā: imo cum ma
gna perſecutione moleſtātur ⁊ velu
ti putrida membra ſunt a corpore
ſancte matris eccleſie preciſa. Et ſi
taliter obſtinati perſeuerant in hu/
iuſmodi rebelliōe ſ ac irreuerentia
morte ſuperueniente procul dubio
baratrum eterne damnationis in/
currūt. Tamen ad extrema perue
niendo ſi [illegible] realiter humiliauerint
ex corde [illegible] m ſuam agnoſcendo.
Et [illegible] affectuoſo deſiderio capiti ſuo
reconciliari voluerint ꝙuis actua/
liter implere non valuerint ad mi/
ſericordiā eos acceptabo. Cōſulo tñ
ne tale tempus expectare velint: qꝛ
ſecuri minime ſunt vt illud habere
poſſint. Tertia quoqꝫ cauſa propter
quam iſta eſt grauior culpa aliis: qꝛ
peccata eſt ex affectata malitia per
petratuꝫ agnoſcentes enim iſta nul
lo modo facere debere neqꝫ poſſe cū
bona conſcientia deliberatione pre
uia volunt offendere. Que quidem

offenſa procedit a quadam odibili:
⁊ peruerſa ſuperbia ſine vlla corpo
rali delectatiōe. imo corpus vna cū
anima cōſumitur. Anima conſumi
tur: qꝛ gratia priuatur: ⁊ ſepe conſci
entie vermis eos intus erurit. Et ſub
ſtantia temporalis in obſequiū dya
boli diſſipatur: vnde corpora poſt
hec velut animalia moriuntur: Ita
qꝫ tale peccatuꝫ dirrecte contra me
militat: ⁊ oppugnat Et abſqꝫ colore
delectationis: vel vtilitatis: imo ſo/
lummodo cum affectata malicia: ⁊
horribili fumo ſuperbie que ſuper/
bia procedit abſqꝫ ſenſibili delecta/
tione: ⁊ amore: ſed ab illo timore de
teſtabili ⁊ peruerſo quem ille pila/
tus habuit qui timore perdendi tē
porale dominium vnigenitum me/
um interemit. Ita fecerunt atqꝫ fa/
ciunt iſti. Multa peccata cōmittun
tur ignorantia ſiue ſimplicitate: nō
intelligendo: vel cognoſcendo. Ali/
ud vero cōmittit ex deliberata ma
litia: qꝛ cognoſcūt aliqui aperte ma
lum quod ipſi faciunt ⁊ ex inordi/
nata ↄcupiſcentia: ⁊ voluntate quā
habent in peccato: vel ex aliqua vti
litate miſera quam putant vel indi
cant in eo reperire grauiter offen/
dunt. Et ſic offendunt atqꝫ damniſi
cant animam ſuam atqꝫ pariter ꝓ
ximum eius: me quidem offendunt
qꝛ non exhibent gloriaꝫ atqꝫ laudē
nomini ſancto meo. Proximuꝫ ve
ro: qꝛ ſibi non exhibent charitatis
debitum. Me tamen actualiter in
hoc actu minime percutit iſte: quia
vꝫ mihi dirrecte faciat offenſam: i
mo ſemetipſum offendit que quideꝫ

offenſio mihi diſplicet propter eius
detrimentum. Horum autē offen
ſio fit abſq̃ medio dirrecte mihi ſo/
li. Cetera peccata colorem aliquem
habent ⁊ cū aliquo medio perpetrā
tur: vt alias ego tibi dixi ꝙ omne
peccatum: ⁊ omnis virtus fiebat ꝑ
ximo mediante. Peccatum enim
fit ex priuatione caritatis dei ⁊ ꝓ/
ximi victus vero cum amore cari/
tatis. Offendentes proximum me
nimirum offendunt ipſo mediante
Sed quoniā inter omnes homines
hos miniſtros meos elegi qui ſunt
vncti mei miniſtratores ſanguinis
vnigeniti filij mei carni veſtre vni
ti cum natura mea diuina: itaq̃ cō
ſecrantes yeſu chriſti filij mei per/
ſonā ibi repreſentant. Itaq̃ potes
aperte cognoſcere ꝙ hec offenſio ſit
huic verbo filio meo ⁊ ſi fit ei vtiq̃
mihi fit q̄ ſumus vnum. Iſti miſeri
preciosum ſanguinem hunc perſe/
quuntur: ⁊ iſto inextimabili theſau
roſe priuant atq̃ ſaluberrimo fru/
ctu eius. Unde mihi grauior eſt h̄
eorum offenſa facta: mihi ⁊ non mi
niſtris q̄ ſint alia ſua peccata. Si/
cut enim honor ille non eſt: nec eſſe
reputo miniſtrorum: imo vere meꝰ
eſt: ita perſecutio talis ī me dirrigi/
tur: ⁊ in hunc pretioſum ſanguinē
vnigeniti filij mei: q̄ ſumus vnum
vt ſupradictum eſt. Unde noueris
ꝙ omnia preterita peccata que cō/
miſerūt hactenus iſti culpe compa/
rata leniora iudico quare tantam i
de ſentio diſplicentiam. Unde ſicut
alias tibi pateſeci materiam exhi/
bendo tibi doloris ⁊ amaritudinis
ex offenſiōe mihi facta ⁊ damnatio
ne miſerorum: ita te nunc exhortor
pariter ⁊ alios amicos atq̃ ſeruito
res meos: vt inuigilare ſollicite ſtu
deatis orationibus humilibus con
tinuis ⁊ deuotis ante me: vt ex bo/
nitate mea miſericorditer illuſtren
tur atq̃ ſoluantur huiuſmodi tene
bre que ſuperuenerunt in his putri
dis mēbris a corpore ſancte matris
eccleſie preciſis. Sed ego quaſi non
inuenio quenq̃ qui caritatiue de ꝑ
ſecutione que fit iſti pretioſo ſangui
ni cōdoleat. Bene multos inuenio
mihi diſplicentiam irrogantes at/
q̃ me ſagittis amoris proprij ſagit/
tantes. Iſti cum quodā timore ſer
uili: ⁊ inani reputatione propria ve
lut excecati reputant ad honorem
ſuum accedere quod in veritate ſi/
bi dedecus eſt. Et econuerſo repu/
tant eſſe dedecus illud: vnde ſalu/
tem ⁊ honorem indubitanter acqui
rerent: vz humiliando ſe capiti ſuo.

In hoc capitulo loquitur de per
ſecutoribꝰ eccleſie ſancte atq̃ de mi
niſtris varijs modis. Capi. cxvij.

Dixi tibi ꝙ a plurimis ego ſa
gittabar: ⁊ ita ſe veritas ha/
bet vz cum mutatione ſua mala me
iuxta poſſe ſagittando percutiunt
non ꝙ in me cadere poſſit aliqua le
ſio cuiuſcunq̃ rei vel ab aliquo poſ
ſim offendi. Quia contingit in me
per moduz loquendi ſicut apparet
in duriſſimo lapide qui percuſſus
ictuz in ſe non recipit: imo reuertit
ad percutientem ita culparum illo

rum percuſſiones: vnde ſentio feto/
rem proculdubio mihi nocere nul/
lo modo poſſunt: ſed venenata ſagit
ta culpe letalis eos percutit ⁊ occi/
dit. Que culpa gratia priuat eos ĩ
uita preſenti fructum huius pretio
ſi ſanguinis ãmittendo. Et ſi in vlti
mo ſe non emendauerint cum con/
tritione cordis ⁊ humili confeſſione
ſancta peruenient ad eternam dã/
nationem a me preciſi: ⁊ cum demo
nio copulati colligationem enim in
ſimul ordinauerunt: quoniam illi/
co cũ anima gratia priuatur in pec
cato ligatur cum vinculis odij vir/
tutum: ⁊ amoris vitiorum. Et cum
arbitrio libero ligamen iſtud in ma
nu diaboli poſuerunt cũ quo ligat
eos: q̃ſi ab eo aliter ligari non poſ/
ſent. Iſto ligamine ligati ſunt adin
uicem iſti perſecutores huius pre/
cioſi ſanguinis ⁊ veluti membra cũ
demonio ligata demoniũ officiuʒ
aſſumpſerũt Ipſa nanqʒ demonia
conantur iurta poſſe fideles a ſalu/
tis via peruertere gratie ſtatum ab
eis a[illegible]rendo ⁊ ad culpas induce/
re mortal[illegible]um offenſarum: atqʒ pec/
catorum: [illegible] irremediabile malum
quod exper[illegible]untur in ſe participent
cum illis fidelibus [illegible]uos decipere
poſſunt. Similiter [illegible]ciunt qui
veluti membra diaboli ſpõſe filios
yeſu chriſti filij mei ſubuertunt eos
a caritatis vinculo diſſoluentes ⁊
eos liga miſerabili ⁊ infelici ligan/
tes: ⁊ ipſos cum eiſdem huiuſmodi
fructu ſanguinis exultant eſſe pri/
uatos. Hoc vtiqʒ vinculum ſigillo
tenebrarum apparet eſſe ſigillatuʒ:

quia non agnoſcunt in quot incon
uenientia miſeranda ceciderunt: ⁊
alios ad cadendũ impellunt. Ideo
non ſe corrigũt: quia minime cogno
ſcunt: imo tanq̃ excecati gloriantur ĩ
eorum corporis: ⁊ anime deſtructio
ne. O cariſſima filia doleas amari/
tudinem vehementi videndo tan/
tam miſeriaʒ ⁊ cecitatem in his qui
loti ſunt in iſto precioſo ſanguine ſi/
cut ⁊ tu. Sunt ĩſuper adulti atqʒ nu
triti prefato ſanguĩe ad eccleſie ſan
cte pect⁹: ⁊ modo veluti rebelles ab
eius pectore diſceſſerunt ex quodaʒ
vilipendendo timore: atqʒ ſub colo/
re corrigendi defectus miniſtroruʒ
meorum de quibus expreſſe prohi/
bui ne tãgerentur ab eis. Unde ter
ror valde te debet inuadere vna
cum alijs amicis meis quandocũqʒ
ñominari ſentis vituperoſam huiuſ/
modi colligationem: atqʒ deteſtabi
lem lingua tua narrare: non ſufficit
quantuʒ illam abhominor. Et q̄ vi
detur etiam eſſe deterius: quia cuʒ
clamide defectuum miniſtroꝝ meo
rum ſe defendere volunt: ⁊ eorum
culpas nec aduertere videntur: q̄
nulla clamis: ante meos oculos ali
quid abſcondere poteſt quin aper/
te videam omnia. Coraʒ oculo crea
ture quandoqʒ poteſt aliquid abſcõ
di mihi vero nunq̃: quia non ſoluʒ
preſentia video veruметiaʒ omnia
preterita: ⁊ futura cognoſco. Ego di
lexi vos ⁊ agnoui plusq̃ ceteris. Et
hec eſt vna de cauſis quare miſera/
biles homines inuit[illegible] preſenti ſe nõ
corrigunt: quoniam in veritate cuʒ
lumine viue fidei non exiſtimant a

me viderit: quia ſi veraciter: ita cre/
derent: ⁊ ꝙ omnis culpa punietur
⁊ omne bonum a me remunerabi/
tur: vt in alio loco tibi dixi procul/
dubio: non ita multiplicarent offen
ſas: immo potius iaꝫ factas contra
me ſollicite corrigerent: ⁊ humiliter
a me miſericordiam expoſcerent: ⁊
ego mediante ſanguine filij mei mi
ſericordiam eis impenderem. Sed
ipſi ſunt velut obſtinati: ⁊ a bonita
te mea reprobati: ⁊ in ruinam vlti/
mam inciderunt priuati lumine ꝓ
pter eorum defectus: ⁊ tanquaꝫ om
nino ceci ſunt effecti: ſanguinis vni
geniti mei perſecutores. Que perſe
cutio fieri non debet ex aliquo defe
ctu qui videretur: vel eſſet in mini/
ſtris eiuſdem pretioſi ſanguinis.

Breuis repetitio ſuper predictis
de eccleſia ⁊ miniſtris eius.
Capi. cxviij.

ALiqua tibi narraui cariſſima
filia de reuerētia que fieri de/
bet vnctis meis non obſtantibꝰ qui
buſcunqꝫ defectibus eorum: quoni
am illa reuerentia non fit: neqꝫ fie/
ri debet intuitu ſolummodo ipſorū
ſed propter auctoritatem quam eis
exhibui. Et quoniam ex defectibus
eorum ſacramenti miniſterium: nec
minui: nec diuidi poteſt ipſa reuerē
tia circa eos [illegible]cere non debet in/
tuitu theſauri pretioſi ſanguinis.
Faciendo autem oppoſitum oſten/
dit [illegible] paruā ſcintillam in com/
paratione magne diſplicentie quaꝫ
inde percipio: ⁊ ꝙ grauiter offen/
dunt. Et quantum habeo moleſtaꝫ
colligationem factam: ⁊ ꝙ quotti/
die iſti faciunt in ſeruitium diaboli
contra me cum perſecutione pretio
ſi ſanguinis vnigentti filij mei: vt
āplius amariſſime doleas. Iſte quē
in preſenti narraui tibi eſt vnus de
fectus particularis ex perſecutione
facta contra ſanctam eccleſiaꝫ: ⁊ ita
tibi dico generaliter de religione
chriſtiana: quoniam omnes in pec/
cato mortali conſiſtentes vita gra/
tie ſe priuant atqꝫ ſanguineꝫ precio
ſum vilipendunt: hoc valde mihi
diſplicet. Sed valde maioreꝫ diſpli/
centiaꝫ habeo de ſupra memoratis
qui ligati ſunt: ita dirrecte contra
me.

De excellentia ⁊ virtutibus mi/
niſtrorum ſanctorum: ⁊ quomodo
conditionem habent ſolis: ⁊ de ip/
ſorum correptione circa ſubditos.
Capi. cxix.

NUnc vt in [illegible] liqua le
refrigeri [illegible] e miti
gabo dolorem [illegible] nebras
iſtorum [illegible] ſubditorum
c[illegible]ta ſancta: ⁊ odorifera mini
[illegible]rum meorum de quibus tibi di
xi ꝙ habebant conditionem ſolis.
Itaqꝫ cum odore virtutum ipſoruꝫ
factorem poteris in preſenti mitiga
re: atqꝫ ſimilimodo cum luce tene/
bre ceſſabunt ac etiam cum iſta
luce melius intelligere poteris
tenebras vitiorum que regnant
in miniſtris meis. Igitur oculum

intellectus aperias ꝛ videbis i me
iuſtitie ſole glorioſos miniſtros qui
cum adminiſtrarent verum ſolem
conditionez induerunt ſolis: vt ego
tibi recitaui de petro principe cete
rorum apoſtolorum qui claues ab
vnigenito filio meo regni celorum
accepit ita tibi dico de alijs qui lu/
men in hoc viridario ſancte matris
eccleſie miniſtrauerunt vz corpus
atqꝫ ſanguinem vnigeniti filij mei
veri ſolis vniti mihi: nec a me quo/
quomodo diuiſi: vt eſt tibi ſupradi/
ctuz. Et omnia ſacramenta eccleſie
ſancte que quidem omnia valent: ꝛ
vitam exhibent in virtute pretioſi
ſanguinis in diuerſis gradibus: vt a
ſpirituſancto ſunt ordinati miniſtri
cum quo miniſtrauerunt: cuz lumi
ne gratie quod extraxerunt ab iſto
vero lumine. Sed iſtud amabile lu
men eſt ſolum. Non enim poteſt eē
ſolum gratie lumen neqꝫ poteſt eſſe
diuiſum. Itaqꝫ totum habetur ſiue
nihil. I[illegible]ſiſtit in peccato mor
tali pri[illegible]llico lumine gra/
tie. Q[illegible]am habet eſt il/
lumin[illegible] intellectus in
agnoſce[illegible]atiam eidedi
ꝛ virtutem que conſeruat gratiam
Et in ipſo lumine peccati miſe[illegible]m
agnoſcit atqꝫ cauſam ipſius vz [illegible]
rem proprium ſenſitiuum: ideo mo-
uetur ad odium contra illuz. Et ex
hoc odio proprij amoris in affectu
ſuo recipit calorem mee diuine cari
tatis. Affectus illico ſequitur intel/
lectum: vnde recipit ab iſto glorio/
ſo lumine calorem ſectando doctri/
naz vtiliſſime mee veritatis. Qui

re memoria repletur indilate recor
datione beneficij ſanguinis. Itaqꝫ
cernis ꝙ lumen hoc haberi nequit
abſqꝫ calore pariter ꝛ colore: quoni/
am hec tria vnum ſunt ex vnione p
fecta. Et ita nemo haber̃ poteſt vnā
anime potentiam ordinatam ad re
cipiendum in ſe me verꝫ ſolem quin
omnes tres ordiñate ſint ꝛ in nomi
ne meo congregate. Cum enim ocu
lus intellectus cum lumine fidei cō
ſurgit vltra cōmune lumen ꝛ aſpe/
ctum ſupranaturalem ad ſe ſpecu/
landum in me affectus eum indila
te ſequit̃ amando que vidit ꝛ agno
uit intellectus: ꝛ ipſo facto memo/
ria repletur his que diligit affectus
Et ita diſpoſite potētie talis anime
participant ꝛ habent me ſolem ve/
rū: ꝛ illuminantur in potentia mea
ꝛ ſapientia vnigeniti filij mei ꝛ iſta
ſuccenſa clementia ſpirituſſancti.
Vides ergo ꝙ iſti miniſtri mei fide
les aſſumpſerunt conditionez ſolis
quia vz induti cuz plenis potentijs
animarum eorum de me vero ſole
more ſolis agunt. Sol quippe cale/
facit ꝛ illuminat ꝛ cum calore ſuo
terram geminare facit. Ita faciunt
iſti dulces electi: ꝛ vncti miſtri mei
quos in corpore miſtico ſancte ma/
tris eccleſie collocaui adminiſtran/
dum corpus ꝛ ſanguinem vnigeni
ti filij mei cuz alijs eccleſie ſacramē
tis que vitaz habe[illegible] ex virtute ſan
guinis virtuoſe miniſtrauerūt illa
mentaliter ꝛ actualiter. [illegible]tali/
ter vz illuſtrando corpus m[illegible] cum
eccleſie ſancte lumine ſcientie ſupra
naturalis cum colore ſancte vite ſe/

quentes yeſu chriſti filij mei doctri
nam colorem quoq; miniſtrauerūt
ardentiſſime caritatis. Unde cum
calore ſuo caritatiuo germinare fa/
ciebant animas que ſteriles erant
eas illuminādo lumine ſcientie pa/
riter ⁊ eorum vita ſancta: ⁊ ordina/
ta tenebras expellebant infidelita/
tis atq; mortalium peccatorum or
dināntes vitam eorum qui viue/
bant inordinate cū frigiditate mē
tis ex priuatione caritatis: ⁊ in te/
nebris peccatorum. Igitur aperte
cognoſcere potes q̄ ipſi ſunt veluti
ſol ex eo q̄ ſolis conditionē aſſum/
pſerunt a me vero ſole: quoniam ex
amoris affectu ſunt quaſi vnū me
cum effecti: ⁊ ego cum eis. Quili/
bet iuxta gradum ſuum: vt eum ele
gi lumen exhibuit in eccleſia ſan/
cta. Petrus cum predicatione mi/
raculis ⁊ doctrina poſtremo cum p
prio ſanguine. Gregorius cum ſci/
entia ſacram paginam exponen/
do: ⁊ cum vite ſancte ſpeculo. Silue
ſter vero contra iudeos: ⁊ infideles
ante Conſtantinum imperatorem
cum efficaciſſima diſputatione fi/
dem chriſtianam approbando ver/
bis atq; factis: vt ego ſibi virtutem
adminiſtraui. Si conſideres Augu
ſtinum. Hieronimum atq; glorio/
ſum Thomam de acquino: ⁊ alios
quamplurimos videbis quanto lu
mine ſponſam iſtam illuſtrauerunt
veluti: illuminaria ſplendentia ſu/
per cādelabro collocata errores ex/
tirpauerunt: ⁊ obcecatas animas il
luminauerunt cum humilitate per
fecta veluti famelici ſalutis anima
rum: ⁊ honoris mei manducantes
iſtum cibum ingenti dilectione ſu/
per menſa ſanctiſſime crucis. Mar/
tires vero ſanguine proprio dilata/
uerunt veram ⁊ ſalutiferam fidem
qui ſanguis iactabat odorem in cō
ſpectu meo: ⁊ cum odore ſanguinis
atq; virtutum: ⁊ lumine ſcientie ſan
ctificabant in iſta ſponſa fetorem in
fidelitatis expurgando: ⁊ animas
in tenebris aſſuctas illuminando:
quia lumen vere fidei reducebat in
eis. Prelati quoq; ī ſtatu prelatio
nis a vicario meo in terra conſtitu
ti mihi cum ſancta: ⁊ honeſta vita
ſacrificium iuſtitie faciebant. Mar
garita quoq; iuſtitie cum humili/
tate vera: ⁊ ardentiſſima caritate
cum ſalutifero lumine diſcretionis
in eis atq; ſubditis eorum apertiſ/
ſime relucebat. In ſe principaliter
iuſte mihi debitum exhibebant: vi
delicet nomini meo reddendo glo/
riam ⁊ honorem. Sibi vero redde/
bant odium ⁊ diſplicentiā proprie
ſenſualitatis contemnendo vitia: ⁊
amplectendo virtutes vna cum ca
ritate mea pariter ⁊ proximi ſui cū
humilitate conculcabant ſuperbi/
am. Et ad menſam altaris accede/
bant veluti angeli cū puritate cor
poris: ⁊ anime cum ſinceritate men
tis offerendo mihi ſacrificiū in for
nace vere caritatis exuſti. Et quia
prius de ſemetipſis iuſtitiam ege/
rant ideo de ſubditis etiam iuſtiti/
am agebant volentes ⁊ inducentes
eos virtuoſe viuere corripiētes trāſ
greſſores abſq; timore ſeruili nō at/
tendentes ad ſemetipſos: immo ſo/

ium ad honorem meum: ⁊ ſalutem
animarum. Ipſi tanquam boni pa
ſtores imitabantur: paſtorem opti/
mum: videlicet yeſum chriſtuz vni
genitum meum quez vobis aſſigna
ui: vt ipſe gubernaret: ⁊ aleret vos
omnes ⁊ vitā ꝓ vobis exponeret. Iſti
vere ſunt imitati veſtigia ſua. Ideo
correxerunt: ⁊ nō permiſerunt mē/
bra languētia putreſcere: videlicet
non corrigendo. imo caritatiue: cuz
benignitatis vnguēto ſiue cū ignis
aſperitate plagam incidendo culpe
ſicuti ſancta diſcretio videbat expe
dire fortiter arguendo atq̄ diſci pli
nando plus: vel minus iuxta defe/
ctus exigentiam. Et pro tali repre/
henſione ſiue correptione: vel etiaz
pro veritate ſalubri profitēda mor
tem ſui corporis vilipendebant: iſti
quidem erant ortulani veri qui ſol/
licite cū ſancto zelo atq̄ timore vel
ſpinas peccatoruz euellebant plan
tando virtutuz odoriferas in eccle/
ſia ſancta planctas: vnde ſubditi vi
uebant virtuoſe cum ſancto timore
quottidie creſcentes veluti odoriſe
ri flores i corpore miſtico ſancte ma
tris eccleſie. Quare corrigebāt abſ/
q̄ timore ſeruili: q2 penitus erant
illo priuati. Nam in eis aberat ve/
nenoſa culpa peccati: ⁊ ideo cum iu
ſtitia ſancta viuebant arguendo vi
riliter abſq̄ timore quocunq̄. Hec
ē illa margarita que valde lucebat
in eis que lumen exhibebat: ⁊ pacē
in ſubditorum mentibus: vnde cuz
ſancto timore perſiſtebant in vnita
te cordium. Unde certiſſime noue/
ris: quia nihil aliud eſt in cauſa ta/
lium tenebrarum atq̄ diuiſionum
in mundo inter ſeculares clericos
atq̄ religioſos: ⁊ eccleſie ſancte pa/
ſtores: niſi quia iuſtitie lumen om/
nino defecit: ⁊ iniuſtitia tenebroſa
preualuit. Nullus in vita preſenti
ſtatus in lege ciuili ſiue diuina con
ſeruari poteſt ī ſtatu gratia ſine ſan
cta iuſtitia. Quoniaz accidit ei qui
non corripit: nec corripitur veluti
membro quod incipit in ſe putreſce
re: quia ſi medicus iners ⁊ inſipi/
ens ibi ſolūmodo ſupponat vnguē
tum: ⁊ non vtatur opportuno cau/
terio plagaz incidendo corpus vni
uerſuz inficitur atq̄ putreſcit. Ita
prelato contingit: vel alijs dominis
qui ſi videndo membra ſubditoruz
eſſe corrupta propter fetorem pec/
cati mortalis apponunt ſolum vn/
guentum blanditiarum ⁊ adulatio
nuz abſq̄ debita reprehenſione nul
lo tempore liberabūtur: ſed ex hoc
inficientur alia membra que vici/
na ſunt i ipſo corpore: videlicet ſub
eodem paſtore. Si vero fuerit ido/
neus: ⁊ expertus medicus anima/
rum illaruz: vt erant iſti glorioſi pa
ſtores vna cum vnguento reprehen
ſionis ignem adhibebit. Et ſi mem/
brum huiuſmodi penitus obſtina/
tuz eſſet in malo precidet illud a cō
gregatione ſeparando ne corrum/
pat alia membra putredine pecca/
torum: ipſi tamen non ita hodie fa
ciunt: imo videre diſſimulant. Sed

nunquid ignoſcantur: hoc eſt quia radix amoris priuati viuit in eis: vnde peruerſum timorem ſeruilem extrahunt. Nam ex timore perdendi ſtatum prelature ſiue tempora/lia quedam non corrigunt. Sed velut excecati faciunt: ideo non agnoſcunt quomodo ſtatus in ſe conſer/uatur. Qd ſi cognoſcerent quomo/do bene conſeruatur cum iuſtitia ſancta manutenerent eam. Sed qz lumine vero priuati ſunt: neqꝫ videre: neqꝫ intelligere queunt: ⁊ exiſti/mant eum ex iniuſtitia conſeruare non arguendo ſubditorum iniqui/tates ipſi vero decipiuntur a pro/pria paſſiõe ſenſitiua: ⁊ ab ambitio/ne prelature ſiue dominij: ⁊ iſti non arguunt: neqꝫ corrigunt eo qz ſunt eiſdem defectibus: vel maioribus infecti. Scientes ergo ſe culpabi/les audaciam atqꝫ confidentiam ammittunt arguendi ceteros: inhibiti atqꝫ ligati a ſeruili timore ſe videre diſſimulant. Et ſi quandoqꝫ vident aperta quedam arguere ſiue diſciplinare negligunt: imo ſe blandis verbis obligari permittunt in/teruenientibus exenijs ⁊ oblationibus: vnde poſtmodum in ipſorum malorum excuſationes ad inueni/re conantur: vt ipſos in nullo puni/re: vel arguere debeant. In iſtis impletur illud euangelicum a mea veritate prolatum: ipſi ceci ſunt atqꝫ cecorum duces: ⁊ ſi cecus a ceco ducatur ambo in foueam cadunt. Nõ ita fecerunt illi qui preceſſerũt: vel faciunt etiam aliqui moderno tempore conſiſtentes veri duces: ⁊ ama/biles miniſtri mei de quibus tibi dixi qꝫ habebant in ſe proprietatem ſolis atqꝫ conditionem qui vere ſe veluti ſol habent. Non inueniũtur in eis tenebre peccatorum: vel ignorantie: quia ſequuntur in veritate doctrinam vnigeniti filij mei: neqꝫ tepidi ſunt eo qꝫ exuſti ſunt: ⁊ iugi/ter exuriuntur in fornace mee diuine caritatis. Et veluti contempto/res diuitiarum prelationum: atqꝫ dignitatum vite preſentis abſqꝫ ti/more quocũqꝫ corrigunt audacter. Nam ille qui prelationem ſiue do/minium appetere non vult ãmittere nullomodo metuit. Ideo viriliter arguunt iſti. quoniã immunis: a culpa reperitur eorum conſcien/tia Quare precioſa margarita: iu/ſtitie tenebroſa non erat in ipſis miniſtris meis fidelibus: immo luci/da: amplexabantur inſuper auide paupertatem voluntariam: ⁊ vili/tatem propriam cum humilitate ꝓfunda. Ideo paruipendebant irri/ſiones cõtumelias detractiones hominum iniurias obprobria penas atqꝫ tormenta quorumcunqꝫ perſe/cutorum. Omnia cum inuincibili patientia tollerabant amore mei: tanqꝫ angeli terreſtres: immo plus qꝫ angeli non ex natura: ſed ex gra/tioſo miniſterio ſuper naturam eis a bonitate mea cõmiſſo: vꝫ miniſtrãdi corpus ⁊ ſanguinem vnigeniti filij mei. Et vere miniſtri mei tales angeli ſunt eo: quia ſicut angelus a me veſtre cuſtodie deputatus

inſpirat in mentibus veſtris inſpi/
rationes bonas atq; ſanctas: ita fa/
ciebant ipſi ⁊ hodie facere tenentur
eo quia deputati ſunt ad veſtram
cuſtodiam. Ideo iugiter habebant
oculum in ſubditos eorum veluti
veri cuſtodes inſpirantes in eorum
animabus inſpirationes bonas ⁊
ſanctas cum exemplari vita ⁊ vir/
tuoſa pro eis offerentes amoroſa: ⁊
dulcia deſideria in conſpectu meo
cum humili oratione continua. Ita
q; vides ꝙ ſunt angeli collocati ſu/
per candelabro velut accenſe lucer
ne in corpore miſtico ſancte matris
eccleſie ab ignita caritate mea pro
veſtra ſalubri cuſtodia: vt in cecita
te veſtra ducem habeatis: vt vos in
veritatis atq; ſalutis via dirigant
Ipſi miniſtri mei cum humilitate
magna: ⁊ exemplari conuerſabatur
cum ſubditis eorum ipſos caritati/
ue gubernando cum viua fide pa/
riter ⁊ firma ſpe minime dubitabant
ne ſibi ſiue ſubditis: iſta temporalia
deficerent. Ideo pauperibus ha/
bundantiſſime diſtribuebant eccle
ſie ſibi commiſſe ſubſtantiam: ⁊ be/
ne ſeruabant: ⁊ opere perficiebant
illud ad quod erant obligati diſtri/
buẽdo: videlicet in neceſſitate pau/
perum eccleſie ſubſtantiam tempo/
ralem. Ipſi depoſita facere vitabãt
itaq; poſt vitam eorum non inue/
niebantur eis aliqua depoſita: im/
mo poſt mortem aliquorum debita
plurima reperiebantur contracta
pro neceſſitatibus pauperum cari/
tatiue ſubleuandis. Et hoc occurre
bat ex excellentia caritatis eorum
que procedebat a vera ſpe quam in
prouidentia mea collocauerant.
Nam erant proculdubio timore ſer
uili priuati: ⁊ ideo minime timebãt
eis aliqua neceſſaria debere quo/
quomodo deficere ſiue temporalia.
Hoc eſt vtiq; ſignum quod aperte
demonſtrat hominem in me collo/
caſſe ſpem: ⁊ non in ſe: quando vz ti/
more ſeruili non timet. Sed illi qui
ſperant in ſe ſunt illi qui timent ⁊
expaueſcunt ex vmbra propria me/
tuentes: atq; dubitantes ne celum
vna cum terra deficiat eis. Cum
iſto timore atq; peruerſa ſpe quam
habent in modica prudentia ſua tã
tam infelicem ⁊ miſerabilem ſollici
tudinem aſſumunt in acquirendo
atq; conſeruando res iſtas exterio/
res ꝙ videtur ipſos omnino poſter
gare ſpiritualia: ⁊ vix inuenit quis
ad hec attendat. Sed ipſi miſerabi
les infelices atq; ſuperbi non atten
dunt: neq; conſiderant: ꝙ ego ſum
ille qui prouideo que ſunt neceſſa/
ria anime ſimul ⁊ corpori veſtro q̃
uis cum illa menſura qua ſperatis
in me cuz ea remetietur vobis pru
dẽtia mea: neq; miſeri atq; preſum/
ptuoſi attendunt: ꝙ ego ſuz ille qui
ſum ipſi vero non ſunt. Eſſe nanq;
ſuum a mea bonitate acceperunt:
⁊ omnem gratiaz ſuper hoc eſſe ſun
datam. Et ideo ſuperuacue laborat
⁊ inuanum laborat ille qui cuſto/
dit ciuitatem: niſi cuſtodiatur a
me. Stulto labore fatigatur omnis
qui ſe putat illam ſua vigilia ſine ſo
licitudine poſſe defendere: quoniaz
ego ſum ille ſolus qui cuſtodio. Ta

men a vobis exigo: ꝙ hoc eſſe vobis
a me conceſſum: ⁊ alias gratias in
ipſo: ⁊ ſuper ipſo fundatas exercea/
tis virtuoſe viuendo cum arbitrio
libero dum tempus habetis: ⁊ lumē
rationis quod ego vobis exhibui:
quia creaui vos abſq; vobis: ſed nō
decreui ſaluare vos abſq; vobis.
Uos quippe dilexi anteq̄ eētis. Et
hoc videtur ⁊ aperte cognouerunt
iſti dilecti mei: ⁊ ideo me dilexerunt
ineffabiliter. Et propter affectuo/
ſum amorem quo me diligebant:
ita fiducialiter in me ſperabant: ⁊
nunquam in aliquo dubitabant ſi/
ue metuebāt. Unde ſiluester diſpu/
tando coram imperatore conſtanti
no contra illos duodecim iudeos in
preſentia magne multitudinis in
maxima conſtantia perſeuerabat:
cum fide viua credens: ⁊ exiſtimās
quia me ſecum exiſtente nullus ei
nocere poterat: ⁊ ideo nullum time
re debebat. Et ita ceteri mei ſerui fi
deles omni timore ſeruili depoſito
conſtanter in omnibus agebant:
quia ſoli non erant: immo bene ſo/
ciati: quoniam in dilectione carita/
tis exiſtentes in me ſtabāt. Et a me
lumen ſapientie vnigeniti filij mei
recipiebant. A me vero potentiam
habebant: vnde fortes erant cōtra
principes atq; mundi thirannos.
A me quoq; recipiebant ignem ſan
cti ſpiritus in quo percipiebāt eiuſ/
dem clementiam ⁊ amorem igni/
tum. Hic amor eſt aſſociatus cum
lumine fidei cum firma ſpe: cum in
uincibili fortitudine cum pace ve/
ra ⁊ longa perſeuerantia: videlicet
vſq; ad vltimum finē mortis. Itaq;
vides aperte ꝙ ſoli non erant: im/
mo ſociati: ⁊ ideo nullo modo me/
tuebant. Solus ille qui ſe ſolum vi/
det ⁊ attendit: in ſe ſolummodo ſpe
rans caritatis amore priuatus eſt
ille qui timet: ⁊ quecunq; parua res
incutit ei timorem ex eo quia ſolus
eſt priuatus ex defectu ſuo me qui
ſūmam ſecuritatem anime tribuo
me per affectum amoris in verita/
te poſſidenti: hoc experientia cogno
ſcebant hi glorioſi dilecti mei: quia
nihil animabus eorum obeſſe pote
rat: immo potius ipſi nocebant ho/
minibus: ⁊ demonibus qui frequen
tiſſime ligati permanebant ex vir/
tuoſa potentia quam ego ſuper eos
ex bonitate mea conceſſeram. Et
hoc erat ꝙ correſpondere volebam
fidei ſpei atq; dilectioni quam ha/
bebant in me. lingua tua faciliter
enarrare non poſſet virtutes iſto/
rum: nec oculus intellectus aſpice/
re fructum quem in vita durabili
recipiunt. Et ita recipient omnes
qui realiter veſtigia ſequentur eo/
rum. Ipſi permanent in conſpectu
meo veluti precioſi lapides: quia la
bores eorum valde libenter acce/
ptaui: ⁊ lumen quo corpus miſtē/
cum eccleſie ſancte cum odore vir/
tutis illuſtrauerunt. Et ipſos in vi/
ta durabili digniſſime collocaui:
vbi recipiunt beatitudinem: ⁊ glo/
riam inextimabilem in viſione mea
quoniam ipſi prebuerunt exemplū
ſancte ⁊ honeſte vite: ⁊ cum lumi/
ne virtuoſe miniſtrauerunt illud
verum ⁊ eternum lumen: videlicet

corpus ⁊ ſanguinem vnigeniti filij
mei: atqꝫ cetera ſacramēta. Et ideo
valde ſingulariter a me diliguntur
⁊ honorantur: tamen ex dignitate
quam eis ita gratioſe cōmiſſi: quia
ſunt vncti atqꝫ miniſtri mei fideles
tum etiam: quia theſaurum quem
eis in manu poſui non abſconderūt
in terra per negligentiaꝫ atqꝫ igno
rantiam: ſed a me receepiſſe cogno/
uerunt: ⁊ cum ad lucrum expoſue/
runt cum fideli ſollicitudine humi/
litate profunda: ⁊ alijs virtutibus
veris atqꝫ realibus. Et quoniā ego
in ſalutem animarum eos in tanta
collocauera m excellentia nunquaꝫ
ocioſe pertranſibant: immo veluti
boni paſtores ingenti ſollicitudine
reducebant oberrātes oues ad oui
le ſalubre ſancte matris eccleſie.
Quare per amoris affectum: ⁊ ani/
marum ſalutem veluti famelici
morti ſemetipſos exponebant: vt
eas abſtraherent de manu diaboli.
Ipſi quandoqꝫ ſe ſimulabant infir
mos cum infirmis. Aliquando nā/
que ne peccator ex deſperatione cō
funderetur: ⁊ vt apertius: atqꝫ ma
iori fiducia ſuam egritudinem in
confeſſione propalarent dicendo cū
intentiōe ſancta ſimulabāt. Et ego
ſum infirmus. Salubriter ergo no/
uerant flere cum flentibus: ⁊ gau/
dere cum gaudentibus: ⁊ pruden/
ter exhibebant: vnicuiqꝫ cibum ſue
ſaluti neceſſarium: ⁊ vtilem: videli/
cet conſeruando bonos quoruꝫ vir/
tute gaudebant: quoniam ex inui/
dia nullo modo tabeſcebant: im/
mo dilatati multum in affectu ſin/
cere caritatis omnium proximoruꝫ
eorum: ⁊ precipue ſubditorum ſuo/
rum. Peccatores autem a pecca/
tis ſuis extrahere ſollicite ſattage/
bant eis affectuoſe prudenter atqꝫ
caritatiua compaſſione condeſcen/
dentes: ⁊ in corpore penitentiali fre
quenter in animo maiorem amari/
tudinem imponentes habebant q̄
illi quibus imponebatur. Et aliquā
do plures erant qui penitentiam in
iunctam: vnā cum peccatoribꝰ illis
agebant: ⁊ precipue cum percepiſ/
ſent huiuſmodi penitentiam eis ex
titiſſe moleſtam vel valde grauem
vnde frequenter ex hoc actu carita
tiuo difficultas aſpera vertebatur
in dulcem atqꝫ gratam. Iſti fideles
miniſtri mei dilecti cum eſſent i ſta
tu prelature ſe ſubditos exhibebāt
ex humilitate: ⁊ cum eſſent in eccle
ſia domini ſe faciebant infimos at/
qꝫ ſubditorum ſeruos exiſtentes in
virtute ſani: atqꝫ robuſti ex carita/
te ſe ſimulabant infirmos: ⁊ imbe/
cilles. Cum ſimplicibus erant: ⁊ ip
ſi ſimplices cum paruis parui: ⁊ ita
cum hominibus humiliter: atqꝫ ca/
ritatiue ſalubriter conuerſari noue
rant vnicuiqꝫ cibum vtilem anime
ſue miniſtrādo. Horū ſ₃o quid erat
in cauſa? Proculdubio fames: atqꝫ
deſiderium quod habebant ad ho
norem meum atqꝫ ſalutem animo

rum:ꝛ ita velociſſime currebant ad
manducandum huiuſmodi cibum
in menſa glorioſe crucis nulluʒ om
nino recuſando laborem. Sed velu
ti zelatores igniferi ſalutis anima/
rum: atq ſalutifere fidei dilatatio/
nis:ꝛ exaltationis immergebant ſe
metipſos inter ſpinas multaruʒ tri
bulationum:ꝛ cum inuicta pacien
tia pericula mūdi tollerabant. Iu/
giter offerentes in conſpectu meo i
cenſum affectuoſi:ꝛ anxij deſiderij:
cuʒ oratione continua: ꝛ humili at
q ſudoribus lachrimoſis: ꝛ ſic vn/
gebant proximi ſui plagas. Pla/
gas inq culpe mortalium peccato/
rum: vnde perfectam ſanctitatem
ipſi ſubditi aſſequi poterant ſi cum
humilitate cordis huiuſmodi reci/
piebant vnguentum.

Capituli repeticio in ſumma de
reuerentia que ſacerdotibus reddi
debet ſiue bonis ſiue malis.
Capi.cxx.

Nunc o cariſſima filia demon
ſtraui tibi ſcintillam paruaʒ
de ipſorum excellentia ſcintillaʒ vo
co reſpectu eius quod eſt. Tibi nar
rādo pauca de dignitate in qua ip/
ſos collocaui: quoniam eos elegi at/
que meos eſſe feci miniſtros. Et in/
tuitu dignitatis iſtius: ꝛ auctorita/
tis quam eis exhibui nolebam: ſed
neq volo ꝙ propter aliquem defe/
ctum ipſorum ſecularis aliquis eos
aliquo modo puniat ꝛ ipſos iniurio
ſe tangentes: vel punientes me val/
de grauiter offendunt: imo volo ꝙ
eos habeant in debita reuerentia.
Non quidem eos intuitu ſui ſicut
iam dixi: ſed intuitu mei: videlicet
propter auctoritatem eis a me con/
ceſſam. Unde reuerentia talis nul/
lo tempore minui debet quamuis in
eis minueretur virtus. Ipſos quip/
pe tibi poſui narrando veluti mini
ſtratores veri ſolis: videlicet corpo
ris ꝛ ſanguinis vnigeniti filij mei:ꝛ
aliorum eccleſie ſacramentoꝝ. Iſta
dignitas contingit atq pertinet bo
nis: atq malis:ꝛ ad quemlibet ipſo
rum illam miniſtrare pertinet: vt
iam dixi ſuperius. Dixi tibi ꝙ mini
ſtri mei perfecti ſolis conditionem
habent: ꝛ ſic eſt illuminantes: atq
calefacientes ex caritatis ardore ꝓ
ximos eorum:ꝛ cum iſto calore fru/
ctificabant: atq germinare facie/
bant virtutes in omnibus eorum
ſubditorum. Etiam tibi dixi: quia
ſunt angeli vobis aſſignati per me
pro tuta cuſtodia veſtra: vt bonam
de vobis diligentiam habeant: atq
ſanctas inſpirationes in cordibus
veſtris intromittant mediantibus
oratiōibus ſuis atq ſalutari doctri
na:ꝛ exemplo virtuoſe vite. Sollici
te quoq miniſtrēt vobis eccleſie ſa/
cramenta prout angelus agit qui
vos a malo cuſtodit vobiſque ſer/
uit:ꝛ bonas inſpirationes in men/
te veſtra inſpirat. Itaque cernis

ꝙ vltra dignitatem quam eis ego conceſſi cum ornamento virtutum ſicut de talibus tibi narraui: ⁊ vt omnes obligantur eſſe quantum ipſi digni ſunt a vobis amari: ⁊ in q̃ta reuerentia debent a vobis haberi: quoniam ipſi dilecti filij ſunt ⁊ veluti ſol in corpore miſtico eccleſie ſancte poſiti propter virtutes eorum. Nam omnis homo virtuoſus dignus eſt amari: ſed multo fortius iſti propter miniſterium in eorum manibus a me poſitum. Quare virtutis intuitu ac propter huiuſmodi ſacramenti dignitatem eos amare debetis. Eorum vero qui miſerabiliter viuunt odire defectus obligamini. Non tamen eorum iudices eſſe debetis: quia nolo ⁊ omnino ꝓhibeo: quia chriſti mei ſunt. Ideo debetis amare atq; reuereri penitus auctoritatem eis a me conceſſam. Vos optime noſtis: quia ſi quidam immundus ⁊ male indutus vobis adduceret aliquem precioſum theſaurum de quo vitam cõtinue traheretis vos amore theſauri: ⁊ domini mittẽtis odio nullo modo portitorem haberetis non obſtãte ꝙ eſſet in ſe laceratus: ⁊ immundus. Immundicia quippe bene diſpliceret vobis atq; conaremini ꝙ ab immũdicia purgaretur: ⁊ indueretur amore domini. Igitur ita facere debetis ex debito ſecundum ordinem affectuoſe caritatis: ⁊ ita nolo vos agere circa tales miniſtros meos quando ſunt inordinati qui cum immundicia vitiorum atq; lacerati per ſeparationem vere caritatis vobis adducunt ingentes theſauros videlicet eccleſie ſancte veneranda ſacramenta que vobis vitam gratie conferunt indubitanter vobis illa digne ſumentibus. Ergo non obſtantibus illorum vicijs atque defectibus amore mei mittentis ⁊ amore vite gratie quam a magno theſauro recipitis qui ab eorũ manibus vobis ĩ eccleſia ſancta miniſtratur: videlicet vnigeniti filij corpus ⁊ ſanguis vniti cum diuina mea natura reuerenter acceptare eos debetis. Odio quidem habeatis eorum vicia cum diſplicentia magna: ſ; iuxta poſſe conemini caritatis affectu: ⁊ oratione ſancta illos adiuuando induere: ac indumenta ipſorum abluere lachrimis ⁊ eos offeratis cum ſancto deſiderio in conſpectu mee diuine maieſtatis vt illos induam ex bonitate mea veſtimento caritatis. Vos aperte ſcitis ꝙ volo eis libenter impendere gratiam inquantum ipſi diſponant ſe ad accipiendum illã: ⁊ vos ad intercedendum pro eis: quia ꝑculdubio non eſt mee voluntatis: vt ipſi miniſtrent vobis: ⁊ alijs in vita preſenti ſolem in tenebris: neque ꝙ ipſi nudati ſint veſtimento virtutum: ⁊ immundi viuant inhoneſte: immo poſui eos dando vobis in exemplum virtutum: vt ſint velut angeli terreſtres: ⁊ velut ſol mentes peccatorum illuminando. Si vero tales eſſe renuunt oportet vos orare pro eis: ⁊ non eos. iudicare: iudicium vero mihi reſeruare. Ego autem orationibus veſtris in

tercedentibus impendam eis miſe/
ricordiam habundantiſſime ſi reci/
pere ſe diſponent ſi vero vitam ſu/
aʒ corrigere neglexerint in vita ſua
dignitas eis: ita gratioſe conceſſa re
dundabit eis in ruinam. Et a me ſū
mo iudice cuʒ improperio maximō
in mortis extremitate niſi realiter
⁊ viua fide recurſum habeant ad
miſericordie mee latitudinem in/
eſtimabilem velut obſtinati diri/
genter ad ignem eternum.

De defectibus ⁊ vita reproba ſa/
cerdotum ⁊ miniſtrorum iniquo/
rum. Capi. cxxi.

Nunc autem filia dilectiſſima
vt tu ⁊ alij ſerui mei materi/
am habeatis ampliorem offerendi
pro illis ante me continuas ⁊ humi
les orationes volo tibi dicendo mō
ſtrare ſceleratam vitam ipſorum.
Quāuis vndecunqꝫ te verteris vi/
debis aperte ſeculares atqꝫ religio
ſos clericos prelatos atqꝫ ſubditos
paruos ⁊ magnos iuuenes: ⁊ anti/
quos: ⁊ in omni manerie gentium
offendere me iugiter omnes enim
culpe putredine mortalium pecca/
torum infecti ſunt. Qui tamen fe/
tor mihi nullo modo nocet: immo
ſolummodo ſibimet offendentibus
Vſqꝫ nunc ego narraui tibi de iu/
ſtis miniſtris meis ⁊ de eorum ex/
cellentia: ⁊ de virtute bonorum tuʒ
ex aliquo refrigerio tue mentis: tuʒ
etiam: vt apertius: ⁊ plenius agno/
ſcas vilitatem atqꝫ miſeriam iſto/
rum: ita miſerabilium: ⁊ videas ꝙ
maiori reprehenſione digni ſunt at
que maiori pena cruciandi. Pro/
ut econuerſo dilecti mei fideles ex
eo ꝙ virtuoſe tractauerūt eis a me
commiſſum theſaurum maiori pre/
mio ⁊ excellentia digni ſunt: ⁊ vt in
cōſpectu meo veluti margarite pre
cioſe conſtituantur: ⁊ ordinentur:
⁊ econuerſo miſerabiles iſti pena cru
deli atqꝫ terribili cruciabuntur im
perpetuum. Attende filia cariſſi/
ma quoniam ipſi principium atqꝫ
fundamentum ſuum fecerunt: ⁊ cō
ſtituerunt in amore proprio: vnde
proceſſit arbor vitande ſuperbie cū
indiſcretionis filio. Quia tanquaʒ
indiſcreti ſibi honorem attribuunt
atqꝫ gloriam magnas prelationes
inquirentes cum delicijs: ⁊ orna/
mento ſui corporis mihi vero red/
dunt vituperium: ⁊ offenſas. Sibi
enim attribuunt illud: ꝙ non eſt eo
rum mihi vero quod non eſt me/
um. Mihi debet attribui gloria: ⁊
honor ſibi autem debent reddere
odium proprie ſenſualitatis cum
vera noticia proprie vilitatis exi/
ſtimando ſe tanto miniſterio pror/
ſus indignos quantum a me gratioſe
receperunt. Ipſi autem oppoſi/
tum operantur. Nam inflati ſuper
bia nullo tempore ſaciantur quot/
tidie rodendo terram diuitiarum:
⁊ deliciarum vite preſentis tena/
ces cupidi: ⁊ auari circa pauperes
vnde propter hanc auariciam at/
qꝫ miſerabilem ſuperbiam ipſorum
que nata fuit ex amore proprio ſen/
ſitiuo curam ōmiſſerunt animaruʒ
⁊ ſolum attendunt ⁊ iugiter vacant

cum ingenti ſollicitudine tempora/
libus: ⁊ exterioribus vanitatibus
omnino quaſi derelinquentes oues
quas ego cōmiſeram eis velut oues
abſque paſtore. Nec eis alimenta
tribuunt: nec eas aliquo modo nu/
triunt: neque ſpiritualiter: neque
etiam temporaliter. Spiritualiter
enim adminiſtrant eccleſiaſtica ſa/
cramenta que nullo modo virtutē
ſuam ammittunt: vel etiam minu/
unt ex aliquo defectu illorum: ne/
que vobis auferri poſſunt. Sed ipſi
non vos alunt orationibus cordia/
libus deuotis: ⁊ humilibus: nec ha/
bent ignitum veſtre ſalutis deſide/
rium: ⁊ famem cum honeſta ſancta
vita. Nec etiam ſubditos paupe/
res alunt corporali cibo ſubuenien
do neceſſitatibus eorum in ſubſtan
cia temporali de qua tibi dixi ꝙ fie
ri debēt tres partes: vna debet eſſe
pro neceſſitatibus eorum: ſecunda
pauperibus errogari: tertia vero in
vtilitatem eccleſie debet expendi.
Sed ipſi faciunt oppoſitum. Quia
non ſolummodo ſubtrahunt a pau
peribus illam partem: quam obli/
gantur eis impendere. Sed ipſi ra/
piunt aliena. Simoniam exercen/
do per inordinatum pecunie deſi/
derium vendendo ſpiritus ſancti
gratiam. Aliquotiens enim accidit
ꝙ aliqui miniſtri: ⁊ infelices indi/
gentibus impendere denegant: il/
lud ꝙ eis valde gratioſe conceſſi: vt
vobis exhibeāt niſi manus implea

tur eis: atque multis exenijs viſi/
tentur. Et tantum ſubditos amant
quantum ad eis aliquam vtilita/
tem habent: ⁊ nō vltra. Eccleſie ſub
ſtantiam expendunt ſolum in orna
tis: atque delicatis veſtibus non vt
honeſti clerici ſiue religioſi ſed velu
ti domini ſiue ſecularis curie domi
celli quottidie ſatagentes pompo/
ſos equos habere ac etiam vaſa plu
rima tam aurea quam argentea cū
curioſis ornamentis in domo tenen
tes: atque poſſidentes ea que tene/
re non debent cum multa vanitate
cordis. Cor etiam ipſorum ex vani/
tate diſſoluta verba loquitur. Et
omne deſiderium eorum eſſe vide/
tur in epulis: atque conuiuijs de vē
tre quodammodo ſibi deum facien
tes inordinate comedentes: ⁊ biben
tes. Et ideo ſubito ruunt in immun
diciam viuendo laſciue. Ve ve ip/
ſorum vite miſerabili: ⁊ infelici: quo
niam illud quod vnigenitus filius
meus acquiſiuit cū graniſſima pe/
na ſuper ligno ſanctiſſime crucis ip
ſi cum meretricibus expendunt. Et
ita dānabiliter ingiter animas de/
uorant: ⁊ occidunt yeſu chriſti ſan/
guine pretioſo redemptas eas di/
uerſimode cum fetenti miſeria corr/
rumpendo: ⁊ de patrimonio: vel he
reditate pauperum filios adulteri
nos alunt: ⁊ ornant. O diabolica
templa ego vos elegi: ⁊ collocaui:
vt in preſenti vita tanquam angeli
terreſtres eſſetis: ⁊ vos eſtis tanquā

encarnati demones:ꝛ ipſorum offi/
cium aſſumpſiſtis. Demones ha/
bent in ſe tenebras quas etiam ali/
is impendunt:ꝛ poſtea cruciata tro
menta miniſtrant. Juxta poſſe ſub
trahunt animas a ſtatu gratie cum
varijs moleſtijs atque temptationi
bus: vt inducant eas ad ſtatuꝫ eter
ne damnationis in peccatis morta
libus inuoluendo. Quamuis nemo
compelli poſſit ad peccatū aliquod
niſi ſponte conſentire velit licet ipſi
demones. Juxta poſſe ſollicite vi/
res apponant. Jta miſerabiles iſti
non digni vocari miniſtri: ſed velu/
ti demones incarnati. Nam ex de/
fectu proprio ſe conformauerūt cū
illorum voluntate diabolica:ꝛ ideo
faciunt officium ipſorum me lumē
verum in tenebris mortalis pecca/
ti miniſtrantes. Et adminiſtrant
oſtendentes abhominabiles tene/
bras inordinate imo ſcelerate vite
ipſorum tam ſubditis quam alijs
hominibus exhibendo materiam
confuſionis: atque ſcandali menti/
bus intuentium eos: ita ſcelerate
viuere. Sunt etiam iſti cauſa mini/
ſtrandi confuſionem atque conſci/
entie penas his quos aliquando
ſubtrahunt a ſtatu gratie:ꝛ a via
veritatis:ꝛ eos ad culpam reducen
do faciunt illos ambulare per viaꝫ
falſitatis ꝛ mendacij. Quanquam
ille qui ſequitur eos non eſt: ex hoc
excuſatus a culpa ſua: quia compe
li nullo modo poteſt ad culpaꝫ pec
cati mortalis ab iſtis demonibus vi
ſibilibus: vel etiam ab inuiſibilibꝰ
abſque proprio conſenſu volunta/
rio. Nullus itaque debet vitam ip/
ſorum immittando reſpicere facien
do mala que faciunt. Sed iuxta mo
nita mee veritatis in euangelio ſan
cto facere debetis ea bona que di/
cunt ex doctrina data vobis in cor/
pore miſtico ſancte matris eccleſie
in ſancta pagina declarata medi/
antibus predicatoribus a ſpiritu
ſancto doctis qui vobis in verita/
te pronunciant verbum meum. Et
illorum vitam:ꝛ opera mala nullo
modo ſequamini: nec eos in aliquo
punire velitis: quia me grauiter
offenderetis. Jllis quoque relinqui
te vitam iniquam:ꝛ pro vobis acci/
pite doctrinam veram atque ſalu/
brem. Punitionem vero mihi ſer/
uate: quoniam ego ſum ille dulcis
eternus deus qui cuncta bona re/
munero:ꝛ omnem offenſam in con/
gruo tempore punio. Non enim il/
lis parcetur ſiue dimittetur in ſuo
tempore debita diſciplina propter
dignitatem eis a me gratioſe con/
ceſſam: videlicet quia miniſtri mei
ſunt effecti. Jmmo iſti punientur
vltra ceteros in maiori miſeria ſi
ſe non correxerint: quia plus a mea
bonitate receperūt. Et iō tāq̄ꝫ ingrati
me totaliter offendētes indubitāter
valde maiori punitione ſunt digni

Itaqꝫ vides eos eſſe velut demones
⁊ econuerſo tibi dixi de meis electis
ꝙ erant angeli terreſtres ⁊ ideo fa
ciebant angelorum officium.

Quomodo ī predictis miniſtris
iniquis iniuſtitia regnat ⁊ precı/
pue non corrigendo ſubditos.
Capitulum. cxxij.

Dixi tibi ꝙ ī electis miniſtris
meis iuſte margarita reful/
gebat nunc vero tibi dico ꝙ iſti mi
ſerabiles: ⁊ infelices in pectore ſuo
geſtant ī iuſtitiā ꝓ fibula que qui/
dem iniuſtitia cum amore proprio
coniungitur atqꝫ connectitur in eis
Nam ex amore proprio comittunt
iniuſtitiam contra ſuas animas ac
etiam erga me cum indiſcretione te
nebroſa: quia mihi non exhibent ho
norem ⁊ gloriam neqꝫ ſibimetipſis
vitam ſanctam ⁊ honeſtam neqꝫ de
ſiderium ſalutis animarum habēt
⁊ virtutum eſuriem. Et ideo com/
mittunt iniuſticiam erga ſubditos
atqꝫ proximos eorum neqꝫ vitā cor
rigunt imo velut excecati non agno
ſcunt ⁊ ex inordinato timore diſpli/
cendi creature permitunt eos in ſu
is infirmitatibꝯ inicꝫ dormire. Nec
aduertere videtur quia placere de
ſiderantes ita grauiter offendunt ⁊
mihi creatori ſuo ac etiam eiſdem
valde diſplicent. Aliquando ſe cor/
rigere ſimulabunt vt cum aliqua
parua iuſtitia ſe cooperire poſſint
non arguendo maiores qui grauio
res comiſerunt ꝙ illi minores quos
corrigunt ⁊ hoc ex timore ſeruili ne
forſitan eos impediant vel auferāt
eis vitam ſiue ſtatū eminentie ſue
ſed acriter arguunt infimos q2 con
ſiderant eis obeſſe non poſſe nec au
ferre ſibi ſtatum. Iſte procuIdubio
committit iniuſticiam ex amore pro
prio deteſtabili qui proprius amor
vniuerſum orbem infecit atqꝫ miſti
cum corpus eccleſie ſancte ſilueſtre
quidem faciendo viridarium huiꝯ
venerādi ſponſe flores ſibi putridos
inſerendo quod viridarium bene
fuit excoltum ⁊ virtuoſe renouatū
⁊ ornatum odoriferis floribus tem
pore quo miniſtri mei fideles ⁊ ve/
ri laborantes aderant. Nam ex eoꝝ
virtute ſubditi non veniebāt iniqꝫ
ſed cum vita ſancta ⁊ honeſta: ho/
die vero non ita ſed oppoſitum quia
ex iniquitate paſtorum ipſi ſubditi
mali ſunt. Propter quod iſta ſpon
ſa cernitur plena eſſe ſpinis mul/
tarum iniquitatum. Non quidem
in ſemetipſa recipere poteſt aliquā
leſionē cuiuſcunqꝫ putredinis pec/
catorum quo ad ipſius veneranda
ſacramenta ſed illi qui nutriuntur
ad vbera prefate ſponſe putredinē
illam habent ⁊ voluntarie recipi/
unt in animabus ſuis auferendo ſi
bi dignitatem in qua poſueram eos
Non ꝙ in ſe dignitas illa minuat
in aliquo ſed intuitu defectuū eoꝝ
propter quos quamplurimi vili/
pendunt hunc vnigeniti mei precio
ſum ſanguinem. Quare frequentiſ
ſime ſeculares ommittunt illam ha
bere reuerentia eis ad quam obli/
gantur virtute ſanguinis ieſu chri/

ſꝫ q̄nis ita facere nullo modo de/
beant. Et ſi perdant illam ipſorum
huiuſmodi culpa non eſt ideo mi/
nor licet illi defectuoſi cognoſcant
vt iam ſupra dixi tum ipſi miſera/
biles ꝛ infelices exemplū exhibent
iniquitatis atqꝫ miſerie vbi poſue/
ram ꝛ elegeram eos vt exhiberent
exempla virtutum.

De q̄pluribus alijs defectibus
miniſtrorum. Cap. cxxiij.

ATtēde filia cariſſima prefatoꝝ
iniquoꝝ atqꝫ miſerabiliū mi/
niſtroꝝ vñ tātā putredinē exhauri
uit. Indubitanter a propria ſenſua
litate ſua quam ex amore proprio
dominam inſtituerunt ꝛ animam
infelicem ſuaꝫ eſſe fecerunt cū ego
liberauerim eos ab omni ſeruitute
cum vnigeniti filij mei ſanguine to
tum humanum genus a ſeruitute
liberaui diabolica. Gratiaꝫ huiuſ/
modi recepit omnis creatura rōnalis
hos vero quos vnxi non ſoluꝫ a ſer/
uitute diabolica liberaui ꝛ eligēdo
conſtitui vt mihi ſolum eterno deo
ſeruirent vobiſqꝫ miniſtrarent ec/
cleſiaſtica ſacramenta ſed illos etiā
ab humana ſeruitute liberaui tali/
ter ꝙ omnino prohibui atqꝫ prohi/
beo vt ſecularis aliquis dominus
illos iudicet vel aliquo modo puni
at. Et attende filia cariſſima meri/
tū quod mihi retribuunt pro tanto
beneficio quia quotidie me perſe/
cuntur cum iniquitatibus atqꝫ ſce/
lerata vita ſua cū tanta peccatoꝝ
varietate ꝙ lingua tua narrare ne/
quiret ꝛ audiendo quaſi deficeres
Tamen aliqua tibi narrare volo ꝓ
pter ea que dixi vt matriā amplio/
rem habeas compaſſionis atqꝫ la/
chrimarum. Ipſi ſtare deberent in/
giter in menſa fructifere crucis ex
anxio deſiderio ibiqꝫ ſe nutrire cibo
ſalutis animarum amore mei. Et q̄
uis omnis alia creatura in ſe ratio/
nem habens hoc ipſum agere tenea
tur. Iſti multo fortius obligantur:
quos elegi vt vobis affectuoſa mi/
niſtrarent vnigeniti filij mei corpꝰ
ꝛ ſanguinem ꝛ vt vobis exhibeant
exemplum vite ſalutaris ꝛ vt cum
anxio atqꝫ penoſo deſiderio ſequen/
do viam incarnate mee veritatis ci
bo nutriantur ingiter animarum
veſtrarum in menſa ſanctiſſime cru
cis ipſi vero pro ſua mēſa tabernas
elegerunt ibiqꝫ iurant atqꝫ frequē/
tiſſime periurant viuendo miſera/
biliter in multis iniquitatibus etiā
in publico ſicut homines excecati
ſine lumīe ratiōis. Et ita ſunt effecti
velut animalia totaliter immunda
propter huiuſmodi defectus ꝛ ver/
bis atqꝫ factis ꝛ actibus in vita la/
ſciua ſtudent officium vero negli/
gunt imo frequenter ignorant ꝛ ali
quando perſoluendo magis ore ꝙ̄
corde perſoluunt quoniam illud eſt
a me remotum ipſi directe viuunt
veluti ribaldi atqꝫ luſores: ꝛ ex quo
luſerunt atqꝫ alienauerunt animas
eorum in manibus demonum ipſas
exhibendo ipſi male ſumūt ꝛ alie/
nant bona temporalia ſuaruꝫ eccle
ſiarū que receperunt in virtute pre
tioſi ſanguis ieſu chriſti. Unde pau

peres priuati ſunt omni ſubſidio
quod habere tenentur: ⁊ eccleſia nō
habet ea que neceſſaria ſunt in op/
portunis diuino officio. Unde quia
facti ſunt in ſe templum abhomina
bile demonum vilipendunt aduer
tere neceſſaria templo meo. Sed il/
lud ornamentum quod in templo
meo facere deberent ob reuerenti/
am ſanguinis vnigeniti filij mei fa
ciunt in domibus eorum in quibus
habitant. Et quod etiam deterius
eſt ipſi faciunt veluti ſponſus qui
ſponſam propriam ornat: ita faciūt
iſti demones incarnati qui de ſub/
ſtantia temporali ſuarum eccleſia/
ruꝫ ornant abhominabiles: atqꝫ de
moniacas eorum concubinas cum
quibus iniqꝫ ſceleratiſſime viuunt
⁊ abſqꝫ verecundia quacunqꝫ faci/
unt eas ad eccleſiam cum alijs am/
bulare: atqꝫ diuinis officijs intereſſe
dum ipſi miſerabiles in altari con/
ſiſtunt ad conſecrandum vnigeniti
filij mei corpus ⁊ ſanguinem. Nec
erubeſcunt ꝙ infelices ille concubi
ne filios eorum ad manum addu/
cant: vt offerant vna cum alio po/
pulo. O demones incarnati atque
demonibus deteriores vtinam ini/
quitates veſtre non eſſent ita publi
cate coram oculis veſtrorum ſubdi
torum ex eo ꝙ ſi laterent eos offen/
deretis tantummodo me cum detri
mento animarum veſtrarum proxi
mo veſtro minime noceretis exhi/
bendo ſceleratam vitam veſtrā eis
in exemplꝫ. Quare cum exemplo
veſtro materiaꝫ prebetis ne ſua pec
cata derelinquant: imo potius: vt
illa ſine maiora cōmittant. Nun/
quid hec eſt illa puritas quam a mi
niſtris meis opto ⁊ exigo: precipue
cum ad celebrandum accedunt ad
altare: Puritas eiuſmodi videtur
ꝓ eſſe tali miniſtri: quoniam in ma/
ne ſurgit cuꝫ inquinata: ⁊ contami
nata mēte: ⁊ corpore poluto iacuit
in peccato mortali fetentis immun
dicie deinde procedit ad celebran/
dum. O tabernaculum demonis:
vbi eſt nocturna vigilia cum offi/
cio diuino deuote celebrato vbi hu
milis oratio continua. In ipſo nan/
que tempore nocturno diſponere te
debes ad ſacrum miſteriū quod ha
bes in mane perficere cum vera no
ticia tui te reputans indignum ad
tantum: atqꝫ tale miſterium: ⁊ cum
cognitione mei: quoniam ex bonita
te mea te feci dignuꝫ: ⁊ non tuis me
ritis elegi te in miniſtrum meum: ⁊
vt illud in creaturis meis virtuoſe
miniſtrares.

Quomodo in ipſis miniſtris in/
uenitur eſſe peccatum contra natu
ram: ⁊ de quadaꝫ viſione ſuper hoc
habita. Capi. cxxiiij.

Noueris amātiſſima filia ca/
riſſima: q꞉ tantam puritatem
ab eis ac ēt a vobis in iſto venerabi
li ſacramento requiro quantam iā
vita pſenti homo pōt hīc. Unde ꝙ
tū in vobis eſt quottidie conari de
betis illā iugiter acquirere. Noſce
nāqꝫ debetis: q꞉ ſi poſſibile foret ex/
pediret ēt ipſam angelicā naturam

in hoc venerabili ſacramento puri
ficari: ſʒ oio purificatiōe nō idiget:
qm̄ in angelo peccati venenū occur
rere: nō valet: hoc vero tibi dixi: vt
intelligas quantā ab oib⁹ in iſto ve
nerabili ſacramēto puritatē exqui
ro pcipue tn̄ ab eis. Sed oppoſituʒ
agunt: q: valde ſunt imundi: neqʒ
ſolummodo de imūdicia fragili
ad quam eſtis quodammodo natu
raliter inclinati: q̄uis virtuoſa ra/
tio: quando vult vna cum arbitrio
libero vobis a mea bonitate tradi/
to refrenare poteſt huiuſmodi natu
ralem inclinationem atqʒ rebellio/
nem. Sed iſti miſeri non tm̄ iſtam i
clinationē in ſe refrenare: nō ſtudēt
imo qđ eſt valde peius vacant illi
ſodomitico peccato ꝯtra naturam.
Et ipſi veluti ſtulti: ⁊ excecati: non
vident: nec intelligunt huiuſmodi
miſeriā putredinis in qua ſunt eo
qđ offuſcatū hn̄t oculum intellect⁹
⁊ attendere non vident: q: pp abho
minabilē fetorē quē inde pcipio. iu
ſto iudicio meo ſolū ex iſto peccato
quinqʒ ciuitates aliquando feci ſub
mergi: q: iuſtitia mea noluit vltra
ſuſtinere tantam abhominationeʒ
q: non ſolum ego qui ſūma ſum: ⁊
eterna puritas abhominor enormi
tatem tanti criminis verum: ⁊ ipſi
demōnes abhorrent illud: atqʒ de/
teſtantur quos ipſi miſeri volunta
rie ſibi dominos effecerunt. Nō qp
pe demonibus diſplicet illud: vel
aliud peccatum: vt eis aliquod bo/
num virtuoſe placet. Sed quia na/
turam habent angelicam: ⁊ ideo na
tura talis omnino vitat actualiter
videre cōmitti tam enorme pecca/
tum quanuis ipſum peccatoreʒ an/
tea vulnerauerit venenata ſagitta
concupiſcentie. Cum vero peruenit
ad actum huiuſmodi peccati ſubi/
to fugiendo recedit occaſione predi
cta. Unde tu bene recolere debes: q
ante mortalitatem: ego tibi patefe/
ci quantum erat abhominabile mi
hi: ⁊ quantum quaſi totus orbis ex
iſto peccato corruptus erat. Unde
leuādo te ſuper temetipſam te ex an
xio deſiderio: ⁊ eleuatione mētis oſt
di tibi mūdum vniuerſuʒ. Et quaſi
peccatum hoc abhominabile vide/
bas in omni manerie gentium effu
ſum: ⁊ videbas: vt ego tibi monſtra
ui demones inde fugere ſicut iam
tibi dixi. Et ipſa tunc habuiſti tan/
tam in mente tua penam ex illo fe/
tore: q quaſi videbatur tibi in mor
tis articulo laborare. Neqʒ videbas
locum in quo tu ⁊ alij ſerui mei ſta/
re poſſetis ne a tali fetore contami/
naremini. Non eniʒ inueniebas lo/
cum aliquem in quo tute ſtare poſ/
ſes: nec inter paruos: nec inter ma/
gnos: nec inter antiquos: nec inter
iuniores: nec inter religioſos: nec in
ter clericos: nec inter prelatos: nec
inter ſubditos: nec inter dominos:
nec inter ſeruos. Nam omnes qua/
ſi videbantur iſta maledictione cō/
taminari mēte ſimul ⁊ corpore. Tūc
oſtendi tibi non in omnibus homi/
nibus particulariter: ſed in genera
li de quacunqʒ manerie gentium:
q: plurimi non ſunt: ita ꝯtaminati.
Nam inter malos ⁊ reprobos eti/
am aliquos mihi reſeruaui iuſtos: ⁊

bonos a more quorum iuſtitia mea
refrenatur ne lapidibus iniungam
vt eos in inſtanti conterant atq; ter
re vt eos illico deglutiat atq; abſor
beat ⁊ auibus vt eos deuorent atq;
demonibus vt eorum animas pari
ter ⁊ corpora ſecum aſportent. imo
vias atq; modos inuenio q̄ntū eſt in
me vt habeat a me miſericordiam
hoc eſt vt illi corrigant vitam ſuam
Ordino etiam ſeruos meos qui om
ni lepra mortifera carent veluti me
ditatores vt pro eis intercedant in
conſpectu meo ⁊ illis aliquando pa
tefacio huiuſmodi miſerias eorum
vt amplius ⁊ feruentius in corde ſo
licitentur ad inquirendam ſalutem
eorum offerentes eos in conſpectu
meo cum compaſſione maiori atq;
dolore peccatorum illorum ⁊ offen/
ſe contra me perpetrate me feruen
ter exorando ſicut ego feci tibi. Na
ſi bene recolis cum exordinatione
mea tu percipiſſet vnam paruam
ſcintillā huiuſmodi fetoris ad q̄dā
extremitatē te cognouiſti deductā
vnde cordialiter exclamando dixi/
ſti. O pater eterne miſerere mei tua
rumq; creaturarum vel animā meā
a corpe ſubtrahas quia mihi videt̄
vltra tollerare non poſſe: vel mihi
refrigerium exhibe mihi locū oſten
dendo in quo poſſim vna cum aliis
amicis tuis virtuoſe acquieſcere ne
lepra talis vllo modo nobis obeſſe
valeat vel animas ſiue corpora con
taminare. Ego vero tibi reſpondi
pietatis oculum ad te vertendo di/
cens ⁊ nūc iterato dico: filia dilectiſ
ſima requies veſtra conſiſtit in hoc

vt laudem ⁊ gloriam cotidie nomi/
ni meo reddatis adolentes iugiter
deuotarum orationum incenſū in
conſpectu meo pro infelicibus iſtis
qui iacēt in tāta miſeria quottidie
prouocantes diuinum iudicium
contra ſe propter iniquitates eo/
rum: locus vero veſter in quo
ſemper immoremini ſit vobis ieſus
chriſtus crucifixus vnigenitus fili
us meus habitantes atq; latitātes
i cauerna ſui pretioſi lateris vbi gu
ſtabitis ex amoris affectu i illa ſua
natura humana meam diuinā na
turam in corde ſuo ſic aperto inue/
nietis aperte meā atq; proximi ca
ritatem. Nam propter honorē me/
um ⁊ vt obedientiam iniunctam ſi/
bi a me perficeret in ſalutem veſtrā
velociſſime cucurrit ad mortem ob
probrioſam ſanctiſſime crucis. Cū
vero guſtaueritis hunc ineffabilem
amorem ⁊ cum diligentia conſide/
raueritis doctrinam eius opere ſe
quemini nutriendo vos iugiter in
menſa ſanctiſſime crucis ex carita/
te portantes cum vera patientia de
fectus proximorum veſtrorum ac
etiam omnem laborem penam atq;
tormentum vndecunq; peruenit
⁊ per modum hunc euadetis leprā
que fugietis iſte locus eſt ⁊ modus
quem aſignaui tibi: ⁊ aliis amicis
meis. Tamen iſto remedio non ob/
ſtante non auferebatur ab anima
tua ſenſus illius percepte putredi/
nis nec ab intellectus oculo recede/
bant ille tenebre: quibus ofuſcata
fueras donec anime tue fuit a mea
bonitate prouiſum. Quare dū po/

ſtea communicant ſumendo venerabile ſacramentum corporis ⁊ ſanguinis vnigeniti filij mei qui vere deus eſt ⁊ homo prout in altari ſummittis in ſignum aperte veritatis omnis fetor ille ſubito ceſſauit vna cum tenebris ex odore pariter ⁊ luce perceptis in guſtu prediti venerandi ſacramenti in tantum ꝙ odorem illius in ore ſimul ⁊ guſtu tuo pluribus diebus admirabili modo retinuiſti ⁊ perſenſiſti ſicut a bonitate mea fuerat ordinatum. Itaqꝫ vides amantiſſima filia quantum abhominor in quacunqꝫ creatura iniquitatem huiuſmodi ſed valde magis in his quos a mundo retrari ⁊ elegi vt in ſtatu cõtinentie mihi miniſtrarent. Aliqui in angelico ſtatu ſancte religionis quidam autem in ſtatu p̄latiõis veluti fructifere plãte ĩ agro miſtici corporis eccleſie ſãcte plantati vt mihi fideliter in veritate miniſtrarent. Aures tue leuiter audire non poſſent neqꝫ lingua tua narrare quantum iſte defectus abhominabilis mihi diſplicet in eis vltra diſplicenciam quã habeo generaliter in hominibus in vita ſeculari viuentibus. Ex eo ꝙ iſti ſunt veluti lucerne ſuper cãdelabro collocate miniſtratiões viri ſolis in lumine virtutis ⁊ honeſte ſancte que vite. Sꝫ ipſi miniſtrant in tenebris Et adeo tenebroſi ſunt ꝙ ſacrã paginam in ſe proculdubio luminoſã quam hauſerunt electi mei cum lumine ſupra naturali me vero lumine pandente ſicut alibi narraui tibi ex eorum inflata ſuperbia frequenter interpretantur in tenebris ⁊ immunde viuentes non vident nec intelligunt aliquid inde niſi litteralẽ corticem exteriorem ⁊ abſqꝫ ſapore quocunqꝫ recipiunt illam ex eo qꝛ guſtus anime non eſt ordinatus immo corruptus ab amore proprio ⁊ elatione mentis ⁊ immunditia ſtomachum habentes impletum exoptantes inordinatas eorũ concupiſcentias adimplere. Repleti namqꝫ ſunt immunditia cupiditate curioſitate ⁊ auaritia ⁊ abſqꝫ verecundia ſua crimina publice committendo gloriantur ac etiam vſuram a me prohibitam exercere multi miſeri non erubeſcunt.

Quõ ſubditi ex predictis defectibus quos in prelatis aſpiciũt ſe minime corrigunt. Capi.cxxv.

QUomodo poſſunt igitur iſti tot ⁊ talibus infecti vicijs atqꝫ repleti de fratribus arguere quẽquam ⁊ iuſtitiam exercere de ſubditorum erroribus ⁊ defectibus. Nullo modo bona fronte poſſunt ex eo quia reproba vita propria tollit eis audaciam ⁊ iuſticie ſancte zelum. Et ſi quando vellent exercere. Iuſticiam aliquam audent eis infelices atqꝫ miſeri ſubditi dicere. Medice primo cura temetipſum ⁊ poſtea mihi prebe medicinam tu laboras enĩ egritudine grauiori ꝙ̃ ego ⁊ arguere me contẽdis. Male proculdubio facit ille qui ſolo verbo ſubditum arguit ⁊ non cum ordinata ſanctaqꝫ vita lꝫ ſiue ſit ille bonus ſiue ma

ſuo ordinate tamē poteſt immo de/
bet in ſubdito ſuo peccatum argue
re ac etiam iuxta poſſe corrigere: ſꝫ
ipſe male facit ꝙ ipſe non arguit
atqꝫ corrigit verbo ⁊ exemplo vir/
tutis ⁊ ſancte vite. Subditus vero
grauius offendit non acceptando
correctionem humiliter a bono ſiue
malo prelato ſibi factam in ſalutem
anime ſue vitam ſuam defectuoſaꝫ
corrigendo: quia ſibi ſoli nocet ⁊ nō
alteri: vnde ſolus ipſe tempore con/
gruo punietur pro ſuis defectibus.
Hec omnia mala contingunt quia
prelati non attendunt ad corrigen/
dum ſubditos cum ſancta ⁊ exēpla
ri vita. Et ideo non corrigunt quia
ab amore proprio ſunt exceccati in
quo fundate ſunt omnes iniquita/
tes eorum ⁊ non attendunt niſi ad
perficiendas inordinatas volunta/
tes atqꝫ concupiſcētias eorum: ⁊ ad
iſta videntur omnes vacare iugiter
tam ſubditi ꝙ̄ prelati: tam clerici
ꝙ̄ religioſi. O filia mea dilectiſſi/
ma vbi eſt hodie religioſorum obe/
dientia qui collocati ſunt in ſancta
religione velut angeli ⁊ illorū quā/
plurimi ſunt demonibus īferiores
imo deteriores. Electi ſunt vt annū
cient in veritate verbum meum in
doctrina pariter ⁊ vita: ⁊ ipſi clamāt
verbo ſolummodo vocis: ⁊ ideo
non ſequitur aliquis fructus in cor
dibus auditorum. Predicationes
eorum potius compoſite ſunt ad cō
placentiam hominum ⁊ auriū pru
ritum ⁊ conſonantiam ꝙ̄ ad hono/
rem meum vel animarum ſaluteꝫ.
Ideo ſollicite ſtudent non in ſancta
vita: ſed vt verba ſua valde polite
proferant cum quadam mundana
ſiue fecundia iuliana. Iſti procul/
dubio non ſeminant vtile ſemē ver
bi mei realiter atqꝫ ſalubriter quia
non attendunt ad euellendum vi/
tia ⁊ plantando virtutes. Unde qꝛ
non extraxerunt ex orto ſuo ſpinas:
ex orto proximorum euellere negli
gunt: ⁊ ommittunt cellas proprias
inutiliter ⁊ curioſe diſcurrendo per
ciuitates: vnde contingit eis velut
piſcibus accidit qui quando diu nō
exiſtunt in aqua proculdubio mori
untur. Ita religioſi vani quādo mo
rantur extra cellam inhoneſte viuē
do vita gratie priuati moriuntur.
Tales a ſua cella diſcedunt de qua
ſibi celum facere deberent: ⁊ eundo
per vicos ⁊ plateas curioſe viſitant
amicorum ſiue conſanguineorum
habitationes ⁊ aliorum ſeculariꝫ
vt inordinate eorum voluntati pla
cet ⁊ videtur. Quorum huiuſmodi
culpa pro parte redundat in prela/
tos eorꝫ indiſcretos qui concedūt
huiuſmodi licentias amplas ⁊ lar/
gas nimis ⁊ īdiſcretas. ⁊ veluti mi/
ſeri paſtores ⁊ infelices per effectuꝫ
nō aduertunt nec curare videntur
videndo ſubditorꝫ animas in ma
nibus demonum: imo ꝙ eſt etiā val
de grauiꝰ ipſimet ſunt in cauſa dā/
nationis eorum. Nam aliquādo vi/
dentes illos eē diſſolutos velut ilar
rati demones eos ad monaſteria di
rigunt vbi nouerunt eſſe demonia/
cas moniales laſciuas ⁊ inordina/
tas: ⁊ ita cum ingenio ſubtili ⁊ ad/
mirabili vnus eſt cauſa ruine alte
rius principium aūt ipſorū ex ope/
ratione demonis erit ſub colore de

uotionis:ſed quoniam vtriuſqꝫ vi/
ta miſerabilis eſt atqꝫ laſciua non
diu durat iſte color huiuſmodi ſi/
mulate deuotionis quia ſubito fru
ctus apparēt huius infelicis ⁊ inor
dinate deuotionis:⁊ primo quidē
apparent flores inique fetentes im
mundarum ⁊ inhoneſtarum cogita
tionum poſtea frondes verborum
turpium ⁊ ex vtraqꝫ parte procedē
tium:deinde ſuadente diabolo ve/
nenata ſua deſideria perficiunt.fru
ctus vero qui ſequūtur inde tu no/
ſti quos aliquando vidiſti quia ſcꝫ ij
ſunt: ⁊ aliquando deducuntur ad
tale precipitium ambo ꝙ habitum
ſancte religionis abicientes apoſta
tant vterqꝫ.ſ.ille ribaldus atqꝫ mi
ſer ⁊ ipa publica meretrix efficitur.
Omnium iſtarum iniquitatuꝫ ma
li prelati ſunt in cauſa qꝛ ſupra corū
ſubditos oculos habere neglexerūt
imo concedebant eis largā atqꝫ in/
ordinatam licentiam ⁊ videntes ⁊
agnoſcentes eorum iniquitates vi/
dere diſſimulabant.⁊ quia ſubdit⁹
non fuit in cella delectatus:⁊ ita ꝑ
vtriuſqꝫ defectum incidit in mortē
lingua tua faciliter enarrare nequi
ret in quod ⁊ quā variis modis offē
dere me conantur.Facti ſunt arma
diaboli ⁊ cum fetore ſuo venenoſe
corrumpunt intus ⁊ extra videlicet
in religione ſancta ſed extra ſecula
rium aſpectuꝫ priuati caritatu fra
terna ſunt ⁊ quilibet optat atqꝫ con
tendit eſſe maior ⁊ contra pauper/
tatis votum propria poſſidere co/
nātur.Ipſi ꝓmiſerūt ordinē obſerua
re ſꝫ i facto miſerabili mō trāſgrediū
tur:imo qđ ē valde peꝰ nō ſolū ipſi
tranſgrediunt ordinē ſꝫ veluti lupi
rapaces inſurgunt ⁊ ꝑſequuntur
bonos ⁊ humiles qui ordinem conā
tur obſeruare faciēdo ſuper eos tru
ſas atqꝫ deriſiones exiſtimantes ex
his deriſionibus quibus obſerua/
tores ordinis ita perſequūtur eo/
rum propriam cohoperuiſſe miſe/
ram vitam ſed ex hoc apertius ipſi
patefaciunt illam.⁊ ideo tot incon/
uenientia in ſanctis religionibus
occurrunt. Sancte quippe ſunt in
ſe: qꝛ facte ſunt atqꝫ fundate reali
ter a ſpiritu ſancto ideo non eſt de/
fectus in ordinibus ſed in trāſgreſ/
ſoribus.Ideo minime cedūtur pro
pter aliquem defectum ſubditoruꝫ
ſiue malorum religioſorum.Ex hoc
ergo qui cupit aliquam ingredi re/
ligionem non debet attendere neqꝫ
ſequi mores eorum qui viuunt inor
dinate tranſgrediendo regulaꝫ:im
mo ſuper brachia ſancte religionis
approbate nauigare dꝫ q̄ nō īfirma
tur i ſemetipa nec īfirmari pōt ī iis
q ſeruēter vſqꝫ ad mortē illā obſuāt
Dicebā ꝙ ſcē religiōes ex defectu ꝓ/
latoꝝ atqꝫ ꝑuerſoꝝ ſubditoꝝ ad tā
tā relaxationē adducte ſunt ꝙ illi
q ſimpliciter ordinē obſuare conan
tur iudicant a trāſgreſſorib⁹ veluti
culpabiles ⁊ valde repꝛehēſibiles ex
eo qꝛ minime ſequūtur īordīata ve
ſtigia ſua:ipſiqꝫ ꝑuerſi cerimonias
q̄s bn̄ ordiauerūt obſuar̄ ſtudēt ſo
lū ī oculis hoīuꝫ ſecularīū ad cōpla
cēdū eis:⁊ vt eoꝝ īordīatiōes atqꝫ
defect⁹ aliq̄liter opiant.Itaqꝫ vi/
des ꝙ votū ꝓmū obediētie q̄ ꝓmiſe

rūt ordinē obſuare nō iplēt de qua
qdē obediētia tibi loqr in alio loco.
Uouerunt inſuper obſeruare pau/
pertatem voluntariam atq; conti/
nentiam: hec autem qualiter obſer
uent vide poſſeſſiones ꝛ abundan/
tiam pecuniarū quas in ſua ſingu
laritate poſſident a caritate com/
muni ſeparati non communicando
cum ſuis fratribus tam temporalē
q̄ ſpiritualem ſubſtantiam vt ordo
caritatis ac ſacra religio diſponit ꝛ
ordinat. Ipſi vero ſolummodo ſtu/
dēt impinguare ſemetipſos anima
lia ſua ꝛ ſic vna beſtia nutrit aliam
ꝛ interim frater eius fame crucia/
tur ꝛ affligitur ingenti frigore ve/
lut inops atq; pauperculus. Poſt
q̄ enim habundantiſſime pro ſe ful/
citus eſt pannis ꝛ pellibus ꝛ quot/
tidie nutritur ꝛ vtitur in ſua men/
ſa curioſis epulis vltra de fratre
ſuo pauperculo non curat ꝛ ideo re
nuit eſſe cum eo in paupere menſa
refectorij. Sollicite ſtudet adeſſe
vbi carnibus implere poſſit atq; ſa
nare propriam gulam vnde poſtea
videtur impoſſibile q̄ ipſe tertium
continentie votum obſeruare vale/
at. Quia plenus venter non gignit
mentem caſtam. Immo laſciui fi/
unt huiuſmodi cum inordinatis cō
cupiſcentijs ꝛ ita procedunt de ma
lo in peius. Et multa mala contin/
gunt eis ex eo quia poſſident iſta tē
poralia quia niſi haberent ad expē
dēdū non ita viuerent inordinate
nec haberēt amicitias inutiles ꝛ cu
rioſas. Quia quādo quis nō habet
vnde largiatur amicitia que non ē
in vera caritate fundata ſed in amo
re doni vel alterius complacentie
quam vnus ab altero recipit non
diu permanet. O miſerabiles in tā
ta miſeria collocati propter eos de
fectus quibus ſe voluntatē ſubiece
rūt cū ego collocauerim eos in tāta
dignitate ipſi vitant ad eos acce/
dere velut ad locum venenatum ꝛ
ſi quantiſper ibi morantur voce
clamant: cor autem eorum eſt val/
de remotum a me ad altaris men/
ſam accedunt ex quadam conſuetu
dine magna q̄ ex aliqua deuotio/
ne ſine precedenti quacunq; diſpo
ſitione quemadmodum irent ad
menſam corporalem: hec ꝛ alia mul
ta mala de quibus tibi dicere nolo
ne grauentur ſiue maculentur au
res tue ſecuntur ex defectibus pa
ſtorum ꝛ eorum ignauia quia non
corrigunt ſubditorum ſuorum defe
ctus neq; curant vel aliquem oſten
dunt habere zelum vt ordo ſeruet
qm̄ ip̄i ſe non ſeruant ipſi. Sed inin
ſte ponent aliquando lapides gra
ues obuiarum que moleſtabūt hu
milis ordinis obſeruatores eos in
iuſti puniēdo de culpis quas in ve
ritate minime commiſerunt. Totū
hoc accidit qm̄ in tali prelato pre
tioſa margarita iuſtitie minime re
fulget imo ſolum iuſticiam rognat
in pectore ſuo ꝛ ideo punit iniuſte
ſubditū qui meretur habere gra/
tiam atq; beniuolentiam ꝛ illis qui
ſunt diaboli membra ſicut ipſe vat
amorem iocunditatem ꝛ ſtatum or
dinis officia talibus imponende.
Ipſi velut excecati viuunt ꝛ velut

excecati prebent ordinis officia ꝛ ita ſubditos inordinatiſſime gubernant. Et niſi ſe correxerint in vita preſenti cum iſta cecitate ſua peruenient ad tenebras eterne dãpnationis. Et oportebit vt ante me ſuum iudicem diſtrictam rationem exhibeant de ſubditorum animabus: ꝛ q2 male mihi reddere poterunt iõ iuſte recipiẽt a me q̃ recipe merẽt.

Quõ in dictis iniquis miniſtris eccleſie regnat luxurie peccatum. Capitulum. cxxvi.

Cariſſima filia dixi tibi ſcintillam puã de vita religioſorũ ꝛ cum quanta miſeria viuunt in ſancta religione cum ouium veſtimento cum ipſi ſint lupi rapaces nunc vero tibi narrare diſpono de defectibus clericorũ atq3 miniſtrorum eccleſie ſancte tecum iuſte conquerendo de predictis eorum defectibus vltra defectus quos alias tibi narraui ſupra tribus columnis vitiorum v3 de immundicia inflata ſuperbia ꝛ cupiditate quoniam ex cupiditate ſanctiſpiritus vendebant gratiam vt iam tibi dixi. Iſtorum trium vitiorum vnum ab altero dependet ꝛ iſtarum columnaru3 amor proprius eſt in cauſa. Iſte columne dum erecte conſiſtũt ꝛ amore virtutu3 non deijciuntur ad terram: ꝛ omnino non ruunt: verum ſufficiunt animam tenere ligata3 ꝛ obſtinatam in quolibet alio vitio. Quoniam omnia alia vitia ſicut iã ſupradictum eſt oriuntur ab amore proprio nam ab amore proprio principale ſuperbie vitium oritur: homo nanq3 ſuperbus vtiq3 priuatus eſt amore caritatis ꝛ a ſuperbia procedit ad immũdiciam ꝛ ad auaritiam ꝛ ſic homines per ſemetipſos incathenantur atq3 ligantur in cathena diaboli. Nunc o cariſſima filia reſpice cum quanta miſeria fetẽtis in mundicie maculant iſti miſeri corpus atq3 mentem ipſorum vt aliq̃ iã tibi dixi. S3 aliqd adderẽ volo vt apertius agnoſcas exuberantem fontem miſericordie mee ꝛ ampliori compaſſione mouearis ad hos infelices quos iſta tãgunt. Sũt aliqui ita impleti demoniaca conditione ꝙ non ſolummodo carent omni reuerẽtia circa venerabile ſacramentũ excellentia3 vilipendẽdo in qua collocaui eos ex inextimabili bonitate mea ſed ipſi velut imemores ex affectione miſera quam circa creaturam aliquam habeñt cu3 ab illa obtinere non valẽt quod optãt agunt aliquas incantatiões inuocando demones ꝛ cu3 venerabili ſacramento quod eſt vobis exhibitu3 in cibum vite facient ſua maleficia mortifera vt infeliciſſima deſideria ſua perficere valeant ac inhoneſtas voluntates eorum executioni mandare. Et ouiculas illas de quibus ipi debent habere curam ipſis prouidendo ſpiritualiter atq3 corporaliter hijs ꝛ alijs modis affligendo cruciant. Et vt etiã ipſa vidiſti cas ire compellunt velut inſanientes ꝛ mẽtecaptas. Et ita violẽter acquieſcere eas faciunt hijs que ſunt vltra voluntatem ipſarum propter maleficia que fecerunt iſti demones in/

carnati. Et aliquando propter huiuſmodi violentiam quam ipſe reſiſtendo ſubſtinent carū corpora grauiter affliguntur. Et quoniam hec ꝛ multa alia mala tu plene noſti de miſerabili: ꝛ inhoneſta vita eorum vltra non expedit in preſenti replicare. O cariſſima filia carnem humanam vltra choros angeloꝝ exaltatam ex vnione diuine nature cuꝫ humana veſtra natura taliter iſti miſeri ꝛ infelices vilipendunt atqꝫ tanto fetori ſubijciunt. O miſer ꝛ abhominabilis homo: non homo: ſed animal immundum: quia carnem t am oleo ſancto peruncta: ꝛ mihi conſecratam abſqꝫ verecundia meretricibus exhibes ac etiam deterius inquinas. Carni tue totiuſqꝫ ignis humani fuit ablata plaga qua vulnerauerat eam Adam ex inobedientia ſua ſuper ligno ſanctiſſimo crucis virtute plagati corporis vnigēiti filij mei. O miſer ipſe te honorauit ꝛ econuerſo tu irrogas ei contumeliam. Ipſe vulnera tua ſanauit precioſo ſanguine ſuo: ꝛ quod amplius ē ipſe tibi cōmiſit ipſum ſanguinem omni populo ſuo miniſtrandum: ꝛ tu vulneras cum quantum eſt in te cum huiuſmodi peccatis inhoneſtis atqꝫ laſciuijs: ipſe velut bonus paſtor abluit oues eius in ſanguine ſuo: ꝛ tu lotas inquinando fecias quia iuxta poſſe tuū infetēti fimo ſubmergis eas. Tu debes eē ſpeculum honeſtatis: ꝛ ecōuerſo tu es exemplum inhoneſtatis ꝛ imunditie. Omnia membra tui corporis: vt apparet miſerabiliter ad operandum diſponis: ꝛ oppoſitum agis eius ꝙ vnigenitus filius meus egit. Naꝫ ego ſubſtinui ꝙ eius oculi velarentur: vt oculi tui ſalubriter illuminarentur tu vero cum tuis oculis laſciuis venenata ſagitta percutis animam tuam: ꝛ iuxta poſſe conaris vulnerare cor illaruꝫ creaturarum quas ita corrupta mēte reſpicis. Ego ſubſtinui ꝙ aceto ſelle mixto potaretur: ꝛ velut animal inordinatum auide tibi procuras epulari ſplendide quodammodo faciendo tibi de ventre deum: vel idolum in tua lingua iugiter habes inhoneſta verba cum vanitate multa quā exercere deberes in āmonendo proximum in anunciando verba mea: ꝛ in perſoluendo diuinum officium: vt obligaris ore pariter ꝛ corde. Ego autem ex illa ſolummodo ſentio fetorem iuras enim atque ſepe periuras: etiam blaſſemando quemadmodum eſſes vnus vilis ribaldus. Ego ſuſtinui ꝙ illi ligarentur manus: vt te ſimul: ꝛ humanuꝫ gen⁹ a culpe vinculo ſolueret. Manus tue conſecrate ſunt: ꝛ vncte adminiſtrandum venerabile ſacramētum. Tu vero eas exerces in tactibus immundis: ꝛ inhoneſtis. Omnia opera tua que per manus intelliguntur corrupta ſunt: ꝛ in obſequium diaboli parata: ꝛ ordinata. O miſer homo ego te collocaui procul dubio ī dignitate magna: vt mihi ſoli ſeruias: tu ꝛ omnis alia creatura habens in ſe rationeꝫ. Ego ſubſtinui ꝙ ipſi filio meo pedes affigerentur faciendo tibi ſcalam de cor-

pore ſuo: ⁊ volui ſibi coſtatum ape-
riri: vt ipſa ſecreta cordis aperte vi-
dere poſſes. Ipſum vobis ego con-
ceſſi velut apotecham apertam vbi
poſſitis videre: pariter: ⁊ guſtare in
effabilem amorem quem ad vos:
habeo reperiendo naturam in eo
diuinam vnitam veſtre nature hu-
mane: ibi videre potes: ꝙ ille ſan-
guis eius de quo te feci miniſtrum
eſt veluti ſalubre balneum ad ablu
endum tuas: ⁊ aliorum iniquitates
tu vero de corde tuo feciſti demoni
templuꝫ. Tuus etiam affectus qui
pro pedibus intelligitur in ſe non
habet: nec offert in conſpectu meo:
niſi putredinem: atqꝫ vituperium.
Ipſi pedes tui non deferũt: niſi ad
loca diaboli: ita cum toto corpore
tuo tu percutis vnigeniti filij mei
corpus ex eo: quia facis oppoſitum
omnium que fecit ipſe ac etiam eo-
rum que facere teneris: iſta tui cor-
poris inſtrumenta ſonũ tenuerũt ĩ
ordinatum atqꝫ malum ex eo: quis
tres anime tue potentie cõgrega-
te ſunt in nomine demonis vbi con
gregare debueras in nomine meo.
Memoriam debuiſti tenere plenaꝫ
beneficijs a me gracioſe receptis: tu
autem in ipſa conſeruas inhoneſta-
tem: ⁊ alia multa mala. O culum
inſuper intellectus cum lumine ſan
ctiſſime fidei debuiſti ponere ĩ obie
ctum yeſu chriſti crucifixi a quo mi
niſter electus es: tu vero propoſui-
ſti tibi ſtatum: atque delicias vite
preſentis cum vanitate multiplici:
⁊ tuus affectus amare me ſolummo
do debet abſque medio tu vero mo
do damnabili creaturas inordina-
te diligis atque miſerabile corpus
tuum inſuper alia animalia tua
plus amare conuinceris quam me
dominum tuum. Et quid hoc aper-
te demonſtrat. Impatientia quam
erga me demõſtras auferendo ti-
bi quicquam ex his que diligis at-
que diſplicentia quam erga proxi-
mum habes quando tibi videtur
aliquod habere detrimentum ab
eo. nam ipſum habes odio cum bla
ſfemia: ⁊ caritatem eius atque me-
am aperte multum offendis. O mi
ſer ⁊ infelix effectus es veluti mini-
ſter diuine mee caritatis igniſere:
tu vero propter inordinata deſide-
ria tua propria pro paruo tempo-
rali detrimento perdis illum. At-
tende filia cariſſima: quoniam hec
eſt vna de illis tribus miſerabili-
bus columnis de quibus iaꝫ tibi ſu
pra dixi.

Qualiter in predictis miniſtris
auaricia regnat etiam ad vſuram
preſtando.

Capitulum. cxxvij.

Nunc ergo tibi de ſecunda co-
lumna videlicet de miſera-
bili auaricia narrare diſpono quaꝫ
ego ſatis abhorreo pro eo ꝙ ĩfelices
iſti vendere conantur illud quod
vnigenitus filius meus tanta li-
beralitate donauit eis. Attende-
re nãqꝫ dñt ipſꝫ ĩ ligno crucis aptũ:
⁊ ex toto laceratũ vndiqꝫ ſanguĩe

effuſum. Non.n. redemit homines auro: vel argento: imo ſuo ſanguine precioſo propter amoris abundantiam: Neq; redemit vnam ſolūmodo mundi partē: imo q̄tuz in eo fuit ex ampliſſima caritate ſua redemit vniuerſum genus humanū preteritos: vz preſentes ꝛ futuros: neq; vobis exhibuit huiuſmodi ſanguinem abſq; igne ꝑ eo ꝙ cū igne feruentis amoris vobis illuz īpendit. Neq; recepiſtis iſtū ignem ꝛ ſanguinem abſq; natura diuina: q̄ñ ī ipſo fuit ꝑfecte vnita cū humana natura veſtra: ꝛ huius vniti ſanguinis ex affectu tā exceſſiue caritatis iſti miſeri miniſtri effecti ſūt. Et ipſi cū auaricia tanta ꝛ cupiditate deteſtabili: qḋ a filio meo p̄tio tanto ꝛ ingenti caritate redemptū eſt in cruce: vz aīas ita vilipendunt: ꝛ male tractant. Atq; theſaurū eis gratis cōmiſſum ex quo miniſtri facti ſunt huius p̄cioſi ſanguinis in auaricia tanta diſpenſant: q̄ et .ſcīſpūs graz vendere ſatagūt quā ipſi gratis acceperunt: vt alijs ēt ipſi ſimili mō miniſtrēt: ſz econuerſo ſubditos a ſe redimi faciūt q̄ñ ipſi ſubditi petunt: qḋ ſibi gratis ꝯceſſi. Tales non hñt os auidum vt apte videt̄ ad guſtādum: ꝛ manducandū eſcam aīarū ad honorem meum: imo ſolum ad deuorandum pecuniaz. Et ita ſunt in caritate reſtricti ſuper eo ꝙ ipſi liberaliter acceperunt ꝙ in eis per gratiam habitare nequeo: neq; proximus ꝑ amorē. Subſtātiā tpalem quā ipſi acceperunt habūdanter virtute p̄cioſi ſanguinis yeſu chriſti laſciue ꝯſumūt viuendo luxurioſe cū mulieribus ꝛ hoībus īhoneſtis ꝛ attinentibus coꝝ nutrientes vituperabiliter adulteros filios coruz. Et ſolū attendentes ad ſemetipſos veluti fures atq; latrones digni morte eterna furantur ea q̄ ſunt eccleſie ꝛ pauperū yeſu chriſti. O miſerabiles vbi ſunt filij dulcium atq; realium virtutuz quas habere debetis: vbi eſt ingens: ꝛ affectuoſum deſiderium circa meum honorem atq; ſalutem animarum vbi eſt ille dolor atq; cruciatus quo ſalubriter affligi debes videndo lupum infernalem auferentem atq; deuorantem ouiculas tuas. Nō adeſt. Quoniaz in arto corde tuo atq; ſimilium tuorum amor mei: neq; proximoꝝ tuorum non eſt neq; etiam capere poteſt in eo. Tu ſolum modo diligis temetipſum amore priuato: atque ſeruitiuo cum quo venenas temetipſum ꝛ alios. Tu es ille demon infernalis qui deuoras eas cum inordinato amore. Aliud non videtur appetere gula tua. Et ideo minime curas quamuis ille demon inuiſibilis eas aſportet. Tu ipſe demon viſibilis effectus es inſtrumentum: vt ad inferna deſcendant. Quos veſtis atq; pinguefacis de ſubſtantia eccleſie: Temetipſum ꝛ alios diabolicos viros vna tecum ſimul: ꝛ animalia tua: videlicet pulchros equos ornatos quos in ſtabalo tuo tenes non ex neceſſitate: ſed ex curioſitate propter inordinatas concupiſcentias tuas. Tu deberes contentari ſi neceſſitati ſatiſfactuz eſſet

Iſte ſuperſtine concupiſcentie ſolēt
eſſe ſecularium hominum vite pre/
ſentis delectationes vero tue debe/
rent eſſe circa pauperes etiam infir
mos viſitando: ſubueniendo neceſ/
ſitatibus eorum ſpiritualiter: atqꝫ
temporaliter. Ex hoc te precipue ſe
ci miniſtrum atqꝫ tantam exhibui
dignitatem. Sed quia tu brutum
animal effectus es ideo delectaris
in animalibus illis. Tu vero non
vides veluti excecatus: quia ſi vide
res: ⁊ attente cōſiderares eterna ſup
plicia que tibi parata ſūt niſi te cor
rexeris nullo modo faceres: imo do
leres de preteritis tranſgreſſioni/
bus atqꝫ p̄ſentes virtuoſe vitares.
Ergo filia cariſſima conſiderare po
tes q̄ꝫ iuſte conqueri debeo de mi/
ſeria miniſtrorum iſtorum. Et cum
quanta liberalitate dotaui eos at/
que magnificaui ⁊ ipſi cum quanta
miſera cupiditate degenerant: ⁊ ab
hominabiles atqꝫ reprobi fiūt. Ad
hoc etiam aliqui augent ſuas ini/
quitates ad vſuram: videlicet pre/
ſtando non ꝙ quaſi vſurarij publi/
ce tendiculaꝫ in hoſtio ſuo teneant.
Sed cum ingenio ſubtili exquiſito
tempus venundare procurant pro
ximo ſuo ex cupiditate ſua peruer/
ſa quod omnino prohibitum: ⁊ illi/
citum eſt. Et ſi eſſet aliquod enſe/
nium parui valoris: ⁊ ipſe cum in/
tentione ſua recipiat in loco precij
pro ſeruicio cōmodate pecunie tam
quam vſura reputabitur: ⁊ quic/
quid aliud accipiet pro tali tempo
re. Ego conſtitui miſerum huiuſmo
di: vt ipſe ſecularibus hoc interdi/
cat: ⁊ ipſe facit ita. Et inſuper addo
ꝙ ſi quis ad eum vadit pro conſilio
ſuper tali materia: quando inuolu
tus eſt in eodem defectu: ⁊ quia lu/
men rationis āmiſit conſiliuꝫ eius
tenebroſum omnino eſt atque paſ/
ſionatum ex eo: ꝙ anima ſua ſimili
paſſioni ſubiacet. Iſti cuꝫ alijs plu/
ribus defectibus oriuntur a corde
ſuo cupido: ⁊ auaro. Tali congrue
dici poteſt verbum veritatis incar
nate: quando facto flagello de funi
culis eiecit vendentes: ⁊ ementes a
templo dicens domus mea: domus
orationis vocabitur vos autem fe/
ciſtis illam ſpeluncam latronum.
Tu bene vides dulciſſima filia: ꝙ
ita ſe veritas habet: ipſi vendunt ⁊
emunt quaſi mercanciam agentes
de gratia ſpiritusſancti. Et ſic ma/
nifeſte patet ꝙ illi qui volunt ec/
cleſiaſtica beneficia multa largiun
tur exenia ſimul: ⁊ pecunias illis
qui ſtant ī circuitu curie. Et illi mi
ſeri fautores attendere negligūt
vtrum ſint boni vel mali. Sed vt
complaceant: ⁊ amore doni perce/
pti ſattagunt huiuſmodi plantam
vere putridam in viridario ſancte
matris eccleſie collocare: vnde faci
ent ex hoc optimam ſummo ponti/
fici rationem. Et ſic vterqꝫ frau/
dulenter incedit cum vicario yeſu
chriſti: vbi deberent cum veritate
pur̄ procedere. Sed ſi vicarius vni/
geniti filij mei deprehendit huiuſ/
modi defectum illorum vtrunque
punire debet auferendo benefici/
um indigno niſi vitam ſuam emen
dauerit. Alter vero qui emit con/

grue poneretur in carcere donec d ſuo defectu videatur eſſe correctus vt alij timeant: ita decetero perpetrare. Si ſũmus pontifex: ita faciet proculdubio ſuccedet ad honorem meum: ⁊ debitum eius finantem de iſto peccato punietur: quoniam compelletur ante me reddere rationem de ſuis oẽbus: crede filia dilectiſſima ꝙ hodie non ita ſeruatur: ⁊ ideo tot in eccleſia mea defectus oriuntur ex eo: quia quando promotiões in eccleſia fiunt non inquiritur de vita promouendorum vtrum bona ſiue mala fuerit. Et ſiquid ĩquiritur interrogatur illi qui cũ eis ſimul male vite ſunt qui non aliter exhiberent atteſtatores: niſi prout in ſe percipiunt eſſe maculatos. Et hodie precipue reſpicitur ad alicuius ſtatus altitudinem: vel nobilitatem huius miſeri corporis: vel ad temporales diuitias: ⁊ ꝙ valde polite loqui nonerit promouendus. Et quod eſt valde mirabile: imo deteſtabile in conſiſtorio quandoq; dicitur: ⁊ allegatur ꝙ pulcer eſt homo: attende diabolicum opus: quia deberet inquiri de ornatu: ⁊ pulchritudine virtutis: ⁊ inquiritur: ⁊ attẽditur de pulchritudine corporis: ⁊ corticis exterioris. Deberent inquiri pauperes humiles qui vitarent ex humilitate prelationes iſtas: ⁊ aſſumuntur illi qui cum vanitate multa: ⁊ inflata ſuperbia: ⁊ ambitione querũt Attendunt etiã ad ſcientiam: que ſi eſt in homine bone vite cum humilitate vera bona quidem eſt: ⁊ perfecta. Cum autem eſt in homine ſuperbo ĩhoneſto: ⁊ vite ſcelerate quaſi venenum eſt ei: nec de ſcriptura quicquam intelligit: niſi ſecundum exteriorem corticem littere, in tenebris eam intelligit: quia caret omnino lumine rationis: ⁊ offuſcatum habet oculum intellectus in quo lumine rationis declarata fuit: ⁊ intellecta cum lumine ſupernaturali ſcriptura ſacra prout apertius, alibi tibi dixi. Itaq; ſcientia proculdubio in ſe bona eſt: ſed non in eo qui iugiter abutitur ea: imo efficitur ſibi velut ignis inferni: niſi vitam ſuam virtuoſe correxerit. Et ideo potius eſt attendendum ad hominem ſancte vite quam ad hominẽm ſcientificum qui male vite fuerit frequentiſſime tamẽ fit oppoſitum: immo boni ⁊ virtuoſi licet in ſcientia ſint ydiote ſtulti reputantur: atque cõtemnuntur ab eis: pauperculos quoque vitant: quia nihil habent ad largiendum. Itaque vides ꝙ in domo mea que debet eſſe domus orationis vbi relucere debet iuſtitie ſancte lumen: ⁊ ſcientie cum honeſta ſanctaq; vita cum odore virtutis mendacium habundantiſſime videtur. Debet ⁊ virtus paupertatis voluntarie lucere cum ſancta ſollicitudine circa curam animarum: vt eruantur a poteſtate demonum. Sed omnes quaſi ſatagunt: ⁊ appetunt aggregare diuitias: ⁊ tantam diligentiam atque ſollicitudinem erga temporalia ſum-

pſerunt: vt omnino ſpiritualia re/
liquiſſe videantur: nec ad alia cō/
muniter attendere vidētur: niſi ad
ludendum: ⁊ ad riſum: ⁊ ad multi/
plicandum huiuſmodi ſubſtantiā
temporalem: ⁊ velut inanes atten/
dere nō videntur: ꝙ hic eſt modus
vt illam āmittant. Nam ſi virtuti/
bus habundarent: ⁊ haberent ad
ſpiritualia diligentiam: vt obligan
tur abſq dubio temporalibus ha/
bundarent. Et multas rebelliones
paſſa fuit eccleſia ſancta quas indu
bitantiſſime non habuiſſet ſi ſpiri/
tualia curaſſet. Ipſi debēt dimit/
tere mortuos tradere ſepultur mor
tuos proprios: ⁊ virili virtute ſequi
doctrinam veritatis: videlicet yeſu
chriſti filij mei: vt in eis mea volun
tas virtuoſe perficiatur: hoc ē illud
agendo propter quod eos elegi: ⁊ ī
tanta dignitate collocaui. Sed op/
poſitum agunt quia moribūda ⁊
iſta tranſitoria cum effectu nimis ī
ordinato ſepelire contendunt: ⁊ au/
ferunt officium de manu ſeculari/
um. Hoc autem mihi valde diſpli/
cet: atq damnoſum eſt eccleſie ſan/
cte: quia deberent illa gubernanda
pretermitter ſecularibus: videlicet
illis qui poſiti ſūt ad huiuſmodi re/
gimen temporalium: vt vnus mor/
tuus congrue ſepeliat alium. Et qꝛ
dixi ꝙ vnus mortuus alium ſepe/
liat attende: ꝙ duplici modo mor/
tuum intelligo vnus eſt: quando
miniſtrat aliquis iſta temporalia
cum culpa peccati mortalis videli/
cet per inordinatum affectum at/
que ſollicitudinem. Alius modus
eſt quando eſt corporis officium qđ
non habet in ſe vitam: niſi quantū
habet ab anima. Et tantum de vi/
ta participat quantum anima tra
hit in eo moram: ⁊ non vltra: ⁊ ideo
per ſe res mortua poteſt appellari
Debēt igitur vncti: atque mini/
ſtri mei qui velut angeli viuere de
bent: dimittere mortuis iſta mori
būda ⁊ terrena ipſi vero guberna/
re debent animas que ſemper vi/
uunt: ⁊ nullo tempore moriuntur:
quantum ad eſſentiam gubernan
tes eas ac eis eccleſiaſtica ſacramen
ta miniſtrantes: ⁊ alia dona ſancti
ſpiritus eas alendo cibo ſpirituali
verbi dei: ⁊ exemplo ſancte vite: ⁊
iſto modo mea domus erit locus
orationis habundando iuſtitijs ⁊
virtutibus eorum. Et quia non ita
faciunt: imo contrarium video per
experientiam: ideo congrue dicere
poſſum: ꝙ eſt effecta ſpelunca latro
num ex eo ꝙ ex auaritia ſunt effe/
cti mercatores ementes: ⁊ venden/
tes: vt iam dixi. Et eſt effecta rece/
ptaculum animalium ex eo: quia
viuunt vt animalia bruta cum in/
honeſtate fetida. Et hoc enim ex
illa fecerunt veluti ſtabulum: quo/
niam iacent in luto miſerabilis in/
honeſtatis. Et ita tenent in eccleſia
demoniacas concubinas eorꝫ abſq
verecundia ſicut ſpōſus honorifice
ſpōſam ī domo ſua retinet. Itaq vi
des hec ⁊ alia multa mala q̄ trāſeo
ꝓ preſenti que ꝓcedunt: ⁊ oriuntur
ab his duab⁹ colūnis abhominādis

videlicet in mundiciam cupidita/
te ⁊ auaricia.

Quomodo ſuperbia regnat in
predictis miniſtris per quam ſen/
ſus perditur. Capi.cxxviij.

Nunc filia amantiſſima de ter
tia columna: videlicet de ſu/
perbia dicere volo: ⁊ quamuis illam
vltimo loco ponam ipſa tamen eſt
prima pariter ⁊ vltima: quoniam
omnia vicia condita ſunt ⁊ ortum
habent a ſuperbia ſicut virtutes vi
tam habent ⁊ conduntur a carita/
te. Superbia nanq; nutritur: ⁊ ori/
tur ab amore proprio ſenſitiuo de
quo tibi dixi: ꝙ erat fundamentum
iſtarum trium columnarum: ⁊ om
nium malorum que creature com/
mittunt pro eo ꝙ ille qui ſe diligit
amore ſic inordinato priuatus eſt
amore mei: quia me non amat. Nō
amando me iugiter offendit: quia
precepta legis aperte tranſgredi/
tur ex eo quia me non amat ſuper
omnia nec; proximum veluti ſeip
ſum. Et hec euidentiſſima ratio eſt
quia qui ſemetipſuȝ amat hoc amo
re priuato atq; ſenſitiuo mihi mini
me ſeruit: nec; me diligit: imo mun
dum amat ⁊ ei ſeruit. Mundus enī
atq; ſenſitiuus amor iſte priuatus
a me valde diſcrepant: nec aliquaȝ
habent conformitatem mecum. Et
quia tantum ab inuicem diſcorda/
mus ideo neceſſarium eſt ꝙ ille qui
mundum amat hoc amore ſenſiti/
uo: ⁊ ei ſeruit odio me habeat: ⁊ ille
qui me diligit neceſſarium eſt: vt
mundum habeat odio iuxta ver/
bum vnigeniti filij mei dicentis in
euangelio ꝙ nemo poterat ſeruire
duobus dominis aduerſis: atq; con
trarijs: quia ſi vni ſeruit alteri di/
ſplicebit. Itaq; vides aperte: ꝙ amor
iſte priuatus ſenſitiuus atq; propri
us animam expoliat: ⁊ priuat om/
nino caritate mea: ⁊ induit eam vi/
tium elationis atq; ſuperbie: vnde
defectus omnis oritur ab hoc amo/
re velut a principali fundamento.
Et quamuis ego merito conqueri
poſſim de quacunque creatura ra/
tionali que tali peccato polluta: ⁊
inuoluta fuerit valde tamen ampli
us habeo diſplicentiam de chri/
ſtis: ⁊ vnctis meis qui magis hu/
miles eſſe debent: tum quia qui/
libet obligatur habere virtuteȝ hu
militatis que caritatem alit veluti
baiula ſiue nutrix tum quia etiam
miniſtri facti ſūt humilis agni dul
cis: ⁊ immaculati vnigēiti filij mei.
Et quomodo non erubeſcunt ipſi
pariter ⁊ omnis humana generatio
montem aſcendere ſuperbie conſi/
derando me dominum eternum ho
minibus inclinatum: ⁊ humiliatuȝ
cum humano generi tribui verbuȝ
vnigenitum filium meum in car/
ne veſtra mortali vt vos homines
ab eterna morte redimeret. Et ip/
ſum verbum filiuȝ meum videt ex
obedientia mea pro ſalute veſtra
cum humilitate profunda ⁊ inexti/
mabili caritate mortem crucis ob/
probrioſe ſubijſſe. Caput hȝ icliatū

vt te peccatorem affectuoſa carita/te ſalutet coronam in capite vt ab eo poſſis onorari brachia tenet ap/ta ⁊ extenſa quia te cupit amplexa/ri pedes habet affixos quia te vult expectare tecum que morari. Et tu miſer homo qui factus es ab eo mi/niſter tante beniguitatis ⁊ humili/tatis deberes amplecti crucem ⁊ tu rennis ⁊ amplexaris mūdum ⁊ ini quas creaturas. Tu deberes eſſe fir mus ⁊ ſtabilis incarnate veritatis immitando doctrinam figendo mē tem atqꝫ cor tuum in eo ⁊ tu cir cū/uolueris vento ⁊ vna quequc par/ua res te comouere facit. Si tibi ꝓ/ſperitas adeſt illico moueris ex in/ordinata leticia ſi autez aduerſitas occurrit ex impacientia turbaris ⁊ ita patefacis aperte ſuperbie me/dulam videlicet impacientiā: quia ſicut medula caritatis eſt vera pa/cientia ſic impacientia eſt medula ſuperbie vnde ſuperbi ⁊ iracundi frequentiſſime turbantur atqꝫ ſcan dalizantur de quacunqꝫ parua re. Superbia mihi diſplicet in tantuꝫ ꝙ etiam a celo ruit cum Angelo ſu/perbire placuit. Suꝑbia nunꝙ aſcē dit in celuꝫ imo de celo deſcēdit in profunduꝫ inferni. Et ideo veritas ait in euangelio. Qui ſe exaltat vꝫ per ſuperbiam humiliabitur ⁊ qui ſe humiliat exaltabitur. Superbia mihi diſplicet in omni manerie gen tium ſed valde magna in huiuſmo/di miniſtris vt iam dixi ex eo quia ſunt in humili loco a me collocati vt agno manſueto ⁊ humili virtuo/ſe miniſtrent ſed ipſi faciunt oppo/ſitum multi robore ſuffundi debe/ret ille ſacerdos vere miſer volendo ſuperbire conſiderando me vobis humiliatum ⁊ exhibēdo vobis vni genitum filium meum. Ipſe meus vnigenitus humiliatus eſt vſqꝫ ad mortem crucis obprobrioſam. Ipſe caput habet inclinatum atqꝫ ſpina tum ⁊ iſte miſer eleuat ita ſuperbe caput contra me pariter ⁊ proximū ſuum. Et cum debeat eſſe agnus hu milis ⁊ ipſe factus eſt aries vel hyr cus cum elate ſuperbie cornibus ⁊ omnes adherentes ei percutere ſat tagit. O infelix homo tu non atten dis ꝙ de manibus meis nullo mo/do potes euadere. Nunquid hoc eſt officium quod tibi comiſſi vt corni/bus tāte ſuperbie me ledas ⁊ offen/das ⁊ cum iniuria conuerſeris cuꝫ proximo tuo. Nunquid hec eſt illa manſuetudo quam ad altare ſan/ctum afferre debes offerendo mihi ſacrificium illud excellentiſſimum videlicet corpꝰ ⁊ ſanguinē vnigeni/ti filij mei. Tu es effectus velut animal ferociſſimum ita ꝙ nullum timorem habes de me. Tu deuoras proximum tuum ⁊ in diuiſione per/manes cum eo ⁊ factus es perſonā rum acceptor: videlicet illos acce/ptando qui tibi ſeruiunt vel aliquā vtilitatem afferunt vel alia cauſa tibi placent quia forte ſunt eiuſdeꝫ vite reprobe ſicut es tu quos corri/gere deberes ⁊ eorum defectus con temnere. Tu vere facis oppoſitum prebendo eis exemplum quod ipſi

faciant illud quod facis tu ſine de/
terius. Si tu bonus eſſes ita faceres
qꝛ vero tu malus es arguere neſcis
neqꝫ defect⁹ alterius tibi diſplicēt.
Tu contēpnis humiles atqꝫ paup/
culos virtuoſos tu refugis eos eo qꝛ
fetoꝛ vitij tui nō valet odoꝛem ſu/
ſtinere virtutis. Tu reputas eē tibi
vituperium ad hoſtium tuum vide
re pauperculos meos tu vitas eos
in ſuis opoꝛtunitatibus viſitare. vi
des eos periclitari fame nec exten/
dis ad eos manū adiutricē. Et hec
om̄ia faciunt illa coꝛnua ſuperbie
tue que nolunt inclinari in actum
virtutis ⁊ hūilitatis alicui⁹. Qua/
re non inclinatur. Quia propꝛius
amoꝛ in eo regnat qui nutrit huiuſ
modi ſuperbiam: ideo nō vult in ali
quo condeſcendere ſiue miniſtrare
pauperibus aliquam ſubſtantiam
tempoꝛalem nec etiam ſpiritualem
abſqꝫ retributione ſiue redemptio/
ne. O maledicta ſuperbia in amoꝛe
pꝛopꝛio fundata quō talium intel/
lectus oculos excecaſti taliter ꝙ dū
videtur eis amare ſemetipſos atqꝫ
de ſe teneros eſſe ⁊ dum videtur eē
in diuitijs atqꝫ delitijs ⁊ in alto ſta/
tu ꝯſiſtere ⁊ ipſi ſunt in magna pau
pertate atqꝫ miſeria qꝛ pꝛiuati ſunt
virtutuꝫ diuitijs. Ipſi deſcenderūt
ab altitudine gratie ad infirmita/
tem ſiue pꝛofundum moꝛtaliuꝫ pec
catoꝛum. Judicant ſe bene videre:
ipſi vero ceci ſunt quoniam igno/
rāt ſemetipſos ⁊ me neqꝫ cognoſcūt
ſtatum ſuum neqꝫ dignitatē in qua
collocaui eos: neqꝫ mundi fragilita
tem intelligunt atqꝫ modicam fir/
mitatem: quia ſi cognoſcerent non
facerent ſibi deum ex eo. Quis ab/
ſtulit eis huiuſmodi lumen verum:
ſuperbia. Et per hunc modum effe/
cti ſunt incarnati demones cum ele
gerim eos in angelos: ⁊ vt in vita
pꝛeſenti ſint angeli terreſtres ⁊ ipſi
ſe deiecerunt ab altitudine celoꝛū
in pꝛofundum abiſſi ⁊ intantum
ē iniquitas per eos augmentata ꝙ
aliquando committunt alium defe
ctum de quo tibi dicam. Sunt ali/
qui taliter effecti demoniaci ꝙ ali/
quando conſecrare ſimulant ⁊ hoc
in veritate non agunt iudiciuꝫ me
um foꝛmidantes: ⁊ vt auferāt omne
frenum atqꝫ timoꝛem in malis ope
ribus coꝛuꝫ a coꝛde ſuo. Nam ali/
quando in mane ſurgunt ab imun
ditia: ⁊ in ſero cū crapu'a velut ebrij
doꝛmitū ierūt ⁊ erunt aliqua neceſ
ſitate coacti celebꝛare vt populo ſa
tiſfaciant attendendo tamen ini/
quitates pꝛopꝛias intelligunt aper
te cum bona conſcientia ſe non poſ
ſe neqꝫ debere celebꝛare vnde moꝛ/
dentur aliqualiter a ſtimulo con/
ſcientie reſpectu timoꝛis iudicij mei
non quidem ex odio vitij ſed ex pꝛo
pꝛio amoꝛe. Vide nunc amantiſſi/
ma filia quantum excecati ſunt: qꝛ
deberent habere recurſum ad coꝛ/
dis deuotam contritionem ⁊ ad ſui
defectus diſplicentiam cum ſancto
pꝛopoſito coꝛrigendi ⁊ ipſi diaboli/
cum hoc remedium aſſumunt quia
non conſecrabunt ⁊ velut excecati
non aduertunt quia erroꝛ iſte po/
ſterioꝛ grauioꝛ ⁊ periculoſioꝛ eſt ꝙ
ille pꝛimus ex eo quia faciunt ido/

latrare pōpulū adorando non con
ſecratam hoſtiam loco veri ſacra/
mēti corporis ⁊ ſanguinis ieſu chri/
ſti filij mei qui eſt deus ⁊ homo poſt
hoſtie conſecrationem: ſed minime
conſecrando ſolummodo eſt panis.
Igitur attende qualis ⁊ quanta ſit
hec abhominatio ⁊ quanta ſit pati
entia mea ſubſtinendo tales qui ni
ſi ſe correxerint vniuerſe gratie re/
dundabunt eis in iudicium. Po/
pulus autem ad vitandum illud in
conueniens debet adorare cum iſta
conditione dicens inquantum iſte
miniſter omnia que debet dixerit
atqꝫ fecerit ego credo ꝙ tu es ieſus
chriſtus filius dei viui mihi datus
in cibum ab ineſtimabili caritate
diuina in memoriam tue dulciſſi/
me paſſionis ⁊ excellentiſſimi bene
ficij ſanguinis effuſi cum ineſtima
bili caritatis igne ad abluendas ini
quitates meas atqꝫ totius vniuer/
ſi. Itaqꝫ faciendo ſic ex aliqua ceci/
tate cuiuſcūqꝫ nullus offendet ado
rando vnam rem pro alia quāuis il
la culpa peccati ſolum eſt illius ini
qui miniſtri: tamen actualiter ibi
fieret quod eſt omnino prohibitū.
O cariſſima filia quis terram inhi
bet ne repente deglutiat eos. Quis
meam refrenat potentiam: quin im
mobiles eos illico faciat eſſe veluti
ſtatuas lapideas ante populū vni
uerſum in confuſionem ipſorū: vti
qꝫ miſericordia mea qua refreno meipſū
hec eſt ꝙ cum miſericordia refreno
iuſtitiam vt eos vincam ex violen/
tia miſericordie. Ipſi vero velut ob
ſtinati demones nō agnoſcūt neqꝫ
vident miſericordiā meā: ſed quaſi
videntur eximare ꝙ ex debito
ſim eis obligatus ad ea que gratio
ſe concedo ex eo ꝙ a ſuperbia ſunt
excecati nec ita fore cognoſcunt.

De quāpluribus alijs defectibꝰ qui procedunt a ſuperbia ⁊ amore proprio. Capitulum. cxxix.

HEc omnia tibi narraui vt affe
ctione maiori mouearis ad
amarum gemitum ſuper illorum
obſcura cecitate dum in ſtatu dam
nationis voluntarie perſeuerant ⁊
vt amplius agnoſcas ineſtimabi/
lem miſericordiam meam ad hoc
vt in ipſa miſericordia fiduciam aſ
ſumas atqꝫ ſecuritatem maximam:
⁊ ſic offeras ipſos miniſtros ac vni/
uerſum orbem ante me poſtulan/
do pro eis a me miſericordiam. Et
quanto feruentius offeres in cōſpe
ctu meo pro eis amoroſa ⁊ penoſa
deſideria tanto demonſtrabis aper
tius amorem affectuoſum quo me
diligis ex eo ꝙ vtilitatem illā quā
tu ⁊ alij ſerui mei mihi facere non
valetis veſtro ꝓprio facere debetis
⁊ hoc a vobis exigo. Et ego tūc vo
lūtarie me cōpelli ꝑmittā a ſancto
deſiderio deuotis lachrimis: ⁊ ora/
tionibus veſtris: ⁊ ita ſponſe mee
miſericordiam exhibebo: ⁊ eam in
ſanctis: ⁊ bonis paſtoribus in veri/
tate reformabo. Quia tali modo re
formata ſubito mali ſubditi corri/
gentur violenter: quia quaſi de ma
lis que perpetrantur a ſubditis ma

li paſtores in cauſa ſunt: quia ſi cor/
rigerent iuſte ſubditorum defectus
ꝛ in eis iuſtitie margarita reluce/
ret cum honeſta ſanctaqꝫ vita ſub/
diti non ita procederent inordina/
te. Noueris ergo ꝙ ex his peruerſis
inordinatiſqꝫ moribus illico ſequi/
tur: ꝙ vnus alterius veſtigia ſecta/
tur. Subditi nanqꝫ non obediunt
prelato: quia prelatus quando ſub/
ditus erat inobediēs erat ꝛ ipſe pre
lato ſuo: vnde congrue recipit a ſu/
is ſubditis quod ipſe ſuo prelato fe
cit. Et quia prauus erat ſubditus:
nunc etiam prauus eſt cuꝫ effectus
eſt paſtor huius culpe ꝛ cuiuſcunqꝫ
alterius eſt in cauſa ſuperbia ī amo
re proprio fundata. Ignorans erat
atqꝫ ſuperbus in ſtatu ſubditi: nūc
vero prelatus exiſtens valde plus
ignorans eſt atqꝫ ſuꝑbus: ꝛ eſt igno
rantia ſua tanta: ꝙ velut excecatus
ad officium ſacerdotale quandoqꝫ
promoueri faciet hominem idiotaꝫ
quis vix legere nouit: ꝛ officium ſu
um ignorat: vnde frequenter igno/
rando dicere verba ſacramentalia
minime conſecrabit ex ignorantia
ſua. Et in hoc actu cōmittit defectū
eundem in non conſecrando quem
cōmiſerunt ex malicia ceteri non cō
ſecrantes: ſed cōſecrare ſimulantes.
Et vbi debent' eligere viros exper/
tos: ꝛ in virtute fundatos: ꝛ qui in/
telligant: atqꝫ nouerint: illud quod
agunt in tanto miniſterio: ꝛ ipſi fa/
ciunt oppoſituꝫ: quia non attendūt
vtrum ille ſciat: neqꝫ ſi tempus a iu
re diſpoſitum habeat: imo ſtudioſe
videntur eligere pueros: ꝛ non ho/
mines etatis congrue: nec attendūt
vtrum honeſte viuant cum ſancta:
ꝛ ordinata vita: ꝛ dignitatē ad quā
promouentur intelligant: vel miſte
rium ab eis exequendum: ꝛ virtuo/
ſe contractandum: imo ſolum atten
dunt ad multiplicandum gentes: ꝛ
non virtutes. Ipſi quippe ceci ſunt
atqꝫ cecorum aggregatores: nec at/
tendunt: ꝙ ex hoc ꝛ aliis inordina/
tis actibus eorum: ego rationem ab
eis exigam in extremitate mortis
eorum ex eo quod promouerunt ad
ſacerdotium homines: ita tenebro/
ſos: ꝛ ignorantes: vt eſt dictum: ꝛ ip
ſi cōmittunt eis curam animarum
cum aperte cognoſcant: ꝙ de ſeipſis
curam habere neſciant. Tales ergo
qui minime cognoſcunt in ſe defe/
ctum propriuꝫ quomodo poterunt
cognoſcere ſiue corrigere defectum
alienum: Non poterunt vllo modo
neqꝫ contra ſemetipſos agere deli/
berabunt. Oues vero que paſtore
carent qui cuꝫ diligentia cuſtodiat
eas: ꝛ in via ſalutari dirrigat agili
ter a via deuiant: ꝛ ita ſepe deuorā
tur: atqꝫ lacerātur a lupis. Et quia
paſtor eſt inutilis omnino negligit
aliquem habere caneꝫ qui latret vi
dendo lupum venientem: imo talē
retinet qualis eſt ipſe. Et ita mini/
ſtri ꝛ paſtores huiuſmodi quia ſolli
citudine carent neqꝫ cōſcientie ca/
nem habent neqꝫ baculum iuſtitie
tenēt in manu: ideo virga minime
corrigunt canis etiam conſcientie
minime latrat ſemetipſos precipue

non arguunt eo quod oues errātes extra viam veritatis transgrediendo precepta mea per viam veritatis et iustitie reducere non accelerant ne lupus infernalis eas deuorare valeat. Si enim iste conſciētie canis vere latrabit et iste prelatus defectus ſubditorum ſuper ſe ponet et virgam iustitie ſancte correctionis in manu tenebit indubitāter oues ad ouile redibunt et erunt in loco tuto. Sed quia ſicut iam dixi paſtor ē in utilis videlicet abſq; virga et abſq; cane conſcientie oues eius pereunt nec ipſe curat. Canis enim conſcientie debilitatus eſt: ideo minime latrat ex eo quod ei cibum nō exhibuit. Cibus nāq; qui dari debet iſti cani eſt agni filij mei ſanguis. Quia quā memoria tāquam vas anime plena reperitur iſto precioſo ſanguine cōſciētia nutritur atq; fortificatꝰ: hoc eſt quia propter iſtius precioſi ſanguinis memoriam anima ſuccenditur ad odium vitiorum. Quod odium vna cum amore purificat aīam a macula peccati mortalis. Et tantum vigorem exhibet illi conſcientie quod ſe cum diligētia magna cuſtodit intantū quod ſi quis inimicus anime vz peccatū vellet ingredi nec ſolum ſi effectus peccati: immo ſi ſola cogitatio ingredi vellet ſubito conſciētia veluti canis valde latrat cū tanto ſtimulo quod indilate rationem excitat. Et ipſa cum diligentia conſiderat vtrum ille qui temptat intrare ſit amicus vel inimicus. Et ideo nō cōmittit iniuſtitiam quoniam ille qui habet conſcientiam habet etiam iuſtitiā. Igitur iniqui tales indigni vocanꝰ miniſtri: nec etiā digni vocari creature ratiōales ex eo quod ex eorum defectibus propriis animalia ſine ratione ſe fecerunt huiuſmodi cane ꝯſcie carēt et intantum eſt in eis debilitatus quod quaſi dici pōt ipſos illo carere. Jō non habent virgam iuſtitie ſancte: vnde propter ſuos defectus intantum timidi ſunt effecti quod expaueſcunt ex vmbra non ex timore ſancto ſed ex timore ſeruili. Ipſi diſponere ſe debent vſq; ad mortē vt animas eruere poſſint a poteſtate demonū et ipſi ſubiugant eas ipſis demonibus non exhibendo doctrinā eis nec exemplum vite ſancte quin etiam pro illarū ſalute rennūt vnū verbum iniurioſum audire. Sepe quoq; contingit animaꝫ ſubditi circūuolutam eſſe grauiſſimis exceſſibus atq; peccatis et alteri ſatiſfacere tenebitur in quāpluribus: et iſti miſeri propter inordinatum amorē quem habebunt ad illius familiam ne pauper efficiatur cū videntibus oculis pertranſibunt nec ordinare curabunt vt pro tali debito prorio ſatiſfaciat licet illius debitoris: vita mala multis innoteſcat: et ipſi ſacerdoti ſuo notificabitur vt veluti medicus illius anime medeatur. Ipſe vero miſer quaſi coactus ibit vt agat ad quod obligatur. tamen ex vno verbo non ei grato vel iniurioſo quod audiat vel etiā pro quodam intuitu toruo quaſi territꝰ vltra ſe recuſabit impedire vel aliquā forte ex aliquo emolumento: vnde

tum ex illo dono: tum ex timore ſer/
uili animaꝫ illius in manu diaboli
derelinquet. Et nihilominus exhi/
bebit ei venerabile ſacramentũ cor
poris yeſu chriſti filij mei ⁊ apte vi
debit ⁊ intelliget animam illam ir/
retitam peccatis mortalibus. Ta/
men vt hominibus mũdi placeat: ⁊
ex inordinato timore: vel ẽt intuitu
pcepti doni miniſtrauit ei ſacramẽ
ta ⁊ hõnorifice ſepeliet ẽt in eccleſia
ſancta q̃uis velut aĩal imũdũ: atq̃
putridũ: ⁊ mẽbrũ a corpore p̄ciſum
extra cuꝫ indignatione proijcere de
bebat. Quid horuꝫ eſt in cauſa? In
dubitanter amor proprius atq̃ ſu/
perbie cornua. Nam ſi me ſuper om
nia dilexiſſet: ⁊ animam illius infe/
licis: ⁊ fuiſſet humilis: ⁊ abſq̃ timo/
re ſeruili proculdubio ſalutem illi/
us anime procuraſſet. Ergo potes
aperte videre quot ⁊ quanta mala
ſequunt̃ ab his tribus vicijs de qui
bus tibi dixi ꝙ erant quaſi tres co/
lumne ⁊ ꝙ cetera vicia procedebãt
a ſuperbia: vꝫ auaricia: ⁊ immundi
cia mentis ⁊ corporis coruꝫ. Aures
tue nõ ſufficerent audire quot ſunt
illa mala que procedunt ab ipſis ve
lut a membris diaboli propter aua
ritiam ſuperbiam ⁊ inhoneſtatem
eorum. Tu enim aliquando vidiſti
ſimplices aliqua bone fidei que ſen
tiunt aliquem in ſua perſona deſe/
ctum ex aliquo timore procedenteꝫ
dubitantes autem ſe a demonio ve
xari vadunt ad miſerum ſacerdotẽ
exiſtimantes ab eo poſſe liberari ſi/
ue iuuari. Et vadũt vt vnus dia/
bolus expellat aliũ: ipſe vero ve/
lut auarus acceptabit ab ea donuꝫ:
⁊ velut laſciuus: ⁊ inhoneſtus infe/
lici mulicrcule dicet. Ab iſto deſe/
ctu nullo modo liberari poteris: ni
ſi per talem modum: ⁊ ita miſerabi/
liter inducet eam ad perdendum
pudiciciam ſecum. O vere demon
imo peior aliquo demone: quia mul
ti ſunt demones qui tale peccatum
abhõrrent. Tu vero deterior effect⁹
ex iniquitate tua circumuoluis iñ
illo corpus ⁊ animam veluti porc⁹
in luto fetenti. O añimal immun/
dum: nunquid h̄ eſt quod a te requi
ro: vꝫ ꝙ in virtute ſanguinis yeſu
chriſti de quo te miniſtrum inſtitui
tu demones expellas ab animabus
atq̃ corporibus hominum non cer/
te tu illos introducis. Non attẽdis
ꝙ ſecuris iuſtitie diuine iam ad ra/
dicem arboris vite tue poſita ſit?
Hoc autẽ apertiſſime noueris: quo
niam iniquitates tue tibi cum vſu
ra compenſabuntur ſuo loco: ⁊ tem
pore niſi punias: ⁊ corrigas eas cuꝫ
penitentia congrua: ⁊ contritione
debita tui cordis. Neq̃ tibi parce/
tur: aut in modico deſeretur licet a
me fueris in gradu ſacerdotali con
ſtitutus: imo grauius in maiori mi
ſeria congrue punieris q̃ alij penas
enim pro te ſimul: ⁊ pro talibus in/
ſtiſſime portabis: ⁊ illo tempore me
morie commendabis eijcere demo/
nem cum demonio concupiſcentie
tue. Inſuper ⁊ aliam infelicem vi/
diſti ligatam in peccato mortali q̃
vadens ad miſerum ſacerdotem: vt
eam abſolueret a ſuo peccato ab eo
fortius eſt alligata in grauiori cul/

pa q̄ꝫ erat: ⁊ per admirabiles vias induxit eam ad peccandum ſecum. Ergo vere talis paſtoꝛ eſt abſqꝫ cane conſcientie: imo ſuffocat conſcientiam alioꝛum: nec tantum non vult conſeruare pꝛopꝛiam. Ego nāque elegi eos: vt ad honoꝛem meuꝫ cantent diuinum officium: atque pſalmizēt in nocte ipſi vero ſtudēt in malis: ⁊ ad demonuꝫ incantationes: ⁊ iuxta poſſe ſattagunt: vt operatione diabolica nocte media adducantur eis alique creature quas amoꝛe polluto diligunt. Ita nanqꝫ iudicant eſſe: ſed illuduntur a diabolo: quoniā in veritate non eſt ita. Nunquid ego te poſui ⁊ elegi: o miſer: vt noctis vigiliam expenderes in talibus iniquitatibus? Certe nō ſed vt eam expenderes in ſancta vigilia: ⁊ humili oꝛatiōe: vt in mane bene diſpoſitus vadas ad celebrandum: ⁊ odoꝛem virtutis infundas in vniuerſo populo: ⁊ non fetoꝛem vitioꝛum. Conſtitutus es enim in angelico ſtatu: vt etiam in vita pꝛeſenti cum ſancta meditatione cum angelis valeas conuerſari: ⁊ in vltimo cum eiſdem in beatifica viſiōe mea guſtare me poſſis in eternum: ⁊ tu ſicut apparet vis eſſe diabolus incarnatus ex quo cuꝫ demonibus eē delectaris anteq̄ꝫ venias ad moꝛtem. Sed coꝛnua ſuperbie tue perfuſſerunt intus in oculo intellectus tui ſanctiſſime fidei pupillam: vnde lumen omnino perdidiſti: ⁊ ideo non vides ad quantam miſeriaꝫ deueniſti. Nec vt apparet in veritate credis omnem culpam eſſe tempoꝛe ſuo puniendam: ⁊ omne bonum eſſe remunerandum. Quia ſi vere crederes: hoc ita ſcelerate non viueres ⁊ nō acceptares: nec optares huiuſmodi conuerſationem: imo magnū inde terroꝛem haberes etiam illos audire nominari. Sed q꜡ tu ſequeris voluntateꝫ ipſoꝛum ideo de ipſis: ⁊ ipſoꝛum operibus videtur q̄ valde delecteris. O ecce miſer homo vtinam a demonio peteres q̄d eſt meritum quod tibi reddere poteſt de ſeruitio quod ei facis: ipſe ꝓculdubio tibi reſponderet q̄ exhiberet fructum queꝫ habet in ſe. Nā aliud tibi pꝛebere nequeunt ipſi demones niſi cruciata: ⁊ ignifera toꝛmenta quibus iugiter ardentiſſime cruciantur in que ecciderunt ab altitudiñe celi pp̄ ſupbiā ſuaꝫ. Ita tu terreſtris angelus ex tua ſupbia cadis ab altitudīe ſacerdotalis dignitatis: ⁊ a theſauro virtutis in ꝓfundum atqꝫ paupertatem abhominā de miſerie. Si vero vitam tuaꝫ emēdare neglexeris igne punieris eterño abſqꝫ remedio. Tu feciſti tibi deum de mundo atqꝫ de temetipſo. Dicas ergo mundo cum omnibus delicijs eius quas in p̄ſenti vita receptiſti ſimiliter: ⁊ tue ſenſualitati cum qua mūdi rebus ab vtebaris: vt an̄ me ſūmum iudicem pꝛo te rationeꝫ exhibeāt. Utiqꝫ rn̄debūt apte q̄ te iuuare nullo modo poſſit: ⁊ ita te d̄ridebunt aſſerentes: quia ꝑ te neceſſariuꝫ eſt: vt hoc expediatur. Et ita cum vituperio remancois: ⁊ ingenti confuſione: coꝛā me pariter ⁊ vniuerſo mundo. Ego te conſtitueram

in ſacerdotali dignitate vt ipſum
vniuerſum ⁊ te vꝫ ſenſualitatē pro/
priam vilipendendo contēpneres ⁊
ita faciendo etiam alios īſtrueres.
Tu vero ſic es exceecatus a cornibus
tue ſuperbie ꝙ ignoras non ſolū ali
os per viam dirigere ſalutarem im/
mo temetipſum. Sed apertius hoc
intelliges in vltima mortis extre/
mitate vbi remedium aſſumere nō
valebis in aliqua virtute tua qua
cares ſed ſolum in ampliſſima miſe
ricordia mea ſperando fideliter in
illo precioſo ſanguine de quo fuiſti
miniſter effectus. Hoc autem effica
ciſſimum atqꝫ ſalubre remediū nun
quam aufertur tibi vel alteri cui/
cunqꝫ dum eſtis in tēpore vite pre
ſentis inquantum volueritis in mi
ſericordia mea que eſt inextimabi/
lis: ac in ſanguine pro vobis effuſo
virtuoſe ſperare. Quāuis non debe
tis eſſe ſtulti vel ita ceci ꝙ ad extre
mitatem vltimi temporis adduca/
mini. Aduertendum eſt enim ꝙ in
extremitate vite qui male vixit a
demonibus valde turpiter accuſa/
tur necnō a mundo ⁊ a propria fra
gilitate neqꝫ ſibi blandiuntur illo
tempore demonſtrando dulcedinē
vbi fuerat amaritudo neqꝫ rē perfe
ctam vbi fuerat imperfecta: neqꝫ lu
men in loco tenebrarum vt in vita
ſua facere ſolebant: imo veritatē de
monſtrabunt vt eſt in facto. Canis
quoqꝫ conſcientie qui debilitatus
erat incipiet acerrime latrare tam
valide ꝙ quaſi conducet animā ad
quandam deſperationem: quāuis
homo nunquam ex aliquo defectu
ſuo debet ad huiuſmodi deſperatio
nem adduci: immo fiducialiter in
precioſo ſanguine dilectiſſimi filij
mei confidendo ſperare debet: quia
ſine comparatione quacunqꝫ maior
eſt ⁊ ampliſſima miſericordia mea
quā in ſanguine recipitis ꝙꝫ omnia
peccata que cōmittuntur in mun/
do. non eſt tamen vllo modo differē
dum vt iam dixi quia valde multū
eſt homini periculoſum inter mul/
tos hoſtes in campo prelij ſe reperi
re nudum ⁊ inhermem.

De multis alijs defectibus quos iniqui prefati miniſtri cōmittunt. Capitulum. cxxxi.

Vere cariſſima filia miſeri de
quibus ego tibi narraui non
attendunt ad hec aliqua conſidera
tione: qꝛ ſi conſiderarent nō cōmit/
terent iniquitates huiuſmodi nec
etiā alas: imo facerēt vt illi qui vir
tuoſe viuebant qui potius eligebāt
expectare mortem ꝙꝫ offendere me
vel inquinare turpiter anime ſue fa
ciē atqꝫ minuere dignitatē in qua
collocaueram eos ſed iugiter aug/
mētabāt virtuoſe viuendo dignita
tē atqꝫ pulchritudinē aiarū ſuarū.
Nō ꝙ in ſe cōſiderata ſacerdotij di
gnitas augmētari ſiue creſcere poſſit
ex virtute cuiuſcūqꝫ vel ex defectu
diminui vt ego ſupra tibi dixi ſꝫ vir
tutes exhibēt vnū ornamētū ⁊ vnā
in aīa dignitatē vltra pulchritudi/
nē eius quā hēt a principio cū ipſam
ad imaginē atqꝫ ſimilitudinē meā
creaui. Iſti cognouerūt ꝟitatē eter

ne mee bonitatis atq3 dignitatē co
rū: q2 ſupbia z amor proprius non
eos offuſcauerat nec abſtulerat eis
lumē virtuoſe rōnis ex eo q2 priua
bantur illis z me diligebant verita
tē pariter z animarū ſalutē. Infeli/
ces aūt iſti q2 luce priuati ſunt nō pti
meſcunt de vitio in vitiū ambula/
re donec in foueā inducant atq3 de
tēplo ſuarū aīarū z eccleſia ſancta
q̄ viridariū ē odoriferū ipſi fecerūt
vnū animaliū brutoꝝ receptaculū.
O cariſſima filia quātū ē abhomi/
nabile mihi videre domos eoꝝ que
debēt eē receptacula pauperū atq3
meoꝝ amicorū cū ipſi recipiunt in
eis īmundicias iniquarū pſonaruꝫ
ipſi debent veluti ſponſam amabilē
hēre breuiariū atq3 ſacre ſcripture
libros hēre loco filiorū in quib9 opi
do delectari debēt vt valeāt primū
inſtruere ſalutari doctrina cū exēplo
ſcē vite. Sed ipſi ſponſam breuiariū
pertractāt veluti adulterā z in ſuo
loco tenēt vnā diabolicā cōcubinaꝫ
cū qua viuūt īmūdiſſime cū fetenti
miſeria: libri vero ſui ſunt acies fi/
liorū quos acquiſierunt in tāta mi/
ſeria z iniquitate z abſq3 verecūdia
quacūq3 cū his ipudētiſſime dele/
ctantur. Diebus paſcalib9 z in alijs
eccleſie ſolēnitatibus in quib9 obli/
gant nomini meo reddere gloriā z
honorē deuote officiū diuinum per
ſoluendo incenſum adolendo mihi
humiliū orationum ipſi diſſolute lu
dunt atq3 ſolaciantur cū ſuis demo
niacis cōcubinis eundo cū ſeculari
bus ad venandū z aucupandū ve/
lut eſſent diſſoluti atq3 miſerrimi ſe
culares vel domini curie. O miſe/
rabiles homines ad quid eſtis ad/
ducti: vos obligamini venari z au/
cupari aīas ad laudem z gloriā no
minis mei z in viridario eccleſie ſan
cte commorari z vaditis venādo ꝑ
nemora. Sed quia talis homo fa/
ctus eſt vna beſtia in anima ſua re/
tinet animalia multorum pecca to/
rum mortalium: z ideo factus ē ve
nator beſtiarū irrōnabiliū. Ortus
enim anime tue factus ē ſilueſter in
quo multe vepres habundant ideo
delectaris ambulare per loca deſer
ta querendo ſilueſtres beſtias. Eru
beſcas igitur homo z cū diligentia
defectus proprios attēde q2 mate/
riā hbes erubeſcentie magne qua/
litercunq3 te verteris. Tu vero ne/
ſcis erubeſcere q2 pdidiſti ſanctum
verumq3 timorem meū: imo veluti
meretrix abſq3 verecūdia quādoq3
te iactabis hēre mūdi ſtatū pulcrā
hēre familiā z aciē filiorū. Et ſi for/
te nō hēs iurta poſſe ſatagis habe/
re vt tibi ſuccedāt heredes: vnde tu
fur es atq3 latro qm̄ optime noſti ꝙ
ita facere nō debes. Heredes enim
tui debēt eē paupes: z eccleſia tibi
cōmiſſa. O demō incarnate fine lu/
miſe tu q̄ris ea q̄ recuſare debuiſti
z te iactas de eo qḋ tibi cedit ad ma
gnā cōfuſionē: vñ multo rubore de
buiſti ſuffundi pcipue corā me qui
video ſecretiſſima tui cordis: ac eti/
am ante alias creaturas oīno cōfu
ſus es. Cornua tamen tue ſuperbie
nō permittūt vt agnoſcas ipſam cō
fuſionē tuā. O dilectiſſima filia cō/
ſidera qm̄ illū conſtitui ſuper pōte

doctrine mee veritatis adminiſtrā
dum vobis viatoribus eccleſie ſa/
cramenta veneranda: ipſe vero de/
creuit ſtare infra ſub pōte vꝫ in flu
mine miſerabili atqꝫ procelloſo de/
litiarum ꝛ laſciuie mundi: ꝛ in ipo
flumīe vobis illa miniſtrat neqꝫ cō
ſiderat in quanto periculo conſtat
vnda nāqꝫ mortis indilate rapiet
eum: ꝛ niſi ſe conuerterit cum vera cor
dis contritione indubitāter ibit cū
dominis eius demonibus quibus
voluntarie ſeruiuit ꝛ acquieuit vt
eum ducerent per viaꝫ fluminis in
feriorem: quare ſine remedio perue
niet ad eternam damnationem cū
tanta reprehenſione ꝛ īproperio: ꝙ
lingua tua narrare nequiret: ꝛ ei ſi
ne dubio grauius erit ꝙ̄ vni ſecula
ri propter officium ſacerdotis vn/
de culpa ſimilis ꝛ eadem amplius
in eo punietur ꝛ in aliis in tanta di
gnitate conſtitutis ꝙ̄ in alio qui ſe
culariter in mundo vixiſſet: ꝛ in pū
cto mortis inimici ſui contra eū in/
ſurgent accuſando eum imprope/
rio maiori ꝑ ut alias ego tibi dixi.

De differentia mortis iuſtorum ꝛ peccatorum ꝛ primo de morte iu/ſtorum. Capitulū. cxxxi.

Et quoniā ego dixi tibi ꝙ mū/
dus atqꝫ demones vna cū pro
pria ſenſualitate ipſum valde turpi
ter accuſabant ꝛ ita ſe veritas ha/
bet in iſto puncto nunc volo tibi la
tius explicare ſuper his infelicibus
vt ampliori compaſſione mouearis
ad eos quantum diſtant bella iuſto
rum a bellis hominum peccatoruꝫ
ꝛ quantum differunt iter ſe mores
eorum ꝛ cum quanta pace moritur
iuſtus amplius vel minus iuxta ꝑ/
fectionem anime: vnde volo te no/
ſce ꝙ omnes pene quas habent ho
mines in voluntate conſiſtunt: qꝛ ſi
voluntas eſſet ordinata ꝛ cum vo/
luntate mea concors eſſet omnino
pena careret. Non tamen aſſero qn
in ſe labores haberet atqꝫ ſentiret:
ſꝫ illi voluntati que ſponte portaret
amore mei non eſſent ad penam qꝛ
libentiſſime portat ex quo mee vo/
lūtatis eſt cum qua concordat. Eti
am ex odio quod contra ſe concipit
guerram iſti ſeruiꝰ mei fecerūt cuꝫ
aduerſario demone cum mundo ꝛ
cuꝫ propria ſenſualitate. Quare pū
cto mortis adueniente cū pace per
tranſeunt quoniā inimici eorū in vi
ta ſuperati fuerūt ab eis atqꝫ debel
lati. Mundus eos accuſare non pōt
ex eo ꝙ ipſi fraudes eius cognoue/
rūt: ꝛ iō mūdo renūciauerūt ꝛ oībꝰ
pōpis atqꝫ delitiis eiꝰ. Fragilitaſqꝫ
ſuorū corporū eos accuſare non pōt
qm̄ ipſi ſubiugauerunt eā veluti ſer
uā ſub freno rōnis ꝛ virtutis mace
rādo corpus cū penitētia: cū vigilis
cū oratione continua ꝛ humili. Uo
luntatē vero ſenſitiuam intereme/
runt cū odio atqꝫ diſplicentia vitio
rū ꝛ amore virtutū cōculcata peni
tus omni teneritudine proprii cor/
poris. que teneritudo atqꝫ delecta/
tio que naturale ē iter corpus ꝛ ani
mā facit mortē apparere difficilem
qꝛ naturaliter hō metuit ita mortē:
ſed quia virtus in iuſto qui perfe/

ctus eſt tranſcendit ⁊ ſuperat natu
ram vꝫ illū timorē qui naturalis ē
cū odio ſcō ſuo pertrāſit ⁊ cū deſide
rio redeundi ad finē ſuū itaqꝫ tene
ritudo naturalis nō valet cum ipu
gnare. Etiā cōſciētia requieſcit qm̄
in vita ſua bene cuſtodiuit cane la/
trante venientibus inimicis ad ciui
tatē anime capiēdā vti canis agere
ſolet ad cuſtodiā alicuius ianue de
putatus qui ſentiendo vel videndo
venire quoſdaꝫ extraneos valde la
trat vt homines excitet. Ita canis
iſte conſcientie cuſtodem vꝫ rōnem
excitat: ⁊ ratio ſimul cum arbitrio
libero cognouerūt apte cū lu mine
intellectus vtrum adueniens eſſet
amicus vel inimicus. Amicuꝫ ideſt
virtutes ⁊ ſanctas cogitationes ac/
ceptauerunt affectuoſe cum ſancta
ſollicitudine illas exercentes. Ini/
micum autem ideſt vitiū atqꝫ cogi
tationes peruerſas expulerūt cum
odioſa diſplicētia. Itaqꝫ cū manu li
beri arbitrij tenētes gladiū ancipi
tem videlicet amoris virtutū ⁊ odij
vitiorum ⁊ cum lumine ratiōis ini/
micos eorū expugnauerunt: ⁊ ſic in
puncto mortis conſcientia nō hꝫ in
ſe remorſum eo q͛ bonā habuit vn/
diqꝫ cuſtodiam: ideo pacifice quie/
uit. Anima tamen ex humilitate ac
etiā q͛ tp̄e mortis amplius agnoſcit
theſaurū tēporis atqꝫ lapides p̄cio/
ſos virtutū valde redarguit ſemet/
ipſam ex eo q͛ ſibi non videtur ex/
pēdiſſe tempus virtuoſe ſicut opor/
tebat. Iſta tamē amaritudo non af
fligit animā: imo pingueſacit eam
pro eo ꝙ ex hoc in ſemetipſa ſe vir

tuoſe recolligit iugiter habens in
obiectum humilis agni ſanguinem
precioſum ⁊ non attendit ad aliq̄s
virtutes quas hactenus egerit q͛
minime confidit in eis: immo ſoluꝫ
in ipſo ſanguīe dilectiſſimi filij mei
vbi miſericordiam ineſtimabilē in/
uenit. Et vt in vita preſenti cum iu
gi memoria ſanguinis vixit ita duꝫ
eſt in tempore mortis ipſo ſanguine
balneatur ⁊ inebriatur. Demonia
vero quoniam illā arguere neque/
unt de peccato eo ꝙ in vita ſua ma
litiam eorum valde prudēter ⁊ vir
tuoſe ſuperauit. iuxta poſſe tamen
adhuc inquirūt oportune ſi poſſent
in ea aliquid lucrari: vnde veniunt
cū aſpectu nimis horribili vt ei ter/
rorem incutiant ⁊ cum varijs atqꝫ
multis fantaſijs. Sed quoniam in
anima tali non inueniunt eſſe vene
num peccatti ipſa nō expaueſcit in
omnibus illis vt expaueſceret ani/
ma cuiuſdam alterius iniqui pecca
tis mortalibus irretita. Ipſi vero
demones attendentes animam il/
lam introiſſe ſanguinem cum igni/
fera caritate non valent eaꝫ aliquo
modo tollerare ſed a remotis eam
ſagitare conantur. Et ideo clamo/
res eorum ⁊ huiuſmodi guerra nul
lum inferunt impedimentum ſiue
detrimentum ei quia iam incipit in
ſe guſtare vitam eternam vt alias
tibi dixi. Nam cum intellectus ocu
lo qui continet in ſe pupillam atqꝫ
lumen alme fidei me videt qui ſum
eternum ⁊ omne bonum quod ha/
bere preſtolatur ex gratia non ex
debito ī virtute ſanguis vnigeniti

filij mei. Extendit ergo bꝛachia ſpei
⁊ manibus amoꝛis illum aſtringit
intrando poſſet antequā perueniat
illico tranſeundo per artam ianuaꝫ
vnigeniti mei ſanguine madefactā
⁊ inebꝛiatā in me mare pacificum
verbo meo pariter vnitum quia ſu
mus vnum vt bene noſti. quantuꝫ
vero gaudium hēat in ſe creatura
que cum tanta dulcedine ſe perue/
niſſe cognoſcit ad iſtum feliciſſimū
paſſum lingua carnis aliqua narra
re nequiret ex eo quia bonum ange
lice nature deguſtat. ⁊ vt vixit in ca
ritate fraterna cuꝫ pꝛoximo ſuo ita
bonū felicium beatoꝛum in verita
te deguſtat atqꝫ participat. hoc ha/
bent omnes generaliter qui pertrā
ſeunt ita dulciter ⁊ virtuoſe. Mini/
ſtri vero mei de quibus ego tibi di
xi ꝙ vt angeli vixerant multo feli/
cius ⁊ amplius habent ex eo qđ in
vita pꝛeſenti vixerunt cum intelle/
ctu maioꝛū ⁊ cum āpliori fame mei
honoꝛis atqꝫ ſalutis animarū. Non
abſolute loquoꝛ de lumine virtutū
qđ vnuſquiſqꝫ pōt habere: ſed quo/
niam iſti cum additamēto luminis
virtuoſe viuendi quod eſt ſuperna/
turale lumen etiam habuerunt ſa/
cre pagine lumē pꝛopter quā ampli
us agnouerunt de veritate mea.
Quicunqꝫ vero plus agnoſcit plus
diligit: ⁊ qui plus diligit a me plus
accipit: meritum enim noſtrum cū
amoꝛis quantitate mēſuratur atqꝫ
compenſatur. Et ſi tu peteres a me
vtrum vnus qui ſcientia careat ad/
hunc amoꝛem attingere poſſit ab/
ſolute reſpondeo ꝙ ſic eſt enim val
de poſſibile ſed vnum particulare
pꝛiuilegium nō facit legeꝫ vniuer
ſalem: ego vero loquoꝛ in generali.
Statum quoqꝫ maioꝛem habēt pꝛo
pter ſacerdotalem dignitateꝫ ex eo
ꝙ directe collocati fuerunt in offi/
cio manducandi animas ad hono/
rem meum: q̄qꝫ omnes obligati ſi/
tis in caritate pꝛoximi veſtri ꝑma/
nere. Sed iſtis ex officio cōmiſſum
ē vnigeniti filij mei miniſtrare ſan
guinem ⁊ animas virtuoſe guber/
nare: qđ adimplendo cum ſancta ſo
licitudine ⁊ cum affectu virtutis vl
tra recipiunt q̄ꝫ alij. O quantū ipſo
rum aīa beata conſiſtit in illa moꝛ
tis extremitate pꝛo eo ꝙ extiterunt
ānunciatoꝛes atqꝫ defenſoꝛes alme
⁊ catholice fidei: ⁊ illam inſeruerūt
medullis anime ſue cum qua ſuum
in me locum aſpiciunt: ſpem cum
qua vixerunt in vita pꝛeſenti exten
dunt in me cuꝫ iocūditate magna.
Sperauerunt enim in dulci pꝛoui/
dentia mea nullatenus in ſe confi/
dentes vel in pꝛopꝛio ſenſu. Et quia
de ſe ſpem omnino perdiderunt nō
habuerunt inoꝛdinatum affectum
alicui creature nec in alia re crea/
ta quia voluntarie pauperem vitā
elegerunt: coꝛ illoꝛum fuit vere vas
electionis ad annunciandum atqꝫ
poꝛtandum vbiqꝫ nomen meuꝫ cū
ingenti ⁊ ignifera caritate cum exē
plo ſancte vite atqꝫ ſana doctrina
verbi pꝛopter animarum ſalutem.
Surgunt ergo cum ignifera carita
te per affectum amoꝛis aſtringētes
me finem ſuum offerentes in con/
ſpectu meo iuſtitie margaritā quaꝫ

iugiter habuerunt in ſe ſemper vni
cuiqꝫ faciendo iuſtitiam ⁊ diſcretio
ne magna reddendo vnicuiqꝫ debi
tum ſuum. Ideo iuſte mihi qđ meū
eſt aſſignant videlicet cum humili/
tate vera retribuendo gloꝛiaꝫ ⁊ ho
noꝛem ſancto nomini meo a me re/
cognoſcendo recepiſſe gratiam vir
tuoſe tempus expendendi cum con
ſcientia pura. Sibi autem attribu/
unt humiliter indignationem ſan/
ctam quia ſe reputāt indignos qui
huiuſmodi gratiam habuerint con
ſcientiaꝫ ipſoꝛum bonum mihi tri/
buit teſtimonium: ⁊ ideo iuſte retri
buo libenter eis iuſtitie coꝛoñam
margaritis virtutum oꝛnatam vi/
delicet de fructu quem extraxit af
fectuoſa caritas eoꝛum ex alijs vir/
tutibus. O angeli terreſtres valde
commendabiles atqꝫ beati minime
quippe fuiſtis ingrati de beneficijs
a me receptis neqꝫ fuiſtis ignoꝛan
tes atqꝫ negligentes imo ſolicite ſu
pꝛa veſtros ſubditos apertos ocu/
los habuiſtis ⁊ veluti fideles ⁊ ve/
ri paſtoꝛes ſecuti fuiſtis doctrinam
⁊ viam veri paſtoꝛis atqꝫ ſummi vi
delicet ieſu chꝛiſti filij mei: ⁊ ideo
realiter ⁊ illeſi tranſiſtis per ipſum
ſuo pꝛecioſo ſanguine madefacti, ⁊
immerſi cum gregibus ouium ve/
ſtrarum quoꝛum exemplo ſancte vi
te ac etiam per doctrinam veſtram
omnino ſalubꝛem multitudineꝫ ad
duxiſtis ad eternam vitam ⁊ alias
quāplurimas in ſtatu gratie reli/
quiſtis. O filia cariſſima talis vi/
ſio demonuꝫ in nullo nocere pōt ex
eo ꝙ viſio mea confoꝛtat quā per fi

dem vident: ⁊ ex affectuoſa dilectio
ne tenēt. Et quoniam in eis non in/
uenitur alicuius peccati venenum
obſcuritas ⁊ aſpectus eoꝛū hoꝛribi
lis non inferunt eis alicuius mole/
ſtie detrimentum vel alicuius inu/
tilis timoꝛis quoniam in eis inueni
tur ſolummodo timoꝛ omnino ſan/
ctus ⁊ non ſeruilis. Ipſi nullo mo/
do timent, eoꝛum falacias atqꝫ frau
des: qꝛ cum lumine ſupernaturali:
ac etiam cum lumi/ne ſacre ſcriptu
re cognouerunt eas etiam a remo/
tis vnde non habuerunt inde tene
bꝛas aliquas vel mentis alteratio/
nem. Sic ergo balneati, pꝛecioſo ſan
guine ieſu chꝛiſti glorioſe, tranſeunt
cum ingenti fame ſalutis animarū
pꝛopter honoꝛem meū caritate ſuc/
cenſi per iañuam filij mei, ⁊ tranſeū
tes intrauerunt in me mare pacifi/
cum. ⁊ a bonitate, mea digne collo/
cati ſunt in gradu ſuo iuxta menſu
ram affectuoſe caritatis quaꝫ vnuſ
quiſqꝫ ſecum attulit.

De moꝛte peccatoꝛum ⁊ penis eo
ruꝫ in hoꝛa moꝛtis. Capi. cxxxij.

SEd attende cariſſima filia qꝛ
ſicut excellentia iuſtoꝛū ē val
de magna ſic econuerſo miſeria pec
catoꝛū ⁊ infeliciuꝫ valde maioꝛ eſt
de moꝛte quoꝛum aliqua tibi narra
ui quantuꝫ eſt terribilis ⁊ obſcura.
nam in hoꝛa moꝛtis pꝛocaciſſime de
mones eos accuſant atqꝫ moleſtant
in figura ſua ſe demonſtrantes cuꝫ
inextimabili terroꝛe ⁊ obſcuritate.
Tu noſti ꝙ eſt intantum hoꝛribilis

ꝙ homines experti eligerent potiꝰ
habere omnes penas vite preſentis
q̄ꝫ eos in ſua figura videre. Inſuper
⁊ miſero peccatori renouat conſcien
tie ſtimulus qui valde rodit ⁊ cru/
ciat eum inordinate delitie quibus
abuſus eſt propria ſenſualitas cuiꝰ
dominationi ſe ſubiecerat de virtu
oſa ratione faciendo ſeruam valde
miſerabiliter eum accuſant. Tunc
enim aperte veritatem agnoſcit eo
rum que ante non cognoſcebat vn
de per errorem eius ad magnaꝫ cō
fuſionem adducit: quoniaꝫ in vita
ſua vixit velut infidelis ⁊ mihi re/
bellis ex eo q̄ amor proprius vella
uit pupillam luminis fidei ſanctiſ/
ſime. Demones quoqꝫ moleſtant eū
de infidelitate vt ad deſperationeꝫ
eum adducant. O q̄ꝫ dure impu/
gnant in hora tali quoniā inueniūt
eum inhermem ⁊ abſqꝫ caritatis ⁊
aliarum virtutū armatura: q: velu
ti diaboli membrum fuit illis ex to
to priuatus in vita ſua. Unde ca/
rent tales omnino lumine ſuperna
turali atqꝫ ſcientie quia non intelle
xerunt eam ex eo q̄ cornua ſuper/
bie penitus impedierunt ne medul
le dulcedinem intelligerent. vnde
tales in magnis prelijs ignorāt oi/
no quid agere debeant. In ſpe quo
qꝫ minime nutriti ſunt quoniaꝫ in
me non ſunt aſſuecti ſperare nec in
ſanguine precioſo filij mei cuiꝰ eos
eſſe feci miniſtros: imo ſolum in ſe/
metipſis ⁊ delitijs atqꝫ ſtatibus vi/
te preſentis. Nec aduertebāt iſti mi
ſeri demones īcarnati q̄ omnia ſub
vſura tenebant ⁊ veluti debitores
de ſingulis oportebat eos ante me
reddere rationem: modo ſe nudos
inueniūt abſqꝫ virtute aliqua ⁊ vn
decunqꝫ ſe vertunt audiunt impro
peria multa cum ingenti confuſio/
ne iniuſtitia propria qua fuerunt
abuſi in vita ſua procaciter eos ac
cuſant in conſcientia ſua vnde non
audent aliud q̄ iuſtitiam poſtula/
re. Noueris ergo q̄ ipſi tunc tantaꝫ
⁊ talem habent verecundiam ⁊ con
fuſionem q: omnino venirent ad vl
timam deſperationem ⁊ cum ea de
ducerentur a demonibus ad eter/
na ſupplitia niſi q̄ in vita ſua ex
quodam vſu preſumebant dicere q̄
magna eſt miſericordia dei quāuis
eorum defectibus exigentibus iſta
ſit magna preſumptio: quia ſtultuꝫ
eſt ⁊ valde reprehenſibile cum bra/
chio miſericordie mee offendere me
ideo non eſt vocanda miſericordie
ſpes ſed dicenda preſumptio: ipſi ta
men hunc habitum aſſumpſerunt.
Uenientes igitur ad mortis extre/
mitatem conſcientiam propriā ex/
honeſtantes per ſanctam ⁊ humilē
confeſſionem et ablata preſumptio
ne q̄ illo modo non offendant vltra
remanet habitus ille miſericordie
mee agnoſcentes humiliter ex gra/
tia tunc q̄d ante ſuperbe preſume/
bant ⁊ ita miſericordiaꝫ humiliter
implorando reperiunt eam. Hoc
agit vtiqꝫ gratioſa miſericordia mea
vt ita ſperent in vita ſua. Quāuis
ego non ita concedo vt ex miſericor
dia mea magis offendant: ſed vt in
caritate ſe dillatent ⁊ in conſidera/
tione mee bonitatis. Ipſi tamē abu

tantur in oppoſitum: quia ſub ipſa ſpe miſericordie mee frequenter of/fendunt: ego tamen eos in ſpe miſe/ricordie conſeruo vt in extremitate mortis habeant huiuſmodi refugi/um ⁊ omnino minime deficiant in tali reprehenſione ⁊ ita veniant ad deſperationem. Quare multo gra/uius offenderent ⁊ eis ampliꝰ pro/culdubio noceret hoc vltimum pec/catum deſperando ꝙ̄ alia peccata que cõmiſiſſent vnquam. Cauſa ve/ro propter quam hoc amplius mi/hi diſplicet ⁊ ipſis ita nocet eſt ita quoniam alia peccata fiunt ex ali/qua complacentia ſiue delectatio/ne proprie ſenſualitatis: ⁊ aliquan/do ſe commiſiſſe dolent. vnde tantũ atqꝫ taliter dolere poſſent ꝙ illico plenam obtinerent indulgentiam. In peccato vero deſperationis nul/la fragilitas eſt in cauſa quia nulla eſt ibi delectatio: immo eſt ibi pena grauiſſima ⁊ intollerabilis: ac eti/am ille qui deſperat miſericordiam meam apertiſſime contempnit exi/ſtimando maiorem culpam ſuam ꝙ̄ miſericordiam atqꝫ bonitatem meam. Unde poſt huioſmodi pec/catum non dolet neqꝫ penitet: quia commiſſo peccato ⁊ oſtenſa mea nec vltra dolere poteſt. Ipſe bene dolet de ſuo damno irremediabili ſed nõ de culpa contra me perpetrata ⁊ ita recipit eterna ſupplicia. Itaqꝫ ſo/lum peccatum iſtud eum ad infer/num adducit ibiqꝫ punitur valde de hoc ⁊ alijs offenſis atqꝫ peccatis eius. Sed ſi voluiſſet in veritate de commiſſis culpis erga me ſperan/do fideliter in miſericordia mea cer/tiſſime feciſſem ei miſericordiam: quoniam abſqꝫ comparatione qua/cunqꝫ ſicut alias tibi dixi nimis ex/ceſſiue maior eſt miſericordia mea ꝙ̄ omnia peccata commiſſa vel que committi poſſent ab aliqua creatu/ra. Et ideo valde mihi diſplicet ꝙ aliqui maiores eſſe ſuos defectus exiſtiment vllo modo. Hoc eſt enim illud peccatum ꝙ nullo tempore dimittitur in preſenti ſeculo nec in futuro. Poſtquam igitur infelices iſti vitam ſuam inordinate: immo ſcelerate conſumpſerunt in mortis articulo ſaltem vellem ꝙ in miſeri/cordia mea ſpem in veritate pone/rent ex eo ꝙ huiuſmodi deſperatio/nem multũ abhominor. Et ideo fre/quenter in vita peccatorũ vtor iſta fraude ſancta ſiue deceptione ꝙ vi/delicet ipſi preſumant etiam indi/gne de miſericordia mea ineſtima/bili: quia quando ſunt in ea taliter aſſueti ⁊ habituati non ita faciliter ab ea diſcedunt ex illis reprehenſio/nibus aſperimis quas ab aduerſa/rijs audiunt vt agerent quãdo non eſſent habituati. Hec omnia facit abiſſus excellẽtiſſime caritatis mee ſed ipſi fuerunt abuſi ea miſericor/dia cum tenebroſo amore ꝓprio a quo ꝓceſſit oẽ malũ ipſoꝝ. Ipſi aũt in ꝟitate nõ intellexerũt id reputã/tes ad preſumptionẽ magnã quãtũ ad affectũ ipſorũ ipſa dulcedo miſe/ricordie: ⁊ hec ẽ alia rephẽſio quã a ꝯſcia recipiũt in cõſpectu demonum eis improperãdo ꝙ tps ⁊ miſericordie latitudinem in q̃ ſperabãt oportebat

expendere virtuoſe dilatando cor
in caritate mea: ⁊ amore virtutum
⁊ ita tempus expenderẽ quod eis ex
amore conceſſi: ipſi vero cum tem-
pore atq; ſpe larga miſericordie me
grauiter offendebant. O ceci miſe-
rabiles ego poſui veſtris in mani-
bus margaritam: atq; talentum: vt
ad lucrum expenderetis vos autẽ
veluti preſumptuoſi renuiſtis im-
plere voluntatem meã: ſed abſcon
diſtis in terra inordinati amoris ꝓ
prij ſenſitiui qui vobis modo morti
ferum fructum exhibet. O miſeri
homines quanta eſt nunc pena ve-
ſtra quam in morte ſentitis. Modo
vos minime latent iniquitates ve-
ſtre: quia vermis conſcientie modo
minime dormit: imo valde moleſte
rodit: demones quoq; terribili vo-
ce ſuper vos clamant exhibẽdo vo-
bis meritum quod ſunt aſſueti im-
pendere ſeruis ⁊ amicis eorum: vi-
delicet improperium atq; confuſio
nem. Et vt in mortis extremitate nõ
euadatis vllo modo manus eorum
iuxta poſſe conantur: vt ad deſpera
tionem deueniatis: ⁊ ideo vobis cõ
fuſionem inferunt: vt vna cũ eis ha
beatis: ⁊ deguſtetis in eternum ea q̃
poſſident ipſi: vz tormẽta perpetua
O miſeri dignitas in qua vos ita
gratioſe collocaueram ſe lucidam
vobis oſtendit: vt eſt ad veſtram ve
recundiam ex eo ꝙ in tanta pecca-
torum obſcuritate ipſa fuiſtis abuſi.
Eccleſie ſubſtantia vos accuſat: vt
fures: atq; latrones: ⁊ infidos debi-
tores obligati enim eratis pauperi
bus ⁊ eccleſie vobis cõmiſſe debitum
exſoluere: tunc accuſaris: o miſer a
conſcientia ꝙ expenderis in mere-
tricibus eã: ⁊ ad filios proprios edu
candos: ⁊ vt carnales conſanguine
os ex ipſa ſubſtãtia ditares. Ex qua
te ſimiliter ingurgitaſti guloſe vi-
uendo reprehenſibiliter ornando ꝓ
priam domum aurum: ⁊ argentum
auare congregando vbi debebas i
voluntaria paupertate viuere. Cõ
ſcientia tibi repreſentat ꝙ officium
diuinum omittebas: neq; curabas
ex hoc in mortale peccatum incur-
rere. Si vero quandoq; perſoluebas
ore cor tuum a me: valde remotum
erat. Item conſcientia te cum ſimi-
libus tuis arguit pro ſubditis ve-
ſtris quos alere debuiſtis verbo pa
riter ⁊ exemplo ſancte vite dirigẽ
do ammonendo: atq; corrigendo vir-
ga iuſtitie ⁊ manu miſericordie. Et
quoniam hec agere neglexiſtis in hor
ribili demonum aſpectu nimio ru-
bore cõfundemini. Tu vero qui fui
ſti prelatus exhibendo prelationes
⁊ curam animarum iniuſte: vel ali-
cui ſubdito indigno non attenden-
do cum prudenti diligentia cui de-
diſti redargueris a conſcientia. Quia
debebas illas exhibere non ex adu
latione: vel ad complacentiam ho-
minũ ſiue propter accepta dona: imo
ſolũ intuitu virtutis: ⁊ ad honorem
meũ: ⁊ ſalutem animarum. Et quia ſic
agere neglexiſti valde redargueris.
Et ad verecundiam: atq; confuſionem
tuã apte tibi conſcientia dictat lumi-
ne itellectus oſtendẽte q̃cũq; facere
debuiſti ⁊ neglexiſti: ⁊ ea que feciſti
que facere non debuiſti. Et volo te

noſce filia cariſſima: qꝛ melius ap/
paret albedo pꝛope ingredientem
collocata ⁊ econuerſo nigredo ſecus
albedinē qꝫ ponendo ſcoꝛſum ⁊ vnū
ab altero ſepatuȝ: ⁊ ita miſeris iſtis
occurrit iſtis in particulari dico ac
etiam alijs in generali ꝙ in moꝛtis
articulo ī quo aīa p̄ſertim cognoſcit
aptius opa ſua vȝ iniquitatem ſuā
⁊ iuſtus beatitudinem ſuaȝ iniuſto
miſero peccatoꝛi repꝛeſentatur ini/
qua vita ſua. Et ſi nullum haberet
accuſatoꝛem alium conſcientia pꝛo
pꝛia ſibi pꝛepōit omnia ſcelera que
cōmiſit: ⁊ virtutes quas ōmiſit: vir/
tutes: vȝ ad verecundiam eius am
pliorem. Et qꝛ poſita virtute pꝛope
vitium ex virtute plenius agnoſci/
tur vitium: ⁊ quanto melius agno/
ſcit amplius erubeſcit: ⁊ ex defectu
ſuo melius intelligit perfectionem
virtutis: vnde maioꝛi doloꝛe tabe/
ſcit agnoſcendo ſe virtutibus omni
bus in vita ſua fuiſſe pꝛiuatuȝ ⁊ ex
poliatum. Et volo te ſcire ꝙ in illa
noticia quam habent iſti virtutis: ⁊
vitioꝛum valde bene vident: ⁊ intel
ligunt bonūȝ quod ex virtute ſequi
tur homini virtuoſo: atqꝫ penā quā
illuȝ conſequitur qui iacuit in tene
bꝛis moꝛtalium peccatoꝛum. Cogni
tionem autem iſtam ego tribuo nō
vt veniant in deſperationem: ſed vt
perueniant ad perfectam ſui notici
am: ⁊ erubeſcant pꝛo ſuo defectu cū
fideli ſpe miſericoꝛdie mee: vt cum
iſta verecundia: ⁊ huiuſmodi noti/
cia deleant ſuos exceſſus: ⁊ humili/
ter poſcendo miſericoꝛdiaȝ placent
iram meam: virtuoſus auteȝ ex hoc
augmentatur in gaudio ⁊ agnitio/
ne mee veritatis atqꝫ caritatis. At
tribuit enim mihi: ⁊ non ſibi grati/
am: ꝙ iuerit per viam virtutis: vn
de dulciter exultat in me cum iſta
vera noticia: ⁊ guſtat: atqꝫ recipit
optatum finem ſuum: vt alias: ego
tibi dixi: itaqꝫ iuſtus exultat in gau
dio qui vixit in p̄ſenti vita cuȝ igni
fera caritate iniquus vero tenebꝛo
ſus in pena confunditur: iuſto tene
bꝛoſus: ⁊ hoꝛꝛibilis aſpectus demo/
num nullum omnino detrimentuȝ
infert: nec etiam inde timet ex eo ꝙ
ſolummodo peccatum eſt illud: vn/
de timoꝛ: atqꝫ nocumentum occur/
rit homini. Sed illi qui laſciue cum
alijs miſerijs multis vitaȝ duxerūt
habent inde nocumentum: atqꝫ ter
roꝛem in aſpectu demonuȝ. Non ta
men hoc eſt nocumentum deſpera/
tionis niſi velit ipſi deſperare: ſed ē
vna pena moleſtiſſime repꝛehenſio
nis: atqꝫ conſcientie grauiſſime re/
moꝛdentis: ⁊ eſt timoꝛ: ⁊ tremoꝛ in
hoꝛꝛibili aſpectu demonūm. Vide/
as ergo cariſſima filia quantum a
ſe differunt in moꝛtis articulo cru/
ciamenta ſiue bella que iuſti ſenti/
unt ab his que patiuntur iniqui: ⁊
quantum eoꝛum finis eſt a ſe diffe/
rens. Oſtendi tibi paruam ſcintil/
lam: videlicet oculo intellectus tui.
Et eſt ita parua reſpectu eius quod
eſt ꝙ quaſi nihil eſt de pena quam
habet iniquus: ⁊ de bono quod ha/
bet iuſtus. Nunc aperte cognoſce/
re potes quanta cecitas eſt homi/
nis: ⁊ pꝛeſertim iſtoꝛum miſerabili/
um: quia quanto plus a me receperūt

⁊ amplius illuminati ſunt a ſacra ſcriptura tanto magis obligantur ⁊ ampliorem habebunt amaram atq penoſam confuſionem. Et quoniam amplius in vita cognouerũt a ſacra ſcriptura magis ⁊ amplius in morte cognoſcunt exceſſus proprios quos ipſi cognouerunt: vnde merito collocãtur in ſupplicijs grauioribus q̃ alij prout econuerſo iuſti collocati ſunt in excellentia maiori: iſtis accidit veluti falſo chriſtiano qui collocatus eſt in inferno cum tormento grauiori q̃ vnus paganus pro eo q habuit in ſe fide ilumen ⁊ ei renunciauit ille vero paganus omnino caruit. Sic iſti miniſtri mei maiori pena cruciabuntur ex eadem culpa q̃ alij ſeculares: ⁊ hoc propter miniſterium eis a me gratioſe commiſſum. videlicet eis committendo ſolem venerandi ſacramenti miniſtrandum. Et quia ſcientie lumen habuerunt ad veritatem aperte diſcernendam non ſolummodo pro ſe: ſed etiam pro ceteris ſi voluiſſent: ⁊ ideo maiori tormento cruciantur. Sed ipſi miſeri non agnoſcũt qui ſi ſua prudentia: hec attente conſiderarent proculdubio nõ inciderent in huiuſmodi mala: ſed eſſent vtiq quales eſſe debẽt ⁊ ipſi non ſunt ſoli: ſed totus vniuerſus eſt valde corruptus: quoniam ipſi deteriora faciunt in gradu ſuo q̃ ſeculares. Et cum ſuis fetoribus ⁊ iniquitatibus inquinant: atq turpiſſime maculant facies animarum ſuarum ſubditoſq ſuos corrumpũt atq ſanguinem ſponſe mee damnabili modo ſuggerũt: vide licet eccleſie ſancte: vnde propter huiuſmodi defectus eorum ipſa ſponſa mea valde palet: q: vz amorem: ⁊ caritatis affectum quem ad ipſam habere debent ad ſemetipſos retorquere non erubeſcunt: ⁊ ad alia non videntur attendere preterq̃ ad ipſam inſaciabili fame deuorandam: ⁊ ad extorquendum ab ea prelationes atq magnos introitus vbi deberent extorquere ſalutem animarum. Quare propter ipſorum vitam inordinatã imo reprobam ſeculares veniunt ad irreuerentiam: ⁊ inobedientiam eccleſie ſancte quamuis ipſi minime debeant ita facere: neq defectus eorum excuſatur ex defectu quocunque miniſtrorum.

Repetitio ſuper aliquibus iam ſupradictis: ⁊ quomodo ſeculares expreſſe prohibent ne manus apponant in clericos. Capi. cxxxiiij.

Multos alios exceſſus iſtorum infidelium miniſtrorum ego tibi narrare poſſem: ſed vltra ꝑ pñti nolo fetoribus huiuſmodi tuas aures iquinare aliquos vero tibi narraui: vt deſiderio tuo ſatiſfacerem: ⁊ vt amplius aĩa tua ſollicitet̃ offerre ꝑ eis añ me dulcia: ⁊ amoroſa pariter: ⁊ amara deſideria. Narraui quoq tibi de ipſoꝝ excellẽtia ĩ qua fuerũt a me ꝯſtituti: ⁊ de theſauro qui vobis ꝑ manus eoꝝ miſtrat̃: vz de ſctiſſimo ſacramẽto corporis vnigeniti filij mei ponendo ſimilitudinem ſolis: vt apte cognoſceres: q ex

aliquo defectu miniſtrorum nullo modo minuitur virtus ipſius venerandi ſacramenti: et ideo nolo quod erga ipſos vllo modo reuerentia minuatur. Inſuper oſtendi tibi bonorum miniſtrorum excellentiam in quibus margarita iuſtitie relucebat et virtutis. Et oſtendi quantum in conſpectu meo ſit exoſa perſecutio que ſit contra ſanctam eccleſiam et irreuerentia contra ſanguinem habita: quia reputo quod perſecutio facta contra miniſtros fiat contra ſanguinem eo quod expreſſe prohibui ne tangerent iniurioſe xpos meos. Poſtremo tibi narraui de vituperoſa miniſtrorum ipſorum vita: et in quanta miſeria viuunt: et quantam amaritudinem: et confuſibilem penam in morte ſuſtinent: et quantum vltra ceteros poſt mortem crudeliter in inferno cruciantur. Modo petitioni tue atque promiſſioni mee ſatiſfactum eſt narrando pauca de ipſorum vita miſerabili. Nunc autem iterato replico: quod non obſtantibus illorum defectibus etiam ſi plures eſſent omnino prohibeo ne ſecularis aliquis eos aliquo modo puniat. Inobedientes vero faciendo contra preceptum iſtud aſpere congruo tempore punientur niſi realiter cum contritione cordis et humili confeſſione vitam ſuam ante correxerint. Tamen vtraque pars videlicet huiuſmodi miniſtri et eorum perſecutores videntur eſſe demones incarnati: vnde iuſto meo iuditio fit vt vnus diabolus: ita puniat alium ſed offendit vterque ſeculares non excuſantur ex peccato prelati: neque prelatus excuſatur ex peccato ſecularis. Nunc autem inuito te filia cariſſima: et omnes alios amicos meos ad fletum amarum ſuper huiuſmodi mortuos: et ad imorandum velut oues in eccleſie ſancte viridario ad paſcendum ex deſiderio ſancto offerendo ingiter ante me continuas et humiles orationes pro eis quia decreui mundo facere miſericordiam. Neque ab iſta paſtura vos ſubtrahatis vllo modo propter iniuriam vel aliquam proſperitatem. Quia penitus volo quod nullatenus eleuetis caput ex impatientia vel inordinato gaudio: ſed ingiter ad honorem meum attendite ſalutem animarum atque reformationem eccleſie ſancte. Et hoc erit mihi ſignum euidentiſſimum: quod tu et alij me realiter in veritate diligatis. Tu vero bene noſti quod aperte tibi pateſeci me velle quod tu: et alij ſerui mei eſſetis ſicut oues que paſceremini ingiter in viridario eccleſie ſancte tollerando laborioſe vſque ad mortis extremitatem: et ita faciendo ſancta veſtra deſideria perficiam.

Qualiter hec anima deuota laudando dominum facit orationem pro eccleſia ſancta. Capi. cxxxiiij.

Nunc aia deuotione multa velut ebria et ignita caritate ſucceſa habens cor ſuum amaritudine magna vulneratum eleuando mentem ad eternam dei bonitatem ait. O ſumme deus eterne o lux maior quacunque luce a qua procedit omnis alia lux o ignis ardens ſupra omnem alium ignem tu es ſolus ignis qui ardes et non conſumis nam conſumis omne peccatum quod eſt in aia ſimul et amorem proprium non tamen eam affligendo conſumis ſed eam pinguefacis inſaciabili dilectione: quia dum ſaciatur a te non tamen ſaciatur

imo te magis peroptat habere iugi
ter ⁊ videre. Et quanto plus te que
rit: ⁊ optat amplius te guſtat: ⁊ in/
uenit eternum: atqꝫ ſūmum ignem
vere caritatis abiſſum. O ſūmum
⁊ eternum bonum quis te deum no
ſtrum inclinauit ad illuminandam
me creaturam tuam infimaꝫ de lu
mine tue veritatis. Tu idem ignis
amoris es in cauſa. Nam affectuoſa
caritas tua te coegit: ⁊ induxit ad
creandum nos ad tuam imaginem
atqꝫ ſimilitudinem: ⁊ ipſa te iugiter
inducit: ⁊ inclinat ad faciendūꝫ im
menſas ⁊ infinitas gratias creatu/
ris tuis que rationem habent. O
bonitas eterna ſuper omnem boni
tatem tu ſolus es ille qui ſūme bo/
nus es. Nihilominus tu donaſti no
bis vnigenitum filium verum tibi
coeternum: vt etiaꝫ in humano cor
pore conuerſaretur in vita preſenti
nobiſcum qui ſumus omnino tene/
broſi atqꝫ pleni fetenti putredine.
Quid obſecro fuit in cauſa? Amor
q2 nos affectuoſe dilexiſti: etiam an
te ꝙ eſſemus. O bone deus. O eter
na magnitudo incomprehenſibilis
ex amore feciſti te paruulum: vt ho
minem in te magnificares: ⁊ cuꝫ fa
ceres magnum quocunqꝫ me verto
non inuenio niſi tue dulciſſime cari
tatis ignem ⁊ abiſſum. Nunquid
ego pauper ⁊ miſſella ſatiſfacerẽ quo
quomodo poſſum gratijs ⁊ igniferẽ
caritati tue in particulari mihi cō/
ceſſis cum exceſſu tante dilectionis
vltra gratias: alijs fidelibus tuis
conceſſas. Certe non: ergo tu ſolus
dulcis: ⁊ amantiſſime pater es ille
qui gratus eris pro me tibi: ⁊ ꝑ me
miſera reſpondebis: q2 vꝫ affectus
tue paterne caritatis ꝑ me tibi gra
tias aget. Quoniam ego ſum illa q̄
non ſum: ⁊ ſi dicerem ꝙ aliquid eſ/
ſem ex me: vtiqꝫ mentirer in caput
meum: ⁊ eſſem proculdubio men/
dax: ⁊ filia diaboli qui pater eſt mē/
daciorꝫ. Q2 tu ſol⁹ es ille q es. Et eē
meum ⁊ omnem gratiam in eo fun
datam humiliter a te recognoſco.
Nam ex amore puriſſimo: ⁊ non ex
aliquo debito mihi gratioſe tribui/
ſti. O pater dulcis ⁊ amantiſſime
quando genus humanum iacebat
egrotans propter preuaricationem
ade. Tu dirixiſti ſibi medicuꝫ egre
gium dulcem ⁊ amoroſum. ſ. ver/
bum vnigenitum filium tuū. Nūc
vero quando iacebam infirma vꝫ i
infirmitate negligentie pariter: ⁊
ignorantie magne tu ſuauis atqꝫ
dulciſſimus medicus eterne deus
exhibuiſti mihi ſuauem dulcem: ⁊
amaram medicinam: vt ab infirmi
tate conualeſcam: ⁊ indilate libera/
ri valeam. Mihi proculdubio ſua/
uis eſt: q2 cum ſuauiſſima caritate
tua mihi te manifeſtaſti. Dulcis eſt
⁊ mihi valde vltra quancunqꝫ dul/
cedinem: quoniam illuminaſti ocu/
lum intellectus mei lumine ſanctiſ
ſime fidei in quo lumine prout ex/
cellentiſſime maieſtati tue manife/
ſtare placuit agnoui gratiam ineſti
mabilem humano generi conceſſaꝫ
in corpore miſtico ſancte matris ec/
cleſie miniſtrando totum deum ⁊
hominem in venerabili ſacramen/
to. Atqꝫ miniſtrorum tuorūꝫ digni

tatem quos conſtituiſti:vt nobis il/
lud adminiſtrarēt. Ego cupiebam
vt pꝛomiſſioni mihi ſancte ſatiſface
res tu multo plura cōceſſiſti q̄ꝫ ego
petere ſciuiſſem. Unde vere cogno/
ſco ꝙ coꝛ hominis neſcit:neqꝫ poteſt
optare ſiue petere q̄ꝫtū tu vis ei pꝛe
bere. Et ita mānifeſte cognoſco ꝙ tu
es ille qui es infinitus atqꝫ bonum
eternū. Nos vero ſumus illi qui nō
ſumus. Et qꝛ tu es infinitus: ⁊ nos
finiti ideo tue creature que rationē
habet exhibes id quod neſcit: ⁊ ne/
ſcit neqꝫ poteſt optare:⁊ modū quo
tu ſcis vis atqꝫ potes aīe ſatiſfacere
ſatiando illam etiaꝫ ex his que pete
re neſcit dulciſſimum: ⁊ gratioſiſſi/
mum ignoꝛant ⁊ deſiderare nequit.
Et ideo recepi lumen in magnitudi
ne tue caritatis ex amoꝛe quem ha
bere te manifeſte pateſeciſti huma/
no generi:⁊ pꝛecipue eiꝰ vnctis qui
debēt eſſe velut angeli terreſtres in
vita pꝛeſenti. Tu mihi monſtraſti
virtutem atqꝫ beatitudinē iſtoꝝ vn
ctoꝝ tuoꝛuꝫ qui vixerunt veluti lu
cerna ſuccenſa cum iuſtitie marga
rita in eccleſia ſancta. Et hoꝛum cō
paratione agnoui defectum coꝛuꝫ
qui miſerabiliter ī eccleſia viuunt:
vnde cepi doloꝛeꝫ ingentē pp offen
ſam tuam atqꝫ detrimētū vniuerſo
mundo nanqꝫ valde nocent: qꝛ de/
bent eſſe exemplum virtutis: ⁊ ipſi
p̄bent exēplū iniquitatis ⁊ miſerie.
Et qꝛ tu mihi miſere ſeruule tue q̄
ſum in cauſa ⁊ inſtrumentum mul
toꝛum defectuum pateſeciſti vitam
illoꝛum de qua conqueſtus es ha/
bui doloꝛem:⁊ amaritudinem itol/
lerabilem Tu amoꝛ ineffabilis illa
mihi manifeſtādo tribuiſti medici
nā dulcē ⁊ amarā:vt ego ꝯualeſcaꝫ
ab egritudine ignoꝛātie:⁊ negligē/
tie mee:⁊ cum ſollicitudine atqꝫ de
ſiderio magno recurram ad te me/
metipſam agnoſcendo atqꝫ bonita/
tem tuam in me ſimul:⁊ offenſas ti/
bi factas a tuis creaturis: ⁊ pꝛeſer/
tiꝫ a miniſtris tuis:vt effundā vnū
flumen lachꝛimarum eas diſtillan/
do ſuper me miſerabileꝫ:⁊ a noticia
tue infinite bonitatis illas haurien
do ⁊ extrahendo: ac etiā effundēdo
ſup huiuſmodi moꝛtuos qui cū tan
ta diſſolutione miſerabiliter viuūt
Unde nūc ineffabilis dilectio cari/
tatis ignis īextinguibilis: ⁊ eterne
pater:ꝙ huiuſmodi deſiderium nul
lo tpe deficiat:vel ēt tepeſcat īoptā
do:⁊ quottidie pquirēdo tuū hono
rem:⁊ aīaꝝ ſalutē. Et oculi mei nun
quā ab effuſione lachꝛimaꝝ ex hoc
abſtineant. Unde cum inſtantia po
ſco:vt gratioſe mihi concedas:vt ef
ficiantur veluti duo fontes habun
danter effundentes aquas que pꝛo
cedant:⁊ egrediantur a te mari pa/
cifico. Gratias: gratias ago tibi
pater eterne qui pleniſſime ſatiſfeci
ſti non ſolum petitioni mee verum
ēt in alijs q̄ non agnoſcebaꝫ: vel pe
tere neſciebā inuitando me dulciter
atqꝫ materiaꝫ exhibendo lachꝛima
rū:vt offerā in ꝯſpectu tuo ſacratiſ/
ſimo dulcia cruciata:⁊ amoꝛoſa de/
ſideria cū oꝛatiōe ꝯtinua ⁊ humili.
Nunc autem ab ineſtimabili boni
tate tua peto:vt mūdo miſericoꝛdi/
aꝫ exhibeas:⁊ eccleſie tue ſancte hu

īſliter ſupplicans: vt effectualiter
īpleř digneris ea q̄ tu me ipſe pͥ ſtu
lare facis. Hei mihi miſerabili: ⁊
aīe mee paupcule: qꝛ maloꝝ oīum
vt eſtimo ſum in cā. Nō vltra diffe/
ras obſecro mūdo facere miſericoꝛ/
diā paternas aures iclina: ⁊ exaudi
oꝛōnes ſeruoꝝ tuoꝝ: ⁊ illoꝝ ignife/
ra deſideria cōple. Tu mihi tu es il/
le q facis ⁊ ſollicitas eos: vt a te pe/
tant: ⁊ coꝛā maieſtate tua clament.
Audias igitur voces eoꝛum ⁊ exau
di. Etiam tua veritas exoꝛtatur ⁊
ait. Petite ⁊ accipietis querite ⁊ ī
uenietis pulſate ⁊ aperietur vobis
O pater eterne ſerui tui clamāt ad
te pꝛo miſericoꝛdia reſpondeas igiť
eis. Ego certiſſime noui ꝙ tibi ꝓpꝛi
um ē miſereri: ergo tu nō vales eaꝫ
denegare poſtulātibus illam. Ipſi
poſtulant ad ianuam tue verita/
tis: vꝫ vnigeniti filij tui: qꝛ vere co/
gnoſcūt amoꝛē affectuoſum quē ha
bes ad hoīem: vñ pulſant ad ianuā
ignis excellentiſſime tue pr̄ne cari/
tatis q̄ vltra ſe ꝯtinere non dꝫ ꝙ nō
aperiat cū perſeuerantia pulſanti.
Nunc igitur aperi contere atqꝫ con
fringe duriſſima coꝛda tuaꝝ creatu
raꝝ non intuitu earum que nō pul
ſant: imo ſolum intuitu bonitatis ⁊
paterne tue caritatis: ⁊ etiam amo
re ſeruoꝛum tuoꝛum qui pꝛo eis ad
te clamant. Eterne pater aperi tue
miſericoꝛdie manum ⁊ eis exhibe q̄
poſtulant. Vides enim ꝙ ad ianu/
am tue veritatis pulſant: ⁊ a te pe/
tunt: ⁊ quid a te poſt lant. Sangui
nem iſtius ianue tue. ſ. veritatis in
quo ſanguine noſtras iniquitates
abluiſti ⁊ expurgaſti coꝛruptam pu
tredinem tranſgreſſionis ade. Iſte
ſanguis pꝛoculdubio noſter eſt de
quo nobis oꝛdinaſti balneum. Tu
vero non vales: imo nec vis alicui
perſone in veritate petenti denega
re igitur impende fructum huius
ſanguinis pꝛecioſi tuis creaturis po
nas in vna lance preciuꝫ ſanguinis
vnigeniti filij tui: vt infernales de/
mones oues tuas aſpoꝛtare non au
deant. Tu quideꝫ es pater optim⁹
qui nobis exhibuiſti paſtoꝛeꝫ verū
videlicet vnigenitum filium tuum
qui ꝓpter obedientiam tuam pꝛo
nobis ouibus tuis vitam expoſuit
faciendo nobis de precioſo ſangui/
ne ſuo balneū. Hic eſt ille ſanguis
quē a te petunt iuxta ianuam iſtaꝫ
veluti famelici atqꝫ ſitibundi ſerui
tui quo mediante petunt: ⁊ optant:
vt huic vniuerſo mundo facias gra
tioſe miſericoꝛdiam atqꝫ floꝛem faci
as in eccleſia ſancta floꝛes odoꝛife/
ros ſanctoꝛum paſtoꝛum ex odoꝛe
quoꝛum euaneſcat ab ea fetoꝛ: ⁊ pu
tredo male viuentium: ⁊ iniquoꝛuꝫ
hominum. Tu pater eterne pꝛomi/
ſiſti: ꝙ ex amoꝛe quem habes ad ho
mines cum oꝛationibus amicoꝛum
tuoꝛum: ⁊ cum tollerantia multo/
rum laboꝛum abſqꝫ culpa ſua: tu fa
ceres omnino mundo miſericoꝛdiā
⁊ eccleſiam ſanctam tuam virtuoſe
refoꝛmares: ⁊ ita refrigerium inde
nobis exhiberes. Ego ſupplico ne
differas vlterius: ſed abſqꝫ dilatiōe
maioꝛi conuertas oculuꝫ tue clemē
tie ac illico reſponde qui reſpondeř
vis anteqꝫ vocemus voce miſericoꝛ

dic tue. Aperi portam inextimabi-
lis tue caritatis quã oñdisti nobis
ianua mediãte: vz vnigẽiti filij tui
ꝟbi ꝓ nobis incarnati. Scio nanqꝫ
ꝙ aperis anteq̃ pulſemus: quia cũ
affectuoſa dilectione quam impen-
diſti ſeruis tuis pulſant: ⁊ ad te cla-
mant optantes: ⁊ querentes hono-
rem tuum atqꝫ ſalutem animarum.
Ergo largiaris eis panẽ vite vide-
licet fructuz ſanguinis vnigeniti fi
lij tui quem a te poſtulant ad glori
am: ⁊ ad laudem nominis tui in ſa-
lutem animarum. Quia maior la-
us ⁊ hoñor nomini tuo reſultare vi
detur in ſalute multoruz q̃ ſi in du
ricia ſua permanendo damnaren-
tur. Tibi pater eterne ſunt omnia
poſſibilia. Tu eniz nos abſqꝫ nobis
gratioſe creaſti: ſed nos abſqꝫ ñobis
ſaluare non decreuiſti. Sed obſecro
ꝙ voluntates eorũ inordinatas ali
quo modo compellas: ⁊ violentes: ⁊
eos ad volendum diſponas ea que
renuunt: hec a te peto per immen-
ſam bonitatem tuam atqꝫ miſericor
diaz. Tu creaſti nos ex nihilo. Nũc
autem ex quo per gratiam tuam ſu
mus in vita obſecro nobis impẽde
miſericordiaz. Et refice pariter ⁊ re
forma vaſa q̃ tam gratioſe forma-
ſti ad imaginem: ⁊ ſimilitudinez tu
am: illa reformare digneris ad gra-
tiam in miſericordia: ⁊ ſanguine fi-
lij tui.

Hic incipit Tractatus quart⁹
de prouidentia dei: ⁊ prius in gene
ali. Capi. cxxxv.

t Unc etern⁹ pr̃ cũ
ieffabili bẽignita
te ſue clemẽtie ꝟte
bat oculuz ad hãc
aĩaz volẽs apte d
mõſtrar̃ ꝙ in oĩb⁹
huiuſmodi nunq̃
diuiſa ſua ꝓuidẽtia deficiebat dũ ipe
velit eã humilit̃ acceptar̃ patefaciẽs
iſta cũ vna dulci q̃rela ꝯ ſuas rõna-
les creaturas icipiẽs iſto mõ. O ca-
riſſima filia ſicut alias ⁊ aliquotiẽs
ego dixi tibi oĩo decreui facer̃ mun
do miſericordiã: ⁊ ĩ oĩb⁹ opportunis
hoĩb⁹ volo ꝓuidere. Sz ignorãs hõ
reputat ĩ ĩ morte illd qđ ĩ vitã ei tri
buo: ⁊ ita ſibimet valde crudelis ef
ficit̃: ⁊ ego prouideo ſemp̱. Uñ volo
te noſce quicquid hoĩ tribuo ꝓcedit
a ſũma ꝓuidẽtia. Et hic ẽ ꝙ cũ ego
cũ ꝓuidẽtia creaui eũ ĩ memetipſo
reſpexi: ⁊ fui philocapt⁹ de pulcritu
dine creature mee: q2 mihi placuit
creaf̃ eã ad imaginẽ ⁊ ſimilitudinẽ
meã cũ ꝓuidẽtia multa: ⁊ iõ dedi ſi
bi memoriã: vt ĩ ſe bñficia mea reti-
neret volẽs: vt de potentia mei pr̃is
eterni ꝑticiparet. Inſup̱ ĩtellectũ ei
tribui: vt ĩ ſapientia filij mei cogno
ſceret: ⁊ ĩtelligeret voluntatẽ meã q
ſũ oĩuz grãꝝ exhibitor: atqꝫ dõator
cũ ignifera caritate pñna. Sibi quo
qꝫ dedi volũtatẽ ad amãdũ ꝑticipã
do clemẽtiã ſciſpũs: vt amar̃ poſſet
ea q̃ cognouerat: ⁊ viderat ĩtellect⁹
hoc aũt egit dulcis ꝓuidentia mea
ſolũ vt capax eſſet ad ĩtelligendũ: ⁊
guſtandum me cum ſũmo gaudio
in eterna viſiõe mea. Et ſicut alias
ego tibi narraui ex inobedientia

primi veſtri parentis: adeo celū erat clauſum qui dignitatez in qua creatus erat ignorauit:nec attendit cuz quanta prouidentia:ꝛ ineffabili dilectione creaueram eum:ꝛ ideo cecidit ad inobedientiā:ꝛ inde poſtmodū ad imunditiā cū ſupbia:ꝛ cōplacentia muliebri volēdo potius viro ſue ꝯdeſcendere ſiue cōplacere ꝙ̄ obedire mihi:ꝛ ꝙ̄uis ei minime crediderit ea q̄ ſuggerebat nihilominꝰ acquieuit ne ꝯtriſtaret̄. A qua poſtmodū iobediētia ꝓceſſerūt oīa mala p vniuerſum orbē: vnde vos oēs huiuſmodi veneni pticipes eſtis de qua quidē inobedientia in alio loco ꝛ tpe tibi narrare diſpono quantuz eſt homini periculoſa: vt amplius i de cognoſcas obediētiā eſſe cōmendabilem. Ut ergo mortē ipſius iobedientie auferez ab hoie clementiſſime ꝓuidi tribuendo vobis vnigenitū filium meum cum magna prouidētia: vt ita ſatiſfaceret veſtre neceſſitati prouidentiam inq̄z:vt cum homo veſtre humanitatis:atq̄z mee deitatis abſconderez a demonio veritatem meam quod non valuit caz agnoſcere. Que mea veritas incarnata venit ad conſumandum:ꝛ omnino deſtruendum illius mendatiū cum quo deceperat hominez. Itaq̄z ſuper hoc vſus ſui magna prouidentia. Attende diligenter amantiſſima filia:qꝛ maiori prouidentia non poteram vti ꝙ̄ preberez vobis vnigenitum filium meum:impoſuiq̄z ſibi magnam obedientiam:vt a veneno liberaret̄ humanuz genus quod ex inobedientia primi veſtri parentis in orbem fuerat effuſum. Unde tanꝙ̄ philocaptus:ꝛ verus obediens velociſſime cucurrit ad obprobrioſam mortem ſacratiſſime crucis ꝛ mediante ſua ſacratiſſima morte vobis exhibuit vitam non humanitatis:ſ vigore diuinitatis qua per ꝓuidētiā meā ꝯiunxi cū natura humana:vt ſatiſfaceret culpe ꝯtra me ꝑpetrate qui ſum bonū infinituz q̄ requirebat ſatiſfactionem infinitā: vz ꝙ humana natura que offenderat ꝛ erat in ſe finita vniretur infinite rei:vt infinito modo mihi ſatiſfaceret infinito pro oībus hoībus: vz ꝑteritis pn̄tibus:ꝛ futuris. Et vt totiens quotiens offenderet homo:ꝛ i vita ſua rediret ad me ſatiſfacer̄ poſſet ex integro vniui naturā diuinaz cū humana veſtra natura pp quaz vnionē habetis atq̄z recepiſtis perfectā ſatiſfactionē. Hoc egit valde gratioſe ꝓuidentia mea:qꝛ cū operatione finita:qꝛ finita fuit in ſe pena crucis in filio meo recepiſtis fructū infinitū virtute diuinitatis: vt iam dixi. Hec infinita prouidentia mei patris veſtri prouidit:vt iterum induceretur:homo veſtimento gratie qui perdiderat indumentum innocentie:ꝛ omni virtute nudatus fame peribat atq̄z frigore cruciabat̄ i iſta vita ſue peregrinatōnis ac erat omni miſerie ſubditus. Celi porta ſibi clauſa fuerat:nec vltra ſpem aliquaz habebat quam ſi potuiſſet habere quoddam inde refrigeriuz habuiſſet in vita pn̄ti. Et qꝛ nō hēbat ideo poſitus erat i afflictiōe magna Ego vero deus eternus affectiōe pr̄

na ꝓuidi miſericorditer huic hoīs ī digentie: atq₃ magne neceſſitati. vñ nō idutus a veſtris iuſtitijs vel virtutibus: īmo ſolum ab ineffabili bonitate mea: motus exhibui vobis optabile veſtimētū vnigenito filio meo mediante qui dū ſemetipm exspoliauit vita corporali vos induit veſtimentum gratie pariter ⁊ īnocētie. Quā gratiam ⁊ īnocentiā in ſancto baptiſmo recipitis in virtute ſui precioſi ſanguinis: vñ macula peccati originalis abluit in quo ꝯcepti fuiſtis a parētibus veſtris. Et ideo dulcis mea ꝓuidentia ꝓuidit non cum afflictiua pena corporali ꝓut erat in teſtamento veteri ꝯſuetum: qm̄ circūcidebant hoies: ſ₃ cū dulcedine ſacri baptiſmatis. Itaq₃ nunc iterū indutus ē. Et ēt ipm hoiē₃ valde caleſeci dū vnigenitus filius meus humano generi pateſecit ex vulneribus atq₃ ſciſſuris ī ſuo ſacratiſſimo corpore ꝓceptis ignē excellētiſſime caritatis mee qui velat⁹ erat occulte ſub cinerē veſtre humanitatis. Nōne videtur hoc eſſe valde ſufficiens ad caleſaciēdū cuiuſcūq₃ cor hominis q̄ntūcunq₃ frigidū ꝯgelatū: Niſi forſitan voluerit eſſe obſtinat⁹ ⁊ excecatus ab amore proprio: nec attendere velit quātū ineffabiliter eū affectuoſe diligo: ꝓuidētia mea cibū vite tribuit ei: vt dū₃ eſt in vita preſenti peregrinus ꝯfortari poſſit ſicut alibi tibi dixi. Etiam inimici ſui ſunt ita debilitati: q̄ nullus ei nocere pōt niſi ſponte voluerit acq̄eſcere. Uia rectiſſima eſt: ⁊ explanata cum ſanguine mee veritatis icarnate: vt homo faciliter attigere poſſit ad illum finalem terminum ad quem illum ta₃ gratioſe creaui. S₃ qui cibus eſt iſte. Sicut alibi ſedioſe tibi narraui eſt venerabile ſacramentum corporis: ⁊ ſanguinis yeſu chriſti crucifixi: vbi ⁊ in quo deus ⁊ homo continetur. Utiq₃ angelorū₃ cibus atq₃ vite qui ſaciat omnem fameliců₃ qui de tali cibo delectatur non aūt illū qui minime fameſcit. Iſte nāq₃ cib⁹ ore ſancti deſiderij ſūmi d₃: ⁊ amore ſucceňſo guſtari vides ergo q̄ ꝓuidētia mea dedit ho. vnde ſaluberrime ꝯfortari valeat.

Quō de⁹ ꝓuidit exhibēdo ſpem hoī ⁊ qui ſpat ampli⁹ guſtat pfecti⁹ eius ꝓuidentiā. Capi. cxxxvi.

Etiam homini tradidi ſpem ī refrigeriū ſi cū lumine ſanctiſſime fidei ꝓtium glorioſi ſanguinis aſpexerit qđ ī veritate ꝑ eo pſolutū eſt. vnde recipe d₃ firmam in corde ſpem: īmo certitudinem proprie ſue ſalutis: ī obprobrijs yeſu chriſti crucifixi ſibi reſtituitur honor: q₂ ſi cū₃ omnibus membris proprij corporis ipſe me pluries offendit: ⁊ ieſus vnigenitus meus dilectiſſimus in omnibus mēbris ſui corporis grauiſſima tormēta ſuſtinuit. Et cū humili obedientia ſua correxit: ⁊ emēdauit inobedientiā ade primi veſtri parētis atq₃ ſucceſſoꝝ. Et ab ipſius obedientia oēs acquiſiuiſtis abundantiſſime gratiā ſicut ex inobedientia primi parentis oēs inuoluti fuiſtis ī culpa: hoc ē vobis a mea ꝓuidētia

cõceſſum q̃ nunq̃ȝ homini defuit a
principio mundi vſq̃ȝ nũc: imo nec
in futurum vſq̃ȝ ad vltimũ vllo mo
do deficiet quin ordiñate ſalubri/
terq̃ȝ prouideat in omni veſtra ne/
ceſſitate multis atq̃ȝ diuerſis mo/
dis ꝑut ego iuſtus ⁊ optimus medi
cus infirmitati veſtre cognoſco ne/
ceſſariũ ⁊ vtile pro ſalute veſtra vt
homini reſtituã integram ſanitatẽ:
⁊ pro cõſeruatione ſue ſanitatis: pro
uidentia mea nunquã alicui eã reci
pere volenti deficiet ex his qui per
fecte ſperãt in me. Qui vero ſperãt
in me pulſant ⁊ in veritate clamãt
nõ ſolũmodo verbo ſed affectu ⁊ lu
mine ſactiſſime fidei me guſtabunt
in prouidentia mea ſed non illi qui
pulſant ⁊ clamãt verbo ſolũmodo
dicentes dñe dñe. Dico tibi ſi me nõ
expoſcent ⁊ exquirent alia virtute
mediante ꝙ ego nõ cognoſcã eos ex
miſericordia ſed tãtũmodo per iuſti
tiã. Itaq̃ȝ replico ꝙ prouidẽtia mea
nunquã alicui qui ſperet in me in
veritate deficiet vllo modo ſed ſo/
lũ illis qui de me deſperãt in ſe ſolũ
modo ſperãtes. Tu bene noſti ꝙ ho
mo ſperare nõ põt in duabus rebꝰ
oppoſitis hoc exprimere voluit ve
ritas incarnata cum in euãgelio di
xit. Nemo põt duobus dominis ſer
uire: qꝛ ſi vni ſeruit habebit aliũ in
cõtẽptũ. Seruire vero nõ eſt abſq̃ȝ
ſpe: qꝛ ſeruꝰ alicui domino vtiq̃ȝ ſer
uit cum ſpe placẽdi dño ſuo ſiue ſer
uit cum aliqua ſpe quam habet in
precio vel vtilitate quã inde conſe/
qui ſperat. Inimico ꝓo dñi ſui nul/
lo modo ſeruiret qꝛ obſequiũ face/
re nõ poſſet abſq̃ȝ ſpe qualiſcũq̃ȝ lu/
cri. Et ipſe priuatum ſe cerneret eo
rũ que preſtolabatur a dño ſuo re/
cipere. Sic ergo cogita filia cariſſi/
ma ꝙ accidit anime. Nam oportet
eã in me ſperare mihiq̃ȝ ſeruire vel
ꝙ in mundo ſperet ⁊ in ſemetipſa ⁊
ipſi mundo ſeruiat: tantũ enim ſer
uit mundo extra me ſeruitio ſenſua
li quantũ amat propriã ſenſualita/
teȝ ⁊ illi ſeruit: de quo ſeruitio ⁊ amo
re ſperat habere cõplacentiã ſenſiti
uam vel aliquam vtilitatem. Sed
qꝛ ſpes huiuſmodi poſita noſcitur
in re finita vana pariter ⁊ tranſito
ria ideo ſibi deficit ⁊ non habet effe
ctum eius quod optabat. Duȝ ve
ro ſperat in ſe vel in mundo non in
me ſperat: quia mundum vȝ homi
nis deſideria mũdana iugiter odi.
Et in tãtam abhominationem ha/
bui ꝙ vnigenitũ filium meum vo/
lui ſubire mortem obprobrioſe cru/
cis. Mundus itaq̃ȝ nullam confor/
mitatẽ mecũ habet nec ego ſecum.
Sed aĩa que ꝑfecte ſperat in me mi
hiq̃ȝ ſeruit ex toto corde ſuo ſtatim
ex neceſſitate compellitur occaſiõe
predicta oĩno de mundo ꝑ ter ⁊ de
ſemetipſa diffidere atq̃ȝ deſperare.
Hec intelligo de ſpe poſita cum
fragilitate ꝓpria. Iſta vera ſpes eſt
amplius vel minus perfecta iuxta
mẽſuram amoris quã aĩa in me hẽt
⁊ ita ꝑfecte vel iperfecte de ꝓuiden
tia mea deguſtat: ⁊ abſq̃ȝ dubio cuȝ
maiori ꝑfectiõe guſtãt atq̃ȝ recipiũt
eã illi qui mihi ſeruiũt atq̃ȝ ſperant
in me ſolũ i tuitu cõplacẽdi mihi q̃ȝ
illi qui ſeruiũt intuitu fructꝰ alicu

ius veſex delectatiōe quā inueniūt
in me:iſti primi ſunt illi quorū in vl-
timo ſtatu aīe tibi narraui ꝑfectio
nē. Alij vero de quibus in ꝑſenti lo
quor ſunt illi ſecūdi ac tertij de qui
bus imperfectiōez oſtēdi narrando
de ſtatibus aīe qꝛ vadunt ⁊ ſeruiūt
cū ſpe fructus vel proprie delecta-
tionis. Tamē illis iperfectis ac etiā
perfectis affectuoſa caritate proui-
deo: dū tamē ipſi non preſumant in
ſe ſperando: quia preſumptio preſu
mēdi de ſe fine ſperandi ab amore
ꝓprio ꝓgredit̄ ⁊ offuſcat oculū itel
lectus priuās eum lumine ſanctiſſi
me fidei: vnde non incedit cum lu-
mine rōnis ⁊ ideo meā prouidētiaz
nō agnoſcit: nō ꝙ illa nō experiat̄:
qꝛ nullus eſt excluſus eo ꝙ iuſti pa
riter ⁊ peccatores a me ꝓculdubio
ꝓuidentur. Nam oīa creata ſunt a
bonitate mea. Ego nāqꝫ ſum ille qui
ſum ⁊ abſqꝫ me nihil oīno factum ē
excepto peccato qḋ nihil eſt. Itaqꝫ
recipiūt ⁊ ipſi de ꝓuidētia mea ſed
nō intelligant qꝛ non agnoſcunt eā.
Et qꝛ non agnoſcunt ideo nō amāt
illam: ideo nec inde fructū gratie re
cipiunt: oīa vident indirecte velut
excecati lꝫ omnia directa ſint: lucez
vident in tenebris atqꝫ tenebras in
luce qꝛ poſuerunt ſpem atqꝫ ſeruiti
um in tenebris vnde in murmura-
tionē incidunt ⁊ ad impatientiam
veniunt. Ecce cum quanta ſtultitia
ꝓcedunt. Sed o cariſſima filia quō
poſſunt iſti credere ꝙ ego ſumma ⁊
eterna bonitas alia velle poſſim q̄ꝫ
bonum ipſoruꝫ in rebus paruis q̄s
quotidie permitto pro ſalute ſua cū
ſatis experiantur ꝙ ego nihil aliud
volo niſi ſanctificationem ipſorum
in rebus magnis: cum omni cecita-
te ſua facere nequeant ꝙ ſaltem ali
qualiter cum paruo naturali lumi
ne non videant bonitatem meam
atqꝫ mee prouidētie beneficiū quā
inueniūt ⁊ eam denegare non poſ-
ſunt in prima creatiōe. ac in recrea
tione quā homo recepit in ſanguine
quando fuit recreatus ad gratiam
vt alias tibi dixi. Hoc eſt ita clarū
atqꝫ manifeſtum ꝙ nullatenus con
tradicere poſſunt: nihilominus ipſi
terrentur ex vmbra ſua quoniā hu-
iuſmodi naturale lumen in virtute
ſua non exercuerunt. Homo ſtult9
non aduertit nec attente cōſiderat
ꝙ ego prouidi de tempore in tēpus
in vniuerſo generaliter ⁊ vnicuiqꝫ
particulare iuxta gradum ſuuz. Et
quia nullus eſt in vita preſenti ſta-
bilis: imo quotidie mutatur de tē-
pore in tempus vſqꝫ quo peruene-
rit ad ſuum fixum terminum: iugi
ter ego prouideo de omnib9 oppor-
tunis atqꝫ tempore opportuno.

Quomodo deus in veteri teſta-
mento prouidit cum lege atqꝫ pro-
phetis ⁊ poſtmodum in nouo cum
euāgelica doctrina. Ca. cxxxvij.

In veteri teſtō ꝓuidi dādo le-
gē in manu Moyſi ⁊ illi popu
lo meo dirigēdo ꝓphas a ſpū ſcō do
ctos ⁊ illumiatos vſ͡ꝫ nouerís ꝙ āte-
q̄ꝫ vnigenit9 fili9 me9 veniret in car
nem ille populus iudaicus valde
modico tempore ſtetit abſqꝫ pro-
pheta: vt haberet ex prophetijs

exhortationem atq; ſpem ꝙ veritas mea veniret in carnem veluti ꝓpheta prophetarũ vt eos a ſeruitute liberaret atq; celum eis aperiret precioſo ſanguine ſuo qḋ antea tanto tempore ſteterat obſeratum. Poſtquã aũt ipſum verbũ amabile carnẽ aſſumere dignatus ẽ nullus vltra propheta ſurrexit in eis vt ipſi certificarentur ꝙ ille quẽ expectabãt venerat vnde nõ expediebat ꝙ alij prophete ipſum annũciarent licet ipſum minime cognouerint neq; cognoſcant ex propria cecitate. Poſtque hoc prouidi mittẽdo verbũ vt eſt dictũ qḋ vtiq; fuit veſter mediator inter me deũ eternum ⁊ vos. Poſt ipſum venerunt apoſtoli: martyres: doctores atq; cõfeſſores vt alibi tibi dixi. Hec oĩa ꝓuidentia mea fecit ⁊ tibi dico ꝙ vſq; ad vltimum in veritate prouidebit. Hec autẽ eſt vna prouidentia generalis exhibita creaturis oĩbus que rationem habent que voluerint ex tali prouidẽtia fructum habere. In pticulari quoq; do oĩa per prouidentiam meã vitam ſiue mortem quocunq; modo perueniat famẽ ⁊ ſitim perdere ſtatum in mũdo nuditatẽ: frigus: calorem: iniurias: cõtumelias atq; deriſiões. Hec oĩa permitto fieri vel dici ab hominibus. Non ꝙ ego faciam iniquitatem male voluntatis eius qui male operatur ⁊ iniuſtitiam exercet: ſed eẽ pariter ⁊ tempus quod hẽt a me recipit. Quod eſſe tribui ſibi nõ vt offenderet proximum aut me: ſ; vt mihi fideliter ſeruiret ⁊ illi cum affecta caritatis: vnde permitto illum actum vel ad probandam patientie virtutẽ in anima ĩn eo qui recipit vel cum humilitate ſeſe cognoſcat. Aliquando permitto ꝙ viro iuſto quaſi totus mundus aduerſabitur ⁊ vltimo morietur extraneo modo ita ꝙ omnes admirabuntur ⁊ videbitur iniuſtum ꝙ vir iuſtus ita moriatur in aqua vel in igne aliquãdo deuorabitur ab aliqua fera: quandoq; ruet aliquod edificiũ ſuper eum vt perdat vitam corporalem. O quantum hec videntur vltra modum extranea illi oculo qui lumine caret fidei ſanctiſſime ſ; nõ oculo fideli. Quia fidelis inuenit atq; guſtauit ex amoris affectu in magnis rebus antedictis meã prouidentiam: ⁊ ita videt ⁊ agnoſcit ꝙ cum magna ꝓuidentia cũcta diſpono ſolummodo pro ſalute hominis procurãda. Et ita omnia recipit cũ humili reuerentia: nec vllo modo ſcandelizatur in ſe nec in operibus meis nec etiam in proximo ſuo ſed omnia tollerat cum vera patientia prouidentia mea nulli creature denegatur ſiue tollitur quoniam cum ea omnia condita ſunt. Aliquando videtur in prudenti viro ꝙ grãdo ſiue tempeſtas ſiue fulgur quibus aliquando ꝗꝙ allido vel occido ſit vna crudelitas iudicando ꝙ quaſi ſalutem illius negligere voluerim: ⁊ ego ſic ordinaui ⁊ permiſi vt euaderet mortem eternam ⁊ ille iudicat oppoſitum: ⁊ ſic homines huius mundi volunt in omnibus opera mea contaminare male iudicando

ac intelligendo ƀm eorum infimuz intellectum.

Quomodo quicquid nobis de⁹ cōcedit ē ſolūmodo pro bono noſtro ⁊ ꝙ illi ſunt ceci qui iudicāt oppoſitum. Capitulū.cxxxviij.

Poſt hec ipſe dn̄s ait. volo dilectiſſima filia vt videas atq₃ diligēter attēdas cū quāta patientia ſupportare me conuenit hominem quē ad imaginē ⁊ ſimilitudinē meā cū affectuoſa caritate creaui. Aperi iā᷒ oculū ītellect⁹ ⁊ aſpice in me ꝑci pue cōſidera caſuz illū ꝑticularem pro quo me rogaſti vt gratioſe ꝓuiderē: ⁊ ego ꝓuidi ſicut optime nōſti taliter ꝙ abſq₃ periculo mortis ille ſtatū ſuū cū felicitate recupauit. Et ſic occurrit in illo ꝑticulari caſu ita generaliter ē in oībus alijs rebus. Tunc aīa deuota ſui oculū intellectus aperiēs cū lumine ſanctiſſime fidei cū anxio deſiderio q2 ꝑꝑ ea q̄ ei de⁹ dixerat ampli⁹ de ſua ꝟitate cognoſcebat ī dulciſſima ꝓuidētia ꝑꝑ obedietiā ꝓcepti diuini multuz ſpeculādo: attēte ⁊ attēdēdo diuine maieſtatis abiſſu₃ ⁊ ineffabilē caritatē ei⁹ apte ipſu₃ videbat eē ſummā ⁊ eternā bonitatem: ⁊ ꝙ ſolūmodo nos ex affectuoſa caritate creauerat atq₃ ſanguīe ꝓcioſo ſui filij redimerat. Et iō cū eodem amore tribuebat oīa que cōcedebat alicui ſiue permittebat v₃ ꝯſolatiōnes atq₃ tribulationes. Omnia paterna caritate ſuis creaturis exhibebat: ⁊ vt hominum eterne ſaluti prouideret ⁊ non alio reſpectu ⁊ ꝙ ſanguis effuſus cum tam igniſera caritatē patenter atteſtabatur hāc eſſe veritatem. Tunc ait illi ſummus ⁊ etern⁹ pater. Iſti ſunt velut excecati ab amore proprio qui cum impatiētia multa ſcandelizantur. Ego loquor nunc tibi in particulari ⁊ in generali reaſſumēs illud quod dicere ceperā. Dico ergo ꝙ ipſi condempnāt ⁊ iudicant in eorum odiū detrimentū ruinam atq₃ damnu₃ ea que facio eis ex amore ſingulari ⁊ in bonū ipſorum ⁊ vt penis eternis abſolute ꝓſeruentur: ⁊ vt cū felici lucro ꝑueniant ad vitam eternam. Ergo quare de me conqueruntur? Ex eo ꝙ ī me ſperare noluerūt: immo poti⁹ in ſemetipſis. Et iam ego dixi tibi ꝙ ex hoc incidūt in tenebras: ⁊ ideo nō agnoſcūt ⁊ odiūt illa q̄ debēt in magna reuerētia recipere: ſed ipſi veluti ſuperbi nolūt occulta mea iudicia temere iudicare que ſunt oīa rectiſſima ⁊ iuſta ipſi faciunt vt aliquādo cecus facere ſolet qui cum ſimplici ſeu leni tactu inanis vel iſipido guſtu aut incerto ſono vocis iudicare ꝓſumet in bonū ſiue malū iuxta ſuum infirmū ⁊ ignorantē ſenſu₃ atq₃ renuūt in me confidere qui ſum vera lux ⁊ ſumma ſapientia ⁊ ſum ille qui ſpiritualiter atq₃ corpaliter eos alēdo nutrio ⁊ abſq₃ me nihil poſſunt hēre ſiue facere. Si autē aliqͣ ſeruit eis ab aliq̄ creatura ego ſum ille qui tribui ſibi volūtatē illā ⁊ ordinaui totum v₃ vt illa poſſet vellet atq₃ ſciret facere. Sed illi veluti ſtulti procedere volunt cum tactu

manus que decipitur aliquādo qꝛ
neſcit in ſuo tactu diſcernere de co/
loribus qꝛ lumine caret: ⁊ ita decipi
tur etiā guſtus quoniā aliquādo mi
nime videt animal imūdū quod ē
in cibo. Auris aliqñ decipit̃ in dul
cedine ſoni: qꝛ nō videt illū qui ca/
nit qui cū illo ſono ſiue cātu niſi cū
diligentia ſibi caueret ei poſſet īfer
re mortē. Ita faciunt iſti qui velut
excecati: perdito lumine rōnis tan
gēdo ſolūmodo cū manu ſenſus ex/
terioris atq; carnalis vite munda/
ne delitias iudicāt eē bonas: qꝛ non
vidēt ⁊ nō aduertūt ipſas eē veluti
pānus inſertus ⁊ inuolut⁹ in ſpinis
varijs cū multa miſeria ⁊ laborio/
ſis anguſtijs intantū ꝙ cor illud qḋ
extra me poſſidet illas: ē incōporta
bile ſibimetipſi. Sic enim ori deſide
rū qḋ inordinate diligit eas dulces
apparēt atq; ſuaues ad fruendum.
Et nō aduertit ꝙ ibi reſidet animal
īmundū multarū iniquitatū atq;
peccatorū mortaliū que reddūt ani
mā imūdam: ⁊ illā elongant a ſimi
litudine mea ⁊ auferūt ei gratie vi/
tā. vnde ſi tales nō intēdūt cū lumi
ne ſanctiſſime fidei ad purificandā
animā in ſanguine acquirent inde
mortē eternā. Auditus ē amor pro/
prius qui ſicut ei videtur dulcē ſo/
nū emittit. Quare ſibi videtur ita.
Qm̄ aīa taliū ſequit̃ amorem ꝓpri
um ſue ſenſualitatis ⁊ qꝛ non videt
a ſono decipitur. Et qꝛ poſt illū abi/
it per inordinatā delectationē ſe re
perit in foueam aductam ligatam
vinculo culpe atq; ſe traditā in ma
nibus inimicorum ſuorum qꝛ tanq̄
excecata per amorem propriū ⁊ a
ſiducia quam in ſe poſuerat ⁊ ī pro
prio ſenſu iñ me nō confidit qui ſu;
via ⁊ fidiſſim⁹ dux. Que via huma
no generi facta fuit ab incarnato
ꝟbo v; vnigenito filio meo q vob
apte dixit. Ego ſū via ꝟitas ⁊ vita:
⁊ ē lumē vñ qui vadit ꝑ eū decipi
nō pōt ⁊ nō vadit in tenebras: atq;
nemo pōt ad me venire niſi per eū:
qm̄ eſt vnū mecum. Et iam ego tibi
dixi ꝙ ex vobis pontē fecerā: vt ad
me tute venire poſſetis qui ſum fi/
nis atq; terminus veſter. Et nihilo
minus hoīes ignorantes ⁊ ingrati
non confidunt in me qui nihil ali/
ud ab eis opto atq; requiro niſi ſan
ctificationem ipſorū: ⁊ ad iſtū fine;
ex affectu ſingularis amoris eis oīa
permitto ⁊ exhibeo: ⁊ ipſi ſemper in
me ſcandelizant̃: ⁊ ego patiēter eos
tollero ſupportando mores eorum
quoniam ego eos dilexi non dilect⁹
ab eis imo prius q̄ eſſent: ⁊ ipſi quo
tidie me perſequunt̃ cū impatiētia
multa ſimul ⁊ odio murmuratione
atq; īfidelitate magna volētes inue/
ſtigare iugiter occulta iudicia mea
ꝑm cecitatem ⁊ ignorantiam ipſo/
rum: que proculdubio ſunt valde iu
ſta cum paterna caritate ⁊ ingenti
amore cum ipſi ſemetipſos ignorēt:
⁊ ideo cum falſitate vidēt: quia qui
ſemetipſum non agnoſcit me cogno
ſcere non valet nec etiam meas in/
telligere iuſtitias.

Quomodo deus in aliquo parti
culari caſu prouidit ſaluti anime il/
lius cui caſus occurrit. Ca. cxxxix

VIs aperte cognoſcere cariſſi/
ma filia quantum iſte mun/
dus eſt ĩ miſterijs meis fraudatus.
Aperi diligenter oculum intellectꝰ
ꝛ aſpice in me: videbis ꝙ veritatē
in caſu particulari quē ego tibi pro
miſi narandū. Et ſicut eſt de iſto ita
de multis alijs narrare poſſē. Tūc
anima deuotiſſima volens eterni
patris obedire precepto anxio deſi/
derio reſpiciebat in eum. Ipſe vero
pater eternus aperte patefaciebat
ei damnationem eius: pro quo caſu
euenerat ꝛ ait. Ego volo te noſce ꝙ
vt euaderet hanc eternam damna/
tionem: in qua vides illū fuiſſe vē/
turum ego permiſi caſum iſtum ino
pinatum: ꝛ qui videtur ita terribi/
lis vt cum ſanguine ſuo mediante
ſanguine dilectiſſimi filij mei vitā
adipiſceretur eternā. Non enī obli
uioni tradideram amorem atqꝫ re/
uerentiam eius ad Mariam vnige
niti filij mei genitricem glorioſam.
Cui conceſſum eſt à bonitate mea
propter incarnati verbi reuerentiā
ꝙ quicunqꝫ iuſtus vel peccator qui
recurrit ad eam cū deuota reuerē/
tia nullo modo diripietur vel deuo
rabitur ab infernali demonio. Nā
ipſa ē a me velut eſca dulciſſima col
locata ꝛ electa pro capiendis homi
nibus ꝛ animabus precipue pecca
torū. Itaqꝫ magna miſericordia mo/
tus ego hoc feci vꝫ permittēdo ca/
ſum illū quē hoīes exiſtimāt ita cru
delē. Nō quippe feci malā volūtatē
iniquorū: īmo ſolū effectū qui indi/
caṫ ab hoībus eē crudelitas. Et hoc
eis accidit ex amore ꝓprio qui ab/
ſtulit eis lumen: ꝛ ideo veritatē me
am ignorant. Sed ſi vellent huiuſ/
modi nubem auferre ſibi cognoſce/
rent illam ꝛ amarent ꝛ ſic omnia re
ciperent in debita reuerētia ꝛ in fe
lici tempore collectū fructū omni
um laborum cum gaudio poſſide/
rent. Sed amātiſſima filia minime
dubites ꝙ ī eo de quo me rogas im
plebo deſiderium tuum ꝛ aliorum
meorum amicorum. Ego ſum deus
veſter omnium laborum iuſtiſſi/
mus remunerator atqꝫ ſanctorum
deſideriorum impletor dummodo
inuenirem aliquos in veritate pul
ſantes ad mee ianuam veritatis vt
non errarent neqꝫ deficerent in ſpe
mee prouidentie.

Hic deus enarrans prouidenti/
am ſuā erga ſuas creaturas diuer
ſis alijs modis conqueritur de illis
pro infidelitate illarum ꝛ exponēs
vnam figuram veteris teſtamenti
vnam perutilem exhibet doctrinā.
Capitulum. cxl.

NArraui tibi de iſto particula
ri caſu: nūc volo tibi loqui ge
neraliter. Tu nunquam intellige/
re poſſes ad plenum quanta ſit ho/
minis ignorantia iþe procedit abſ/
qꝫ ſenſu quocunqꝫ ſiue prudentia
cum ſibimet ipſam abſtulerit in ſe
ſperando confidens in proprio ſen/
ſu. O ſtulte ac inſipiens hō non ne
ꝯſideras ꝛ attendis quia virtus at/
qꝫ prudentia tua non eſt ex te: im/
mo bonitas mea que neceſſitati tue
ꝓuidit gratioſe tibi ꝯceſſit eā. quis

Hoc aperte tibi demõſtrat. Illud qđ
in te frequenter experiris: quoniaꝫ
aliquãdo vis vnum agere qđ nõ va
les nec vllo mõ ſcies quãdoqꝫ ſcies
⁊ nõ valebis: qñqꝫ deficies in tẽpo/
re: ⁊ ſi quãdoqꝫ tẽpus hẽbis volũtas
nõ aderit. Totũ hoc a me tibi gra/
tioſe conceditur vt ſaluti tue ꝓui/
deatur vt agnoſcas ⁊ intelligas te
nõ eẽ a te: ⁊ habeas humiliandi te
materiã ⁊ nõ elate ſuperbiendi. Un
de reperies in oĩbus priuationem
atqꝫ mutationẽ qꝛ non ſunt in tua
libertate. Solũmodo gratiã meam
inuenies eẽ ſtabilẽ atqꝫ firmã que ti
bi nullatenus auferri põt nec in/
uitus ab ea mutari potes niſi ſpon
te redieris ad culpã ⁊ ab ipſa gra/
tia diſceſſeris. Ergo quõ potes erige
re caput cõtra meã bonitatẽ. Si ca
par es ⁊ vis vti ratione caput eri/
gere nõ vales neqꝫ potes in tua co/
gnitione ſperare neqꝫ confidere po
tes in aliqua ſpe tui ſine de te. Sed
quia factus es animal brutũ abſqꝫ
ratione nõ vides neqꝫ cognoſcis ꝙ
oĩa mutantur excepta gratia mea.
Ergo quare non cõfidis in me qui
ſum creator tuus: quare confidis in
te. Nõ ne tibi ſum ego valde fidelis
Certe ſic. Iſta non ſunt tibi occulta
qꝛ ea iugiter experiris. O dulciſſi/
ma filia vides aꝑte ꝙ hõ mihi val/
de fuit infidelis ⁊ minime legalis
obediẽtiã quã ipoſuerã ſibi trãſgre
diẽdo vñde cecidit in morteꝫ. Ego
vero fui ſibi fideliſſimus obſeruãdo
ſibi atqꝫ tribuẽdo finẽ ad quem ego
creauerã eũ vꝫ ſummũ ⁊ eternũ bo
nũ: ⁊ ad perficiendam iſtã veritatẽ
meã vniui ſummã ⁊ eternã diuinita
tem cũ ĩfirmitate humane nature:
Atqꝫ ſic hõ redemptus extitit: ⁊ ad
gratiã recreatus vnigeniti filij mei
dilectiſſimi ſanguine mediãte ⁊ ſic
expiẽtia docẽte ꝓbauit. Sed appa/
ret ꝙ ipſe pauꝑ ⁊ ĩfidelis hõ minime
credat ꝙ ego ſim potẽs ad eũ ſubue
niẽdũ atqꝫ fortis ad eũ adiuuãduꝫ
⁊ defendẽdũ ab inimicis ſuis: ⁊ ſapi
ens ad illuminãdũ oculũ intellectꝰ
eius. Neqꝫ clemẽtiã hẽaꝫ vt noliꝫ ei
dare que neceſſaria ſue ſaluti ſunt:
neqꝫ ſim diues vt eũ ditare queam:
neqꝫ pulchritudinẽ hẽam vt ipſum
valeã facere pulchrũ: neqꝫ cibũ ha
beã vt eũ ſaturare valeã: neqꝫ veſtẽ
ad eũ induẽdũ: eius oꝑa patefacte/
re videtur eũ ita credere: qꝛ ſi reali
ter ita nõ crederet appareret ex ef/
fectu ſuarũ oꝑationũ: ⁊ nihilominꝰ
iugiter hõ expit̃ ꝙ ego ſum valde
fortis. Nã eũ in eẽntia ſua quotidie
cõſeruo ⁊ ab inimicis eiꝰ valida ma
nu defendo: nec eſt aliquis qui reſi/
ſtere poſſit fortitudini ſue potentie
mee. Hõ ỽo nõ videt qꝛ renuit vide
re. Cũ ſapiẽtia mea totũ orbẽ ordi/
naui atqꝫ guberno: cũ tãta diligen/
tia ꝓcedẽs ordinate ꝙ ibi nihil oĩo
deficit nec aliquis vltra quicquam
ei põt apponere circa corpꝰ vel ani
mã. In oĩbꝰ ego ꝓuidi nõ a veſtra
volũtate coactꝰ qꝛ nec eratis ſed a
mea clemẽtia ſolũ inductꝰ ⁊ inclina
tus: ⁊ ita creaui celum ⁊ terrã atqꝫ
mare pariter ⁊ firmamẽtũ celi vt ſu/
per vos ⁊ vniuerſaꝫ terrã moueret
aerẽ vt reſpirare poſſetis: ignem ⁊
aquã vt vnũ cõtrariũ a ſuo cõtra/

rio tēperarēt ſolē n e ſtaretis in tene
bris. O ia ſunt facta ⁊ ordinata vt
hōi ſatiſfiat in ſuis opportunitatib⁹
Celū eſt ornatū auib⁹: terra ꝓo fru
ctibus cū animalibus multis vt hō
viuere poſſit ex eis. Mare quoqꝫ pi
ſcibus habūdat. O ia cōdidi multū
ordinate atqꝫ prouidentia magna.
Poſtquā autem oia creaui bona ⁊
perfecta. Poſtremo creaui homi/
nē ad imaginē ⁊ ſimilitudinē meā:
⁊ eū in hoc viridario collocaui qđ
ex culpa primi parentis Ade ger/
minauit illico ſpinas vbi flores odo
riferi prius erāt vꝫ innocētie ⁊ ma/
gne ſuauitatis. O ia parebāt ad vo
lūͭ hōi ſꝫ ex culpa ⁊ inobediētia per
petrata recepit in ſe rebellionem ⁊ in
alijs creaturis: vñ ſilueſter ē effect⁹
iſte mundus ac etiā hō qui vocatur
alius minor mundus. Ego vero pie
tate paterna ꝓuidi mittēdo ꝟbum
vnigenitū meū in mundum qui ab
ſtulit ei infecunditatem originalis
peccati ⁊ ſpinas euulſit ab eo refor
mādo mūdū in pulcrū viridarium
aſperſum ipſius vnigeniti mei ſan/
guine ꝓcioſo: ⁊ ablata ſpina peccati
mortalis in eo plātas inſerui ſeptē
donorū ſpūs ſancti. Hoc vero factū
extitit poſt mortem vnigeniti filij
mei ⁊ nō ante: ſicut apparuit in ve/
teri teſtamēto ſub iſta figura. Roga
tus Heliſeus vt iuuēculū iā defun/
ctū a morte ſuſcitaret ipſe non iuit
imo Giezi cū baculo ſuo dixerit in
iungēs ei ꝙ illū poneret ſup defun
ctū puerū. Cū ergo giezi ꝑfeciſſet vt
ei fuerat īperatū iuuēculus ille nō
ſurrexit. Vidēs hoc heliſeus iuit in
ꝓpria ꝑſona ⁊ ex toto ſe cū puero cō
formauit in oībus mēbris in faciē
eius aſpirando ſepties vnde puer il
lico vite reſtitut⁹ ē. Hoc in figura
contigit in Moyſe quē ego miſi cū
baculo legis vt exponeret ſup mor/
tuo generis humani. Sꝫ per bacu/
lū iſtiuſmodi legis nō habebant vi
tā. Vnigenitū ergo filiū meum vi/
rexi qui figuratus extiterat per he
liſeum qui ſe conformauit cum iſto
mortuo per vnionē diuine nature
cū humana veſtra natura. Cū oīb⁹
mēbris iſta diuina natura fuit vni
ta vꝫ cū potentia mei patris eterni
cū ſapientia ipſius vnigeniti mei ⁊
cū clemētia ſci ſpūs: qđ totum ſum
ego vnus deus abiſſus trinitatis cō
formatus: ⁊ vnitus cum natura ve
ſtra humana. Poſt hāc āt vnionē
aliā ēt egit hoc amoroſum ⁊ amābi
le verbū vꝫ qꝛ veluti philocaptus
velociſſime cucurrit ad mortē ob/
probrioſiſſime crucis vbi ſe totali/
ter extēdit. Et poſt iſtam vnionem
iſti filio mortuo ſeptem dona ſancti
ſpūs valde caritatiue donauit qua/
ſi ſepties in faciem eius aſpirando
⁊ in ore deſiderij ſancti ſufflādo: ⁊ ſic
in ſacro baptiſmate ei mortē pecca
torꝫ abſtulit ⁊ vitā gratie donauit:
vnde mortuus ipſe ꝓtinus aſpira/
uit in ſignū vite per os vꝫ eiciendo
peccata ſua per humilē cōfeſſionē.
Itaqꝫ viridariū iſtud modo ſuaui/
bus atqꝫ dulcibus fructibus ē exor
natū. Verū eſt ꝙ ortolan⁹ iſtius vi/
ridarij vꝫ arbitriū liberū illud val
de facere pōt domeſticum ſiue ſilue
ſtre ſicut ei placuerit vꝫ cū ſcā ſoll

eitudine ſue negligenter illud excol
lendo. Si enim in eo ſeminauerit ve
nenum amoris proprij. vnde naſcū
tur vitia ſeptem principalia: necnō
⁊ alia que procedunt ab eis illico re
pelluntur illa ſeptem dona ſancti
ſpiritus: ⁊ ita priuatur omni virtu/
te: ibi non eſt aliqua fortitudo: quia
factus eſt imbecillis. Non eſt ibi tē/
perantia: neqꝫ prudentia: quia lu/
men āmiſit cum quo ratione lauda
biliter vtebatur. Non eſt ibi fides
vel aliqua ſpes vel iuſtitia: quia fa/
ctus eſt ininiuſtus in ſe quoqꝫ ſperat:
⁊ cum fide mortua ſibimetipſi cre/
dit: confidit in creaturis: ⁊ non in
me creatore ſuo. Non eſt ibi caritas
vel vlla pietas ex eo ꝙ ſibimet ab/
ſtulit ea cuꝫ amore priuato proprie
fragilitatis. Unde quia ſibimetipſi
crudelis eſt effectus alicui proximo
pius eſſe non valet. Priuatus eſt
igitur omni bono: ⁊ peruenit ad ab
hominabile malum atqꝫ mortē hor
rendā. Sed vnde vitā obtinere po/
terit: Ab hoc eodē eliſeo verbo vni
genito filio meo. Et quō: ſi hic orto
lanus euellat huiuſmodi culpe ſue
ſpinas cuꝫ odio ſancto: q: niſi ſemet
ipſum odiret nūꝙ̄ eas euellere poſ
ſet. Et cū amore ſincero currat ad ſe
ꝯformandū cū doctrina mee verita
tis incarnate: ⁊ ipſum viridariū aſp
gat illo ꝑtioſo ſanguine filij mei qui
ſanguis effunditur in capite pecca/
toris a ſacerdote qn̄ poſt humilē cō
tritionem ꝯfeſſionē: atqꝫ ſatiſfactio/
nem cū ſancto ꝓpoſito vlterius nō
offendēdi ab eo recipit abſolutionē
hoc vtiqꝫ mō pōt hō domeſticare ſi/
ue renouare: hoc viridariuꝫ aīe ſue
dum eſt in preſenti vita poſtea: nan
que non habet vltra remedium ꝑ/
ut alias tibi dixi.

Quomodo de⁹ ꝓuidit erga nos vt ꝓ ſalute noſtra tribulemur: ⁊ de miſeria illoꝝ qui ſꝑant in ſe: ⁊ nō in ſua prouidentia. Capi. cxli.

Uides ergo ꝙ cū prouidentia
mea repaui ſalubriter hoīeꝫ
qui dicit̄ eſſe ſecūdus: vel minor mū
d⁹. Primo quippe nō fuit ablatuꝫ
quin abundātiſſime germinaret ſpi
nas multaꝝ tribulationū: ⁊ in oīb⁹
homo rebellionē inuenit. Nec hoc ē
actū abſqꝫ ꝓuidētia mea: ⁊ abſqꝫ bo
no veſtro: imo cū magna ꝓuidētia
⁊ vtilitate veſtra ꝑſertiꝫ: vt auferat
homini ſpes huius vite pn̄tis: ⁊ vt
velociſſime cur̄ret: ⁊ ad me curſum
dirrigat qui ſum [illegible] finis: atqꝫ ter
minus eius. Ita vt ſalteꝫ ex quadā
importunitate moleſtiarū ab eo cor
auferat: ⁊ affectum ad me eleuet.
Et nihilominus homo cū tanta ꝓ/
cedit ignorantia: ꝙ oīo videt̄ igno/
rar̄ veritatē. Et eſt ita fragilis ad ſe
quottidie dilatandū imundū ꝙ nō
obſtantibus huiuſmodi laboribus:
atqꝫ ſpinoſis tribulatiōib⁹ quas ibi
reppit nō videt̄: ꝙ ab eo ſe ſegrega/
re velit: neqꝫ curat ad patriam ſuā
quam ei preparaui redire. Potes
hinc amantiſſima filia coniectrar̄
quid infelix homo faceret ſi reperiret
in mundo ſolūmodo ꝯſolatiōes ⁊ de
lectationes ad votū: atqꝫ requiē abſ
que pena quacūqꝫ. Et ſō cū dulci ꝓ

nidentia misericorditer permitto: ꝛ exhibeo: vt ipſe mundus: anguſtias atq; tribulatiões hoib⁹ habūdātiſſime germiet: ꝛ vt i eis patiētie virtutē expiat: atq; ꝑ pena: ꝛ violentia quā ſibi faciunt inueniam: vnde eis debeā exhibere premiū. Itaq; ſemper: ꝛ in omnibus ordinauit cū magna ſapientia ꝓuidētia mea. Multa quidē homini gratioſe ꝯceſſi: q2 ſum valde diues: ꝛ ineſtimabiliter ampliora dare poſſum: ꝛ volo: diuitie qppe mee ſunt infinite: imo ſunt omnia per me cōdita: ꝛ abſq; me nihil omnino poteſt eſſe. Unde ſi quis optat habere: vel videre pulchritudinem. Ego ſum pulchritudo ſuprema: ſi quis bonitatē ego ſū eternū atq; ſūmū bonū. Ego ꝟa ſapientia. Ego benignus pius iuſtus atq; miſericordiſſimus deus. Ego larg⁹ ꝛ non auarus. Ego ſum ille qui tribuo multum habundanter omnib⁹ a me poſtulantibus libenter aperio cunctis in veritate pulſantibus oibus me vocātibus illico rñdeo. Nō ſum ingratus: imo valde gratus: atq; diſcretus: ꝛ omnes i ſeruitio meo laborantes cum habundantia maxima remunero. Sū iſup valde dulcis: nā aiam que voluntatem meā induit in iocūditate maxima retineo ꝛ ꝯſeruo. Ego ſum illa certiſſima ꝓuidentia q̄ nunq̄ ſeruis meis in aliquo caſu deſum qui ſpant i me oib⁹ ꝓuidēs vbiq; tam i aīa q̄ in corpe infidelis aūt hō qui me paſcere ſiue nutrire videt et in arido ligno vermem: ꝛ animalia paſcere bruta: piſces maris: ꝛ volatilia celi ſolē atq; rorem ordinarie: ꝛ tpe ꝯgruo venire ad impinguandam terram vna cū planctis: ꝛ alijs fructib⁹ quomodo credere pōt q̄ ei prouider nō velim quem in tanta dignitate creaui ad imaginem: ꝛ ſimilitudinem meam cum hec oīa fecerim in ſeruitio ſuo: ꝛ ad ſui ſubſidium: Undecunq; ſe vertat ſpiritualiter: vel tpaliter aliud inuenire nequit q̄ abiſſū: ꝛ ignē eterne mee caritatis cum vera: ꝛ ꝑfecta prouidentia. Sed ipſe non videt: q2 lumen abſtulit ſibimet: imo neq; videre curat. Ideo ſcandalizatur erga proximū artando: ꝛ reſtringendo caritatē: ꝛ cum auaritia de die craſtino cogitādo. Cū hoc a veritate mea fuerit ei prohibitum dicente. Nolite cogitar̄ de craſtino ſufficit eni; diei cuilibet ſollicitudo ei⁹ vbi de veſtra infidelitate vos arguit oſtendēdo ꝓuidentiā meam atq; temporis breuitatē dicens. Nolite cogitar̄ de craſtino. Quaſi dicat: nolite cogitare de illo de quo ſecuri nō eſtis habere. Uos enim docet ꝑmo querere regnum dei ꝛ iuſtitiā eius vz vitam bonam atq; ſanctam: q2 ꝺ his minimis: ego noui: videtur pater etern⁹ vos indigere. Ideo cūcta ꝓ vobis feci: ꝛ mādaui terre: q̄ ꝺ ſuis fructibus exhibeat. Iſte ꝟo miſerabilis hō qui ex ſua diffidentia reſtrinxit i ſe cor atq; manus i caritate ꝓximi mīme legit huiuſmodi doctrinā a mea veritate traditam: q2 veſtigia ſua nō immittatur. Unde ſibimet efficitur incomportabilis. Et ex eo q̄ in ſe confidit: ꝛ in me ſperare negligit omne malum oritur.

Talis enim ſe iudicem facit volun
tatis hominum:nec attendit:ꝙ ego
non ipſe iudicare debeo. Inſuper ⁊
voluntatem meam nõ attendit:nec
in bono iudicat: niſi quando videt
aliquam proſperitatem ſiue delecta
tionem vel mundi complacentiaꝫ.
Et ſi hoc ei defecerit non videtur ei
ſentire:neqꝫ recipere prouidentiam
neqꝫ bonitatem aliqꝫ. Sibiqꝫ videt
eſſe priuat⁹ omni bono pro eo ꝙ af
fectus eius erat ex toto poſitus ĩ ta
li mundi complacentia ſiue delecta
tione propria. Et qm̄ excecatus eſt
a propria paſſione diuitias ibidem
intrinſecus exiſtentes penitus igno
rat.atqꝫ fructum vere patientie.Sꝫ
inde ſolum haurit in ſe morteꝫ: ⁊ in
iſta vita guſtat animam īferni. Ta
men iſto non obſtante nõ obmitto
ex bonitate mea quin ei prouideaꝫ.
Ita nanqꝫ ꝑcepi terre:ꝙ de ſuis fru
ctibus peccatori tribuat ſicut ⁊ iu/
ſto:imo frequenter peccator habun
dabit huiuſmodi magis ꝙ̄ iuſtus.
Et ita ſolem atqꝫ pluuiam:ego pec/
catori concedo ſicut ⁊ iuſto. Hoc au
tem mea bonitas ita facit: vt habū
dantius in anima iuſti diuitias in/
uiſibiles poſtmodum exhibeaꝫ qui
amore mei ſe temporalibus opibus
expoliauit ex corde renunciando
mundo ⁊ omnibus eius delicijs ac
etiam proprie voluntati:iſti ſunt ꝑ
culdubio qui pinguefaciũt animaꝫ
ſuam ſe dilatantes in mee caritatis
abiſſum in totum enim ſui curam
ōmittunt. Qui non ſoluꝫ ōmittunt
curam huiuſmodi temporalium re
rum etiam de ſe curam habere ne/
gligũt:⁊ ex toto renũciãt. Tũc ego
ſum gubernator eorũ ſpiritualiter
atqꝫ corporaliter. Et cum eis vtor ꝑ
ticulari prouidentia vltra genera/
lem qꝛ clemẽtia ſancti ſpiritus ipſis
valde fideliſſime ſeruit loco ſeruito
ris. Hoc in vita patrum ſanctorũ
aliquãdo legiſti de illo ſolitario ſan
ctiſſimo viro qui renũciauerat om/
nibus amore mei. Poſtea cũ egro/
taret angelus ei miſſus extitit a cle
mentia mea qui miniſtraret ei ⁊ in
opportunitatibus ei ꝓuideret cor/
pori quippe bene ꝓuidebatur ani/
ma vero fruebatur admirabili gau
dio propter illius angeli conuerſa/
tionem Spiritusſanctus eſt talibus
veluti mater qui nutrit eos ad vbe
ra diuine caritatis. Fecit etiam eos
liberos veluti dominos eis auferen
do ſeruitutem amoris priuati. Naꝫ
vbicunqꝫ fuerit ignis excellentiſſi/
me caritatis mee non poteſt adeſſe
ꝓprij amoris aqua que dulceꝫ ignẽ
iſtum extinguit in anima: iſte ſerui
tor egregius:vꝫ ſpiritusſanctus quẽ
eis ex bonitate mea ſingulariter aſ
ſignaui animam induit inebriat at
que magna dulcedie nutrit:⁊ ei ma
gnas opes exhibet. Et quoniam om
nia ꝓpter me dereliquit omnia rep
perijt in me:⁊ qꝛ ſe de ſemetipſa de/
nudauit ſe repperit de me egregie
veſtitam:⁊ qꝛ propter humilitatem
ſe:ſeruam effecit ideo facta eſt in ve
ritate domina. Eo qꝛ mũdo virtuo
ſe dominatur atqꝫ proprie ſenſuali/
tati. Et qm̄ ĩ ſenſu ⁊ iudicio ſuo ſe to
taliter excecauit in perfectiſſimo lu
mine moraṫ. De ſemetipſa deſperã/

do perfecta ſpe pariter ⁊ viua fide conatur a me ⁊ ita guſtat eternam vitam ⁊ omni pena ⁊ amaritudine mentem affligēte priuatur. Oīa iudicat in bonum quoniā in omnib⁹ voluntatem meam iudicat in qua vidit ⁊ agnouit cum lumīe fidei q̄d ego ſolūmodo quero ſanctificationē ſuam: ⁊ ideo patiens eſt effecta. O quantum eſt hec anima beata: que dum adhuc eſt in corpore mortali guſtat in ſe bonum immortalium. Omnia recipit ⁊ videt cum reue/rentia Tanti pōderis eſt ei ſiniſtra manus quanti dextera tāti turbu/latio quanti conſolatio. Tantum appreciat eſuriem ⁊ ſitim quantum cibum ⁊ potum: tantuꝫ frigus quātum calorem: tantuꝫ nuditatē quātum veſtimentum: tantum vitam quantum mortem: tantum honorē quantum vituperiuꝫ ſiue dedecus. In omnibus firma conſiſtit atq̄ ſo/lida quia ſtabilita ⁊ petram viuaꝫ agnouit ⁊ vidit etiam cū lumīe ſanctiſſime fidei ⁊ cum firma ſpe ꝙ oīa confero cū eodem amore ac vno eodēq̄ reſpectu vꝫ in ſalutē veſtram: ⁊ ꝙ in omnibus ego prouideo. Naꝫ in magnis laboribus ego exhibeo magnaꝫ fortitudinem. Nec honera grauiora cōcedo q̄ hō portare valeat dū hō ſe diſponat ad portādum honore mei in ſanguine notoriuꝫ ē vobis ꝙ ego nolo mortē peccatoris imo potius vt conuertatur ⁊ viuat ⁊ pro vita ſua tribuo quicquid ei cōcedo. Hec aperte vidit ⁊ intellexit anima que ſemetipſaꝫ exuit ⁊ ideo letatur ⁊ exultat in oībus que ſen/tit vel videt in ſe vel alijs. Nec̄ dubitat ꝙ iſta minima deficiāt ei quia cum lumīe fidei certificata fuit in magnis ⁊ arduis de quibus in principio mei ſermonis ego tibi dixi. O q̄ glorioſum ē lumē iſtud fidei ſan/ctiſſime cū quo vidit ⁊ agnouit ve/ritatem meā. lumen autez iſtud habet ab iſto nobili ſeruitore vꝫ a ſpū ſancto quem aſſignaui ſibi quod eſt vtiq̄ ſupernaturale lumē quod ac/quirit aīa ſauē e gratia mea exercēdo virtuoſe naturale lumē quod ei primo conceſſi.

Quomodo deus animabus fa/melicis gratioſe ꝓuidit de cibo venerandi ſacramēti corporis ieſu xp̄i vbi continentur admiranda que/dam. Capitulum. cxlij.

Nunquid amātiſſima filia noſti qualiter ego prouideo ſer/uis ⁊ amicis meis qui ſperāt in me. Eis duplici modo prouideo. Nam oīs ꝓuidētia qua erga meas creaturas vtor ē in aīa vel in corpe. Cuicquid opo in ꝓuidētia corpis hoc ē ob fruitiū anime vt in lumine fidei creſcat ⁊ agmētetur ⁊ vt in me ſperet atq̄ confidat ⁊ aperte cognoſcat ꝙ ego ſum ille ſolus qui ſuꝫ qui poſſum volo ⁊ optīe ſcio ſuis opportu/nitatib⁹ occurrēdo ſubuenire ſuāq̄ ſalutem opari: tu vides ꝙ pro vita aīe tribui ſacramēta ſciſſime eccle/ſie: qm̄ ei ſunt cib⁹ ⁊ nō panis q̄ eſt groſſus ⁊ corpalis cib⁹: ⁊ iō corpori tribuit. Sꝫ qm̄ ē incorpea aīa viuit de v̄bo meo. Jō mea v̄itas ait ī euā

gelio. Nō in ſolo pane viuit hō ſ; in
oī ꝟbo qđ ꝓcedit ex oꝛe dei ſequen
do vȝ cū ītētiōe ſpūali huiꝰ ꝟbi mei
pꝛo vobis īcarnati doctrinā. Per
qđ ꝟbū ī virtute ſui ꝑcioſi ſanguis
vobis vitā exhibēt ipa venerāda ſa
cramēta. Itaqȝ ſpūalia ſacramēta
ſunt aīe ↄceſſa quāuis appareāt ⁊
exhibeant̄ ī īſtrumēto coꝛpali. Sed
actꝰ ille coꝛpalis ⁊ exterioꝛ nō exhi/
beret vitā grē niſi ſūmeret̄ ab aīa
cū diſpoſitiōe ſpūali vȝ cū ſcō ⁊ ꝟo
deſiderio qđ quidē ē in aīa ⁊ nō in
coꝛpe. Iō tibi dixi ꝙ erāt ſpūalia q̄
tribuunt̄ aīe q̄ quidē ē icoꝛpea non
obſtāte ꝙ mediāte coꝛpe poꝛrigant̄
atqȝ miſtrētur tñ aīe ↄſiderio tribu
unt̄ vt accipiat ſicut dixi. Aliqñ ad
augēdā in aīa famē ⁊ huiuſmōi ſan
ctū ↄſideriū faciā ꝙ optabit ea nec
poterit hēre: ⁊ qꝛ nequit hēre ea cre
ſcit eſuries ⁊ ī ſame creſcit āpliꝰ ī ſui
cognitiōe vñ ſe reputat eis īdignā
ex hūilitate ꝓfunda: ⁊ ego tūc eā ſa
cio dignā ei frequētiſſime ꝓuidēdo
varijs modis ī venerabili ſacramē/
to: ⁊ optie noſti ſic eē nō ſolū ꝑ audi
tū verū ēt ꝑ experientiā in temetipſa
qm̄ ex oꝛdiatiōe mea clemētia ſan/
cti ſpūs q̄ talibꝰ oꝛdiatiſſime ꝓuidet
aliqñ īſpirabit alicuiꝰ miſtri mētem
ad exhibēdū ei cibū iſtū: itaqȝ coa/
ctꝰ a ſtimulo ↄſciētie mouebit̄ ad il
liꝰ aīe famē huiuſmōi ſaciādā ⁊ ad
eiꝰ deſideriū quietādū ⁊ īplendum.
Qñqȝ differt̄ ex oꝛdiatiōe mea pꝛi/
uſquā hēat illud qđ optat vſqȝ ad
extremitatē tpis. poſtea vero cū vl
tra minime ſperat hēre poſſe gratio
ſe deſideriū eiꝰ īplebo. Sup̄ quo ſa
cto tu debes aduertere ꝙ ita pote/
rā in pꝛincipio ſatiſſacere ſibi ſicut
ego feci poſtmodū vltio: ſ; iō feci vt
in lumie fidei creſceret vt nunq̄ȝ in
me ſperare deſinat: ⁊ vt ipſa pꝛuden
ter ⁊ caute ꝓcedat ⁊ nō ipꝛudenter
in ſpe deficiēdo retrocedat vel in ta
li fame cōmēdabili atqȝ ſcō deſide/
rio ſuo quoquō tepeſcat ⁊ hac occa/
ſione ſic oꝛdino differēdā: ſicut ipſa
meminiſti de q̄dā aīa deuota: q̄ cū
veniſſet ad eccleſiā cū magno deſide
rio cōionis a miſtro celebraturo pe
tiuit hūiliter venerabile ſacramētū
coꝛpis ieſu xp̄i qui rigoꝛoſe deñega
uit ei: ⁊ tūc in ea cū pio gemitu deſi
deriū excreuit ī ipſo ꝟo ↄſcie ſtimu
lus ita foꝛtis ⁊ aſꝑ ꝙ qñ voluit of/
ferre calicē fuit a ſpū ſcō coactꝰ ei ca
ritatiue dicere ꝙ ſi volebat accipe
coꝛpus ieſu xp̄i libētiſſime daret ei.
Hoc īdubitāter a clemētia mea ꝓ/
ceſſit qꝛ gratioſe ꝓuidere voluit ſcō
deſiderio illiꝰ aīe: ſ; ipſa ſi pꝛiꝰ hēbat
in coꝛde ꝑuā ſintillā amoꝛis atqȝ ſi/
dei taliter excreuit ⁊ in tali ſupha/
būdātia ꝙ videbat̄ ei vitā a coꝛpe
velle ſepari: ⁊ iō ꝑmiſerā ita vt ex/
creſceret in fideli ſpe ac etiā vt oīs
amoꝛ ꝓpꝛie fiducie deficeret in ea.
Tūc ego ꝓuidi creatura mediante.
Pluribꝰ āt alijs vicibꝰ ipa ſci ſpūs
clemētia ꝓuidit abſqȝ medio q̊cūqȝ
ſicut ego tibi narrare poſſe;. S; vt
in fide foꝛmata materiā hēas āpliā
di mētē in pñti duo nolo tibi tacere
pꝛo cōmēdatiōe ꝓuidētie mee: ſicut
ēt audire potuiſti cū eēt in eccleſia
q̄dā aīa deuota in die ↄuerſiōis apo
ſtoli mei pauli cū igēti deſiderio ſa

ere coronis qui fuit ab oib⁹ meis mi
niſtris qui celebrauerūt certificata
q̄ hec nō poſſet hoc venerabile ſa/
cramētū ⁊ ab oib⁹ ex mea diſpenſa/
tiōe fuit ei denegatū. Uolui nāq̄ q̄
apte cognoſceret q: deficiente ſibi
ſubſidio creature ſibi minime defi/
ceret auxilium creatiōis: ⁊ idō tenui
modū iſtū in vltia miſſa ⁊ vſus fui:
vt ita dicā vna dulci deceptione vt
ipſa de ꝓuidētia mea inebriaretur.
Illa deceptio ſtetit in hoc articulo.
Ipſa nāq̄ dixerat vni ſeruitori cu/
iuſdam mei miniſtri celebrare volē
tis velle coīcare: ſʒ ipe ſeruitor illi mi
niſtro dicere noluit. Uidēs ipa non
habuiſſe rñſionē negatiuā indubitā
ter expectabat anxio deſiderio cō/
municare debere. Miſſa vero celebra
ta reperiendo ſe fraudatā deſiderio
ſuo excreuit in famē ⁊ exuriē illius
āgelici cibi valde magnā cū ingen
ti deſiderio ſed cū profunda humili
tate ſe reputabat indignā ſuā argu
endo ꝓſumptionē q: ſibi preſumpſiſ
ſe videbat huiuſmodi ſacramētum
poſtulaſſe. Ego vero qui delector hu/
miles exaltare traxi deſideriū ipſi⁹
ad me ꝓbēdo ſibi notitiā in abiſſo
trinitatis eterne ſuū oculū intelle/
ctus illuminās in potētia mei pris
in ſapientia vnigeniti filij mei ⁊ in
clemētia ſpūs ſancti qui ſum⁹ vnū
i eēntia ⁊ in tāta pfectiōe talis aīa
fuit vnica q̄ ēt corpus a terra ſuſpē
debat ⁊ eleuabat: q: ſicut in ſtatu
ſic vnitiuo tibi dixi perfectior erat
vnio quā aīa fecerat ex affectu dile
ctionis in me q̄ cū corpore ſuo. Et
in abiſſo tali vt ego deſiderio ſuo ſa
tiſfacerē a me ſacrā cōmunionē ac/
cepit: ⁊ in ſignū q̄ in veritate ſatiſfe
cerā ei pluribus diebus admirabi/
li modo perſenſit in corporali guſtu
ſaporem ⁊ odorē corporis ⁊ ſangui
nis vnigēiti filij mei ieſu chriſti cru
cifixi ꝓpter quod ipſa renouata fu
it ⁊ augmētata multū in lumine ꝓ/
uidētie mee quā tā dulciter ipſa pre
ſertim in hoc actu guſtauerat. Hoc
autē inuiſibile fuit alijs: ei vero fu/
it aperte viſibile pariter ⁊ ſenſibile.
Iſtud vero quod ego conſequenter
volo tibi narrare manifeſte cogno/
uit etiam ille miniſter cui caſus oc/
currerit. Nā eadē anima cū anxio
deſiderio peroptaſſet audire miſſā
⁊ poſtea communicare fuit ab vna
corporali paſſione impedita q̄ non
potuit hora congrua venire tamen
venit hora qua ſacerdos verba con
ſecrationis in hoſtia proferebat qui
celebrabat iuxta maius altare vi/
delicet in capite illius eccleſie. Ipſa
vero ſe poſuit in oratione in fine talis
eccleſie: qm̄ obediētia ꝓhibebat eā
accedere vbi miſſa celebrabat: ⁊ cū
amaritudine multa ⁊ pio gemitu
orādo dicebat. O miſerabilis ani/
ma mea nōne conſideras quantam
a deo recepiſti gratiā ex eo q̄ eccleſi
am dei ſanctam intraſti atq̄ mini/
ſtrum in altari conſecrantē vidiſti
que demeritis tuis exigētib⁹ infer
no cōgruentius hitare deberes: ſed
licet ipſa ſe profundaret in humili/
tatis valle: tamen huiuſmodi deſi/
deriū nullo modo quietabatur: imo
potius augmētabat cū fide forma
ta ſperādo i bonitate mea ꝯfidēdo

ꝙ a ſpū ſancto cōſolationem hēret.
Ego tūc ei tribui ꝙ ipſa ꝑ modū il/
lū optare ſiue petere neſciebat. Cuꝫ
enim a miniſtro diuideretur hoſtia
ſicut ē mos eccleſie fractaqꝫ fuiſſet
vna particula per meā diſpēſationē
ꝛ virtutē ab altari diſceſſit: ꝛ in ali/
um eccleſie finē iuit vbi orabat illa
ꝛ ita ſe cōmunicare pcepit. Ipſa vero
prius eriſtimabat vt aliꝫs pluribꝰ
vicibꝰ egerā cū ea vꝫ ꝙ inuiſibiliter
eiꝰ anrio deſiderio ſatiſfeciſſeꝫ. Sed
ille miniſter non eriſtimabat ita qꝛ
nō inueniēdo ꝑticulā affligebat in/
gēti dolore niſi ꝙ ipſa clemētia ſpi/
ritusſancti ī mēte ſua patefecit vbi
delata fuerat lꝫ quottidie ipſe dubi
taret vſqꝫ quo fuit cum ea apte cer/
tificatus. Sed nōne poteraꝫ ego de
fectū illius īpedimēti leuiter amo/
uere vt ipſa potuiſſet hora cōgrua
veniſſe ꝛ ita miſſam audiſſet ꝛ ordi
nate cōmunicaſſet? vtiqꝫ poterā. Sꝫ
volui ꝙ experiētia doceret eā ꝙ me
diante creatura ꝛ abſqꝫ medio crea
ture in oī loco quocūqꝫ modo mihi
placuerit ꝛ aīa deſiderare voluerit
ꝛ ēt vltra ꝙ̄ optare ſciat ego poſſuꝫ
ꝛ volo ꝛ ſcio mirabili modo ſatiſfa/
cere ſancto deſiderio ſuo. Hoc in
pñtiarū enarraſſe tibi ſufficiat amā
tiſſima filia de ꝓuidētia mea. Nūc
aūt curare aliquid tibi diſpono de
modis quibus vtor aliquando intꝰ
in anima ſine medio corporis vide
licet abſqꝫ inſtrumētis exterioribꝰ
quāuis narrādo tibi de ſtatibꝰ ani/
marū iā aliqua tibi dixi.

De prouidentia dei circa manen
tes ī pctō mortali. Ca. cxliiij.

Anima vel eſt in ſtatu peccati
mortalis vel eſt in gratia ſed
īperfecta vel perfecta. in quolibet
vtor ꝛ amplio meā ꝓuidētiā valde
ſapiēter vꝫ in diuerſis modis vt ex
pedire cōſidero. Hoīes vite mūda/
ne qui iacent in obſcuritate peccati
mortalis excito qñqꝫ cū ſtimulo con
ſcientie vel cū graui labore queꝫ in
ſui cordis archano ſentient varijs
atqꝫ diuerſis modis ꝗ modi tot exi/
ſtunt ꝙ lingua tua narrare nequi/
ret: vnde frequēter ex hac īportuni
tate diſcedūt a culpa peccatoꝝ ꝑꝑ
huiuſmodi ſtimuluꝫ atqꝫ dolores ꝛ
labores quos intus in aīa ſentiunt.
Aliqñ vero qꝛ de ſpinis veſtris ego
colligo roſas vidēs hoīeꝫ inclinatū
ad aliqđ mortale peccatum vel ad
amorē illicitū ad aliquā creaturam
extra volūtatē meā ſibi gratioſe lo/
cū auſero ſiue tēpus ita ꝙ ꝑficere
nō valebit ſuā volūtatē inordinatā
intātū ꝙ ex quadā aī laſſitudie ꝑꝑ
huiuſmodi penā quā ex defectu ſuo
patit eo ꝙ nō valet inordinatā vo/
luntatē ſuam ꝑficere recurrit ad ſe/
metipſuꝫ cū aī cōpūctiōe atqꝫ ſtimu
lo conſciētie ꝛ ita derelinquit frene
ſim quā incurrerat: que cōgrue fre/
neſis vocari pōt qm̄ eriſtimas affe/
ctū ſuū in aliqua re ponere: poſtea
ſe reperit inueniſſe nihil recte conſi
derādo: bñ quidē aliquid ē illa crea
tura quā amore poluto diligebat. il
lud vero qđ ab ea ſumere oīno vole
bat nihil erat qꝛ peccatū oīno nihil
eſt niſi ꝓuato gratie veluti cecitas
ē priuatio viſus Ergo de culpa pec
cati que directe ſpina, vocari pōt ex

eo q̄ aīam vehementiſſime pungit
elicio roſam iſtā ꝓuidēdo ſaluti ſi/
ent iā viri. Quis ad iſta me compel
lit? Non ipſe q̄ me minime querit
nec adiutorium ſiue prouidētiā me
am expetit niſi cū culpa peccati vel
in diuitijs delitijs atq̄ ſtatu mundi
ſed amor ⁊ mea paterna caritas ita
me cōpellit agere et eo q̄ vos ama
ui anteq̄ eſſetis vel amari poſſem a
vobis. Me quoq̄ compellunt ⁊ in/
ducunt ad hoc orationes amicorū
atq̄ ſeruorum meorum qui ſpiritu
ſancto cohartante propter honorē
meum atq̄ proximorum dilectionē
ipſorum ſalutem cum ingenti cari/
tate perquirunt iram meā virtuo
ſe placare ſatagentes ligando mee
diuine iuſtitie manus quā iniquus
homo meretur incidere. Ipſi vero
cum lachrymis ⁊ humilibus oratio
nibus obuiuant ⁊ me quaſi violen
ter inducūt. Ipſos vero quis ita cla
mare cōpellit. Proculdubio proui
dentia mea que gratioſe ꝓuidet op
portunitatibus illius mortui pecca
toris q̄ ſcriptū eſt q̄ ego nolo mor
tē peccatoris imo q̄ conuertatur ⁊
viuat. Filia cariſſima tu debes eſſe
philocapta de prouidentia mea. Si
enim aperis oculos mētis ⁊ corpo/
ris videbis iniquos hoīes qui iacēt
in tāta miſeria peccatorū qui facti
ſunt veluti putredo mortis obſcuri
atq̄ tenebroſi propter luminis gra
tie priuationē incedētes catādo ri/
dendo atq̄ tēpus a mea bonitate ſi
bi gratioſe cōceſſū expendūt in va
nitatibus ⁊ delitijs ⁊ cū inhoneſta/
te multa. Potatores vini ⁊ cū in/
gluuia comeſtores intantū q̄ de vē
tre ſuo videntur ſibi deū inſtituiſſe
cū odio rancore cū ſuperbia ⁊ omni
miſeria de quibus meminiſſe debes
me alias tibi narraſſe. Ipſi vero ſta
tum ſuūm ignorātes per viā veloci ſ
ſime vadūt vt ad mortē eternā per
ueniant niſi ſe cito corrigant in vi/
ta ſua ⁊ in tanta periculoſa miſeria
cantāt. Nunquid vero a quolibet
homine non putanda foret magna
ſtultitia ſi quis condēnatus atq̄ du
ctus ad ſuſpendendum ſiue decapi/
tandum iret cantando ſiue tripudi
ando demonſtrando ſigna vane leti
tie. Certe ſic. In hac ergo ſtultitia
ſunt iſti miſeri ⁊ tanto magis abſq̄
comparatione quacunq̄ quāto ma
ius detrimentū habent in ſe de mor
te anime q̄ de morte corporis. quo
niam iſti gratie vitā amittunt ⁊ in
currunt in infinitam penam ſi mo/
riantur in tali ſtatu ⁊ illi perdūt vi
tā corpalē cum pena finita imo bre
uiſſima. Et nihilominꝰ veluti ceci ⁊
inſipiētes cū ingēti ſtultitia cātant.
Serui vero mei ſtāt in gemitu ⁊ in af
flictiōe corpis atq̄ ɔtritiōe cordis ī
vigilia ⁊ oratiōe ɔtinua cū ſuſpirijs
atq̄ lamētis cū abſtinētia corpꝰ af/
fligētes ad ꝓcurādā ſalutē ipſorum.
Ipſi vero ſtulte trufant de illis: ſed il/
le deriſiōes in capita ſua redunda/
bunt q̄ñ pena culpabiles abſq̄ du/
bio punient. fructꝰ vero laborꝫ amo/
re mei portatorꝫ iuſtis erit in p̄mio
⁊ gaudiū. Nā ⁊ ego ſum deus ve/
ſter iuſtꝰ qui vnicuiq̄ iuxta merita
ſua retribuā. Cū vero ſui mei pp hu
iuſmodi trufas vel igratitudinem

ſine pſecutiões coꝝ nullaten⁹ orare p eis õmittũt:imo nec ĩ aliquo tẽpe ſcũt:ſʒ vehemẽtori deſiderio coram me iugiter inſtant:ꝛ ĩ maiori ſollicitudine creſcũt. hoc vero quis opaꝛ vt ipſi cũ tãto deſiderio pulſent ad miſericordie mee ianuam? Procul dubio gratioſe ꝓuidẽtia mea:q꞉ pcuro ſimul:ꝛ ſemel ſalutẽ iſtoꝝ miſeroꝝ:ꝛ augeo ꝟtutẽ atq; fructũ ex affectu caritat[is] ĩ amicis meis. Multiſquippe ſunt:ꝛ varij modi quibus vtor ĩ aĩab⁹ peccatoꝝ:vt ex ipſa ꝓuidẽtia mea de tenebris mortaliũʒ peccatoꝝ egrediant. Nũc aũt volo tibi narrare qd opaꝛ ipſa ꝓuidẽtia mea cũ illis qui ſurrexerunt a ſtatu culpe:ſʒ adhuc ĩpfecti ſunt minime replicãdo de ſtatib⁹ aĩe de qbus ordinate tibi ſupra dixi:ſed aliqua ĩ pſenti breuiter narrabo.

De prouidentia qua vtitur deus cuʒ illis qui ſunt adhuc imperfecti vt ad perfectionem virtuoſe perueniant. Capi.cxliiij.

Scis tu cariſſima filia moduʒ quẽ ego teneo cũ ĩpfectis: vt ad pfectionẽ aſcẽdãt: ꝛ ꝟtuoſe ꝓficiant: Aliqñ ſibi ꝓuideo cum varijs moleſtijs multaꝝ cogitationũ.Cuʒ ſterilitate mẽtis.Quaꝛ videbiꝛ aĩe qñq; ꝙ oĩno ſit a me derelicta quaſi nõ hẽat aliqđ ĩ ſe quoquõ ſentimentum. Nõ eni iudicat ĩ mũdo ſe cõſiſtere ꝓut ĩ ꝟitate nõ ẽ ibi:nec in me ibi videꝛ eẽ q꞉ nõ hʒ aliqđ ĩ ſe ſentimentũ excepto ꝙ ſẽtit voluntateʒ ĩ bona diſpoſitõe:q꞉ vʒ oĩo renuit offendere.Sed quare voluntas ĩ hoĩe ꝓncipalis ẽ ian a que tutiſſime ſeruiat aĩam iõ magna tutiſſimaq; libertate dotaui eã. Unde nunq; concedo demonibus neq; pmitto vel alijs hoſtib⁹ hoĩs ꝙ eã valeãt violẽter apire vel alio mõ ſupare:vel violare:niſi ſpõte liberꝝ arbitriũ voluerit acquieſceꝛ. Sʒ ego freqũẽtiſſime do licẽtiã hoſtibus hoĩs ꝙ ẽt cum violentia pulſant:ꝛ allidãt alias ianuas aĩe. Plures enim ianuas hʒ iſta ciuitas aĩe.principales ꝟo ſunt iſte tres vna principalior voluntas eſt:ꝛ hec eſt ĩexpugnabilis:ꝛ eſt etiam aliarum optima cuſtodia. Sibique tradidi pro ſuo robore fortificãdo liberum arbitrium quod ad libitum aperire põt:ꝛ claudere quibus ꝛ qñ vult. Alie vero porte ſunt due memoria ꝛ ĩtellectus. Si ſponte voluntas conſẽtit:ꝛ aperit illico ſubitrat inimicus:vʒ amor proprius cũ ceteris hoſtibus qui ſequuntur eũ. Intellectus autem indilate recipit in ſe teñebras quib⁹ inimicatur vera lux. Memoria quoq; retinet odium ex iniurie reminiſcentia qđ ĩnimicaꝛ ex directo caritati fraterne. Retinet ẽt in ſe delectationes atq; ꝯſolationes vite pñtis diuerſis modis ꝓut peccata ſunt varia que virtutibus aduerſanꝛ. Apertis igiꝛ his tribus ianuis ẽt paruule porte ſenſuum apiuntur. Qui ſenſus exteriores velut ĩſtrumẽta: ꝛ organa correſpõdẽt aĩe. Uñ tu vides affect⁹ hoĩs ſordiatos aptis his ianuis correſpõdẽt his organis. Uniuerſi naq; ſunt ꝯtaminati ſunt atq; corrupti:vʒ opa

tiones ĩde ſubſequẽtes. O culꝰ nãq̃
mortem adminiſtrat: ⁊ ãnunciat ex
eo q̄ ꝯſiderat: ⁊ attẽdit aſpiciẽdo
ſolũmodo rem mortuaꝫ aſpectu diſ
ſoluto: ⁊ inordinato: vbi nõ oportet
cũ multa leuitate cordis: ⁊ vanita/
te modis ⁊ aſpectibus ĩhoneſtis ex
quibus ẽ in eã ſibi pariter ⁊ alijs in
ferrẽdi mortẽ. O miſer ꝯtemnis qđ
exhibui gratioſe tibi. ſ. vt aſpiceres
ꝓ gloria mea celũ: ⁊ alia pulcherri/
ma q̄ videre potes ĩcreaturis meis:
⁊ vt aſpicias alia miniſteria mea: ⁊
lutũ atq̃ miſeriã aſpiciẽdo mortem
adipiſceris. Similiter auris in rebꝰ
inhoneſtis oppido delectat̃: vel in/
audiendo facta ꝓximoꝝ iudicando
temere que nõ oportet: ĩmo neq̃ deꝫ
quã dedi vt audiret ꝟba mea: ⁊ ſui
ꝓximi neceſſitatẽ: linguã ẽt homini
cõceſſi: vt ãnunciaret verba mea: ⁊
ſua peccata ꝯfiteret̃: ⁊ vt ſalutẽ aĩa/
rum operetur: ipſe aũt abutit̃ iniq̃
blaſphemando me creatorem ſuũ: ⁊
in ꝓximi ſui ruinã carnẽ eius falſis
detractionibus lacerando: ⁊ opera
bona ſua in malũ iudicando mala
vero tanq̃ bona cõmendando cum
falſitate teſtificando blaſſemãdo at
que laſciuis verbis aĩaꝫ eius: ⁊ alio
rũ vitioſe corrũpendo: verba ꝓfert
iurioſa q̄ corda ꝓximoruꝫ acerrime
vulnerat veluti gladius acutus q̄
mirabiliter eos ad iracũdiã incitãt
⁊ ꝓuocant. O quot homicidia fiũt
⁊ inhoneſtates iracũdie rixe perdi/
tio temporis odia ⁊ alia multa ma/
la q̄ ꝓgrediunt̃ ab iſto membro. Eti
am odoratus in ſuo gradu ſatis of/
fendit cũ affectu inordinato: ſumen
do cõplacentiã i odoratu ſuo. Simi
liter: ⁊ guſtus i guloſitate iſaciabili
cũ appetitu inordinato volens ha/
bere multa fercula nõ videt̃ atten/
dere: niſi ad ſuã ingluuiẽ iplendam
atq̃ ſaciandã. Nec attendit aĩa mi
ſera q̄ ex inordinata crapula caro
fragilis calore nociuo ſuccendit̃: vn
de corruptio ſui frequentiſſime ſub
ſequitur: manus quoq̃ ſe dãnabili/
ter hñt auferendo bona ꝓximi ſui
⁊ cũ tactibus iordinatis turpibus
⁊ inhoneſtis q̄ ꝯceſſe ſunt: vt homo
ꝓximo ſuo ſeruiat ꝑcipue cũ infir/
mat̃ elemoſinaliter ei ſeruiẽdo i ſua
neceſſitate: pedes inſup homini con
ceſſi ſunt: vt corpus deferant ad lo/
ca ſancta: ⁊ vtilia ſibi pariter ⁊ ꝓxi
mo ſuo ad laudeꝫ ⁊ gloriã nominis
mei. Et ipſe frequenter expendit: ⁊
exercet eos iportando corpus ad in
hõeſta: ⁊ vitupabilia loca multiſq̃
modis iplicando ſe cũ ſermonibus
laſciuis: ⁊ inordinatis corrũpendo
mentẽ ꝓpriã: ⁊ alienã cũ infelici col
loquio ſuo: vt in cõplacentia miſere
ſue voluntatis. Hec oĩa tibi narra
ui filia dilectiſſima: vt tibi materiã
impendam pie gemendi conſiderã/
do nobilem anime ciuitatem ad tã
tam miſeriam aduenisse. Et vt aper
te cognoſcas quot iniquitates egre
diuntur ab iſta principali porta vo
luntatis ad quam hominis inimici
nullatenꝰ violenter ingredi poſſunt
vt iam tibi dixi. Sed ego bene con
cedo: vt alias anime ianuas inimi/
ci ipugnẽt pulſent: ⁊ expugnẽt. Un
de ꝑmitto q̄ intellectus aliquando
crucietur: ⁊ obſcuret̃ a quibuſdam

nubibus valde tenebroſis. Et ſimili mō q memoria aliqñ nō videbitur inimici reminiſci mei. Et aliqñ videbit oēs alios corporis veſtri ſenſus habere diuerſa pla: in aſpectu rerū et ſancta᷑: in tactu: in auditu olfando: vel ad eas eundo videbit aliqñ q oīa ſenſibus corporis inſerāt quādā inhoneſtā mutationē: atq; corruptela᷒. Sed hec oīa non operantur homini mortem: q: nolo mortē eius niſi forte portam voluntatis inſipienter aperiret. Ego pmitto q inimici pulſent ab extra. Sed non q violenter ingrediātur ingredi quippe nequeunt vllo modo: niſi quādo ꝓpria voluntas manum liberi arbitrij ſponte decreuerit aperire. Sed quare pmitto q hec aīa taliter affligat a tot inimicis: ita circūdata nō quidem: vt ipſa capiat ab eis: vel vt gratie diuitias āmittat: imo ſolum: vt intelligat ꝓuidentiā meā: ⁊ vt in me confidat: ⁊ non in ſe: ⁊ vt a ſomno negligentie ſurgat: ⁊ cum ſancta ſollicitudine ꝯfugiat ad me qui ſu᷒ adiutor eius ſum vtiq; pater amantiſſimus: atq; benignus qui ſalute᷒ eius affectuoſe ꝓcuro: vt aīa cū humilitate ꝓcedat: ⁊ agnoſcat ſe per ſe non eſſe. Sed eſſe ſuū cū omni gratia ſup hoc eſſe fundata recognoſcat a me gratioſe recepiſſe: q: ſum vita ſua. Sed ſi hec oīa realiter aīa recognoſcit: ⁊ in mea ꝓuidentia cōfidit illico pcipit a me gratioſe ſubſidiu᷒ in talibus bellis. Nā eni᷒ eā quottidie pmitto tali mō verari modo ſic mō aliter: vt ego ſue ſaluti video cōuenire. Aliqñ ſibi videbit ī inferno ꝯſiſtere: ſ᷒ abſq; ſuo ꝑtūc exercitio ſtatim homo inueniet in maxima ſe quiete remāſiſſe ꝑuat⁹ illis anguſtiis: ⁊ arā eterne vite deguſtat: ⁊ omnia ſunt in eo quieta: ⁊ bñ diſpoſita quaſi deū adamātia cuncta ſentit: ⁊ ignito amore eo. ſuū īuenit eſſe ſucceſſum ex ꝯſideratiōe quam anima facit tunc in prouidentia mea: q: ſe liberatā aſpicit: tam profundo ⁊ ꝑceloſo pelago non tamen cum exercitio ſuo: qm̄ ex improuiſo ſibi lumē occurrit: imo ſolummodo pp ineſtimabilem caritatem meam q: volui prouidere cū eſſet expediens illi ſue neceſſitati: nam videbatur omnino deficere Sed quare cū erat in exercitio deuota᷑: ⁊ humiliū orationū ⁊ alijs pijs exercitijs ei minime rñdi auferendo tenebras: ⁊ ei lumen īfūdendo: Ex eo qm̄ ad h̄ erat imperfecta ne forte putaſſet ex exercitio tali ſuum eſſe q proculdubio nō erat ſuum. Itaq; vides q imperfectus in prelijs exercendo ſe virtuoſe venit ad perfectionem ex eo q in prelijs experitur aperte prouidentiam mea᷒. Et illo tunc videt ex experientia quod ante credebat ex fide. Unde certificat⁹ eſt ex quo perfectum amorem in ſe concipit: quia plenius agnouit bonitatem meam in huiuſmodi prouidentia deſerens amorem imperfectum. Etiam vtor vna ſancta fraude: vt ab imperfectione ſua conſurgant: q: faciam aliquos amorē concipere ſpūaliter ad aliquā creaturā ī pticulari vltra generalē amorē: qua mediāte ſemetipſos exercēt ī ꝟtutib⁹ īpfectionē ſuā

huiuſmodi reliquētes eruendo cor ab amore creaturaꝝ aliaꝝ q̄s amorē ſenſitiuo diligebāt. vȝ parētum fratrū atq; ſororꝝ: ⁊ abſq; paſſiōe carnali diligūt oēs in dño. Et cū hac ordinata dilectione creature quam ita ꝓpoſui expellit inordinatus amor quo prius amabāt alios: ⁊ ita tollit̄ hec īpfectio. Sed attēde ꝙ ēt vnuȝ aliud agit amor huiuſmodi creature quā ego ꝓpoſui: q̄m experiri facit vtrū pfecte me diligāt: ⁊ ipſam creaturam vel non. Ad hunc enim finē aſſignaui illis eam: vt experirēt̄ hoc ī ipſa: ⁊ ita id cognoſcerēt. Q̄r ſi nō agnoſcerēt: neq; ſibi vllo mō diſpliceret īpfectio: nec illud q̄d meuȝ ē ⁊ hñt ī ſe ſibi placeret: hoc ergo modo cognoſcūt. Alia q̄ adhuc ē īpfecta īpfecto me diligit amore ⁊ p̱ ꝯſequēs amore ſimiliter īpfecto ꝓximū eius amat q̄r pfecta proximi caritas orit̄ur: atq; dependet a caritate mea pfecta. Naȝ ea menſura perfecta: vel imperfecta qua quiſque me diligit eadeȝ abſq; dubio diligit proximū. Qualiter ergo cognoſcit ipſa creatura mediāte. Multipliciter: vt alibi tibi patefeci: tamen etiam hic aliqua ſubdam. Quādo creatura quā amore ſingulari aliquis diligit auferret ab illo quo quomodo ſolitam humanitatem vel dulcedinem conuerſationis atq; benigne ꝯſolationis ī quib⁹ añ valde delectabat̄: vel aſpiceret is: ꝙ hīet illa aliquā ꝯuerſationē cū altero magis familiarem q̄ ſecū ac cū ſunt plures alie occaſiones: ⁊ īde penā hȝ q̄ pena inducit eum: vt intret ad agnitionē ſui. Unde ſi vult prudēter: ⁊ cū lumine ambulare vt dȝ: pfectiori amore diliget ipſam creaturam: ⁊ euȝ ſui noticia: ⁊ odio ꝯcepto contra proprium ſenſum ab īperfectione ſurget: ⁊ ita tendet ad pfectionē. Et quanto magis eſt pfectus talis ſequit̄: ꝙ amor eius perfectior eſt ad omnes creaturas tā generaliter q̄ ēt particulariter: erga ſibi prepoſitam a bonitate mea: q̄r prouidi: ꝙ ita viriliter exerceret cum odio ſui: ⁊ amore virtutū in preſenti vita veſtre peregrinationis: duȝ tamen anima tempore quo ſic affligitur exercitio ſancto derelicto non incedat ignoranter veniēs ex triſtitia cordis: atq; tedio mentis ad confuſionem. Quoniam eſſet ei valde periculoſuȝ: ⁊ veniret ad ruinam: ⁊ illud quod ei in vitaȝ tribuī redundaret in mortem. Non debet igit̄ ita ꝓcedere: ſȝ cū ſancta ſollicitudine reputare ſe debet indignam humiliter haber̄ ꝯſolationē optatā ⁊ cum fide luminoſa cognoſcere ꝙ ī tali creatura virtus ꝑꝑ quam eam principaliter diligit īmunita non ē circa ipſum: ⁊ in hoc iugiter augere conetur in corde famem ſanctam atque deſiderium ad tollerandaȝ omnem penam: vndecūq; ꝓueniat ad honorem atq; laudem nominis mei hoc ergo mō voluntatē meā īplebit in ſe recipiēdo pfectionis huiuſmodi fructū ꝑꝑ quem ego permiſi: ⁊ eī g̃roſe ꝯceſſi ꝯ̄lia ſupius expſſa: ⁊ illius creature medium: ⁊ alia ſibi frequētias occurrētia: vȝ vt ad lumen valcat veīr̄ pfectōis. His ḡ modis vtor ex ꝓuidentia mea cū īpfectis

atqȝ tot aliis modis multis ⁊ variis quot lingua tua narrare neſciret.

De prouidentia qua vtitur deus erga ſeruos eius qui ſunt in carita te perfecta. Capi.cxlv.

De pfectis vero noueris ꝙ ēt eis valde gratioſe prouideo: vt in eis augeat̃: ⁊ opportune pbet̃ eoꝝ pfectō. Nullus ē eni ī vita pñti tante pfectionis qui non valeat ad maiorē pfectionē excreſcere. Quar̃ modū iſtuȝ inter alios teneo cū eis: nam in euangelio mea veritas ait. ego ſuȝ vitis vera: ⁊ pater meꝰ agri cola ē vos vero palmites. Qui ma net ī eo qui eſt vitis vera: qm̃ a me patre genitus eſt: vȝ veſtigia: ⁊ eius doctrinam imittando multum fru ctum affert. Ut ergo fructus veſter quottidie creſcat. ego prouide puto vos cum variis tribulationibus in iuriis deriſionibus infamiis contu meliis: ⁊ improperiis in dictis: ⁊ in factis fame atqȝ ſiti ſicuti mee boni tati concedere placet vnicuiqȝ pro ut video portare poſſe. Quia tribu latio ſignum eſt aperte demonſtra tiuum ꝙ in anima caritas eſt omni no perfecta ſi cum dulci patientia tolleretur. In tribulationibus enī ⁊ iniuriis quas ego ſeruis meis oc currer̃ pmitto pbat̃ virtus patiētie ac ēt ī aīa ſerui mei creſcit ignis af fectuoſe caritatis ex cōpaſſiōe ꝗ hȝ illius aīe ꝗ ſibi facit iniuriam. Naȝ amplius abſqȝ comparatione dolet de dāno illius iniuriantis ꝗ de iniu ria ſua ꝑcipue pp offenſam meam: hoc agunt illi ꝗ ſunt ī ſtatu magne pfectionis. Itaqȝ creſcūt ī ꝟtutibꝰ ex hoc: ⁊ ideo pmitto eis: hec ⁊ alia quecunqȝ ꝯcedo. etiaȝ eis impendo ſtimuluȝ famis ſalutis aīaꝝ ex quo die noctuqȝ pulſant ad ianuam mi ſericordie mei ꝙ intantum obliuio ni vident̃ tradere ſemetipſos ꝑut ī ſtatu pfectoꝝ: ego tibi narraui. ⁊ ꝗ̃ to magis ī tali facto ſe derelinquūt amplius atqȝ plenius in ſe me repi unt. ⁊ vbi me querunt: in veritate mea eundo cum perfectione p viaȝ doctrine p̃fata mee veritatis iñcar nate: legerūt enim ī iſto dulci: ⁊ glo rioſo libro: ⁊ ibi legentes inuenerūt ꝙ volens obediētiā meā executioni mandare: vt in hoc oſtenderet ꝗ̃tū affectuoſe diligebat honorē meum: atqȝ ſalutē humani generis cucur rit cū pena ⁊ obprobrio ad menſam ſanctiſſime crucis: vbi cum ingenti pēa comedit cibū humani generis. Itaqȝ cū ſua magna patientia: ⁊ ho mine mediāte mihi monſtrauit ap te ꝗ̃tum honorem meum amabat. Igitur iſti dilecti filii mei qui per uenerunt ad ſtatum huiuſmodi ma gne pfectionis cū virtuoſa pſeuerā tia vigiliis humilibus: atqȝ cōtinu is orationibus mihi monſtrant ap te ꝙ me iñ veritate diligūt ex eo: qꝛ bū ſtuduerūt imittando ſaluberri mā veritatis incarnate doctrinā cū pena laborioſa quā in ꝓximi ſalute libentiſſime tollerant. Quia medi um aliud inuenire nequierunt in quo melius oſtendere poſſent amo rē quo me diligunt: imo quodcūqȝ aliud medium inuenire potuiſſent:

vt oſtenderent in veritate me dili/
gere fundatū eſt in hoc principali
medio creature rationalis: vt alibi
tibi dixi ꝙ omne bonum opus me/
diante proximo fiebat. Quia nul/
lam omnino bonū abſq; caritate
mea: ꝛ proximi fieri pōt vllo mō. ꝛ
niſi fiat in iſta caritate bonum eſſe
nō pōt quāuis actus virtuoſi forēt.
Et ita malū iſto mō ꝑpetrat̄ ex pri/
uatione caritatis: itaq; vides ꝙ hu
iuſmodi creatura mediāte demon/
ſtrant ꝑfectionē ſuā: ꝛ amorē purū
quo me diligit ex eo: qꝛ quottidie ſa
lutē proximoꝝ oīa patientiſſime tol/
lerādo ſollicite ꝓcurāt. Ipſos ergo
purgo ſiue puto: vt amplioreꝫ: atq;
ſuauiorē afferāt in ꝯſpectu meo fru/
ctū eos exhibēdo tribulatiōes ī vita
p̄nti: vñ ego magnū odorē ſentio de
virtuoſa patientia ipſoꝝ. O ꝙ̄ ſua/
uis atq; dulcis ē iſte fructus: ꝛ quā
te ꝯſolationis ꝛ vtilitatis ē aīe ſine
culpa tollerāti qui ſi videret: ꝛ apte
cognoſceret oēs cū alacritate: atq;
ſollicitudine multa ꝗ portare debe
rēt exquirerēt. Ut igit̄ eis exhibeaꝫ
huiuſmodi theſauꝝ apud ꝗ̄pluri/
mos īcognitū eis paterno more ꝓui
deo ſup eos īponēdo pondera mul/
toꝝ laboꝝ: vt iſta p̄cioſa virt⁹ paciē
tie nullatenus ī eis eruginetur: vel
occioſa ꝯſiſtat: Itaq; adueniente cō
gruo tpe quo debeat exerceri non ī
ueniat rubiginoſa. Qꝛ qñ nō exer/
cetur aliquando ſubintrat ī pacien
tie rubigo ꝗ rodit aīam. Et vtor ali
qñ cū eis vna dulci ac acceptabili
fraude: vt in humilitatis virtute cō
ſeruent ꝙ ſopite facto ſenſum eoꝝ ꝫ
ꝛ non videbit: ꝙ in voluntate: nec ī
ſenſu ſentiant aliquid aduerſuꝫ ve/
luti pſone ſopite: nō dico tanꝙ̄ mor
tue: qꝛ ſentimētū ſenſibile dormit in
anima pfecta: ſed minime moritur
qꝛ ſi ſanctum exercitium ōmitteret
ꝛ ignē ſancti deſiderij: tūc excitaret̄
ſolito. Uehementius ꝛ ampliori re/
belliōe. Et ideo nullus in tali facto
ꝯfidat ēt ſi ſibi videtur eſſe perfect⁹
qꝛ proculdubio ſemꝑ oportet in ſan
cto timore mei cōſiſtere: qꝛ multi cō
fidentes in ſe miſerabili modo ceci/
derunt atq; frequentiſſime cadunt.
Nam alio modo minime caderent:
imo virtuoſe ſtarent. Itaq; dico ꝙ
ſenſus in ſe dormire vident̄ ex eo ꝙ
onera grauia portātes: ꝛ multos tol
lerantes labores nihil omnino ſen/
tire videntur. Poſtea quādoq; ſta
tim occurrit: ꝙ in vna re minima ꝗ
quaſi nihil ē de qua ipſamet anima
ludum faciet ita vulnerabitur: ꝛ ſic
leſa interiora ſua ſe ſentient: ꝙ ipſa
met admirabitur: ꝛ erit inde ſtupe
facta: hoc agit: atq; ꝑmittit diuina
ꝓuidentia mea: vt aīa virtuoſe cre
ſcat: ꝛ ꝑ viam humilitatis ambulet
ex eo: qꝛ tunc aīa prudens inſurgit
illico ꝯtra ſe minime ſibi parcendo
ſꝫ cū odio ſancto: ꝛ improperio ſenti
mentū huiuſmodi corripit: ꝛ cū vir
tuoſo rigore caſtigat ex qua caſtiga
tione perfectius ī ſe poſtea ſopitur.
Et aliqñ ꝓuideo ī magnis fidelib⁹
ꝗ ſeruis: ꝛ amicis meis dimittendo
ſtimulū aliquem ipſis prout ego fe
ci glorioſo paulo qui fuit vas ele/
ctionis. Ex quo nanque doctrinam
mee veritatis acceperat in abiſſo

trinitatis eterne poſtea ei ſtimuluꝫ carnis dimiſi. Sed nūquid non poſſum: ⁊ poterā tam ipſi paulo ꝙ alijs amicis meis quib⁹ ex īduſtria relinquo ſtimulū aliquem varijs modis ordinare ꝙ oio carerēt. vtiqꝫ: ſꝫ ita ꝓuidētia mea diſponit ī augmētuꝫ virtutis ⁊ meritorie corone: ⁊ vt in ſui vera noticia ꝯſeruent. Unde ſalubrē humilitatem hauriūt ⁊ acquirunt. Et vt erga ꝓximū āplioꝛē pietatē exhibeāt oi crudelitate remota: ⁊ ſic agilius īclinent ad cōpaſſionē coꝝ qui laboꝛib⁹ atqꝫ tēptationibus exagitant. Qm̄ āpli⁹ ad cōpaſſionē paſſionatoꝝ īclinant̄ hn̄do: ⁊ ſentiēdo paſſionē ī ſe ꝙ̄ ſi non haberēt: ⁊ īde creſcūt ī dilectionē āplioꝛē ⁊ ideo velociſſime currūt ad me humilitate pūcti: ⁊ ī foꝛnace ſuccēſe caritatis exuſti. Et ita cū his modis ⁊ ꝙ̄ plurimis alijs ad pfectā vnioneꝫ adducunt̄: vt alias audiſti. Et ad tātam vnionē pueniūt ⁊ mee bonitatis agnitionē: ꝙ exiſtētes ī coꝛpoꝛe guſtant bonum īmoꝛtalium: ⁊ licet in carcere coꝛpoꝛis exiſtāt videtur eis extra carcerē ipm̄ exiſtere. Et qꝛ multā habuerunt agnitionē de me multum affectuoſe diligunt. Et qui valde diligit: valde ꝓculdubio dolet: quia cui creſcit amoꝛ augumentatur etiam doloꝛ. Sed anima taliū quo doloꝛe ſine pena cruciatur? Nō propter iniurias ab aliquo ſibi factas: neqꝫ propter aliquas coꝛpoꝛales penas: neqꝫ propter aliquas aduerſarij moleſtias: neqꝫ pp aliquaꝫ tribulationē que ſibi poſſet occurrere. Imo ſolūmodo dolet: ⁊ affligitur de mihi factis offēſis: qm̄ aperte cognoſcit: ⁊ videt ꝙ ſum dign⁹ ab omnibus amari: ⁊ ꝙ vniuerſi mihi fideliſſime ſeruiāt. Et amariſſime dolet de animarum detrimento attendēs eas ambulare per tenebras vite preſentis: ⁊ in tanta cecitate manere. Quoniam in vnione quaꝫ anima fecit in me per amoꝛis affectuꝫ aſpexit: ⁊ agnouit ī me quantum ineffabiliter amo creaturam meam. Et quia vidit in ea repreſentari meam imaginem ſubito philocapta fuit ī ea amoꝛe mei. Unde ſentit amaritudinem immenſam eam elongari cernens a bonitate mea. Et huiuſmodi pene ſunt in anima tales atqꝫ tante ꝙ omnes alie pene mitigantur in ea: ita ꝙ eas quaſi nihil appreciat ac ſi non eſſent in ea pene tales: ego auteꝫ eis ſeruis meis: valde gratioſe ꝓuideo cū illa manifeſtatione quā eis facio de me. Qꝛ vidēt in me cū amaritudine magna miſerias: ⁊ iniquitates vite preſentis: ⁊ aiaꝝ dānationē ī cōi: ⁊ particulari prout eſt de beneplacito mee voluntatis: vt augumententur in amoꝛe ⁊ pēa: vt ab igne ſancti deſiderij ſtimulati clament ad me cum firma ſpe atqꝫ lumine ſanctiſſime fidei a me poſtulando ſubſidium: vt coꝛuꝫ huiuſmodi neceſſitati ſubueniam. Itaqꝫ diſpono cum diuina pꝛouidētia ſubuenire mundo pꝛomittendo me compelli a penoſis dulcibus: ⁊ anxijs deſiderijs amicoꝛum meoꝝ. Et cum hoc eis gratioſe prouideo: qꝛ creſcunt: atqꝫ nutriuntur ex hoc in maioꝛi atqꝫ pfectoꝛi noticia mea

⁊ vnione i me. Igitur aperte vides ꝙ his perfectis: ego prouideo mul/tis vijs varijsq́ȝ modis ex eo ꝙ dum estis in vita presenti potestis auger statum vestre perfectionis: atq́ȝ meriti propter quod illos ego purgo ab omni proprio: ⁊ inordinato amore spirituali: ⁊ temporali. Et cuȝ varijs atq́ȝ multis tribulatiōibus eos quottidie puto: vt fructum ampliorem: atq́ȝ perfectionem: ante me ꝓ/ducant: vt iam dixi. Et cum anxia tribulatione quam habent videntes offensionem meā: ⁊ animas esse gratia priuatas extinguitur oīs amaritudo istius amoris adeo: ꝙ omnes labores quos in hac vita substinere possent quasi pro nihilo reputant. Et ex hoc vt iā dixi tantū appciant tribulationē ꝙ̄ ꝯsolationem: q2 non exquirunt ꝓprias ꝯsolatiōes: necq́ȝ me diligunt amore mercenario ex ꝓpria ꝯsolatione siue delectatione: sȝ affectuose querunt nominis mei gloriā ⁊ honorē: ergo filia carissima potes apte cognoscere: ꝙ hoībus in quocunq́ȝ statu diuersis: ⁊ infinitis modis ⁊ locis: ego mirabiliter: atq́ȝ pīna caritate ꝓuideo lȝ hoīes in se tenebrosi nō agnoscant eos: q2 lux a tenebris mime cōprehendit. So/lum ab his qui lumē hn̄t agnoscuntur āplius vel min⁹ pfecte iuxta lumē pfectionis quā hn̄t. Qd̄ vtiq́ȝ lumē acquirit i ꝓa noticia quā hȝ aīa de semetipsā. Unde consurgit cum odio pfectissimo tenebrarum.

Repetitio breuis antedictorum postea loquitur de verbo yesu chri/sti ad petrum: mitte rete ad dexte. ram ⁊c. Capi.cxlvi

Uidisti ⁊ agnouisti filia caris/sima me tibi narrante min⁹ ꝙ̄ odorē vnius parue gutte que nihil est in comparatione maris pro/uisionis quā in eis creaturis facio loquendo tibi generaliter atq́ȝ particulariter. Et per huiusmodi stat⁹ de quibus mō tibi narraui pariter ⁊ de venerabili sacramēto loqndo fient ego ꝓuideo modis varijs: vt in aīa sancta fames augeatur. Et sicut ego ꝓcuro ex interiori pte i aīe sensu mīstrādo grām almo spūsancto mediāte q fidelissime fuit iniquo viro vt ad statum grē reducat impfecto aūt: vt ad pfectionē puenire valeat Perfecto vero: vt i eo pfectio iugiter augeat: q2 dum estis i vita pn̄ti quottidie crescere potestis. Et vt efficiant idonei mediatores iter hoīeȝ q p crimina sua icidit i guerram: ⁊ me. Jā eni tibi dixi ꝙ mediātibus amicis meis: ego mundo misericor/diā facerē: ⁊ cū multa illoꝝ tollerantia reformarē ecclesiā. Uer tales appellari possent alter yhs xps cruci/fix⁹ vnigenit⁹ me⁹ ex eo ꝙ assūpse/rūt offm̄ eius. Ipse venit veluti mediator: vt guerrā auferret: ⁊ ita pa/cificaret hoīem: ⁊ mihi recōciliaret cum tollerādo multa patiēter: vsq́ȝ ad mortē obprobriosissīe crucis. ita faciunt isti cū desiderio cruciato scō suo q mediatores efficiunt cū orōnib⁹ humilib⁹ cū vbis exhortationis ⁊ suā vitā sanctā ꝓponūt oīb⁹ i exēplū. Relucēt i eis lapides ptiosi vir

tutū cū vera patientia ſupportādo
defectus aliorū. Iſti ſunt hami cuꝫ
quibꝰ capiūt aīas. Ipſi rethe iactāt
ad dexterā nō ad ſiniſtrā vt ait veri
tas in euāgelio petro ceteriſqꝫ diſci/
pulis poſt reſurrectionē ex eo qꝛ ſi/
niſtra manꝰ vꝫ amor ꝓpriꝰ iā cis oi/
no defecit atqꝫ mortua cōprobatur
dextera vero viuit ex vno dulci pu
ro ꝛ ꝓ amore diuino cū quo rethe
ſancti deſiderij iactāt i me mari pa/
cifico. Et hiſtoria que fuit ante paſ/
ſionē ꝛ reſurrectionē adiūcta cū il/
la que poſtea fuerit noueris ꝙ ad ſe
trahēdo rethe ipꝫ includēdo in hu/
mili cognitiōe ꝓprie vtilitatis imo
nullitatis inueniūt atqꝫ ꝯapiunt tā
tā piſciū habūdātiā vꝫ aīarū ꝙ opꝫ
eos vocare ſocios vt ad rethe foras
trahēdū iuuēt qꝛ ſoli nō valēt. Naꝫ
in ſtringēdo ꝛ iactādo rethe debent
hēre ſocietatē vere hūilitatis vocā/
do ſociū ex affectu caritatis ſincere
vt iuuet ad trahendum hos piſces
aīarū. Et ꝙ ſit verū apte vides ꝛ ex
periris in te pariter ꝛ iā alijs ſeruis
ꝛ amicis meis qꝛ tā graue pōdus vi
detur eis has aīas attrahere que ca
pte ſunt in rethe ſancti deſiderij eo
rū ꝙ affectuoſe vocāt ꝛ optāt hēre
ſocietatē: ꝛ vellent ꝙ oīs hō iuua/
ret eos ꝛ cū humilitate ſe reputant
inſufficiētes: ꝛ ideo tibi dixi ꝙ voca
bant humilitatē atqꝫ caritatē proxi
mi vt adiuuarent ad extrahendos
iſtos piſces: ꝛ attrahētes huiꝰ rethe
magnā habūdantiā piſcium extra/
hunt: quāuis quāplurimi ꝓꝑ eorūꝫ
defectus a rethe refugiāt ꝛ egrediā
tur qꝛ renuūt i tali rethe recludi.

Rethe vero deſiderij ſancti ſine du
bio ceperit oēs ex eo ꝙ aīa famelica
mei honoris non eſt contenta parti
culā habere ſed oēs habere poptat.
Bonos habere querit vt eam adiu
uent in ſuo rethe ponere piſces ꝛ vt
ſibimet quotidie ꝯſeruēt ꝛ augeant
perfectionē impfectos optat vt per
fecti ſint: prauos ꝓ cordialiter af/
fectuoſe deſiderat vt boni ſint. Infi
deles quoqꝫ tenebroſos exoptat vt
veniant ad lumē ſancti baptiſma/
tis. Oēs ergo poptat hēre cuiuſcūqꝫ
ſtatus vel conditiōis exiſtant ex eo
ꝙ oēs in me videt a mea bonitate
creatos cū tā ignifera caritate atqꝫ
pretioſo ſanguine ieſu xp̄i filij mei
redēptos. Itaqꝫ cepit oēs in ſui ſan
cti deſiderij rethe: ſed multi proſili/
unt ab eo diſcedentes a ſtatu gratie
propter peccata ſua: ꝛ infideles alij
plurimi ſtāt in peccato mortali. Cō
tinue tā exiſtunt in illo ſancto deſi/
derio ꝑ orationē continuā: qꝛ lꝫ a
me diſceſſerit aīa propter eius pec/
catū ꝛ ab amore ꝛ ꝯuerſatione atqꝫ
reuerentia quam erga ſeruos meos
habere debet: in eis tamē affectus
vere caritatis atqꝫ deſiderium ſalu
tis animarū ipſorū nullo modo imi
nui debet. Itaqꝫ iactant rethe hu/
iuſmodi ad manum dexterā. O fi/
lia cariſſima ſi conſiderabis actum
quē fecit apoſtolus petrus de quo
habet̄ in euāgelio qn̄ veritas mea
ꝑcepit ei ꝙ rethe mitteret in mare
ipſe vero reſpōdit. preceptor ꝑ totā
noctē laborauimꝰ ꝛ nihil oino cepi/
mus: ſꝫ in verbo tuo iactabo rethe.
Cū ergo feciſſet ita cepit copioſam

piſciū multitudinē intātū ꝙ ſolus attrahere nō poterat: ⁊ ideo ſocios vocauit vt adiuuarēt eū. Igitur dico ꝙ ſi cōſiderabis hūc actū qui ita fuit in veritate ⁊ tñ in figura cōtigit illis vt ē dictū. Inuenies eniȝ figurā tibi ꝓpriā: vñ noueris ꝙ oīa miſteria ⁊ oēs mores ques ⁊ q̄ mea veritas in mūdo tenuit abſq; diſcipulis ⁊ cū diſcipulis erāt figuratiui ⁊ in ſalutē ac inſtructionē aīarū tā amicoꝝ ac ſeruoꝝ meoꝝ q̄ȝ ēt aliorū: vt in oībus hēre poſſetis regulā ⁊ doctrinā ſpeculādo cū lumīe rationis ita ꝙ tardis atq; rudibus ingenio pſpicacibus atq; acutis intellectu cōuenienter eē poſſint in exemplū: ⁊ quilibet in eis pōt inuenire ſalutē atq; cōſolationē ſuā dūmō voluerit. Dixi tibi ꝙ petrus ex precepto ieſu xpī rethe miſit in mare: fuit igitur obediēs ⁊ viua fide credidit cape poſſe. ideo cepit in magna quātitate ſȝ minime tpe noctis. Nūquid itelligis qđ ē tēpus iſtud noctis. Eſt obſcura nox peccati mortalis cū aīa priuata fuerit lumīe grē. In iſta nocte nihil oīno ſalubre capit eo q2 iactat hō affectū ſuū nō in mari viuo ſȝ mortuo vbi petrꝰ inuenit qđ nihil ē. Ergo ſiniſtra laborat cū penis magnis ⁊ intollerabilibus abſq; vtilitate, q̄licūq;. Sunt ergo iſti martyres demonis ⁊ nō ieſu xpī crucifixi. Sȝ illuceſcēte die quo aīa culpā deſerit ⁊ ad ſtatū grē reddit in mēte ſua p̄cepta ſalubria iam apparēt in quibꝰ ei p̄cipitur vt huiuſmodi rethe iactet in v̄bo mee veritatis incarnate vȝ amādo me ſup oīa ⁊ primū tanq̄ȝ ſeipſuȝ: ⁊ tunc ex obediētia ⁊ cū lumīe fidei cū firma ſpe rethe iactat in verbo ſuo ſequendo doctrinā ⁊ veſtigia dulcis ⁊ amoroſi v̄bi ac diſcipuloꝝ eiꝰ. Qualiter āt eos capit ⁊ q̄s vocat iā tibi dixi.

Quō rethe p̄dictū pfectiꝰ i mare iactat vnꝰ q̄ȝ aliꝰ Ca.cxlvij.

Hec aūt volui tibi dicere vt apte cū lumīe intellectꝰ agnoſcas cū quāta prouidentia iſta mea veritas incarnata tempore quo cū hominibus conuerſationē habuit ordinate ſuos actꝰ atq; miniſteria perfecit vt intelligas ea que vos oportet agere ⁊ illud quod agit aīa que ſtat in iſto perfectiſſimo ſtatu: ſȝ aduerte ꝙ vnus agit in maiori perfectione q̄ȝ alter ſecūdū ꝙ accedit ad obediendum huic verbo corde proptiori ⁊ cum lumine perfectiori oī ſpe de ſe perdita ⁊ ſolum in me creatore ſuo collocata. Perfectiꝰ enim huiuſmodi rethe laxat ille qui obediendo ſeruat precepta ſimul ⁊ conſilia mentaliter ⁊ actualiter q̄ȝ ille qui ſeruat p̄cepta actualiter ⁊ conſilia ſolūmō mentaliter. nā qui nō obſeruaret conſilia mentaliter proculdubio nec obſeruaret p̄cepta domini actualiter eo ꝙ ad inuicē ligata ſunt vt alibi tibi plene narraui. Ergo pfecte capit ſicuti pfecte rethe laxat ⁊ iactat. Perfecti vero de quibus in pn̄ti narraui tibi cap ūt habundanter ⁊ cum magna perfectione. O q̄ȝ bñ ipſoꝝ organa ſunt ordinata per cuſtodiaȝ dulcē atq; bonā

cautelam quam habuit arbitrium
liberum ad portam voluntatis:vn
de ſenſus etiam ipſorum faciūt oēs
vnum ſonum vrldc ſuauē qui egre
ditur a ciuitate talis anime quoni/
am omnes ianue clauſe ſunt ⁊ aper
te. Porta enim voluntatis eſt, oīno
clauſa ne proprius amor ingredia
tur ⁊ eſt aperta quia iugiter amat
⁊ optat honorem meum atq; proxi/
mi dilectionem. Intellectus eſt eti
am clauſus ad videndum vanita/
tes:delitias atq; mundi miſerias q̄
ſunt omnes veluti nox ex qua ,tene
breſcit intellectus qui delectatur in
eis ⁊ inordinate recipit eas. Eſt etiā
apertus cum lumine quod aſpicit
in obiectum incarnate mee verita/
tis. Memoria quoq; clauſa reperi/
tur ex eo quia tradidit obliuiōi mū
dum ac etiam ſemetipſum quo ad
carnalem viuendi modum. ⁊ eſt ap
ta vt beneficiorum meorum quoti/
die recipiat habundantiam eius iu
gi reminiſcētia affectus anime tūc
agit iubilum valde ſuauem tempe
ratis ⁊ modificatis ordīate cordis
cum prudentia ſalubri ⁊ cum lumi
ne ita q̄ valde concorditer vnum
ſonum exhibent videlicet ad laudē
⁊ gloriam mei nominis. In hoc ipſo
ſono in quo magne corde potentia/
rum anime concordant etiam alie
parue corde: videlicet exteriores
corporis ſenſus ita bene morigerati
inſimul alludunt vt ego tibi dixi lo
quendo de malis hominibus q̄ ſi/
cut omnes ſenſus in morte ſonabāt
ex eo quia recipiebant inimicos ſu
os. Ita ſonant in vita iſti' quia reci
piunt intra ſe ſolum amicos vera/
rum atq; realium virtutum cū qui
bus optime concordant opera vir
tuoſa. Omne quippe membrum la
borat valde laudabiliter in opere
ſibi deputato. Bene laborat oculus
in ſuo viſu:auris in auditu ſuo:ſimi
liter odoratus in ſuo odoratu: gu/
ſtus in ſuo guſtu: lingua bene ſer/
monem ſuum exprimit: manus in
tactu atq; pedes in inceſſu. Hec oīa
ꝯcordant in vna melodia ⁊ in vno
ſono videlicet in ſeruiendo proxio
propter, gloriam ⁊ laudem nominis
mei ⁊ anime ſeruiendo cum ſanctis
operationibus virtuoſis. Et obedi/
unt anime correſpondentes ei tan/
quam organa iocunda mihi valde
placent iſta ſimiliter ⁊ angelice na
ture imo ⁊ veris guſtationibus qui
tales expectant cū iocunditate val
de gaudioſa quia vnus participa/
bit bonum alterius. Etiam iſti mō/
do placent velit an nolit. nā hoīes
iniqui nequeūt ita latere ſine fuge/
re quin in ſe valde bene ſentiāt iſti
us melodie dulcedinem: imo quā/
plurimi cum hoc hamo ⁊ inſtrumē
to remanent ibi captiui ⁊ diſceden
tes a morte veniunt ad vitam. Cū/
cti quippe ſancti ceperunt aliquas
animas hoc organo dulci. Primꝰ
qui ſonaret in ſeno vite fuit amoro
ſum verbum aſſumendo' veſtrā hu/
manitatem ⁊ cum humanitate di/
uinitati coniuncta ⁊ vnita cithari/
zando dulciter in cruce filium hu/
mane generationis ibi ceperit. Ca/
ptiuauit etiam eduerſarium huma
ni generis diabolum cum dominis

abſtulit qui tāto tp̄e poſſederat ip̄z
humanum genus ex culpa ꝓpria.
Uos etiam omnes ab iſto dulci ma
giſtro diſcentes iſti dulci ſono pulſa
tis: cum iſta ſapida doctrina princi
pes illi glorioſi vz apoſtoli ceperūt
aīas eius verbū per vniuerſuz orbē
ſeminātes vt ab ipſo ꝟbo filio meo
didicerāt. Exinde martyres: confeſ/
ſores; doctores atqꝫ virgīes oēs ani
mas iſto dulci ſono capiebant. Attē
de glorioſaz virginē vrſulā que tam
dulci ſono citharizauit ꝙ. xi. milia
virginū vno tractu cepit ⁊ aīas to/
tidē aliarū gentiū: ⁊ ita fecerūt alij
modis varijs. Quid hoꝝ eſt in cau
ſa. Proculdubio prouidētia mea.
Prouidi nāqꝫ īſtrumēta tribuens
illis atqꝫ viā ⁊ modū quō ſonare va
lebāt. Et quicquid eis exhibeo ſiue
ꝑmitto in vita p̄ſēti totū eſt ad aug
mentū iſtorū inſtrumētoꝝ duz ho/
mines velint agnoſcere neqꝫ velint
auferre ſibimetipſis lumē cum quo
videre debēt interponēdo nubem
amoris proprij atqꝫ cōplacentiā ſui
ſenſus.

De prouidentia dei qua vtit̄ cuz
ſuis creaturis in vita preſenti ⁊ in
alia. Capitulū. cxlviij.

ERgo filia cariſſima dilatetur
imo cor tuū ⁊ aperi oculū itel
lectus cū lumine fidei vt aperte vi
deas cū quāta prouidētia ⁊ amore
creaui hoīez ⁊ ordinaui vt ip̄e gau/
dere poſſit meo ſummo ⁊ eterno bo
no. Prouidi quidē ī oībꝰ aīe ſimul
⁊ corpori tā hoībus īperfectis ꝙ̄ per
fectis bonis atqꝫ malis tēporaliter
atqꝫ ſpūaliter in celo ſimul ⁊ in ter
ra in hac vita īmortali pariter ⁊ in
vita mortali. In hac vita mortali
dū eſtis viatores ⁊ peregrini ligaui
vos in vinculo caritatis: nā hō vio
lenter ē in eo ligatus ex eo qꝛ ſi ſe vo
luerit ſoluere ex affectu ꝓximi cari
tate priuatꝰ tū̄ in eo ligatur ex ne/
ceſſitate. Ut enim in actu pariter
⁊ affectu caritate deberetis vti pro
uidi nō tribuendo cuilibet oīa ſibi
neceſſaria pro vita ſua. vt etiā ſi qs
ex iniquitate ſua perdiderit affectū
⁊ amorē ex neceſſitate cōpellamini
ꝑticipare ſimul vt ſaltim actuz hu/
iuſmodi caritatis hēatis. vnde tu
vides artificē ad colonuz hēre pro
ſua neceſſitate recurſum: ⁊ ita colo/
nus hēt ad artificē: vnꝰ enim indi/
get altero qm̄ vnus ignorat agere
qđ facit alter. Ita clericus atqꝫ reli
gioſus indiget habere ſecularē atqꝫ
ſecularis religioſum. vnus enim ſi/
ne reliquo facere nequit ⁊ ita de ce
teris. Sed nūquid nō poteram ego
dotare quēlibet de neceſſarijs oībꝰ?
Utiqꝫ Sed ego prouidere volui ꝙ
vnus humiliaretur alteri ⁊ ꝙ ita cō
pellamini ſaltē actum caritatis in/
uicē habere tali neceſſitate compul
ſi. Oſtendi igitur magnificentiam
bonitatē atqꝫ prouidentiam meam
in eis ⁊ ſequi potius volunt ⁊ ire
poſt tenebras proprie fragilitatis.
Mēbra corporis veſtri faciunt vo/
bis verecundiam quia caritatiuaz
habent in ſe concordiam ⁊ nō vos.
Unde quando caput indiget adiu
torio manꝰ illico ſubuenit ei. Et ſi

digitus quãuis ſit valde paruum: in corpore membrum aliqua patit caput minime dedignatur ei ſubuenire licet in corpore maius atq nobilius mẽbrum exiſtat: ſed ſuccurrit ei ſubito iuxta poſſe iuuando cũ viſu auditu z affectuoſo verbo nihil ommittẽdo cum omni fideli ſollicitudine. Similiter omnia mẽbra faciunt. Non ita facit hõ ſuperbus q: videndo pauperem egrotum in neceſſitate conſtitutũ qui membrũ eſt ipſius tamen ei ſubuenire negligit non ſolum cũ omnibus que hẽt imo neq in verbo modico: ſed vilipendit eum z cum improperio faciem auertit quaſi nauſeã oſtẽdendo: habundat in diuitijs z cũ fame perire permittit: ſed ipſe non attendit q eius miſera crudelitas ante me fetorem exhalat z vſq in pfundũ inferni talis eius putredo deſcẽdit. ſed puideo per modũ aliũ illi pauperculo meo z pro põdere paupertatis ei retribuentur habundẽtiſſime diuitie. Ille vero cũ ĩproperio maximo redarguet a veritate mea put in euangelio cõtinetur vbi niſi ſe corrigat a qua ſibi dicetur. Eſuriui z nõ dediſti mihi mãducare: ſitiui z non dediſti mihi bibere: nudus erã z non induiſti me: infirmus fui z in carcere: neq viſitaſti me. Et in tali neceſſitate minime pderit ei ſi dicat. Ego nunquã vidi te: q: ſi te vidiſſem hec oĩa libentiſſime feciſſem. O ptime nãq nouit ille miſer q: ab ipſa mea veritate moniti ſunt oẽs in euangelio q illud quod amore ſuo fit vni pauperculo mini mo ſuo ſibi reputat eſſe factum: z iõ iuſte cum demonibus infert ei ſupplicium eternum. Itaq vides q in terra prouidi ne properent ad interitum eternum. Si vero conſideres vitam eternã in ciuibus ibi conſiſtẽtibus z in ãngelica natura multum ordinate prouidi ſuper ipſorum ordinata caritate. Non enim volui q vnus guſtet propriũ bonũ ſuũ tãtummodo quod a me recipit immo volui z ordinaui q bonũ vniuſcuiuſq participetur ab omnibus ita q ex ordinata z pfecta caritate maior guſtat bonum minoris z ecõuerſo minor maioris: minor vero quantum ad menſuram beatitudinis. nõ q paruus non ſit plenus z perfectiſſime conſolatus prout magnus. oẽs enim ſunt pleni in ſuo gradu prout alio loco tibi dixi. O quantum caritas iſta eſt ibi fraterna z q̃ ẽ vnita in me z vnus cum alio recognoſcendo ipſam caritatẽ a me put eã a me receperunt cũ illo timore ſancto atq debita reuerentia quã eis dedi: vnde ſemetipſos accendunt in me necnon z in me vident z cognoſcunt excellentiſſimam dignitatem in qua collocaui eos. Angeli cũ ingenti gaudio cõmunicant cum animabus beatorum atq beati cũ angelis. Itaq omnes in perfectiſſima dilectione caritatis in alterutrum omnia bona participant z exultantes vltra q̃ intelligere valeas iubilando mirabili modo gaudent in me nulla triſtitia reperitur ibi ſed omnia ſunt ibi dulcia z omnis amaritudo procul ex eo q dum vixerũt

⁊ etiam in morte me guſtabant ex
amoris affectu in proximi ſincera
caritate. Quis hec ordinauit? Sa/
pientia mea cum admirabili dul/
cis prouidentia. Si vero te vertis
ad purgatorium ibi conſiderare po
teris etiam optabilem ⁊ ineſtimabi
lem prouidentiam meā in illis pau
perculis animabus que ꝓpter igno
rantiam amiſerunt acceptabile tē/
pus: ⁊ quia ſeparate ſunt a corpo/
re non habent vltra tempus in quo
meritum acquirere poſſint. Illis er
go prouidi ꝙ vos qui nunc eſtis in
corpore viuentes eas adiuuare po
teſtis videlicet elemoſinis: ieiuni/
is: orationibus ⁊ alijs pijs operi/
bus in ſtatu gratie factis ⁊ preci/
pue cum officio diuino a meis mini
ſtris deuote perſoluto. Per hunc
ergo modum abreuiatis eis tem/
pus penitentie ſue mea miſericor/
dia mediante. Ecce cuꝫ quanta dul
cedine gratioſe ꝓuidi. Hec omnia
tibi dixi que pertinēt intus ad ani/
mam ad ſalutem veſtram vt effi/
ciaris ex toto philocapta ⁊ indua/
ris vere fidei lumen atqꝫ ſpem fir/
mam in prouidentia mea ⁊ temet/
ipſam exuas de te ⁊ in omnibus oc/
currentibus in me ſperes abſqꝫ ti/
more ſeruili quocunqꝫ.

De prouidentia qua vtitur de/
us erga pauperes eius ſeruos etiaꝫ
in temporalibus. Capi. cxlix.

Nunc vero filia cariſſima tibi
volo dicere particulam val/
de paruam de modis quos ego te/
neo cum ſeruis in me ſperantibus
ad ſubueniendum ipſorum exterio
ri neceſſitati. Prouiſionem vero
meam amplius ſiue minus inueni
ent quanto perfectius vel imperfe
ctius expoliati ſunt de ſemetipſis ac
etiam de mundo tamen omnibus
gratioſe prouideo. Et precipue pau
perculis meis qui videlicet volun/
tate ſunt vere ſpiritu pauperes hoc
eſt intentione ſpirituali. Multi nā/
qꝫ pauperes vltra immo contra ſu
am voluntatem exiſtunt. Iſti ſunt
proculdubio diuites cuo ad volun
tatem ſed in veritate mendici ſunt
quia minime ſperāt in me neqꝫ vo
luntarie paupertatem ferunt quaꝫ
ego velut animarum illorum exhi
bui medicinam qꝛ diuitie nocuiſ/
ſent eis ⁊ extitiſſent in cauſa dam/
nationis eorum. Serui vero mei ſi
ſunt pauperes minime ſunt mendi
ci. Mendicus enim aliquando non
habet ea que ſibi ſunt neceſſaria ⁊
in graui neceſſitate ꝑmit̄. Pauper
ꝟo nō habūdat ſꝫ tñ hꝫ neceſſaria.
Ego nāqꝫ nunqꝫ ei deficio dū in ꝟi/
tate ſperat in me. Aliqñ tñ eos ad
aliquā extremitatē adduco vt apti
us videāt ⁊ ītelligāt ꝙ ego poſſum
⁊ volo neceſſitatibꝰ eoꝝ valde gra/
tioſe prouidere ⁊ ſic ampliori confi
dētia ſperēt in ꝓuidētia mea ⁊ am/
plectant̄ auide ſpōſaꝫ ꝟe paupta/
tis. Et illo tunc admirabili modo
clementia mea ſanctiſpūs qui ſerui
re talibus optat in neceſſitate ꝓui/
det eis etiā in his exterioribꝰ corda
ſuccendo diuituꝫ varijs modis vt

eis in ſua neceſſitate ſubueniatur:ꝛ
ita tota vita pauperculoꝝ meoruꝫ
iſto modo gubernatur vꝫ cum ſolli
citudine quam ſeruis mūdi tribuo
de illis. Et verum eſt ꝙ vt in virtu
te creſcant atqꝫ probentur in fide
patiētia ꝛ perſeuerantia quandoqꝫ
ſubſtineo ꝙ eis iniuria cū imprope
rio atqꝫ cōtumelia dicatur ꝛ nihilo
minus ipſimet qui dicit vel facit eis
iniuriā a clemētia mea cōpellitur
vt eis faciat elemoſinā ꝛ neceſſitati
tali ſubueniat:hec eſt vna ꝓuiden
tia generalis quā facio pauperculis
meis. Sꝫ in magnis amicis atqꝫ fi/
delibus ſeruis meis aliqñ ſine me/
dio creaturarū vtoꝛ ipſa prouiden/
tia mea ſolūmō per meipſum prout
ipſamet experta fuiſti. Et audiſti de
patre tuo btō dñico ſeruo meo glo/
rioſo. ſ. ꝙ in principio ſui ordīs cum
hora prādij fratres nihil oīno habe
rent ad comedendū totus fidelis in
me ſperādo certiſſime ꝙ ego ꝓuide
rē dixit fratribus vt diſcūberēt qui
ita fecerūt ex obedientia ſui patris.
Tūc ego qui ſperātibus in me gra/
tioſe prouideo miſi duos āgelos cū
albiſſimo pane de quo pluribus vi
cibus habundātiſſime comederūt.
Iſta ꝓuidētia facta fuit abſqꝫ ope/
ratiōe hominū ꝛ a clemētia mea ſo
lūmodo proceſſit. Aliqñ prouideo
multiplicādo paruā quātitatē que
minime ſufficiebat:vt optime noſti
de beata agnete cōſorte tua que mi
hi ſeruiuit a ſua pueritia fideliter
vſqꝫ ad vltimū vite ſue cū humilita
te vera ꝛ idubitata ſpe taliter ꝙ oī
dubitatiōe propulſa de nihilo cogi
tabat pro ſe ſiue pro familia ſua. vn
de cū viua fide paupcula ſine qua/
cunqꝫ ſubſtātia tpali ad ꝑceptū glo
rioſe marie virginis iuit ad edificā
dū pulchꝛū monaſteriū ī loco dete
ſtabili qꝛ morabanť ibi peccatores.
Ipſa nullo mō dubitauit intra ſe di
cens. Ego qñō potero perficere tan
tū opus. Fideliter igiť in me confi
dens iuit ꝛ cū prouidētia mea fecit
ibi tale monaſteriū monialium vbi
cōgregauit in principio decē ꝛ octo
virgines puellas cū nihil oīno ha/
berēt niſi ꝓut ego prouidebam eis.
Tamē ego ſubſtinui ſemel ꝙ tribꝰ
diebꝰ abſqꝫ pane ſteterunt herbas
tantūmodo comedentes. Sup iſto
pūcto tu poſſes admirari dicendo
mihi:quare deduxiſti eas ad hāc ex
tremitatē cū iā expreſſe mihi dixe/
ris ꝙ nunꝙ deficis in aliqua neceſ
ſitate ſeruis in te ſperātibꝰ. In hoc
apparet eis in tanta neceſſitate nō
extitiſſe prouiſum ex eo qꝛ loquen/
do cōiter cōis hō viuere non poteſt
herbas tātūmodo comedēdo ꝛ pre/
cipue cū hō nō eſt in magna perfe/
ctiōe. Et ſi agnes erat in ſtatu ma/
gne pfectiōis credere poſſumus ꝙ
oēs alie virgines ille nō erant in ta
li ſtatu. Ad hoc ego rñdeo ꝙ ita fe
ci atqꝫ permiſi vt inebriarentur ille
perfecte de prouidētia mea. Imper
fectis vero materiā exhibui pp ſub
ſecutū miraculū vt fundamentum
atqꝫ principium facerent in lumie
ſanctiſſime fidei:ꝛ in tali cibo vel
alia materia quando ſimilis caſus
occurrit ego do diſpoſitionē vnam
humano corpoꝛi taliter ꝙ ita meli/

us valet cū quadam herba modica vel etiā sine quocunq; cibo q̄ prius quando panē habebat ⁊ alia cibaria que sunt ordinata pp vitā hoīs adiuuādā atq; substentandam. Et hoc apertissime nosti quoniā in temetipsa ꝓbasti. Etiā ego prouideo quātitatē paruam multiplicādo alicuius materie. Cum enim illa stetisset in illo spatio tēporis tā expresso vertit ad me fidelem oculuz sui cordis in oratione sua dicens. Dulcissime dn̄e amantissime pater ⁊ eterne sponse nūquid ordinasti q̄ istas virgines ab ipsarum domo paterna traherem ⁊ in ista domo tua congregarē vt in ea fame pereāt. Prouideas optime domine necessitatibus earum. Ego tamen erā ille qui faciebam eā ita petere habebā quidem complacentiā experiendi fidē eius ⁊ ipsius humilem orationē acceptabam. vnde prouidi satisfaciendo petitioni sui cordis quod in conspectu meo stabat: ⁊ inspirando coegi quendā vt afferret ei quinq; paruos panes ⁊ illico sue menti patefeci: vnde pri⁹ q̄ ille qui portabat appropinquaret hostio siue rote dixit alicui de filiabus ei⁹. Filia vadas ad rotam ⁊ recipe panē illū quem nobis dominus gratiose mittit. Illis ergo quinq; panibus allatis ordinate discubuerunt. Dum igitur agnes illos paruissimos panes frangebat ego concessi tantam virtutez in manibus eius panes multiplicādo q̄ oēs ad libitū refecte fuerunt: imo tanta superhabundantia remāsit in mensa q̄ omnibus in prandio sequentis diei fuit habūdantissime satisfactum. His ⁊ alijs varijs modis ego ꝓuideo seruis ⁊ amicis meis qui voluntarie pauperes effecti sunt. Nec; solūmodo dico voluntarie nisi sint spiritu pauperes hoc est cum intentiōe spirituali: alias eniz modicuz proficeret eis prout occurrebat antiquis philosophis qui ex affectu quē habebant ad adiscendam scientiam vtiq; mundanā contēpnebant has diuitias ⁊ voluntarie pauperes efficiebātur intelligētes ex quadam experientia siue naturali notitia q̄ ista sollicitudo exterior mundanarum diuitiaruz impediebat eos ne venirent ad illud scientie culmen quod optabant vbi collocauerant finem atq; terminuz ante oculum intellectus eorum. Sed quia paupertas ista voluntaria non erat cum intentione spirituali ad gloriam ⁊ laudez nominis mei ideo non habuerunt alicuius gratie vitam neq; perfectionem: immo receperunt in se mortez eternā.

De malis que procedunt in possidēdo vel inordinate desiderando diuitias ⁊ pales. Capi. cl.

Attende filia carissima quātuz est dedecus ⁊ materia cōfusionis hoīb⁹ xpianis miseris amatoribus diuitiarū qui minime sequūt intellectū quē hn̄t a natura vt acquirere possint bonū eternum sicut isti philosophi fecerūt vt sciētiā inutilē adiutā adiscer possent. Agnoscētes eniz eas ad īpedimētū sui ꝓpositi

ore contemnebant: īmo proijciebāt
eas. Et iſti de iſtis diuitijs volunt ſi
bimetipſis per modum loquēdi fa
cere dominum. Et hoc aperte mani
feſtat: ꝙ ſic eſt ex eo: quia amplius
amaricantur āmittēdo diuitias hu
iuſmodi temporales ꝙ̄ āmittendo
me qui ſum ſūmum: ⁊ eternum bo/
num. Si tu bene conſideras omnia
mala producuntur ex hoc inordina
to deſiderio congregandi diuitias.
Oritur īde ſuperbia dum homo de
ſiderat eſſe maior. Et iniuſtitia tam
in ſe ꝙ̄ in alijs. Inſuper ⁊ auaritia:
qm̄ ex appetitu pecunie ſollicite ꝓ
curat expoliare ſiue fraudar̄ fratrē
⁊ proximum ſuum ac etiam arripe
re bona eccleſie minime formidat q̄
ſunt acquiſita p̄cio ſanguinis vnige
niti filij mei. Oritur etiaꝫ inde quā
doqꝫ reuenditio carnis proximi ſui.
Et etiam temporis vt vſurarij faci
unt qui veluti latrones vendunt ea
q̄ minime ſua ſunt. Guloſitas egre
ditur īde propter multa cibaria ſa
tis inordinate ſumpta. Unde ſequi
tur inhoneſtas: q2 ſi non haberēt ad
expendenduꝫ frequenter in conuer
ſatione tante miſerie minime mora
rentur. Quot etiaꝫ homicidia odia
proditiones crudelitates erga pro/
ximum inde procedunt cum inſide
litate circa me preſumendo: de ſe tā
ꝙ̄ ſi propria virtute ſua diuitias il/
las acquiſiuiſſent: nec attendunt ꝙ
illorum virtute non acquiſiuerunt:
neqꝫ poſſidēt eas: īmo ſolum ex ꝓ
uidentia mea. Ipſi vero de me qui
dem iniuſtiſſime ſpem āmittunt: ⁊
ſolummodo ſperant in vanitate di/
uitiarum ſuarum. Et velut exceecati
non vident ꝙ in earum vanitate ſe
deceptos inueniunt ex eo: qm̄ in vi
ta preſenti ſunt eis quandoqꝫ abla/
te per diſpenſationem meam: ⁊ eo/
rum vtilitatem: vel ſaltem in morte
derelinquunt eas. Tunc aperte co/
gnoſcunt ipſoꝝ huiuſmodi ſpem ex
titiſſe vanā abſqꝫ ſtabilitate ſine ſa
cietate fructifera deſideriū ergo di
uitiaꝝ tpaliū hoīem facit eſſe pau/
perē: ⁊ occidit a vita gratie operatur
eſſe crudeleꝫ ſibimetipſi: aufert ſibi
dignitatē infiniti: ⁊ facit eū eſſe fini
tum: q2 vꝫ deberet huiuſmodi deſi/
deriū eius ſolū eſſe ī medio qui ſuꝫ
infinitū bonū: ⁊ ipſe poſuit ⁊ vniuit
illud in re finita: ⁊ viliſſima: ipſe ꝑ/
didit guſtū ſaporis virtutū: ⁊ odo/
ris crimine pauꝑtatis: āmiſit de ſe
ipſo dominium ordinando ſe diui/
tiarum ſeruuꝫ: inſatiabilis eſt ex eo
q2 diligit ea que ſunt infra ſe: quoni
am omnia creata ſunt in obſequiuꝫ
hoīs: ⁊ non vt homo ſeruiat eis ho/
mo aūt eſt ordinatus: vt mihi ſolū/
mō ſeruiat qui ſuꝫ finis eius. Quot
laborioſis penis: atqꝫ periculis ho/
mo ſponte ſe ſubijcit nō ſolū in ter
ra: ſed ēt in mari: vt opes ꝯgregare
poſſit non ſolū ad neceſſitatē vite:
ſed ad ſuperhabundantiam: atqꝫ cō
cupiſcentiam: ⁊ auaritiaꝫ: vt poſtea
reddeat ad ciuitatem propriam cū
ambitione magna: ⁊ pompa ſeculi:
Neqꝫ curat vel paruam in corpore
ſuo ſuſtinere penam ad acquiren/
das virtutes que ſunt anime vere
diuitie ipſi ſuffocauerunt in illis va
nis diuitijs cor ⁊ affectum eum quē

bus mihi ſeruire debent: ⁊ cum va/
rijs: ⁊ illicitis lucris conſcientias eo
rum onerant. Attende diligēter ad
quantam adducti ſunt inopiam at/
que miſeriaꝫ: ⁊ cuius effecti ſunt ſer
ui. Proculdubio non alicuius rei
ſtabilis: imo cum vanitate multa
ſunt: valde mutabiles: hodie nāque
quis eſt in ſeculo diues: cras ꝓo pau
per. Nunc in ſublimi ſtatu illico in
infimo. Nunc a mundo aliqui re/
putati ſunt: ⁊ habiti cum multa re/
uerentia propter eorum fallaces di
uitias: illis vero deperditis ab ipſo
mundo ſunt in deriſum: ⁊ imprope/
riam: ⁊ in contemptum habiti cum
verecundia: ⁊ improperio: ⁊ abſque
compaſſione male tractantur. Ipſi
nanqꝫ diligebantur intuitu diuitia
rum illarum: ⁊ non ex virtute qua
dotati fuiſſent: qꝛ ſi dilecti fuiſſent
ex aliqua virtute que fuiſſet in eis
proculdubio deperdite nō eſſent re
uerentia circa ipſos: ⁊ affectuoſa di
lectio licet opes eſſent āmiſſe rema/
nentibus virtutibus. O qꝫ grauia
ſunt hec onera mentibus eorum ad
portandum. Tam grauia ſunt ꝙ in
hac via peregrinationis nō poſſunt
expedite currere: neqꝫ tranſire per
arctam ianuam. Ita veritas incar
nata vobis in euangelio dixit: vꝫ ꝙ
facilius poteſt intrare camelus per
foramen acus qꝫ diues in regnum
celorum loquitur de diuitibus illis
qui miſerabiliter: ⁊ inordinato affe
ctu diuitias exoptant: atque poſſi/
dent eas. Multi nanque ſunt illi
pauperes qui per inordinatū amo
rem: ⁊ affectum vniuerſum orbem
cum voluntate ſua poſſident ſi quo
modo poſſent habere hi per portaꝫ
abſque dubio tranſire nequeunt ex
eo ꝙ ē arta: ⁊ humilis: vnde niſi de
ponant onus: atque reſtringant af/
fectum inordinatum a mundo: ⁊ ex
humilitate ceruiceꝫ inclinent ꝑ trā
ſire non poterunt. Et nō eſt alia
via que dirrigat eos ad vitam: niſi
ſolum iſta. Bene tamen eſt alia via
multuꝫ ampla que dirrigit ad eter/
nam damnationem ambulantes ꝑ
eam: ſed velut excecati non vident
ipſorum inrecuperabilem ruinam.
Et in vita preſenti guſtant aram in
ferni. Nam ipſi per omnem moduꝫ
a pena cruciant eo quia plus optāt
habere qꝫ poſſint. Non habentes in
de torquentur: ⁊ cū āmittunt ea ma
gno dolore cruciantur. Et cum tan
ta menſura doloris āmittūt cū quā
ta mēſura carnalis amoris illa poſ/
ſidebant. Ammittunt proximi ca/
ritatem: ⁊ amorem fraternum: ⁊ nō
videntur vllo modo curare virtu/
tem aliquam acquirere. O putre/
do mundi non dico de rebus in ſe:
quoniam omnia creaui bona: imo
perfecta: ſed ille putridus eſt qui cū
affectu carnali: ⁊ inordinato poſſi/
det illas lingua tua filia cariſſima
narrare neſciret quot mala ſūt que
procedunt inde quottidie. Uident
⁊ experiuntur ipſi miſerabiles: ⁊ ex
cecati: ⁊ tantum agnoſcere nolunt
eorum ineſtimabile detrimentum.

De excellentia pauperum ſpiri/
tuū: ⁊ quomodo yeſus chꝛiſtꝰ exem
plo nos docuit. Capi. cli.

ALiqua narrãdo tibi tetigi: vt amplius: ⁊ aperti⁹ agnoſcas theſaurꝫ paupertatis volũtario ſpiritu. Quis agnoſcit? Pauperculi ſerui mei dilecti qui: vt expedite poſſent iter hoc agerẽ: atqꝫ trãſire per ianuã artã on⁹ diuitiarꝫ i terram affectuoſe proiecerũt. Aliqui ꝓiecerũt eas effectualiter: ⁊ mentaliter iſti ſunt obſeruantes conſilia pariter: ⁊ precepta mentaliter: ⁊ affectualiter. Alij ſuãt vtiqꝫ ꝑcepta legis actualiter conſilia vero mẽtaliter virtuoſe diuitijs affectum exuentes: quoniam eas non habent: neqꝫ poſſident per inordinatum amorem: ſed ordinate cum ſancto timore meo: vnde talis factus eſt ipſarũ non auarus poſſeſſor: imo pius proximo pauperi diſpenſator. Iſte quidem bonus eſt: primus vero perfectus: q2 ẽ cũ maiori fructu ⁊ impedimẽto minori: ⁊ in eo videtur prouidentia mea magis aperte relucerẽ actualiter de qua cõmendando veram paupertatem narrationem perficiam: vterqꝫ ceruicem humiliter inclinat faciendo ſe virtuoſe paruulum. Sed quoniam alias tibi narraui de ſecundo nunc de primo ſolummodo tibi loquar. Ego tibi monſtraui q̄ omne malum damnum ſiue pena tam in vita preſenti: q̄ꝫ in futura procedit ab inordinato amore diuitiarũ ſic econuerſo noueris q̄ omne bonum ⁊ pacifica requies oritᷣ a vera paupertate: conſidera diligenter: aſpectum pauperculorum meorũ: ⁊ cũ quanto gaudio: ⁊ iocunditate ſancta quottidie viuunt: ipſi nullo tẽpore contriſtantur niſi ſuper offenſa mihi facta. Que triſtitia nõ affligit: imo pingueſcere facit animam. Propter huiuſmodi paupertatem ſũmas iuenire diuitias derelinquẽtes tenebras obſcuras inuenerunt ſemetipſos in perfecta luce. Quia mundi miſeriam omiſerunt eterno gaudio poſtea letantur: propter viliſſima bona mortalia recipiunt inmortalia bõa pretioſa vbi maximã habẽt: ⁊ ineſtimabilem conſolationem tollerare labores cum iuſtitia refrigerium eſt eis: caritatiue cum omni rationali creatura conuerſantur: neqꝫ ſunt perſonarum acceptatores. In quo virt⁹ relucet: atqꝫ firma ſpes? Ubi ardet ignis vere caritatis? In eis vtiqꝫ. Quia cum lumine fidei quã habuerunt in me qui ſũma ſum: ⁊ eterna felicitas a mundo leuauerunt omnẽ ſpem: ⁊ ab omni mundana conſolatione: ⁊ fuerũt amplexati veluti ſponſam amabilem veram paupertatem cum ſeruitricibus eius: ſeruitrices vero paupertatis huiuſmodi ſunt vilitas cũ ſui contemptu: ⁊ humilitate vera q̄ ſeruiunt: atqꝫ nutriunt in anima verum affectum ⁊ amorem. Cum iſta fideli ſpe caritatis igne ſuccenſi veri ſerui mei ſaltabãt: atqꝫ ſaltant extra mundi vanitates: ⁊ diuitias ei⁹ ac etiam extra proprium ſenſũ: hec omnia vilipendendo contemnebãt prout egit ille glorioſus apoſtolus Matheus qui a bancho ſaltando reliquit opes multas quas in ſeculo poſſidebat: ⁊ indilate ſecutus eſt veritatem incarnatam que docuit

vos modūm ⁊ regulam: vt ametis
⁊ imittemini p upertatem iſtam.
Neq; docuit verbo ſolummodo: ſed
exemplo ſuo perfectiſſimo. Nam a
ſue natiuitatis initio: vſq; ad finem
vltimum vite ſue per exemplum in
ſe. Vos huiuſmodi doctrinam aper
tiſſime docuit. Ipſe pro nobis ſpon
ſam iſtam humilem diſponſauit: vz
paupertatem extremam cum eſſet
ipſe ſūma felicitas ex vnione diuine
nature ē enim vnum mecum: ⁊ ego
ſecum: ⁊ habeo diuitias infinitas.
Et ſi vis eum videre pauperez: ⁊ hu
miliatum attende deum eſſe factū
hominem: ⁊ vilitate vr̄e humani/
tatis eē veſtitū. Tu vides hoc ama
bile verbuz in ſtabulo naſci cū eſſet
virgo beata Maria mater eius in
itinere: vt oſtenderet vobis viatori
bus: q2 quottidie debetis in ſtabu/
lo proprie noticie veſtri permanere
ibiq; renaſci vbi eum inuenictis na
tum in anima veſtra per gratiam.
Tu vides eum in medio duorū ani
maliuz in tanta penuria: ꝙ ipſa ma
ria non habuit: vnde eum cohoperi
ret. Sed in tam intenſo frigore eum
flatu animalium: atq; feno calefe/
cit eum. Et cum eſſet ignis excellen
tiſſime caritatis frigere voluit i hu
manitate ſua in omni vita ſua dum
viueret in mundo cum diſcipulis: ⁊
abſq; diſcipulis aduerſa tollerarᷓ vo
luit. Unde propter famem aliquan
do ipſi diſcipuli ſpicas confricabāt
vt grana comederent. Et in vltimo
vite ſue nudus expoliatus extitit: ⁊
flagelatus ad columnaz deinde cru
ci crudeliter affixus: atq; ſitibundꝰ
omnia cum ineſtimabili patientia
tollerauit. Et in tanta fuit extremi/
tate reductꝰ: ꝙ omnino ligno ſimul
⁊ ipſa terra caruit: nec habuit: vbi
caput reclinare poſſet. Opportuit
igitur ꝙ ſuper humero ꝓprio illud
reclinaret: ipſe vero velut ebrius
amore ꝺ precioſo ſanguine ſuo fecit
humano generi balneum. Nam ap
to ſacro corpore ſuo. Undiq; habun
danter ſanguinem effudit: ⁊ in ma/
gna paupertate: atq; neceſſitate cō/
ſtitutus ampliſſima dona largitur.
Et dum eſt affixus: ⁊ arctatus in li/
gno crucis ampliſſime ſuam libera
litatem: ⁊ habundantiam ſuarum
diuitiarum omnibus creaturis ra/
tionalibus effundit. Guſtando fel
lis amaritudinem vobis exhibuit
dulcedinem perfectam: ⁊ admirabi
lem. Dum ē in afflictiua triſtitia vo
bis conſolationem exhibet: dum eſt
affixus in cruce vos abſoluit a vin/
culo peccati mortalis. Dum amore
factus ē ſeruus vos a ſeruitute dia
boli plene liberauit cum eſſet ven/
ditus vos ꝓprio ſanguine redemit
in ſe mortem acceptando cōtulit vo
bis vitam. Ergo regulā vobis amo
ris eximiā tribuit: quia maiorem af
fectionem: ⁊ amorem vobis oſtende
re nequibat ꝙ exponendo pro vo/
bis vitam qui facti fuiſtis inimici
ſibi pariter: ⁊ mihi patri eterno hoc
ignorare videt̄ homo peccator qui
me valde offendit: atq; tale preciuz
nimis vilipendit. Vobis etiaz exhi
buit optimam humilitatis vere re
gulam: quoniam humiliatus eſt vſ
que ad mortem viliſſimam obpro/

bꝛioſe crucis. Exemplum etiam vi/
litatis ex eo quia ſuſtinuit obpꝛo/
bꝛia:⁊ impꝛoperia multa. Item exē
plum vere paupertatis: vt iā dictū
eſt. Unde dixit ipſemet in euāgelio
Vulpes foueas habent ⁊ volucres
celi nidos filius autem hominis nō
habet vbi caput ſuū reclinet. Quis
agnoſcit iſta? Ille qui lumen habet
fidei ſanctiſſime. In quibus inueni
tur iſta fides? In pauperibus qui
ſunt ſpirituali pauperes intentione
qui reginam iſtam:vʒ paupertateʒ
in ſponſam acceperunt: quoniam a
ſe remouerunt vanas diuitias que
tenebꝛas infidelitatis inferebant.
Iſta regina regnum habet in quo
nunꝫ eſt aliqua guerra:ſed iugiter
eſt ibi pax ⁊ tranquilitas habūdat
ibi iuſtitia:quoniam illud quod in
iuſtitiam operatur ſeparatuʒ eſt ab
ea. Muri ſue ciuitatis valde foꝛtes
exiſtunt ex eo:quia nō ſunt in terra
molli ī arena fundati: vt omnis au
ra poſſet eos ad terram deijcere:ſed
ſuꝑ firma petra:vʒ ieſu chꝛiſto filio
meo:ibi lux eſt abſꝫ tenebꝛis ē eti/
am ignis abſꝫ frigoꝛe:qꝛ mater iſti
us egregie regine diuine caritatis
eſt abiſſus. Oꝛnamentum huiuſmo
di ciuitatis eſt humana pietas:atꝫ
clementiſſima miſericoꝛdia: quoni/
am expulſus eſt ab ea tirāpnus ille
diuitiarum qui crudelitatem habe
bat. Ibi eſt omnium ciuiuʒ vrbana
beniuolentia:vʒ amoꝛ omnium pꝛo
ximoꝛum. Ibi longa perſeuerantia
cum pꝛudentia:vnde ciuitas non ī
pꝛudenter: imo pꝛudentia vigiliꝫ
cuſtodia gubernatur ꝓpter que vi/

det aperte:ꝙ anima que ſūmit hu/
iuſmodi reginam in ſponſam omni
bus diuitijs dominatur. Neꝫ po/
teſt eſſe iſtarum domina: niſi domi/
netur etiaʒ diuitijs eternis:vide ta
men ne moꝛs:vʒ appetitus diuitia/
rum ſubintraret animaʒ illam tūc
enim ab illo bono ſeparata foꝛet: ⁊
extra ciuitatem ipſo facto ſe reperi
ret in ſūma miſeria. Si vero eſt iſti
ſponſe fidelis vbiꝫ ſemper ei donat
huiuſmodi ſuas diuitias. Quis au
tem videt tantam excellentiam:vi/
det anima que fidei lumen habet:⁊
iſta ſponſa:ſponſum ſuum ideſt ho/
minem:⁊ cepit indutū mirabili pu
ritate:diuitias vanas auferendo ſi
bi que faciebant ipſum immundū
⁊ priuat eum conuerſationibus ma
lis:⁊ exhibet ei bonas pꝛiuat eum i
hertia negligentie:atꝫ mundi ſol/
licitudinem eijcit a ſe: pꝛiuat eum
amaritudine diuitiarum vite pꝛe/
ſentis:⁊ cū dulcedine remanet. Spi
ne pꝛeciduntur roſa vero conſerua/
tur ī pulchꝛitudine ſua. Anime ſto
machuʒ euacuat a coꝛruptis humo
ribus amoꝛis inoꝛdinati:⁊ facit ip/
ſum exoneratum atꝫ leueʒ quo pꝛi
us euacuato poſtea cibo virtutum
implet que ſuauitatem ineſtimabi/
lem exhibent. Ei duos oꝛdinat ha/
bere ſeruitoꝛes qui bene diſponant
habitationem eius:vʒ odiū:⁊ amo/
rem. Odium autem vitioꝛum:atqʒ
pꝛopꝛie ſenſualitatis purgat animā
ab omni ſoꝛde: ſed amoꝛ virtutum
oꝛnat eam:⁊ pꝛiuat ipſam omni du
bitatione:atqʒ timoꝛe ſeruili ei ſecu
ritatem exhibendo cum timoꝛe ſan

eio. Et in effectu virtutis omnes: atque gratias complacentias: ⁊ ſolacioſas delectationes: inuenit anima que reginam iſtam egregie paupertatis aſſūmit in ſponſam. Nullo modo metuit habere moleſtiam. Eo qꝛ nullus eſt qui faciat ei bellum. Nō timet etiam habere famem ſiue penuriam: quia fides vidit: ⁊ ſperauit in me creatore ſuo: vnde procedunt omnes opes cum diligentiſſima ꝓuidentia iugiter eos alo: ⁊ vbique nutrio. Nunquid vnquam audiſti vel vidiſti: ꝙ aliquis verus ſeruus meus: ⁊ huiuſmodi ſponſus paupertatis alicubi fame periret? Non: cū tamen inuenti ſint plurimi qui perierint in ſuis multis diuitijs non ī me confidentes: ⁊ ideo perierunt. In iſtis vero pauperculis meis ego nunquam deficio: quoniam ipſi nūquam in me ſperare deficiunt. Et idō veluti pater pius atque benignus eis indefeſſe prouideo. O cum quāto gaudio: ⁊ animi libertate venerunt ad me: quia nouerunt cum lumine fidei ꝙ a principio: vſque ad vltimum diem vite preſentis vſus fui vtor ⁊ vtar in futurum in omnibus prouidentia mea ſpiritualiter ⁊ temporaliter. Tamen aliquando permitto ꝙ ipſi plura tollerent: vt alias tibi dixi: quia volo ꝙ in fide creſcant ⁊ in ſpe de ſuis laboribus pleniſſime remunerandi. Nunquaꝫ tamen eis in ſua neceſſitate deficio in totum experti ſunt abiſſum prouidentie mee ibiqꝫ lac diuine dulcedinis deguſtāt: ideo minime timēt amaritudinem corporee mortis: imo cuꝫ anxio deſiderio currunt ad eam veluti iam proprie ſenſualitati mortui: ⁊ etiam quo ad iſtas vanas diuitias: ⁊ tanquam philocapti ſpōſum vere paupertatis fuerunt feruenter amplexantes. In voluntate mea quottidie viuentes ad omnia parati ſuſtinere calores: ⁊ frigora nuditatem famem: atque ſitim deriſiones: ⁊ contumelias: īmo etiam mortem cum anxio deſiderio dandi vitam amore mei qui ſum eoruꝫ vita: ⁊ ſanguineꝫ amore ſanguinis. Attende pauperes apoſtolos: ⁊ alios martires glorioſos Petrum Paulum Stefanum: atque Laurentium qui non apparebat eſſe ſupra ignem: ſed ſuper floribus odoriferis: ⁊ iocundis: ⁊ quaſi cum tiranno ludendo dicebat Aſaſti vnā partem verte aliam: ⁊ manduca. Cum igitur ingēti diuine caritatis igne paruum extinguebat anime ſue ſenſuꝫ. Lapides vero Stephano videbantur eſſe roſe. Quis erat in cauſa? Verus amor cum quo ſumpſerant iſtam reginam vere paupertatis in ſponſam cum vniuerſum orbem amore mei reliquiſſent. Ipſam ergo diſpenſauerunt cum lumine ſanctiſſime fidei cum firma ſpe ac obedientia prompta realiter obedientes conſilijs: atque preceptis: Unigeniti filij mei mentaliter: atque actualiter. Mortem optabant: ⁊ vitam habebant cum diſplicentia: ⁊ impatientia: non vt laborem effugerent: immo ſolum: vt mihi: qui ſum finis: videtur vnirentur. Et quare non timebant

moꝛtem quaʒ omnis homo natura
liter metuit: Quia ſponſa vere pau
pertatis aſſecurabat eos auferẽdo
eis totaliter amoꝛem pꝛopꝛij coꝛpo/
ris: ⁊ omnium diuitiaruʒ oꝛbis. Un
de cum virtute conculcauerunt: at
que debellauerunt amoꝛeʒ natura
lem habito lumine: ⁊ amoꝛe diuino
ſupernaturali. Et quomodo poterit
homo qui eſt in tali ſtatu dolere de
moꝛte ſua coꝛpoꝛea q deſiderat am
mittere vitam: imo cum amara pe
na tollerat eam: ita pꝛolixã: aut quo
modo in aliquo dolere poterit ãmit
tendo ſeculi diuitias quas affectuo
ſiſſime iam diu cuʒ tanto deſiderio
contempſit: hoc abſq; dubio non eſt
valde magnum. Nam ille qui non
amat non dolet: imo delectatur am
mittendo rem quam odit, itaq; vn/
decunq; te verteris in eis inuenies
optabilem pacem: ⁊ eos habere re/
quiem: ⁊ omne bonum. In illis ve/
ro miſeris qui poſſident huiuſmodi
ſeculi diuitias amoꝛe tam inoꝛdina
to inuenies penas intollerabiles: ⁊
omne malum quamuis in exterioꝛi
aſpectu videatur eſſe contrarium:
ſed in rei veritate ſic eſt. Quis eniʒ
non iudicaſſet ꝙ lazarus extitiſſet
in ſũma miſeria: ⁊ ille diues damna
tus in iocundo gaudio: ⁊ in magna
quiete fuiſſet. Et tamen ita nõ erat
quia penam ampliorem habebat
ille diues cũ habundantia ſua tꝑali
ꝙ ille paupculus lazarus a lepꝛa
cruciatus: ex eo q: in lazaro moꝛtua
erat voluntas pꝛopꝛia: ⁊ in me viue
bat qui ſibi dabam in pena refrige
rium: atq; conſolationem: in diuite
vero ſua voluntas viuebat: vnde ꝓ
cedebat omnis pena. Cum ergo la/
zarus expelleretur ab hominibus:
⁊ pꝛeſertim ab illo diuite damnato
nec haberet extergentem vulnera
ſua: vel in aliquo ſibi pꝛouidentem:
ego pꝛouidebam: ꝙ animal irratio/
nale lingeret eius vlcera. Et in vlti
mo vite ipſoꝛum videtis cum lumi
ne fidei lazarum in gloꝛia: ⁊ illum
diuitem in inferno cruciari: Itaq;
diuites in triſtitia multa permanẽt
pauperculi vero mei ſtant ĩ ſancto
gaudio. Ego quidem eos iuxta pe/
ctus meuʒ habeo ⁊ conſeruo lac eis
exhibendo multaruʒ conſolationũ
qñ amoꝛe mei dereliquerunt om/
nia totaliter: ideo me totuʒ habent
ad poſſidendũ: Spiritusſanctus ita
loquendo ſe nutricem facit gubernã
do coꝛpus ⁊ animam ipſoꝛũ in quo
cunq; ſtatu fuerint. Etiaʒ ab anima
libus brutis: ego pꝛouideri facio di
uerſimode ſm indigentiam eoꝛum:
pꝛo ſolitarijs egrotis oꝛdino quan/
doq; ꝙ alius in heremo ſolitarius va
dat ad eos viſitandos: atq; guber/
nandos. Tu quoq; noſti ꝙ pluries
ego te coegi contra conſuetudinem
tuam egredi cellam: vt in neceſſita/
te ſubuenires pauperculis egrotan
tibus: hoc idem in te manifeſte pꝛo
baſti de pꝛouidentia mea. Dum enĩ
a creatura in tua neceſſitate ſubſidi
um non haberes. Ego creatoꝛ illico
pꝛouidi mirabili modo. Igitur ego
nunq̃ in me vere ſꝑantibus in ali/
quo deficio: ſʒ gratioſe pꝛouideo. Et
vnde ꝓcedit: ꝙ homo qñq; ſtans in
delicijs cũ pãnis multis: ⁊ ĩ magna

cura ꝓprij corporis habendo quotti die cibaria delicata cõtinue tñ erit infirmitate grauatus. Poſtꝗ̄ autẽ amore mei ſe contempſit ⁊ amplexatus eſt voluntariam paupertatem vnico veſtimento ſibi reſeruato ad cohoperiendam corporis nuditatẽ ipſe idem efficitur etiã corpore fortis:atq; ſanus:⁊ nõ videbitur ꝙ aliquid ei noceat: neq; comprehendet ꝙ illi corpori ſuo detrimentum aliquod inferant frigora ſiue calores: vel alia cibaria groſſa. Totum hoc a prouidentia mea ꝓcedit:qꝛ de illo curã habere cepi qui mihi de ſe totaliter curã cõmiſit oĩo derelinquendo ſemetipm̄. Ergo dilectiſſima filia vides apte iquãta requie ꝯſiſtãt hi ꝓamabiles pauperculi mei.

Repetitio ſũmaria de ꝓdicta ꝓuidentia diuina. Capi.clij.

NArraui tibi filia mea cariſſima nũc aliquã particulam de prouidentia mea in omni manerie gentiũ oſtendẽdo ꝙ a principio quo mundũ primũ ego creaui:⁊ poſtea ſecundum vz hoĩem ipſum ad imaginem meam:⁊ ſimilitudinem creando:vſq; ad vltimũ finem: ego ſuz vſus iſta prouidentia mea:⁊ oĩa que feci facio:⁊ faciam accedunt:atque proficiunt ad ſalutem veſtram qꝛ volo ſanctificationem veſtram ⁊ oĩa que tribuo vobis ad iſtũ finem exhibeo: hoc iniqui non vident: qꝛ ſibimet ipſis lumen abſtulerunt. Et tam tibi dixi:ꝙ qꝛ non agnoſcunt i me ſcandalizantur. Tamen ego eos patienter tollero expectans eos:vſque ad vltimum procurando:⁊ prouidendo neceſſitatibus eorum qui ſunt peccatores velut:⁊ iuſtis in tẽporalibus:⁊ ſpiritualibus. Item aliqua tetigi pauca de diuitiarum imperfectione:⁊ ad quam miſeriã illuz adducunt qui poſſidet eas affectu iordinato. Et tibi dixi de paupertatis excellentia:⁊ de diuitiarũ habũdãtia quã ipſa pauptas aĩe tribuit eã in ſponſam eligenti:ipſa quidem ſociata eſt cuz ſorore vilitate de qua vilitate vna cum obedientia tibi dicam aliqua. Item oſtendi tibi quantum mihi virtus illa placet: ⁊ quomodo ſibi prouideo paterna prouidentia mea. Totum hoc tibi narraui pro cõmendatiõe tante virtutis atq; ſanctiſſime fidei cum qua peruenit anima ad hunc excellentiſſimum ſtatum:⁊ vt in fideli ſpe facias augumentum: ⁊ vt pulſare non deſinas ad miſericordie mee ianuã. Crede fideliter viua fide: qꝛ deſiderium tuum: ⁊ aliorum ſeruorum: ⁊ amicorum meorum adimplebo cuz tollerantia multorum laboruz:vſq; ad mortem. Tu vero confortare viriliter:⁊ exulta i me:qꝛ ſum i oĩbus defenſor atq; ꝯſolator tu⁹. Nũc ergo tibi loquẽdo ſatiſfeci ſup ꝓuidẽtia de qua me rogaſti dicẽdo:ꝙ ego neceſſitati mearum creaturarum benigne prouiderem ⁊ apte nouiſti ꝙ ego mĩme cõtẽno ſcã deſideria vrã.

Qualiter hec aĩa poſt gratiaruz actiones dñm humiliter exorat: vt ei loquaꝛ aliqua de obedientie virtute. Capi.clxiij.

HEc aīa deuota tūc velut ebria admirabili mō philocapta de vera ſanctaqȝ: paupertate dilatata in ſumma ⁊ eterna magnitudine atqȝ transſormata in abiſſum ineffabilis atqȝ excellentiſſime prouidentie taliter ꝙ exiſtens in vaſe corpis extra corpus ei videbatur eē ꝓpter obūbratiōnē atqȝ rapinam quaȝ in ea fecerat ignis eterne charitatis oculum intellectus infixum hēbat in diuina maieſtate dicēdo ſummo ⁊ eterno patri. O pater eterne: o ignis abiſſe vere caritatis: o eterna pulchritudo: o eterna ſapientia: o bonitas eterna: o eterna clemētia o ſpes atqȝ refugiū peccatorum: o largitas ineſtimabilis: o bonum infinitum ⁊ eternum. O fatue ꝓpter exceſſiuū amorē nunquid indiges aliqua creatura tua: mihi videtur ꝙ egeas eo qd̄ facis quēadmodū ſi viuere non valeres abſqȝ illa cum tu ſis vita ex qua viuunt oīa: ⁊ ſine qua nihil oīno viuere poteſt: propter quid igitur es taliter infatuatus in creatura tua. Quare de ipſa fuiſti philocaptus ⁊ in temetipſo tibi cōplacuiſti ⁊ ita delectatus fuiſti de illa: ⁊ velut ebrius ⁊ auidus valde ſuam ſalutem optas ⁊ admirabili modo queris: ipſa vero fugit. Tu ſibi propinquas ⁊ ipſa ſemetipſam elongat. Propinquius enim venire non poteras ꝙ̄ induendo verbū tuum humanitate noſtra. Quid vltra dicam: faciam veluti balbutiens ⁊ dicam. a. a. a. quia neſcio quid vltra loqui poſſim ex eo ꝙ lingua finita non valet exprimere qd̄ aīa ſentit ⁊ cognoſcit nec affectus eius infinite deſiderantis te bonum infinitum mihi congrue videtur ꝟbuȝ apoſtoli pauli dicere poſſe videlicet oculus non vidit nec auris audiuit nec in cor hominis aſcenderunt que vidi ⁊ que preparauit deus diligentibus ſe. Sed que vidiſti Vidi archana dei que non licet homini loqui. Et quid dicis Procul dubio non attingo cum his groſſis atqȝ carnalibus ſenſibus: ſed tamen dico ꝙ vidiſti atqȝ guſtaſti anima mea ſumme ac eterne prouidentie ſtupendum abiſſum. Nunc ergo tibi gratias ago ſummo ⁊ eterno patri ſuper imenſa bonitate tua mihi miſerabili demonſtrata que quacū ꝗ gratia ſum indigna: Sed qr noui ꝙ acceptas libenter ⁊ imples anxia ⁊ ſancta deſideria neqȝ veritas tua mentiri pōt opto ꝙ aliqua mihi pādas de virtute obedientie atqȝ de ipſius excellentia veluti tu mihi pater eterne promiſiſti vt ipſi9 amore iugiter inardeſcam ⁊ nunquā ab obedientia tua diſcedam. Placeat ergo maieſtati tue mihi de ſua perfectione narrare ac vbi poſſim illaȝ inuenire. Et quid eſt illud quod poſſit eam a me auferre ⁊ ecōuerſo qd eſt illud quod mihi prebeat illam. Et quod eſt apertum ſignū mihi demonſtratiuū vt illā habeā vel nō.

Hic incipit tractatus obedientie ⁊ primo vbi obedientia reperitur: ⁊ quid eſt qd̄ a nobis auſert eā: ⁊ quod eſt ſignum ꝙ homo habeat illam. Capitulū. cliiij.

Tunc eternꝰ piꝰ atq̧ benignꝰ pater oculū ſue clementie vertit ad ea₃ dicens. Dulcis atq̧ cariſſima filia ſancta deſideria ⁊ iuſte petitiones exaudiri merentur. Et iō ego ſumma veritas mea promiſſa tibi facta cōplebo ſatiſfaciendo deſiderio tuo. Tu petis a me ꝙ dicā vbi poſſis obedientiā inuenire ⁊ ob quā cauſam tu potes eā amittere ⁊ qđ eſt apertū ſignū ꝙ illā habeas vel non. Primo rn̄deo tibi ꝙ illam inuenies valde perfecto mō in dulci ⁊ amoroſo verbo vnigenito filio meo ⁊ in ipſo fuit iſta virtus ita prōpta ꝙ vt illā ope perficeret velociſſime cucurrit ad mortē opprobrioſe crucis. Si vis videre quid aufert illā attēde primu₃ hominē Adā ⁊ videbis aperte cauſam ꝓpter quā amiſit obedientiam quā ego pater eternus impoſuera₃ ei: que procul dubio ſuperbia fuit ⁊ egreſſu₃ habuit ⁊ ortum ab amore proprio ⁊ a complacentia ſocie ſue. Iſta cā fuit pp obedientia₃ quā amiſit ⁊ inobediētiā quā incurrit vñ ꝑdidit vitā gratie ⁊ mortē inuenit ammiſit innocentiā ⁊ illico cecidit ī immunditiam atq̧ miſeriam nec ipſe ſolūmodo imo ⁊ vniuerſum genus hominu₃ vt aliquando tibi dixi. Signū vero demonſtratiuū vtrū hāc virtutem habeas: eſt vera patiētia ⁊ econuerſo tibi demonſtrat impatientia₃ ⁊ econuerſo tibi demōſtrat impatientia ꝙ ipſa virtute cares vade narrando tibi de predicta virtute cognoſces ſic aperte eē. Sed aduerte ꝙ duplex eſt obedientia: vna quippe bona ſed alia perfecta non tamen ſunt adinuicem ſeparate ſed vnite ſicut ego dixi de ꝓceptis atq̧ conſilijs ꝙ vnum videlicet eſt bonū ⁊ aliud perfectum. Nullus omnino poteſt in vitam eternam ingredi niſi tm̄ obedientia mediāte. Nā cū obediētie claui fuit aperta paradiſi ianua ſicut per inobēdientiam Ade clauſa fuerat. Ego ꝟo conſiderans hoīe₃ que₃ ita diligebā eē ſine priuatū ad quē eū in tāta dignitate creauerā ⁊ ꝙ ad me redire per ſe nullo modo poterat inductus atq̧ coactus ab ineſtimabili bonitate mea claues obedientie ſancte recepi ⁊ in manibus vnigeniti filij mei poſui ⁊ conſignaui ⁊ ipſe velut portonariꝰ fideliſſimus ⁊ egregius ianuā celorū aperuit: vnde nullus omnino pōt ianuam ipſa₃ ingredi niſi ſolū ille qui ꝑportanariꝰ iſte cum tali claue voluerit aperire: quia patēter in euangelio dixit ꝙ nemo poterat ad me venire niſi per eum. Ipſe vero vobis reliquit huiuſmodi clauem dulcem obedientie quando rediens ad me cum palma victorie celos aſcendit hominu₃ deſerendo cōuerſationē. Et ille tunc ipſam clauē vicario ſuo cōmēdauit videlicet pape qui congrue dici poteſt xp̄s ī terra cui omnes eſtis obligati vſq̧ ad mortem obedire. Siquis autem ab obedientia ſua ſe fecerit alienū indubitanter eſt in ſtatu damnationis niſi ſe correxerit ante mortem prout alias ego tibi dixi. Nunc

volo ꝙ tu videas ⁊ agnoſcas hanc
virtutem excellentiſſima in humili
⁊ imaculato agno ⁊ vnde procedit
in eum. Si petis a me vnde ꝓceſſe/
rit obia tā prōpta in hoc verbo filio
meo ꝓculdubio noueris ꝙ ab amo
re quē habuit ad honorē meū ⁊ ad
ſalutē veſtrā egreſſa fuit. ſed amor
ille ſanus vñ ꝓceſſit. A lumie clare
viſionis cum qua videbat apte aīa
ſua diuinam eēntiā atqꝫ trinitatem
eternā. Itaqꝫ quotidie me deū eter
num videbat. Iſta quidē viſio per/
fectiſſime operabatur in eo fidelita
tē illā quā imperfecte ſanctiſſime fi
dei lumē operatur in vobis. Iō mihi
patri ſuo eterno fideliſſimus extitit
vnde cucurrit cum lumine glorio/
ſo veluti philocaptus per viā obedi
entie. Amor vero non eſt ſolus: imo
ſociatus eſt ab omnibus virtutibꝰ
realibus. oēs enim virtutes vitam
hauriunt ab amore vere caritatis
q̄uis virtutes aliter eſſent in eo ⁊ ali
ter in vobis. Inter alias amor ipſe
hēt virtutē iniūcte patiētie que me
dullū ē eius ⁊ eſt ſignum aperte de
monſtratiuū vtrū aīa ſit in gratia
⁊ ſi diligit in veritate vel nō. Et iō
mater virtutū. i. caritas aſſignauit
eā in ſororem virtuti obie ⁊ eas in/
uicē ita copulauit ⁊ vniuit ꝙ vna
nunq̄ ā̄mittitur ſine reliq̄ vel am/
bas habetis vel ambas ammiſiſtis.
Iſta virtꝰ hēt virtutē humilitatis
in nutricem a qua quotidie nutrit:
vñ tātū ē aliquis obediēs quantū
eſt humilis: ⁊ tantū ē humilis quan
tum obediens. Hec humilitas eſt
nutrix ⁊ baiula caritatis: ⁊ ideo lac

eiuſdem virtuoſe fouet atqꝫ nutrit
virtutē obediētie. Veſtis vero quā
habet ab iſta nutrice ſua eſt vilipē/
ſio ſui que ſit ſemetipſam opprobri/
is induendo diſplicendo ſibi vt am
plius mihi placere valeat. Et hoc in
quo ſiue vbi clarius inuenitur. In
ipſo dulci ieſu filio meo. Quis enī
āplius ſemetipſum vilipendit atqꝫ
contēpſit q̄ꝫ ipſe ſaturatus ē oppro/
briis deriſionibus atqꝫ contumeliis
diſplicuit ei vita ſua corporea vt mi
hi placeret. Quis enim amplius il
lo patiens extitit. Nā ex ore ſuo nū/
quam auditus fuit clamor ex aliq̄
murmuratione: ſed valde patiēter
amplexatus iniurias veluti philo/
captus obedientiam impoſitā ei ꝑ
me eius patrem eternū impleuit.
Igitur in eo perfecte reperies eā.
Ipſe vobis huiuſmodi regulā atqꝫ
doctrinam dimiſit quā in ſe primo
ſeruauit. ipſa vobis vitam exhibet
q̄m eſt via directa. ipſe vobis eſt vi/
ta: ⁊ ideo vobis aperte dixit in euā
gelio ꝙ erat via veritas ⁊ vita: ⁊ q
per eam ambulabat erat in luce: ⁊
qui vadit in luce non offendit nec
offenditur quin aduertat quoniam
abſtulit a ſe tenebras amoris pro/
prii vnde precipitabatur ad inobe
dientiam quia ſicut iam dixi conſo
tia vnde procedit obedientia eſt in
dubitanter humilitas. Ita dico ti/
bi ꝙ a ſuperbia procedit inobedien
tia que procedit ab amore proprio
ſui. Soror que conſignatur ab amo
re proprio inobedientie certitudi/
naliter eſt impatientia. Superbia
vero nutrit eam ⁊ cum tenebris in/

fidelitatis velociſſime currit per vi
am tenebroſam vnde recipit ⁊ inue
nit eternam mortē. O ēs enim vos
oportet ex neceſſitate legere ſup iſto
glorioſo libro vbi ſcriptam inuenie
tis hanc ⁊ omnē aliā virtutem.

Qualiter obedientia clauis eſt
qua celum aperitur atqꝫ de ſuis ex
cellentijs. Capitulū.clv.

POſtqꝫ oſtendi tibi vbi virtu
tē hāc obie potes inuenire vñ
venit ⁊ que ſit eius conſotia ⁊ a quo
nutritur modo loquar tibi de per
ſonis obedientibus ⁊ inſimul de ce
teris inobediētibꝰ atqꝫ de generali
obedientia ⁊ particulari vꝫ de obe
dientia preceptoꝝ ⁊ de alia conſi
lioꝝ. Tota fides veſtra fundatur
in obedientia: nā in obedientia de
monſtratis eſſe fideles. Poſita qp
pe ſunt a mea ỽitate generaliter in
lege ꝑcepta que debetis omñes ob
ſeruare: quoꝝ ē principale vꝫ vt me
ſup oīa diligatis ⁊ proximū velut
voſmetipſos: ⁊ iſta ſunt vna cū ali
is ita cōnexa pariter ⁊ vnita ꝙ vnū
obſeruari nō pōt niſi cetera ſeruen
tur nec etiam vnum omitti poteſt
quin etiā obmittātur alia. Si quis
iſta duo ſeruauerit etiam alia ꝟuat
⁊ eſt mihi fidelis atqꝫ proximo ſuo.
Me di igit' ⁊ ī meo caritatis amore
conſiſtit: ⁊ ideo eſt obediens ⁊ facit
ſemetipſum eſſe ſubditum legalibꝰ
preceptis atqꝫ proximo propter me.
Omnia patienter ⁊ cum humilita
te tollerat ⁊ omnem laborē ſine pro
ximi detractionem. Hec obedien
tia fuit excellentie tante ꝙ omnes
ab ea gratiam attraxiſtis velut ab
inobedientia mortem extraxiſtis.
Non tamen vobis vſquequaqꝫ ſuf
ficeret ſi ſoltmodo fuiſſet in verbo
pro vobis incarnato ⁊ non inuenie
tur in vobis. Jam ego dixi tibi ꝙ
eſt illa clauis que celū aperuit quā
clauem in manu vicarij ſui dereli
quit atqꝫ cōmendauit. Ipſe quoqꝫ
vicarius in manu cuiuſcunqꝫ perce
pto baptiſmo vbi ſponte promittat
diabolo ⁊ ipſi mundo cum omnibꝰ
pompis eius in veritate renuntia
re ponit ⁊ exhibet ⁊ obedire ꝑmit
tens accipit huiuſmodi clauē obe
dientie. Itaqꝫ quilibet habet ī par
ticulari ⁊ eſt eadem ipſa clauis ver
bi. Siquis vero nō ambularet cum
lumine fidei ⁊ cū manu amoris ad
aperiendum iſtam ianuam eterne
vite cum iſta claui nunꝗ̄ ītrare po
terit non obſtante ꝙ ab ipſo verbo
meo fuerit aperta. Quoniam ego
creaui vos abſqꝫ vobis ex eo qꝛ me
non rogaſtis: nam vos amaui pri
us ꝙ̄ eſſetis ſed non decreui ſalua
re vos abſqꝫ vobis. Oportet igitur
vos in manu clauē huiuſmodi por
tare: neqꝫ ſedere debetis ſed ambu
lare videlicet ambulando per viā
incarnate veritatis imitando vir
tuoſe doctrinam eius. Non enim vt
iam dixi ſedere debetis videlicet in
re ſinita ponendo veſtrum affectū
vt agunt aliqui ſtulti qui ſequūtur
veterem hominem videlicet Adam
facientes vt ille fecit qui proiecit
obedientie clauem in lutum immō
ditie cōterendo eā cū malleo ſuper

bie. Inſuper ⁊ cā rubiginauit amo
re proprio mediante: niſi ꝙ ex quo
venit vnigenitus filius meus hu/
iuſmodi clauem obedientie tenens
in manu purificauit eam in igne di
uine caritatis atq; de luto traxit cā
⁊ in ſanguie ſuo perfectiſſime lauit
cum gladio ſiue malleo iuſtitie dire/
xit eam fabricando veſtras iniqui/
tates in incude ſui ſacrati corporis
ipſe reparauit ita perfecte ꝙ quoti
enſcunq; quilibet homo clauem ſuā
ex arbitrio libero deſtrueret: ipſe po
teſt eodem arbitrio libero median/
te cum gratia mea eiſdem inſtrumē
tis valde bene reaptare. O miſer ⁊
ꝙ excecatus homo quia poſtquam
obedientie clauē ita deſtruxiſti ēt
omittis illam iuxta poſſe reaptare.
Nunquid exiſtimas ꝙ inobedien/
tia que celū obſerauit Ade illud
tibi poſſit aperire. Putas ꝙ ſuper
bia que ruit inde illuc poſſit aſcen/
dere. Credis cum turpi ⁊ lacerato
veſtimento ad nuptias introire.
Nunquid exiſtimas ſedendo atq; li
gando temetipſum vinculo pecca/
ti mortalis ambulare poſſe vel abſ/
q; claui portam aperire poſſe. Non
imagineris ita perficere poſſe quia
deceptus es in hac imaginatione.
Oportet ergo te eſſe ſolutum. Egre
dere de peccato mortali per contri/
tionem cordis: oris humilem confeſ
ſionem atq; ſatiſfactionē operis cū
propoſito vitam emendandi ⁊ vl/
tra non offendendi ⁊ iſto modo vili
pendes ⁊ exues ⁊ ad terrā eiicies vi/
tuperabile veſtimentum atq; cum
veſte nuptiali curres velociſſime
portando cum lumine clauem obe
dientie in manu ad aperiendum ia
nuam. liga liga clauem iſtam cum
funiculo vilitatis in veritate contē
nendo teipſum atq; mundum. ⁊ illā
apprehende ſancto deſiderio cōpla/
cendi mihi creatori tuo de qua tibi
debes facere vnum cingulum quo
te fortiſſime cingere debes vt nun/
quam illam amittere valeas. None
ris amantiſſima filia ꝙ aliqui ſunt
pſerunt clauem obedientie q: cla/
re viderunt cū lumine fidei ꝙ alio
modo nequeunt euadere dānatio/
nem eternam: ſed eam in manu re/
tinent abſq; tali cingulo quo debēt
eſſe cuncti ⁊ abſq; funiculo predicto
videlicet quia perfecte non induūt
huiuſmodi deſiderium complacen/
di mihi ſed ſibimetipſis affectuoſiſ/
ſime placent ⁊ funiculum vilitatis
ibi non appenderūt videlicet optā/
do reputari viles imo poti᷒ optant
habere laudes ab hominibus. Iſti
ſatis apti ſunt ad amittendum cla
uem iſtam dum aliquis eis moleſt᷒
labor vel aliqua tribulatio mentali
ter ſiue corporaliter occurrat: ⁊ niſi
diligenter aduertant faciliter eam
ex toto perdere poſſent ſi ſanctum
deſiderium cum tempore neglige/
rent. Dum tamen viuunt eam inue
nire poſſunt ſi velint: ſi ꝓ velle nō
curant nunquam eam inuenient.
Sed quis eis patefaciet ꝙ eā ami/
ſerint Impatientia quia patientia
erat vnita cum obedientia. Dum er
go quis non eſt patiens oſtenditur
aperte ꝙ obedientia non eſt in anī
ma. O quantum eſt dulcis atq; glo

ríoſa virtus iſta ſcilicet obedientie
in qua cetere virtutes exiſtūt ex eo
ꝙ a caritate concepta fuit ⁊ exorta.
Jn ea fundata eſt petra ſanctiſſime
fidei: ipſa eſt vna regina ditiſſima:
nam ille cui deſponſata fuerit omni
bus bonis habundat ⁊ nunquā ali/
qua mala ſentit imo quotidie pacē
atqꝫ quietem habet: vnde procelloſi
maris inundationes minime ei no
cent ex quacunqꝫ tempeſtate ſua.
Medullum anime non ſentit odiū:
vnde tempore ꝑcepte iniurie quia
vult obedire. Nouit enim eſſe ſibi
preceptum vt indulgeat omnibus.
Non habet aliquam amaritudinē
quāuis eius appetitus minime re/
pleatur quoniam obedientia fecit
eum ordinare vt ſolummodo me de
fideret qui poſſum ⁊ ſcio ⁊ volo per/
ficere ſua deſideria. Et expoliauit
eum omni mundana leticia ⁊ ſic in
omnibus inuenit pacificam quie/
tem quicunqꝫ fuerit ille qui reginā
iſtam aſſumpſit in ſponſam videli/
cet obedientiam quam tibi poſui
tanquam clauem. O dulcis obedi/
entia q̄ ſine labore nauigas ⁊ abſqꝫ
periculo peruenis ad portum vere
ſalutis. Tu habes conformitatem
in omnibus cum verbo filio meo di
lectiſſimo. Tu aſcendis in nauicu/
lam ſanctiſſime crucis omnia diſpo
nis voluntarie ſubſtinere ne prete/
reas obedientiam huius glorioſi
verbi vel a ſua doctrina deuies. Tu
tibi facis ex illa menſam vnam vbi
cibum comedis animarum in pro/
ximi caritate iugiter immorando.
Tu es humilitate vera peruncta: ⁊
ideo bona proximi tui non appetis
extra voluntatē meam. Tu es vtiqꝫ
recta ſine curuitate quacunqꝫ quia
facis cor eſſe ſimplex atqꝫ rectum ⁊
nullo modo fictum libere diligēdo
proximum ⁊ non ficte ſiue cuꝫ ſimu
latione. Tu es velut aurora que te/
cum adducis diuine gratie lumen.
Tu es velut ſol quia calefacis ho/
minem qui tecum habitat ex eo qꝛ
nunquam es abſqꝫ calore caritatis.
Tu quotidie germinare facis terrā
videlicet ꝙ inſtrumenta corporis ⁊
anime producunt omnia fructum
qui vitam impendit in ſe pariter ⁊
in proximo ſuo. Tu es ex toto iocū/
da quia tua facies in nullo turba/
tur ex impatientia ſed ē valde gra
ta cum dulci placabilitate patien/
tie. Serena quidem es ex fortitudi/
ne inſuper es in te magna cum lon/
ga perſeuerantia ⁊ adeo longa ſiue
magna ꝙ occupas terram vſqꝫ ad
celum quia cum ipſa celum aperis
Tu es velut vna precioſa margari
ta ſed abſcondita ⁊ a multis inco/
gnita ⁊ a mundo conculcata dum
temetipſam vilipendis ⁊ in omni/
bus vilem te facis ⁊ exaltas tuas
pias creaturas. Tanta quidē ē illa
dominatio tua ꝙ nemo tui domina
ri pōt quoniam egreſſa eſt totaliter
a ſeruitute mortali proprie ſenſuali
tatis que tibi tuaꝫ auferebat digni
tatē hoc inimico tuo perempto cuꝫ
odio atqꝫ diſplicentia tui atqꝫ pro/
prie complacētie tuam tenuiſti atqꝫ
rehabuiſti dignitatem.

Hic loqͬ ī ſimul de miſia inobedi
ētiū ⁊ obediētiū excellētia. Ca. clvi.

HEc omnia cariſſima filia mea bonitas agit que gratioſe prouidit ꝙ verbum vnigenitus videlicet filius meus clauem iſtam obedientie ſaluberrime repararet vt iam dixi. Homines mundani omni virtute nudati faciunt oppoſituꝫ. Ipi ſunt velut animalia bruta ſine freno quia carent obedientie freno ⁊ ita currentes vadunt de malo in peius de peccato in peccatum de miſeria in miſeriam de tenebris in tenebras: de morte in mortem donec adducantur ad foueam extremitatis vltime mortis cū verme conſciētie qui ſemꝑ eos cōſumēdo rodit: ⁊ quāuis adhuc ipſi poſſint obedientiam reſūmere volendo vꝫ obedire preceptis in lege ſcriptis habentes tēpus amaro corde dolentes ex eo ꝙ inobedientes extiterunt tñ ē valde difficile propter longā peccandi conſuetudinē: ⁊ ideo nullus ita differendo confidat qꝛ valde periculoſum ē huiuſmodi clauē obedientie velle tpe mortis aſſumere in tanta extremitate lꝫ poſſit imo debeat in me quotidie ſperare donec ē in vita pñti tñ vt dixi diſcriminoſum ē vnicuiqꝫ differre vitā inordinatā emendare expectādo tēpus qđ non hēt: nec eſt in poteſtate ſua ⁊ perdendo tempus ei gratioſe conceſſum. Sed quid ē in cauſa huius detrimenti ⁊ huiuſmodi cecitatis eoꝝ. ſ. ꝙ nō cognoſcūt huiuſmodi theſaurū. Proculdubio nubes proprij amoris cū miſerabili ſuperbia quia diſceſſerunt ab obedientia ⁊ ad inobedientia inciderunt: ⁊ qꝛ non ſunt obedientes ideo neqꝫ ſunt patientes vt eſt ſupradictum: ⁊ in ſua impatientia penā habent intollerabilem vnde ſunt a via veritatis abſtracti ⁊ per viam falſitatis atqꝫ mendatij deducti ſerui ⁊ amici demonum effecti: ⁊ niſi ſe correxerit vna cum dominis eorum videlicet demonibus quorū dominium acceptare voluerunt cū hac inobedientia ſua feſtinant ad eternum ſupplicium: prout econuerſo dilecti filij legis obſeruatores ⁊ obedientes exultāt ⁊ ineffabili modo gaudēt in eterna viſione mea cū humili ⁊ immaculato agno factore ſeruatore atqꝫ donatore legis: ꝙ eā in vita pñti ſeruādo guſtauerūt pacē ⁊ ī vita btā recipiūt ⁊ induūt pacem perfectiſſimo modo vbi eſt pax vera abſqꝫ guerra quacunqꝫ ⁊ oē bonum abſqꝫ malo ſine moleſtia cuiuſcunqꝫ rei: certa ſecuritas abſqꝫ timore infinite diuitie ſine paupertate: ſatietas abſqꝫ faſtidio: fames abſqꝫ pena: lux abſqꝫ tenebris. vnum ſummum ⁊ infinitum bonū ⁊ nullo modo finitū: quod vtiqꝫ bonum eſt in veritate participatū in omnibꝰ veris guſtationibus: quis homineꝫ in tāto ſummo gaudio collocauit. Sāguis agni in cuius virtute clauis obedientie fuit a rubigine purgata vt cum illa poſſitis ianuam aperire. Indubitanter igitur obedientia virtute ſanguinis ipſam ianuā aperuit. O ſtulti ⁊ inſenſati non differatis vlterius egredi de luto peccatorum ⁊ immunditiarum quia videtur vos valde iocundari facere velut porcus in fetenti luto ſe circū/

uoluens: ⁊ ita facitis ⁊ vos in luto carnalitatis. Ergo relinquatis iniuſtitias: odium: homicidia: rancores: detractiones: murmurationes: iudicia temeraria: crudelitates erga proximum: furta: mendacia: proditiones: ⁊ inordinatas complacentias diuitiarum vite preſentis. ¶ Precidite cornua ſuperbie. ſi enim illa precidetis extinguetis odium quod in corde tenetis aduerſus illum qui vobis infert iniuriam. Metimini diligenter iniurias quas irrogatis mihi ⁊ veſtro proximo cuꝫ illis que fiunt vobis ⁊ inuenietis in comparatione veſtrarum iniuriarum quibus offenditis me pariter ⁊ proximum veſtrum ꝙ iniurie facte vobis veluti nihil apparebunt. Uos aperte videre poteſtis ⁊ agnoſcere quia dum eſtis in odio cum proximo veſtro vos mihi facitis iniuriã ex eo quia tranſgredimini ⁊ contẽnitis aperte preceptum meũ: ⁊ inſuper offenditis illum vos affectu caritatis exuentes atqꝫ priuantes. Iã enim habuiſtis in mandatis vt me ſuper omnia diligatis ⁊ proximum velut voſmetipſos vbi non fuit addita gloſa ſiue poſtilla dicens niſi tibi fecerit iniuriam: immo fuit a mea veritate dictum abſolute que perfectiſſime prius in ſemetipſa ſeruauit ⁊ ita ſimpliciter ⁊ pure vos quoqꝫ ſeruare debetis. Si vero non ſeruatis vobiſmetipſis ⁊ anime veſtre infertis detrimentum vita gratie priuantes illam. Sumatis ergo. Sumatis obedientie clauem cum lumine fidei nec ambuletis vltra cum cecitate tali neqꝫ cuꝫ huiuſmodi frigida tepiditate immo cum feruore caritatis hanc obedientiã in corde teneatis ⁊ opere vt vna cum obſeruationibus legis in fine gaudeatis eterna felicitate.

De his qui tantum amant obedientiam ꝙ non ſunt contenti de generali obedientia mandatorum: immo ſumunt aliam obedientiã particularem. Capi. clvij.

Filia cariſſima noueris eẽ quoſdam in quibus taliter excreſcit amor verſus hanc obedientiam amabilẽ ꝙ nolũt eẽ cõtenti ſub obedientia generali preceptorum legis quibus omnes eſtis obligati ſi vultis habere vitam alias in mortem incideretis eternam: vnde ſequendo perfectionem aſſumunt obedientiam ſingularem atqꝫ perfectã videlicet obſeruando precepta atqꝫ conſilia mentaliter ⁊ actualiter. Non enim eſt ignis amoris abſqꝫ proprie ſenſualitatis odio. Igitur igne creſcente tali pariter ⁊ odium augmentatur. Iſti ergo propter odium ſunt ad occidendam omnino voluntatẽ propriam ligare ſe volũt artius videlicet ſub iugo ſancte religionis vel ipſi ſe ligant extra religionẽ ad obedientiam alicuius creature ſuã voluntatem ei ſubmittẽdo vt expeditius ambulare poſſint ad adaperiendam ianuam eterne vite cum tali claue. Iſti ſunt illi de quibus

tibi dixi ꝙ eligebant obedientiam
perfectiſſimam. Dixi tibi de obediē
tia generali. Sed qm̄ noui tue volū
tatis eſſe: ꝙ ego loquar de hac obe/
dientia pfectiſſima pticulariter: iō
tibi narrare diſpono de ipſa: vt tuo
deſiderio ſatiſfaciam que tamen illā
primam nullo modo derelinquit: ſꝫ
eſt perfectior: quia iam dixi ꝙ erāt
vnite taliter. ꝙ ab inuicem ſepara/
ri nequeunt. Supra tibi dixi: vnde
proceſſit: ⁊ vbi reperitur obediētia
generalis: ⁊ quid eſt illud quod vo/
bis aufert illam: nunc vero de par/
ticulari tibi dicam non cum extra/
hendo te ab iſto principio.

Per quem modum peruenitur
ab obedientia generali ad particu/
larem. Capi. clviij.

Anima que cum amore ſincero
iugū obedientie ſumpſit pre
ceptorum imitando mee veritatis
incarnate doctrinam: vt eſt dictum
virtuoſe ſemetipſam exercendo: in
hac obedientia generali venit ad ſe
cundam obedientiam cum eodem
lumine cum quo venit ad primam
Quia cum lumine ſanctiſſime fidei
cognouit in ſanguine humilis agni
meam voluntatem: ⁊ amorem inef
fabilem quem ei gero: ⁊ fragilitatē
propriam que mihi nullo modo re/
ſpondet cum ea perfectione qua de/
beret: ⁊ exquirit iſto lumine mediā
te qualiter: ⁊ quomodo poſſit ampli
us propriam fragilitatem conculca
re: atq̄ ſuam occidere voluntatem:
⁊ mihi cum ampliori perfectiōe red
dere debitū. Ergo perquirendo re
perit cū lumine fidei locū ſancte re
ligionis q̄ ꝓculdubio fundata fuit
a ſpū ſctō poſita veluti ſecura naui/
cula ꝑ recipiendis aīabus q̄ curre
volunt ad huiuſmodi pfectionē: vt
eas tutiſſime pducat ad portū eter
ne ſalutis. Huius nauicule patro/
nus vere ſpiritusſanctus eſt qui nū
quā in ſe deficit ex defectu cuiuſcū
que ſubditi religioſi qui trāſgreſſor
eſſet ipſius ordinis. Unde nauiculā
iſtam procul dubio nō offendit: imo
ſemetipm. Et eſt verū ꝙ ex defectu
tenētis gubernaculū aliqñ nauicu/
la procedit fluctuando. Et iſti miſe/
rabiles: ⁊ praui paſtores illi ſunt ꝗ
clauum huius nauicule recte dirri
gere deberent a patrono ꝓpter hūc
reſpectum ibi collocati que nauicu
la tante delectationis eſt in ſemetip
ſa: ꝙ lingua tua narrare nequiret.
Dico ꝙ hec anima poſtq̄ augmen/
tauerit in ſe ignem amoris: atq̄ ſan
cti deſiderij cum odio ſancto ſui re/
perto loco congruo cū fidei ſancto
lumine mortua ingreditur ſi tamen
eſt veraciter obediens: vꝫ ſi perfecte
ſeruauit obedientiam generalē. Et
q̄uis igrederetur iperfectā poterit
ad pfectionem poſtea puenire: imo
ꝯgrue pueniet in quantum virtutē
obedientie voluerit in ſe exercere: i
mo pro maiori pte in principio re/
ligionē ingredientes iperfecti ſunt.
Quidā enim igrediunt cū pfectiōe
quidam ex leuitate puerili aliqui ti
more aliqui propter penam aliqui
propter blanditias inducti. Totū

vero conſiſtit ꝙ virtuoſe poſtea in exercitio quod ſumpſerunt perſeuerent: vſqꝫ in finem. Ex ingreſſu naqꝫ primo ſolūmodo nullum inditium habere ſine dare poteſtis ſed ſolum in pſeuerantia virtuoſa: qꝛ plurimi perfecti videbantur in eoꝝ igreſſu qui poſtea miſerabiliter apoſtatauerunt: vel in ordine ſteterunt cū imperfectione multa. Itaqꝫ modus ꝛ actus cum quibus homines ingrediuntur in nauiculam quos ordinaui diuerſis modis eos vocādo iudicari non valent: ſed ſolum affectus eorum qui perſeuerant intus cum obedientia vera. Iſta nauicula diues eſt: quia non expedit alicui ſubdito cogitare de ſuis neceſſarijs: neque ſpiritualiter: neqꝫ temporaliter quia ſi eſt verus obediens bene ſibi prouidebitur a patrono nauicule: vꝫ a ſpirituſancto. Noſti me tibi dixiſſe quando narraui de prouidentia mea: ꝙ ſerui mei: licet eſſent pauperes: nunquam tamen erant mendici: quia quottidie ſatiſſiebat ipſorum indigentie. Hoc frequenter experiuntur illi qui bene ſeruant ordinem ſuū: vnde potes aperte cognoſcere: ꝙ quādo regebantur: atqꝫ bene ſeruabantur ordines in flore virtutum in vera paupertate ꝛ cū caritate fraterna nunquā tamen eis defuit in aliqua neceſſitate iſta ſubſtantia temporalis. Poſtq̄ vero ſetor amoris proprij intrauit viuēdo ſingulariter: ꝛ obedientia ſancta deficiente etiam defuit eis iſta temporalis ſubſtantia. Et quanto poſſidēt illam in habundantia maiori ſe reperiunt in maiori neceſſitate: atque paupertate. Ualde congruum ē ꝙ vſqꝫ ad minima probent: ꝛ videāt quem fructum habent ex inobedietia. Nam ſi eſſent obedientes: ꝛ ſeruarent votum paupertatis nō tenerent aliquā proprietatem: neqꝫ ſingularē vitā agerēt: in hac itaqꝫ dulci nauicula reperiuntur ample diuitie ſanctarum ordinationum editarum ab his qui erant veluti templum ſancti ſpūs cū magno lumine pariter ꝛ ordine. Conſidera benedictum q̄ ordinate diſpoſuit nauiculam ſuā: attende franciſcū q̄ta pſectiōe ac odore paūptatis cū margaritis aliaꝝ virtutum ordinauit nauiculā ſui ordinis illum dirrigēdo per viam alte perfectionis: ipſe primus fuit in ipſa nauicula obſeruās atqꝫ ſequacibus ſuis exhibuit ī ſpōſam verā ſanctāqꝫ paūptatē quam ipſe primus in ordine ſuo aſſumpſerat ī ſe amplexādo vilitatē: atqꝫ ſui ɔtemptū: nec optabat alicui creature cōplacere p̄ter vltra voluntatem meā: imo deſiderabat a mundo realiter vilipendi macerādo corpus ꝓpri ꝛ voluntatē occidens: ꝛ indui gloriabatur vituperoſis obprobrijs atqꝫ penis amore humilis agni cū quo clauatus erat: ꝛ affixus in cruce: intantum ꝙ pro ſingulari gratia fuerunt etiam in corpore ſuo mee veritatis incarnate vulnera conceſſa: ita ꝙ in vaſe corporis aperte demonſtrabatur quid erat in affectu cordis ꝛ anime ſue. Itaqꝫ ceteris viam fecit verbo ꝛ exemplo. Sed forte mihi dices nonne religiones

alie fundate ſunt modo conſimili:
Reſpondeo ꝙ ſi tamen in qualibet
religione non eſt ita principale va/
to ꝙ omnes a ſpirituſancto in hoc
fundate ſint accidit enim: vt in vir/
tutibus omnes virtutes a caritate
habent nihilominus alicui vna vir
tus eſt propria: ⁊ alteri eſt alia pro/
pria: tamen omnes in caritate con/
ſiſtunt. Ita contingit iſtis. Franci/
ſco pauperculo ꝓpria fuit pauper/
tas faciendo principium in ſua na/
uicula per amoris affectum in ipſa
paupertate cum ordine valde ſtri/
cto pro gente perfecta: ⁊ non cōmu/
ni pro paucis: ⁊ bonis: paucos dico
quia non ſunt valde multi q̄ ī per/
fectionem iſtam eligant: ⁊ attingāt
ipſi vero propter defectus eorū mul
tiplicati ſunt in numero: ⁊ in virtu
te defecerunt: ⁊ imminuti ſunt non
ex defectu nauicule: ſed propter in
obedientes ſubditos: atq; guberna
tores inordinatos. Si autem atten/
das ad nauiculam tui patris domi
nici dilecti filij mei ordinauit naui
culam ſuam ordine perfecto: vt vz
attenderet ſolum ad honorem me/
um: atq; ſalutem animarum cū lu
mine ſcientie. Sup iſto lumine prin
cipiū eius ordinare voluit: non ta
men priuari voluit volūtaria pau/
pertate vera: imo iugiter habebat
eam: ⁊ in ſignum apertum ꝙ ipſam
habebat: ⁊ oppoſitum ei diſplicebat
ipſe ⁊ elegauit in teſtamēto ſuo ꝓ
hereditate filijs: atq; ſucceſſoribus
ſuis maledictionem ſuam: ⁊ meam
ſi poſſideant aliquam poſſeſſionem
in ſingulari vel cōmuni in ſignū ꝙ
elegerat in ſponſam iſtam reginam
egregiam: vz paupertatem volun/
tariā tamen pro principaliori obie/
cto ſcientie lumē aſſumpſit ad extir
pandum errores: ⁊ hereſes illo tem
pore pululantes. Itaq; ſumpſit offi
cium vnigeniti filij mei. Et directe
videbatur quidam apoſtolus ī mū
do cū tanto lumine veritatis: ⁊ ver
bum meum: ibi ſeminabat expellen
do tenebras: ⁊ infundendo lucē: ip
ſe fuit vnum lumen: ꝙ ego mundo
gratioſe conceſſi mediante glorioſa
maria quare dixi mediante maria?
Quia maria ſibi dedit habitum lʒ
a bonitate mea fuerit hoc officium
ipſi marie cōmiſſū. Super qua mē
ſa manducare facit filios ſuos cum
lumine ſcientie: Proculdubio ſu/
per menſa ſancte crucis ſuper qua
cruce poſita eſt menſa ſancti deſide
rij vbi comeditur cibus animarum
ad honorem meum. Ipſe non vult
ad alia filios ſuos attendere: niſi ꝙ
in tali menſa cum lumine ſcientie ſo
lummodo perquirant honorem me
um: ⁊ animarum ſalutem. Et vt ad
alia attendant aufert ab eis huiuſ/
modi curam rerum temporalium
ideo vult eos eſſe pauperes. Hoc ī
dubitanter eſt apertiſſime ſignum
ꝙ in fide nullo modo deficiebat du
bitando ne prouideretur eis. Non
dubitabat: quia fidem formatā in/
duerat: ⁊ cum ſpe firma ſperabat in
prouidentia mea. Vult inſuper vt
obedientiam obſeruent ad quā ob
ſeruandā ipſi venerunt ⁊ electi ſunt
Et quoniam immunda vita lumen
intellectus offuſcat: ⁊ etiam ab iſto

fetenti vitio luxurie corporalis vi/
ſus impeditur: ⁊ offuſcatur remedi/
um apponit: vt in eis huiuſmodi lu
men nullatenus impediatur: ⁊ ita
perfectius acquirere valeant ſcien
tie lumen. Ideo tertium votum cō
tinentie ſubiūgit. Ab omnibus enī
vult obſeruari cum vera ⁊ perfecta
obedientia. Quamuis hodierna die
male ſeruatur ac etiam ſcientie lu/
cem peruertunt in tenebras illam
inficiendo cum ſuperbie tenebris.
Non ꝙ in ſe lux iſta tenebras habe
at: imo ſolum animabus eorum ex
inordinato affectu ſuo tenebras ir/
rogant. Ubi ſuperbia regnat obedi
entia non habitat: iam enim tibi di
xi: ꝙ homo erat tantum obediens
quantum erat humilis: ⁊ tantū hu
milis quantum obediens: ille vero
qui tranſgreditur obedientie votuꝫ
raro ſeruat votum odoriſere conti/
tinentie mentaliter que actualiter
tranſgrediendo. Itaqꝫ dñicus iſte
pater tuus inclitus nauiculam ſuā
ordinauit atqꝫ cum his tribus funi
culis alligat: vꝫ cum obedientia cō
tinentia: ⁊ vera paupertate. Ipſe val/
de realiter ordinauit: atqꝫ diſcretio
ne precipua. Nō enim aſtrinxit ani
mas filiorꝫ ad culpam peccati mor
talis illuminatus a me vero lumi/
ne prouide diſponendo pro illis qui
minus pfecti forent. Quia licet om
nes obſeruantes ordinem in ſtatu
perfectionis exiſtant nihilominus
etiam in vita preſenti vnus altero
perfectior eſt: itaqꝫ perfecti bene ſta
re poſſunt in iſta nauicula: ipſe rea/
liter adheſit incarnate veritati mee
ipſius veſtigia virtuoſe ſequēdo de
monſtrando nolle mortem alicuius
peccatoris: imo potius: vt conuerta
tur: ⁊ viuat. Eſt itaqꝫ laudabili mo/
do larga totaqꝫ iocunda per totum
⁊ in omnibus odorifera ē enim vnū
viridarium optabile in ſe. Tamen
aliqui miſeri nō obſeruatores: imo
tranſgreſſores ordinis quantum in
eis eſt totum fecerunt eſſe ſilueſtre
cum modico virtutis odore priuati
lumine ſcientie: vnde viridarium:
hoc in ſe delectabile ſatis eſt inqui/
natum: atqꝫ maculatum ab huius/
modi tranſgreſſionibus: ſed in prin
cipio: non ita fuit erat enim valde
floridum: ibi naqꝫ degebāt viri ma/
gne perfectionis quorum quilibet
per modum loquendi videbatꝰ apo
ſtolus Paulus cum tanto lumine
ꝙ eorum oculi nullatenus impedie
bantur a quibuſcunqꝫ tenebroſis er
roribus quin illico ſoluerentur: ⁊ il
luminarentur. Aſpice glorioſum
Thomā qui cū oculo clariſſimo no
bilis intellectus eius in mea verita
te ſpeculabatꝰ: vbi lumen ſupnatu/
rale atqꝫ ſcientiā infuſam ex grā cō
queſiuit ⁊ hēc ꝓmeruit. Quā ſciam
obtinuit potius p aſſiduitatem de/
uote orationis q̄ ex humāo ſtudio
ipſe fuit vna lux ardentiſſima que
non ſolum in ordine ſuo reſplendu/
it verum etiam in corpore miſtico
militantis eccleſie tenebras hereſuꝫ
ac errorꝫ extinxit. Et aſpice petrum
virginem ⁊ martirem qui cum ſan/
guine ſuo dedit in tenebris multa/
rum hereſium lumen valde per ful/
gidum quas habuit odio taliter ꝙ

de ſto thoma de aquino

de ſto petro mre

omnino diſpoſuit ex hoc exponere
vitam. Duꝫ vero vixit habebat hec
exercitia: vꝫ orare predicare ſiue di
ſputare contra perfidos hereticos
audiendo confeſſiones annunciando
veritatem atqꝫ quottidie dillatan-
do fideꝫ abſqꝫ timore quocunqꝫ. Ne
que ſolum in vita ſua fideliſſime cō
fitebatur ⁊ iuxta poſſe defendebat
illam verum etiam in extremitate
ſue mortis. Quia poſt vulnus illud
in capite receptum cum vocem am
miſiſſet ⁊ attramento careret in ſan
guine proprio digituꝫ immerſit. Et
quia glorioſus martir iſte etiam pa
piro carebat inclinando ſe ſcripſit
in terra ſimbolum in quo fides cato
lica plene cōtinetur. Cor eius arde-
bat in fornace mee caritatis: ideo re
trocedere noluit quāuis ego ſibi re
uelaſſem occidendum eſſe. Sed ipſe
veluti miles intrepidus: ⁊ abſque ti
more ſeruili ſponte voluit in cam-
pum belli procedere: vbi glorioſam
obtinuit victoriam. De quampluri
bus etiam alijs eñarrare tibi poſſeꝫ
qui licet actuale in corpore martiri
um non haberent tamen in ſancto
deſiderio iugiter habebāt: atqꝫ por
tabant: ꝑut etiam inclitus tuus pa
ter dominicus habuit. Ecce quales
laboratores iſte paterfamilias ī vi-
neam ſuam tranſmiſit eradicando
vitia: virtutes verò plantando. Ue
re dñicus: ⁊ franciſchus erant due
columne in eccleſia militanti. Fran
ciſchus cuꝫ paupertate voluntaria
que ſibi ꝓpria fuit. Dominicus ve
ro cum ſcientia prout eſt dictum.

De obedientium excellentia: ⁊ de
miſeria inobedientium in religiōe
conſiſtentium. Capi. clix.

POſtq̃ ego tibi dixi de locis:
vꝫ de naniculis iſtis a ſpiri-
tuſancto taliter ordinatis per hu-
iuſmodi patronos licet ipſe ſpiritus
ſanctus principaliter patronus exi-
ſtat: ⁊ oſtendi tibi aliquam partem
de ipſorum virtuoſa perfectiōe: nūc
volo tibi loqui de obediētia: ⁊ ī obe
dientia eorum qui ſunt in huiuſmo
di naniculis loquendo generaliter:
⁊ non in particulari magis de vno
ordine q̃ꝫ de alio demonſtrando ſi-
mul inobedientis defectum vna cū
obedientis virtuoſo profectu: vt ap
tius agnoſcas vnum propter aliuꝫ
quia cōtraria iuxta ſe poſita magis
eluceſcūt. Et qualiter ambulare de-
bet ille qui ingredi: vult naniculaꝫ
approbate religionis. Notandum
eſt ergo ꝙ ille qui vult ordinem ali
quem ſanctum ingredi debet ince-
dere cum lumine ſanctiſſime fidei
cum quo lumine cognoſcat ꝙ eum
oportet occidere propriam volunta
tem cum gladio: vꝫ odij cuiuſcunqꝫ
ſenſitiue paſſionis in ſponſam illam
aſſūmendo quam ei aſſignabit cari
tas vera atqꝫ ſororem ſuam. Spon-
ſam intelligo obedientiam veram:
atqꝫ promptam cum ſorore ſua: vide
licet placentia: atqꝫ nutrice que eſt
humilitas: quia ſi nō haberet iuxta
ſe nutricem iſtaꝫ obedientia procul
dubio fame deperiret. Quoniam I
anima vbi non eſt virtus humilita
tis obedientia ſubito moritur. Na

militas vero sola nō ambulat: imo
ſecum debet habere omni tempore
ſeruam vilitatis ſemetipſam pari/
ter: ⁊ omnia mundana contemnen/
do. Nam anima que ſe vilipēdit:
non appetit honores: imo dedecus
atq; contumelias. Et ita mortua de
bet ire letanter ad naviculã appro
bate religionis cum eſt in etate con
grua. Sꝫ q; dixi tibi: ꝙ diuerſis eta
tibus: ⁊ varijs modis vocabam ho
mines ad religionem ſanctam i quo
cunq; modo quiſq; vocatur ad reli/
gionem ipſe debet acquirere: necnō
in ſe conſeruare perfectionem iſtam
⁊ cum ſancta alacritate feſtinanter
aſſumere clauem iſtius obedientie
religionis que clauis aperit ꝑ mo/
dum loquendi portelum quod eſt i
porta celi. Sicut magna porta ſolet
habere portellum paruū ſimili mo/
do tales aperire diſpoſuerunt huiuſ
modi portellum ōmiſſa claui ma/
iori: videlicet obedientie generalis
qua celū aperitur a vulgo ſeculari
Sed ipſi deſiderant cum parua cla
uis portellum huius porte magne
feliciter aperire tranſeundo per vi/
am arduam: ⁊ artam. Tamen a Ja
nua magna non ſeparatur: imo ſtat
in ipſa porta ſicut materialiter attē
dere potes clauem iſtam cum dili/
gentia retinere debent: ⁊ in ſe cōſer/
uare poſtquam acceperunt eam: ⁊
non ab ſe abijcere. Et quia veri obe
dientes aperte viderunt cum lumi
ne fidei ꝙ cum onere diuitiarum: ⁊
cum grauedine proprie voluntatis
per artum huiuſmodi portellum in
trare nequeunt: abſq; periculoſo la
bore: nec incedere poſſunt eleuato ca
pite quin offendantur: quia velint
nolint oportet inclinare ceruicem:
ideo proijciunt a ſe pondus huiuſ/
modi diuitiarum: atq; proprie vo/
luntatis votum obſeruando vere
paupertatis voluntario. Nihil om/
nino poſſidere volunt: quia cum lu
mine fidei vident in quantam rui/
nam inde venirent. Et ꝙ ipſi tranſ/
grederentur obedientiam ex eo: q;
non ſeruarent votum promiſſū ve
re paupertatis. Et ipſi deuenirent
ex hoc in ſuperbiam eleuatum ca/
put habētes ex voluntate propria.
Et ꝙ cū aliquando compellantur
obedire ceruicem inclinarent violē
ter: ⁊ inuiti non ex humilitate q̄ vio
lentia caput infringerit voluntatis
proprie complectens obedientiam
illam cum prelati diſplicentia pari/
ter ⁊ ordinis. Poſt hoc autem facil
lime ruerent in aliam tranſgreſſio/
nem: vꝫ incontinentie. Quoniā ille
qui non ordinauit appetitum: nec ē
exutus temporali ſubſtātia multas
conuerſationes aſſūmit inueniendo
multos amicos eū amantes ex vti
litate propria. Poſtmodum ab ali
is communibus conuerſationibus
proceditur ad ſecretas familiarita/
tes. Corpus eorum in delicijs nutri
unt: quia non habent humilitatem
in nutricem: neq; ſororem ſuam vili
tatem: ideo morantur in ſui damna
bili concupiſcentia cum magna cō/
moditate corporali non tanq̄ ve/
ri religioſi: immo veluti diſſoluti
domini ſeculares : alienauerunt
a ſe vigiliam: ⁊ orationem. Hec

⁊ multa alia faciunt tales: quoniaꝫ
habent ad expendenduꝫ: nam ſi nō
haberent eis minime contingerent
talia ⁊ incidunt in munditiam coꝛ
poꝛaliter vel mentaliter. Et ſi quan
doqꝫ ſe propter verecundiam abſti
nent: vel qꝛ carēt oppoꝛtunitate: nō
abſtinent a mala voluntate: qꝛ quo
dammodo videtur impoſſibile ꝙ il
le qui multas habet cōuerſationes
⁊ in delicijs viuere delectatur: ⁊ in/
oꝛdinate cibaria ſūmit: abſqꝫ vigi/
lia: ⁊ oratione mentem in ſe valeat
conſeruare puram. Et ideo perfect⁹
obediens videt a remotis cuꝫ lumi
ne ſanctiſſime fidei malum: atqꝫ de
trimentum quod eueniret ei poſſi/
dendo ſubſtantiam tempoꝛalem: ⁊
eundo cum pondere proprie volun
tatis. Et attente conſiderat: ꝙ eum
tranſire omnino opoꝛtet per artum
huiuſmodi poꝛtellum: ⁊ ꝙ tranſiret
inde cum moꝛte: ⁊ non cum vita: qꝛ
non aperuiſſet illud cum claui obe/
dientie: nam tibi diri: ꝙ cum omni
no opoꝛtet tranſire. Et ſic eſt ꝙ niſi
foꝛte diſcedat ab oꝛdine ſancto ve/
lit: vel nolit opoꝛtebit eum trāſire ꝑ
artam viam obedientie ſui pꝛelati.
Et qꝛ perfectus obediens deo: ⁊ oꝛ/
dini ſuo ſe leuat: vltra ſe propꝛiam
ſenſualitatem ſubiugendo: atqꝫ ſu/
per ſenſus propꝛios erigendo ſemet
ipſum cuꝫ fide viua introduxit odi
um in domum anime ſue veluti ſer
uum: vt expellat inimicum: vꝫ amo
rem propꝛium ex eo: qꝛ nullo modo
vult: vt amantiſſima ſponſa ſua quā
ſibi vera caritas aſſignauit: ⁊ cum
lumine fidei diſponſauit: videlicet
obedientia quomodolibet offenda/
tur. Et ideo cum ſancto rigoꝛe ſuuꝫ
inimicum expellit inde: atqꝫ intro/
ducit ibi ſociam: ⁊ nutricem ipſius
amantiſſime ſponſe ſue. O dium ex/
pulit inimicum amoꝛ autem obedi
entie introducit amatoꝛes predicte
ſponſe ſue: videlicet virtutes veras
atqꝫ reales vna cum oꝛdinis obſer/
uantia laudabili. Unde iſta ſponſa
dulcis ingreditur ad animam cum
ſoꝛoꝛe ſua: videlicet cum patientia
vna cum ſua nutrice que quidem ē
humilitas aſſociata cuꝫ vilitate: at/
que diſplicentia ſui. Igitur ex quo
intrauit in pacifica quiete poſſidet
omnia: quoniam inimicos ſuos ex/
pulit extra. Moꝛatur iugiter in vi/
ridario vere continentie cum ſole
luminis intellectus: vbi eſt pupilla
fidei habens in obiectum veritateꝫ
incarnatam: quia ſolummodo veri/
tateꝫ habet in obiectū. Ibi eſt ignis
affectuoſe caritatis q calefacit om/
nes amicos: ⁊ ſocios ſuos ex eo ꝙ ob
ſeruat oꝛdinis obſeruantiam: ⁊ obe
dientiam cum amoꝛe ſuccenſo. Qui
ſunt inimici qui ſtant extra princi/
palis inimicus eſt amoꝛ ꝓpꝛius qui
pꝛoducit in anima ſuperbiam ini/
micus caritatis: ⁊ humilitatis: im/
patientia que patientie contraria/
tur inobedientia contrariatur obe
diētie infidelitas aduerſatur fidei
preſumptio cum vana ſpe ſuarum
virium minime concoꝛdat cum ve/
ra ſpe quam anima debet in me po/
nere: ⁊ habere: iniuſtitia non habet
cum ſancta: iuſtitia confoꝛmitatem
nec impꝛudentia cum ſalubri pru/

dentia: nec in temperantia cuꝫ temperantia: neqꝫ transgreſſio mandatorum ordinis cum eorumdem obſeruantia: neqꝫ male cōuerſatiōes huiuſmodi ſceleratorum cum conuerſatione bonorum: imo ſunt inimici: ⁊ faciunt derelinquere mores ordinis cū obſeruātia ſalubri. Omnes iſti ſunt inimici crudeles eius: ⁊ iracundia militat aperte contra beniuolentiam crudelitas ꝯtra pietatem ira contra benignitatem odium virtutum contra dilectioneꝫ ipſarum immundicia contra puritatem negligentia contra ſollicitudinem ignorantia contra ſcientiam: ⁊ agnitionem ſomnolentia cōtra vigiliam: ⁊ orationem continuam. Et quia cum lumine fidei cognouit ꝙ omnes iſti erant inimici qui contaminare ſponſaꝫ: hanc videlicet obedientiaꝫ exoptabant: ideo miſit odium: vt eos expelleret: ⁊ amorem: vt amicos induceret. Odium ergo cū gladio ſuo propriam: atqꝫ peruerſaꝫ voluntateꝫ interimit que voluntas ab amore proprio nutrita vitaꝫ impendebat inimicis iſtis obedientie. Sed amputato capite inimico principali per quem alij conſeruabantur: ⁊ iuuabantur anima libera remanet: ⁊ in pace ſine bello: quia non habet contra ſe dimicantem: quoniam anima remouit: ⁊ abſtulit a ſe quicquid ei triſtitiam: ⁊ amaritudinem negabat. Quam itaqꝫ guerrā habet verus obediēs? Nunquid habet ab iniuria guerram? Non ex eo qꝛ patiens eſt patientia nanqꝫ eſt ſoror obedientie. Nunquid ab oneribus ordinis moleſtatur in corde? Nō ex eo qꝛ obedientia voluntarie facit ea ſeruare. Nūquid obedientia grauis ſui prelati prebet ei penaꝫ moleſtam ⁊ inordinatam? Non: qꝛ conculcauit: ⁊ abnegauit voluntatem propriam: nec optat inueſtigare voluntatem prelati ſui: nec illam iudicare: ſed eam lumine fidei iudicat voluntatem meam in eo credens in veritate ꝙ clemētia ſancti ſpiritus ordinauit ipſum precipere ſiue non precipere: prout eſt oportunum pro ſua ſalute. Nunquid aliquando nauſeam ſiue diſplicentiam habet ordinis exercitia vilia facere ſiue tollerando ꝯtumelias iniurias: vel improperia ſibi facta: vel dicta ſiue quādo vilipenditur ab aliquo? Nō ex eo qꝛ concepit amorem ad vilitatem: atqꝫ diſplicentiam ad ſemetipſum cum odio perfectiſſimo: imo cū ſancta pacientia letatur: ⁊ exultat ī iocundo gaudio cum ſua ſponſa: videlicet obedientia peramabili. Ipſe de nullo triſtatur vnqꝫ. Niſi ſolūmodo de offenſa quam videt irrogari mihi creatori ſuo. Cōuerſatio ſua eſt cum illis qui me timent: ⁊ amāt in veritate. Et ſi quandoqꝫ conuerſatur cuꝫ his qui ſeparati ſunt a voluntate mea non facit: vt conformitatem velit habere cum defectibus eorum: imo ſolum: vt eos a ſuis defectibus extrahat. Quia cum caritate fraterna bonum quod eſt in ſe porrigere vellet omnibus attendendo: ꝙ maior honor: ⁊ gloria mihi reſultaret in plurimis ordinem obſeruantibus ꝙ in eo ſolummodo. Et

ideo conatur vocare ſeculares atq̃
religioſos verbo exemplo ⁊ oratio/
ne ſiue quocunq̃ modo potuerit ad
viam eterne ſalutis iuxta poſſe ſata
gens eos extrahere de tenebris pec/
catorum. Itaq̃ conuerſationes ve/
ri obedientis vtiq̃ bone ſunt ⁊ per
fecte ſiue ſint cum bonis ⁊ iuſtis vel
cū iniuſtis ⁊ peccatoribus ex ordia/
to affectu ⁊ eius amplitudine cari/
tatis. de cella ſibi facit celū vbi quo
tidie delectatur loqui mecum ⁊ eti
am virtuoſe conuerſari cuȝ amoris
affectu fugiens otium cum humili
oratione continua. Quando vero
cogitationes ex illuſione diabolica
ſibi ſuperhabundant in cella mini/
me ſe ponit ad ſedendum in lecto ne
gligentie vacans in ocio nec inueſti
gare ſatagit ex rōne cogitatiōes oc
currentes vel ocioſa iudicia: imo ſol
licite fugit ocium leuādo ſuper ſe
cum odio ſuper carnalem ſenſuȝ cū
humilitate vera ⁊ patientia tollerā
do labores quos in ſua mente ſentit
⁊ cum vigilia ⁊ oratione cōtinua re
ſiſtit vigilante ſui intellectus oculo
in me prudenter attendēdo cum lu
mine fidei q̃ ſum eius adiutor ⁊ q̃
ego poſſum ſcio ⁊ volo in omnibus
ei ſubuenire: ⁊ ideo brachia mee bo
nitatis aperio vt ipſe ſollicite fugi/
at a ſemetipſo recurrens ad me. Si
vero ſibi videtur q̃ oratio menta/
lis ex magno labore atq̃ tenebroſa
mente ſibi deficiat vocaleȝ aſſume
re debet vel aliud exercitium corpo
rale vt oratione vocali corporaliq̃
exercitia fugiat ocium ⁊ cum lumi
ne reſpiciat in me qui cuncta ſibi ca

ritate paterna concedo: vnde p̱ ve/
ram humilitatem ſe reputabit indi
gnum habere quietem atq̃ pacem
in mente ſicut alij ſerui mei ⁊ dignū
habere penas quia in mente ſua iaȝ
ſeipſum vilipendit cum odio ſancto
⁊ improperio ſui. Tali non videtur
q̃ ſe poſſit ſaciare in tollerando pe/
nas: neq̃ tamen ex iſto deficit in ſpe
prouidentie mee ſed eum viua fide
ac obedientie claui tranſit in preſen
ti mari procelloſo in nauicula ſan/
cte religionis. Et ita cellā inhabitat
valde fructuoſe fugiens ociuȝ vt di
xi. Obediens vult eſſe primus qui
choruȝ ingrediatur ⁊ vltimus egre
diens. Et quando videt aliquem ex
fratribus eſſe magis obedientē atq̃
ſollicitū q̄ ipſe ſit: habet ex hoc vnā
ſanctam inuidiam ⁊ anullationem
⁊ ideo conatur virtutem illam au/
ferre ſibi non tamen exoptans q̃ in
nullo minuatur quia ſi hoc optaret
proculdubio videretur eſſe priuat⁹
caritate fraterna obediens niſi ne/
ceſſitate cogente nunquā refectoriū
deſerit: imo quotidie viſitat illud
valde nāq̃ delectatur in menſa ſta/
re cum pauperculis. Et in ſignuȝ q̃
ipſe taliter delectabatur vt vitaret
occaſiones relinquendi refectorium
ipſum abſtulit a ſe ſubſtantiaȝ tem
poralem obſeruando vere pauper/
tatis votum: ⁊ cum tanta perfectio
ne q̃ etiam corporalem indigentiā
cum quedā imperio ſibi conſeruat:
cella ſua reperitur plena odore pau
pertatis ⁊ minime panis. Neq̃ co/
gitando laborat pro cuſtodia ne for
te latrones ei furētur: vel q̃ aliquē

tinee pãnos eius deuorent ſiue cor/
rumpant. Et ſi quid ei donatum ex
titerit minime laborat ad reconden
dum ex eo quia libere communicat
omnia cum fratribus non excogitã
do pro die craſtina: ſed in die preſen
ti ſulũmodo ſibi cibaria recipit⁹ ſolũ
cogitando de regno celorum ꝛ quõ
verã obedientiã valeat in ſe perfe/
cte ſeruare: ꝛ quia per viam humili
tatis obſeruat̃ amplius ipſe ſe ſubij
cit ita puo ſicut ꝛ magno ꝛ ita pau/
peri ſicut ꝛ diuiti oĩuꝫ ſe ſeruum exi
ſtimat nullum aliquando recuſan/
do laborem vt omnibus caritatiue
ſeruiat. Uerus obediens non optat
obedientiam perficere ſuo mõ neqꝫ
tempus eligere neqꝫ locuꝫ ſed iuxta
modũ ordinis atqꝫ prelati ſui: ꝛ oĩa
facit abſqꝫ pena ſine tedio mentis.
Perfectus ꝛ verus obediens per/
tranſit cum iſta dulci claue per ar/
tum ꝛ arduum portellum ordinis
valde cõmode ſine difficultate vel
violentia quoniam obſeruauit ꝛ ob
ſeruat votum electe pauptatis vna
cum odorifera continentia ꝛ obedi
entia. Recuſauit ꝛ aufugit altitudi
nem elationis atqꝫ ſuperaie caput
humiliter inclinans obedĩetie ideo
non infringitur ei caput ex impatiẽ
tia: ſed in omnibus eſt omnino pati
ens cum fortitudine ꝛ longa perſe/
uerantia que multum amicat̃ obe/
dientie. Inſidias ꝛ infeſtationes de
monum verus obediens illeſus eua
dit mortificando ꝛ macerando cor/
pus illud exuendo huius vite deli/
tias atqꝫ concupiſcentias ꝛ induen
do labores ordinis cum fide forma
ta neſciens vel nullo modo retinẽs
indignationẽ veluti paruulus qui
cito patris verberum obliuiſcitur.
Ita facit iſte libentiſſime tradens
obliuioni qualibet iniuriam verbe
rum vel verberꝫ ſine reprehẽſioneꝫ
ſiue diſciplinã licet etiam iniuſtam
quam ab ordine vel a prelato ſuo re
cepiſſet: qui vocatus indilate men/
te pacifica redit ad eum nullo mo/
do paſſionatus vel commotus ira:
rancore vel odio: ſed cum filiali be/
niuolentia ꝛ humili manſuetudine.
Iſti ſunt illi paruuli de quibus in/
carnata mea veritas ait in euange
lio. Sinite paruulos venire ad me:
talium eſt enim regnum celorum.
Et iterũ qui ſe nõ humiliauerit vt
paruulus iſte id eſt ꝙ habeat eius
conditiones ꝛ innocentiam non in/
trabit in regnum celorum. Naꝫ qui
ſe humiliat exaltabitur: ꝛ qui ſe ex/
altat humiliabitur. hoc idem aſſe/
ruit ipſa veritas in euangelio. Item
iſti paruli humiles qui amore mei
effecti ſunt ſubditi cum obedientia
vera minime recalcitrantes ordini
ſiue prelato ſuo merito ſunt exalta
ti cum veris ciuibus eterne vite a
me ſummo ꝛ eterno patre vbi re/
munerantur ex omnibus laborib⁹
eorum ꝛ in preſenti vita guſtãt arã
ipſius vite.

Quomodo veri obedientes a deo centuplum accipiũt ꝛ qualiter hoc intelligitur. Capi.clx.

In iſtis paruulis amantiſſima
filia perficitur verbū illud qđ
veritas mea dicit in euangelio. Cuȝ
enim a Petro fuiſſet interrogatꝰ.
Ecce reliquimus omnia ⁊ ſecuti ſu/
mus te quid ergo erit nobis illico
reſpondit inter cetera centuplum
accipietis ⁊ vitam eternam poſſide
bitis: quaſi dicat. Bene feciſti petre
quoniam alio modo me ſequi non
poteras. Ego autem in vita preſen/
ti centuplum tibi dabo. Sed filia
cariſſima quod eſt illud centuplum
quod poſtmodum eterna vita ſeq/
tur. Quid in hoc exprimere voluit
ipſa mea veritas. Nunquid de ſub
ſtantia tēporali. Non quippe: quā/
nis aliquotiens in elemoſinario eti
am iſta temporalia multiplicari fa
ciam de quibus ergo voluit expri/
mere: de illo quod exhibet volūtas
eius propria que ſeipſam vnicā pre/
bet ⁊ pro hac vna voluntate centū
habebit ideſt caritatem. Sed qua/
re centenarius iſte numerus expri
mitur: ex eo quia numerus iſte per/
fectus eſt nec addere potes vltra ni
ſi reincipias a primo. Ita caritas
vltra ceteras virtutes eſt itaqȝ per/
fectiſſima qꝛ nemo poteſt ad virtu/
tem perfectiorem aſcendere: potes
vtiqȝ recipere a recognitione tui ⁊
immerito creſcis ⁊ augmentas ipm
numerum centenarium: ſed tamen
ad illum numerū ſolūmodo perue/
nis. Hic eſt ille centenarius nume
rus qui datus eſt illis qui dederūt
vnum videlicet vnicam ipſoruȝ vo
luntatem in obediētia generali vel
in iſta particulari multo fortius cū
iſto centenario hētis vitā eternam
qꝛ ſola caritas eſt illa que tanqȝ do/
minatrix ingreditur atqȝ ſecuȝ in/
troducit aliarū virtutum fructum:
ſed ipſe foris imorant̄. Ingreditur
igit̄ ad me vitā eternā in quo beati
vitā durabilē hn̄t. Illuc fides mini
me aſcendit. habent enim ibi beati
per experientiam ea que per fidem
in ſeculo crediderūt: neqȝ ſpes aſcē
dit ex eo qꝛ poſſident ea que ſpera/
uerunt. Et ita contingit in alijs vir
tutibus. Itaqȝ ſola caritas ītrat ve
lut regina poſſidendo me poſſeſſio
nem eiꝰ. Vides ergo ꝙ iſti paruuli
mei centuplum accipiunt ⁊ poſtea
vitam eternam in preſenti vita re/
cipientes ignem diuine caritatis
quam ſignificari dixi per centena/
rium numeruȝ. ⁊ quoniam a me re
cipiunt hunc numerū centenariū
in admirabili gaudio cordiali quo
tidie morantur: quoniā in vera cari
tate nulla triſtitia conſiſtit imo ſo/
lūmodo gaudium iocundum. Ipſa
nāqȝ cor admirabili modo dillatat.
Illud enim efficit valde liberum ⁊
ſincerum non artū ſiue duplex. Alia
que vulnerat̄ iſta dulci ſagitta non
oſtendit vnū in facie vel in lingua
ſi habeat oppoſitum in corde nō ſer
uit alicui ficte vel habet aliquam
ambitionem ex eo quia vera cari/
tas aperte procedit in omni nego/
tio ſuo cum omnibus vnde certum
eſt ꝙ anima que poſſidet illam non
incidit in penam nec in triſtitiam
afflictiuam: nec ab obediētia diſcor
dat vnquā ſed eſt obediens vſqȝ ad
mortem.

De miſera peruerſitate inobediẽtium ⁊ de defectibus procedentibꝰ ab inobedientia. Capi.clxi.

Inobediens vero facit oppoſitum qꝛ ſtat in ordine cum tanta pena miſera ⁊ infructuoſa pro ſe ⁊ alijs ꝙ in preſenti vita guſtat arã inferni quotidie nãqꝫ cõſiſtit in ſua confuſione triſtitia ⁊ conſciẽtie ſtimulo cũ diſplicentia nõ ſolũmodo ſui prelati ſed etiã ordinis inobediens effectus eſt incõportabilis etiã ſibimetipſi. Attende dilectiſſima filia illum qui votũ fecit ⁊ aſſumpſit obedientie clauem quõ valere põt exiſtens inobediẽs ipſe fecit ſemetipſum ſeruum inobedientie cõſtituẽs illam dominã ſuam cũ ſocietate īpatientie que procul dubio nutrit a ſuperbia cũ propria cõplacentia que ſuperbia ſicut iã dixi naſcit̃ in amore ꝓprio oppoſita aĩa facit his que tibi dixi de obediẽtie ꝓuo meo. Ergo quõ põt iſte miſer eẽ ſine amara pena. priuatus eſt enim affectuoſa caritate: neceſſarium eſt ẽt euz inclinare ceruicem violẽter a propria voluntate declinantẽ obediẽtia cõpellente: ſuperbia vero ſuadet ⁊ inducit vt illam erectam habeat: oẽs voluntates eius ab ordinis volũtate diſcordant: ordo precipit obedientiam: ipſe vero diligit inobedientiã ꝑcipit voluntariã paupertatẽ: ipſe vero fugit eam poſſidendo ⁊ optando diuitias vult obſeruari continẽtiam ⁊ iſte miſer vult imonditiã. q̃n religioſus iſta tria vota tranſgreditur amantiſſima filia cariſſima cadit in ruinaz ⁊ in tot miſerabiles defectus ꝙ etiã aſpectus eius nõ apparet viri religioſi imo potius vnius demonis incarnati ſicut alibi tibi plenius enarraui. Adhuc aliq̃ nunc addam vt apertius ītelligas illorum vitabilem fraudẽ atqꝫ fructum quem ex inobedientia lucrantur ac etiam ad cõmendationẽ obedientie: iſte miſer eſt ab amore proprio fraudatus quoniam oculus intellectus eius cum fide mortua ſibi poſuit ī obiectuz cõplacẽtiã proprie ſenſualitatis atqꝫ mundanas vanitates: egreſſus eſt a mundo ſolũmodo corpore ſed in eo manſit affectu. Et qꝛ ſibi videtur obediendo laborare vult inobediens eſſe pro vitando labore: ipſe autem in maximũ laborez incidit: nã obedire cõpellitur amore vel violentia. O qualiter eſt a ſuo deſiderio fraudatus: nemo tamen eum decipit niſi ipſe volendo ſibi complacere ſibi diſplicet: nam opera ſua ſibimetipſi diſplicent que facit inuitus per obedientiam inuitam: optant enim in delectabili conſolatione manere atqꝫ ſibi facere vitam eternã in vita preſenti breuiſſima. Ordo autẽ vult ꝙ ipſe peregrinus exiſtat ⁊ hoc iugiter oſtendit ei: qꝛ quando ſedet in aliquo loco ſibi gratioſo pro cõplacentia ſua quã ibi reperit ⁊ eſt ab ordine mutatus inde in tali mutatione penam habet ex eo qꝛ propria voluntas viuens optat oppoſitũ: ⁊ ſi non obediret haberet inde diſciplinam ab ordine: itaqꝫ iugiter in tormento moratur. Aperte vides ergo ꝙ decipit iſte ſemetipſum volẽdo penam eua

dere cadit in penam valde grauiorē
quia per cecitatem eius agnoſcere
nequit viam obedientie ſancte: que
via veritatis eſt in vnigenito filio
meo ſaluberrime fundata que penā
aufert cuilibet obedienti: ꝛ ideo va
dit per viam mendatij reputās ibi
conſolationem inuenire: tamē non
inuenitur ibi aliud ꝙ amaritudinē
ꝛ penam: quid eū ad hoc adducit.
Amor quem ex propria paſſione cō
cepit ad inobedientiam. Iſte veluti
ſtultus vult in hoc proceloſo mari
ſuper brachia propria nauigare cō/
fidens in ſuo miſerabili ꝛ infimo ſen
ſu necꝫ nauigare vult abſqꝫ labore
ſuper brachia prelati ſui ordinis.
Iſte moratur in nauicula religiōis
corpore ſed non corde: imo iaꝫ ex de
ſiderio videtur inde egreſſus: ordi/
nis tranſgrediendo cerimonias ꝛ or
dinationes atqꝫ tria vota que ſerua
re promiſit in ſua profeſſione. Ipſe
quippe moratur in mari valde pro
celloſo ꝛ in magna tēpeſtate illeſus
a ventis valde contrarijs ꝛ ſolum/
modo per pannos alligatus vide/
tur eſſe nauicule: habitum ordinis
videtur habere in dorſo ſed non ha
bet in corde. Iſte minime frater ſi/
ue religioſus eſt: ſed vnus homo ve/
ſtitus. Homo quidem in humana
forma ſed in effectu ꝛ in ſuo modo
viuendi peior eſt animali ſine rōne
Nō ne ſi haberet vſum alicuius ra/
tionis aperte cognoſceret ei difficili
us eſſe nauigare ſuper brachia pro
pria ꝙ ſuper aliena. Quomodo nō
atteñdit ꝙ ſtat iugiter in periculo
mortis eterne ꝙ primū ille pannus
a nauicula ſolueretur morte inter/
ueniente nullū remediū vlteriꝰ in/
uenire poſſet. Iſta proculdubio nō
videt quia nubes amoris ꝓprij vn/
de proceſſit inobedientia priuauit
cum omni lumine quare videre ne
quit huiuſmodi periculum atqꝫ de
trimentum eius. Igitur valde miſe
rabili modo ſe decipit quem fru/
ctum habet atqꝫ producit arbor
iſtiꝰ iobediētis fructū vtiqꝫ mortis
ex eo quia radix affectus eius eſt in
ſupbia plantata que proceſſit a cō/
placētia ꝛ ab amore proprio ſui vn/
de cuncta corrupta producuntur
inde videlicet flores: folia: fructus:
ꝛ vniuerſa que pertinent ad ipſam
arborem ex toto maculata ſunt ꝛ
corrupta: ꝛ principales rami valde
ſunt infecti videlicet ramus obedi/
entie paupertatis ꝛ ꝯtinētie. Tres
iſti rami continentur in ſtipite hu/
ius arboris videlicet affectus ani/
mi qui male plantatus eſt vt iaꝫ di
xi. Folia que ꝓducit hec arbor ver/
ba corrupta ſunt in tali forma ꝙ in
ore cuiuſcunqꝫ ſcelerati ſecularis eſ
ſent valde indecentia. Si vero con/
tingit ꝙ talis habeat annūciare po
pulo verba ſalutis ꝛ euangelica pro
nunciat illa non affectu ſincero ſim/
pliciter ad paſcendas animas iſto
ſancto ſemine verbi mei immo poti
us attendit ad aures audientium
demulcendas verba polita ꝛ orna/
ta proferendo: vt idem poſtea comē
detur a populo: ſi flores huius arbo
ris attendas proculdubio putridi
ſunt videlicet varie cogitationes ꝛ
vane quas auide ꝛ ſponte recipit ꝛ

acceptat in quibus opinio frequen/
tiſſime delectatur ꝛ illo modo eas
nutrit ꝛ augmentat non vitando lo
ca pariter ꝛ vias vnde procedunt
immo ſollicite perquirit vt iniqui/
tatem cum effectu perficere poſſit.
Que quidem ſunt fructus qui vite
gratiam aufert:ei inſerendo mortē
eternam:ꝛ iſte fruct⁹ ab arbore vna
cum flore generatus qualem feto/
rem exhalat:vtiqꝫ fetorem inobedi
entie in malum iudicans in corde
ſuo prelati voluntatē ꝛ illam inue
ſtigando perquirens vltraq̄ expe/
diat:fetorem etiam immunditie cū
complacentia multarum conuerſa/
tionum cum infelici vocabulo de/
notarum.O miſer homo nō aduer
tis ꝙ ſub vocabulo ꝛ ſub iſto colore
deuotionis aliquando ſequitur aci
es filiorum. hunc fructum habes
ab inobedientia tua quia non ha/
buiſti filios virtutum vt ille verus
obediens. Tu vero calide procu/
ras prelatum tuum decipere ſiue
circūuenire quando vides ꝙ ipſe
denegat ea que tua peruerſa volun
tas expoſcit cum folijs verborum
aliquando blandiendo vel adulan
do ſiue cōminando vel improperan
do procedens cum irreuerentia ma
gna vſqꝫ quo per phas ꝛ nephas ob
tineas ab eo que cōcedere nolebat.
Tales nullo modo ſciunt vel no/
lunt fratrem ſuum ſupportare in
aliquo.ipſi quoqꝫ nequeunt tollera
re vel vnum verbum minimum
alicuius reprehenſionis: ſed illico
manifeſtant venenatum impatien
tie fructum odij ꝛ iracundie contra

fratrem ſuum iudicando ſibi pro
malo factum quod eſt in veritate
pro bono ſuo ꝛ ita quotidie ſcandali
zatus viuit in pena corporis ꝛ ani
me.Quare diſplicuit ei frater ſuus
Quia ſibimetipſi carnali modo cō
placuit.Ipſe fugit a cella quemad/
modum a veneno quoniam egreſ/
ſus eſt a cella notitie ſui vnde pro/
ceſſit ad inobedientiam ꝛ ideo ne/
quit in materiali cella conſiſtere.
Inſuper ad refectorium renuit ac/
cedere niſi ſicut ad locum ſibi val/
de contrarium dum habet ad expē
dendum:ſi vero non habet ex neceſ
ſitate vadit illuc.Ergo benefecerūt
obedientes volentes obſeruare pau
pertatis votum vt nihil omnino ha
berēt ad expendendum vt ipſi nul/
lateñus extraherentur a ſuaui men
ſa refectorij vbi verus obediens in
pacifica quiete nutrit animam ſu/
am vna cum corpore.Ipſe minime
laborat in preparando ſibi cibaria
delicata ſicut agit ille miſer inobe/
diens cuius guſtui refectorium vide
tur amarum:ꝛ ideo fugit ab eo.Ad
chorum viſitandum quotidie vult
eſſe vltimus.primus autem ad exe
undum labijs ſuis appropinquat
mihi.cor autem eius elongatur a
me.Capitulum vero timore diſci/
pline libentiſſime fugit quandocū/
qꝫ commode poteſt.Ibi vero per/
manendo ſtat cum quadam verecū/
dia in mente ſua confuſiua quā ve/
cundiā habere noluit in cōmittēdo
culpas.Non enim erubuit etiā ap/
te perpetrare culpas mortaliū pec/
catorum:ꝛ quid eſt horū in cā.Ino

bedientia nullū exercitium ſanctuȝ
habet non vigiliam non orationem
neqȝ ſoluȝ oratione mētali caret: ve
rum etiam vocalem ad quā eſt obli
gatus frequētiſſime dereliquit: nec
habet iſte miſer inobediens carita/
tem fraternam ex eo qꝛ nō amat ali
quem niſi ſemetipſum nō amore ra
tionali ſed amore beſtiali: tot indu/
bie mala ſunt que occurrunt inobe
dientibus atqȝ tot ſunt infelices eo/
rum fructus ꝙ lingua tua eos ex/
plicare non poſſet. O miſera ꝛ infe
lix inobedientia que ſpolias aīaȝ oī
virtute illam omni vitio veſtiens.
O miſera ꝛ infelix inobediētia que
priuas animam obedientie lumīe
auferens ei pacē inferendo ei guer/
ram auferens ei vitam inferendo
mortem. extrahis eā a nauicula ſan
ctarum obſeruantiarum ordinis ꝛ
in mari procelloſo ſuffocari facis eā
nam ipſam inducis ad nauigandū
ſuper brachia ſua ꝛ non ordinis tu
induis illam omni miſeria ꝛ cogis
eam inedia cruciari quoniam au/
fers ab ea cibum atqȝ meritum obe
dientie: tu prebes ei continuā ama/
ritudinē ꝛ eam priuas omni dulci
conſolatione ꝛ omni bono ꝛ inducis
eam in omne malum: ꝛ in vita pſen
ti facis eam arram experiri crucia/
torum tormentorum: ꝛ ſi huiuſmo/
di miſer homo ſe non correxerit an/
teqȝ iſti pāni ſoluantur a nauicula
morte mediante infelix hec inobedi
entia conducet animam ad ignem
eternum vna cum demonibus qui
ppter inobedientiam a celo fuerūt
expulſi qꝛ mihi rebelles extiterunt
ꝛ in profunduȝ ruerunt: ꝛ ita tu mi
ſer inobediens qꝛ fuiſti rebellis obe
dientie ꝛ huiuſmodi clauem obedi
entie cum qua debebas aperire tibi
celi ianuam a te proieciſti cum ino/
bedientie claui tibi tartarum ape/
ruiſti.

De illorum perfectiōe qui viuūt in religione tepide quāuis a mortali peccato ſe cuſtodiant ac de remedio per eos habendo. Capi.clxij.

Dilectiſſima filia quot ſunt ho
die qui paſcuntur in iſta na/
uicula cum defectibus multis pro/
culdubio quāplurimi ſunt intantū
ꝙ valde pauci reperiuntur veraci/
ter obedientes: verū eſt ꝙ inter per
fectos ꝛ huiuſmodi miſerabiles plu
rimi ſunt in ordine viuentes cōiter
qui neqȝ perfecti ſunt vt expedit ꝛ
eē deberent neqȝ mali qꝛ conſeruāt
aīam a peccato mortali. Morantur
igitur in quadam animi tepiditate
ſiue negligentia cordis ꝛ niſi vitam
ſuam exerceant virtuoſe cum ordis
obſeruantia in magno periculo con
ſiſtunt: ꝛ ideo neceſſe eſt eis habere
magnā ſollicitudinē: nec ita dormi/
tare debent in tali tempore ſed a ne
gligentia ſua conſurgere: quia ſi re
manerent in ea proni ꝛ apti ſunt ad
caſum atqȝ ruinam: ꝛ ſi contingat
eos non cadere pertrāſibūt cū qua/
dā humana cōplacentia cum ordi/
nis colore colorata ſtudētes ampli/

tis exteriores cerimonias obſeruare ꝙ ipſum ordinem: ⁊ aliquādo ſunt apti ex defectu luminis vt iudicent illos valde temere qui ſeruant ordinez valde perfectius ꝙ ipſi ꝫ in minori perfectione cerimoñias exteriores obſeruent quarū ipſi gloriantur eſſe multū obſeruantes. Jtaqꝫ qualitercunqꝫ conſiderent eſt eis valde notium in obedientia cōmuni permanere vz cum tanta tepiditate ⁊ negligentia pertranſire cū obedientia: nam valde laborant ⁊ cuz pena multa qꝛ frigido cordi laborioſum eſt etiam aliqua leuia portare. Jpſi multū habent laborem cum modico fructu ⁊ offendunt illam perfectionem ad quaz ingreſſi ſunt ⁊ obligati ſunt obſeruare quāuis mala minora faciant ꝙ alij de quibus tibi ſupra narraui: tamē ipſi male faciunt ex eo ꝙ minime diſceſſerunt a ſeculo vt cum claui generalis obedientie mandatorum celi ianuā aperirent imo cum claui ſingularis obedientie conſiliorum atqꝫ mandatorum ordinis que clauicula ſingularis debet eſſe ligata cum funiculo vilitatis videlicet ſemet ipſum vilipendendo qui humilitatis cingulo ſit appenſus ⁊ aſtringi manu amoris igniti ſicut iam audiſti. Noueris amātiſſima filia, ꝙ iſti bene ſunt apti magnam attingere perfectionem inquantum voluerint exercere ſe virtuoſe quia propinquiores exiſtunt ꝙ alij miſeri: ſed aliquo modo cum difficultate maiori remouētur ab imperfectione ſua tales tepidi iuxta gradū ſuuz ꝙ iniqui remoueantur ab eorum iniquitate: ⁊ eſt ibi ratio quoniam iniqui conſciētia demonſtrante maniſeſte cognoſcūt ⁊ intelligunt ꝙ male faciunt. vnde ſiquis eos interrogaret vtruz male faciant: reſponderent: ita. Sed victi fragilitate ſiue concupiſcentia qua moleſtantur videtur ꝙ abſtinere nequeant vel a tali culpa reſipiſcere quāuis hoc nō eſt verum qꝛ cum auxilio meo poſſunt egredi ſi volūt nihilominus aperte cognoſcunt ꝙ male faciunt cum qua notitia facilime poſſunt egredi ſi placet eis: ſed iſti tepidi qui neqꝫ notabile maluz agunt nec etiam notabile bonū nō agnoſcunt inhertiam ſiue teporem ſui ſtatus nec in quanto diſcrimine morantur non agnoſcentes emēdare ſe minime curāt ſed etiā quoquō curant vt illud eis oſtendatur ⁊ ſi monſtratur eis ex tepore cordis in aſſueta longa conſuetudine quotidie perſeuerant alligati. Quis ergo modus erit vt ab hac ſua inhertia cōſurgant. Modus eſt iſte ꝙ accipiant ligna notitie ſui cum odio ſancto proprie reputationis atqꝫ cōplacentie ac ipſa ligna feruenter in igne mee caritatis immittant denuo deſponſando ac ſi in ordine tūc intrarent obedientie vere ſponſam anulo ſanctiſſime fidei nec vltra dormiant in tali ſtatu: quia mihi valde diſplicet ⁊ eſt eis valde damnoſum. Jſtis nāqꝫ tepidis valde cōgrue competit illud verbum quod in apocalipſi ſcribitur: vtinam calidus vel frigidus eſſes: ſed quia tepidus es ideo vomere te incipiam ex

ore meo: videlicet eo modo quo di/
xi: quia niſi reſurgat a tali tepore
caſurus eſt. ⁊ cadendo iuſte reproba
retur a me: potius enim vellem eos
eſſe frigidos in ſeculo remanendo
cum obedientia generali mandato
rum que reſpectu ignis verorū obe
dientium videtur eſſe quaſi glaties
Ideo dicitur vtinam frigidus eēs:
hoc verbuꝫ volui tibi declarare ne
caderes in errorem exiſtimando: ꝙ
ego potius vellem aliquem in frigi
ditate peccati mortalis eſſe quam ī
tepiditate imperfectionis. Non eni
velle poſſum aliquam peccati cul/
pam ex eo: quia in me non eſt vene/
num iſtud: imo tantaꝫ habui diſpli
centiaꝫ in homine de peccato ꝙ om
nino decreui: ꝙ abſq; punitione nul
lo modo tranſiret. Et quia non erat
idoneus homo per ſe tollerare pe/
nam que pro culpa debebatur: vni
genitum meū caritate paterna trāſ
miſi qui fabricauit eam in corpore
ſuo per obedientiam impoſitam ab
ineſtimabili bonitate mea. Surgāt
ergo cum exercicio ſancto cum vigi
lia humili deuota: ⁊ continua ora/
tione: ⁊ attendant ad ordinis obſer
uantiam: ⁊ iugiter in patronis hu/
ius nauicule ſpeculētur qui fuerūt
homines: vt ipſi eodem modo: nati
⁊ lacte nutriti. Et in preſenti ſum il
le deus qui tunc eraꝫ: potentia quo
que mea non eſt infirmata: neque
mea voluntas in aliquo bono defe/
cit: quia ſalutem veſtram exopto.
Neque ſapientia mea in exhibendo
lumen vobis: vt meam veritatem
agnoſcatis. Ergo ſi volunt optime
poſſunt ambulare cuꝫ perfecte obe/
dientibus modo ſe priuare velint ob
ſcura nube proprij amoris: ⁊ cum
virtuoſo lumine oculum intellect⁹
aperiant ad iſta conſideranda. Igi
tur iſto modo peruenient aliter
non.

De excellentia virtutis obedien
tie: ⁊ de bonis que tribuit illis qui
realiter eam aſſūmunt.
Capi.clxiij.

r Emedium ergo ſalubre ⁊ ve
ruꝫ eſt illud quod obſeruat
verus obediens in quo iugi
ter omni die renouatur cum lumi/
ne fidei augmentando virtutē obe
dientie cum humilitate profunda
peroptando contumelias: atq; deri
ſiōes: ⁊ ꝙ a ſuo prelato magnis one/
ribus quottidie grauetur: vt virt⁹
obedientie vna cum patientia ſor/
de ſua non rubiginetur: vt cum ex/
pedit eas exercere nullo modo defi
ciant ſine cuꝫ difficultate poſſit eas
habere. Et ideo quottidie ſancti de/
ſiderij pulſat inſtrumentum: neque
fruſtra tempus elabi permittit de
quo iugiter in corde fameſcit velu/
ti ſponſa ſollicita q̄ nullatenus vult
occioſa manere. O delectabilis obe
dientia: o ſuauis obedientia placi/
da: o verē dulcis ⁊ illuminatiua obe
dientia: quoniam amoris proprij te
nebras expuliſti. Tu virtus obediē
tie viuificas animam exhibendo ſi/
bi vitam gratie, qua te in ſponſam
elegit: ⁊ ſe ipſam voluntate propria
priuauit que mortem infert anime

atq; quottidie guerram. Tu libera
lis es ⁊ valde larga: quia te ſubijcis
omni rationali creature. Tu beni/
gna es: ⁊ valde pia ex eo: quia man/
ſuete portas onera grauia: quia ſo/
ciata es cum vera patientia: ⁊ in ex
pugnabili fortitudine tu corona/
ris honorabili corona perſeueran/
tie tu minime deficis ex importuni
tate prelati: nec propter onera gra
uia que tibi ſine diſcretione pone/
rentur etiam iniuſte tu cuꝫ fidei lu
mine tolleras vniuerſa. Tu es adeo
cum humilitate connexa: ꝙ nulla
creatura diabolica: vel humana po
teſt eam trahere de manu ſancti de
ſiderij te poſſidentis anime. O dul/
ciſſima filia quid vltra dicemus de
hac excellentiſſima virtute: dicem⁹
eam eſſe vnum bonum ſine malo
quocunq;: Stat in manu taliter ab
ſconſa ꝙ ventus aliquis ei nocere
non poteſt. Facit animam ſuper or/
dinis brachia nauigare: atque pre/
lati ſui: ⁊ nō ſuper brachia ſua: quia
verus obediens non obligatur mi/
hi reddere rationem de ſe: immo ſo/
lummodo prelatus cui ſubditus ex
titit. Ergo dilectiſſima filia de tali
virtute glorioſa deberes eſſe valde
philocapta: ⁊ in ea quottidie dele/
ctari. Uis de beneficijs a me rece/
ptis eſſe grata: ſis obediens: nā obe
dientia demonſtrat aperte gratitu
dinem tuam: quia procedit a cari/
tate: ipſa demonſtrat: ꝙ non es igno
rans ex eo ꝙ procedit a noticia mee
veritatis: in verbo filio meo. Nam
ipſe docuit viam obedientie veluti
regulam veſtram ex eo ꝙ fuit obe/
diens vſq; ad mortem obprobrioſiſ
ſime crucis. In cuius obedientia q̄
celum aperuit eſt obedientia vo/
bis ex libito fundata: videlicet illa
generalis: ⁊ iſta particularis ſicut ī
principio tractatus iſtius obedien/
tie tibi narraui. Hec obediētia pre
bet in anima lumen oſtendens ip/
ſam eſſe mihi fidelem ac etiam ordi
ni: ⁊ prelato ſuo. In quo lumine ſci/
licet ſanctiſſime fidei ſui fuit oblita
non querendo ſe propter ſe: quoniaꝫ
in obedientia quaꝫ acquiſiuit in lu
mine fidei demonſtrauit: ꝙ in volū
tate ſua ſit omnino mortua ad om/
nem ſenſum propriuꝫ qui ſenſus car
nalis: atq; ſenſitiuus alia querit: ⁊
non ſua. Sicut inobediens qui vult
inueſtigare voluntatem eius qui ſi
bi precipit: ⁊ illam iudicare ſecūn/
dum intuitum: ⁊ iudicium ſuum te
nebroſum: ⁊ infimum: ſed non vo/
luntatem ſuam peruerſam a qua
mortem acquirit. Sed verus obedi
ens cum lumine fidei iudicat in bo
num ſui prelati voluntatem: ideo
non exquirit voluntatem ſuam: im
mo ceruicem humiliter inclinat: ⁊
cum odore vere ⁊ ſancte obedientie
nutrit animam ſuam: ⁊ iſta pretio/
ſa virtus in anima tantuꝫ excreſcit
quantum in lumine ſanctiſſime fi/
dei dilatat᷑ ex eo: quia caritas que
peperit obedientiaꝫ a lumine fidei
procedit. Et cum illo lumine fidei
cū quo talis anima cognoſcit ſemet
ipſaꝫ: atq; mecū eo me diligit: ⁊ hū/
liatur: ⁊ q̄to magis amat ſe hūiliat

amplius eſt obediens. Et obedien/
tia cum patientia ſorore ſua demon
ſtrat aperte vtrum anima veſtita
ſit veſtimento nuptiali caritatis in
veritate cum quo veſtimento vi/
tam eternam ingreditur. Obedi/
entia nanque celum aperit: ⁊ extra
poſtea remanet: ⁊ ipſa caritas que
clauem iſtam exhibuit introgredi/
tur afferendo ſecum obedientie fru
ctum: alie quippe virtutes: vt iam
dixi remanent extra ⁊ ſola caritas i
greditur. Sed appropriatur obedi
entie ꝙ eſt illa clauis qua celū ape
ritur ex eo q꜡ cum inobedientia pri
mi parentis. Ade clauſum extitit ⁊
cum obedientia fidelis imaculati: ⁊
humilis agni filij mei fuit aperta ia
nua vite durabilis que tanto tem/
pore clauſa fuerat.

Diffinitio duarum obedientiarū vna religioſorum alia que premitti tur extra religionem alicui perſone. Capi.clxiiij.

Sicuti iā audiſti cariſſima fi/
lia vnigenitus fili⁹ me⁹ obe/
dientiā vobis dereliquit veluti cla/
uem cū qua poſſetis apire celum: ⁊
ſic ad finē veſtrū optabilē attigere.
Ipſe vobis eā ex ꝑcepto dimiſit in
obedientia generali. Si vero popta
tis ad magnā aſcendere ꝑfectionem
ipſe ꝯſuluit ꝑ portellum ordinis ar/
tum ingredi: vt ſupradictū ē. Sunt
etiam aliqui non intrantes ordinē
⁊ nihilominus i nauicula perfectio
nis exiſtunt. Illi quippe ſunt qui cō
ſilia bene ſeruant extra ordinē ap/
probatum. Sponte refutantes di/
uitias: atq3 mundi pompas actuali
ter: atq3 mentaliter cum odorifera
continētia virginali: vel aliter licet
virginitate ꝑuati ſint: ipſi perfecte
ſeruant obedientiam alicui creatu/
re ſe ſubijciendo cui perfecte conan
tur: vſq3 ad mortē obedire. Et ſi me
interrogas quis eſt meriti maioris:
an ille qui ſtat in religione: vel illi
de quibus in preſenti dico: reſpon/
deo ꝙ meritum obedientie non mē
ſuratur in actu: nec in loco: nec in eo
qui magis ē bonus: vel prauus: nec
in ſeculari magis ꝗ̄ in religioſo: im
mo ſecundum menſurā amoris quā
habet obediens: ⁊ ſm̄ iſtam menſu/
ram remetitur ei premium. Imper
fectio vero prelati nullum omnino
detrimentum infert illi qui verus ē
obediens: imo frequētiſſime ꝓdeſt
ei: q꜡ ꝑꝑ perſecutionem iniuſte habi
tam: ⁊ ꝑꝑ indiſcretas repͤhenſiones
⁊ onera grauia que qn̄q3 tollerātur
ab indiſcreto ꝑlato acquirit: ⁊ augu
mentat in ſe virtutem obedientie: ⁊
patientie ſororis eius: neq3 locus ei
nocet imperfectus. dico iꝑfectum
q꜡ religio ſtatus eſt firmior: atq3 tu/
tior ꝙ̄ alij ſtatus. Et ideo iꝑfectū
tibi pono locum iſtorum qui ꝑ par
uam clauem obedientie preter ⁊ ex
tra ordinē obſeruant ꝯſilia. Sed nō
iꝑfectum dico ſiue minoris meriti
coꝝ obedientiam: qm̄ oīs obediētia
ſicut iā dixi: ⁊ alia qcūq3 virtus mē/
ſurat̄ cū amoris menſura. Tn̄ ē ve/
rū: ꝙ in ꝗ̄pluribus rebus valet am
plius hoī in religione ꝯſiſtere tū ꝑꝑ
votū qd̄ in manu ſui ꝑlati facit tuꝫ

qꝛ plura tollerare cõpellitur: ⁊ efficatius obedientia ꝓbatur in ordine q̃ȝ extra tũ quoniam ex quolibet actu corporeo est obligatus huic iugo: neqȝ ſoluere ſe põt: quando vult abſqȝ culpa peccati mortalis ex eo ꝙ ordo ē approbatꝰ ab eccleſia ſancta: ⁊ propter votum emiſſuȝ. In aliis vero non eſt ita: qꝛ voluntarie ſe ligauerunt ex amore quem ad obedientiam habent: ſed non cuȝ voto ſolẽni. Unde ſine culpa peccati mortalis eis liceret ab obedientia creature talis diſcedere ſi legitimam haberent occaſionem: ⁊ non ex proprio defectu ſuo procederet. Si vero diſcederent ex proprio defectu ſuo nõ eſſet: hoc abſqȝ graui culpa non tamen diſceſſus ille proprie peccatum mortale importaret. Noſti quantuȝ intereſt inter vnum: ⁊ alium: quantum ab illo qui tollit alienum ad illum qui primo dedit aliquid: ⁊ poſtea repetit quod ex amore donauerat cum intentione non repetendi licet ex illo non fuerit aliquod inſtrumentum publice confectum: nã alius donauit: ⁊ confectum eſt publicum inſtrumentum: vnde renunciauit in manu prelati ſibimetipſi ꝓmittens obedientiam continentiaȝ ⁊ paupertatem voluntariam. Prelatus vero promittit ei vitam eternam inquantum obſeruet ea que ꝓmittit. Itaqȝ proculdubio in obſeruantia loco: ⁊ modo perfectior eſt illa: iſta vero minus perfecta. Illa tutior eſt: qꝛ ſi quis ibi ruat aptior eſt ad ſurgenduȝ: quia cum maiori ſubſidio ſe reperit: hec autem eſt magis dubia: ⁊ valde minus tuta: quia ſi ceciderit eſt ĩ maiori periculo ne retrocedat: quia ſentit ſe non eſſe ligatũ: imo ſolutũ qꝛ ñ fecit ĩ pfeſſiõe votuȝ prout accidit in religioſo qui ante profeſſionem ab ordine diſcedere poteſt poſtea vero non: meritum autem vtriqȝ menſuratur: vt iam dixi ſecundum menſuram amoris quaȝ habet verus obediens: vt vnuſquiſque in quo ſtatu fuerit valeat hẽre perfecte merituȝ: quia ſolummodo poſituȝ eſt in amoris menſura. Ego differenter homines voco aliquem in vno ſtatu: ⁊ alium etiam in alio prout apti ſunt in ſe recipeꝛ: ſȝ vnuſquiſqȝ premiatur ꝑm amoris menſuraȝ: quia ſi ſecularis amat amplius q̃ religioſus a me plus accipit ⁊ econuerſo ⁊ ita de ceteris.

Quomodo deus non ſecundum laborem obedientie premiat: neqȝ ſecundum longitudinem temporis: imo ſecundum magnitudinem caritatis: atqȝ de promptitudine veroꝝ obedientium. Capi. clxv.

Omnes vos ꝯduxi: vt laboraretis ĩ vinea obediẽtie diuerſis modis: ⁊ oĩbus ĩpendeꝛ ꝓtiũ ꝑm amoris mẽſurã: ⁊ nõ ꝑm opera: neqȝ menſurã tpis: vȝ vt amplius hẽat ille qui tẽpeſtiue venit q̃ ille qui tarde ſicut in euãgelio ꝯtineꝛ vbi mea veritas dicit ſimilitudinẽ eoꝝ qui conducti fuerunt ad vineam excolendam: ⁊ ꝙ tantuȝ habuit ille qui venit ad opus ora. xi. quantum ille qui venit hora ꝓma ſiue tertia: ve

ix. Voluit igitur oſtendere veritas mea: q̃ eſtis in celo remunerati non iuxta tempus vel opus: ſ3 iuxta mē ſuram amoris: vñ multi vocati ſunt ad opus huius vince ī pueritia qui dam in iuuentute quidam in ſene/ ctute: ꝛ aliquando ſenex cum⁹ tanto amoris igne ad hanc vineam ibit: ꝛ conſiderabit habere temporis bre/ uitatem q̃ attinget ad illos qui vo cati ſunt in pueritia: q2 negligenter ambulauerūt. Igitur in amore obe dientie recipit anima premium ſuū ꝛ ibi vas ſuu3 impletur in me mari pacifico multi vero ſunt qui habēt obedientiam iſtam: ita prompt m: ꝛ tantum in anima ſua tenent inſer tam ꝛ incarnatam: q̃ non ſolummo do ipſi non volēt inueſtigare ratio/ nem quare ſic a prelato ſuo precipi/ tur: imo vix expectāt q̃ verbū egre diatur ab ore ſuo: q2 cum lumine fi/ dei vident ꝛ intelligunt intentionē prelati quam illico iuxta poſſe per/ ficiunt. Unde verus obediens am/ plius attendit: ꝛ obedire conatur intentioni prelati ſui q̄ verbo ſem/ per iudicando voluntatem prelati fore ſecundum meam voluntatem ꝛ q̃ per meam diſpenſationem: ꝛ vo luntate3: ita precipiat ei: ꝛ ideo dixi tibi q̃ potius obediebat ītētioni q̄ verbo. Ex hoc enim eſt obediēs ver bo: q2 prius obediuit cū affectu ſue voluntati: ꝛ intentioni videndo cū lumine fidei: ꝛ iudicando volunta/ tem eius in me hoc aperte demon/ ſtrauit ille de quo legitur in vitis patrum: q̃ prius obediebat cum af fectu: qui cum ab abbate ſuo fuiſſet vocatus: ꝛ incepiſſet vnum o ſcribe re quod eſt ita parua res illico prō/ ptus ad obedientiam imperfectum dereliquit: nec tantam dillationem ſibi dedit: vt ad perfectum adduce/ ret. Ut igitur in ſignum apertum videretur quantum: hoc mihi gra/ tū extiterat ipſa clementia mea me dictatem aliam auro perfecit. Iſta glorioſa virtus intantum eſt mihi grata q̃ nulla virtus eſt in qua tot miraculorum ſigna ſiue teſtimonia data ſint a me ſicut in ea. Quonia3 ipſa procedit a lumine fidei: ꝛ vt ap te cognoſcant homines quantam in ea complacentiam habeam: Terra obediens eſt iſti virtuti ac etia3 ani malia ſunt illi ſubdita a qua ſubſtē tat obedientem. Terra dixi eſt obe diens obediēti: ſed ſicut in vitis pa trum aliquando legiſti de abbate qui obedienti diſcipulo tribuit vnū arridum lignū iniungendo ſibi per obedientiam q̃ illud in terra plan/ taret: ꝛ iugiter adaquaret: vſq3 quo fructum ex ſe produceret: ipſe aute3 obediens cum lumine fidei non he ſitauit: nec ait quomodo poſſibile fo ret: imo perfecit obedientiam vlteri us inueſtigare declinans intantum q̃ per virtutem obedientie pariter ꝛ fidei lignum aridum viride factū eſt: ꝛ ita fructum ex ſe produxit in ſi gnum q̃ illius anima demonſtraba tur: ꝛ erat priuata ſiccitate cuiuſli bet in obedientie: atq3 viridis effe/ cta fructu3 obedientie germinabat vnde fructus illi⁹ ligni vocabatur a ſanctis patribus obedientie fru/ ctus. Si attendas etiam animalia

modo ſimili obedienti ſubijciuntur
Unde diſcipulus ille ⁊ ex obedien/
tia miſſus ex puritate ⁊ obedientia
ſua cepit: atqꝫ ligauit vnā dracenā
⁊ adduxit illam ad eius abbatem.
Sed abbas tanꝗ verus medic⁹ ne
forte diſcipulus īpelleret̄ ab aliquo
vento vaneglorie: ⁊ vt eum in virtu
te humilitatis: atqꝫ patientie ꝓba/
ret expulit eum a ſe dicens cum im
properio: qꝛ tu es vna beſtia duxi/
ſti ligatam aliam beſtiam. Etiam ſi
conſideres ignem hoc idez agit. Un
de tu legis in ſacra pagina: ꝙ multi
nolentes obedientiam meam tranſ
gredi mittebantur in ignem: ⁊ ipſi
patientiſſime ſponte tollerabant: ⁊
ignis: vel in minimo non nocebat
eis: prout accidit tribus pueris qui
in camino ignis ſtabāt illeſi ab igne
quod de ꝗꝫ pluribus narrare poſſez.
Aqua ſubſtentauit mauruz a bene
dicto abbate miſſum: vt adiuuaret
diſcipulum alium qui ſuffocabatur
in lacu. Ipſe vero de ſe minime co/
gitauit: ſed cum lumine fidei ſolum
modo cogitauit obediētiam ſui pre
lati perficere quare ſuper aquaz am
bulabat: vt per aridam: ⁊ ita condi
ſcipulum extraxit a lacu: ⁊ a morte
liberauit. Et ī effectu ſi aperias ocu
lum intellectus in omnibus inueni
es excellentiam huius virtutis eſſe
cōmendatam omnia debent ōmitti
propter obedientiam. Unde ſi tu eſ
ſes in tanta contemplatiōe ac vnio
ne mentis eleuata: ꝙ etiam corpus
a terra ſuſpenderetur in altum pro
pter obedientie preceptū iuxta poſ
ſe debes obedientiaz executioni mā
dar̄ loquēdo generaliter: ⁊ nō ī par
ticulari: qꝛ ſingulare priuilegium
non ordinat legem vniuerſalem. Di
ligenter etiam attende ꝙ ab oratio
ne congruo tempore ſurgere nō de/
bes: niſi compellēte neceſſitate: cari
tate: vel obediētia: ⁊ dico tibi ſic vt
intelligas: ⁊ agnoſcas quantuz ego
volo ꝙ prompta ſit in ſeruis meis: ⁊
quantum ipſam habeo grataz. Om
nia que facit obediens ad meritum
eius accedunt. Si cōmedit ex obe/
dientia cōmedit: ſi dormit cum obe
dientia dormit: ſi cum obedientia
vadit ſi ſtat cum obedientia conſi/
ſtit: ſi ieiunat cum obedientia ſi vi/
gilat cum obedientia ſi proximo ſer
uit obedientiaz facit: ſi eſt in choro:
vel in refectorio: vel in cella quis eū
illuc adducit ſiue ſtare facit? O be/
dientia cum lumine ſanctiſſime fi/
dei cum quo lumine ſemetipſum ia
ctauit veluti mortuum ad omnem
propriam voluntatem humiliter in
brachijs ordinis: atqꝫ p̄lati ſui. Cuz
hac obedientia requieſcens in tutiſ
ſima naui dum ſe ſponte perduci p
miſit a prelato ſuo nauigauit in ma
ri procelloſo vite preſentis cum fe/
lici proſperitate cum mente ſerena
⁊ tranquillitate cordis ex eo ꝙ cum
obedientia priuauit eum: cum vi/
ua fide quibuſcunqꝫ tenebris: ipſe
procuIdubio fortis: atque ſecurus
eſt: quia ſi priuauit: ⁊ abſtulit a ſe
quancunqꝫ dubietatem: ⁊ inutilem
timorem renunciando: videlicet vo
luntati proprie: vnde procedit ipſa
dubietas atqꝫ timor inordinatus.
Sz hec obedientia ſponſa venerāda

qd cōmedit ſiue bibit: Quottidie cōmedit agnitionem ſui ſiue mei. Aperte nanqꝫ cognoſcit ⁊ intelligit ſe per ſe non eſſe: ⁊ ſuum defectum: ⁊ me qui ſum ille qui ſum ac guſtat ⁊ cōmedit meam veritatem: quam intelligit in verbo meo pro vobis incarnato. Bibit vero ſanguinem in quo ſanguine verbū oſtendit ei meam veritatem: ⁊ amorem ineffabilem quem ad eum habeo. In ipſo ſanguine demonſtrat obedientiam ſuam perfectam a me patre ſuo impoſitam ei pro vobis: ⁊ ideo ſe totaliter inebriat. Poſtquam autem ē ebria ſanguine ſimul: ⁊ obedientia verbi ſe perdit ex toto cum omni cōplacentia ſui poſſidēdo me per gratiam guſtando me per affectuꝫ amoris cum lumine fidei: ⁊ obedientia ſancta. Omnis vita ſua pacē ei dat ⁊ in morte poſtea recipit illud quod in ſua profeſſione fuit ei promiſſum a ſuo prelato: videlicet vitam eternam que viſio pacis eſt: ⁊ eterna trāquillitas: atqꝫ feliciſſima quies bonum inextimabile: quia nullus illud eſtimare poteſt: neque comprehendere quantum eſt: quoniam eſt infinitum. Are nanqꝫ minori nullo modo comprehendi poteſt hoc infinitum ⁊ ineſtimabile bonum: niſi tanquam vas quod immenſum eſt in mari quod non comprehendit in ſe vniuerſum mare: ſed ſolum illam quantitatem quam in ſe continet. Solummodo mare ſemetipſum cōprehendit. Et ſic mare pacificū ſum ille ſolus qui me comprehēdo: ⁊ eſtimo: ⁊ ita de mea comprehenſione: ⁊ eſtimatiōe ſolum in memetipſo gaudens exulto. Quod vtiqꝫ gaudium atqꝫ bonum quod habeo in me participo in vobis: ⁊ vnicuiqꝫ ſecūdum ſuam capacitatem: ⁊ menſurā. Omnes impleo perfecta beatitudine: nec aliquam menſuram: ibi teneo vacuam: ſed omnes agnoſcunt: ⁊ intelligunt de bonitate mea quantum ego tribuo comprehendenduꝫ iuxta merita ſua. Ergo verus obediens cum lumine fidei vere combuſtus in fornace caritatis humilitate perunctus precioſo ſanguine ſicut iam dixi totaliter inebriatus cū ſorore patientia: atque vilitate ſemetipſum vilipendendo cum fortitudine: atque longa perſeuerantia: ⁊ cum alijs virtutibus: hoc eſt fructibus aliarum virtutum habuit: ⁊ in ſe recepit optabilem: atque feliciſſimum finē eius a me creatore ſuo.

Hec eſt vna repetitio in ſumma quaſi totius libri preſentis. Capi. clxvi.

MOdo dilectiſſima ⁊ cariſſima filia ſatiſfeci deſiderio tuo a principio ſermonis mei: vſqꝫ ad vltimum finem quem feci loquens de obedientia: nam ſi bene recordaris petiſti a me cum anxietate deſiderīj ſicut ego te feci petere: vt ignem in te creſcere facerem caritatis: tu in quaꝫ petiuiſti quattuor petitiones quarum vna fuit pro te ipſa cui ſatiſfeci illuminando te lumine veritatis mee oſtēdēdo tibi: ꝙ mediāte fidei lumine cum cognitione tui: ⁊

mei per modum quem ego tibi de/
claraui tu veniebas ad noticiam
veritatis. Secunda petitio tua fuit
ꝙ ego facerem mundo miſericordi/
am. Tertia vero petitio fuit pro cor
pore miſtico eccleſie ſancte mee ro/
gando me ꝙ auferrem tenebras ab
ea ⁊ perſecutiones quas in preſenti
patitur. Et petebas ꝙ ego punirem
iniquitates malorum ſuper te: hinc
ego declaraui tibi ꝙ nulla pena fi/
nita ſiue data tempore finito ex ſe/
metipſa ſola ſatiſfacere poteſt pro cul
pa commiſſa contra me qui ſum in/
finitum bonum: ſed bene ſatiſfacit i
quantum fuerit vnita cum contri/
tione cordis ⁊ anime deſiderio: mo/
dum vero qualiter ſatiſfacio decla/
raui tibi ad hoc etiam reſpondi tibi
ꝙ ego volo facere mundo miſericor
diam oſtendendo tibi ꝙ mihi miſe/
reri propriuꝫ eſt. Unde propter mi/
ſericordiam: ⁊ ineſtimabilem amo/
rem quem gerebam ad hominem
miſi vnigenitum filium ⁊ verbum
meum quod vt apertius tibi demō
ſtrarem aſſimilaui vni ponti qui at
tingit a celo vſqꝫ ad terraꝫ: ⁊ hoc ex
vnione q̄ facta fuit in ipſo: iter hu/
manaꝫ ⁊ diuinam naturam. Item
vt amplius te lumine mee verita/
tis illuſtrarem oſtendi tibi qualiter
ad iſtum pontem aſcendebatur per
tres gradus ideſt cum tribus ani/
me potentijs. Itē de iſto verbo pon
te tibi monſtrando feci figuram ali
am in corpore ſuo figurando tres il
los gradus: vt optime noſti. Pri/
mum ſcilicet in pedibus ſecundum
in laterē vel in coſta perforatis ter/
tiuꝫ in ore in quibus poſui tres ani/
me ſtatus: videlicet ſtatum imper/
fectum perfectum: ⁊ perfectiſſimuꝫ
in quo realiter attingit: ⁊ peruenit
ad excellentiam intimi amoris oſtē
dendo tibi patēter in quolibet quid
eſt illud quod auſert imperfectio/
nem: ⁊ per quam viam itur ad eam.
Et de occultis deceptionibus demo
num dixi: ⁊ de proprio amore ſpiri/
tuali: etiam tibi loquendo de repre/
henſionibus in tribus iſtis ſtatibus
quas mea clemētia facit. Et primā
reprehenſionem poſui quam facit
hominibus in vita priuſquaꝫ a cor
pore diſcedant ſecundam in morte
quantum ad illos qui moriuntur i
peccato mortali de quibus ego po/
ſui tibi ꝙ ibant ſub ponte per viam
diaboli narrando tibi miſerias eo/
rum. Tertiam vero reprehenſioneꝫ
quam faciet in generali iuditio ali/
qua tibi narrando de penis damna
torum: atqꝫ de gloria beatorum cuꝫ
vnuſquiſqꝫ dotem ſui corporis acce/
perit. Item promiſi tibi: ⁊ promit/
to: ꝙ cum multa ſufferentia ſeruo/
rum meorum reformabo ſponſam:
⁊ eccleſiam meaꝫ inuitando vos ad
huiuſmodi tollerantiam conquerē
do tecuꝫ de iniquitatibus miniſtro
rum impiorum: ⁊ oſtendēdo tibi pa
riter in quanta ipſos excellētia po/
ſui: atque reuerentia quam ego re/
quiro ⁊ volo ꝙ ſeculares eis exhibe
ant. Et oſtendendo tibi quomodo per
defectus ipſorum: vel exceſſus reue
rētia circa illos nullo modo minui
debet ⁊ quantum habeo moleſtū: ⁊
eſt mihi contrariuꝫ: q̄n fit oppoſitū

Fuit quoqꝫ locutus de virtute illo-
rum qui ſicut angeli viuunt tangē
do ſimul cum hoc aliqua de venerā
di ſacramenti altaris excellentia.
Item quia loquendo de dictis tribꝰ
ſtat bus anime voluiſti ſcire de ſtati
bus lachrymarū z vnde procedūt
ordinate narraui tibi concordādo
ſtatus anime cum ſtatibus lachry-
marum. Dixi nāqꝫ tibi ꝙ vniuerſe
lachryme de fonte cordis egrediun
tur ſerioſe tibi cauſaʒ huius aſſignā
do atqꝫ de quatuor ſtatibus lachry
marum. Inſuper z de quinto ſtatu
qui generat morteʒ aperte tibi nar
raui. Et quarte petitioni tue reſpon
di qua me rogaſti ꝙ prouiderē in
quodam caſu particulari quod con
tigerat: z ego prouidi ſicut optime
noſti. Super his omnibus declara-
ui z differui tibi de prouidētia mea
tam in genere ꝙ̄ in ſpecie incipien-
do a principio creationis vſqꝫ ad fi
nem mundi: z qualiter omnia feci z
facio cum prouidentia ſumma z di
uina dando ſiue permittēdo vobis
oīa. ſ. conſolationes atqꝫ tribulatio-
nes ſpūales vel tēporales propter
bonum veſtrum vt in me ſanctifica
ti ſitis z veritas mea perficiatur in
vobis. Ueritas nāqꝫ mea fuitꝰ z eſt
iſta quia creaui vos vt haberetis vi
tam eternam quam vtiqꝫ veritateʒ
vobis cū ſanguine verbi vnigeniti
filij mei pateſeci. Item vltimo ſatiſ
feci deſiderio tuo atqꝫ promiſſioni
quam ego feci tibi narrando videli
cet de perfectione obedientie atqꝫ
de imperfectione obedientie z vn-
de procedit z quid eſt illud quod vo
bis aufert obedientiam. Nam eam
expoſui pro quadam claui generali
z ſic eſt z tibi narraui de particula-
ri. Et de perfectis atqꝫ imperfectis
tam in religione ꝙ̄ extra religioneʒ
de quolibet aperte loquendo diſtin
cte z de pace quam exhibet obedi-
entia z de guerra quam irrogat in-
obedientia z quantū inobediēs de-
cipit ſeipſum addendo atqꝫ declarā
do ꝙ per inobedientiam Ade mors
venit in mundum. Nunc ego pater
eternus ſumma z eterna veritas cō
cludo patenter vos ex obediētia in
carnati verbi videlicet vnigeniti fi
lij mei vitam eternam obtinere. z
ꝙ ſicut oēs a primo veteri homine
videlicet Adam contrariſtis interi
tum atqꝫ mortem ſic omnes qui vo
lunt obedientie clauem ferre cōtra
xerunt vitam ab homine nouo vi-
delicet ieſu chriſto dulciſſimo filio
meo de quo vobis feci pontē poſtꝙ̄
via celi facta fuit vt tranſire poſſi
tis illeſi per iſtam dulcem atqꝫ re-
ctam viam: que eſt vna lucida z re-
ctiſſima veritas cum claui ſalubris
obedientie z ita tranſitis illeſi per
tenebras vite preſentis: z vltimo cū
claui verbi mei celum inuenitis vo
bis apertum. Modo te cum ceteris
amicis z ſeruis meis inuito ad fle-
tum quia cum fletu z oratione con-
tinua z humili mundo volo facere
miſericordiam. Curras ergo mor-
tua per hanc viam veritatis z po-
ſtea minime reprehenderis de mo-
tu lento quia plus a te requiram
nūc ꝙ̄ antea poſtquam tibi manife-
ſtaui meipſum in veritate mea. Et

omnino caue ne vnquã egrediaris
a cella notitie ſiue cognitionis tue
ſed in ipſa conſerues ⁊ expẽdas the
ſaurum a me tibi traditum: qui the
ſaurus eſt vna doctrina veritatis
fundata ſuper firma petra viua vi
delicet vnigenito filio meo chriſto
dulci ieſu: que doctria veſtita ẽ ful
gentiſſima luce per quam tenebre
deſtruuntur. Ipſa igitur induaris
in veritate filia mea dulcis ⁊ aman
tiſſima.

Quomodo hec anima deuotiſſi-
ma deo valde regratiatur ⁊ oratio-
nem effundit affectuoſam pro ſan-
cta eccleſia ⁊ vniuerſo mundo ⁊ vir
tutẽ fidei cõmendãs imponit finẽ
huic operi. Capi.clxvij.

Tunc hec anima deuotiſſima
poſtq̃ viderat cum intellect⁹
oculo ⁊ mediante lumine ſanctiſſi-
me fidei cognouerat veritatem ⁊ ex
cellẽtiam virtutis obedientie ac
ipſam recto ſenſu percepiſſet ⁊ ipã
affectu deguſtaſſet cũ ineffabili deſi
derio ſpeculando ſemetipſam in di
uina maieſtate gratias referebat ⁊
ait. Gratias tibi pater eterne quia
non deſperiſti me tuam facturam:
nec auertiſti faciem tuam a me ne-
qꝫ contempſiſti deſideria mea. Tu
naqꝫ lux nõ attendiſti tenebras me
as: tu vita non attendiſti mortem
meam: neqꝫ tu medice vilipendiſti
grauem infirmitatem meam. Tu
puritas eterna non deſperiſti me lu
to plenam atqꝫ miſerijs infinitis. tu
infinite me ĩfinitã. Tu ſapientia
ſumma: me ſtultam: propter hec ⁊
alia mala plurima ⁊ defectus innu
meros qui ſunt in me non contem-
pſiſti me: neqꝫ me ſpreuit bonitas
tua: ſapientia tua: clementia tua: bo
num tuum infinitum ⁊ inextimabi
le. Sed in lumine tuo mihi lumen
exhibuiſti in ſapientia tua cognoui
veritatem in clementia tua inueni
caritatem tui atqꝫ dilectionem pro
ximi. Quis ergo te coegit ad hec?
Non aliqua mea virtus immo ſo-
lum tua paterna caritas. Hic igi-
tur idem amor te compellat ad illu
minandum oculum intellectus mei
lumine fidei vt intelligam ⁊ agno-
ſcam veritatem tuam mihi patefa-
ctam. Da mihi domine vt memoria
mea inueniatur capax ad retinen-
dum beneficia tua. Voluntas arde
at igne dulciſſime tue caritatis qui
ſanctus ignis faciat corpus meum
effundere ſanguinem datum amore
ſanguinis ⁊ me cum claui ſalutaris
obedientie portã celi aperire. Iſtud
idem expoſtulo pro qualibet crea-
tura rationali tam in generali q̃
in particulari ⁊ pro corpore miſti-
co ſancte matris eccleſie. Ego fate-
or ⁊ non nego quia tu dilexiſti me
priuſquam eſſem ⁊ ꝙ amas homi-
nem ita ꝙ aſſimilaris quodammo-
do illi ꝙ ex amore nimio ĩfatuat̃.
O deitas eterna. O eterna trini-
tas que per vnionem diuine natu-
re feciſti tantum valere precium
ſanguinis vnigeniti filij tui. Tu
trinitas eterna es quoddam ma-
re profundum: in quo quanto

plus quero plus inuenio: ⁊ quanto
plus inuenio plus quero te. Tu quo
dāmodo inſatiabiliter aīam ſatias:
quoniā in abiſſo tua ita ſacias aīam
ꝙ ſemper remanet eſuriens atqꝫ fa/
melica te trinitas eterna peroptās
deſiderans ꝗ te videre lumē in lumi
ne tuo. Sicut ceruus deſiderat fon
tē aque viue: ita deſiderat aīa mea
corpus iſtud egredi tenebroſum ⁊
in veritate videre te ſicuti es. O ꝗ̄
diu erit abſcōdita facies tua ab ocu
lis meis. O trinitas eterna ignis
atqꝫ caritatis abiſſus āmodo diſſol
ue nubem huius mei corporis quia
cognitio quā dediſti mihi de te in
tua veritate artat ⁊ valde me cogit
optare depoſitionē grauedinis hu/
ius corporee atqꝫ reddit auidaꝫ ad
exhibendam vitam hanc ad laudē
⁊ gloriam nominis tui: qꝛ guſtaui ⁊
vidi cū lumine intellectus in lumi/
ne tuo abiſſum tuā eterna trinitas
atqꝫ pulchritudinem creature tue:
propter quod intuēdo meipſam in
te vidi me fore tuam imaginem: do
nante videlicet mihi te pater eter/
ne de potentia tua ⁊ de ſapiētia tua
intellectu que ſapientia vnigenito
tuo eſt appropriata. Spūs vero ſan
ctus qui procedit a te patre ⁊ a filio
tuo dedit mihi voluntateꝫ per quā
me facit aptam ad amandum. Nā
tu trinitas eterna factor es ⁊ ego fa
ctura: vnde cognoui te illuminante
in recreatione quā de me feciſti per
ſanguinem vnigeniti filij tui ꝙ ipſi
ſocaptus es de pulchritudine factu
re tue. O abiſſus. o trinitas eterna
o deitas: o mare profundum: ⁊ quid
maius mihi dare poteras ꝗ̄ teipſm.
Tu es ignis qui ſemper ardes ⁊ nō
conſumis. tu es qui conſumis calo/
re tuo quecunqꝫ proprium amoreꝫ
anime. Tu es iterum ignis qui tol/
lis omnem frigiditateꝫ ⁊ illuminas
mentes lumine tuo cum quo lumē
feciſti me cognoſcere veritatē tuaꝫ.
tu es illud lumen ſuper oē lumē qꝺ
das intellectus oculo ſupernatura/
le lumen in tanta perfectione ⁊ ha/
bundantia quod etiam lumē fidei
per ipſuꝫ magis clarificatur in qua
fide video meaꝫ animā habere vi/
tam ⁊ in iſto lumine recipit in ſe te
lumen. Nā in lumine fidei acquiro
ſapientiā in ſapientia verbi filij tui
in lumine efficior fortis ⁊ conſtans
atqꝫ perſeuerans in lumine fidei
acquiro ſpem ꝙ nō permittes me in
via deficere. Itē iſtud lumen docet
me viam per quam ambulem ⁊ ſine
iſto lumine in tenebris ambulareꝫ.
Et ideo petiui pater eterne ꝙ tu il/
luminares me lumine ſanctiſſime fi
dei. Uere lumē iſtud eſt vnum ma/
re quod nutrit animam quouſqꝫ to
ta ſit in te. O mare pacificum trini
tas eterna huius maris aqua non ē
turbida ⁊ ideo non exhibet aliqueꝫ
timorem: imo dat notitiam verita/
tis: hec ē aqua clariſſima ⁊ res ocul
tas aperte manifeſtat. vnde vbi ha/
bundat lucidiſſimum lumen fidei
tue anima quaſi clarificatur de eo
quod credit. Hec eſt ſpeculum ſecū
duꝫ ꝙ tu trinitas eterna me cogno
ſcere facis: qꝺ dū amoris manu tene
tur corā oculis anime mee repreſen
tat me in te que ſum creatura tua.

In huius lumine speculi represen-
tatur mihi atq; cognosco te summũ
bonum: bonum super omne bonuz:
bonum felix: bonum incõprehensi-
bile: bonum inestimabile: pulchritu
dinem super omnem pulchritudi-
nem: sapientiam super omnem sapi
entiam: quia tu es ipsa sapientia: tu
cibus angelorum cum igne carita-
tis te dedisti hominibus. Tu vesti-
mentum cohoperiens nuditaté me
am pascis nos famelicos tua dulce
dine quia dulcis es absq; amaritu
din quacũq;. O trinitas eterna in
tuo lumine quod mihi dedisti ⁊ re-
cipi mediante lumine fidei san-
ctissime cognoui te declarante per
multas ⁊ admirabiles declaratio-
nes viaz magne perfectionis vt cũ
lumine ⁊ non cum tenebris ãmodo
tibi seruiaz atq; sim speculum vite
sancte: ⁊ ita resurgam a miserabili
vita mea qua semp in tenebris huc
usq; tibi seruiui. Non enĩm agnoui
veritatem tuam ⁊ ideo non amaui
eã: sed quare te non agnoui: quia
te nõ vidi. Quare vero te non vidi
cum lumine sanctissime atq; glorio
se fidei: quia nebule proprij amoris
obfuscauit oculum intellect⁹ mei.
Sed tu veritas eterna dissoluisti cũ
lumiñe tuo tenebras meas. Et quis
poterit altitudiné tuam attingere
⁊ tibi referre gratias de tam immé
so dono ⁊ de tam amplis beneficijs
que mihi concessisti: atq; de doctri-
na veritatis quam mihi nunc exhi
buisti? Que quippe doctrina é vna
gratia particularis vltra gratiam
generalem quam das alijs creatu-
ris. Voluisti nãq; condescendere ne
cessitati mee ac aliarum creatura-
rum que in futurum tanq̃ in specu-
lo in ea respiciendo speculari desi-
derabunt. Tu ergo domine pro me
tibimetip̃si respondeas. Tu qui de-
disti satisfacias atq; respondeas pro
datis infundendo videlicet in me
lumen vnum gratie vt cum ipso lu
mine tibi gratias referaz vesti me
⁊ fac vt induam te veritatem eter-
nam vt ego curram hanc vitã vtiq;
mortalem cum vera obedientia ⁊
cum lumine scissime fidei de quo lu
mine videtur q animam meam
de nouo nunc inebries.

Deo gratias Amen.

Hic incipiunt quedã orationes
de multis per beatã Caterinam de
ſenis ſororem de pñia beati Domini
ci fundatoris ordinis fratrũ predi/
catorum ſolẽniter canonizatam per
ſummũ põtificẽ Pium ſecũdũ:dũ
ipſa eſſet in abſtractione a ſenſibus
facte.Et a quibuſdam de verbo ad
verbuꝫ prout in ſuo vulgari ab ipſa
virgine ſacra proferebantur in lati
num collecte.Quarũ orationũ ipſa
plures fecit cum eſſet in auinione.
de quibus hic in principio due ha/
bent̃. Plures fecit ĩ Janua de qui
bus ꝯñr hẽtur hic vna.Quãplures
ẽt fecit in Roma ab anno domini.
Mccclxxvij.vſqꝫ ad annũ domini.
M.ccc.lxxx.in quo anno ibidẽ mi/
grauit ad celũ die penultima men
ſis aprilis.De quib⁹ orationib⁹ Ro
me factis conſequẽter hic habẽtur
alique vꝫ numero.xviij. De oratio
nib⁹ aũt ſuis quaſi inumeris quas
fecit in Senis:in Florentia:in Pi
ſis:⁊ in multis alijs italie locis mõ
cõſimili nulla hic habetur.

Oratio ipſius beatiſſime virgĩs
facta Auinioni pro ſtatu eccleſie tẽ
pore rebellionis terrarum dicte ec/
cleſie.

a Deitas deitas: ineffabilis deitas. O ſũ/ma bonitas: q̃ ſolo amore feciſti nos ad imaginẽ ⁊ ſimilitudi nẽ tuã:nõ dicẽdo fiat
qñ creaſti hoiẽ ſicut cũ feciſti cete/
ras creaturas:ſꝫ dicẽdo faciam⁹ ho
minẽ ad imaginẽ ⁊ ſimilitudinẽ no
ſtrã amor ineffabilis:vt in hoc tota
trinitas ꝯſentiret:⁊ dediſti ei formã
ipſius trinitatis in potẽtijs anime.
Memoriã in formã tui pater eterne
qui ſicut oĩa cõſeruas ĩ te:ita ipa re
tinet ⁊ cõſeruat quicquid ĩtellectus
videt ⁊ ĩtelligit de te:⁊ dũ id cogno
ſcit participat ſapiẽtiam vnigeniti
tui.Dediſti ẽt homini volũtatẽ ſpi/
ritusſancti:q̃ quaſi man⁹ plena tuo
amore leuans ſe capit quicquid in/
tellectus noſcit de tua ineffabili bo
nitate:⁊ ĩplet memoriã ⁊ affectũ de
te de quo gratias ago tibi ꝓpter in
finitũ amorẽ hui⁹ mũdi quẽ oſtẽdi/
ſti:donãdo nobis ĩtellectum pro co
gnoſcẽdo te:memoriã pro cõſeruan
do te in ſe:⁊ volũtatẽ ⁊ amorem pro
diligẽdo te ſup oĩa ſicut rõnabile ẽ
⁊ tãte ꝑtãtis:vt amorẽ hũc neqꝫ de
mon:nec alia creatura in ſe rõnẽ ha
bens poſſit nobis auferre inuitis.
Pudeat itaqꝫ hominẽ vidẽdo tan
tũ ſe a te diligi nõ amare factorẽ ſu/
um cui⁹ viuere ſemper in te eſt. O
eterna bonitas in te video q̄ poſtq̄
ꝑ noſtrã fragilitatẽ cecidim⁹ in pu
tredinẽ peccatorum in obediẽte ti/
bi primo patre conſtrinxit te amor
apire oculũ pietatis tue mittẽdo no
bis miſeris filiũ tuũ verbũ incarna
tum velatũ noſtra miſera carne:no
ſtra mortalitate veſtitũ:deũ verum
⁊ dñm ieſuꝫ xp̃m reconciliatorem:
informatorem:⁊ redẽptorẽ noſtruꝫ.
Et q̄ tu dulce verbũ ieſus amor pa
tris mediator factus es guerre no/
ſtre cum creatore noſtro faciẽs ma

gnā pacem puniens inobedientiaꝫ:
⁊ iniquitates noſtras ſuper ſanctiſſi
mū corpus tuū factus obediēs vſqꝫ
ad opprobrioſam mortē crucis.

Satiſfaciens ſimul iniurie patris
tui ⁊ culpe noſtre vindicādo eā ſuꝑ
temetipſo. Peccaui dn̄e miſerere
mei quocūqꝫ cōſiderādo me ꝓto re/
perio amorē icōprehēſibilē ex te bo
ne ieſu deꝰ meꝰ ad creaturam forme
tue: vn̄ excuſabilis nō ē ſi te nō dili/
gat. Nā tu deꝰ ⁊ hō abſqꝫ hoc vt te
diligere cū nō eſſem amaſti ⁊ feciſti
me capacem notitie ⁊ infinite potē/
tie ⁊ bonitatis tue. Et quicquid vo/
lo diligere qđ hēat in ſe eē repio in
te. peccatū aūt qđ nō hēt ſed priuat
eē nō cadit in te. Et iō dignū ē odio
nō amore: ſi velimꝰ deū diligere vt
tenemur. Viderēmꝰ in te tuā ineſti/
mabilē deitatē: ꝙ ſi hominē: tu ho/
mo es indicibilis puritatis: ⁊ ſi veli
mus ad deū dirigere zelū. Tu ſolui
ſti ꝓpriū ſanguinem redēptiōis no
ſtre ieſtimabile pretiū eripiēdo nos
de ſuitute peccati. Tu es itaqꝫ dn̄s
fuiſti pater: frater: magiſter: amicus
⁊ ſocius noſter: cōuerſando nobiſcū
ex benignitate ⁊ inſuperabili carita
te tua. O eterna deitas quid tibi ex
his gratū ego miſera creatura retri
buā: cū ſumme ſapientie ⁊ infinite
potētie ⁊ bonitatis exiſtas. Tu pul
chritudo puriſſima: ego putridiſſi/
ma creatura. Ego mors: tu vita ꝑhē
nis. Tu lux: ego tenebre. Tu ſapien
tia ego ſtultitia. Tu īfinitus ego ca
ducaqꝫ omni die fini proximo. Tu
medicus ego infirma ⁊ fragilis pec
catrix que perdēdo me ⁊ tēpus mei

decurſus inutiliter extra te nunqꝰ ā
dilexiſſe te videor qui traxiſti nos
ad te ⁊ ſemꝑ ad te per gratiā retra/
his ſi ꝑmittimus ⁊ noſtra voluntas
tue maieſtati ſanctiſſime non rebel/
let. Heu me peccaui dn̄e miſerere
mei: ne reſpitias eterna bonitas ad
nr̄as miſerias q̄s ex nobiſipſis ꝯtra
ximꝰ recedēdo ab infinita bonitate
tua ⁊ aīas noſtras a ſuo obiecto pro
prio remouēdo: ſed oro ꝑ tuā miſeri
cordiā q̄ ſine fine ē: apꝑi oculū tue ſū
me clemētie ⁊ pietatis ⁊ reſpice ad
vnicā ſponſam tuā aperiēs oculum
vicarij tui in terris vt non amet te
propter ſe: nec ſe ꝑꝑ ſe: ſed potiꝰ te ⁊
ſe ꝑꝑ te diligat: qꝛ dū amat te vel ſe
ꝑꝑ ſe ꝑimus qꝛ ipſe vita ⁊ mors nr̄a
mors. ſ. inquātū ſollicitus nō ē recu/
perare nos oues ꝑditas. Sꝫ ſi amet
te ⁊ ſe ꝑꝑ te viuimꝰ dū a bono paſto
re exēplū vite recipimꝰ. o ſumma ⁊
ineffabilis deitas peccaui ⁊ nō ſum
digna orare ad te: ſed tu potes face
re me dignam. Punias itaqꝫ do/
mine deus meus peccata mea ⁊ ne
reſpicias miſeriam meam vnuꝫ cor
pus a te habeo quod tibi reddo ⁊
offero. Ecce carnem: ecce ſanguineꝫ
diſſumatur: deſtruatur. Scindan/
tur etiam ⁊ triturentur oſſa cuꝫ me
dullis meis: pro vicario ipſo ſponſo
vnico ſponſe tue: ⁊ alijs pro quibus
oro ſi fuerit in voluntate tua: pro
quo vicario humiliter deꝑcor exau
diri: vt tuam voluntatem aſpiciat:
amet ⁊ faciat ne pereamꝰ. Da ei cor
nonum deus vt ſemper creſcat i gra
tia tua: ⁊ ſit fortis in erigendo vexil
lū ſcīſſime crucis, faciēdo nos gratie

participes ⁊ fideles ſicut participa
mus ⁊ nos fructꝰ ſalutifere paſſiõis
⁊ ſparſi ſanguis tui vnigeniti agni
ſine macula. Peccaui dñe eterna
deitas miſerere mei Amen.

O rõ eiuſdẽ pro miſtris eccleſie.
ij

CO nfiteor eterna deitas te ma
re trãquillũ eẽ in quo velut pi
ſces nutriũtur aĩe ex teipo: qꝛ vȝ re/
quieſcũt in te ꝑ affectũ ⁊ vnionem
amoris ꝯfirmãdo velle altiſſime ⁊
eterne volũtatis tue q̃ a nobis vult
tm̃ ſanctificationẽ nr̃aȝ. ⁊ iõ anima
hoc reſpiciẽs ⁊ ſuã ſe expoliãs tuam
tm̃ induit volũtatẽ. Et hoc videtur
eẽ optimũ ſignũ in te manẽtium ſi
exuti volũtate ꝓpria ⁊ creaturarũ
peccãtiũ velle tuũ: tuo nõ ipſoꝝ mõ
ſequanẽ ⁊ ex ꝓſperis mũdi nõ gau/
deãt: ſȝ potiꝰ in aduerſis que' iter te
⁊ ipſos media ſunt: vt ſicut ignis au
rũ ita ipa ꝓbẽt an iudicẽt ipſi ſm
volũtatẽ tuã more amãtiũ tãtũmõ.
Et iõ aduerſa huiuſmõi amãda ſũt
ſicut cetera a te creata que oĩa bo/
na ſunt ⁊ diligi digna excepto pec/
cato qꝺ a te nõ ẽ: ſed ego miſera dili
gẽdo peccatũ ſemꝑ ꝑdidi tẽpus di/
uini obſequij. Peccaui dñe miſere
re mei. Punias dñe peccata mea ⁊
iniquitateſ meas auerte. Purifica
me eterna ⁊ ieffabilis deitas ⁊ exau
di ſuã tuã orãtẽ ad te vt dirigas in
te corda ⁊ volũtates miniſtroꝝ ſcẽ
matris eccleſie ſpõſe tue vt ſequanẽ
agnũ ſaginatũ: pauperẽ mãſuetum
⁊ humilẽ ꝑ viã ſanctiſſime crucis:
tuo celeſti non ipſoꝝ more caduco.

Sint itaqꝫ creature angelice ⁊ terre
ſtres angeli in hac vita qꝛ conficere
⁊ miniſtrare hñt corpus ⁊ ſanguinẽ
vnigeniti filij tui agni imaculati
ne ſint ſicut aĩalia rõne carentia ad
hec indigna: ſed vnias diuina pieta
te autor pacis ⁊ balnea eos in tran
quillo mari bonitatis tue: ita qꝫ non
expectent vltra perdẽdo tẽpus vti/
le qꝺ iã hñt pro inutili qꝺ nõ habẽt.
Peccaui dñe miſerere mei. Audi
dñe vocẽ meã ⁊ exaudi miſerã ſuaȝ
tuã clamãtẽ ad te patrẽ pijſſimuȝ ⁊
pro oĩbus filijs quos tradidiſti mi/
hi vt eos ſingulariter diligã ꝓpter
tuã caritatẽ imenſam: ſumme eter/
ne ⁊ ieffabilis verus deus. Amen.

O ratio eiuſdẽ facta Janue ad re
monẽdũ papã gregoriũ de ꝓpoſito
retrocedẽdi terminato in cõciſtorio
ꝑꝑ cõtrarietates acceſſus ad vrbeȝ
in qua rñdetur obiectibꝰ cõtrarijs:
⁊ oñſo quõ officiales curie poſſint
officia gerere ſine offenſa di ⁊ ꝓximi.
iij

O Pater oĩpotẽs eterne deꝰ: o
ineſtimabilis ⁊ dulciſſima ca
ritas in te video ⁊ cordi teneo qꝺ tu
es via veritas ⁊ vita ꝑꝑ quam oporꝫ
tet accedere oẽȝ hoĩeȝ vẽturũ ad te
quã tua ineffabilis dilectio dirigit
⁊ format de ſpã notitia ſapiẽtie vni/
geniti filij tui dñi nr̃i ieſu xp̃i. Tu
es ille eternꝰ ⁊ incõprehẽſibilis deꝰ
qui mortua humana generatiõe ꝑꝑ
ſue fragilitatis miſeriã ſolo amore ⁊
clementiſſima pietate motus miſi/
ſti nobis ipſum verũ deũ ⁊ dñm no
ſtrũ ieſum xp̃m filium tuum noſtra

moꝛtali carne ve[illegible]itū ꝛ voluiſti ꝙ nō veniret cū delectatione ꝛ pōpis huius caduci ſeculi:ſed cū anguſtia penuria ꝛ toꝛmentis:ꝛ ipſam tuam ſciens ꝛ faciens voluntatem pro noſtra redemptione ſpꝛetis mūdi periculis ꝛ inimici obſtaculis vt moꝛtē moꝛte vinceret fact⁹ obediens vſ ad moꝛtem acerbiſſimā crucis. Nūc quoq o amoꝛ incōpꝛehenſibilis tu idē es qui mittēdo vicariū tuū ad recuperandū filios moꝛtuos per receſſum ab inobedientia ſancte matris eccleſie vnice ſponſe tue mittis eum cū anguſtia ꝛ periculis quēadmodū miſiſti dilectū filiū tuū redēptoꝛē noſtrū ad liberandū ipſos filios moꝛtuos a pena inobedientie ꝛ moꝛte peccati ꝛ fragiles hoīes creature tue iudicāt prauo ꝛ pſumptuoſo iudicio ex affectu carnis in ꝯtrariam partē vt volūtatē tuā ꝛ fructū ſalutis eoꝛuꝫ ab inimico recepti impediāt:ꝛ ipſuꝫ tuū in terris vicariū a tā ſalutifera tua legatiōe diuertāt O amoꝛ eterne iſti nō timēt moꝛtē aīe ſꝫ coꝛpis ꝛ iudicāt ſm ſenſum ꝛ amoꝛē ppꝛiū nō ſm verū iudicium tuū ꝛ pfunditatē ſapiētie maieſtatis tue. Tu poſitus es pro regula noſtra ꝛ poꝛta per quā opoꝛtet nos trāſire:ꝛ iō in laboꝛib⁹ ꝛ anguſtijs gaudere debemus ſicut tu dixiſti qꝛ ad hoc nati ſumus ꝛ mūdus ꝛ caro noſtra miſerrima nō niſi amaritudīs fructus producunt ex tua admirabili prouidētia vt de eis nō gaudeamus nec in eis ſperemus:ſed de fructu ſalutis ꝛ tuis donis celeſtibus gloꝛiemur. bene itaq debet gaudere vicarius tuus dū ſequitur vel tuum ꝛ iuſtitiam ieſu chꝛiſti qui diſſeminauit apcruit ꝛ diſſoluit ſanctiſſimū coꝛpus ſuum pp nos ꝛ dedit ſuum ſanguinem vt lauaret peccata noſtra:ꝛ vt ſalutē nobis ſua ineffabili pietate captaret:ꝛ ipſi vicario tuo dedit claues ligandi ꝛ ſoluendi animas noſtras vt voluntatē tuā ꝛ ei⁹ veſtigia ſequeretur. Pro quo ſanctiſſimā tuam clementiam ſuppliciter oro vt purifices eum:ita vt coꝛ ſuum ardeat ſancto deſiderio recuperādi membꝛa deperdita ita vt ea recuperet per auxilium excelſe potētie tue. ꝛ ſi tarditas ſui tibi amoꝛ eterne diſplicet punias propter eaꝫ coꝛpus meuꝫ quod tibi offero ꝛ reddo vt illud flagellis afficias ꝛ deſtruas prout fuerit in volūtate tua Peccaui domine miſerere mei. Tu deus eterne: tu es philocaptus de factura tua cum ineffabili gratia ꝛ clementia tua:ꝛ ideo tuum vicariū mittis vt eam pereuntem recuperet de quo ego indigna ꝛ miſera peccatrix gratias ago tibi o infinita bonitas ꝛ ineſtimabilis caritas verus deus pudeat hominem filium Ade quē ſolo amoꝛe a moꝛte tui vnigeniti redimiſti non ſequi voluntatem tuam qui non vis niſi ſanctificationem noſtram da deus eterne qui ex caritate diuina homo factus es ꝛ ex amoꝛe vnitus es nobis ꝛ mittis iaꝫ nobis vicarium tuum ad miniſtrādum nobis ſpirituales gratias ſanctificationis noſtre ꝛ perditoꝛum filioꝛum recuperationis vt ipſe tantāmodo voluntatē tuam ſequatur:

nõ acqeſcat ꝯſilijs carnis iudicãtis ſm ſenſum ⁊ amorẽ ꝓpriũ nulliſqȝ aduerſitatibus terreat. Et qꝛ oĩa de ficiunt: niſi in te ſũme deus: nõ reſpi cias peccata mea q̃ clamo ad te: ſed exaudi ſeruã tuã ꝓpter clementiã ʒ tue ineſtimabilis caritatis. Tu re-cedendo a nobis: nõ dimiſiſti nos or phanos: ſed dimiſiſti nobis vicariũ tuũ qui dat nobis baptiſmũ ſpirit⁹ ſancti: ⁊ nõ tñ ſemel ſicut baptiſmo aque loti ſemel ſumus: ſed ſemꝑ la-uat nos ꝑ ſanctã penitentiã: ⁊ pecca ta noſtra aſtringit. Tu cũ imprope rijs veniſti ad nos: ⁊ nos recedendo a te iudicamus ſm carnẽ: ⁊ amorẽʒ ꝓprium. Tu es pallidus qꝛ creatu re tue ſemꝑ vacuant gratias tuas. Spoliando vnicam ſponſam tuam. Fac igit̃ eterna pietas vt vicarius tuus ſit cõmeſtor animaꝝ ⁊ tui ho-noris ſancto deſiderio ardens: ⁊ ad herens tibi ſoli: qꝛ tu es alta: ⁊ eter-na bonitas: abſterge ꝑ eũ infirmita tes noſtras reintegra ſponſam tuaʒ ſuo ſalutari ꝯſilio ⁊ opibus virtuo-ſis. Reforma ẽt eterne deus vitam iſtoꝝ ſeruoꝝ tuoꝝ: aſtantium vt ſe-quant̃ te ſolũ deũ in corde ſimplici: ⁊ voluntate ꝑfecta: ⁊ non reſpicias mei miſeriã que oro ꝓ ipſis: ſed plã ta eos in viridario voluntatis tue. Benedico te pater eterne: vt benedi cas hos famulos tuos: vt fiãt deſpe ctores ſui ipſius ꝑꝑ te: ⁊ ſequant̃ ſo-lam puritatẽ voluntatis tue que ſo-la eterna ⁊ ꝑpetua eſt ꝓ quibus oĩ-bus gratias ago tibi.

Oratio eiuſdem: in abſtractionẽ post cõmunionẽʒ facta die veneris. xviij. febr. M.cccl xxix. iiij.

O Alta ⁊ etna trinitas: ⁊ amor ineſtimabilis. Et ſi tu vocas me filiã ego dico te eſſe ſũmũ: ⁊ eter num patrem. Et ſicut tu tribuis mi hi temetipſum cõmunicando mihi corpus ⁊ ſanguinem vnigeniti dile cti filij tui in quo das mihi totuʒ te deum ⁊ hominem ſic o amor ineſti-mabilis: peto quod cõmunices me corpore miſtico ſancte matris eccle ſie: ⁊ vniuerſali corpore chriſtiãe re-ligionis. In igne enim tue caritatis noui quod in hoc cibo vis animam delectari. Tu ĩeſtimabilis amor vi-diſti: ⁊ cognouiſti me in te: ⁊ qꝛ ĩ tuo lumĩe me vidiſti. Ideo philocapt⁹ pulchritudine creature tue ex amo re ipſam de te traxiſti: ⁊ creaſti illaʒ ad imaginem ⁊ ſimilitudinem tu-am. Ego anteʒ creatura non cogno ſcebam propter hoc te in me: niſi in quantum videbã imaginem ipſam ⁊ ſimilitudinem tuã in me. Sed vt i nam: ⁊ ego viderem ⁊ cognoſcerem te in me. Et ſic vt de te omnes perſe ctã cognitionẽ haberemus: vel hẽre poſſemus vniſti te nobis deſcenden do a ſũma altitudĩe deitatis tue: vſ qȝ ad vltimũ lutuʒ humãitatis nr̃e qꝛ eniʒ ĩbecillitas ĩtellectus mei nõ poterat comprehendere: imo nec in tueri altitudinem tuã. Ideo vt par uitate mea capere poſſem ipſam tu am altitudinem paruuluʒ te feciſti includendo magnitudineʒ deitatis tue ĩ paruitate noſtre humanitatis ⁊ ſic manifeſtaſti te nobis in verbo

vnigeniti tui:ſicut ergo cognoui te
i me:o abiſſus caritatis. Jn hoc igi/
tur verbo:o alta ꝛ eterna trinitas i
eſtimabilis amor manifeſtaſti te: ꝛ
veritatem tuam nobis maxime in
effuſione ſanguinis ſui:qꝛ tunc vidi
mus potentiā tuam:qꝛ potuiſti nos
in ipſo ſanguine lauare a culpa nr̄a:
ꝛ cognouimus ēt ſapientiā tuam:qꝛ
eſca humāitatis noſtre qua operui/
ſti hamuꝫ tue diuinitatis cepiſti de
moniū:auferendo ab eo dn̄ium qd̄
habebat ſupra nos. Jſte ſanguis on̄
dit nobis ēt caritatē:qꝛ ex ſolo igne
amoris nos taliter redimiſti cū nō
idigeas nobis:ꝛ ſic pateſacta eſt no
bis veritas tua:ꝙ vꝫ creaſti nos: vt
nobis vitam eternā largireris. Jſtā
quoqꝫ veritatē nouit creatura tua.
Per ipſam verbū vnigenitū tuū:
an̄ enim nō poterat vider̄ veritatē
iſtam quia caligauerat oculus eius
obfuſcatus velamine culpe. Erube
ſce:erubeſce creatura adeo tuo taꝫ:
ꝛ taliter exaltata ac honorata non
noſſe deū ineſtimabili amore carita
tis ſue deſcendiſſe ab altitudine dei
tatis:vſqꝫ ad infimum lutuꝫ huma
nitatis tue:vt cognoſceres cum i te.
Peccaui dn̄e miſerer̄ mei. o q̄ʒ āmi
rabile eſt quod cū cognoſceres crea
turā tuā. Jn te:an̄ quā eſſet: ꝛ preui
deres ipſam operaturā iniquitatē:ꝛ
veritatē tuā minime. Secuturā ni/
hilominus creaſti ipſam. O amor i
eſtimabilis. Et cui dicis tu:o anima
mea dico tibi:o pater eterne: Sup/
plico clemētiſſime pater quatenus
cōiices nos:ꝛ oēs filios tuos igne ca
ritat.s tue. Et diſpone omnes ad re
cipiendum orationes ꝛ doctrinam
que ex tuo lumine ꝛ caritate fundū
tur:aut fundi debent. Veritas tua
virit querite: ꝛ inuenietis. Petite
ꝛ accipietis:pulſate ꝛ aperietur vo
bis. Ego miſerrima pulſo ad hoſtiū
veritatis tue. Clamo in ꝯſpectu ma
ieſtatis tue:ꝛ peto ad aures tue cle/
mentie miſericordiam pro mundo:
ꝛ ſingulariter ꝓ ſancta eccleſia:qꝛ p̱
doctrinā verbi cognoui:ꝙ cōtinue
paſcar de hoc cibo. Et poſtquam ſic
placet tibi nō ſinas me fame perir̄.
O anima mea quid facis: an igno/
ras te ꝯtinuo videri a domino deo?
Scias te nunquam poſſe ab oculo
eius abſcondi tui nihil occultum ē
bene potes aliq̄n abſcondi ab oculo
creature:nunq̄ aūt a ſuo. Pone
ergo finē ꝛ terminū iniquitatibus
tuis:ꝛ excita temetipſam. Pecca/
ui dn̄e miſerere mei:tempus eſt iā ꝙ
a ſomno ſurger̄. Tu trinitas eterna
vis quod excitentur creatur̄ tue. Et
ſi non ſurgimus in proſperitate mit
tis aduerſitatem:ꝛ vt pfectus medi
cus cum igne tribulationum incen
dis vulnera quando non iuuat:nec
prodeſt vnctio conſolationis ꝛ pro
ſpitatis. O pater eterne. O caritas
increata. Ego ſum plena admiratio
ne:qꝛ cognoui in lumine tuo ꝙ tu
vidiſti ꝛ cognouiſti me: ꝛ quaſcūqꝫ
rationabiles creaturas generaliter
ac particulariter priuſq̄ nobis eſſe
dediſſes:ꝛ ſimiliter vidiſti primum
hominem Adam. Noſti etiam cul/
pam ſecuturā in obediētie ſue in ꝯ
pticularē:ꝛ i aliis generalē q erāt ſe
cuturi pꝯ eū. Et cognouiſti:ꝙ culpa

impediebat veritatem tuā: imo im
pediebat creaturas rōnales: vt nō
adimpleretur in eis. ſ. non ꝑueniē
do ad finē ad quem eas creaueras.
Vidiſti ēt ī te penā ſecuturā verbo
filio tuo: vt reſtitueret humanū ge
nus gratie: ⁊ veritas tua compleret
in nobis. Jn quo lumīe noui ꝙ oīa
preuidiſti. Quō ergo pater eterne
creaſti: hāc creaturā. Ego de hoc ſtu
pefacta ſum valde vere video: q2 in
dicas mihi qđ ex nulla alia cā: hoc
feciſti niſi: ꝙ cū lumine tuo vidiſti
te cogi ab igne caritatis tue ad cre
andū nos nō obſtantibus iniquita/
tibus quas cōmiſſuri eramus ꝯtra
te eternū patrē. Jgnis ergo carita/
tis te coegit. O amor eterne licet in
lumīe tuo videres oēs iniquitates
quas factura erat creatura tua con
tra te bonitatē infinitā tū finxiſti te
nō videre: ſ3 ſolūmodo fixiſti: ⁊ fir/
maſti. zelū tuū in pulchritudinem
creature de qua veluđ infatuatus ⁊
ebrius philocapt⁹ es: ⁊ ex amore ip/
ſa3 ex te traxiſti dādo ei eſſe ad ima
ginē ⁊ ſimilitudinē tuā. O veritas
eterna tu declaraſti mihi īdigne ſer
ue tue veritatē tuā: ꝙ v3 amor coe/
git te ad creādū ipſam: quāuis vide
res: ꝙ offenſura erat te noluit cari/
tas tua qđ figeres oculū ī hac viſio
ne: īmo auertiſti oculos tuos ab ip/
ſa offenſa: ⁊ fixiſti ſolū mō in pulcri/
tudine creature ſi eni ꝑncipalem vi
ſionē poſuiſſes in futura3 offenſam
oblitus fuiſſes amoris quem hēbas
ad creādū hoiem. Non enim hoc fu
it abſconſum tibi: ſed firmaſti te in
amore: quia nil aliud es qua3 ignis
amoris. Et ego ex defectibus meis
nūquā te cognoui. Sed concede ex
grā amor dulciſſime ꝙ fluat ſāguis
de corpore meo ꝓ honore nōminis
tui: nec vlterius manicā induta me.
Recipe ēt eterne pater hūc qui me
cōmunicauit. Exue eū ſc: ⁊ ab ipſo/
met ſolue eū ⁊ veſti eū eterna volū/
tate tua ac ipm in te liga cū inſolu/
bili nexu: vt ſit odorifera planta in
viridario ſancte eccleſie largire que
ſo clemētiſſime pater dulcē benedi
ctionē tuā: ⁊ ī ſanguine filij tui ab/
lue facies aīaꝝ nr̄arum. O amor: o
amor ego peto ꝙ des mihi mortē.

Oratio eiuſdem facta in die ſan/
cti Thome apoſtoli. v.

DEitas deitas eterna deitas
verus amor qui ꝑ vnionem
humanitatis verbi tui dn̄i noſtri ie
ſu chriſti cū oīpotēti deitate tua de
diſti nobis deꝑditis lumen ſanctiſſi
me fidei q̄ eſt pupilla oculi intelli/
gentie noſtre qua videmus: ⁊ noſci/
mus veꝝ obiectu3 aīe tuā videlicet
ineſtimabilē deitatē: ⁊ feciſti ipm fi
lium tuū dn̄m noſtrū ſacrificiū tibi
īmaculatum ꝓ nobis ponens eū la
pidem angularē: ⁊ colūnā firmiſſi/
mā ſtabilitatis ſancte matris eccle/
ſie vnice ſponſe tue quiq3 ab olim di
ſpoſuiſti renouare ipſam eccleſiā nō
uis ⁊ fructuoſiorib⁹ plantis ex tūc
nullus potuit infringere tuam ſan/
ctiſſimam voluntatem que eterna
⁊ incōmutabilis ē Ne reſpicias pec
cata noſtra quibus indignā me re/
cognoſco orare ad te: ipſaq3 peccata

noſtra tua clemētiſſima pietate ab/
ſterge hodie ꝑ virtutē huius ſancti
apoſtoli Thome ⁊ purifica aīaꝫ me
aꝫ amor meus: ſūme deus: ⁊ exaudi
ſeruā tuā clamantē ad te: ⁊ qꝛ ignis
ꝯtinuo vrens es nūquā tñ tibi gra/
ta ꝯſumēs licet ꝯſumas ſemꝑ quic/
quid hꝫ aīa extra te. Ure igne ſpiri/
tus tui ⁊ ꝯſume ac eradica fundit⁹
oēm amorē: ⁊ affectū carnis de cor/
dibus nouellaꝶ plantaꝶ quas inſe
rere dignat⁹ es corpori miſtico eiuſ
dem ſancte matris eccleſie. Trāſfer
eas de mūdanis affectibus in viri/
dariū affectus tui: ⁊ da eis cor nouū
cū vera notitia voluntatis tue: vt
iſti deſpectores mūdi: ⁊ ſui ipſius ac
ꝓprij amoris effecti. Imbutiqꝫ ꝓ
feruore amoris tui ac facti fidei ze/
latores: ⁊ virtutū ꝑꝑ te relictis fal/
lacibus cupiditatibus: ⁊ pōpis hu/
ius caduci ſeculi ſequant̄ te ſolūmō
ꝑꝑ te: cū puritate mūdiſſima ⁊ fer/
uida caritate. Itaqꝫ director nr̄e
ſalutis. Sponſus hic nouus eiuſdeꝫ
eccleſie: tuo ſemper dirrigat̄ ꝯſilio.
Mundos ⁊ puros: tm̄ ꝓmoueat re
ceptet: ⁊ audiat ⁊ alie plante tue no
uiſſime ſicut angeli tibi aſſiſtūt i ce
lis ita aſſiſtāt dn̄o nr̄o vicario tuo i
terris in reformationē eiuſdē San/
cte matris eccleſie ſm̄ cor tuū in cor
de ſimplici: ⁊ actione pfecta ac repu
tent ſe ꝓut ſunt iſertos nouiter cor
pori dn̄i noſtri ieſu chriſti a quo ſup
fluos: ⁊ infructuoſos quoſdā ramos
tua admirabili ꝓuidentia: ⁊ abſqꝫ
miſterio hoīs abſcidiſti. Et cuꝫ ipſo
ieſu iam naſcēte ⁊ ꝓficiente virtuti
bus: ⁊ etate nati: ⁊ ipſi eidē eccleſie
ſimiliter proficiant exemplis: ⁊ mo
ribus virtuoſis: vt ſicut noua inſer/
ta flores magis odoriferos ⁊ fruct⁹
ameniores naturali a te tradita di/
ſpoſitione producunt: ita etiam reſe
catis motibus omnīs carnalis affe/
ct⁹ tuo celeſti dono quo ſanctos apo
ſtolos rore ſancti ſpiritus perfudiſti
inſerantur eis nouelle virtutes red
dentes tibi ſuauitatem odoris: ⁊ ip
ſi ſancte eccleſie reddant amenitatē
virtuoſorum actuum: ⁊ operis fru/
ctuoſi: vt ſit reformata i eis tua ſpō
ſa. O amor eterne purifica hunc vi
carium in ſe: vt innocens exemplū
puritatis ⁊ innocentie alijs tribuat
in tue conſpectu gratie deſeruiat po
pulum ſibi ſubiectum inſtituat hac
etiam infideles attrahat celeſtibus
diſciplinis: ⁊ fructus eterne ſalutis
offerat tue incomprehenſibili ma/
ieſtati: ꝓ quibus omnibus vt exau/
dire digneris: ego miſerabilis grati
as ago tibi: ſumma bonitas verus
deus.

Oratio eiuſdē facta in die cathe
dre ſancti Petri apoſtoli. vi.

AD te o ſuperne medice ⁊ amor
ineſtimabilis anime mee ve/
hemēter ſuſpiro ad te trinitas eter/
na: ⁊ infinita: ego finita proclamo i
corpore miſtico ſancte eccleſie: vt de
leas omnem maculam: anime mee
per gratiam: ⁊ non tardes vlterius
Sed per merita huius conductoris
nauicule tue. ſ. ſancti Petri. Cum
igne caritatis: ⁊ profunditate abiſ/
ſus eterne ſapientie expectanti au/
xilia tue ſponſe ſuccurre. Et ne deſpi

cias deſideria ſeruoꝝ tuoꝝ:ſed iam conducas nauiculam ipſaꝫ actoꝛ pacis:ꝛ ad te oꝛdies ſeruos tuos: vt reſolutis tenebꝛis appareat auroꝛa lucis plantatoꝝ in eccleſia tua ex deſiderio puro ſalutis animaruꝫ. Benedictuꝫ ligamen quod benigniſſime pater nobis tribuiſti quo poſſimus manus iuſtitie tue ligare: videlicet oꝛationem humilem:ꝛ fidelem cum ignito deſiderio ſeruoꝛum tuoꝛum quibus mediantibus pꝛomittis miſereri mundo. Regratioꝛ tibi alta:ꝛ eterna deitas quia ꝓmittis cito dare refrigerium ſponſe tue: ꝛ ego nouiter intrabo viridarium eius:ꝛ nūquam egrediar quouſqꝫ impleas ꝓmiſſa tua que nunquam fuerunt:niſi vera: dele itaqꝫ peccata noſtra hodie vere deus: ꝛ laua facies animarum noſtrarum ſanguine vnigeniti filij tui diſperſo pꝛo nobis:vt ſic claro vultu:ꝛ integris:ꝛ animis reddamus ei paſſionis vices: moꝛtui nobis viuendo ſibi. Exaudi etiam nos oꝛātes pꝛo cuſtode huius tue cathedre cuius feſtū colimus vicario tuo vt facias eum qualem tui ſucceſſoꝛē huius vetuelli petri vis eſſe: ꝛ des ei modos neceſſarios eccleſie tue. cōfiteoꝛ te pꝛomiſiſſe cito completurū deſideria mea igitur confidentius oꝛo ne tardes vlterius deus meus pꝛomiſſa complere. Et vos dulciſſimi filij cum nunc ſimus ad manus tēpus eſt laboꝛandi pꝛo eccleſia chꝛiſti vera matre fidei noſtre ꝓpterea hoꝛtoꝛ: vt vos iam plantati in ipſa eccleſia ſitis velut columne ipſius:ꝛ cōmuniter omnes cum ſeruoꝝ oꝛationis ꝛ opere actionis pulſis amore pꝛopꝛio:ꝛ omni pigritia laboꝛemus in hoc viridario ſalutifice fidei vt perficiamus voluntatē dei eterni qui nos vocauit ad hoc ꝓ noſtra ꝛ alioꝛum ſalute:ꝛ pꝛo vnitate ipſiꝰ eccleſie in qua ſalus eſt animarum noſtrarum.

Oꝛatio eiuſdem facta die dominico. xx. febꝛ. M.ccclxxviiij. vij.

FAteoꝛ eterne deus fateoꝛ eterne deꝰ alta ꝛ eterna trinitas ꝙ tu vides ꝛ cognoſcis me: ꝛ hoc in lumine tuo vidi: confiteoꝛ eterne deus:ꝛ video ꝙ vides neceſſitatē dulciſſime ſponſe tue ꝛ bonam voluntatem vicarij tui: quid eſt ergo quod impedit ꝙ non pꝛoſequatur eum ꝑ effectum bonoꝛum operum: ī lumine tuo vidi ꝙ h̄ noſcis: q꞉ nil abſconditum eſt oculo tuo: in eodem lumine video ꝙ in te pꝛeuidiſti remedium quod poſtmodum dediſti filio tuo moꝛtuo. ſ. humano geñeri quod remedium fuit verbum vnigenitū tuum: pꝛeuidiſti etiam pꝛo eodem moꝛtuo filio tuo aliud remedium. Scilicet reſeruare cicatrices in coꝛpoꝛe ipſius verbi: vt cōtinue clamarent ꝓ nobis miſericoꝛdiā coꝛā maieſtate tua: in lumine tuo vidi quod ex igne caritatis reſeruaſti eas ī coꝛpoꝛe ſuo:ꝛ nō ſunt īpedite: ipſe neqꝫ coloꝛ ſanguinis ꝑꝑ coꝛpus gloꝛificatum: nec ipſe coꝛpus gloꝛificatū īpediunt: In temetipſo igit̄ ꝑuidiſti remedium oppoꝛtunū: vꝫ reſeruare cicatrices in coꝛpoꝛe: ꝛ ſic pꝛincipale

remedium preuidiſti reconciliatio/
nis creature tibi creatori per ver/
bum ſimiliter:⁊ hoc vidiſti. In tuo
lumie vidi:⁊ noui ꝙ preuidiſti: hec
omnia quia cuȝ ipſo:⁊ in ipſo video:
⁊ abſq illo ē ambulare in tenebris.
O dulcis amor tu vidiſti ī te neceſ/
ſitateȝ ſancte matris eccleſie:⁊ reme
dium quo indiget:⁊ ipſum remedi/
um tribuiſti: vȝ orationem ſeruorū
tuorum de quibuſuis quod fiat mu
rus cui apodictur murus ipſius ec/
cleſie ſponſe tue quibus clementia
tua ſpiritusſancti miniſtrat ignita
deſideria reformationis eiuſdeȝ. Si
militer video ꝙ preuidiſti peruer/
ſam legem meam: ⁊ cuiuſcunq ra/
tionalis creature que lex ſemper eſt
apta obuiare:⁊ rebellare voluntati
tue:⁊ vidiſti ꝙ ipſam ſecuturi era/
mus: vere video ꝙ noſti fragilita/
tem: huius nature noſtre humane
quam ſcilicet debilis eſt:ꝙ fragilis:
ꝙ etiam miſera. Et ideo tu ſūmus p
uiſor in omnibus prouidiſti tu ſū/
mus remediator qui in omnibus cā
remediaſti dediſti nobis arceȝ:⁊ for
titudinem voluntatis:ſociando eaȝ
cum hac debilitate carnis que vo/
luntas taȝ fortis eſt: vt nec demoni
uȝ: neq alia aliqua creatura preua
leat aduerſus eam:niſi per liberum
arbitrium in cuius manibus poſi/
ta eſt:hec volūtas aſſentiat. O eter
na bonitas. Et vnde tāta fortitudo
in voluntate creature tue niſi a te.
Sūma ⁊ inſuperabili fortitudine:
Unde video ꝙ participat de forti/
tudine voluntatis tue:quia ex vo/
lūtate tua ipſaȝ dediſti nobis. O na
re⁹ videmus ꝙ tūc eſt vere fortis vo
luntas hominis dum ſequitur volū
tatem tuam debilis autem quando
diſcedit ab ipſa:q₂ vt dictum eſt de
tua volūtate creaſti:ideo in tua ma
nens ē fortis:hec oīa in lumine tuo
noui in voluntate noſtra. Et ſic eter
ne⁹ pater indicas ⁊ demonſtras forti
tudineȝ voluntatis tue. Si enim in
paruulo membro tāta eſt fortitudo
quantā eſtimabimus eſſe tuam qui
creator ⁊ gubernator es oīum: Uñ
video in lumine tuo. Uidelicet q̄d
iſta voluntas tua:quā dediſti nobis
liberā poſitam in manu liberi arbi/
trij. Uidetur ꝙ roboretur a lumine
fidei:q₂ cum ipſo lumine noſcit ho/
mo in lumine tuo eternam volun/
tatem tuam quam videt non velle
niſi ſanctificationem noſtram:ita ꝙ
lumen facit creſſere ⁊ roborare vo/
luntatē que nutrita a lumie ſanctiſ
ſime fidei viuificat opera hominuȝ
vnde patet ꝙ nec voluntas vera:ne
q viua fides poteſt eſſe abſq oper:
hoc lumen alit ⁊ auget lumen ī ani
ma:quia non poteſt guſtare ignem
caritatis tue niſi lumen oſtendat ei
dilectionem tuā erga nos. Tu ergo
lumē es materia ignis quia nutris
⁊ facis creſcere ipſum in anima: vt
ligna augmentant:⁊ faciunt creſce
re ignem materialeȝ. Tu lumen au
ges caritatem in anima: quia oſten
dis ei diuinam bonitatem: ⁊ ipſa ca
ritas nutrit te in ipſa:quia optat co
gnoſcere deum ſuum: ⁊ tu vis ſatiſ/
facere ei. O prouiſor optime tu
noluiſti ꝙ homo iret in tenebris:
nec maneret in guerra. Et ideo

ꝓuidiſti ei de lumine fidei qđ pate/
facit iter: ⁊ tribuit ſūmā pacē. non ſi
nit aīaȝ perire fame: nec manere nu
dā: aut eſſe pauperē: q2 paſcit eā de
cibo gratie: ⁊ faciēdo guſtare ſibi in
affectu caritatis tue: cibū aīaꝝ idu
it ipſam veſte nuptiali. ſ. caritatis ⁊
eterna voluntate tua: ⁊ tribuit ei di
uitias eternas. Peccaui dn̄e miſe/
rere mei: q2 ꝑꝑ tenebras ꝑuerſe le/
gis mee quā ſuȝ ſemꝑ ſecuta caliga
uit oculus intellectus mei. Ideo
non cognoui te lumen veꝝ tn̄ pla/
cuit igni caritatis tue illumiare me
tuo lumine vero. In lumie tuo oſtē
diſti mihi ꝙ ꝓuidiſti culpā: quam ꝑ
petraturus erat homo: ⁊ remedium
culpe. i. redemptionem quā poſtmo
dum feciſti ꝑ verbum: ⁊ qđ ꝓuidiſti
fragilitatē hois: ⁊ remediū cōtra ip
ſam. ſ. excellentiam voluntatis date
nobis a te ſūma altitudie. Sȝ quid
eſt ꝙ ducit ⁊ alit eam: lumen ſanctiſ
ſime fidei. hoc lumen eſt principiuȝ
medium ⁊ finis cuiuſcunqȝ ꝑfectio/
nis. Ipſum lumen eſt quod ꝯſeruat
⁊ auget perfectionem in anima: hoc
ē lumen ꝑficit caritatē in ipſa: ⁊ ip
ſa euȝ augmentat: ⁊ conſeruat: vt di
ctum eſt. O deus eterne. o amor in/
eſtimabilis caritatis tota eſt impa/
ſtata tecum creatura tua: ⁊ tu cum
ipſa per creationem per fortitudinē
voluntatis per igneȝ ex quo creaſti
eam per lumen naturale quod dedi
ſti ei quo videt te veruȝ lumen crer
cendo illud cum fame realium vir/
tutum propter gloriam ⁊ laudē no/
minis tui. O lumen ſuper omne lu
men. O bonitas que omnem ſupe/
ras bonitatē. O ſapientia ſuperans
oēm ſapientiā. O ignis qui omnem
ignē excedis. Et hec oīa es q2 tu ſolꝰ
es ille qui es: ⁊ nihil aliud ē aliquid
a ſe niſi inquantum a te habet eſſe.
O ceca ⁊ miſerabilis aīa mea nō di
gna ꝙ de te vna cū aliȷs ſeruis dei fi
at murus in ſubſidiū ſancte matris
eccleſie: ſed potius plantari in ven/
tre cuiuſdā aīalis bruti: q2 ſemꝑ ope
ra aīaliuȝ operata es. Gratias gra
tias ago tibi eterne deus qui nō ob
ſtātibus iniquitatibus meis digna
ris me ad ſupradicta eligere. Sup/
plico igitur: ꝙ ex quo tu ſpiras i cor
dibus ſeruoꝝ tuorū anxia: ⁊ ignita
deſideria ꝓ reformatione ſponſe tue
⁊ facis eos pro ipſa inceſſabili voce
clamare: ꝙ exaudias clamorem tu/
um. Conſerua etiam ⁊ auge bonam
voluntateȝ vicarȷȷ tui: ⁊ concede: vt
in eo impleatur vera perfectio: ⁊ ſi/
militer ſupplico: ⁊ oratio pro omni/
bus ratiōabilibus creaturis: ſȝ ma/
xime ꝓ illis quos poſuiſti ſupra dor
ſum meuȝ quos: vt debilis: ⁊ inſuffi/
ciens reddo tibi. Nolo ꝙ petā mea
impediant eos que ſemper ſum ſecu
ta peruerſam legem affectum: vide
licet carnis: ſed opto ⁊ oro ꝙ facias
ipſos ſequi te cuȝ perfectione: vt me
reantur aſſequi iuſtas preces quas
fundunt: ⁊ fundere debent pro ſalu
te totius mundi: ⁊ reformatione ec/
cleſie tue. Peccaui: peccaui domi/
ne miſerere mei: parce domine par/
ce mihi miſerabili: ⁊ in grate gratia
ruȝ. Fateor eterne deus ꝙ bonitas
tua conſeruauit me ſponſam tuam:
quamuis infidelis ſemper fuerim ti

di ex defectibus meis. Peccaui do
mine miſerere mei.

Oratio eiuſdē, ſcā rome die mar/
tis.xxij.Febr.M.ccclxxix. viij.

O Deus eterne: o de⁹ eterne: ſis
ſupplico pius nobis: ⁊ ſi tu
dicis: o alta ⁊ eterna trinitas ꝙ pie
tas q̄ germinat miſericordiā eſt tibi
ꝓpria cum ipſa miſericordia ꝓpria
tibi ſit q̄ non eſt abſq̧ pietate ex pie
tate enim miſereris noſtri. Ego con
fiteor ⁊ ꝯcedo: video enim ꝙ ex ſola
pietate dediſti verbū tuū ꝓ redem
ptione noſtra q̄ pietas ſumpſit exoꝛ
diū a fonte amoris cum quo creaue
ras creaturam tuā. Et qꝛ valde pla
cebat tibi. Ideo poſtꝙ̄ perdiderat
veſtem innocentie: motus fuiſti in/
duere ipſam gratia tua reducendo
eam ad priſtinū ſtatum: non tamē
abſtuliſti ab ea libertatem offendē
di: ſed conſeruaſti ei liberū arbitri
um: ⁊ legem peruerſam que ſemper
pugnat contra ſpiritum quā imitā/
do apta eſt ad cadendum in culpā
peccati. Poſtꝙ̄ ergo tu pius es de
us eterne: vnde hoc: ꝙ homo eſt tā
crudelis ſibimetipſi: Maiorē ⁊ enī
crudelitatem non poteſt contra ſe
exercere ꝙ̄ cū culpa occidere ſemet
ipſum: Ipſe eſt pius ſenſualitati cū
qua pietate maximam crudelitatē
contra animam vtitur: ⁊ etiam con
tra corpus: quia corpora damnato/
rum: ſimul cum anima punientur.
Hoc video ꝙ a nullo alio procedit:
niſi priuatione luminis: qꝛ non co/
gnouit pietatem tuā in nobis. Vn
de ⁊ propter hoc oſtēdis tu ꝙ nihil
prodeſſet homini pietas tua abſq̧
pietate ſua. Ex hoc autem patet: ꝙ
creaſti hominem abſq̧ eo: ſed ſine eo
non vis ſaluare ipſum: vis ergo pie
⁊ miſericors pater: ꝙ homo reſpici/
at immenſam pietatem tuam: vt di
ſcat primo eſſe pius ſibimetipſi: ⁊
poſtmodum ſimiliter proximo ſuo
iuxta illud. Caritas incipit a ſeipſo.
Itaq̧ vis ꝙ anima reſpiciat pieta/
tem: vt auferatur ab ea crudelitas
ſua: ⁊ ꝙ capiat cibum quod hꝫ alere
eam: ⁊ tribuere ei vitā. O deus eter
ne. O ignis ⁊ abiſſus caritatis ocu
lus tuus reſpicit ſuper nos. Vt autē
creatura tua videat ꝙ ſic eſt: vide/
licet quod fixiſti ſuper nos oculos
miſericordie: ⁊ pietatis aut iuſtitie
⁊ hoc ſecundum opera vniuſcuiuſq̧
Dediſti ei vt videret oculum intel/
lectus. Unde manifeſte patet ꝙ om
ne malum procedit a priuatione lu
minis: ⁊ omne bonum prouenit no
bis a lumine: vnde enim poteſt dili
gi ꝙ non videtur: ⁊ videre quicquā
abſq̧ lumine nemo poteſt. O deus
eterne. O pie ⁊ miſericors pater ſis
pius nobis ⁊ miſereř noſtri. Sum⁹
⁊ enim ceci: ⁊ abſq̧ lumine precipue
ego miſera miſerabilis ꝓpter ꝙ fui
ſemper mihimetipſi crudelis. Cum
illo oculo pietatis quo nos ⁊ cuncta
creaſti reſpice neceſſitatem mundi:
⁊ ipſi mundo prouideas. Tu dedi/
ſti nobis eſſe de nihilo: illuſtra ergo
ſupplico hoc eſſe quod tuū eſt. Tu
dediſti lucem apoſtolorum tempori
bus oportunis huic mundo: hoc igi
tur tempore quo maxime idigem⁹

in lumine ſuſcita vnum paulū qui
vniuerſum mundū illuminet ⁊ cū
velamine miſericordie tue operi ⁊
claude oculum iuſtitie ⁊ aperi ocu/
lum pietatis cum vinculo caritatis
liga teipſum ⁊ cum eodē placa irā
indignationis tue.o dulce ⁊ ſuaue
lumen.o principium ⁊ fundamentū
noſtre ſalutis quia cum lumine tuo
vidiſti neceſſitatem noſtrā.ideo in
ipſo lumine videmꝰ eternā bonita/
tem tuā quam cognoſcendo diligi/
mus.o vnio ⁊ ligamen tui creatoris
in creaturam:⁊ creature in te crea/
torem:cum fune caritatis tue liga/
ſti eam:⁊ cum tuo lumine dediſti ei
lumen.Unde ſi aperit oculos intel/
ligentie ſue cum deſiderio cognoſcē
di te cognoſcit.Nam lumē tuum in
trat in omnem animam aperientē
ei ianuam voluntatis. Manet enī
ad oſtium anime ⁊ mox vt aperiet
ſibi intrat in illam:ſicut ſol percuti/
ens in feneſtra clauſa que cum aper
ta eſt illico intrat in domum ⁊ illā
illuſtratꝰ ita oportet ꝙ creatura tua
habeat voluntatem cognoſcendi te
cum qua aperiat oculum intelligē/
tie quo aperto immediate tu verus
ſol intras ⁊ illuſtras eam:⁊ illuminā
do:quid operaris tu lumen pietatis
intus in anima:Expellis tenebras
⁊ infundis lucem.Extrahis humi/
dum ꝓprij amoris calore tuo ⁊ re/
manet ei ignis caritatis tue. Facis
cor liberum quia in lumine tuo no
uit quātam nobis dederis liberta/
tem eripiēdo nos a ſeruitute demo/
nij in qua humanum genus ex ſua
crudelitate peruenerat.Unde odit

homo cōmunem viam crudelitatis
que eſt pietas erga ſenſualitatē pro
pter quod efficitur crudelis contra
eam ⁊ pius rationi feras ponendo
potentijs anime.Claudit enim me/
moriam miſerijs mundi ⁊ varijs de
lectationibus per obliuionem volū
tariam ſe ab eis extrahendo ⁊ ape/
rit beneficiis tuis eorum memoriā
ſollicite retinendo:claudit etiā vo
luntatem:ita ꝙ te ſuper omnia dili
git ⁊ omnia in te ſecundum volun/
tatem tuam ⁊ ſolūmodo te vult ſe/
qui ⁊ tunc vere pius eſt ſibi: ⁊ ſicut
eſt ſibi pius:ita ⁊ proximo ſuo expo
nendo corpus ſuum ad mortē pro
ſalute animarū in omnibus actuꝰ pi
etatis,cum prudentia vtitur: quia
in lumine tuo vidit cū quanta pru/
dentia in nobis operatꝰ es omnia.
Tu lumen facis cor ſimplex ⁊ non
duplex:amplum ⁊ non artum intā/
tum ꝙ omnis creatura rationalis
efficitur capax ex amore:cum cari/
tate ordinata omnium querit ſalu/
tem:⁊ quia non eſt lumen abſq; pru
dentia ⁊ ſapientia exponit corpus
ad mortem pro ſalute anime proxi/
mi ſui ⁊ non ponit animam perpe/
trando culpam.Non enim licet ho/
mini perpetrare minimam culpā
vt ſi fieri pōt ſaluet totum mundū:
qꝛ pro vtilitate creature finite que
nihil eſt ex ſe non debet offendi.In
finitus creator omnium qui eſt oē
bonum pro corpore etiā proximi po
nit ſubſtantiā tēporalē:⁊ taliter ap
tum eſt iſtud cor ꝙ nulli ē fictū ſꝫ
quilibet pōt cor talē cōprehendere:
non enim oſtendit vnum in facie ⁊

in lingua:aliud tenēdo intrinſecus:
iſtud vere oſtendit ſe eē exutum in
veteri veſtimento ⁊ indutum nouo
volūtatis tue. Jtaqꝫ pater oīpotēs
crudelitas nr̄a ꝓcedit ex eo ꝙ non
videm⁹ pietatē tuā qua vſus es er/
ga aīas redimēdo eas ꝓcioſo ſangui
ne filii tui. verte verte miſericors pa
ter oculos pietatis ſup eccleſiā ⁊ vi
cariū tuū ꝓtege eū ſub vmbra ala/
rum tuarū ne iniquitas ſupborꝝ no
ceat ei: ⁊ mihi cōcede vt diſtilē ſan/
guinē ⁊ medullas oſſiū in hoc viri/
dario tuo ſancte eccleſie. Si reſpicio
in te video ꝙ oculo tuo nil abſcon/
ſum ē: hoc nō vidēt hoīes mūdi ob/
fuſcati a nube ꝓprii amoris. Si eni
viderent nō eēnt tā crudeles ꝓ pͥriis
animab⁹: ſed ex pietate tua efficerē
tur pii: ⁊ iō neceſſariū ē lumē quod
toto cordis affectu ſupplico infun/
das oīb⁹ rōnalibus creaturis ꝑ ver
bū tuū feciſti pietatem ⁊ iuſtitiam.
Juſtitiā quidē ſupra corpus ſuum:
pietatē ꝟo ſupra nos miſerrimos. o
ſumma bonitas quō nō diſſoluit du
rities cordis noſtri. Quō cor meum
nō erit per ꝯs certe q: nubes offuſca
uit oculum mētis mee: ⁊ nō ſinit te
animā videre ac ineffabilē pietatē
Quis vnquā pater pro ſuo ſuo ini/
mico tradidit ꝓpriū filiū morti. ſo/
lus tu pater eterne: caro noſtra qua
induiſti ꝟbū paſſa fuit. nos ꝟo con/
ſecuti ſumus fructū ſi volum⁹. Jta
vis ꝙ ſenſualitas noſtra patiat̄ vt
aīa recipiat fructū vite. o doctrina
fundata in ꝑitate. ⁊ iō dixit veritas
tua. Ego ſuꝫ via ꝑetas ⁊ vita. Si vo
lum⁹ aſſequi pietatē tuam oportet
nos ex debito ꝑ illud iter accedere
ꝑ qđ gratis iuiſti. o de⁹ eterne ego
de me cōqueror tibi vt facias iuſtiti
am mihi que īpia ſum anime mee ⁊
pia ſenſualitati. peccaui dn̄e miſere
re mei. o pia crudelitas que ꝯteris
⁊ calcas ſenſualitatē in hoc tpe bre/
uiſſimo ⁊ finito vt exaltes animam
in eternū: vn̄ ꝓcedit patiētia vn̄ fi/
des: ſpes: ⁊ caritas oriunt̄. certe a pi
etate predicta q̄ parit miſericordiā:
quid ſoluit aīaꝫ a ſeipſa ⁊ ligat eā ti
bi: Hec pietas acquiſita cū lumie.
o pietas delectabilis. o pietas q̄ es
velut vnguentū. Tu extinguis irā
⁊ crudelitatē in aīa. Hāc pietatem
iterū ſupplico amor eterne īfundas
oīb⁹ creaturis rōnalib⁹ ⁊ ꝑcipue his
quos dediſti mihi vt ſingulari amo
re diligā eos. Fac ipſos pios vt vitā
tur ꝑfecta crudelitate cū qua occi/
dant peruerſam voluntatē. hāc cru
delitatē videris tu veritas docuiſ/
ſe qn̄ dixiſti. Siquis venit ad me ⁊
non odit patrem ⁊ matrē ⁊ vxorem
filios ⁊ fratres. adhuc autem ⁊ aīaꝫ
ſuam ⁊c. Hoc vltimum videtur dif
ficile. Alia vero ſepe faciunt ſerui
mundi: quāuis non amore virtutis.
Sed difficilius eſt homini exire de
natura ſua q̄ ſequi ipſam. Naꝫ nr̄a
ē rōnalis ergo rationem debemus
ſequi. o veritas eterna. tu es odor ſu
per omnem odorem. tu largitas ſu
per omnem largitatem. tu pietas
omnem pietatem excedens. tu es iu
ſtitia omnem iuſtitiam ſuperās. im
mo es fons iuſtitie qui vnicuiqꝫ red
dis iuxta opera ſua. Juſte eniꝫ per/
mittis ꝙ iniquus homo ſit incom

portabilis ſibimet quia optat id q̄d
eſt minus ſe cupiens mundanas di
uitias ⁊ delectationes: omnia enim
que creaſti minora ſunt homine ⁊
in eius obſequium creata nō vt ipſe
ſeruiat eis. Solus tu es maior nobis
⁊ ideo debem⁹ optare aſſidue te que
rere ⁊ tibi ſeruire. Et iuſte facis ꝙ
iuſtus guſtet in hac vita pacem ⁊
quietem ani me ſue quia poſuit affe
ctuʒ in te qui es vera pax ⁊ ſumma
quies. Et his qui per hanc vitā mor
talem viriliter cucurrerunt miſeri
corditer tribuis vitam eternaʒ. Tu
es bonitas infinita quā nullus pre
ter te plene capere aut comprehen
dere poteſt niſi quantum concedis
⁊ tantum concedis quantum diſpo
nimus vas anime ad recipienduʒ.
O dulciſſime amor ego nunquā te
noui, ꝓpter q̄d nec dilexi. Ego ſtri
ctiſſime tibi cōmēdo filios quos ap
poſuiſti dorſo meo. Tu poſuiſti me
ad excitandum eos: que ſemper dor
mio. Tu excita illos benigne ⁊ pie
pater vt oculus intellectus ipſoruʒ
continuo vigilet in te. Peccaui do
mine miſerere mei. Deus in adiuto
rium noſtrū intende: domine ad ad
iuuandum nos feſtina. Amen.

Oratio eiuſdē facta Rome die lu
ne pſo martȳāni ſupraſcripti. ix.

O Alta ⁊ eterna trinitas. O tri
nitas eterna. Tu trinitas
eterna dediſti nobis dulce ⁊ amabi
le verbū. o dulce ⁊ amabile verbuʒ.
Sicut natura noſtra ē debilis ⁊ pro
cliuis ad oē malū ſic natura tua eſt
fortis ⁊ apta ad omne bonuʒ. Debi
lis eſt homo quia recepit debilē na
turam a patre ſuo. Non eniʒ poteſt
pater aliam naturam dare filio ſuo
ꝙ̄ de illa quam habet in ſe: ⁊ ad ma
lum eſt coinquinabilis propter re
bellionem fragilis carnis ſue quam
ſimiliter recepit a patre. Itaqꝫ natu
ra noſtra eſt fragilis ⁊ ad omne ma
lum flexibilis quia omnes ſum⁹ pro
ducti ex genere primi patris noſtri
Adam ⁊ de vna cadeʒ maſſa geni
ti ſumus. Qui quidem ex quo di
ſceſſit a ſumma fortitudine tui eter
ni patris debilitatus fuit: ⁊ quia fu
it rebellis tibi: ideo in ſemetipſo re
bellionem inuenit: vnde partitus a
ſumma bonitate ⁊ fortitudine repe
rit ſe debilem ⁊ fereuʒ ad omne ma
lum. O verbum eternū filii dei. Na
tura tua eſt fortis ⁊ apta ad omne
bonum quia recepiſti illaʒ ab omni
potenti ⁊ eterno patre ipſe dedit ti
bi naturam ſuam que nullum defe
ctum potuit pati videlicet deitateʒ
⁊ ideo nil mali in te fuit nec potuit
eſſe. Tu ergo: tu dulce verbum ro
boraſti naturam noſtram debilem
per vnionem quam feciſti in nobis
per iſtam vnioneʒ fortificata eſt no
ſtra natura: quia in virtute ſangui
nis tui aufertur iſta debilitas in ſa
cro baptiſmate: ⁊ poſtquam perue
nimus ad etatem diſcretionis forti
ficamur in doctrina tua: quia ho
mo qui ſequitur illaʒ in veritate in
ducendo ſeipſa perfecte in tantum
efficitur fortis ⁊ aptus ad bene ope
randum ꝙ fere ceſſat ab eo rebellio
carnis contra ſpiritum: quia anima

ſlla perſecte eſt vnita in doctrina
tua ⁊ corpus vnitum eſt in anima:
⁊ ideo vult ſequi affectum aı̄e: qua/
propter ea que prius cōſueuerant ip̄ȝ
delectare. ſ. ſcelera mundi tunc tota
liter diſplicent. Similiter etiā ea q̄
ſibi difficilia ⁊ aſpera videbātur vi
delicet ſequi virtutes modo dulcia
⁊ delectabilia ſunt eidem. Bene er
go eſt veritas q̄ tu verbum eternū
deleſti fragilitatem nature noſtre
cum fortitudine nature diuine quā
recepiſti a patre: ⁊ hanc fortitudinē
dediſti nobis vt dictum eſt median
tibus ſanguine ⁊ doctrina. o eterne
ſanguis: eterne dico quia vnitus es
cum natura diuina: homo qui cum
lumine nouit fortitudinem tuā di/
ſcedit a debilitate ſua quod lumen
non adipiſcitur niſi aſſumatur odi
um contra propriam ſenſualitatem
⁊ potius āmittitur naturale. o dul/
ciſſime ſanguis tu fortificas animā
tu illuminas ipſam: in te efficitur
angelica: tu intantum obumbras
ipſam caritate tua q̄ penitus obli/
uiſcitur ſui ⁊ nil aliud quā te poteſt
videre propter quod fragilitas car
nis etiam ſentit odorem virtutum
ita q̄ ſimul corpus ⁊ anima clama/
re videntur ad te in quolibet exer/
citio: ⁊ hoc dum ſanctum deſideriū
permanet ⁊ auget. Si enim alias te
peſceret ⁊ allectaretur deſideriū ſu/
bito eēt ſuſcitata rebellio magis vi/
ua q̄ prius. o doctrina veritatis q̄
tantam fortitudinem preſtas ani/
me indute te q̄ in nulla aduerſitate
deficit: ſed de omni prelio obtinet
palmam fortis eſt dum ſequitur te:
que proceſſiſti a ſumma fortitudine
niſi enim ſequeretur te nil ei profi/
ceret fortitudo tua. Heu me miſe/
ra que nunquā veram doctrinaȝ ſe
cuta ſum: ⁊ ideo tam debilis ſum q̄
in omnī minima tribulatione defi/
cio. Peccaui domine miſerere mei.

Deinde more ſolito orauit mater
pro eccleſia dei pro vicario xp̄i ⁊ fili
is ac etiā pro omni rationali creatu
ra. Amen.

Oratio eiuſdē facta Rome die
mercurij. tertio martij menſis ſu/
praſcripti. r.

O Trinitas eterna: o alta ⁊ eter
na deitas nos ſumus arbores
mortis ⁊ tu arbor vite. O deitas
eterna quid eſt videre in lumīe tuo
arborem puram creature tue quaȝ
traxiſti de te ſumma puritate cum
pura innocentia ⁊ vniſti ⁊ plātaſti
in humanitate quā formaſti de li/
mo terre ⁊ feciſti liberam. Tu trini
tas eterna dediſti ramos huic arbo
ri qui ſunt potētie aı̄e. ſ. intellectus: me
moria ⁊ volūtas: quē fructū pducit
memoria? fructū retinēdi. In intel/
lectu poſuiſti fructus diſcernēdi: ⁊ ī
voluntate fructus amoris. O arbor
poſita in tanta puritate a plaſmato
re tuo. Sed hec arbor deus eterne
quia abſcidit ſe ab innocentia p ino
bedientiam cecidit: ⁊ de arbore vite
effecta eſt arbor mortis: vnde non
niſi mortales fructus poſtmodum
perducebat propter quod tu alta ⁊
eterna trinitas vt ebria ⁊ infatua
ex amore creature tue videndo hāc

arborem nullũ fructũ poſſe ꝓduce
re niſi mortis qꝛ erat ſeparata a te
vita dediſti remediũ eodẽ coacta
amore quo creaueras ipſam inſerẽ/
do deitatẽ tuam in arborẽ mortis
noſtre humanitatis. o dulce ⁊ ſuaue
inſertũ. Tu de⁹ ſumma dulcedo di/
gnatus es vnire te cũ amaritudine
noſtra. Tu lucidus ſplẽdor cũ tene
bris. Tu ſapiẽtia cũ ſtultitia. Tu vi
ta cũ morte. Tu infinitus nobiſcũ
finitis. Quis te coegit ad hãc vnio
nẽ vt redderes nobis vitã: cũ ipſa
creatura tantã iniuriã tibi feciſſet
ſolũmodo amor vt dictum eſt: vnde
per hoc inſertum diſſoluitur mors.
Sufficiebat tue ardentiſſime carita
ti feciſſe cũ ea hanc vnionem: Non.
ſed poſtmodũ tu verbum eternum
hanc arborem proprio ſanguine ir/
rigaſti. Hic ſanguis ꝑ calorẽ ſuũ
facit ipſam arborem fructificare ſi
hõ cũ libero arbitrio ſe in te inſerat
⁊ in te viuat: cor ⁊ affectũ ſuũ ligã
do ⁊ faſciando hoc inſertum cum faſ
ſcia caritatis ⁊ imitando doctrinam
tuam: qꝛ patrẽ nõ poſſum⁹ nec de/
bemus ſequi cũ in eo nulla pena fue
rit ⁊ nos per penas ⁊ cruciata deſi/
deria debem⁹ ꝯformari tibi. Itaqꝫ
per te vitã producim⁹ fruct⁹ vite ſi
nos in te inſeramur. Nã qñ ſumus
inſerti in te rami quos dediſti arbo
ri noſtro producunt fructus ſuos.
Memoria tũc impletur continua
recordatione beneficiorum tuorũ.
Intellectus ſpeculatur in te vt in/
telligat eternam voluntatem tuã:
⁊ vt perfecte te noſcat: ⁊ voluntas
vult diligere id quod intellectus vi

dit ⁊ nouit. vnus ergo ram⁹ porri/
git fructus alteri ramo: ⁊ qꝛ anima
per agnitionẽ quã hẽt de te melius
ſe cognoſcit: nõ odit ſemet. i. propriã
ſenſualitatẽ. O amor ineſtimabilis
mirabilia ſunt opera tua que opera
tus es in creatura rõnali: Et ſi tu de
us eterne tp̃e quo homo erat arbor
mortis dignatus es reſtituere cum
in arborẽ vite inſerendo te vitã in
hoie licet quãplurimi ex defectibus
ſuis ſint tãtũ mõ mortis fructuũ pro
ductores: ⁊ hoc qꝛ nõ inſerunt ſe in
te eterna vita. Ita ⁊ nõ potes ꝓui/
dere pro ſalute totius mũdi quẽ vi/
deo nõ inſerere ſe in te: imo quilibet
permanet in morte ſua: ipſi hoies
non accedunt ad fontẽ in quo ẽ ſan
guis vt aſpergãt arborẽ ſuã. Inter
nos ẽ vita eterna incognita nobis
ignorantibus creaturis. o miſerabi
lis: o ceca anima mea vbi ẽ clamor
vbi preces quas debes effundere in
cõſpectu dei tui: qui continuo te in/
uitat: vbi cordialis dolor pro arbo/
ribus manentibus in morte: vbi an
xia deſideria in cõſpectu diuine pie
tatis: Nõ ſunt in me iſta qꝛ nõdum
perdidi memetipſam. Si enim hoc
feciſſem ⁊ ſolũmodo deũ queſiſſẽ. ſ.
gloriã ⁊ honorẽ nominis ſui cor me
um per os exiret de corpore ⁊ oſ/
ſa mea diſtillarẽt medullas ſed nũ/
quã produxi niſi fructus mortis qꝛ
non inſerui me in te. o amor meus
quãtũ eſt lumẽ: quãta eſt dignitas
quã recipit anima inſerta in te veri
tate. o imẽſa largitas memoria por
rigit ꝙ ſumus obligati diligere ⁊
ſequi doctrinã ⁊ veſtigia verbi vnI

geniti tui: ipſum oportet nos ſequi: ⁊
non te patrem: qꝛ vt dictum eſt nul
la pena in te fuit aut eſſe potuit abſ
qꝫ lumine autē fidei non poſſum⁹ ſe
qui hanc doctrinā nec veſtigia ver
bi: vnde intellectus figitur ⁊ ſpecu/
latur in ipſo lumine vt cognoſcat ⁊
ſubito voluntas diligit id quod in/
telligentia vidit: ⁊ ſic vnus ramus
dirigit fructus vel porrigit fructus
vite alteri ramo. Et vnde trahis o
arbor hos fructus vite: cū ex te mor
tua ⁊ ſterilis ſis ab arbore vite: niſi
enim te inſeruiſſes in ea nullum ex
tua virtute produceres cum tu nil
ſis. o veritas eterna ſicut tu produ/
xiſti nobis fructus amoris luminis
⁊ obedientie prōpte propter que vt
philocapt⁹ cucurriſti ad opprobrio
ſam mortē ſanctiſſime crucis ⁊ hos
produxiſti virtute inſerti quod feci
ſti deitatis tue in humanitate no/
ſtra ⁊ per inſertum quod feciſti tui
ſacrati corporis in ligno crucis: ita
quoqꝫ anima īſerta in te ad nihil ali
ud attendit niſi ad honorē tui ⁊ ani
marū ſalutem: ipſa efficitur ſapiēs:
fidelis: patiens: atqꝫ prudens. Eru/
beſce homo: erubeſce: qui ex defecti
bus tuis tanto bono te priuas: ⁊ tā
ti mali efficeris dignus cum ⁊ bona
opera tua nil pſint aut poſſint pro/
deſſe deo nec tua mala nocere: quā/
uis ſumma bonitas bene delectet
ꝙ factura ſua producat fructus vi
te vt infinitum fructū recipiat ⁊ cō
ſequatꝰ finē propter quem oēs crea/
uit. Peccaui dñe miſerere mei: vni
⁊ inſere hos in te quos dediſti mihi
vt ſingulariter diligā eos ita vt vi/
uos fructus pducāt video bonitas
infinita ꝙ ſicut tu imittis rorem lu
minis ſupernaturalis tu anima vni
ta tibi cum pace ⁊ quietē cōſciētie:
ita cū rore ſeruoꝝ tuorum auferes
guerram ⁊ tenebras ⁊ reddes lumē
⁊ pacē dulciſſime ſponſe tue: ⁊ pro/
pter hoc humiliter ſupplico tibi.
Peccaui dñe miſerere mei. Amē.

Oratio eiuſdē facta rome in die
annunciationis beate marie virgi/
nis anni ſupraſcripti. xi

O Maria maria tēplū trinita/
tis. o maria portatrix ignis.
maria adminiſtratrix miſericordie
maria germinatrix fructus. Maria
redemptrix humani generis ex eo:
qꝛ carne tua patiente in xp̄o redem
ptus eſt mundus: chriſtus redemit
ſua paſſione tu mētis ⁊ corporis do
lore. o maria mare pacificum. o ma
ria donatrix pacis. maria terra fru
ctifera. maria tu es planta noua: de
qua habemus florem odoriferum:
verbum videlicet vnigenitum dei:
in te enim terra fructifera ſemina/
tum fuit hoc verbum. Tu es terra.
tu es planta. o maria currus ignis:
tu veſtiſti ignem abſconditum ⁊ ve
latum ſub cinere tuo: qui cinis eſt
noſtra humanitas. o maria vas hu
militatis in quo vaſe viget ⁊ ardet
lumen vere cognitiōis quo lumine
leuaſti te ſupra te: ⁊ ideo placuiſti
eterno patri ⁊ ſic ipſe te rapuit ⁊ tra
xit ad ſe amore precipuo diligendo
te ipſo lumine: ⁊ igne tue caritatis

ae oleo tue humilitatis traxiſti tu ⁊
inclinaſti humilitatem ipſius adue
niendum in te:licet motus ⁊ tract⁹
iam eſſet ad veniendū ab ardentiſ/
ſimo igne caritatis ſue. O maria qꝛ
habuiſti iſtud lumē:ideo non fuiſti
ſtulta ſed prudēs:vnde et prudētia
voluiſti inueſtigare ab angelo quo
modo eſſet poſſibile quod tibi nun/
ciabat. Nō ne ſciebas tu hoc eē poſ
ſibile omnipotentie diuine abſq; vl
la dubitatione credebas. Quare er
go dicebas:quoniam irum non co
gnoſco. Certe non ideo hoc dicebas
quia deficeres in fide: ſed propter
humilitatem tuam profundaꝫ hoc
dixiſti quia conſiderabas indignita
tem tuam:licet non dubitares hoc
poſſibile eē deo. O maria fuiſti tur
bata in ſermone angelico ꝓpter ti/
morem non videtur aſpiciendo in
lumine dei:ꝙ timore fueris contur
bata:licet actum admirationis ⁊ cu
iuſdam conturbationis oſtenderis.
Quid ergo admiraris? Admiraris
certe magnā bonitatē dei.quam vi
debas ⁊ ſtupebas:conſiderando te/
ipſam ⁊ q̄ꝫ indigna eras ad tantam
gratiā recipiēdā. In cōſideratiōe er
go ꝓprie indignitatis ⁊ īfirmitatis
⁊ in cōſideratiōe magne ⁊ īeffabilis
diuine grē ſup īfuſiōe admirata ſtu
pebas. Sic ergo dū prudēter iterro
gas:oſtēdis ꝓfundā hūilitatē tuaꝫ.
Nec vt dem̄ē habuiſti timorē:ſꝫ ad
miratione de bonitate īmēſa dei et
ꝯſideratiōe ꝑuitatis:imo q̄ſi nihili/
tatis virtutis tue. Tu hodie o ma/
ria facta es liber in quo ē deſcripta
regula nr̄a. In te eniꝫ hodie deſcri/
pta ē ſapiētia pr̄is eterni. In te ho/
die oñdit̄ dignitas fortitudo ⁊ liber
tas hoīs:oñdit̄ dico hodie dignitas
hoīs:qꝛ ſi aſpicio te. o maria video
ꝙ manus ſpūſſancti deſcripſit ho/
die in te totā trinitatē formādo ī te
verbū īcarnatū vnigenitū dī filiū.
Deſcripſit.n.in te ſapiētiā pr̄is que
ē ipꝫ vnigenitū dei ꝟbū. Deſcripſit
ēt potētiā ipſi⁹ pr̄is qꝛ potēs fuit il
lud facere ⁊ deſcripſit ēt clemētiam
ipſiuſmet ſpūſſancti qꝛ ſola grā ⁊ cle
mētia diuina ꝑfectū fuit tm̄ miſteri
uꝫ. Si ego ꝯſidero magnū ꝯſiliū tu
uꝫ o trinitas eterna: video ꝙ ī lumi
ne tuo vidiſti dignitatē ⁊ nobilita/
tē generatiōis hūane:vñ ſicut amoꝛ
cogit te ad ꝓducēdū hoīem de te.
Ita idē amoꝛ te cogit ad redimen
dū iā vēditū ⁊ ꝑditū vñ oñdiſti te
diligere hoīeꝫ ēt anteq̄ eēt cū volui
ſti trahere ipſuꝫ de te ſolo ipō amo/
re te īducēte:ſꝫ maximū amorē erga
cū demōſtraſti cū poſtea teipſuꝫ de
diſti ei īcludēdo te hodie in vili ſac
culo hūanitatis ipi⁹. ⁊ quid plus da
re poteras ei q̄ teipſuꝫ. vñ ꝟe dicere
potes ei. Quid tibi debui imo quid
potui tibi facere q̄d nō feceriꝫ? Sic
ergo video ꝙ quicquid in illo ma/
gno tuo conſilio vidit ſapiētia tua
eterna debere fieri pro ſalute huma
ni generis hoc clemētia tua īeffabi/
lis voluit facere ⁊ potētia tua hodie
adīpleuit: vñ in ſalutē hoīs in ꝯſilio
eternitatis tue miſericordia tua ma/
gna nimis ꝓponebat velle miſereri
hoī facture tue: ⁊ tu trinitas eterna
volebas īplere ꝟitatē tuā de hoīe.l.
ꝙ ſaluū faceres eū ⁊ dares ei vitam

eternā pp̱ q̄ creaueras ipm̄. pp̱ hoc
eni͠ creaſti eū vt pfecte ꝑticiparet te
ꝛ plene gauderet in te. hec ē ꝟitas
tua quā adiplere volebas: ſ; his ob
ſtabat iuſtitia tua allegans in illo
magno conſilio q̄ ſicut ꝓpriū tibi ē
miſerere ſemꝑ ꝛ parcere ita ꝛ iuſtus
es ꝛ iuſtitia tua in eternū ꝑmanet
q2 cū iuſtitia tua nullum relinquat
malū ipunitū: ſic nullum bonū irre
muneratū ſaluari nō poterat hō cū
nō poſſet ꝑ ſe ſatiſfacere iuſtitie tue
de culpa ſua. Quid ergo feciſti: q̄d
deliberaſti. Sapiētia tua eterna ꝛ
icōprehēſibili: vt ꝛ ꝟitatē tuā iple/
res ꝛ faceres miſericordiā ꝛ tñ ſatiſfa
ceres iuſtitie tue: Quale remediuȝ
dediſti nobis. Ecce aptū remedium
diſpoſuiſti. ſ. dare nobis vnigenitū
ꝟbū tuū ita vt aſſumēdo maſſaȝ hu
manitatis noſtre que te offenderat
ipa poſtea patiēte idē ſatiſfaceret iu
ſtitie tue nō virtute hūanitatis ſed
virtute diuinitatis vnite in ipa hu
manitate ꝛ ſic ſatiſfecit iuſtitie ipſe
hō qui peccauerat ꝛ ꝟitas tua iple/
tur miſericordia tua dāte hoī vnige
nitū tuū ꝑ quē hō poſſet de culpa li
berari tibi ſatiſfaciēdo virtute diui
nitatis eius. O maria ego video hoc
ꝟbū datū tibi eē in te: ꝛ tñ nō ſepa/
ratur a pře: ſicut ꝟbū mentale hoīs
qđ licet ꝓferat̄ exterius ꝛ alijs cōicet̄
nō tñ recedit vel ſepat̄ a corde. Ex
his ergo oſtēdit̄ dignitas hoīs pro
quo tu deus tāta ꝛ tot es operatus. Oſtē
dit̄ ēt hodie in te Maria fortitudo
ꝛ libertas hoīs. poſt deliberationeȝ
nāq; tāti cōſilij mittit̄ angelus ad te
ꝛ annunciat tibi miſteriū cōſilij di/
uini requirēs volūtatē tuā. neq; enī
ante venit aut deſcendit in vterum
dei filius q̄ꝫ ꝑberes aſſenſum volun
tatis tue: expectabat ad iannā tue
voluntatis vt apires ei volenti ve/
nire in te nunquā intraturus niſi ia
nuā aperires dicendo. Ecce ancilla
dñi fiat mihi ſm verbū tuū. Mani
feſte ergo apparet fortitudo ꝛ liber
tas voluntatis q2 neq; bonuȝ neq;
malū pōt fieri abſq; volunta te neq;
pōt dici neq; alia creatura pōt cogē
re volūtatē ad perpetrādū vnū pec
catū mortale niſi ipſa velit ſimiliter
nec ad bonū operandum quiſquam
inuitum cogere pōt. Eſt ergo volun
tas hoīs libera. Pulſabat o maria
ad iannā tuā deitas eterna: ſed ſi nō
aperuiſſes hoſtiū voluntatis tue nō
aſſumpſiſſet deus carnē humanam.
Erubeſce o aīa mea. vides enim q̄
deus hodie contraxit ꝛ fecit paren/
telam cum maria. Hodie oſtenſum
eſt tibi q̄ licet facta ſis ſine te: tamē
ſine te nō ſaluaberis. vnde hodie vt
dictū ē pulſat deus ad iannā volūta/
tis marie: ꝛ expectat q̄ aperiat ſibi.
O maria dulciſſime amor meus in
te deſcriptū eſt verbum a quo habe
mus doctrinā vite. Tu es tabula in
qua deſcriptuȝ eſt ꝛ porrigis nobis
illam doctrinam. Uideo ego ſapien
tiā ipſum v; vnigenitū dei ꝟbū ſta/
tim vt in te deſcriptū ē nō eſſe ſine
cruce ſancti deſiderij. Nā ſtatim vt
in te conceptum eſt annexum fuit ſi
bi deſideriū moriendi pro ſalute hu
mani generis pro quo ſaluādo car/
nē aſſumebat. vnde ꝛ magna crux
erat ei id deſiderium ꝛ voluiſſet ſta

ꝛim īpleri. Ad te o maria recurro ⁊
tibi offero petitionē meā qua peto
pro dulci ſponſa dulciſſimi ſaluato-
ris nr̄i dilecti filij tui: ⁊ pro vicario
eiuſdē ieſu xp̄i vt detur ei lumē quo
cum diſcretione teneat debitos mo-
dos pro reformatiōe ſcē eccleſie ſpō
ſe ſue. ..ni ēt populū eius ⁊ ꝯforma
cor populi cū eo ita ꝙ nūq̄ īſurgat
cōtra caput ſuū. Videtur enī: ꝙ de
ipſo fecerit incudē multi enim per-
cutiunt ipſū lingua ⁊ opere quan
tū poſſunt. Similiter rogo pro dilec-
tiſſimis filijs traditis a te mihi: ꝙ
ignias eos ita ꝙ ſint carbōes nō ex
tincti ſꝫ igni ardētes amoris carita
tis tue ⁊ proximoꝝ ita ꝙ aduenien
te tpe neceſſitatis hēant nauiculas
aīaꝝ ſuaꝝ bene munitas ⁊ fulcitas
ꝓ ſe ipſis ⁊ pro alijs. Ego pro eis ro-
go quos dediſti mihi lꝫ non ſim eis
cā alicuius boni: ſed ſemꝑ mali: qꝛ
ſum eis non ſpeculum virtutum ſꝫ
ignorātie ⁊ negligētie multe: ſed ho
die audacter peto qꝛ dies grāꝝ ē. ⁊
ſcio ꝙ tibi maria nil ab eo pōt dene
gari. O maria hodie terra tua ger
minauit nobis ſaluatorē. Peccaui
dn̄o toto tpe vite mee. O pater mi
dulciſſime. O amor ineſtimabilis
Peccaui dn̄o miſerere mei. O ma
ria bn̄dicta dicaris tu inter oēs mu
lieres in ſeculū ſeculi qꝛ hodie dedi-
ſti nobis de farina tua hodie vnita
⁊ impaſtata ē diuinitas cū humani
tate nr̄a ita fortiter ꝙ ſeparari non
potuit nec ꝑ mortē nec ꝑ ingratitu
dinē nr̄am vnio illa quinimo diui-
nitas vnita fuit ēt corpori in ſepul
chro ⁊ tunc aīe in limbo ⁊ poſt aīe ⁊
corpori ſimul in xp̄o taliter ergo cō
tracta ⁊ conglutinata eſt parentela
iſta ꝙ ſicut nunq̄ diuiſa eſt ita in ꝑ
petuum nullatenus diſſoluetur.

Orō eiuſdē ſcā Rome die dn̄ico.
xxvi. Martij ānt ſupraſcrip. xii.

O De⁹ eterne alta ⁊ eterna ma
gnitudo tu es magnus ego
aūt parua ⁊ ideo mea īfirmitas nō
pōt attingere altitudinē tuā niſi in
quātum affectus ⁊ intellectus cum
memoria ſurgant ab infimitate hu
manitatis mee ⁊ cum lumine quod
mihi dediſti in lumine tuo cogno-
ſcant te ſed ſi reſpicio in altitudinē
tuam omnis eleuatio quam anima
mea poſſit facere in te eſt velut ob-
ſcura nox comparata ad lucem ſo-
lis ſiue quantum eſt differens lux
lune a rota tui ſolis. Quia ego infi-
mitas mortalis non poſſum attinge
re ad tuam magnitudinem immor-
talem bene poſſum guſtare te ex af-
fectu amoris ſed non videre in eſſen
tia tua: ⁊ ideo dixiſti ꝙ non videt
te homo viuens: hoc eſt ꝙ homo vi-
uens in propria ſenſualitate ⁊ volū
tate non poteſt etiā videre te in affe
ctu caritatis tue. Et ſi viuēdo ratio
nabiliter poteſt taliter te videre nō
tamen in eſſentia tua poteſt dum in
mortali corpore viuit. Bene eſt ergo
verum quod mea infimitas ad tuā
altitudinem non poteſt attingere
ſed ſolummodo guſtare ⁊ videre
in ſpeculum tuum: ⁊ hec viſio eſt cū
perfectione caritatis quia affectuſ
caritatis tue ꝑfecte poſſū ꝯſpicere

eſſentiam vero non vt dictum eſt: ⁊
quando potui attingere affectū ca/
ritatis tue que non vt veri guſtato/
res poſſum capere in mortali corpo
re vigens: quando fuit tempus ⁊ ad
uenit plenitudo temporis ſacri qđ
acceptabile tempus videtur cum
anima mea noſcat in lumine meo
nunciatum eſſe tunc quando ma/
gnus medicus vnigenitus. Videli/
cet filius tuus venit, in mundum
quando ſponſus vinctus eſt ſponſe
ſcilicet diuinitas in verbo humanī/
tati nostre. Cuius vnionis medium
fuit maria: que te eternum ſponſum
induit humanitatē ſuam. Sed hic
amor ⁊ vnio tam erat occulta quod
a paucis cognoſcebantur quapro/
pter anima nondum bene conſide/
rabat altitudinem tuam: ſed vt vi
deo in lumine tuo in paſſiōe huius
verbi anima venit ad perfectam
cognitionem affectus caritatis tue
quia tunc ignis abſconſus ſub cine/
re noſtro: cepit large ⁊ plene manife
ſtari aperiendo ſuper lignum crucis
ſanctiſſimum corpus ſuum. Et vt af
fectus anime traheretur ad alta: ⁊
oculus ⁊ intellectus ſpecularetur in
igne tu verbum eternum voluiſti
in altum eleuari: vnde in ſanguine
tuo oſtendiſti nobis amorem in ſan
guine tuo oſtendiſti miſericordiam
⁊ largitatem tuam. In hoc etiam
ſanguine demonſtraſti quantum
grauat ⁊ ponderat tibi culpa ho/
minis: in ipſo lauaſti faciem ſpon/
ſe tue. ſcilicet anime cui te vniſti per
vnionem nature diuine in noſtra
natura humana in ipſo induiſti eā
dum eſſet exuta: ⁊ cum morte tua
reddidiſti ei vitam. O paſſio deſi/
derata: ſed tu veritas eterna dicis
ꝙ non deſideratur: nec amatur a di
ligentibus ſemetipſos. Sed ab exu
tis ſe ⁊ induentibus te ſurgendo
cum lumine in lumine tuo ad co/
gnoſcendum altitudinem tue ca/
ritatis. O placibilis paſſio ⁊ tran/
quilla que cum tranquillitate pa/
cis facis animam currere ſuper flu
ctus tempeſtuoſi maris: o delecta/
bilis paſſio ⁊ predulcis: o diuitie
anime: o refrigerium afflictorum:
o cibus eſurientibus: o portus ⁊ pa/
radiſus anime: o verum gaudium
o gloria ⁊ beatitudo noſtra anima
que gloriatur in te conſequitur fru
ctum ſuum. Et quis eſt ille qui ve/
re gloriatur in te: non ille qui lu/
men rationis ſubmiſit affectui ſen/
ſuali. Hic enim nil aliud videt: ꝙ
terram. O paſſio que auferes quā/
libet infirmitatem dummodo in/
firmus curari velit: quia donum
tuum a nobis non abſtulit liberta/
tem. Tu etiam paſſio reddis vitam
mortuo: ſi anima propter tempta/
tiones demonum infirmatur: tu li/
beras eam. Si a mundo perſequi/
tur: aut a propria fragilitate impu
gnatur: tu es refugium eius quia
anima nouit in te nō ſolum opera
verbi in paſſione que fuerunt fini/
ta: ſed etiam guſtauit altitudinem
caritatis diuine: vnde per te paſſio
nem vult intendere: ⁊ cognoſcere
veritatem ⁊ inebriari: ⁊ conſumari

in caritate dei per infirmitatem tu
am que videtur infirmitas propter
humanitatem noſtraꝫ que in te paſ
ſa fuit. Sed tñ eſt maxima altitudo
pp miſterium quod prouenit ex ea
in virtute deitatis qua eleuat ſe ad
altitudinem ipſius deitatis: ⁊ ſic p/
uenit ad finem ſuum: q: alias non
poſſet. O paſſio anima requieſcens
in te obijt ad ſenſualitatem qua pro
pter guſtat affectum caritatis tue.
O ꝗ̃ dulcis ⁊ ſuauis ē hec dulcedo
quam guſtat anima que intrat ſub
hoc cortice vbi inuenit lumen ⁊ ignē
caritatis: videndo vnionem mirabi
lem diuinitatis in humanitate no/
ſtra effecta: ⁊ videt humanitatē par
tiri non deitatem. Reſpice aīa mea:
⁊ videbis verbū in humanitate no/
ſtra effecta: vt nubes: ſed nō recipit
deitas leſionem propter nubeꝫ: aut
tenebras noſtre humanitatis. Sed
manet intus abſconſus ſol ⁊ ſplēdoꝛ
diuinus. Sicut ſerenitas celi quan
doqꝫ manet abſconſa ſub nube. Et
quis demonſtrat nobis hoc: q: fini/
ta pena in coꝛpoꝛe vbi remanſit dei
tas: ⁊ poſt reſurrectionem fecit hu/
manitatem lucidam que tunc erat
opaca: ⁊ facit imoꝛtalē que pri⁹ erat
moꝛtalis. Tu ergo paſſio indicas
doctrinā quā dꝫ rōnalis creatura ſe
qui: vnde fallitur ille qui mauult ſe
qui delectamina ꝗ̃ penas cū null⁹
niſi p verbū pueniat ad patreꝫ: ⁊ te
verbū nō poſſumus ſequi niſi guſte
mus te in affectu penaꝝ: ⁊ ſi anima
non vult ſuſtinere penas ipſa ſuſti/
net inuita: ſi autē cum ſole luminis
vult poꝛtare: tunc ex nullo laboꝛ

percutitur affectus anime: ſicut in
verbo deitas nullatenus paſſa fuit
q: voluntarie facta ē poꝛtatrix labo
rum: ergo manifeſte oſtēdis ꝙ poſt
tempus acceptabile paſſionis ver/
bi anima pōt cum lumine gratie co
gnoſcere tue caritatis affectū: ⁊ cuꝫ
hoc lumine in tempoꝛe finito perue
nimus ad cognoſcendum eſſentiam
tuam in tempoꝛe infinito: vnde hac
infinitate paſſionis cognoſcim⁹ al/
titudinem tuaꝫ non ꝙ miſteria tua
ſint infima: imo ſublimia: ſed īfima
dico propter paſſionē infime huma
nitatis. O dulcis ⁊ eterne deus ſub
limitas infinita: q: ad altitudieꝫ tu
am non poteramus eleuare affectū
qui erat infimus: nec lumen intelle
ctus propter tenebras culpe. Jdeo
tu ſūmus medicus largitus es no/
bis verbum cum eſca humanitatis
⁊ cepiſti hiem: ⁊ cepiſti demonē nō
in virtute humanitatis. ſed diui ni/
tatis: ⁊ ſic faciendo te paruulū ma/
gnificaſti hominem. Saturatus ob
probrijs repleſti eum beatitudine:
eſuriente te ſaturaſti eum in affectu
caritatis tue: exuendo te vitam in/
duiſti eum gratia repletus verecun
dijs reddidiſti ei honoꝛem obſcura/
tus quātū ad humanitatē reddidi/
ſti ei lumē extēſus i cruce amplexa/
tus es illū: ⁊ feciſti ei cauernā in la/
tere tuo inquā refugeret a facie ini
micoꝝ: in qua cauerna pōt cognoſce
re caritatē tuā: q: p ipſam oñdis: ꝙ
plus voluiſti ei dare ꝗ̃ poſſes cum
opatiōe finita: illic inuenit balneū in
quo lota ē facies anime ſue a lepra
culpe. O delectabilis amoꝛ. o ignis

o abiſſus caritatis.o incomprehen/
ſibilis altitudo quanto magis aſpi
cio altitudinem tuā in paſſione ver
bi tanto plus mea miſerabilis aīa
erubeſcit qꝛ nunq̄ te nouit: ⁊ hoc qꝛ
ſemꝑ fui viua affectui ſenſualitatis
rōni aūt moꝛtua. Sꝫ hodie placeat
altitudini caritatis tue illuminare
oculū ītellectus mei:⁊ eoꝝ quos mi
hi dediſti in filios ac oīuꝫ creatura
rū rōnabiliū. O deitas amoꝛ meus
vnū quero a te:in tpe quo mundus
iacebat infirmus tu miſiſti in mun
dū verbū vnigenitū tuum:vt medi
cum qd̓ ſcio ꝙ ex amoꝛe feciſti: ⁊ nō
ex meritꝭ noſtris. Modo video mū/
dum totaliter ī moꝛte iacentē: ⁊ in
tāta ꝙ aīa mea deficit ī viſiōe iſta.
Qualis erit nūc modus ad ſuſcitā/
dū iteꝝ moꝛtuū iſtū cū tu ſis impaſ
ſibilis deus:nec amplius venturus
ad redimēdū mundū:ſed ad iudicā
dum? Quomodo ergo reddet̄ vita
huic moꝛtuo non credo infinita bo
nitas ꝙ deficiant tibi remedia:īmo
fateoꝛ:ꝙ nec amoꝛ tuus deficit erga
nos:neqꝫ infirmata ē potentia tua:
nec ſapiētia diminuta: ⁊ ideo: ⁊ vis:
⁊ potes: ⁊ ſcis mitter̄ remedium op
poꝛtunum. Quare ſupplico ſi pla/
cet bonitati tue quatenus indices
mihi remediuꝫ iſtud:vt anima mea
ſit animata viriliter aſſūmere illud
Reſpondeo veritas eſt: ꝙ filius tu/
us non amplius eſt venturus: niſi
cum maieſtate ad iudicandum: vt
dictuꝫ ē. Sed vt video tu vocas ſer/
uos tuos chꝛiſtos: ⁊ cum hoc medio
vis auferre moꝛtem: ⁊ reddere vi/
tam mundo. Et quomodo? Qd̓ ipſi
viriliter ambulent per viam verbi
ſollicite: ⁊ cum ignito deſiderio pꝛo/
curantes honoꝛem tui: ⁊ animaruꝫ
ſalutē ꝑꝑ h̄ ſuſtinendo patienter pe
nas ⁊ toꝛmenta obpꝛobꝛia: ⁊ impꝛo
peria a quibuſcunqꝫ eis illatas: qui
bus penis que finite ſunt iunctis ī
finito deſiderio eoꝛundeꝫ tu vis da
re refrigerium.ſ.exaudire pꝛeces: ⁊
implere deſideria ipſoꝛum: ſed ſi ſo/
lummodo paterentur coꝛpoꝛaliter
abſqꝫ deſiderio ſupꝛadicto nō ſuffi/
ceret eis:nec aliꝭs ſicut in verbo abſ
qꝫ virtute deitatis paſſio nō ſatiſfie/
ciſſet ſaluti humani generis. O re/
mediatoꝛ optime:da ergo nobis de
iſtis xp̄is qui ī vigiliꝭs:lachꝛimis: ⁊
oꝛationibus ducant vitā ſuam pꝛo
ſalute mundi. Tu vocas eos xp̄os
tuos:quia confirmati ſunt vnigeni
to filio tuo. Cōcede queſo eterne pa
ter:vt non ſimus ignoꝛātes ceci:aut
frigidi:nec obſcuri viſus intantum
ꝙ nō videamus niſi nos. Sed da no
bis cognoſcere voluntatem tuam.
Peccaui dn̄e miſerere mei. Gra/
tias:gratias ago tibi: qꝛ dediſti re/
frigerium anime mee tum per agni
tionem quam dediſti mihi qualiter
poſſem cognoſcere altitudinem ca/
ritatis tue adhuc vigens in moꝛtali
coꝛpoꝛe q̄ etiam pꝛopter remediuꝫ
qd̓ video oꝛdinatum a te: vt libere/
tur mundus a moꝛte. Non ergo am
plius dormias miſerabilis anima
mea que toto tempoꝛe vite tue doꝛ/
miſti:o amoꝛ ineſtimabilis coꝛpoꝛa
lis pena ſeruoꝝ tuoꝝ valebit virtu
te ſancti deſiderꝭ aīaꝝ eoꝛūdē: ꝙ deſi
deriū valebit ꝟtute deſiderꝭ caritas

tue. O aīa mea miſera nō amplera
trix lucis ſʒ tenebraꝝ. Surge:ſurge
a tenebris. Excita teipſam api ocu/
lum ītellectus ⁊ reſpice ī abiſſum ca
ritatis diuine: qꝛ niſi videas nō po/
tes diligere quantū videbis tantuʒ
diliges ⁊ diligendo ſequeris ⁊ indu
es voluntatē ſuā. Peccaui domine
miſerere mei.

O ratio eiuſdē ſcā Rome die io/
uis: quito aplis āni ſupraſcrip. xiij.

O Reſurrectio noſtra: o reſurre
ctio nr̄a alta: ⁊ eterna trini/
tas euiſcera aīam meā. O redēptor
⁊ reſurrectio nr̄a: o trinitas eterna.
o ignis ꝯtinue vrens qui nūquā ex
tingueris: nec deficis: aut diminui
potes etiaʒ ſi totus mūdus accipiat
ignē tuū. O lumē qđ das lumē ⁊ in
lumine tuo videmꝰ ī lumine tuo vi
deo: ⁊ abſqʒ ipſo nō poſſem vider̄: qꝛ
tu es qui es: ego aūt ſum que nō ſuʒ.
In eodem lumine cognoſco neceſſi/
tatē meā: ⁊ neceſſitatē tue eccleſie: ⁊
totius mūdi: ⁊ qꝛ ī lumīe tuo cogno
ſco ħ peto a te: ꝙ euiſceres aīaʒ meā
ꝓ ſalute totius mundi: nō ꝙ ex me
aliquē fructū poſſim ꝓducere. Sed
ex virtute caritatis tue q̄ ē opatrix
oīum bonoꝝ. Uñ ſic ī abiſſo carita/
tis tue aīa opat̄ ſalutē in ſe ⁊ vtilita
tē ī ꝓximo ſuo ſicut: deitas tua alta
⁊ eterna trinitas opata ē ī humani
tate nr̄a: vʒ cū inſtr̄o humanitatis
nr̄e q̄ cū ope finito in medio noſtre
humanitatis opata ē ꝓ nobis īfini
tā vtilitatē nō in virtute humanita
tis: ſed diuinitatis tue; in hac virtu
te trinitas eterna vident̄ creata eſſ
eta q̄ participāt eſſe ⁊ oīs virtus ꝯſi
ſtens ī hoīe ſpūalis ⁊ tpalis erit a te:
vexꝫ ē ꝙ voluiſti ꝙ homo laboraret
in ipſis opando cū libero arbitrio:
O trinitas eterna: o trinitas eterna
ī lumine tuo cognoſcit ꝙ tu es illud
ſūmū: ⁊ eternū viridariuʒ quod ī te
tenes clauſos flores ⁊ fructus: qꝛ tu
es flos glorie qui tibimet gloriā red
dis tibimet fructus: vñ a nullo alio
ħ potes recipere: ſi enim ab aliquo
alio recipe poſſes iam nō videretur
ꝙ eſſes eternus: ⁊ oīpotens deus: qꝛ
ille q i tibi redderet ħ non videret
ꝓceſſiſſe a te: Sed vt dictū ē tu tibi
met es fructꝰ ⁊ gloria: ⁊ fructꝰ quos
reddit tibi creatura tua a te ſunt: ⁊
a te recipit vñ reddere poſſit: in viri
dario ſinus tui pater eterne clau/
ſus erat homo. Tu traxiſti eū đ ſctā
mēte tua velut florē diſtinctū in tri
bus potētijs aīe: ⁊ in qualibet poſui
ſti planctā: vt poſſent fructificare ī
viridario tuo redeūdo in te cū fru/
ctu quē dediſti ei: ⁊ tu redibas ī aīa
replendo eā beatitudine tua: ī qua
aīa manet ſicut piſcis in mari: ⁊ ma
re in piſce. Dediſti ei memoriam: vt
poſſit retinere bñficia tua: vt ex hoc
ꝓduceret florē glorie nomini tuo: ⁊
fructū vtilitatis. Sibi dediſti ei ēt
intellectū: vt itelligeret veritateʒ: ⁊
voluntatē tuā q̄ voluntas ſolūmo/
do querit ſanctificationem nr̄aʒ vt
germinaret florē glorie: ⁊ poſt modū
fructū virtutū: ⁊ dediſti ei volūtatē
vt poſſit diligere id qđ itellectus vi
dit ⁊ memoria retinuit. Et ſi reſpi/
cio te lumē trinitas eterna: hō pda/

dit iſtũ ſloꝛẽ.ſ.grãm ex culpa cõmiſ
ſa: qꝛ nõ erat aptꝰ poſtmodũ: nec va
lebat reddere gloꝛiã tibi ꝑ illũ mo/
dũ: ⁊ finẽ ad quem creaſti ipm. Vñ
ꝑꝑ culpã tu nõ introibas in gloꝛiaꝫ
tuã ꝑ illũ modũ quẽ veritas tua ſta
tuerat: viridariũ tuũ erat clauſum
qua ꝑꝑ nõ poteramus recipe floꝛes
nec fructus tuos. Et ideo feciſti poꝛ
tinariũ verbũ vꝫ vni genitũ tuum
cui dediſti clauem deitatis: ⁊ huma
nitas fuit manus q̃ vniſti ſimul: vt
aꝑirent ianuã grẽ tue: qꝛ deitas nõ
poterat aperire abſqꝫ humanitate
que humanitas clauſerat ꝑꝑ culpã
ꝑmi hoĩs. Nec humanitas ſimplex
poterat aperire abſqꝫ deitate: nam
opus ſuũ fuiſſet finitũ ⁊ offẽſa erat
ꝯtra iſinitũ bonũ cõmiſſa: ⁊ de cul/
pa ꝓtinus debebat exire pena: vñ
nullus alius modus ſufficiẽs erat.
O dulcis hoſtiarie. o humilis agnꝰ
tu es ille oꝛtulanus qui reſeratis ia
nuis viridariꝗ celeſtis.ſ.ꝑadiſi poꝛꝛi
gis nobis floꝛes ⁊ fructus deitatis
eterne. Ex nũc quidẽ cognoſco: ꝙ tu
dixiſti veritatẽ: qñ i foꝛma ꝑegrini
appens duobꝰ diſcipulis tuis i via
dixiſti ꝙ ſic opoꝛtuit pati xp̃m: ⁊ ꝑ
viã crucis introire i gloꝛiã ſuã oſtẽ/
dendo illis: ꝙ ſic ꝓſcrtatũ fuerat per
Moiſen: Eliã: Iſaiaꝫ: Dauid ⁊ alios
q̃ d̃ te ꝓphetauerãt: ⁊ ſi explanabas
eis ſcripturas: ipſi vero: nõ itellige/
bãt te: qꝛ caligauerat oculꝰ itellectꝰ
coꝛꝑ: ſꝫ tu met teip̃m intelligebas q̃
erat gloꝛia tua dulce ⁊ amoꝛoſum
verbũ: Tu ipſe nũquid: vt itrares i
temet opoꝛtebat te pati.

Oꝛatio eiuſdem facta Rome in
die circuncitionis domini: ad in/
ſtantiam domini. N. Cardinalis oꝛ
dinis ꝑdicatoꝛum ad circuncidẽ/
dam duriciem induratoꝛuꝫ contra
eccleſiam. xiiij.

O Sũme deus amoꝛ ieſtimabi
lis ignis eterne illuminans
mentes hominuꝫ calefacies eas ſpi/
ritu amoꝛis tui: ⁊ conſumens quic/
quid habet anima tibi obnoxium:
quantum in te eſt: in te video quod
ille amoꝛ qui te conſtrinxit trahere
no ex te cum noticia tui ad lau/
dem ⁊ gloꝛiam nominis tui: ille idẽ
amoꝛ conſtrinxit te inducere moꝛta
litatem noſtram: vt reduceres de/
uios nos ad te: ⁊ ꝙ hodie oſtendiſti
te nobis amatoꝛ noſter. Primo paſ
ſibilem ponendo te qui factoꝛ es: le
gis obſeruatoꝛem ipſius: ad noſtre
humilitatis exemplum. Pudeat
itaqꝫ hominem facturam tuam in
durari coꝛde ⁊ obſeruatoꝛem non
eſſe legis tue. Cum tu deus noſter
obſerues. Tu oſtendiſti nobis ho/
die cinerem noſtre moꝛtalitatis in
te: vt noſcamus incinerare nos pro
pter te ⁊ paſſibilem te oſtendiſti ſol
uendo arram ⁊ encęniando nos in
amoꝛem tue ſanctiſſime paſſionis:
vt in tuum exemplum paſſiones ve
ſtras equo animo tolleremus: defi/
ciat: vel liqueſcat: itaqꝫ omnis ani/
ma in tuo amoꝛe factoꝛ meus ⁊ ve/
re deꝰ: qꝛ traxiſti hoĩeꝫ ex te: vt ipſe
te ſolũ inde recognoſceret: amaret: ⁊
ſequeretur. Et nos igrati tãti tui be

neſciũ a te maieſtas eterna deſira
pſumimus hodie ẽt ex tua clemen/
tia ſubarras tibi aĩas nr̃as anulo
carnis tue deſponſandas tibi ſi tua
beneficia recognoſcant ea: vz lege q̃
ipſos eternitatis tue facias eſſe par
ticipes: hodie quoq dediſti aie tue
aie mee p vicariũ tuũ remiſſionem
peccaminũ manifeſtãdo mihi potẽ
tiam ſuã q̃ tua ẽ. Et qd qui feciſti ho
minẽ: ſine ipſo hoie non ſaluas eum
ſine ſe: nã qui traxiſti me: ex te: ⁊ feci
ſti me ſine me: nõ ſaluaſti me hodie
ſine me: ſz p inſtantiã: ⁊ cõfeſſionem
meã iam me peccatoꝝ nexibus per
gratiã tui iterius vicarij liberaſti: d
quo idigna tua ſerua gratias ago ti
bi: ⁊ ſic mũda p tuã gratiam: hodie
clamo ad te amor meus: eterne de⁹:
vt facias miſericordiã: cũ hoc mũdo
⁊ des ei lumẽ noſcẽdi ipſum vicariũ
tuũ cum puritate fidei de qua obſe
cro veſti eos deus meus: ⁊ des ei lu/
mẽ: vt ipm ſequat mũdus ipſe tot⁹
dato ſibi lumie ſupnaturali poſtq̃
dotaſti ipm tuũ vicariũ dando ſibi
cor virile: ꝯditũ ſit ſancta humilita
te tua: ⁊ ideo nunq̃ ceſſabo pulſare
ad portã benignitatis tue amor me
us: vt eũ exaltes manifeſta itaq virſ
tutẽ tuã i ipſo: vt ſemp virile cor ſu/
um tuo ſancto deſiderio ardeat: ⁊ cõ
ditũ ſit humilitate tua: ⁊ cum beni
gnitate: caritate: puritate: ⁊ ſapien/
tia tua: pcedat i ſuis actib⁹: ⁊ ſic to
tũ orbẽ ad ſe trahat da ei noticiam
tue veritatis in ſe: vt noſcat ſe in ſe
qualis fuerat: ⁊ te in ſe p gratiã tuã.
Illumines ẽt aduerſantes ſibi qui i
circũciſis cordibus ſpũi ſancto re

ſiſtũt: ⁊ tue oĩpotẽtie aduerſant pul
ſando ad portas aiaꝝ ipſoꝝ: q2 ſal/
uari nõ poterũt ſine te: ⁊ vt ꝯuertã
tur ad te deus meus in vita exci
tos amor ieſtimabilis ⁊ caritas tua
te cõpellat hac gratiaꝝ die: vt emo
liat eoꝝ duricies: itaq reducantur
ad te ne peant. Et q2 offenderunt te
de⁹ ſũme clemẽtie punias peccata
ipſoꝝ i me: ecce itaq corpus meum
qd a te recognoſco: ⁊ tibi offero: ſiat
incus p eis: vbi ipſoꝝ culpe ꝯteran
tur: ⁊ q2 video ꝙ dictũ vicariũ tuũ
naturaliter de virili corde dotaſti
humiliter: ⁊ ſuplex oro: vt ſupnatu/
rale lumẽ iſundas i oculo itellectus
ſui: ẽ enim illiuſmodi cor ad ſupbiã
aptũ niſi adijciat ſibi hoc lumẽ acq
ſitũ ex puro affectu virtutis: icidat
ẽt hodie oĩs amor ꝓprius ab ipſis
tuis emulis ac a dicto tuo vicario:
⁊ ab oĩbus nobis: vt parcere poſſi/
mus eiſdẽ cũ eoꝝ duriciẽ ſlexeris ꝓ
quibus ⁊ humilient ⁊ parcant ipſi
dño nr̃o: offero tibi vitã meã et nũc
ꝓ tunc cũ tibi placuerit: ⁊ ipſam po
nam ꝓ gloria tua: humiliter ẽt obſe
crans p virtutẽ paſſionis tue: quate
nus emundes: ⁊ ſcopes de antiquis
vitijs ſponſam tuã ſicut emundaſti
⁊ ſcopaſti eã antiquis: ⁊ ifructuoſis
plantis: ⁊ nõ amplius differas: vere
deus bene ſcio: ꝙ tamdiu abſcindẽ
do pcuties tortuoſum lignum duri
ciei ipſoꝝ emuloꝝ tuoꝝ: ꝙ finaliter
dirriget: ſz accellera trinitas eterna
q2 tibi non eſt difficile facere de ali
quo aliquid eũ d nihilo oĩa feceris
⁊ vitia ipſa purgare tibi etiam me
os filios recomendo: ⁊ hanc tue ma

ſeſta tibi offero qui te mihi hodie de/
diſti: vt des te ſibi vt renoues cuȝ ho
die intus ꝛ extra: ꝛ ſuos actus dirri
gas in beneplacitis tuis pꝛo quibꝰ
vt cā exaudire digneris gratias ago
tibi qui es benedictus in ſecula ſe/
culoꝛum. Amen.

Oꝛatio eiuſdē ſcā Rome. xv.

Veritas ꝛ que ego ſum vt tu
des mihi veritatem: ꝛ ego ſuȝ
que nō ſuȝ. Et poſt paululū: ergo ve
ritas tua: ē illa que facit ꝛ loquitur
ꝛ omnino operatur ex quo ego non
ſum: veritas tua ē illa que dat veri/
tatem: ꝛ cum veritate tua dico ve/
ritatem. Veritas tua eterna poꝛri/
git diuerſis modis veritatem diuer
ſis creaturis: nec ſeparatur a te veri
tas tua: imo tu es veritas. Tu veri/
tas eterna filii dei adeo veniſti: vt ad
impleres voluntatem patris eterni
nec pōt quiſquā habere veritatē: ni
ſi a te. Siquis aūt vult habere veri/
tatē tuā opoꝛtet qꝺ nihil ei deficiat
de veritate tua: alias non poſſet ha
bere veritatē q̄ nullū defectum pa/
titur: ſic hn̄t beati qui pfecte vidēt
ſine defectu veritatē tuā p eternam
tui viſionem: quam quidem viſionē
habent participantes viſionem tu/
am qua tu teipm vides: lumen eniȝ
quo videris a creatura tua tu es:
nec iter te: ꝛ vidētē te: ē aliquid me
diū qꝺ repñtet te videnti te: dum
ergo beati vident te: participant ꝛ
lumen: ꝛ medium quo videris: ꝛ qꝛ
tu idem ſemper es ideȝ lumen: ꝛ idē
medium: ꝛ idem obiectum partici/
pata per eos in vnione qua vniunt
tibi cauſant idemptitatem inter vi
ſionem tuā: ꝛ viſioneȝ creature tue:
nec obſtat ſi vnus minꝰ perfecte ali
us magis pfecte videt: qꝛ hoc ē pp
diuerſitatē recipientiū viſionē. Si/
cut aīa que ē in via i ſtatu gratie re
cipit veritatem tuaȝ p lumen fidei
qua videmus que pꝛedicat eccleſia
tua vera eſſe: ꝛ tn̄ diuerſe aīe ſecun/
dum diuerſitatem diſpoſitionis ſue
recipiunt diuerſimode veritatē iſtā
magis ꝛ minus pfecte: nec pp h̄ di/
uerſificat fides: imo vna ē ꝛ eadem
fides oīum: ſic pfecto in beatis vna
ꝛ eadem ē viſio q̄uis magis ꝛ minꝰ
perfecte a diuerſis recipiatur.

Oꝛatio eiuſdem facta Rome die
xviii. M.cccclxxviii. xvi.

Veritas eterna diſſolue vincu/
lum coꝛpoꝛis mei: vt poſſim
videre veritatē: qꝛ nūc memoꝛia nō
pōt te capere: nec intellectus intelli
gere: nec affectus diligere quō decet:
o natura diuina que reſuſcitas moꝛ
tuos ꝛ ſola das vitā: quō voluiſti ti/
bi vnire naturā moꝛtuā: vt eam vi/
uificares: o verbū eternuȝ taliter ti
bi vniſti naturā moꝛtalē: ꝙ nō fuit
poſſibile ꝙ quocūqȝ mō ſepararet:
vn̄ i cruce i xp̄o natura moꝛtalis pa
tiebat: ſȝ natura diuia viuificabat:
ꝛ ideo erat ſimul beatꝰ ꝛ doloꝛoſus:
nec ēt in ſepulchꝛo potuit vna natu
ra ab alia ſeparari. O pater eterne
tu dicis: ꝙ veſtiſti verbū tuū na tu/
ra nr̄a: vt i ea ſatiſfaceret tibi p no/
bis: o ineffabilis miſericoꝛdia voluiſti

punire filiū naturalē: ꝛ ꝓpꝛiū pꝛo
culpa filij adoptiui: ꝛ ſubſtinuit nō
tm̄ penā crucis ī coꝛpoꝛe: ſʒ cruciatū
deſiderij i mēte. O pr̄ eterne ꝙ̄ ꝓ/
funda: ꝛ ieffabilia ſunt iudicia tua
ſtult⁹ homo nō itelligit h: īmo ſtulti
hoīes iudicāt ſm̄ coꝛticē facta tua:
ꝛ ſcā ſuoꝝ tuoꝝ: ꝛ nō ſm̄ ꝓfunduʒ
abiſſum caritatis īfuſe ſeruis tuis.
O ignoꝛās ꝛ beſtialis homo. Cum
de⁹ te fecerit hoīem cur facis te ip̄m
beſtiā: ꝛ nō ſolū beſtiā: ſed nihil ꝛ be
ſtialiter iudicas? An ignoꝛas qꝛ be
ſtiales deputant̄ ad penas eterna/
les īfernales ī quib⁹ penis efficitur
hō vel nō: ꝛ nō qdē ꝙ̄tū ad naturā q̄
ſuſtineat: ſʒ ꝙ̄tū ad grām q̄ naturā
pficiat: ꝛ res q̄ ē ꝓnata ſua pfectio
ne pōt dici nihil: ꝛ ſubiūxit. Datū ē
ergo nobis ꝟbū eternū p man⁹ ma
rie: ꝛ de ſubſtātia marie īduit natu
rā: abſqꝫ peccati oꝛiginalis macula:
ꝛ hoc qꝛ nō ho'is: ſʒ ſpūſſci opatiōe
ſcā ē illa ↄceptio: qꝺ quidē non fuit
ſic in maria: qꝛ non ꝓceſſit de maſſa
ade opatione ſpūſſancti: ſʒ hoīs. Et
qꝛ tota illa maſſa erat putrida non
poterat niſi ī putridā naturā aīa il/
la īfundi: nec purgari poterat: niſi
p grām ſpūſſci cuius quidē grē nō
ē ſubiectū ſuſceptibile coꝛp⁹: ſʒ ſpūs
rōnalis. aut itellectualis: ꝛ ideo nō
potuit maria a macula illa purga/
ri niſi poſtq̄ aīa īfuſa ē coꝛpoꝛi qꝺ q
dē ſic ſcīn ē pp reuerētiā teſauri di/
uini qui illo vaſe debebat reponi:
nā ſicut foꝛma rōſumit guttā aque ī
mod̄ tēpe: ſic fecit ſpūſſanctus de
macula peccati oꝛiginalis. Nā poſt
ↄceptionem ei⁹ ſtatim fuit p grām
pūſſci ab illo peccato mundata: ꝛ
grā magna dotata ſubiūxit: tu ſcis
dn̄e: qꝛ iſta ē veritas.

Oratio eiuſdem facta Rome die
xij. auguſti. ān̄i ſupꝛaſcrip. xvij.

Ingrate hō alta ꝛ eterna dei
tas incōpꝛehenſibilis: ꝛ ineſti/
mabilis amoꝛ. Tu dicis pr̄ eterne
ꝙ homo reſpiciēs ſe inuenit te in ſe
qꝛ creatus ē ad imaginē tuā: qui hʒ
memoꝛiā ad retinēdū te ꝛ beneficia
tua participando in hoc potentiam
tuā: hʒ intellectū ad cognoſcendum
te: tuā pticipando ſapientiam. ſ. vni
geniti filij tui dn̄i nr̄i ieſu chꝛiſti: ꝛ
hʒ voluntatem ad diligendū te par
ticipando clementiam ſpirituſſan/
cti ſic pꝛofecto non ſolum ipſuʒ crea
ſti ad imaginem tuā: ſed in te quo/
dāmodo habens ſimilitudineʒ ſuā:
ſic tu es in ipſo: ꝛ ipſe in te. Non co/
gnoui me in te de⁹: ꝛ te in me deus.
Iſta ē tota ignoꝛantia hoīum igno
rantium qui offendunt te: qꝛ ſi hoc
ſcirent nō poſſent nō diligere deum:
hoc aūt neſcire pꝛocedit ex priuatio
ne luminis grē que priuatio creat̄
a nube pꝛopꝛij amoꝛis ſenſitiui tāta
ē ↄfoꝛmitas inter hominē: ꝛ hoīem
ꝙ qñ non ſe diligunt recedunt a ꝓ
pꝛia natura. Poſtmodū oꝛauit ꝓ
ſingularibus ſuis: vt participarent
naturā diuinā: diligendo ſe adinui/
cem: ꝛ iſta ē vera confoꝛmitas: Re/
ſpondit deo: ꝛ dixit. Quomodo ma/
ioꝛem grām poſſuʒ habere: ꝙ̄ vt vi
tam ducam ſemꝑ in penis: ꝛ ipſam
terminem cuʒ martirio pꝛopter te.

Deitas amoris deitas. Quid
poſſuz dicer̄ d̄ veritate tua?
Tu veritas: dic de veritate. Ego ne
ſcio de veritate dicere: ſed de tene-
bris tm̄: q2 non ſum ſecuta fructum
crucis tue: ſed ſolum ſecuta ſuz tene
bras: ꝛ non cognoui tenebras: bene
fateor ꝙ qui cognoſcit tenebras: co-
gnoſcit lucem: ſed ego non feci ſic ī
mo ſecuta ſum tenebras: nec eas ꝑ-
fecte cognoui. Dic ergo dn̄e tu veri
tatez tuā de cruce tua: ꝛ ego audiā.
Tu dicis ꝙ quidaz ſunt pſecutores
fructus tue crucis: nā fruct⁹ crucis
tue: tu es. O verbū vnigenituz dei
qui ex imenſitate amoris: ꝛ caritatꝫ
quā hūiſti ad nos. Inſeruiſti teipm
tanq̄ fructū duob⁹ arborib⁹. Pri-
mo nature humāe: vt manifeſtares
nobis veritatē patris tui inuiſibilē
q̄ veritas tu es. Et ſc̄do inſeruiſti te
ipm arbori crucis ī qua arbore: non
te tenuerūt claui: nec ꝯequā aliud:
niſi amor: īmēſus: quē ad nos habui
ſti: ꝛ totū hoc feciſti: vt māifeſtares
nobis veritatē volūtatis patris: q2
volebat nr̄am ſalutē. Ex iſta iſertio
ne ꝓductus ē ſanguis tuus qui ꝑꝑ
vnionez diuine nature dedit nobis
vitā iſtius ſanguinis virtute mūda
mur a peccato mediātibus ſacramē
tis tuis. Repoſuiſti aūt hūc ſangui
nem in cellario eccleſie militantis:
dans claues ꝛ cuſtodiā ei⁹ vicario
tuo ꝑncipali ī terris. Hec aūt oīs n̄
cognoſcunt: nec ſciunt ab hoīb⁹: niſi
mediāte lumie tuo quo tu illuſtras
nobiliorē ꝑtē aie noſtre. s. intellectū.

Hoc lumē ē lumen fidei qđ tu cui-
libet chriſtiano ꝯcedis qñ mediāte
ſacramēto baptiſmi infundis lumē
fidei ꝛ gratie tue ꝑ quā purgat̄ pec
catū originale qđ cōtraximus: ꝛ da
tur nobis lumen ſufficiens ad ꝑdu
cendum nos vſqꝫ ad vltimum finez
beatitudinis: niſi nos cum puritate
amoris proprij ſenſitiui excecemus
oculos noſtros quos gratia tua illu
minauit in baptiſmo. Excecam⁹ ve
ro nosipſos inducēdo cataractas ſu
per oculos noſtros ꝑ frigiditatez: ꝛ
humiditatē amoris ꝓprij ſupradci.
Et ideo nō cognoſcimus te: nec ali-
quid verꝫ bonū: ꝛ dicimus malū bo
nū: ꝛ bonū malū: ꝛ efficimur in gra
tiſſimi: ꝛ ſupingratiſſimi: ꝛ peius: ꝛ
deterius ē nobis poſt agnitam veri
tatem tuam qñ ꝑdidimus lumen:
q̄ꝫ antequā lumen recipemus. Pe
ior enim ē chriſtianus talis q̄ꝫ ifide
lis: ꝛ peius ē ſibi: niſi inquantū faci
li⁹ recipit medicinā de malo ſuo: ꝑꝑ
aliqualē lumē fidei: qđ remanet ei.
Iſti dn̄e tales ſunt pſecutores fru-
ct⁹ crucis tue. i. ſanguinis tui. nō. n.
te [illegible] crucifixū ſequunt̄: ſꝫ pſequū
[illegible] te ꝛ ſanguinē tuū: ꝛ potiſſime
[illegible] qui rebellant vicario tuo: qui tꝫ
claues cellarij: vbi ē repoſitus ſan-
guis tuus: ꝛ ſanguis oīum martirū:
q̄ꝫuis ſanguis martirꝫ: nō valeat ni
ſi ī virtute ſanguinis tui. Iſta aūtē
rebellio ꝛ oē peccatū accedit eis: q2
ꝑdiderūt lumē veritatis tue: quod
acquirit̄ ꝑ fidē tuaz: vn̄ philoſophi
q̄ꝫuis multas ſcirēt veritates d̄ crea
turis: q2 tm̄ nō habuerunt fidem tu
am ſalutem conſequi nō potuerūt.

Oratio eiuſdem facta rome die xiiij. febr. M.cccc.lxxviij. xix.

O Amor ineſtimabilis. o dul/
cis amor ignis eterne. Tu es
ignis qui ſemper ardes: alta ⁊ eter/
na trinitas deus rectus es abſq̃ vl/
la tortuoſitate. ſimplex abſq̃ du/
plicitate ⁊ ſincerus abſq̃ aliqua
fictiõe. Dirige oculos miſericordie
tue ſup creaturas tuas. Noui q̃ mi
ſericordia tibi ꝓpria ē: imo ad quod
me ↄſiderando ↄuerto nil inuenio
abſq̃ miſericordia tua. Ideo curro ⁊
clamo ante miſericordiã tuã vt faci/
as miſericordiã cũ hoc mũdo. Tu vis
nos ſeruire tibi ad modũ tuũ ⁊ diuer
ſi mode ducis ſeruos tuos pp qd ho/
die dicis q̃ nullaten⁹ itrinſecũ cre
ature debem⁹: aut poſſum⁹ iudicare
p act⁹ exteriores ſed volũtatẽ cũcto
rũ i tua volũtate iudicare debem⁹
⁊ hoc maxĩe de ſeruis tuis: ĩõ gaudet
aĩa q̃ videt lumẽ in lumine tuo: de
varijs ⁊ ĩfinitis modis ⁊ vijs quos
⁊ q̃s videt in ipſis. q̃uis p diuerſos
calles ꝓcedãt: tñ oẽs currũt p igni/
tũ iter caritatis tue alias nõ ſeque
rent veritatẽ tuã in veritate. vñ alios
videm⁹ currere p viã penitẽtie fun/
datos in mortificatiõe corpis. Ali/
os in humilitate in occidẽdo ꝑuerſaz
volũtatẽ: alios in fide viua. alij qui
dã p miſericordiã accedũt ⁊ alij tota
liter dilatati in caritate ꝓximi relin
quẽdo ſeipſos. In his ⁊ his ſimilib⁹
pingueſcit aĩa q̃ ſollicite exercuit na
turale lumẽ: vñ acquiſiuit ſupnatu
rale: cum quo videt immenſam lar/
gitatem tue bonitatis. O q̃ regali/
ter progrediuntur iſti. O q̃z adu ũ
tunt fieri ſecundum ordinem vol/
tatis tue. ⁊ ideo in omnib⁹ que ope
rantur creature tue conſiderant vo
luntatem tuam nunquã vero volũ/
tatem iudicant creature. O inexti/
mabilis caritas iſti bene didicerũt
⁊ corde tenuerunt doctrinam veri/
tatis tue vbi videlicet dixit. Nolite
iudicare ſecundum faciem. o veri/
tas eterna: que eſt doctrina tua. qd
eſt iter per quod oportet nos accede
re ad patrem. Neſcio aliud iter vi
dere niſi quod tu verbum eternum
pauimentaſti realibus virtutibus
ignis caritatis tue quas edificaſti
precioſo ſanguine tuo. Hec eſt qui
dem via. In nihilo ergo alio culpa
noſtra conſiſtit niſi in diligere quod
odiſti ⁊ odio habere quod dilexiſti.
Fateor q̃ ſemper odiui qd amaſti ⁊
amaui quod odio habuiſti. Sed ho
die clamo coram miſericordia tua
abiſſus caritatis ſupplicans quate/
nus des mihi ſequi veritatem tuaz
in ſimplici corde. Concede queſo cõ
tinuam famem patiendi pro te pe/
nurias ⁊ tormẽta. Da etiam pater
eterne fontem lachrymarum ocu/
lis meis quibus inclinem ſuper to/
tum mundum miſericordiam tuaz
⁊ maxime ſuper ſponſam tuam. o in
effabilis ⁊ dulciſſima caritas hoc ē
viridariũ tuum fundatum in ſan/
guine tuo ⁊ aſperſuz ſanguine mar
tyrum tuorum qui viriliter cucur/
rerunt poſt odorem ſanguinis tui.
cuſtodi ergo eam. Quis enim con/
tra ciuitatem quam tu cuſtodieris
poterit preualere. Vere clementiſſi.

illa perfecte eſt vnita in doctrina
tua ⁊ corpus vnitum eſt in anima:
⁊ ideo vult ſequi affectum aīe: qua/
propter ea que prius cōſueuerant ipſ
delectare.ſ. ſcelera mundi tunc tota
liter diſplicent. Similiter etiā ea q̄
ſibi difficilia ⁊ aſpera videbātur vi
delicet ſequi virtutes modo dulcia
⁊ delectabilia ſunt eidem. Bene er
go eſt veritas q tu verbum eternū
deleſti fragilitatem nature noſtre
cum fortitudine nature diuine quā
recepiſti a patre: ⁊ hanc fortitudinē
dediſti nobis vt dictum eſt median
tibus ſanguine ⁊ doctrina. o eterne
ſanguis: eterne dico quia vnitus es
cum natura diuina: homo qui cum
lumine nouit fortitudinem tuā di/
ſcedit a debilitate ſua quod lumen
non adipiſcitur niſi aſſumatur odi
um contra propriam ſenſualitatem
⁊ potius āmittitur naturale. o dul/
ciſſime ſanguis tu fortificas animā
tu illuminas ipſam: in te efficitur
angelica: tu intantum obumbras
ipſam caritate tua q penitus obli/
uiſcitur ſui ⁊ nil aliud quā te poteſt
videre propter quod fragilitas car
nis etiam ſentit odorem virtutum
ita q ſimul corpus ⁊ anima clama/
re videntur ad te in quolibet exer/
citio: ⁊ hoc dum ſanctum deſideriū
permanet ⁊ augetur. Si enim alias te
peſceret ⁊ allectaretur deſideriū ſu/
bito eēt ſuſcitata rebellio magis vi/
ua q̄ prius. o doctrina veritatis q̄
tantam fortitudinem preſtas ani/
me indute te q in nulla aduerſitate
deficit: ſed de omni prelio obtinet
palmam fortis eſt dum ſequitur te:
que proceſſiſti a ſumma fortitudine
niſi enim ſequeretur te nil ei profi/
ceret fortitudo tua. Heu me miſe/
ra que nunquā veram doctrinaz ſe
cuta ſum: ⁊ ideo tam debilis ſum q
in omni minima tribulatione defi/
cio. Peccaui domine miſerere mei.

Deinde more ſolito orauit mater
pro eccleſia dei pro vicario xp̄i ⁊ fili
is ac etiā pro omni rationali creatu
ra. Amen.

Oratio eiuſdē facta Rome die
mercurij. tertio martij menſis ſu/
praſcripti. x.

O Trinitas eterna: o alta ⁊ eter
na deitas nos ſumus arbores
mortis ⁊ tu arbor vite. O deitas
eterna quid eſt videre in lumīe tuo
arborem puram creature tue quaz
traxiſti de te ſumma puritate cum
pura innocentia ⁊ vniſti ⁊ plātaſti
in humanitate quā formaſti de li/
mo terre ⁊ feciſti liberam. Tu trini
tas eterna dediſti ramos huic arbo
ri qui ſunt potētie aīe. ſ. itellectus: me
moria ⁊ volūtas: quē fructū pducit
memoria: fructū retinēdi. In intel/
lectu poſuiſti fructus diſcernēdi: ⁊ i
voluntate fructus amoris. O arbor
poſita in tanta puritate a plaſmato
re tuo. Sed hec arbor deus eterne
quia abſcidit ſe ab innocentia p ino
bedientiam cecidit: ⁊ de arbore vite
effecta eſt arbor mortis: vnde non
niſi mortales fructus poſtmodum
perducebat propter quod tu alta ⁊
eterna trinitas vt ebria ⁊ infatua
ta amore creature tue videndo hāc

arboꝛem nullũ fructũ poſſe ꝓduce
re niſi moꝛtis q꞉ erat ſeparata a te
vita dediſti remedium eodẽ coacta
amoꝛe quo creaueras ipſam inſerẽ/
do deitatẽ tuam in arboꝛeꝫ moꝛtis
noſtre humanitatis. o dulce ⁊ ſuaue
inſertũ. Tu de⁹ ſumma dulcedo di/
gnatus es vnire te cũ amaritudine
noſtra. Tu lucidus ſplẽdoꝛ cũ tene
bꝛis. Tu ſapiẽtia cũ ſtultitia. Tu vi
ta cũ moꝛte. Tu infinitus nobiſcuꝫ
finitis. Quis te cogit ad hãc vnio
nẽ vt redderes nobis vitã: cuꝫ ipſa
creatura tantã iniuriã tibi feciſſet
ſolũmodo amoꝛ vt dictum eſt: vnde
per hoc inſertum diſſoluitur moꝛs.
Sufficiebat tue ardentiſſime carita
ti feciſſe cũ ea hanc vnionem: Non.
ſed poſtmodũ tu verbum eternum
hanc arboꝛem pꝛopꝛio ſanguine ir/
rigaſti. Hic ſanguis ꝑꝑ caloꝛẽ ſuuꝫ
facit ipſam arboꝛem fructificare ſi
hõ cũ libero arbitrio ſe in te inſerat
⁊ in te viuat: coꝛ ⁊ affectũ ſuuꝫ ligã
do ⁊ faſciando hoc inſertum cum faſ
ſcia caritatis ⁊ imitando doctrinam
tuam: q꞉ patrẽ nõ poſſum⁹ nec de/
bemus ſequi cũ in eo nulla pena fue
rit ⁊ nos per penas ⁊ cruciata deſi/
deria debem⁹ ꝯfoꝛmari tibi. Itaqꝫ
per te vitã pꝛoducim⁹ fruct⁹ vite ſi
nos in te inſeramur. Naꝫ qñ ſumus
inſerti in te rami quos dediſti arbo
ri noſtro pꝛoducunt fructus ſuos.
Memoꝛia tũc impletur continua
recoꝛdatione beneficioꝛum tuoꝛuꝫ.
Intellectus ſpeculatur in te vt in/
telligat eternam voluntatem tuaꝫ:
⁊ vt perfecte te noſcat: ⁊ voluntas
vult diligere id quod intellectus vi

dit ⁊ nouit. vnus ergo ram⁹ poꝛri/
git fructus alteri ramo: ⁊ q꞉ anima
per agnitionẽ quã hẽt de te melius
ſe cognoſcit: iõ odit ſemet. i. pꝛopꝛiã
ſenſualitatẽ. O amoꝛ ineſtimabilis
mirabilia ſunt opera tua que opera
tus es in creatura rõnali: Et ſi tu de
us eterne tpe quo homo erat arboꝛ
moꝛtis dignatus es reſtituere eum
in arboꝛẽ vite inſerendo te vitaꝫ in
hoĩe licet quãplurimi ex defectibus
ſuis ſint tãtũmõ moꝛtis fructuũ pꝛo
ductoꝛes: ⁊ hoc q꞉ nõ inſerunt ſe in
te eterna vita. Ita ⁊ nõ potes ꝓul/
dere pꝛo ſalute totius mũdi quẽ vi/
deo nõ inſerere ſe in te: Imo quilibet
permanet in moꝛte ſua: ipſi hoĩes
non accedunt ad fontẽ in quo ẽ ſan
guis vt aſpergãt arboꝛẽ ſuã. Inter
nos ẽ vita eterna incognita nobis
ignoꝛantibus creaturis. o miſerabi
lis: o ceca anima mea vbi ẽ clamoꝛ:
vbi pꝛeces quas debes effundere in
cõſpectu dei tui: qui continuo te in/
uitat: vbi coꝛdialis doloꝛ pꝛo arbo/
ribus manentibus in moꝛte: vbi an
xia deſideria in cõſpectu diuine pie
tatis: Nõ ſunt in me iſta q꞉ nõdum
perdidi memetipſam. Si enim hoc
feciſſem ⁊ ſolũmodo deũ queſiſſeꝫ. ſ.
gloꝛiã ⁊ honoꝛẽ nominis ſui coꝛ me
um per os exiret de coꝛpoꝛe ⁊ oſ/
ſa mea diſtillarẽt medullas ſed nũ/
quã pꝛoduxi niſi fructus moꝛtis q꞉
non inſerui me in te. o amoꝛ meus
quãtũ eſt lumẽ: quãta eſt dignitas
quã recipit anima inſerta in te veri
tate. o imẽſa largitas memoꝛia poꝛ
rigit ꝙ ſumus obligati diligere ⁊
ſequi doctrinã ⁊ veſtigia verbi vni

geniti tui: ipſum oportet nos ſeq̄ui ⁊
non te patrem: q⁊ vt dictum eſt nul
la pena in te fuit aut eſſe potuit abſ
q⁊ lumine autē fidei non poſſum⁹ ſe
qui hanc doctrinā nec veſtigia ver
bi: vnde intellectus figitur ⁊ ſpecu/
latur in ipſo lumine vt cognoſcat ⁊
ſubito voluntas diligit id quod in/
telligentia vidit: ⁊ ſic vnus ramus
dirigit fructus vel porrigit fructus
vite alteri ramo. Et vnde trahis o
arbor hos fructus vite: cū ex te mor
tua ⁊ ſterilis ſis ab arbore vite: niſi
enim te inſeruiſſes in ea nullum ex
tua virtute produceres cum tu nil
ſis. O veritas eterna ſicut tu produ/
xiſti nobis fructus amoris luminis
⁊ obedientie prōpte propter quē vt
philocapt⁹ cucurriſti ad opprobrio
ſam mortē ſanctiſſime crucis ⁊ hos
produxiſti virtute inſerti quod feci
ſti deitatis tue in humanitate no/
ſtra ⁊ per inſertum quod feciſti tui
ſacrati corporis in ligno crucis: ita
quoq⁊ anima īſerta in te ad nihil ali
ud attendit niſi ad honorē tui ⁊ ani
marū ſalutem: ipſa efficitur ſapiēs:
fidelis: patiens: atq⁊ prudens. Eru/
beſce homo: erubeſce: qui ex defecti
bus tuis tanto bono te priuas: ⁊ tā
ti mali efficeris dignus cum ⁊ bona
opera tua nil ꝓſint aut poſſint pro/
deſſe deo nec tua mala nocere: quā/
uis ſumma bonitas bene delectet̄
ꝙ factura ſua producat fructus vi
te vt infinitum fructū recipiat ⁊ cō
ſequat̄ finē propter quem oēs crea/
uit. Peccaui dñe miſerere mei: vni
⁊ inſere hos in te quos dediſti mihi
vt ſingulariter diligā eos ita vt vi/
nos fructus ꝓducāt video bonitas
infinita ꝙ ſicut tu imittis rorem lu
minis ſupernaturalis tu anima vni
ta tibi cum pace ⁊ quietē cōſciētie:
ita cū rore ſeruorꝫ tuorum auferes
guerram ⁊ tenebras ⁊ reddes lumē
⁊ pacē dulciſſime ſponſe tue: ⁊ pro/
pter hoc humiliter ſupplico tibi.
Peccaui dñe miſerere mei. Amē.

Oratio eiuſdē facta rome in die
annunciationis beate marie virgi/
nis anni ſupraſcripti. xi

O Maria maria tēplū trinita/
tis. o maria portatrix ignis.
maria adminiſtratrix miſericordie
maria germinatrix fructus. Maria
redemptrix humani generis ex eo:
q⁊ carne tua patiente in xp̄o redem
ptus eſt mundus: chriſtus redemit
ſua paſſione tu mētis ⁊ corporis do
lore. o maria mare pacificum. o ma
ria donatrix pacis. maria terra fru
ctifera. maria tu es planta noua: de
qua habemus florem odoriferum:
verbum videlicet vnigenitum dei:
in te enim terra fructifera ſemina/
tum fuit hoc verbum. Tu es terra.
tu es planta. o maria currus ignis:
tu veſtiſti ignem abſconditum ⁊ ve
latum ſub cinere tuo: qui cinis eſt
noſtra humanitas. o maria vas hu
militatis in quo vaſe viget ⁊ ardet
lumen vere cognitiōis quo lumine
leuaſti te ſupra te: ⁊ ideo placuiſti
eterno patri ⁊ ſic ipſe te rapuit ⁊ tra
xit ad ſe amore precipuo diligendo
te ipſo lumine: ⁊ igne tue caritatis

ne oleo tue humilitatis traxiſti tu ꝛ
inclinaſti humilitatem ipſius adue
niendum in te: licet motus ꝛ tract⁹
iam eſſet ad veniendū ab ardentiſ/
ſimo igne caritatis ſue. O maria qꝛ
habuiſti iſtud lumē: ideo non fuiſti
ſtulta ſed prudēs: vnde ex prudētia
voluiſti inueſtigare ab angelo quo
modo eſſet poſſibile quod tibi nun/
ciabat. Nō ne ſciebas tu hoc eē poſ
ſibile omnipotentie diuine abſqꝫ vl
la dubitatione credebas. Quare er
go dicebas: quoniam virum non co
gnoſco. Certe non ideo hoc dicebas
quia deficeres in fide: ſed propter
humilitatem tuam profundā hoc
dixiſti qua conſiderabas indignita
tem tuam: licet non dubitares hoc
poſſibile eē deo. O maria fuiſti tur
bata in ſermone angelico ꝓpter ti/
morem non videtur aſpiciendo in
lumine dei: ꝙ timore fueris contur
bata: licet actum admirationis ꝛ cu
iuſdam conturbationis oſtenderis.
Quid ergo admiraris? Admiraris
certe magnā bonitatē dei. quam vi
debas ꝛ ſtupebas: conſiderando te/
ipſam ꝛ q̄꜄ indigna eras ad tantam
gratiā recipiēdā. In cōſideratiōe er
go ꝓprie indignitatis ꝛ īfirmitatis
ꝛ in cōſideratiōe magne ꝛ ieffabilis
diuine grē ſuꝑ īfuſiōe admirata ſtu
pebas. Sic ergo dū prudēter iterro
gas: oſtēdis ꝓfundā hūilitatē tuā.
Nec vt de. n̄e habuiſti timorē: ſꝫ ad
mirationē de bonitate īmēſa dei ex
ꝯſideratiōe puritatis: imo q̄ſi nihili/
tatis virtutis tue. Tu hodie o ma/
ria facta es liber in quo ē deſcripta
regula nr̄a. In te enīꝫ hodie deſcri/
pta ē ſapiētia pr̄is eterni. In te ho/
die oſ̄ndit dignitas fortitudo ꝛ liber
tas hoīs: oſ̄ndit dico hodie dignitas
hoīs: qꝛ ſi aſpicio te. o maria video
ꝙ manus ſpūſſancti deſcripſit ho/
die in te totā trinitatē formādo ī te
verbū īcarnatū vnigenitū dī filiū.
Deſcripſit. n. in te ſapiētiā pr̄is que
ē ipꝫ vnigenitū dei ꝟbū. Deſcripſit
ēt potētiā ipſi⁹ pr̄is qꝛ potēs fuit il
lud facere ꝛ deſcripſit ēt clemētiam
ipſiuſmet ſpūſſancti qꝛ ſola grā ꝛ cle
mētia diuina ꝑfectū fuit tm̄ miſteri
uꝫ. Si ego ꝯſidero magnū ꝯſiliū tu
uꝫ o trinitas eterna: video ꝙ ī lumi
ne tuo vidiſti dignitatē ꝛ nobilita/
tē generatiōis hūane: vn̄ ſicut amor
coegit te ad ꝓducēdū hoīem de te.
Ita idē amor te coegit ad redimen
dū iā vēditū ꝛ ꝑditū hn̄ oſ̄ndiſti te
diligere hoīeꝫ ēt anteq̄ eēt cū volui
ſti trahere ipſuꝫ de te ſolo iſ̄o amo/
re te īducēte: ſꝫ maximū amorē erga
eū demōſtraſti cū poſtea teipſuꝫ de
diſti ei īcludēdo te hodie in vili ſac
culo hūanitatis ipi⁹. ꝛ quid plus da
re poteras ei q̄ teipſuꝫ. vn̄ ꝟe dicere
potes ei. Quid tibi debui imo quid
potui tibi facere qd̄ nō fecerī? Sic
ergo video ꝙ quicquid in illo ma/
gno tuo conſilio vidit ſapiētia tua
eterna debere fieri pro ſalute huma
ni generis hoc clemētia tua ieffabi/
lis voluit facere ꝛ potētia tua hodie
adīpleuit: vn̄ in ſalutē hoīs in ꝯſilio
eternitatis tue miſericordia tua ma/
gna nimis ꝓponebat velle miſerere
hoī facture tue: ꝛ tu trinitas eterna
volebas iplere ꝟitatē tuā de hoīe. l
ꝙ ſaluū faceres eū ꝛ dares ei vitam

eternā pp̄ q̄ creaueras ip̄m. pp̄ hoc enī creaſti eū vt pfecte pticiparet te ꝛ plene gauderet in te. hec ē ꝟitas tua quā adiplere volebas: ſꝫ his ob ſtabat iuſtitia tua allegans in illo magno conſilio q̄ ſicut ꝓpꝛiū tibi ē miſerere ſemp̄ ꝛ parcere ita ꝛ iuſtus es ꝛ iuſtitia tua in eternū pmanet qꝛ cū iuſtitia tua nullum relinquat malū ipunitū: ſic nullum bonū irre muneratū ſaluari nō poterat hō cū nō poſſet p ſe ſatiſfacere iuſtitie tue de culpa ſua. Quid ergo feciſti: q̄d deliberaſti. Sapiētia tua eterna ꝛ ī cōpꝛehēſibili: vt ꝛ ꝟitatē tuā iple- res ꝛ faceres miſericoꝛdiā ꝛ tñ ſatiſfa ceres iuſtitie tue: Quale remediūꝫ dediſti nobis. Ecce aptū remedium diſpoſuiſti. ſ. dare nobis vnigenitū ꝟbū tuū ita vt aſſumēdo maſſaꝫ hu manitatis noſtre que te offenderat ip̄a poſtea patiēte idē ſatiſfaceret iu ſtitie tue nō virtute hūanitatis ſed virtute diuinitatis vnite in ip̄a hu manitate ꝛ ſic ſatiſfecit iuſtitie ipſe hō qui peccauerat ꝛ ꝟitas tua iple- tur miſericoꝛdia tua dāte hoī vnige nitū tuū p quē hō poſſet de culpa li berari tibi ſatiſfaciēdo virtute diui nitatis eiꝰ. O maria ego video hoc ꝟbū datū tibi eē in te: ꝛ tñ nō ſepa- ratur a pr̄e: ſicut ꝟbū mentale hoīs q̄d licet pferat̄ exteriꝰ ꝛ aliꝭs cōicet̄ nō tñ recedit vel ſepat̄ a coꝛde. Ex his ergo oſtēdit̄ dignitas hoīs pꝛo quo tu deꝰ tāta ꝛ tot es opatꝰ. Oſtē dit̄ ēt hodie in te Maria foꝛtitudo ꝛ libertas hoīs. poſt deliberationeꝫ naqꝫ tāti cōſiliꝭ mittit̄ angelus ad te ꝛ annunciat tibi miſteriū cōſiliꝭ di- uini requirēs volūtatē tuā. neqꝫ enī ante venit aut deſcendit in vterum dei filius q̄ꝫ pꝛeberes aſcenſum volun tatis tue: expectabat ad ianuā tue voluntatis vt apires ei volenti ve- nire in te nunquā intraturus niſi ia nuā aperires dicendo. Ecce ancilla dn̄i fiat mihi ſc̄m verbū tuū. Mani feſte ergo apparet foꝛtitudo ꝛ liber tas voluntatis qꝛ neqꝫ bonuꝫ neqꝫ malū pōt fieri abſqꝫ voluntate neqꝫ pōt dici neqꝫ alia creatura pōt coge re volūtatē ad perpetrādū vnū pec catū moꝛtale niſi ip̄a velit ſimiliter nec ad bonū operandum quiſquam inuitum cogere pōt. Eſt ergo volun tas hoīs libera. Pulſabat o maria ad ianuā tuā deitas eterna: ſed ſi nō aperuiſſes hoſtiū voluntatis tue nō aſſumpſiſſet deus carnē humanam. Erubeſce o aīa mea. vides enim q̄ deus hodie contraxit ꝛ fecit paren- telam cum maria. Hodie oſtenſum eſt tibi q̄ licet facta ſis ſine te: tamē ſine te nō ſaluaberis. vnde hodie vt dictū ē pulſat deꝰ ad ianuā volūta- tis marie: ꝛ expectat q̄ aperiat ſibi. O maria dulciſſime amoꝛ meus in te deſcriptū eſt verbum a quo habe mus doctrinā vite. Tu es tabula in qua deſcriptuꝫ eſt ꝛ poꝛꝛiꝫis nobis illam doctrinam. Video ego ſapien tiā ip̄ſum vꝫ vnigenitū dei ꝟbū ſta- tim vt in te deſcriptū ē nō eſſe ſine cruce ſancti deſiderꝭ. Nā ſtatim vt in te conceptum eſt annexum fuit ſi bi deſideriū moꝛiendi pꝛo ſalute hu mani generis pꝛo quo ſaluādo car- nē aſſūmebat. vnde ꝛ magna crux erat ei id deſiderium ꝛ voluiſſet ſta

ſim ĩpleri. Ad te o maria recurro ⁊
tibi offero petitionez meã qua peto
pro dulci ſponſa dulciſſimi ſaluato/
ris nr̃i dilecti filij tui: ⁊ pro vicario
eiuſdẽ ieſu xp̃i vt detur ei lumẽ quo
cum diſcretione teneat debitos mo/
dos pro reformatiõe ſcẽ eccleſie ſpõ
ſe ſue. [illegible]ni ẽt populũ eius ⁊ ꝯforma
coꝛ populi cũ eodita ꝙ nũꝙ̃ iſurgat
cõtra caput ſuũ. Videtur eni: ꝙ de
ipſo feceris incudẽ multi enim per/
cutiunt ipſuz linguat ⁊ opere quan
tũ poſſunt. Similiter rogo pro dile/
ctiſſimis filijs traditis a te mihi: ꝙ
ignias eos ita ꝙ ſint carbões nõ ex
tincti ſꝫ igni ardẽtes amoꝛis carita
tis tue ⁊ proximoꝝ ita ꝙ aduenien
te tp̃e neceſſitatis hẽant nauiculas
aĩaꝝ ſuaꝝ bene munitas ⁊ fulcitas
ꝑ ſe ipſis ⁊ pro alijs. Ego pro eis ro/
go quos dediſti mihi lꝫ non ſim eis
cã alicuius boni: ſed ſemꝑ mali: qꝛ
ſum eis non ſpeculum virtutum ſꝫ
ignorã tie ⁊ negligẽtie multe: ſed ho
die audacter peto qꝛ dies grãꝝ ẽ. ⁊
ſcio ꝙ tibi maria nil ab eo põt dene
gari. O maria hodie terra tua ger
minauit nobis ſaluatorẽ. Peccaui
dño toto tp̃e vite mee. O pater mi
dulciſſime. O amoꝛ ineſtimabilis
Peccaui dño miſerere mei. O ma
ria bñdicta vicaris tu inter oẽs mu
lieres in ſeculũ ſeculi qꝛ hodie dedi/
ſti nobis de farina tua hodie vnita
⁊ impaſtata ẽ diuinitas cũ humani
tate nr̃a ita foꝛtiter ꝙ ſeparari non
potuit nec ꝑ moꝛtẽ nec ꝑ ingratitu
dinẽ nr̃am vnio illa quinimo diui/
nitas vnita fuit ẽt coꝛpoꝛi in ſepul
chro ⁊ tunc aie in limbo ⁊ poſt aie ⁊
coꝛpoꝛi ſimul in xp̃o taliter ergo cõ
tracta ⁊ conglutinata eſt parentela
iſta ꝙ ſicut nunꝙ̃ diuiſa eſt ita in ꝑ
petuum nulla tenus diſſoluetur.

O ꝛo eiuſdẽ ſcã Rome die dñico
xxvi. Martij ãni ſupraſcrip. xii.

O Deꝰ eterne alta ⁊ eterna ma
gnitudo tu es magnus ego
aũt parua ⁊ ideo mea ĩfirmitas nõ
põt attingere altitudinẽ tuã niſi in
quãtum affectus ⁊ intellectus cum
memoria ſurgant ab infimitate hu
manitatis mee ⁊ cum lumine quod
mihi dediſti in lumine tuo cogno/
ſcant te ſed ſi reſpicio in altitudinez
tuam omnis eleuatio quam anima
mea poſſit facere in te eſt velut ob/
ſcura nox comparata ad lucem ſo/
lis ſiue quantum eſt differens lux
lune a rota tui ſolis. Quia ego inſi/
mitas moꝛtalis non poſſum attinge
re ad tuam magnitudinem immoꝛ/
talem bene poſſum guſtare te ex af/
fectu amoꝛis ſed non videre in eſſen
tia tua: ⁊ ideo dixiſti ꝙ non videt
te homo viuens: hoc eſt ꝙ homo vi/
uens in pꝛopꝛia ſenſualitate ⁊ volũ
tate non poteſt etiã videre te in affe
ctu caritatis tue. Et ſi viuẽdo ratio
nabiliter poteſt taliter te videre nõ
tamen in eſſentia tua poteſt dum in
moꝛtali coꝛpoꝛe viuit. Bene eſt ergo
verum quod mea infimitas ad tuã
altitudinem non poteſt attingere
ſed ſolummodo guſtare ⁊ videre
in ſpeculum tuum: ⁊ hec viſio eſt cũ
perfectione caritatis quia affectuꝫ
caritatis tue ꝑfecte poſſuꝫ ꝯſpicere

eſſentiam vero non vt dictum eſt: ⁊
quando potui attingere affectū ca/
ritatis tue que non vt veri guſtato/
res poſſum capere in mortali corpo
re vigens: quando fuit tempus ⁊ ad
uenit plenitudo temporis ſacri qđ
acceptabile tempus videtur cum
anima mea noſcat in lumine meo
nuntiatum eſſe tunc quando ma/
gnus medicus vnigenitus. Videli/
cet filius tuus venit in mundum
quando ſponſus vinctus eſt ſponſe
ſcilicet diuinitas in verbo humani/
tati noſtre. Cuius vnionis medium
fuit maria: que te eternum ſponſum
induit humanitatē ſuam. Sed hic
amor ⁊ vnio tam erat occulta quod
a paucis cognoſcebantur quapro/
pter anima nondum bene conſide/
rabat altitudinem tuam: ſed vt vi
deo in lumine tuo in paſſiōe huius
verbi anima venit ad perfectam
cognitionem affectus caritatis tue
quia tunc ignis abſconſus ſub cine/
re noſtro: cepit large ⁊ plene maniſe
ſtari aperiendo ſuper lignum crucis
ſanctiſſimum corpus ſuum. Et vt af
fectus anime traheretur ad alta: ⁊
oculus ⁊ intellectus ſpecularetur in
igne tu verbum eternum voluiſti
in altum eleuari: vnde in ſanguine
tuo oſtendiſti nobis amorem in ſan
guine tuo oſtendiſti miſericordiam
⁊ largitatem tuam. In hoc etiam
ſanguine demonſtraſti quantum
grauat ⁊ ponderat tibi culpa ho/
minis: in ipſo lauaſti faciem ſpon/
ſe tue. ſcilicet anime cui te vniſti per
vnionem nature diuine in noſtra

natura humana in ipſo induiſti eā
dum eſſet eruta: ⁊ cum morte tua
reddidiſti ei vitam. O paſſio deſi/
derata: ſed tu veritas eterna dicis
ꝙ non deſideratur: nec amatur a di
ligentibus ſemetipſos. Sed ab exu
tis ſe ⁊ induentibus te ſurgendo
cum lumine in lumine tuo ad co/
gnoſcendum altitudinem tue ca/
ritatis. O placibilis paſſio ⁊ tran/
quilla que cum tranquillitate pa/
cis facis animam currere ſuper flu
ctus tempeſtuoſi maris: o delecta/
bilis paſſio ⁊ predulcis: o diuitie
anime: o refrigerium afflictorum:
o cibus eſurientibus: o portus ⁊ pa/
radiſus anime: o verum gaudium
o gloria ⁊ beatitudo noſtra anima
que gloriatur in te conſequitur fru
ctum ſuum. Et quis eſt ille qui ve/
re gloriatur in te: non ille qui lu/
men rationis ſubmiſit affectui ſen/
ſuali. Hic enim nil aliud videt: ꝙ
terram. O paſſio que auferes quā/
libet infirmitatem dummodo in/
firmus curari velit: quia donum
tuum a nobis non abſtulit liberta/
tem. Tu etiam paſſio reddis vitam
mortuo: ſi anima propter tempta/
tiones demonum infirmatur: tu li/
beras eam. Si a mundo perſequi/
tur: aut a propria fragilitate impu
gnatur: tu es refugium eius quia
anima nouit in te nō ſolum opera
verbi in paſſione que fuerunt fini/
ta: ſed etiam guſtauit altitudinem
caritatis diuine: vnde per te paſſio
nem vult intendere: ⁊ cognoſcere
veritatem ⁊ inebriari: ⁊ conſumari

in caritate dei per infirmitatem tu
am que videtur infirmitas propter
humanitatem noſtraȝ que in̄ te paſ
ſa fuit. Sed tn̄ eſt maxima altitudo
ꝓꝑ miſterium quod prouenit ex ea
in virtute deitatis qua eleuat ſe ad
altitudinem ipſius deitatis: ⁊ ſic ꝑ/
uenit ad finem ſuum: qꝫ alias non
poſſet. O paſſio anima requieſcens
in te obq̄t ad ſenſualitatem qua pro
pter guſtat affectum caritatis tue.
O qȝ dulcis ⁊ ſuauis ē hec dulcedo
quam guſtat anima que intrat ſub
hoc cortice vbi inuenit lumen ⁊ ignē
caritatis: videndo vnionem mirabi
lem diuinitatis in̄ humanitate no/
ſtra effecta: ⁊ videt humanitatē par
tiri non deitatem. Reſpice aīa mea:
⁊ videbis verbū in humanitate no/
ſtra effecta: vt nubes: ſed nō recipit
deitas leſionem propter nubeȝ: aut
tenebras noſtre humanitatis. Sed
manet intus abſconſus ſol ⁊ ſplēdor
diuinus. Sicut ſerenitas celi quan
doqȝ manet abſconſa ſub nube. Et
quis demonſtrat nobis hoc: qꝫ fini/
ta pena in̄ corpore vbi remanſit dei
tas: ⁊ poſt reſurrectionem fecit hu/
manitatem lucidam que tunc erat
opaca: ⁊ facit īmortalē que pri⁹ erat
mortalis. Tu ergo paſſio indicas
doctrinā quā dȝ rōnalis creatura ſe
qui: vnde fallitur ille qui mauult ſe
qui delectamina qȝ penas cū null⁹
niſi ꝑ verbū ꝑueniat ad patreȝ: ⁊ te
verbū nō poſſumus ſequi niſi guſte
mus te in affectu penaꝝ: ⁊ ſi anima
non vult ſuſtinere penas ipſa ſuſti/
net inuita: ſi autē cum ſole luminis
vult portare: tunc ex nullo labor

percutitur affectus anime: ſicut in
verbo deitas nullatenus paſſa fuit
qꝫ voluntarie facta ē portatrix labo
rum: ergo manifeſte oſtēdis ꝙ poſt
tempus acceptabile paſſionis ver/
bi anima pōt cum lumine gratie co
gnoſcere tue caritatis affectū: ⁊ cuȝ
hoc lumine in tempore finito perue
nimus ad cognoſcendum eſſentiam
tuam in tempore infinito: vnde hac
infinitate paſſionis cognoſcim⁹ al/
titudinem tuaȝ non ꝙ miſteria tua
ſint infima: imo ſublimia: ſed īfima
dico propter paſſionē infime huma
nitatis. O dulcis ⁊ eterne deus ſub
limitas infinita: qꝫ ad altitudīeȝ tu
am non poteramus eleuare affectū
qui erat infimus: nec lumen intelle
ctus propter tenebras culpe. Ideo
tu ſūmus medicus largitus es no/
bis verbum cum eſca humanitatis
⁊ cepiſti hīem: ⁊ cepiſti demonē nō
in virtute humanitatis. ſed diuini/
tatis: ⁊ ſic faciendo te paruulū ma/
gnificaſti hominem. Saturatus ob
probrijs repleſti eum beatitudine:
eſuriente te ſaturaſti eum in affectu
caritatis tue: exuendo te vitam in/
duiſti eum gratia repletus verecun
dijs reddidiſti ei honorem obſcura/
tus quātū ad humanitatē reddidi/
ſti ei lumē extēſus ī cruce amplexa/
tus es illū: ⁊ feciſti ei cauernā in la/
tere tuo in quā refugeret a facie ini
micoꝝ: in qua cauerna pōt cognoſce
re caritatē tuā: qꝫ ꝑ ipſam oñdis: ꝙ
plus voluiſti ei dare qȝ poſſes cum
oꝑatiōe finita: illic inuenit balneū in
quo lota ē facies anime ſue a lepra
culpe. O delectabilis amor. o ignis

o abiſſus caritatis. o incomprehen/
ſibilis altitudo quanto magis aſpi
cio altitudinem tuā in paſſione ver
bi tanto plus mea miſerabilis aīa
erubeſcit qꝛ nunq̄ te nouit: ⁊ hoc qꝛ
ſemꝑ fui viua affectui ſenſualitatis
rōni aūt mortua. Sꝫ hodie placeat
altitudini caritatis tue illuminare
oculū ītellectus mei: ⁊ eoꝝ quos mi
hi dediſti in filios ac oīuꝫ creatura
rū rōnabiliū. O deitas amor meus
vnū quero a te: in tpe quo mundus
iacebat infirmus tu miſiſti in mun
dū verbū vnigenitū tuum: vt medi
cum qđ ſcio ꝙ ex amore feciſti: ⁊ nō
ex meritꝭ noſtris. Modo video mū/
dum totaliter ī morte iacentē: ⁊ in
tāta ꝙ aīa mea deficit ī viſiōe iſta.
Qualis erit nūc modus ad ſuſcitā/
dū iteꝝ mortuū iſtū cū tu ſis impaſ
ſibilis deus: nec amplius venturus
ad redimēdū mundū: ſed ad iudicā
dum: Quomodo ergo reddet̄ vita
huic mortuo non credo infinita bo
nitas ꝙ deficiant tibi remedia: imo
fateor: ꝙ nec amor tuus deficit erga
nos: neqꝫ infirmata ē potentia tua:
nec ſapiētia diminuta: ⁊ ideo: ⁊ vis:
⁊ potes: ⁊ ſcis mitter̄ remedium op
portunum. Quare ſupplico ſi pla/
cet bonitati tue quatenus indices
mihi remediuꝫ iſtud: vt anima mea
ſit animata viriliter aſſūmere illud
Reſpondeo veritas eſt: ꝙ filius tu/
us non amplius eſt venturus: niſi
cum maieſtate ad iudicandum: vt
dictuꝫ ē. Sed vt video tu vocas ſer/
uos tuos chriſtos: ⁊ cum hoc medio
vis auferre mortem: ⁊ reddere vi/
tam mundo. Et quomodo? Qđ ipſi
viriliter ambulent per viam verbi
ſollicite: ⁊ cum ignito deſiderio pro/
curantes honorem tui: ⁊ animaruꝫ
ſalutē pp̄ h̄ ſuſtinendo patienter pe
nas ⁊ tormenta obprobria: ⁊ impro
peria a quibuſcunqꝫ eis illatas: qui
bus penis que finite ſunt iunctis ī
finito deſiderio eorundeꝫ tu vis da
re refrigerium. ſ. exaudire preces: ⁊
implere deſideria ipſorum: ſed ſi ſo/
lummodo paterentur corporaliter
abſqꝫ deſiderio ſupradicto nō ſuffi/
ceret eis: nec aliꝭ ſicut in verbo abſ
qꝫ virtute deitatis paſſio nō ſatiſfe/
ciſſet ſaluti humani generis. O re/
mediator optime: da ergo nobis de
iſtis xp̄is qui ī vigiliꝭ: lachrimis: ⁊
orationibus ducant vitā ſuam pro
ſalute mundi. Tu vocas eos xp̄os
tuos: quia confirmati ſunt vnigeni
to filio tuo. Cōcede queſo eterne pa
ter: vt non ſimus ignorātes ceci: aut
frigidi: nec obſcuri viſus intantum
ꝙ nō videamus niſi nos. Sed da no
bis cognoſcere voluntatem tuam.
Peccaui dn̄e miſerere mei. Gra/
tias: gratias ago tibi: qꝛ dediſti re/
frigerium anime mee tum per agni
tionem quam dediſti mihi qualiter
poſſem cognoſcere altitudinem ca/
ritatis tue adhuc vigens in mortali
corpore q̄ etiam propter remediuꝫ
qđ video ordinatum a te: vt libere/
tur mundus a morte. Non ergo am
plius dormias miſerabilis anima
mea que toto tempore vite tue dor/
miſti: o amor ineſtimabilis corpora
lis pena ſeruoꝝ tuoꝝ valebit virtu
te ſancti deſideriꝭ aīaꝝ eorūdē: ꝙ dſi
deriū valebit ꝟtute dſideriꝭ caritatꝭ

neficiŭa te maieſtas eterna delirar̄
p̄ſumimus hodie ēt ex tua clemen-
tia ſubarras tibi aīas nr̄as anulo
carnis tue deſponſandas tibi ſi tua
beneficia recognoſcant ea: vȝ lege q̄
ipſos eternitatis tue facias eſſe par
ticipes: hodie quoqȝ dediſti aīe tue
aīe mee ꝑ vicariū tuū remiſſionem
peccaminū manifeſtādo mihi potē
tiam ſuā q̄ tua ē. Et qd̓ qui feciſti ho
minē: ſine ipſo hoīe non ſaluas eum
ſine ſe: nā qui traxiſti me: ex te: ⁊ feci
ſti me ſine me: nō ſaluaſti me hodie
ſine me: ſȝ ꝑ inſtantiā: ⁊ cōfeſſionem
meā iam me peccatoꝝ nexibus per
gratiā tui iterius vicariȷ̈ liberaſti d̓
quo īdigna tua ſerua gratias ago ti
bi: ⁊ ſic mūda ꝑ tuā gratiam: hodie
clamo ad te amoꝛ meus: eterne de⁹:
vt facias miſericoꝛdiā: cū hoc mūdo
⁊ des ei lumē noſcēdi ipſum vicariū
tuū cum puritate fidei de qua obſe
cro veſti eos deus meus: ⁊ des ei lu-
mē: vt ip̄m ſequat̄ mūdus ipſe tot⁹
dato ſibi lumīe ſupnaturali poſtq̄ȝ
dotaſti ip̄m tuū vicariū dando ſibi
coꝛ virile: ꝯditū ſit ſancta humilita
te tua: ⁊ ideo nunq̄ȝ ceſſabo pulſare
ad poꝛtā benignitatis tue amoꝛ me
us: vt cū exaltes manifeſta itaqȝ vir
tutē tuā ī ipſo: vt ſemꝑ virile coꝛ ſu-
um tuo ſancto deſiderio ardeat: ⁊ cō
ditū ſit humilitate tua: ⁊ cum beni
gnitate: caritate: puritate: ⁊ ſapien-
tia tua: ꝓcedat ī ſuis actib⁹: ⁊ ſic to
tū oꝛbē ad ſe trahat da ei noticiam
tue veritatis in ſe: vt noſcat ſe ⁊ in ſe
qualis fuerat: ⁊ te in ſe ꝑ gratiā tuā.
Illumines ēt aduerſantes ſibi qui ī
circūciſis coꝛdibus ſpiritui ſancto re

ſiſtūt: ⁊ tue oīpotētie aduerſant̄ pul
ſando ad poꝛtas aīaꝝ ipſoꝝ: q꜄ ſal-
uari nō poterūt ſine te: ⁊ vt ꝯuertā
tur ad te deus meus ī vita exercita
eos amoꝛ īeſtimabilis ⁊ caritas tua
te cōpellat hac gratiaꝝ die: vt emo
liat̄ coꝝ duricies: itaqȝ reducantur
ad te ne ꝑeant. Et q꜄ offenderunt te
de⁹ ſūme clemētie punias peccata
ipſoꝝ ī me: ecce itaqȝ coꝛpus meum
qd̓ a te recognoſco: ⁊ tibi offero: fiat
incus ꝓ eis: vbi ipſoꝝ culpe ꝯteran
tur: ⁊ q꜄ video ꝙ dictū vicariū tuū
naturaliter de virili coꝛde dotaſti
humiliter: ⁊ ſuplex oꝛo: vt ſupnatu-
rale lumē īfundas ī oculo ītellectus
ſui: ē enim illiuſmodi coꝛ ad ſupbiā
aptū niſi adȷ̈ciat̄ ſibi hoc lumē acq
ſitū ex puro affectu virtutis: īcidat
ēt hodie oīs amoꝛ ꝓprius ab ipſis
tuis emulis ac a dicto tuo vicario:
⁊ ab oībus nobis: vt parcere poſſi-
mus eiſdē cū coꝝ duricie flexeris ꝓ
quibus ⁊ humilient̄ ⁊ parcant ipſi
dn̄o nr̄o: offero tibi vitā meā ex nūc
ꝓ tunc cū tibi placuerit: ⁊ ipſam po
nam ꝓ gloꝛia tua: humiliter ēt obſe
crans ꝑ virtutē paſſionis tue: quate
nus emundes: ⁊ ſcopes de antiquis
vitȷ̈s ſponſam tuā ſicut emundaſti
⁊ ſcopaſti eā antiquis: ⁊ īfructuoſis
plantis: ⁊ nō amplius differas: vere
deus bene ſcio: ꝙ tamdiu abſcindē
do ꝑcuties toꝛtuoſum lignum duri
ciei ipſoꝝ emuloꝝ tuoꝝ: ꝙ finaliter
dirrigēt: ſȝ accellera trinitas eterna
q꜄ tibi non eſt difficile facere de ali
quo aliquid cū d̓ nihilo oīa feceris
⁊ vitia ipſa purgare tibi etiam me
os filios recomendo: ⁊ hunc tue ma

ſeſtati offero qui te mihi hodie de/
dit: vt des te ſibi vt renoues cuꝫ ho
die intus ⁊ extra: ⁊ ſuos actus dirri
gas in beneplacitis tuis pꝛo quibꝰ
vt cā exaudir̄ digneris gratias ago
tibi qui es benedictus in ſecula ſe/
culoꝛum. Amen.

Oꝛatio eiuſdē fcā Rome. xv.

VEritas ⁊ que ego ſum vt tu
des mihi veritatem: ego ſuꝫ
que nō ſuꝫ. Et poſt paululū: ergo ve
ritas tua: ē illa que facit ⁊ loquitur
⁊ omnino operatur ex quo ego non
ſum: veritas tua ē illa que dat veri/
tatem: ⁊ cum veritate tua dico ve/
ritatem. Ueritas tua eterna poꝛri/
git diuerſis modis veritatem diuer
ſis creaturis: nec ſeparatur a te veri
tas tua: imo tu es veritas. Tu dei/
tas eterna fili dei adeo vēiſti: vt ad
impleres voluntatem patris eterni
nec pōt quiſquā habere veritatē: ni
ſi a te. Siquis aūt vult habere veri/
tatē tuā opoꝛtet qđ nihil ei deficiat
de veritate tua: alias non poſſet ha
bere veritatē q̄ nullū defectum pa/
titur: ſic hn̄t beati qui ꝑfecte vidēt
ſine defectu veritatē tuā ꝑ eternam
tui viſionem: quam quidem viſionē
habent participantes viſionem tu/
am qua tu teipm̄ vides: lumen eniꝫ
quo videris a creatura tua tu es:
nec īter te: ⁊ vidētē te: ē aliquid me
diū qđ rep̄ſentet te videnti te: dum
ergo beati vident te: participant ⁊
lumen: ⁊ medium quo videris: ⁊ qꝛ
tu idem ſemper es ideꝫ lumen: ⁊ idē
medium: ⁊ idem obiectum partici/
pata per eos in vnione qua vniunť
tibi cauſant idemptitatem inter vi
ſionem tuā: ⁊ viſionēꝫ creature tue:
nec obſtat ſi vnus minꝰ perfecte ali
us magis ꝑfecte videt: qꝛ hoc ē pp̄
diuerſitatē recipientiū viſionē. Si/
cut aīa que ē in via ī ſtatu gratie re
cipit veritatem tuaꝫ ꝑ lumen fidei
qua videmus que pꝛedicat eccleſia
tua vera eſſe: ⁊ tñ diuerſe aīe ſecun/
dum diuerſitatem diſpoſitionis ſue
recipiunt diuerſimode veritatē iſtā
magis ⁊ minus ꝑfecte: nec pp̄ h̄ di/
uerſificať fides: imo vna ē ⁊ eadem
fides oīum: ſic ꝓfecto in beatis vna
⁊ eadem ē viſio q̄uis magis ⁊ minꝰ
perfecte a diuerſis recipiatur.

Oꝛatio eiuſdem facta Rome die
xviij. M.cccclxxviij. xvi.

VEitas eterna diſſolue vincu/
lum coꝛpoꝛis mei: vt poſſim
videre veritatē: qꝛ nūc memoꝛia nō
pōt te capere: nec intellectus intelli
gere: nec affectus diliger̄ quō decet:
o natura diuina que reſuſcitas moꝛ
tuos ⁊ ſola das vitā: quō voluiſti ti/
bi vnire naturā moꝛtuā: vt eam vi/
uificares: o verbū eternuꝫ taliter ti
bi vniſti naturā moꝛtalē: ꝙ nō fuit
poſſibile ꝙ quocūqꝫ mō ſepararet:
vñ ī cruce ī xp̄o natura moꝛtalis pa
tiebať: ſꝫ natura diuia viuificabat:
⁊ ideo erat ſimul beatꝰ ⁊ doloꝛoſus:
nec ēt in ſepulchꝛo potuit vna natu
ra ab alia ſeparari. O pater eterne
tu dicis: ꝙ veſtiſti verbū tuū natu/
ra nr̄a: vt ī ea ſatiſfaceret tibi ꝓ no/
bis: o īceſſabilis miſicoꝛdia voluiſti

punire filiū naturalē: ⁊ ꝓpriū pro
culpa filij adoptiui: ⁊ ſubſtinuit nō
tm̄ penā crucis ī corpoꝛ: ſ; cruciatū
deſideriū ī mēte. O pr̄ eterne ꝗ̄ ꝓ/
funda: ⁊ ineffabilia ſunt iuditia tua
ſtult⁹ homo nō itelligit h: īmo ſtulti
hoīes iudicāt ꝫm corticē facta tua:
⁊ fcā ſuoꝝ tuoꝝ: ⁊ nō ꝫm ꝓfunduʒ
abiſſum caritatis īfuſe ſeruis tuis.
O ignorās ⁊ beſtialis homo. Cum
de⁹ te fecerit hoīem cur facis te ip̄m
beſtiā: ⁊ nō ſolū beſtiā: ſed nihil ⁊ be
ſtialiter iudicas? An ignoras q2 be
ſtiales deputant̄ ad penas eterna/
les īfernales ī quib⁹ penis efficitur
hō vel n̄: ⁊ nō qdē ꝗ̄tū ad naturā q̄
ſuſtineat: ſ; ꝗ̄tū ad grām q̄ naturā
pficiat: ⁊ res q̄ ē p̄uata ſua pfectio
ne pōt dici nihil: ⁊ ſubiūxit. Datū ē
ergo nobis v̄bū eternū p man⁹ ma
rie: ⁊ de ſubſtātia marie īduit natu
rā; abſq; peccati originalis macula:
⁊ hoc q2 nō hoīs: ſ; ſpūſſci opatiōe
fcā ē illa ꝯceptio: qđ quidē non fuit
ſic in maria: q2 non ꝓceſſit de maſſa
ade opatione ſpūſſancti: ſ; hoīs. Et
q2 tota illa maſſa erat putrida non
poterat niſi ī putridā naturā aīa il/
la īfundi: nec purgari poterat: niſi
p grām ſpūſſci cuius quidē grē nō
ē ſubiectū ſuſceptibile corp⁹: ſ; ſpūs
rōnalis. aut itellectualis: ⁊ ideo nō
potuit maria a macula illa purga/
ri niſi poſtq̄ aīa īfuſa ē corpori qđ q
dē ſic fcm̄ ē pp reuerētiā teſauri di/
uini qui illo vaſe debebat reponi:
nā ſicut fornax ꝯſumit guttā aque ī
modico tpe: ſic fecit ſpūſſanctus de
macula peccati originalis. Nā poſt
ꝯceptionem ei⁹ ſtatim fuit p grām
pūſſci ab illo peccato mundata: ⁊
grā magna dotata ſubiūxit: tu ſcis
dn̄e: q2 iſta ē veritas.

Oratio eiuſdem facta Rome die
xij. auguſti. āni ſupraſcrip. xvij.

INgrate hō alta ⁊ eterna dei
tas incōpꝛehenſibilis: ⁊ ineſti/
mabilis amoꝛ. Tu dicis pr̄ eterne
ꝙ homo reſpiciēs ſe inuenit te in ſe
q2 creatus ē ad imaginē tuā: qui hʒ
memoriā ad retinēdū te ⁊ beneficia
tua participando in hoc potentiam
tuā: hʒ intellectū ad cognoſcendum
te: tuā pticipando ſapientiam. ſ. vni
geniti filij tui dn̄i nr̄i ieſu chꝛiſti: ⁊
hʒ voluntatem ad diligendū te par
ticipando clementiam ſpiritusſan/
cti ſic profecto non ſolum ipſuʒ crea
ſti ad imaginem tuā: ſed in te quo/
dāmodo habens ſimilitudineʒ ſuā:
ſic tu es in ipſo: ⁊ ipſe in te. Non co/
gnoui me in te de⁹: ⁊ te in me deus.
Iſta ē tota ignorantia hoīum igno
rantium qui offendunt te: q2 ſi hoc
ſcirent nō poſſent nō diligere deum:
hoc aūt neſcire procedit ex priuatio
ne luminis grē que priuatio creat̄
a nube propꝛij amoris ſenſitiui tāta
ē ꝯformitas inter hominē: ⁊ hoīem
ꝙ qn̄ non ſe diligunt recedunt a ꝓ
pria natura. Poſtmodū orauit ꝓ
ſingularibus ſuis: vt participarent
naturā diuinā: diligendo ſe adinui/
cem: ⁊ iſta ē vera conformitas: Re/
ſpondit deo: ⁊ dixit. Quomodo ma/
iorem grām poſſuʒ habere: ꝗ̄ vt vi
tam ducam ſemp in penis: ⁊ ipſam
terminem cuʒ martirio propter te:

V Eritas amoris veritas. Quid
poſſuz dicere d veritate tua?
Tu veritas: dic de veritate. Ego ne
ſcio de veritate dicere: ſed de tene
bris tm̄: q2 non ſum ſecuta fructum
crucis tue: ſed ſolum ſecuta ſuz tene
bras: z non cognoui tenebras: bene
fateor q qui cognoſcit tenebras: co
gnoſcit lucem: ſed ego non feci ſic i
mo ſecuta ſum tenebras: nec eas p
fecte cognoui. Dic ergo dn̄e tu veri
tatez tuā de cruce tua: z ego audiā.
Tu dicis q quidaz ſunt pſecutores
fructus tue crucis: nā fructꝰ crucis
tue: tu es. O verbū vnigenituz dei
qui ex imenſitate amoris: z caritat
quā hūiſti ad nos. Inſeruiſti teip̄m
tanq̄ fructū duobꝰ arboribꝰ. Pri
mo nature humāe: vt maniſeſtares
nobis veritatē patris tui inuiſibilē
q̄ veritas tu es. Et ſcd̄o inſeruiſti te
ip̄m arbori crucis i qua arbore: non
te tenuerūt claui: nec q̄cquā aliud:
niſi amor: imēſus: quē ad nos habui
ſti: z totū hoc feciſti: vt māifeſtares
nobis veritatē volūtatis patris: q2
volebat nr̄am ſalutē. Ex iſta iſertio
ne pductus ē ſanguis tuus qui pp
vnionez diuine nature dedit nobis
vitā iſtius ſanguinis virtute mūda
mur a peccato mediātibus ſacramē
tis tuis. Repoſuiſti aūt hūc ſangui
nem in cellario eccleſie militantis:
dans claues z cuſtodiā eiꝰ vicario
tuo pncipali i terris. Hec aūt dia ſi
cognoſcunt: nec ſciunt ab hoībꝰ: niſi
mediāte lumie tuo quo tu illuſtras
nobiliorē ptē aīe noſtre .i. intellectū.

Hoc lumē ē lumen fidei qd̄ tu cui
libet chriſtiano pcedis qn̄ mediāte
ſacramēto baptiſmi infundis lumē
fidei z gratie tue p quā purgat pec
catū originale qd̄ cōtraximus: z da
tur nobis lumen ſufficiens ad pdu
cendum nos vſq3 ad vltimum finez
beatitudinis: niſi nos cum puritate
amoris proprij ſenſitiui excecemus
oculos noſtros quos gratia tua illu
minauit in baptiſmo. Excecamꝰ ve
ro noſipſos inducēdo cataractas ſu
per oculos noſtros p frigiditatez: z
humiditatē amoris pprij ſupradci.
Et ideo nō cognoſcimus te: nec ali
quid verū bonū: z dicimus malū bo
nū: z bonū malū: z efficimur īn gra
tiſſimi: z ſup ingratiſſimi: z peius: z
deterius ē nobis poſt agnitam veri
tatem tuam qn̄ pdidimus lumen:
q̄ antequā lumen reciperemus. Pe
ior enim ē chriſtianus talis q̄ i fide
lis: z peius ē ſibi: niſi inquantū faci
liꝰ recipit medicinā de malo ſuo: pp
aliquale lumē fidei: qd̄ remanet ei.
Iſti dn̄e tales ſunt pſecutores fru
ctꝰ crucis tue .i. ſanguinis tui. nō.n.
te xp̄m crucifixū ſequunt: ſz pſequū
tur z te z ſanguinē tuū: z potiſſime
illi qui rebellant vicario tuo: qui tz
claues cellarij: vbi ē repoſitus ſan
guis tuus: z ſanguis oium martirū:
q̄uis ſanguis martirū: nō valeat ni
ſi i virtute ſanguinis tui. Iſta autē
rebellio z oē peccatū accedit eis: q2
pdiderūt lumē veritatis tue: quod
acquirit p fidē tuaz: vn̄ philoſophi
q̄uis multas ſcirēt veritates d creā
turis: q2 tn̄ nō habuerunt fidem tu
am ſalutem conſequi nō potuerūt.

Oꝛatio eiuſdem facta rome die xiiij. febꝛ. M.ccc.lxxviij. xix.

O Amoꝛ ineſtimabilis. o dul/
cis amoꝛ ignis eterne. Tu es
ignis qui ſemper ardes: alta ⁊ eter/
na trinitas deus rectus es abſqꝫ vl/
la toꝛtuoſitate. ſimplex abſqꝫ du/
plicitate ⁊ ſincerus abſqꝫ aliqua
fictiōe. Dirige oculos miſericoꝛdie
tue ſuꝑ creaturas tuas. Noui ꝙ mi
ſericoꝛdia tibi ꝓpꝛia ē: imo ad queqꝫ
me ꝯſiderando ꝯuerto nil inuenio
abſqꝫ miſericoꝛdia tua. Ideo curro ⁊
clamo ante miſericoꝛdiā tuā vt faci/
as miſericoꝛdiā cū hoc mūdo. Tu vis
nos ſuire tibi ad modū tuū ⁊ diuer
ſimode ducis ſuos tuos ꝑꝑ qḋ ho/
die īdicas ꝙ nullatenꝰ itrinſecū cre
ature debemꝰ: aut poſſumꝰ iudicare
ꝑ actꝰ exterioꝛes ſed volūtatē cūcto
rū ī tua volūtate iudicare debemꝰ
⁊ hoc maxie de ſuis tuis: idō gaudet
aīa q̄ videt lumē in lumine tuo: de
varijs ⁊ īfinitis modis ⁊ vijs quos
⁊ q̄s videt in ipſis. qꝛ lꝫ ꝑ diuerſos
calles ꝓcedāt: tn̄ oēs currūt ꝑ igni/
tū iter caritatis tue alias nō ſeque
rent̄ ꝟitatē tuā in ꝟitate. vn̄ alios
videmꝰ currere ꝑ viā penitētie fun/
datos in moꝛtificatiōe coꝛꝑis. Ali/
os in hūilitate in occidēdo ꝑuerſaꝫ
volūtatē: alios in fide viua. alīq qui
dā ꝑ miſericoꝛdiā accedūt ⁊ alij tota
liter dilatati in caritate ꝓximi relin
quēdo ſeipſos. In his ⁊ his ſimilibꝰ
pingueſcit aīa q̄ ſollicite exercuit na
turale lumē: vn̄ acquiſiuit ſuꝑnatu
rale: cum quo videt immenſam lar/
gitatem tue bonitatis. O q̄ regali/
ter pꝛogrediuntur iſti. O q̄ꝫ adu
tunt fieri ſecundum oꝛdinem vol/
tatis tue. ⁊ ideo in omnibꝰ que ope
rantur creature tue conſiderant vo
luntatem tuam nunquā vero volū/
tatem iudicant creature. O inexti/
mabilis caritas iſti bene didicerūt
⁊ coꝛde tenuerunt doctrinam veri/
tatis tue vbi videlicet dixit. Nolite
iudicare ſecundum faciem. o veri/
tas eterna: que eſt doctrina tua. qḋ
eſt iter per quod opoꝛtet nos accede
re ad patrem. Neſcio aliud iter vi
dere niſi quod tu verbum eternum
pauimentaſti realibus virtutibus
ignis caritatis tue quas edificaſti
precioſo ſanguine tuo. Hec eſt qui
dem via. In nihilo ergo alio culpa
noſtra conſiſtit niſi in diligere quod
odiſti ⁊ odio habere quod dilexiſti.
Fateoꝛ ꝙ ſemper odiui qḋ amas: ⁊
amaui quod odio habuiſti. Sed ho
die clamo coꝛam miſericoꝛdia tua
abiſſus caritatis ſupplicans quate/
nus des mihi ſequi veritatem tuaꝫ
in ſimplici coꝛde. Concede queſo cō
tinuam famem patiendi pro te pe/
nurias ⁊ toꝛmēta. Da etiam pater
eterne fontem lachꝛymarum ocu/
lis meis quibus inclinem ſuper to/
tum mundum miſericoꝛdiam tuaꝫ
⁊ maxime ſuper ſponſam tuam. o in
effabilis ⁊ dulciſſima caritas hoc ē
viridariū tuum fundatum in ſan/
guine tuo ⁊ aſperſuꝫ ſanguine mar
tyrum tuoꝛum qui viriliter encur/
rerunt poſt odoꝛem ſanguinis tui.
cuſtodi ergo eam. Quis enim con/
tra ciuitatem quam tu cuſtodieris
poterit preualere. Vere clementiſſ.

me pater corda noſtra immerge ea in hunc ſanguinem vt poſſimus cō cipere famem honoris tui ⁊ ſaluteꝫ animarum. Peccaui domine miſe rere mei. O veritas eterna quid de te digne dicemus: aut quid iuſte ⁊ vere iudicando proferemus? Certe dicemus ⁊ firmiter iudicando cre/ demus ꝙ tu es deus noſter qui ſolū modo vis ſanctificationem noſtraꝫ hoc patet euidenter in ſanguine fi/ lij tui qui propter noſtram ſalutem tanꝙ philocaptus cucurrit ad ob/ probrioſam mortem ſanctiſſime cru cis: pudeat homineꝫ creaturam tu/ am: tantum per ſuperbiam caput extollere cum te deum altiſſimum humiliatum intonoſtre videat hu manitatis. O quam propria ē tibi miſericordia veritas eterna quam homo ſeruus tuus aduocat contra iuſtitiam: quam meretur mundus propter peccata ſua. Miſericordia tua creauit nos miſericordia tua re demit nos a morte eterna miſericor dia ipſa tegit nos ⁊ detinet iuſtitiaꝫ tuam: vt non precipias terre ꝙ ape riatur ⁊ deglutiat nos: neqꝫ anima/ libus immundis quod deuorent nos: imo omnia ſeruiunt nobis ⁊ terra largitur nobis de fructibus ſuis. Hec omnia propter miſericordiam miſericordia tua regit nos. Ipſa mi ſericordia differt mortem noſtram tribuēdo tempus in quo poſſimus ad te reuerti ⁊ tibi reconciliari. O miſericors ⁊ pie pater quis tenet na turam angelicam: vt non faciat vl/ tionem de homine qui inimicus eſt tibi: miſericordia tua. Ex ſola miſe/ ricordia tua concedis cōſolationes vt coacti ſimus diligere te cum cor creature amore trahatur. Ipſa ea/ dem miſericordia tribuit penas: ⁊ afflictiones: vt noſmetipſos diſcam⁹ agnoſcere: vt etiam habeant miſeri aliquid ſuſtinere: pro quo remune/ rando corones eos cū legittime cer tauerint. Ex miſericordia dimiſiſti cicatrices in corpore agni vnigeni/ ti tui: vt cum ipſis coram maieſtate tua pro nobis miſericordiam poſtu let. Ex ſola miſericordia hodie di/ gnatus es ad plenum oſtendere mi hi miſerabili: miſerie plene quomo/ do nulla tenus poſſum: aut debeo ī tentiones creaturarum rationabili um iudicare cum per infinitas di/ uerſitates itinerū eas ducas. Et cla re mihi demonſtraſti etiam per exē pluꝫ meimet de quo: ego miſerrima gratias ago tibi. Miſericordia tua noluit: ꝙ agnus immaculatus ſolū modo vnica gutta cruoris ſui redi/ meret genus humanum: nec cū pe/ na ſolūmodo vnius membri: ſed cū toto ſanguine: ⁊ totius corporis ſui penis: vt plenarie ſatiſfaceret toto hu mano generi qui omnes leſeramus te. Et hoc dupliciter: primo quia: vt videmus ex tuis rōnabilibus crea/ turis alie offendunt cuꝫ capite: alie cum manibus: alie cū pedibus: alie cum ceteris membris corporis te of fendunt: ita ꝙ omnibus congrega/ tis dictum humanuꝫ genus: totius membris corporis offendit te: ſecun do ⁊ vltimo: quia omnis culpa per/ petratur ex voluntate abſqꝫ ipſa: ⁊ enim nulla eſſet culpa: ⁊ ipſa conti/

net in ſe totum corpus: quapropter totuꝫ corpus creature cõmittit: culpam aduerſus te. Et ideo cum toto corpore ⁊ ſanguine filij tui voluiſti ꝙ ſatiſfaceret: vt eſſet omnibus plenarie ſatiſfactũ: ⁊ hoc ex virtute deitatis infinite vnite cum natura noſtra finita humanitas quippe paſſa fuit. Deitas vero ſacrificiũ acceptauit. O verbuꝫ eternũ fili dei: vnde hoc ꝙ hũiſti ꝑfectã ↄtritionẽ culpe cũ in te nunq̃ꝫ fuerit venenũ peccati: video ꝙ voluiſti ſatiſfacere cum corporali: ⁊ mẽtali pena ſicut corporaliter: ⁊ mẽtaliter homo cõmiſerat culpã. Peccaui dñe miſerere mei: ⁊ ne reſpicias peccata nr̃a dĩpotẽs pie ⁊ miſericors deus.

Oratio eiuſdem facta die. xiiij. februarĩ. M. cccclxxviij. xx.

O Trinitas eterna: o trinitas eterna: o ignis ⁊ abiſſus caritatis: o vere ⁊ amore creature tue ĩfatuate: o ꝟitas eterna: o et̃ne ignis: o eterna ſapientia deus qui dat⁹ es in noſtra redẽptiõe nũquid ſolũmõ venit ĩ mũdũ ſapiẽtia tua ⁊ nõ ſic fuit. Nõ enim fuit ſapiẽtia abſq̃ꝫ potẽtia: neq̃ꝫ potẽtia ⁊ ſapiẽtia abſq̃ꝫ clementia: nõ enĩ veniſti ſolus: ſꝫ ⁊ tota trinitas affuit. O trinitas eterna: quid nã recepas ab hoĩe niſi offẽſionẽ: que vtilitas ꝓuenit tibi de nr̃a redẽptiõe: Nulla nõ enĩ indiges nobis: cui ergo ꝓuenit hec vtilitas: ſolummodo homini. O ineſtimabilis caritas ſicut te totuꝫ deũ: ⁊ totũ hominẽ dediſti hoĩ: ita totuꝫ dimiſiſti te in cibũ creature tue rõnali: vt dũ ĩ hoc itinere peregrini ſumus nõ deficiamus laboribus fatigati: ſꝫ roboremur hac refectiõe celeſti. O mercenarie homo: quid dimiſit tibi de⁹ tuus dimiſit totũ ſe deũ: ⁊ hoĩem velatũ ſub illa albedie panis. O ignis amoris nũquid nõ ſufficiebat creatio ad imaginẽ ⁊ ſimilitudinẽ tuaꝫ: ⁊ recreatio ad gratiã in ſanguine filij tui: niſi ẽt: ⁊ totã trinitatẽ tribueres nobis ĩ cibũ. Quid te coegit ad hec: certe non aliud q̃ caritas tua. O. deus trinitas eterna quẽadmodum non miſiſti ſolum verbum ꝓ redemptione: ita non dimiſiſti ſoluꝫ id nobis in cibum: ſed vt vere infatuatus amore creature tue totaꝫ te trinitatem eternam: vt dictum eſt. Et ſicut non dimiſiſti te nobis ſoluꝫ in cibum: ita non das te ſolum anĩme illi que totam ſe reliquit amore tui: ⁊ ſolũmodo querit ⁊ optat: gloriam ⁊ laudem nominis tui non querẽdo te amore ſui. Sed ſolummodo propter te: q: .ſ. tu es forma: ⁊ eterna bonitas dign⁹ diligi: ⁊ ꝙ ſeruiatur tibi a creaturis tuis: nec proximuꝫ neque ſe querit anima amore ſui: ſꝫ ſolum: vt reddat gloriã nomini tuo: videmus enim ꝙ his talibus non manifeſtas te ſolum: imo fortificas eos potentia tua contra prelia demonuꝫ: ⁊ ↄtra tribulationes a creaturis illatas: ⁊ contra quaſcunque alias aduerſitates. Videmus etiaꝫ ꝙ illuminas oculum intellectus ipſorum ſapientia filij tui: vt cognoſcant ſe: ⁊ te lumine tuo. Vris etiam corda ipſoruꝫ in clementia ſpiritus

ſancti: z hec omnia facis: ſeruis tuis magis: z minus ſm menſuram amoris quam portant tibi: z prout quilibet vitã ſuam exercet gratias. Gratias ago tibi eterne pater: q̃ q2 philocaptus es de creatura tua: hodie oſtendis qualiter poſſit eccleſia tua reformari. Et humiliter ſupplico: q̃ ſicut ex vna parte prouidiſti illuminando oculum intellect9 de hac veritate. Sic ex alia prouideas diſponẽdo creaturas tuas: z maxime vicarium tuum: vt ſequatur lumen quod infudiſti: z ĩfuſurus es. O trinitas eterna: ego peccaui toto tpe vite mee. O miſerabilis aĩa mea habuiſti ne vnq̃ memoriã dei tui: Certe nõ: ſi enĩ hũiſſes iã cẽs cõbuſta in igne amoris ſui. O pr̃ eterne redde ſanitatẽ ĩfirmo: z mortuo vitã: z da ei vocẽ: vt clamet ad te voce tua: p mundo: z p ſponſa tua miſericordiã poſtulãdo. Et audi vocem tuã qua clamamus ad te. Et ſi vniuerſaliter oro p toto mũdo maxime tñ: z ſpecialiter p vicario tuo: z ei9 colũnis necnon pro omnibus quos dediſti mihi: vt diligam eos amore ꝑcipuo q2 q̃uis ex meis defectibus ſim infirma volo tamẽ videre illos ſanos z q̃uis ſim impfecta volo eos vider̃ pfectos: z lz ſim mortua volo ipſos videre viuos in gratia tua. O ĩeſtimabilis ignis: z dilectio caritatis. Unde tanta humilitas: z miſericordia: vt tu de9 tã plene cũ tua creatura participes: tã p vnionẽ nature diuine: in natura nr̃a humana q̃ ẽt p ſentimentum in vnione quã facis ĩ aĩabus diligentiũ te: z ſeruientium tibi in ſimplici corde: non hoc ex noſtra parte procedit: cum ſimus inimici tui. Pudeat hominem creaturam tuam non facere manſionem apud te toto corde cũ tu alta z eterna deitas tãtis modis: apud nos facias aſſiduam manſionem. O miſerabilis aĩa mea: q2 nunq̃ habuiſti memoriã dei tui: z ideo tuuz cor in virtutibus minime ſolidaſti. Peccaui domine miſerere mei. Tu alta z eterna deitas es vita: z ego mors: tu de9 ſapiẽtia: z ego ſtultitia: tu lux z ego tenebre: tu ĩfinitus: z ego finita: tu rectitudo: ego autem tortuoſitas: tu quidẽ medicus: z ego ĩfirma. Et quis ad te attinger̃ potuit ſũma altitudo eterna deitas ad regratiã dũ tibi de tot: z ĩfinitis beneficiis q̃ nobis largiri dignata es: Tu ipſe attinges cũ lumine qd̃ ĩfundes volentibus recipe: z cũ funiculo tuo ligabis qui ſe ligare pmiſerit: vz non obſtãdo volũtati tue. Ne tardes clemẽtiſſime pr̃ ꝯuertere oculos miſericordie tue ſup mũdũ: magis enim glorificaberis ſi dederis lumẽ q̃ ſi p mãcat ĩ tenebris mortalis peccati: q̃uis tu de oĩb9 qbuſcũq3 accipias gloriã z laudẽ nominis tui: vñ videm9: q̃ ĩ peccatorib9 lucet miſericordia tua q̃ tz te vt nõ euagines gladiũ iuſtitie: imo ſeruas eis tps ĩ quo poſſint ꝯuerti ad te ſimiliter in iſerno vider̃ gloria tua vbi puniunt̃ dãnati p tuã iuſtitiaz: z ẽt mĩa tua lucet ĩ eis: q2 nõ patiunt̃ tãta tormẽta q̃ta meruerũt: p q̃s mĩaz z iuſtitiã vertit̃ gloria: z laus nomini tuo. Sz volo videre ĩ creaturis tuis: q̃ red

dant tibi gloriam quemadmodum
debent ſequendo voluntatem tuā:
vt perueniant ad finem ſuum per
quem omnes creaſti: volo etiam vt
de vicario tuo alium te facias: quia
multo magis indiget lumine alijs
cuꝫ cunctos alios habeat illumina
re. O benigniſſime ⁊ clementiſſime
pater humiliter ſupplico quatenus
largiaris nobis tuam dulceꝫ ⁊ eter
nam benedictionem.

Alia oratio eiuſdeꝫ facta Rome
die. xv. februa. āni ſupraſ. x.

D Eitas eterna: o alta ⁊ eterna
deitas ineſtimabilis amor i
lumine tuo vidi lumen in ipſo lumi
ne: lumen cognoui in lumine tuo co
gnoſcitur cauſa luminis: ⁊ cauſa te/
nebrarūꝫ: quia tu es cauſa luminis
nos autem creature tue: tenebrarū
cauſa ſumꝰ: ⁊ cognoſcitur quid opa
tur lumen in anima quid etiam te/
nebre. O trinitas eterna mirabilia
ſunt opera tua: ⁊ lumine tuo cogno
ſcuntur: quia ab ipſo lumine proce/
dunt: hodie veritas tua cum ad mi/
rabili lumine: indicat cauſam tene/
brarum que eſt indumentuꝫ fetidū
proprie voluntatis ⁊ manifeſtat in
ſtrumentum quo cognoſcitur lumē
ſcilicet indumentum tue dulciſſime
voluntatis. Mirabile eſt quod duꝫ
ſumus in tenebris huius mortalis
vite cognoſcimus lumen: ⁊ finiti no
ſcimus infinita: exiſtentes in morte
cognoſcimus vitaꝫ: veritas tua oſtē
dit quod ſicut homo exuit ſe veſteꝫ
vertendo interiorem partem in ex/
teriori: ita quelibet creatura debet
ſe exuere ſuam voluntatem peruer/
ſam: ſi vult ad plenuꝫ induere tuā.
Et quomodo poſſumus nos taliter
exuere: cum lumine quod acquiri/
tur exercendo cum manu liberi ar/
bitrij: eſt lumen quod recipimus in
ſacro baptiſmo: quia vidimus in lu
mine lumen. Et vnde recipit homo
hoc lumen: ſolum a te lumine quod
oſtēdiſti nobis ſub uelamine noſtre
humanitatis. Quid recipit anima
induta ħ lumine? Priuatur tene/
bris: ſiti: fame: ⁊ morte: qꝛ cum fame
virtutum expellit inſatiabilem fa/
mem proprie voluntatis. In ſiti ho
noris tui eradicat ſitim proprij ho/
noris: ⁊ qꝛ peruenit ad vitaꝫ volun
tatis tue exūt de morte proprie vo/
luntatis peruerſe. O fetidum indu
mentum voluntatis noſtre tu non
tegis: ſed diſcooperis animā. O vo
luntas exuta. o arra vite eterne: tu
es fidelis: vſqꝫ ad morteꝫ: non mun
do: ſꝫ tuo dulciſſimo creatori. Tu li
gas aīam cū ipſo: qꝛ ſe totaliter a ſe
ſoluit: o amor ineſtimabilis in quo
videt anima ſe eſſe exutaꝫ plenarie
ſemetipſa: in hoc quādo non querit
locum modum: neqꝫ tempus ad mo
dum ſuum. Sed ħ ⁊ omnia ad bene
placitum tuum: hoc eſt luciduꝫ ve/
ſtimentuꝫ. Vere poteſt dici ſol: ſicut
enim ſol illuminat: calefacit: ⁊ facit
germinare terraꝫ. Ita pater eterne
ħ verum lumen calefacit animam
que poſſidet ipſuꝫ in igne caritatis
tue: ⁊ illuminat: qꝛ cum lumine no/
ſcit veritatem. In lumine ſapientie
tue ⁊ facit eam germinare vnum eſt

in iſta mortali terra fructum vera/
rum realiumq̃ virtutum: hec ani/
ma efficit̃ fortis in potentia tui eter
ni patris: prudens in ſapientia vni
geniti filij tui ⁊ apta ad amandum
participando clementiã ſpiritusſan
cti. Quid eſt quod impedit ⁊ obſtat
vt anima non ſe taliter exuatur: pri
uatio luminis: q2 non nouit princi/
pale lumen quod cuilibet creature
rationali largiris: ⁊ ideo non exer/
cuit illud. Et quare nõ nouit: quia
obfuſcauit oculum intellectus cum
culpa qua ligauit voluntatem: que
voluntas eſt illa que qualibet cul/
paʒ cõmittit. O miſerabilis anima
mea. Quomodo non ſentis fetoreʒ
culpe: ⁊ odorem virtutum ⁊ gratie:
Quia priuata es lumine. Pecca/
ui domine miſerere mei. O deꝰ eter
ne in lumine tuo noui quantam cõ
formitatem tui largitus es creatu/
re tue: ad quancunq̃ partem verto
oculum intellectus: video quod po/
ſuiſti eam quaſi in quodam circulo
q2 ad quancunq̃ partem progredi
tur reperit ſe in ipſo: ſi verto oculuʒ
ad cognoſcendum in lumine tuo ẽ
quod dediſti nobis: tu dediſti nobis
conformitatem: ad imagineʒ ⁊ ſimi
litudinem tuaʒ: participando te tri
nitatem eternam in tribus potenti
is anime: ſi conſpicio in verbo per
quem creati ſumus ad gratiam: te
nobis video conformatum: ⁊ nos ti
bi propter vnionem quam tu deus
eternus feciſti in homine: ⁊ ſi cõuer
tor ad animam illuminatam de te
vero lumine ipſa facit manſionem i
te: tue veritatis imitando doctrinã

⁊ in cõmuni in particulari. i. in par
ticularibus virtutibus acquiſitis ⁊
probatis ex amore quem anima cõ
cepit erga te: ⁊ tu es idem amor: ani
ma ergo que ex amore ſequitur do/
ctrinam tue veritatis alter te effici
tur ex amore: hec exuta ſua propria
voluntate induta eſt tua intantum
ꝙ nõ querit: nec optat niſi ꝙ: tu que
ris: ⁊ tua voluntas appetit ꝙ ſit in
anima. Tu es philocaptus de ani/
ma tali: ⁊ anima de te ẽ philocapta
ſed tu amas eam gratis: q2 eam pri
uſq̃ eſſet amaſti: ⁊ ipſa diligit te ex
debito. In lumine tuo nouit ꝙ gra
tis non poteſt te diligere: quia obli/
gata eſt tibi: ⁊ non tu ei. Et in dicto
etiam tuo lumine vidit: ꝙ id quod
tibi non poteſt reddere. i. diligere te
gratis oꝫ: ꝙ reddat ⁊ retribuat pro
ximo ſuo diligendo euʒ gratis: ⁊ ex
debito ſimul: ⁊ ex gratia dico: quia
non querit retributioneʒ ab eo: nec
proprie ſeruit ei propter vtilitatem
ab ipſo receptam: vel recipiendam:
ſed ſolummodo ex amore. Ex debi/
to vero diligit eum inquantum pre
cipis ei: ⁊ ipſe eſt obligatus obedire
tibi. Si reſpicio quantam conformi
tatem facis de anima in te quando
ſurgit cũ lumine intellectuali acqui
ſito a te vero lumine: ⁊ cum affectu
erectis in te ſpeculãdo ſe in lumine
veritatis tue. Intantum facis tunc
conformitatem cuʒ ipſa: ꝙ tu qui es
deus noſter immortalis das ei no/
ſcere ⁊ guſtare i affectu caritatis tue
immortalia bona tua. Tu qui es lu
men participas cuʒ ea lumen. Tu
qui es ignis: ignem cum ipſa part

cipas: ⁊ in igne tuo vnis voluntatē
ſuā: cū tua ⁊ tuā cum ſua. Tu ſūma
ſapientia ſapientiā largiris ei ⁊ di/
ſcernere ⁊ recognoſcer̄ veritatē tuā.
Tu qui es eterna fortitudo fortitu
dinē tribuis ſibi: ⁊ efficit̄ tam fortis
ꝙ neqȝ creature poſſunt ipſam for/
titudinē auferre ab ea niſi ipſa ve/
lit. Nunquā vero vult dū portat ve
ſtē voluntatis tue. Sola enim volū
tas ſua facit ipſam debilitari. Tu i
finitus facis ipſam īfinitā: ꝑ ꝯfor
mitateȝ q̄ȝ ex gr̄a cū ipſa feciſti: hic
dū eſt ꝑegrina: ⁊ in vita durabili in
eterna viſiōe tua: vbi tā ꝑfecte ē cō
formata tibi ⁊ liberꝝ arbitriū tali/
ter ē ligatum: ꝙ non pōt ipſam a ta
li ꝯformitate ſeparari. Bene ergo
fateor ꝙ veritas tua dicit veritatē:
ꝙ creatura rationalis eſt tibi totali
ter conformata: ⁊ tu ipſi per gratiā.
Tu non das ei partem gratie: ſȝ to
tam: quar̄ dico ꝙ videt̄ mihi ꝙ des
totā: q2 nihil ei deficit ad ſalutē: be/
ne eſt minus ⁊ magis ꝑfecta ſm̄ ꝙ
ipſa in lumine tuo vult exercere lu
men quod tu a principio dediſti ei
naturaliter. Quid ergo amplius di
cam: Nihil aliud niſi ꝙ homo effe/
ctus eſt deus: ⁊ tu deus homo fact⁹
ē. Quid fuit cā huius ꝯformitatis:
lumē in quo lumine nouit volunta
tatem tuā cognoſcendo cā: eruit ſe
ſuaȝ ꝓpriam q̄ dabat ei tenebras: ⁊
mortē ⁊ nuditatē ⁊ induit ſe tuam.
Induta tua: induta eſt te per grati
am: per lumen: ⁊ per igneȝ: ⁊ ꝑ vnio
nem quam tu deus feciſti in huma
nitatem noſtra. Itaqȝ tu es cā cu/
iuſlibet boni: ⁊ propria peruerſa vo
luntas induta amore proprio eſt cā
cuiuſcūqȝ mali: ⁊ tanti mali ē cā iſta
voluntas: ꝙ cū tenebris facit aiam
ſaltar̄ extra circulū luminis ſanctiſ
ſime fidei: ī quo lumine exiſtēs ver/
tendo ſe ex qualibet parte inuenie/
bat te. Et quam conformitatem in/
uenit: ⁊ ī quo reperit ſe vnitā poſtq̄ȝ
exiūt de lumine fidei: Inuenit ſe re
cte beſtijs ꝯformatā que ſunt abſqȝ
aliqua ratione imitando legem per
uerſam ⁊ doctrinam demonis viſi/
bilis: ⁊ inuiſibilis. Quis eſt cā hui⁹:
ipſa met. o alta ⁊ eterna deitas fate/
or: ⁊ non nego me eſſe illam miſera
bilem q̄ ſum cā omnium malorum:
q2 nunq̄ȝ exercui lumen in lumine
tuo ad cognoſcendum q̄tuȝ tibi di
ſplicet: ⁊ mihi ē nociuū: malignū: ⁊
fetidum indumentum proprie ⁊ ꝑ/
uerſe voluntatis: hoc veſtimentum
tu vis ꝙ quilibet exuat feſtināter ⁊
totaliter ſūmendo ipſum a pedibus
⁊ totum ſimul extrahendo: ego ſum
etiaȝ illa miſera miſerabilis que nō
noui dulcedinē voluntatis tue: quā
ex debito debeo me induere. Pec/
caui: peccaui domino miſerere mei.
Tu deus eternus alta ⁊ eterna dei/
tas in lumine tuo facis vider̄ lumē.
Quare pater eterne humiliter ſup
plico quatenus īfundas: ⁊ dones il
lud omnibus creaturis tuis rōnali
b⁹: ſȝ p̄cipue illud īfunde dulci pīī
nr̄o vicario tuo tā habūdāter q̄tū
neceſſe ē i tantū: ꝙ tu alta: ⁊ eterna
deitas de ipſo aliū te facias. Et ſimi
liter rogo te: ꝙ dones lumē tenebro
ſis: vt cognoſcāt veritatē in lumine
tuo: ſimiliter ſupplico ꝓ his quos de

diſti mihi q̄d eos diligam ſingulari amore cū p̄cipua ⁊ maxima ſolli/ tudine. Rogo ſint illuminati in lu/ mine tuo auferat̄ ab eis imp̄fectio: vt in veritate laborent in viridario tuo in quo eos poſuiſti ad laborādū ⁊ punias: ⁊ vindica ſupra me culpas ⁊ iperfectionē eoꝝ quaꝝ ego ſū cā. Peccaui dn̄e miſerere mei. Grati as: gratias ago tibi alta ⁊ eterna tri nitas: q: in lumine tuo dediſti refri geriū aīe mee pp̄ ꝯformitatē nr̄am quā noui nos tecū hr̄e ⁊ p̄ doctrinā quam dediſti de excellentia volun/ tatis tue. Ego ſum que non ſū: ⁊ tu es ſolus ille qui es: ergo tu ipſe gra/ tias redde tibi dando mihi cū quo poſſum laudare te: voluntas tua: te cogat ad faciendū miſericordiā cū mundo: ⁊ tuo diuino adiutorio ſub uenire vicario tuo in terris: ⁊ ſpōſe tue. Peccaui domie miſerere mei. Alta ⁊ eterna deitas largire nobis tuam dulcem benedictionem.

Oratio eiuſdem facta Rome die xvi. febr. anni ſupraſ. xxij.

Deitas eterna: o alta ⁊ eterna deitas: o ſūme ⁊ eterne pater O ignis qui ſemper ardes. Tu pa/ ter eternus alta: ⁊ eterna trinitas: tu es ignis ineſtimabilis caritatis. O deitas: deitas. Quid ē quod ma nifeſtat bonitatem ⁊ magnitudinē tuam: Donum quod dediſti homi/ ni: ⁊ quod minus largitus es ei: To tum te deum immenſam ⁊ eternam trinitatem: ⁊ in quo loco donans te ties dignatus deſcendere. In ſtabu lo noſtre humāitatis que recte erat effecta ſtabulum: quia receptacu/ lum animalium mortalium. ſ. pec/ catorū: ⁊ ideo ibi voluiſti naſci ad demonſtrandū ad quid homo per uenerat propter culpam. Ita q̄ to/ tum te deum dediſti nobis confor/ mando te noſtre humanitati: ⁊ i ip/ ſa vnionem faciendo. O deus eter/ ne: o deus eterne. Tu dicis q̄ ego re ſpiciam inte altam: ⁊ eternam dei/ tatem: ⁊ aſpiciendo in te cognoſcam me: vt melius cognoſcam infirmita tem meam per altitudinem tuam: ⁊ econuerſo per magnitudinem tu am: meam paruitatem. Sed video q̄ niſi prius exuam me propria vo/ luntate: nō poſſum videre te: ⁊ ideo dediſti mihi doctrinam: vt prius exuam me voluntate mea cogno/ ſcendo me in qua cognitione agno/ ſco te quare tunc perfecte exuit ani ma ſe propriam voluntatem ⁊ indu it tuam. Et tunc vis q̄ ſurgat cum lumine ad cognoſcendum ſe in te. O ignis qui continue ardes: ani/ ma que ſe nouit in te ad quancun/ que partem reſpiciendo ſe vertit: in uenit etiam in infimis magnitudi/ nem tuam. videlicet in creaturis ra tionalibus: ⁊ omnibus que creaſti. Nam in omnibus aduertit poten/ tiam tuam: ⁊ ſapientiam ⁊ clemētiā niſi enī potuiſſes ſciuiſſes: ⁊ voluiſ ſes ex amore minime creaſſes ea. Sꝫ potuiſti ſciuiſti: ⁊ voluiſti: q: omni/ potens es idcoq̄ꝫ creaſti. O miſera/ bilis anima mea nunq̄ꝫ te cognoui/ ſti in eo quia non exuiſti te volun/ tatem peruerſam tuam: nec ſuam

dduiſti. Et quomodo vis dulciſſime
amoꝛ ꝙ reſpiciaʒ me in te: vis ꝙ cō
ſiderem creationem qua ad imagi/
nem ⁊ ſimilitudinem tuaʒ nos crea
ſti. Vis etiam ꝙ conſiderem ⁊ reſpi
ciam: ꝙ te integram puritatem
vniſti luto humanitatis noſtre co/
actus ab igne tue ineſtimabilis ca/
ritatis. Quo etiaʒ igne vrgente de
diſti te nobis in cibum. Et qualis ci
bus ē iſte? Cibus angeloꝛum ſūma
⁊ eterna puritas: ⁊ ideo tantam pu
ritatem requiris eſſe in anima que
recipit te in hoc dulciſſimo ſacramē
to: ꝙ ſi poſſibile eſſet naturam ange
licam purificari que nulla indiget
purificatione opus eſſet ꝙ purifica
retur ad hoc tantum miſterium ac/
ceſſura. Et quomodo purificat ani/
ma? Igne caritatis tue ⁊ abluendo
faciem ſuam in ſanguine vnigeniti
filij tui. O anima mea miſeria ple/
na quomodo accedis ad tantū mi/
ſterium abſq̧ purificatiōe ſolemni?
eru beſce digna cum beſtijs ⁊ demo/
nijs habitare: qꝛ opata es opera be
ſtiarum: ⁊ ſecuta voluntatem de/
monum. O bonitas immēſa: tu vis
ꝙ ego reſpiciam in te ac videam ꝙ
tu diligis me: ⁊ qꝛ gratis me diligis
vt cognoſcam ꝙ quaſcunq̧ rationa
les creaturas diligis hoc eodē amo
re ad hoc: vt iſto amoꝛe diligaʒ pꝛo
ximum meum amando eum gratis
i. ſubueniendo ei ſpiritualiter ⁊ coꝛ/
poraliter iuxta poſſe abſq̧ vlla ſpe
pꝛemij: imo quamuis eſſet mihi mo
leſtus: ⁊ ingratus non vis ꝙ deſinā
pꝛodeſſe ei: ⁊ ſubuenire neceſſitati/
bus ſuis. Quid ergo faciam vt hoc

videam? Exuam me fetidam veſteʒ
meam: ⁊ cum lumine ſanctiſſime fi/
dei reſpiciam me in te: ⁊ induaʒ me
eterna voluntate tua: ⁊ cum h lumi
ne cognoſcam ꝙ tu trinitas eterna
es nobis mēſa cibus: ⁊ ſeruitoꝛ. O ⁊
tu pater eternus es illa menſa que
das nobis cibum. Agnuʒ videlicet
vnigenitum tuum: ipſe agnus ē no
bis ſuauis ⁊ dulciſſimus cibus tam
in doctrina ſua que alit nos in volū
tate tua quam etiam in ſacramen/
to in ſancta cōmunione nobis tradi
to quod paſcit nos atq̧ cōfoꝛtat dū
ſumus peregrini in hac vita: ſpiri/
tusſanctus eſt nobis recte ſeruitoꝛ:
quia miniſtrat nobis hāc doctrinā
illuminando de ipſa oculum intelle
ctus noſtri: ⁊ inſpirando in coꝛdib⁹:
vt ſequamur eam. Miniſtrat etiaʒ
nobis caritatem pꝛoximi: ⁊ famem
cibi animarum: ⁊ ſalutis totius mū
di pꝛopter honoꝛem tui patris: vn/
de videmus ꝙ anime illuminate in
te vero lumine: non ſinunt pꝛeteri/
re tempus in quo non comedāt: vel
comedere velint cibum animarum
pꝛopter honoꝛem tuum. Tu infini/
ta bonitas in te patefacis neceſſita/
tem mundi ⁊ pꝛecipue eccleſie ſan/
cte ſponſe tue ⁊ amoꝛem quem ha/
bes erga ipſam: quia fundata eſt in
ſanguine dilecti filij tui: ⁊ in ipſo cō
dita eſt: ſimiliter etiam manifeſtas
amoꝛem erga vicarium tuum ex eo
ꝙ miniſter eſt huius ſanguinis pꝛe
cioſi. Ideo reſpiciaʒ me in te: vt effi
ciar pura: ⁊ ſic purificata clamabo
coꝛam miſericoꝛdia tua: vt vertas
oculum pietatis ſuper neceſſitatem

Eccleſie ſancte: ⁊ illumines: ⁊ robores
vicarium tuum: Illumina etiaʒ cle
mentiſſime pater ſeruos tuos: vt cõ
ſulãt tibi recte ⁊ ſimpliciter atq; di/
ſponas eos: vt ſequantur lumen: qđ
in ipſis infundes. O alta ⁊ eterna
ſapientia. Tu non poſuiſti animam
ſolam: imo dotaſti eam tribus potẽ
tijs: vʒ memoria intellectu ⁊ volun
tate: ⁊ tã ſunt vnite quod quicquid
vult vna alie ſequuntur: vnde ſi me
moria ponit ſe ad videndum bene/
ficia tua: ⁊ bonitatem tuam. Subi/
to intellectus vult intelligere eam
⁊ voluntas diligere eã ⁊ ſequi volũ
tatem tuam. Et quia tu non poſui/
ſti eã ſolam non vis ꝙ maneat abſq;
ſocietate amoris. ſ. tui ⁊ dilectione ꝓ
ximi. Et quando ſic eſt ſociata tunc
eſt perfecte vnita ⁊ ſit vnum. ſ. i te:
⁊ vnum cum proximo ſuo: ⁊ tũc be
ne verificatur verbum pauli vbi di
xit. Multi quidem in ſtadio currũt
vnus autem accipit brauium vide
licet caritas. Sed quando ſociat ſe
cum culpa tunc vere remanet ſola:
quia diſcedit a te qui ſolus es omne
bonum ⁊ diſcedendo a te eſt ſepara
ta a caritate ꝓximi: ⁊ ſociata culpe
que nihil eſt: ⁊ ex hoc oſtẽdis ꝙ tũc
remanet ſola. Peccaui domine mi
ſerere mei. Nunq̃ didici cognoſce/
re me in te: ſed lumen tuuʒ eſt illud
quod facit videre quicquid boni co
gnoſcit. In natura tua deitas eter/
na noſcam naturam meam. Et que
eſt natura tua amor ineſtimabilis:
eſt ignis: ⁊ de hac natura dediſti ho
mini quia creaſti illuʒ ex igne amo
ris: ⁊ ſimiliter de omnibꝰ alijs crea/
turis ⁊ rebus. o ingrate homo quã
naturam dedit tibi deus tuus. na/
turam ſuam: ⁊ tu non erubeſcis au/
ferre naturam tam nobilem a te cõ
mittendo peccata: o dulcis eterna
deitas alia que videmus non appa
rentia ignis: quomodo ſunt ignis.
Rndeo video ꝙ omnia ſunt ignis
quia vt dictuʒ eſt omnia ex igne ca
ritatis creaſti ſicut planta manens
in terra que quãuis non ſit terra ni
hilominus ab ipſa terra ſuſtantiaʒ
ſuſcipit: vnde bene eſt veritas ꝙ ni/
hil aliud es quam ignis. Tu lumen
verum nobis lumen infunde tu ſa/
pientia ſapientiam tribue: tu forti/
tudo fortitudinẽ largire hodie que
ſo diſſoluatur nubes noſtra: vt per
fecte noſcamus: atq; ſequamur veri
tatem tuam in veritate: recto ⁊ ſim
plici corde. Deus in adiutorium no
ſtrum intende: domine ad adiuuan
dum nos feſtina. Amen.

Pij ſecundi pontificis maximi in vitam canonizationez beate Catherine Senenſis Epiſtola.

P Jus epiſcopus ſer
uus ſeruorum dei
vniuerſis chriſti fi
delibus ſalutem ⁊
apoſtolicam bene
dictionem. Miſe/
ricordias domini
quas ī dies largius experimur. Nō
ſatis explicare poſſet lingua morta/
lis. Uincunt humana eloquia diui
na beneficia. Nec homini datum ē
creatorem ſuum abunde collauda/
re. Nec ſi omnes artus conuerteren
tur in linguas: quādo ex nihilo crea
ti de non eſſe producti ſumus ī eſſe.
Nec vel lapides: vel plante: vel aīa
lia bruta: ſed rationis participes di
uinorūq; capaces effecti ſumus. Ac
non ſolum angelis. Sed ipſi quodā
modo inuiſibili ⁊ excelſo deo ſimi/
les gloria ⁊ honore coronati ſup om
nia opera eius īperio potiti. Ueruz
ſi noſipſos rebus ceteris cōparamꝰ
Nulla creatura magis ingrata re/
perta ē ꝙ homo. Si luciferi ⁊ ſocio/
rum eius ſupbiaz ꝑterimus. Solus
inter creata rebellis deo ⁊ in gratiſ/
ſimus homo ē. Reliqua oīa diuinā
pietatē in ſuo eſſe collaudāt: nec eiꝰ
vnq; ꝑceptis aduerſantur. Nature
legibus parent: ⁊ ea pagunt ad q̄ ꝓ
ducta ſunt terra aratrū patit: ⁊ ſu/
ſcipiens ſemina: tanq; ſub vſuris
multiplicata reddit: ⁊ ipſo dei obe/
diens culta atq; īculta humano ge
neri ꝯſulit. Saxa in hedificiorꝫ vſuz
recepta preſto adſunt: nec ſciſſa: vel
excocta reſiſtūt. Fructificant arbo/
res in agro virētes ⁊ poſteaq; arue
runt: aut ignem nutriunt: aut edes
tectaq; ſuſtinent. Quanta herba/
rum ſiue in folijs: ſiue in radicibus:
ſiue in floribus: ſiue in ſeminibus: ſi
ue in ſucis ineſt vtilitas. Quanta
in fluminibus cōmoditas: Quan/
ta in lacubus ac maribus que dum
nauigia ſubeunt iter remotiſſimas
gentes commertia preſtant. Quid
animala cetera ſiue aquatica ſiue
terreſtria. Jn omnibꝰ laudatur de/
us: dum nature iuſſa capeſſunt. Ele
menta ⁊ ſidera faciunt imperata.
Sol peragit curſum ſuum: nec pre/
ſcriptas zodiaci metas excedit. Nec
alieno lucēs lumine ſuo numeri lu/
na deeſt. Nec errantes errant ſtelle.
Certum ſemper ⁊ ſtatutuz iter agē
tes. Omnia in celo ⁊ in terra lau/
dant deuz: ⁊ in officio manentia be
nedicunt ei. Nec legi reſiſtunt im/
poſite. Grauia deorſum cadunt: le
uia ſurſum ferruntur. Cuncta gra/
titudinem oſtendunt deo parent at
que nature. Solus homo ingratus
inobediens ac rebellis inter creata
repertus eſt: peruerſi angeli ruinaz
immitatus. Jlle in celo ſuperbiens
creatoriq; ſimilis eſſe cupiens: in
abiſſum precipitatus meditati ſce/
leris penas dedit. Homo de limo
factus ⁊ in terra poſitus ſue imbe/
cillitatis immemor. Et ipſe quoq;
alta cupere cepit. Qui de ligno ve
ſcens prohibito: per boni ⁊ mali co
gnitionem: equalitatem cum dijs
optauit: propter quod de paradiſo

delieiarum electus in multas erū/
nas datus eſt. Et porta regni celo/
rum clauſa mors introiuit in orbeȝ
terrarum. Que nulli hominuȝ par
ceret Quando filij ade ante dilu/
uium ab errauerint: ⁊ ꝙ procul a di
uina voluntate receſſerint ſecuta vl
tio patefecit. Que omnem carnem
aquarum innundatione deleuerat:
ea excepta que cum pio Noe in ar/
cha ſaluata eſt. Ceterum neqꝫ in fi/
lijs eius nequitia ac perfidia deſu/
it. Malignati ⁊ ipſi ſunt: ⁊ in omne
prolapſi nephas. Turris babel in
contumeliam domini cepta eſt. ⁊
ibi labium vniuerſe terre diuiſum.
Ab his bella introducta ſunt: rapi
ne. Tumultus. Incendia. Cedes
Adulteria. Stupra: periuria: ⁊ ido/
lorum cultus. Et quicquid malo/
rum libido: aut ſuperbia gignit.
Pauciſſimi vſqꝫ ad abraam reper
ti ſunt diuine legis Amatores. Ille
vero vnicum certumqꝫ pietatis ex
empluȝ adeo voluntati dei ſeſe ſub
miſit vt proprium filium immola/
re non dubitaret: propter quod in
ſemine eius benedicte ſunt omnes
gentes. Ex cuius liberis non ſolum
prophete orti ſunt diuine legis pre
dicatores. Sed ipſe quoqꝫ ſaluator
chriſtus ſecundum carnem naſci di
gnatus eſt: qui pro ſalute humani
generis cum in forma dei eſſet equa
lis patri exinaniuit ſemetipſum for
mam ſerui accipiens. Et homo factꝰ
tedia carnis ſubijt tormenta: ⁊ cru
ciatus pertulit. Et extremam mor/
tem non ſecundum naturam: ſed

violentam: ſed ignominioſam. Sȝ
acerbiſſimam. Et vir homini tolle/
rabilem in ligno crucis ſuſtinuit.
In quo moriens mortem noſtram
deſtruxit: ⁊ vitam reparauit. Diſpo
liauit inferos. Abduxit ſanctos pa
tres: ⁊ victor mortis. Ac diaboli tri
umphator celum iam longo tempo
re clauſum aperiens. Aſcendit ad
patrem nobiſqꝫ viam oſtendit: per
quam ſequi eum poſſemus euange/
lica lege tradita ⁊ baptiſmo ceteriſ
que ſacramentis apertis per que la
pſi repararemur ⁊ ſaluaremur. Nec
tamē tot tantiſqꝫ allecta beneficijs
noſtra proteruitas ac malignitas
conquieuit: nec gratū exhibuit ani
mum: nec vicia deſeruit homo. Sed
quo maiori preuenti ſumus mune
re gratiarum: eo magis ingrati re/
perimur: ⁊ ad illicita procliuiores.
Nam quomodo ſublimem diligi/
mus: aut honoramus deum. Quo/
mō eius mandata ſeruamus. Quis
ſacroſancto euangelio paret: Que
reuerentia legum: Quis canonum
metus: Que ſubiectio erga ſuperio
res. Que caritas erga inferiores.
Quis equitatis. Quis iuſtitie cul/
tus. Que religio. Qui mores homi
num ſunt. Qui dicunt in cordibus
ſuis. Non eſt deus. Alij impie effe/
runt dogmata: ⁊ blaſfemias in deū
cudunt. Alij voluptatum ſerui. Nil
aliud cogitant: niſi quomodo libi/
dines ſuas expleant. Illi opibus in
hiant alienis. Illi humanum ſan/
guinem ſitiunt. Rara innocentia
eſt: eaque parum tuta. Neque pro/

pinquitatis iura proſunt. Neqꝫ ſcri
pte que ſancite moribus leges viri/
bus ac fraudibus cuncta obediunt.
Ita vt neqꝫ abre princeps mundi
huius appellctur diabolus: quan/
do pars orbis maior eius arbitrio
ducitur. Nam quantum eſt ꝙ pſeu
do prophete maumethis inſania poſ
ſidet. Orientis precipuaꝫ portionē
⁊ affrice maxima regna. Et ī hiſpa/
nia granatenſes: Et in grecia multe
prouincie ſub maumethe chriſtum
blaſſemant. Nec parua eſt iudeorū
natio per orbem terrarum late di/
ſperſa ſancti euangeliꝫ: ⁊ chriſtiane
legis inimica. Nec deſunt in ſepten/
trione: atqꝫ in oriente cultores ido/
lorum. In angulū europe chriſtia/
nitas redacta eſt. Naꝫ quamuis per
aſiam: ac libiam chriſtiani non pau
ci diſperſi eſſe ferantur. Non tamen
illorum ſincera eſt fides. Qui pro/
cul ab apoſtolica ſede inter infide/
les habitantes: ⁊ cum hereticis cō/
municantes: improba quedam ſapi
unt: ⁊ multis erroribus ſcatēt. Nec
chriſtiani qui ſunt ī europa: tam re
ꝙ nomine chriſtiani exiſtūt. Adum
brata quidem ⁊ ficta eſt multorum
religio: ſicut opera ipſa manifeſtāt.
Nam quotus eſt qui digna chriſtia
nis faciat opera. A fructibus eorum
cognoſcetis eos. Inquit in euange/
lio dominꝰ. Si viuimus vt chriſtus
iubet: chriſtiani ſumꝰ. Joannes apo
ſtolus eius filios eſſe homines aſſe/
rit: cuius opera faciunt. Si dei man
data ſeruamus dei procul dubio fi/
lij ſumus. Sin diaboli ad eum per/
tinemus dicente domino: vos ex pa
tre diabolo eſtis: dura ſnia: ⁊ tamen
vera. Illius quiſqꝫ filius eſt: ⁊ ad eū
pertinet: cuius mandata ſectatur.
Quantum autem ingrati chriſtia/
ni a diuinis preceptionibus pro/
cul abierint: ⁊ quantum diabolicis
ſuggeſtionibꝰ adheſerint: per ſeſe q
uis intelligit. Interroget quiſqꝫ cō
ſcientiam ſuam: ⁊ retroactam ante
oculos mentis vitam collocet. Et ꝙ
tum ab officio veri chriſtiani receſſe
rit palam cognoſcet. Que cum ita
ſint maxima ē ſūmi dei benignitas
⁊ incredibilis miſericordia: que nos
tollerat: ⁊ viuere ſinit expectans: vt
aliquando cōuerſi redeamus ī viā.
Sed inuenti ſunt in omni etate non
nulli deo placentes viri ſancti qui
viuentes in carne deſideria carnis
vicerunt: ⁊ celeſtem in terra vitam
egerunt quorum meritis ⁊ interceſ
ſione ſubſtentata eſt mundi machi/
na ⁊ cōminatus ignis retētus: ⁊ ira
dei vltioqꝫ ſuſpenſa. Nec dubitamꝰ
quī hodie quoqꝫ aliqui ſint accepti
deo: quorum preces celeſtem nobis
regem placatum benignumqꝫ red/
dāt. Inter alios autem qui deo pla
cuerunt: ⁊ diuinam nobis clementi
am placauerūt vrbs ſene inter etru
ſcos nobilis etate noſtra Bernardi
num aluit: qui nobili loco natus in
adoleſcentie flore mundo renuncia
uit: ⁊ igreſſus beati franciſci religio
nem cum fratres ſui ordinis procul
abijſſe ab inſtitutis: ⁊ regula patris
reperiſſet eos acriter correxit. Et cū
eos omnes in viā reducere non poſ
ſet ſequeſtratis pluribus quibus re
gulam reſeruare placuit cum his ce

nobis frequētauit: que multa de no
uo erexit: ⁊ ſanctiſſimis inſtitutis
reformauit. Circuiuit italiam pre/
dicando vitia fulminauit: virtutes
erexit. Mira eius abſtinentia fuit.
Mira integritas: moderata graui/
tas: eloquij multa ſuauitas: multa
doctrina. Et qm̄ verus erat pauper
tatis cultor: hoſtis pecunie: ⁊ omni
um deliciarum inimicus ſemper in
eius vultu ingens alacritas emicu
it: ⁊ in mēte ſūma quies: vt qui ſola
inocentia gaudebat: nullius ſibi cō
ſcius criminis ſcādalis q̄pluribus
in italia obuiauit: ⁊ multa miracu/
la perpetrauit: ꝓpter que adhuc vi
uens ſanctus habebatur: ⁊ miro ple
bium collebatur honore. Nuſq̄ ſine
populi frequentia: ⁊ ſingulari reue
rentia receptus. Qui cū apud aqui
lam marſorū vrbem: huius vite cur
ſum peregiſſet. A nicholao. v. prede
ceſſore noſtro: ipſo iubileiāno. Cum
chriſtianus orbis ad purgandas vi
ciorum ſordes frequens vrbē inui
ſeret inter ſanctos chriſti confeſſo/
res relatus eſt. Fuerat ⁊ in etate ſu
periori parentum noſtrorū memo
ria in eadē vrbe: ⁊ in ſexu feminco
virgo catherina non minoris meri/
ti: nec minus accepta deo. Cui⁹ pre
ces in cōſpectu precelſe diuinitatis
humano generi admodū ſalutares
⁊ olim fuiſſe: ⁊ nunc eſſe: ⁊ impoſte/
rum fore non dubitamus. Nā ſicut
peccata malorum hominum ac bla
ſfemie. iram dei ſuper nos ꝓuocāt;
Ita ⁊ ſanctorū opera regaminaq̄
auertunt. Uerum caterina quāuis
angelicam vitā in terris egerit. Et
ante ānos octuaginta decedens ad
celum migrauerit multiſq̄ ſignis ⁊
glorioſis miraculis claruerit: nō ta
men adhuc inter ſanctas chriſti vir
gies a militāti eccleſia recepta erat.
Neq̄ enī romani pōtifices qui an
te nos fuerunt id decreuerant. No/
luerat vrbanus. vi. hūc ei honorem
impartiri. Et poſt eum Innocenti⁹
vij. Ac deīde Gregorius. xi. qui hu
ius virginis: ⁊ ſancte cōuerſationis
eius precipuam habuere noticiam.
Sed verati perturbatiōe ſciſmatis:
quod eorū tempore viguit. Et mul
tis bellorum turbinibus ac moleſti
is agitati: diuino vt credimus con/
ſilio id ōmiſerunt: ne ſemente diui/
ſionis procella: quod ſanctum vna
obedientia decreuiſſet: prophanum
altera cenſuiſſet. Dilata eſt res vſq̄
ad tempora noſtra nobiſq̄ huius ſa
cerrime virgīs canonizatio reſerua
ta tanq̄ conterranee noſtre: atq̄ cō
ciuis: vt ſenēſis virginis ſāctitas d
creto ſenēſis hominis in romana ſe
de ſedentis pdiret in lucē. In qua
re non imus inficias: affectum nos
aliquem ſanctum: ⁊ pium traxiſſe.
Quis eſt enim qui ſue vrbis preco/
nia: ſue prīe laudes ſui generis vir/
tutes: non libenter vulgari procu/
ret: cum id poſſit: ⁊ vite: ⁊ honeſte fa
cere: Excellentia fctā: ⁊ illuſtres vir
tute homines: ⁊ in omni genere: ⁊ ī
omni parte orbis. Nemo eſt qui nō
cupidū videatur: libētius tamen ⁊
maiori cū iocunditate ſua ī patria:
⁊ in ſua gente. Et ſi nos quidem bea
te catherine ſublimes dotes: nobi/
le ingenium diuinam mentem: ſa/

gratiſſimam voluntatem in omni
natiõe ꝙ letiſſimi vidiſſemus: letio
res tamen in vrbe ſenenſi que nos
genuit. Si quidem meritoruz eius
longe magis ⁊ magis peculiariter
eſſe confidimus participet: q̄ ſi vir
go hec aut in affrica: aut in ſcithia ſi/
ue in india nata fuiſſet. Neq enim
fieri poteſt. Quin ſanctorum pro/
pinquitas aliquid habeat preroga
tiue. Nihil tamen ob hanc cauſam
plus minuſue dicere licet: ꝙ verum
eſt. Nec propter cognationem: aut
patrie caritatem inter ſanctos quiſ
ꝙ: ſine meritis: ſine ſolito examine:
ſine ꝯſuetis ſolemnitatibus referen
dus ē. Quapropter ⁊ ſi iocunde audiui
mus beatā caterinā ſenēſez eſſe. Cu
ius canonizatio petebatur: nō tn̄ i ei⁹
canonizatiõe greꝙ ōmiſimus: ex his
q̄ tāta i ſolēnitate requirunt. Ade/
rāt multe p̄ces nō mō ſenēſis popu
li: verum ēt alioꝝ. Nā ⁊ cariſſimus in
xp̄o filius. Federicus Romanoruz
Imperator Auguſtus. ſimulq dilect⁹
filius nobilis vir paſcalis venetiaꝝ
dux nobis ſupplicauit: ne hāc virgi
nē ſuo i terris honore priuatā vlte/
rius eſſe fineremus in quā multoꝝ
populoꝝ deuotio eſſet icēſa. Et mul
ta d' ipa miracula vulgarētur. Mā
tuā vero petētes cū itereūdū apud
ſenēn: aliq diu ſupſediſſemus: ⁊ ea i
ꝯciſtorio publico: ingentia eius me
rita: ⁊ miraculoſa ſigna nobis eēnt
expoſita. vehemēterq p̄ces porrecte
vt ſanctoꝝ xp̄i honores illi decerne
remus: haud quāq ſtatim ānuim⁹
Sed ꝓ veteri ꝯſuetudine tribus ex
fratrib⁹ noſtris ſancte Romane ec/
cleſie cardinalibus vni ep̄o. Alteri
p̄ſbitero. Reliquo diacono viue vo
cis oraculo cōmiſim⁹: vt debitis ha
bitis ꝓceſſibus de vita ⁊ moribus
ipſius caterine deq miraculis eius
ſiue in vita ſiue poſt mortem patra/
tis: ⁊ de reliquis ad canonizationez
neceſſariis diligenter inquirerent:
nobiſq in ſecreto conciſtorio vt mo
ris eſt fidelem relationem facerent
Commiſſarij per annum ⁊ vltra do
nec ex mantua romam rediſſemus
rem diſcutientes inuentis proceſſi/
bus antiquis: apud venetos ⁊ alibi
habitis examinatiſq de nouo teſti/
bus ⁊ ſumma cum diligentia cūctis
ponderatis cum ſeorſum inter car/
dinales tantum omnium que inue
nerant veracem nobis relationem
feciſſent ac deum per aduocatuz ea
que nobis expoſuerant in publico
conſiſtorio denuo recitari curaſſent
Poſtremo conuocatis in aula no/
ſtra Rome vniuerſis qui ſecū erant
in curia eccleſiarum preſulibus aſ/
ſiſtentib⁹ nobis cardinalibus. Iterū
commiſſarij prefati per organuz ve
nerabilis fratris noſtri guilielmi
epiſcopi portuenſis natione galici
qui primus eorum erat: rurſus cun
cta que inuenerant ⁊ rite probata
videbantur coram explicauerint.
Ex quorum relatione que ampliſſi
ma ⁊ ornatiſſima fuit hec ſūmatim
accepimus que vera cōperta cogni
ta ⁊ explorata ſunt. Virgo catheri/
na ex ciuitate ſenenſi oriunda me/
diocribus orta parētib⁹ prius deo
ſeſe dedicauit: q̄ deū poſſet ꝑ etatē
cognoſcere. Sex annos nata: vt dn̄o

ſeruiret heremū ↄcupiuit. Et vrbe
egreſſa in cauerna loco ſolitario de
licuit. Quāuis iubēte ſpiritu pau/
lulū demorata domum reddierit.
Angelicam ſalutationē edocta quo
tiens paterne domus ſcalam aſcen/
dit: totiens per ſingulos gradus fle
xo geniculo beatiſſimam virginem
matrem domini ſalutauit. Et anno
maiori virginitatē ſuam conſecra
uit chriſto: quem ſua in maieſtate ſe
dentem mirabili viſione cōtempla
ta eſt: ⁊ archana celeſtis aule vidit:
que non poteſt affari lingua morta
lis. Mūdanas delicias a ſe omnes
abdicauit. Orationi totā ſe dedit.
Corpuſculum ſuum vigilijs: ieiuni
is ac verberib⁹ afflixit. Coequales
puellas vt idem facerēt ⁊ docuit ⁊
perſuaſit. Pubes effecta ſciſſis cri
nibus mortale coniugium recuſa/
uit. Conuicia ⁊ maledicta hominū
ſpreuit. Beati dominici habitū quē
femine geſtant de penitentia nun/
cupate extorſit potiuſq̄ īpetrauit.
Ancillare officium in paterna do/
mo exercuit: nihil magis cupiens
q̄ vilis apud homines: ⁊ abiecta vi
deri pauperibus chriſti. Nā id pa
ter ſibi indulſerat: larga manu ſub/
uenit. Egrotantibus ſūma diligen/
tia miniſtrauit: diabolicas tempta
tiones ⁊ aſſiduas malignantiū ſpi
rituum pugnas: patientie clipeo ⁊
fidei galea ſuperauit. Incarceratos
⁊ oppreſſos quib⁹ valuit modis cō
ſolata eſt. Nullum ab ea verbū nō
religioſum non ſanctū excidit. Om
nis ſermo eius de moribus fuit de
religione: de pietate: de contemptu
mundi: de amore dei ⁊ proximi. De
celeſti patria. Nemo ad eam acceſ/
ſit: qui nō doctior meliorq̄ abierit.
Doctrina eius infuſa: non acquiſi/
ta fuit. Prius magiſtra viſa eſt q̄
diſcipula. quippe que ſacrarum lit/
terarum profeſſoribus ipſiſq̄ ma/
gnarum eccleſiarum epiſcopis diffi
cillimas de diuinitate queſtiones
proponentibus : prudentiſſime re/
ſpondit: ⁊ adeo ſatiſfecit: vt tanquā
agnos māſuefactos remiſerit quos
tanq̄ lupos ac leones feroceſ ſes ac
ceperat: quorum nonnulli diuinam
in virginem ſapientiam admirati
diſtributis mox inter chriſti paupe
res quas poſſidebant ſubſtātijs: ac/
cepta dn̄i cruce: vitā deinde euāge/
licā egerūt. Sūma hui⁹ virginis ab
ſtinētia fuit: ⁊ admirabilis vite au/
ſteritas. Nā cū vini ⁊ carniū vſū pro
ſus abieciſſet: nec pulmētarijs vllis
vteret. Ad extremū eo deducta ē.
vt nec legumia ederet: nec pane ve
ſceret niſi celeſti: quē ver⁹ xpian⁹ in
ſacramēto ſumit altaris. Inuēta ē
aliq̄n a die cinerū vſq̄ ad pētecoſtē
ieiuniū ꝑduxiſſe. Sola euchariſtie
cōione contēta. Per ānos circiter
octo mīmo herbarū ſuco eoq̄ parū
retento ⁊ cōione ſacra ſuſtentata ē.
Ad cibū quaſi ad ſuppliciū ꝑgebat
Ad cōionē altaris q̄ illi fere quoti
diana fuit: quaſi ad celeſtes nupti/
as īuitata eſſet ſūma cū alacritate
ꝓficiſcebat. Cilicio ſi veſte vtebat
quo carnem macerabat. Nulle illi
plume nulla puluinaria erant: le/
ctū ſibi ex tabulis confecerat: atq̄
in eo iacens breuiſſimum ſomnum

accipiebat. Raro enim vltra duas
horas inter diu noctuq; dormiebat
reliquum omne tempus vigilando
orando predicãdo: opera miſericor
die agendo cõtriuit. Spiſſis cordu/
lis carnem ſuam macerauit: dolore
capitis pene aſſiduo torquebatur.
Eſtuabat febribus; nec aliorum cru
ciatu carebat: luctabatur q̃ frequẽ
tiſſime: cũ demonibus: multiſq; illo
rum moleſtijs vexabatur. Sed aie/
bat cum apoſtolo. Cũ infirmor: tũc
fortior ſuz. Nec enim in tantis labo
ribus deficiebat: nec caritatis ope/
ra negligebat. Aſſiſtebat miſeris in
digna ferentibus. Arguebat pecca
tores ⁊ blandiſſimis verbis ad peni
tentiam reuocabat. Precepta ſalu
tis omnib⁹ leta dabat. Quid ſectã/
dum: quid fugiendum eſſet: alacri
vultu oſtendebat. Diſſidentes ſum
mo ſtudio componebat. Multa ex
tinxit odia: ⁊ mortales ſedauit ini/
micitias. Pro pace florentinorum
qui cum eccleſia diſſidebant: ⁊ inter/
dicto ſuppoſiti erant eccleſiaſtico.
Appenninum ⁊ alpes tranſire: atq;
vſq; in auinionem. Ad gregorium
xi. pontificem maximum anteceſſo
rem noſtrum proficiſci non dubita
uit. Cui votum ſuum. De petenda
vrbe Roma in occulto factum: ⁊ ſi/
bi ſoli ac deo notum: ſeſe diuinitus
cognouiſſe monſtrauit. Fuit enim
ĩ ea ſpiritus prophetie ⁊ multa pre
dixit: anteq̃ fierent: ⁊ occultiſſima
reuelauit. Rapiebatur ſepe a ſpiri
tu. Et in aere ſuſpenſa diuinis con/
templationibus paſcebatur: a deo
extra ſe acta: vt ex punctis percuſſa
q; nihil omnino ſentiret. Idq; fre/
quenter ſibi contingebat cum diui/
niſſima reficeret eucharestia. Ma/
gnum ⁊ ſanctum erat in plebib⁹ ca
terine nomen: ⁊ vñq; ad eam egro/
ti: ⁊ malignis vexati ſpiritibus de/
ducebantur: ⁊ multi curabantur.
Languoribus ⁊ febribus in chriſti
nomine imperabat: ⁊ demones co/
gebat ab obſeſſis abire corporibus:
propter quas res: duobus romanis
pontificibus Gregorio nomen cu/
ius pauloante meminimus: ⁊ vrba
no. vi. acceptiſſima fuit: adeo vt le/
gationibus eorum fungeretur: mul
tiſq; ⁊ magnis ſpiritualibus grati/
is ab eis donaretur. Eadem cum vi
te agonem iam peregiſſet anno eta
tis ſue tertio circiter ac trigeſſimo ĩ
vrbe Roma diem ſuuz clauſit de cu
ius anime in celum aſſumptione: ⁊
glorioſa receptione ſtupende ac mi
rabiles reuelationes facte reperiun
tur apud eas perſonas que virginẽ
dilexerunt: maxime vero apud ei⁹
confeſſorem Raimunduz capuanẽ
ſem ſacre theologie magiſtrum qui
poſtea generalis totius ordinis pre
dicatorum: pater magiſter: ⁊ rector
effectus eſt: is nãq; cum Ianue age
ret ea nocte qua virgo migrauit ho
ra matutina ĩtra dormitoriũ apud
imaginem matris domini cum con
templatus eſt miro ſplendore fulgẽ
tem: ⁊ verba ad ſe conſolatoria dicẽ
tem. Corpus eius aliq̃ diu ſeruatuz
deniq; in eccleſia fratrum predica/
torum que de minerua dicitur Ro
me conditum eſt nõ ſine magna po
puli deuotione ac reuerentia: cuius

tactu pleniqꝫ egroti ſalutem conſe/
cuti ſunt adeo: ⁊ nōnullis ſaluti fue
rit ea tetigiſſe que ſacrata virginis
membra tetigere: poſtea quoqꝫ vir
go ipſa iam celo recepta vota ſuppli
cantium benigne audiuit: ⁊ vt a ſpō
ſo: ⁊ dn̄o chriſto ſuo ſaluatore exau/
diretur curauit. Multi enim ex di/
uerſis egritudinibus curati ſunt q
audita beate Caterīe glorioſiſſima
fama cuius patrocinium ſupplices
petiuere. propterea venetijs vbi nū
q̄ virgo ipſa fuerat: ⁊ multis in lo/
cis nomen eius cuꝫ veneratione re
ceptum eſt: ⁊ vota ei plurima fiūt.
Hec ⁊ alia q̄plurima cuꝫ venerabilis
frater noſter epiſcopus portuenſis i
conuentu cardinalium ⁊ preſulum
expoſuiſſet: ⁊ liquido probata eē af
firmaſſet rogati ſigillatim tum om
nes cardinales tum preſules q̄plu
rimi afferunt ſententiam dicere: cū
totis ſuffragijs: beata virgo digna
celo ⁊ aſtris declamāda viſa ē. Nec
quiſq̄ fuit qui nō magnopere cano
nizationem eius faciendam proba
uerit. Quibus ad longum auditis
iuſſimus in baſilica beati petri apo
ſtolorum principis ſuggeſtum ma/
gnum: ⁊ ornatuꝫ apparari ſup quo
hodie aſtante populo ⁊ clero: ſermo
ne de vita ⁊ miraculis huius virgi
nis per nos habito miſſarum ſolem
nibus celebratis: ⁊ cōſuetis cerimo
nijs rite pactis ad canonizationem
huius virginis ſub his verbis du/
ximus procedendum. Ad honoreꝫ
omnipotentis: ⁊ eterni dei patris: ⁊
filij: ⁊ ſpiritusſancti ad exaltationeꝫ
fidei catholice: ⁊ chriſtiane religio/
nis augmentuꝫ. Auctoritate domi
ni noſtri ieſu chriſti: ⁊ beatoꝝ pe
tri ⁊ pauli apoſtolorum eius ac no/
ſtra caterinā ſenenſem: illuſtris ⁊ in
delebilis memorie virginem cuius
corpus ī eccleſia p̄dicatoꝝ q̄ miner
ua dr̄ rome iacet ⁊ ī celeſti ieruſa/
lem īter btāꝝ virginū choros qn̄ id
ſua p̄t⁹ diuina ſuffragāte grā meru
it iā pridē fuiſſe reptā: ⁊ eterne glo/
rie coronā donatā de fratrū nr̄oꝝ
ꝯſilio declaram⁹ cāq; tanq̄ ſanctaꝫ
publice p̄uatāq; colendā eſſe decer/
nim⁹ ⁊ diffinim⁹: atqꝫ ī ſanctaꝝ ca/
thalago virginū quas romana ve/
nerat eccleſia redigi ⁊ aſcribi man
dam⁹ ſtatuētes feſtū ei⁹ ſingulis an
nis p̄ma mēſis maij dn̄ica die ab vni
uerſali eccleſia celebrādū eſſe ⁊ oēs
illi honores p̄ſtādos q ceteris ſctīs
virginibus ꝯuenire noſcunt. Et iſui
per ſepulcrum eius in ipſo feſto vi/
ſitantibus. vij. ānos ⁊ totidem qua/
dragenas de iniunctis eis peniten/
tijs in forma eccleſie miſericorditer
imp̄petuū relaxamus. Nulli ergo
oīo hoīum liceat hanc paginaꝝ no
ſtroꝝ declarationis ꝯſtitutiōis mā
dati ſtatuti ⁊ relaxatiōis īfringere:
vel ei auſu temerario ꝯtraire: ſiquis
autem hoc attemptare preſumpſerit
indignationem omnipotentis dei:
⁊ beatorum petri ⁊ pauli apoſtolo/
rum eius ſe nouerit incurſurum.

Datū Rome apud ſanctum pe/
trū. Anno incarnationis dominice
M.cccc.lxi. tertio Kalendas Iu/
lij pontificatus noſtri anno tertio.

Deo Gratias Amen.

Infraſcriptos verſus compoſuit Sanctiſſi-
mus. D. dominus Pius papa ſecundus ad
laudem Seraphice ſponſe Domini noſtri Je-
ſu Chriſti beatiſſime Catharine de Senis or-
dinis de penitentia beati Dominici.

Quiſ ſacra geſta canat: q̃ ligua diſta poteſq̃
Efferat: eximie quibus h̄ Catharina ſecunda
Sponſa dei nituit totum celebrata p̱ orbem
Non ego ſum dignus tantis extollere dignā
Laudibus ac breuiter q̃ ſit q̃ moribus almis
Uita beata ſui referam tibi chare viator
Hec fuit orta ſenis: vbi ſancti veſte recepta
Dominici: in voto triplici virtuteq̃ cuncta
Tranſcendit plures diuina in lege peritos.
Illa potens verbo ac ope oīa corda trahebat
Ad ſe hoīum: vt magnes ferrū: xp̄ſq̃ deinde
Deſponſauit eam: ſacris proprio ore refecit
Doctrinis: multaſq̃ hūit velat optīa mater
Uirgoq̃ diſcipulas quib⁹ ardua regula vite
Sanctaq̃ biſſeptem pietatis opuſcula diue
Explenit felix: ⁊ erat ſublime leuamē
Omnibus: heu miſeris vite indefectib⁹ hui⁹
Illa cora domino petijt renouarier alma
Continue meditans: compos feliciter alti
Facta fuit voti: viditq̃ euellere chriſtum.
Corpus atq̃ nouū flāmiſ ſibi tradeř flagrās
Hec ieiuna diu nōnunq̃ ad ſidera rapta eſt
Mira dei vidit: ſemel autem a morte reuixit
Pane refecta ſacro celeſti pane ſalutis
Illa crucē memori portans ſub pectore ſemp̱
Stigmata paſſa fuit dictu mirabile chriſti
Pontifices adijt: quibus vnica gloria ſecū
Siſtere colloquijs: monumētaq̃ ſancta tuleř
Ore ſuo tulit hec que indulta volebat ab illis
Ardua tanta ſue fuerat ſibi gratia lingue
Illa propheta quidem diuino flamine plena.
Et pacem ⁊ bellum ſecreta plurima pandit
Exhortanſq̃ omnis miranda ſtupēdaq̃ luſit
Illa ſciens veniſſe diē qua linquere mundū

Expedit exclamans aīam deus optime dixit
In manibus cōmendo tuis' cōmendeqꝫ tuā
Jugiter ancillam ſic ſponſa beata beatam
Tranſijt ad ſponſuꝫ: tribus exornata coronis
Fecit in hac vita miracula plura deinde
Claruit innumeris poſt mortē ſplēdida miris
Que ſi non eſſe velis: q̄ q̄ alme ſemꝑ in orbe
Vixerit: hiſtoriam deuotus perlege ſanctam
Hec annis trigintatribus quot xp̄us ⁊ apte
Vixit: naꝫ ſponſam ſponſo decet eſſe coeuam
Milleqꝫ trecentis ſimul octoginta ſub annis
Inclita virgo obijt rome catharina ſenenſis.

Alij verſus.

Nata ſenis ṽgo Catharina ē ſtigmata paſſa
Subqꝫ pio felix ſuperis aſcripta ſecundo
Et diuum venerata poli ſeruauit abunde
Hec ternus quecunqꝫ iubet ſectarier ordo
Dominicum ſacruꝫ coluit q̄ magna ſacerdos
Sacri dominici letatur qua contio tota
Cuius ſeruauit leges ac iura beata

Epitaphiū ſepulchri. S. Catharie de ſenis.

Virginis hoc alme Cathar ie corpꝰ humatū
Marmore contegitur: fruit̄ ſed luce ſuperna
Spiritus. hoc pādūt ſua tot mirāda ꝑ orbē:
Celitus eloquio fuit hec afflata profundo
Doctrine antiſtes rerum mirabilis auctrix
Virgo ſacrata habitum tulit ordinis artum
Dominici. delegit eam. ſponſamqꝫ vocauit
Chriſtꝰ. ob h̄ ſeraphin nūc ē ſtipata cateruis
Multociēs per eam ſumpta ē cōmunio mire
Iſta ſinu largo miſeros confouit: egenis
Dulce leuamen erat fuit ⁊ iuſtiſſima cunctis
Capta dei zelo membris ⁊ ſepe leuata
Mente ſimul vidit que nulli prodere fas eſt
Ut generi noſtro requies eterna daretur
Fleuit in humanis: optataqꝫ ſtigmata paſſa

Vitales rediȷ̈t iam mortua prorſus in auras
Martiriȷ̈ variȷ̈s fuit ⁊ decorata coronis:
Deniq; demoniȷ̈s mortem cruciata ſubiuit.
Cantibus eſt igitur venerari ⁊ laudib⁹ āplis
Digna ſuis meritis hec fulgida ſtella per oēs
Hanc vrbs Senaꝝ completis mille trecētis
Atq; quadraginta ānis ſeptem protulit euo
Ad ſuperos animam decies perfudit in octo

Finis.

Memoria quottidiana Sancte Catheri-
ne de ſenis edita a Papa Pio ſecundo.

Ad magnificat Antiphona.

Ad ſedes regni faciat tranſire superni
Virgo fouens meritis nos Catherina ſuis

℣. Ora pro nobis beata Catherina.
℞. Ut digni efficiamur ꝑmiſſiōibus xpi.

Oro.

Deus qui beate Catherine virginitatis ⁊ patiente: ſpeciali priuilegio deco-rate malignantium ſpirituum certamina vincere. Et in amore tui nominis inconcuſſe permanere tribuiſti. Concede queſumus: vt eius imitatione calcata mūdi nequicia: ⁊ omnium hoſtium ſuperatis inſidiȷ̈s ad tuam ſe-cure gloriā tranſeamus. Per dominū nr̄m.

Ad benedictus antiphona.

Det catherina frui nos vero lumine chriſti
Et ſociet ſuperis virgo beata choris

℣. Illumina oculos meos: ne vnq̄ obdormi-am in morte. ℞. Nequando dicat inimicus meus preualui aduerſus eum.

Oremus. Oro. vt ſupra.

Tabula.

Incipit tabula capitulorum: orationum ⁊ quorundam verſuum contentoꝝ in hoc volumīe dialogi ſancte Catharine de ſenis.

Quomodo per orationem vnio fit in deo: ⁊ qualiter hec anima de qua loquitur hic quattuor petitiões domino porrigat. ca.i.

Quomodo huic anime deſiderium excreuit dum ei mundi neceſſitas a domino demonſtraretur. ca.ij.

Quomodo opera finita non ſufficiunt ad puniendum vel ad remunerandum abſque caritatis affectu. capitulum. iij.

Quomodo ſanctum deſiderium ⁊ contritio cordis: culpe ſatiſfacit atque pene in ſe: ⁊ in alio: ⁊ quomodo culpe ſatiſfacit aliquando ſed non pene. ca.iiij.

Quomodo valde placet altiſſimo deſiderium velle pro ipſo pati. capitulum. v.

Qualiter omnis virtus: ⁊ omnis defectus fit proximo mediante. capitulum. vi.

Quomodo virtutes mediante proximo perpetrantur: ⁊ quare virtutes ipſe tantum in creaturis poſite ſunt diſerentes. ca.vij.

Quomodo probantur virtutes: ⁊ fortificantur in hominibus ⁊ contrarijs ipſorum. ca.viij.

Quomodo affectus poni nõ debet iñ penitentia principaliter: ſed in virtutibus: ⁊ quomodo diſcretio vitam ad humilitate recipit ⁊ quomodo debitum ſuum vnicuique reddit. ca.viiij.

Quomodo caritas humilitas atq3 diſcretio ſunt inſimul vnite. cui ſimilitudini debet anima conformari. capitulum. x.

Quomodo penitentia ⁊ alia exercitia corporalia pro inſtrumento debent aſſũmi ꝑueniendi ad virtutes ⁊ non pro principali affectu: ⁊ de lumine diſcretionis in diuerſis alijs modis ⁊ operationibus. ca.xi.

Repetitio quorundam: ⁊ quomodo deus aſſertiue promittit ſeruis eius eccleſie reformationem. ca.xij.

Quomodo hec anima ſimul creuit atq3 defecit in amaritudine pro reſponſione diuina. ⁊ quomodo facit orationem pro eccleſia ſancta ⁊ vniuerſo populo. ca.xiij.

Quomodo deus cõqueritur de populo ſuo chriſtiano ⁊ precipue de ſuis miniſtris aliquid de venerabili ſacramento corporis ieſu chriſti tangendo ⁊ de beneficio icarnationis. capitulum. xiiij.

Quomodo culpa punitur acrius poſt ieſu chriſti paſſionem ꝙ ante: ⁊ quomodo deus permittit mũdo facere miſericordiam ac etiam eccleſie ſancte: mediante oratione atque tollerantia laborum ſeruorum ſuorum. ca.xv.

Qualiter hec anima plus de diuina bonitate cognoſcendo non erat contenta ſolummodo pro chriſtiano proprie rogare ac eccleſia ſancta ſed orabat etiaz humillime pro vniuerſo mundo. ca.xvi.

Quomodo deus cõquerebatur de populo ſuo precipue propter amorem proprium qui regnat in eis cõ

Tabula.

foꝛtans ipſam animam ad oꝛationē
⁊ lachꝛimas. ca.xvij.
Quomodo nullus manus dei eua/
dere poteſt vbi ſumus: vel per miſe
ricoꝛdiaʒ vel per iuſticiā. ca.xviij.
Qualiter hec anima deſiderio igni
to ſuccēſa cupiebat a ſe ſudoꝛem ſan
guineum emanare ⁊ ſe redarguens
oꝛationem pro patre ſuo faciebat.
capitulum. xviiij.
Quomodo ſine tribulationibus cum
patientia poꝛtatis nemo poteſt deo
placere. ca xx.
Quomodo fracta via per quaʒ ad
celum aſcendere debebamus: ex in
obedientia ade: deus poteſtatem fi/
lio ſuo fecit per quam tranſire poſ/
ſunt cū icolumitate fideles. ca.xxi.
Deus inducit hanc animam ad con
ſiderandam dicti pontis magnitu/
dinem que tenet a terra vſqʒ ad ce/
lum. ca.xxij.
Quomodo ſumus omnes laboꝛa/
toꝛes a deo miſſi ad laboꝛandum vi
neam eccleſie ſancte. ca.xxiij.
Qualiter deus palmites predicte
viti vnitos: vʒ: ſeruos ſuos putat: ⁊
quomodo nullus poteſt colere: vel
deſtruere vineam ſuam: quin colat:
vel deſtruat illā primi. ca.xxiiij.
Qualiter hec anima poſt aliquas
dei laudes humiliter expoſcit ei de
monſtrari per pontem ambulantes
⁊ alios qui per ipſum ambulare vo
lunt. ca.xxv.
Quomodo pons iſte tres gradus
habet: per quos apte notantur tres
anime ſtatus: ⁊ qualiter intelligunt
verbum chꝛiſti: ſi exaltatus a terra
fuero. ca.xxvi.
Quibus lapidibus iſte pons ē mu
ratus: vnde qui per pontem tran/
ſit omnino ſaluus eſt: qui vero tran
ſit per fluuium vadit ad moꝛtem.
capitulum. xxvij.
Quomodo per viam dei: vʒ: per pō
tem iſtum ac etiam per viam con/
trariam: vʒ: per flumen cum labo/
re tranſitur. ca.xxviij.
Quomodo iſte pons cum aſcendiſ/
ſet ad celum die aſcenſionis non ta
men ſe a terra ſeparauit.
capitulum. xxviiij.
Qualiter anima ſtupefacta miſeri/
coꝛdia dei multa dona narrat hu/
mano generi conceſſa. ca.xxx.
De indignitate tranſeuntium per
flumen: videlicet: ſub ponte quoꝛuʒ
anima vocatur a domio moꝛtis ar/
boꝛ que radices habet: in quattuoꝛ
vicijs. ca.xxxi.
quomodo fructus huius arboꝛis:
varij ſunt: veluti peccata varia
ſunt. ca.xxxij.
quomodo fructus aliquoꝛū eſt aua
ritia ⁊ de malis que procedūt ab il/
la. ca.xxxiij.
qualiter aliquoꝛum qui ſtatum ter
rene dominationis occupant: iniu/
ſticie fructus. ca.xxxiiij.
quomodo per hec: ⁊ alia plurima
quis incurrit in iudicium falſum.
capitulum. xxxv.
De tribus reſponſionibus quarum
vna eſt continua. ca.xxxvi.
De ſecunda repꝛehenſione in qua re
pꝛehenditur ⁊ de falſo iudicio ⁊ in/
iuſticia. ca.xxxvij.
De quattuoꝛ pꝛincipalibus toꝛmen
tis damnatoꝛum: que cetera ſub/

ſequuntur. ca.xxxviij.
De tertia repꝛehenſione que fiet in die iudicij. ca.xxxix.
Quomodo damnati nō poſſūt vel le bonum aliquod vel optare.
Capitulum. xl.
De gloꝛia beatoꝛum. ca.xli.
Quomodo poſt iuditium generale damnatis augebitur pena.
Capitulum. xlij.
De vtilitate temptationum ꝛ qua/liter anima in moꝛtis extremitate guſtat:ꝛ intelligit locum ei deputa/tum:etiam anteq̃ a coꝛpoꝛe ſepare/tur. ca.xliij.
Quomodo diabolus homines de/cipit ſub alicuius boni coloꝛe.
Capitulum. xliiij.
Oſtenditur qui ſunt illi quib⁹ mi/nime nocent ſpine quas mundus ꝑ peccatū germinauit. ca.xlv.
De malis pꝛocedentibus ex cecita/te intellectualis oculi:ꝛ ꝙ bona fa/cta in peccato moꝛtali non valēt ad vitam eternam. ca.xlvi.
Quomodo pꝛecepta ſeruari non poſſunt niſi ſeruentur etiam conſi/lia:ꝛ qualiter ī omni ſtatu deus ac ceptat bonum hominis volunta/tem. ca.xlvij.
Quomodo ſerui mundi quanuis multa poſſideant ipſi tamen ſatura ri nequeunt: ꝛ de pena quam per/uerſa voluntas eis exhibet.
Capitulum. xlviij.
Quomodo timoꝛ ſeruilis non ſuffi cit ad eternam vitam obtinendā: ſed cū exercitio timoꝛis huius per uenietur ad amoꝛem virtutum.
Capitulum. xlviiij.
Qualiter hec anima multum amari cata fuit ex illoꝛum cecitate qui in flumine mergebantur. ca.l.
Quomodo tres gradus in ponte ſi gnrati:vꝫ:in ſilio dei ſignificāt tres potentias anime. ca.li.
Quomodo ſi antedicte tres anime potentie non ſunt vnite non poteſt haberi perſeuerantia:ſine qua nul/lus ad ſuum terminum peruenire poterit. ca.lij.
Expoſitio illius verbi ieſu chꝛiſti: ſi quis ſitit veniat ad me ꝛ bibat.
Capitulum. liij.
Quem modum tenere debent ho/mines:vt exirē de pelago poſſint ille ſi:ꝛ tranſire ꝑ pontem. ca.liiij.
Repetitio ſūmatim aliquoꝛum iam dictoꝛum. ca.lv.
Quomodo deus oſtēdit huic ani/me:ꝙ tres gradus pontis in parti/culari:ſignantur per tres anime ſta tus. ca.lvi.
Quomodo hec anima deuota reſpi ciens in diuino ſpeculo: creaturas videbat varijs ambulare modis.
Capitulum. lvij.
Quod timoꝛ ſeruilis ſine dilectio/ne virtutum non ſufficit vitam eter nam impendere. Et ꝙ lex antiqua timoꝛis ꝛ noua lex amoꝛis inſimul ſunt vnite. ca.lviij.
Qualiter exiſtens in gradu timo/ris:pꝛimo peruenire poteſt ad gra/dum amoꝛis:qui ſecundus eſt.
Capitulum. lviiij.
De imperfectione ſeruientium deo ſiue diligentium ex vtilitate ſiue cō ſolatione pꝛopꝛia. ca.lx.
Quomodo deus manifeſtat ſeipm

anime diligenti eum. Et quare chri
ſtus: non dixit manifeſtabo patrem
ſed meipſum. ca.lxi.
Quare chriſtus non dixit: ego ma/
nifeſtabo patrē: ſed dixit meipſum.
Capitulum. lxij.
Qualiter anima poſt aſcenſum pri
mi gradus ipſi⁹ pontis: ſtudet aſcē/
dere ad ſecundum. ca.lxiij.
Quomodo deum imperfecte dili/
gens etiam proximum imperfecte
diligit: ⁊ d̄ ſignis huius imperfecti
amoris. ca.lxiiij.
De modo quem anima tenere de/
bet: vt ad amorem purum atq̄ libe
ralem perueniat. Et incipit oratio/
nis tractatus. ca.lxv.
Qualiter anima peruenire debet
ab oratione vocali ad mentalem.
Recitatur etiam vna viſio ꝑ hanc
animam habita. ca.lxvi.
De fraude quam homines incidūt
qui deum diligunt: ⁊ ei ſeruiunt ex
propria vtilitate. ca.lxvij.
De fraude qua decipiuntur etiam
ſerui dei qui deum amant: hac im/
perfecta dilectione iam dicta.
Capitulum. lxviij.
De his qui ne perdant conſolatio/
nem propriam negligunt proximū
in ſua neceſſitate. ca.lxix.
De deceptiōe qua falluntur illi qui
ſuum affectum poſuerunt in conſo/
lationibus atq̄ mentalibus viſio/
nibus. ca.lxx.
Quomodo prefati qui delectan/
tur in mentalibus viſionibus ali/
quando decipiuntur a diabolo qui
ſe transfigurare poteſt in angelum
lucis. Et de ſignis quibus poteſt
agnoſci quādo viſio procedit a deo
vel a diabolo: ca.lxxi.
Qualiter anima que ſeipſam agno
ſcit prudenter euadit prefatas frau
des. ca.lxxij.
Quomodo anima recedit ab amo/
re imperfecto ⁊ peruenit ad amorē
perfectum. ca.lxxiij.
De ſignis quibus cognoſcitur ani/
mam attigiſſe ad amorem perfe/
ctum. ca.lxxiiij.
Qualiter imperfecti ſequi cupiunt
ſolummodo patrem: ſed perfecti ſe/
quuntur filium. Et de quadam vi/
ſione pulcra. ca.lxxv.
Quomodo voluntas ꝓpria in aīa
mortua ſignum veꝝ eſt: ꝙ ipſa pue
nerit ad os: vz: ad tertium gradum
ſupraſcripti pontis. ca.lxxvi.
De operibus anime poſtq̄ tertium
gradum aſcendit. ca.lxxvij.
De quarto ſtatu qui tamen non eſt
a tertio ſeparatus: ⁊ de operib⁹ ani
me que ad ipſum peruenit.
Capitulum. lxxviij.
Quomodo deus ab his perfectiſſi/
mis nunq̄ diſcedit per gratiaz: nec
per ſenſum. ca.lxxix.
Quomodo mundani deo gratias
reddūt velint an nolint. ca.lxxx.
Qualiter etiam demones gloriam
deo reddunt atque laudem licet in
uiti. ca.lxxxi.
Qualiter anima corpore ſoluta ple
ne videt gloriam: ⁊ laudem dei in
qualibet creatura: ⁊ qualiter in ea
finita eſt pena deſiderij: ſed non de/
ſiderium. ca.lxxxij.
qualiter illi qui perueniunt ad ter/
tium ⁊ quartum gradum: vt habe/

tur ſupra cupiſit a corpore diſſolui: vt etiam apoſtolus paulus optabat. ca.lxxxiij.
quibus cauſis cupit anima a corpore ſeparari. ca.lxxxiiij.
quomodo melius eſt ire pro conſilio ſalutis anime ad vnum humilem cum conſcientia ſancta ꝙ ad litteratum ſuperbum. ca.lxxxv.
Utilis repetitio quorundam: ⁊ inducitur hec anima ad orandum ꝑ omnibus hominibus ⁊ pro ſancta eccleſia. ca.lxxxvi.
qualiter hec anima petit a deo ſcire de ſtatibus lachrimarum. capitulum. lxxxvij.
De differentia lachrimarum diſcurrendo per predictos anime ſtatus. capitulum. lxxxviij.
quomodo quinq̃ ſunt manerie lachrimarum. ca.lxxxviiij.
Repetitio breuis eorum que ſupra dicta ſunt ⁊ quomodo diabolus effugatur ab his qui peruenerunt ad lachrimas quintas. ca.xc.
qualiter deus a quibuſdam qui gemere deſiderant ex ipſorum vtilitate ſubtrahit habere lachrimas. capitulum. xci.
quomodo quattuor ex p̄dictis quinque ſtatibus lachrimarum exhibēt varietates plurimas lachrimarum ⁊ quomodo deus vult ſibi ſeruiri cū re infinita ⁊ non finita. ca.xcij.
De fructu lachrimarum mundanorum. ca.xciij.
quomodo predicti mundani gemētes a quattuor ventis colliduntur. capitulum. xciiij.
De fructibus ſecundarum ⁊ tertiarum lachrimarum. ca.xcv.
De fructu quartarum ⁊ vnitiuaruꝫ lachrimarum. ca.xcvi.
quomodo deo regratiatur hec anima de declaratione predictoruꝫ ſtatuum lachrimaruꝫ ⁊ ei tres petitiones facit. ca.xcvij.
quomodo lumen rationis eſt neceſſarium cuilibet anime volenti deo in veritate ſeruire.⁊ primo de lumine generali. ca.xcviij.
De illis qui poſuerunt affectum ſuum potius in mortificatione: ꝙ in occidendo propriam voluntatem:⁊ hoc eſt pluſq̃ generale lumen ⁊ eſt lumen ſecundum. ca.xcviiij.
De tertio ⁊ perfectiſſimo lumine rationis:⁊ de operibus que facit anima poſtq̃ ad ipſum ſtatum peruenit: ⁊ de quadam pulchra viſione: quam habuit hec anima. ca.c.
Per quem modum arram eterne vite recipiunt in vita preſenti qui conſiſtunt in iſto glorioſo ⁊ perfectiſſimo tertio lumine. ca.ci.
quomodo proximus argui debeat volendo vitare iudicium falſum. capitulum. cij.
Si quis in oratione videret aliq̃ueꝫ proximum eſſe tenebroſum:non tamen debet ex hoc a ſeruo dei temere iudicari:ꝙ ille ſit in peccato mortali. ca.ciij.
quomodo penitentia ſummi nō debet pro fundamento principali: ſed affectus ⁊ amor virtutum. capitulum. ciiij.
Repetitio in ſumma cum quadam additione de reprehenſione proximi. ca.cv

Tabula.

De ſignis ad cognoſcendũ quando
viſitationes ꝛ viſiones mentales a
deo ſint vel a diabolo. ca.cvi.
Quomodo deo valde placet ille q
petit ꝛ pulſat cum perſeuerantia ad
ianuam ſue veritatis. ca.cvij.
Qualiter hec anima deo regratia/
tur deindeqꝫ pro toto mundo facit
orationem: ꝛ precipue pro ſuis in
chriſto filijs ꝛ pro duobus patribꝰ
anime ſue. ca.cviij.
Quomodo deus hanc animam ad
orationem ſollicitat reſpondendo
ad aliquam ſupradictarum petitio
num. ca.cviiij.
De dignitate ſacerdotum atqꝫ de ſa
cramento corporis ieſu chriſti: ꝛ de
his qui digne vel indigne ſuſcipiũt
vel cõmunicant. ca.cx.
Qualiter omnes corporei ſenſus in
iſto ſacramento decepti ſunt nõ ani
me ſenſus ꝛ cu3 illo debet videri gu
ſtari ꝛ tangi ꝛ de viſione quadam
pulchra. ca.cxi.
De excellentia ſumẽtis in ſtatu gra
tie ſacramentum hoc admirabile.
capitulum. cxij.
quomodo deus requirat a ſacerdo/
tibus in tanta dignitate cõſtitutis
maiorem puritatem q̃ in alijs crea
turis. ca.cxiij.
quomodo ſacramẽta nullo modo
debent emi ſiue vendi: ꝛ illi qui re/
cipiunt ea debent huiuſmodi tem/
poralibus voluntarie ſubuenire mi
niſtris. ca.cxiiij.
De dignitate ſacerdotum: ꝛ quia ſa
cramentorum virtus ex defectu mi
niſtrantium ſiue recipientium nul
lo modo minuitur: ꝛ quia non de/
bent a ſecularibus corrigi.
capitulum. cxv.
quomodo perſecutionem factam ec
cleſie ſiue miniſtris. deus imputat
ſibi factam ꝛ ꝙ eſt grauiſſima cul/
pa. ca.cxvi.
Locutio de perſecutoribus eccleſie
ſancte atqꝫ de miniſtris: varijs mo/
dis. ca.cxvij.
Breuis repetitio ſuper predictis de
eccleſia ꝛ miniſtris eius.
capitulum. cxviij.
De excellentia ꝛ virtutibus mini/
ſtrorum ſanctorum: ꝛ quomodo cõ/
ditionem habent ſolis ꝛ de ipſoru3
correctione circa ſubditos.
capitulum. cxviiij.
Repetitio in ſumma de reuerentia
que ſacerdotibus reddi debet ſiue
bonis ſiue malis. ca.cxx.
De defectibus ꝛ vita reproba ſacer
dotum ꝛ miniſtrorum iniquorum.
capitulum. cxxi.
quomodo in predictis miniſtris
iniquis iniuſticia regnat: ꝛ preci/
pue non corrigendo ſubditos.
capitulum. cxxij.
De quampluribus alijs defectibus
capitulum. cxxiij.
quomodo in ipſis miniſtris inueni/
tur eſſe peccatum contra naturam
ꝛ de quadam viſione ſuper hoc ha/
bita. ca.cxxiiij.
quomodo ſubditi ex predictis de/
fectibus quos in prelatis aſpici/
unt ſe minime corrigunt.
capitulum. cxxv.
quomodo i dictis iniquis miniſtris
eccleſie regnat luxurie peccatum.
capitulum. cxxvi.

qualiter in predictis miniſtris aua
ritia regnat etiam ad vſuram pre/
ſtando. ca.cxxvij.
quomodo ſuperbia regnat in predi
ctis miniſtris per quam ſenſus per/
ditur. ca.cxxviij.
De quampluribus alijs defectibus
qui procedunt a ſuperbia: ⁊ amore
proprio. ca.cxxix.
De multis alijs defectibus quos ini
qui prefati miniſtri committunt.
Capitulum. cxxx
De differentia mortis iuſtorū: ⁊ pec
catorum: ⁊ primo de morte iuſtoꝝ.
Capitulum. cxxxi.
De morte peccatorum: ⁊ penis eorū
in hora mortis. ca.cxxxij.
Repetitio ſuper aliquibus iam ſu/
pradictis: ⁊ quomodo ſeculares ex/
preſſe prohibēt ne manus apponāt
in clericos. ca.cxxxiij.
qualiter hec anima deuota laudan
do dominum facit orationē pro ec
cleſia ſancta. ca.cxxxiiij.
De prouidentia dei in generali.
Capitulum. cxxxv.
quomodo deus prouidet exhiben/
do ſpem homini: ⁊ qui ſperat ampli
us: guſtat perfectius eius prouiden
tiam. cap.cxxxvi.
quomodo deus in veteri teſtamen/
to prouidit cum lege atq; prophe/
tis: ⁊ poſtmodum in nouo cum euā
gelica doctrina. ca.cxxxvij.
quomodo quicquid deus nobis con
cedit eſt ſolummodo pro bono no/
ſtro: ⁊ q illi ſunt ceci qui iudicāt op
poſitum. ca.cxxxviij.
quomodo deus in aliquo particula
ri caſu prouidit ſaluti anime illius
cui caſus decurrit. ca.cxxxix.
Deus conquerens de creaturis: ⁊ ex
ponens vnam figuram exhibet do
ctrinam perutilem. ca.cxl.
quomodo deus prouidit erga nos:
vt pro ſalute noſtra tribulemur: ⁊
de miſeria illorum qui ſperant in ſe
⁊ non in ſua prouidentia. ca.cxli.
quomodo deus animabus fameli/
cis gratioſe prouidit de cibo vene/
randi ſacramenti corporis ieſu chri
ſti. ca.cxlij.
De prouidentia dei circa manentes
in peccato mortali. ca.cxliij.
De prouidentia qua vtitur deus
cum illis qui ſunt adhuc imperfe/
cti: vt ad perfectionē virtuoſe per
ueniant. ca.cxliiij.
De prouidentia qua vtitur deus er
ga ſeruos eius qui ſunt in caritate
perfecta. ca.cxlv.
Repetitio breuis antedictorum po
ſtea loquitur d verbo ieſu chriſti ad
petrum mitte rete ad dexteram. ⁊c.
Capitulum. cxlvi.
quomodo rete predictum perfecti/
us in mare iactat vnus q̄ alius.
Capitulum. cxlvij.
De prouidentia dei qua vtitur cū
ſuis creaturis in vita preſenti: ⁊ in
alia. ca.cxlviij.
De prouidentia qua vnitur deus
erga pauperes eius ſeruos etiam in
temporalibus. ca.cxlix.
De malis que procedunt in poſſidē
do: vel inordinate deſiderando di/
uitias temporales. ca.cl.
De excellentia pauperum ſpiritu/
um: ⁊ quomodo ieſus chriſtus exem
plo nos docuit. ca.cli.

Tabula.

Repetitio sūmaria de predicta prouidentia diuina. ca.clij.

qualiter hec anima post gratiarum actiones dominum humiliter exorat: vt ei loquatur de virtute obedientie. ca.cliij.

Tractatus de obedientia: ⁊ vbi reperitur ⁊ de signis eius. ca.cliiij.

qualiter obedientia est clauis qua aperitur celum. ca.clv.

Hic loquitur de miseria inobedientium ⁊ de excellentia obedientium. ca.clvi.

De his qui tantum amant obedientiam: ꝙ non ſunt contenti de generali obedientia: immo ſūmunt obedientiam particularem. ca.clvij.

Per quem modum peruenitur ab obedientia generali ad particularem. cap.clviij.

De excellentia obedientium: ⁊ miſeria inobedientium in religione cōſiſtentium. cap.clix.

quomodo veri obedientes deo centuplum accipiunt: ⁊ qualiter hoc intelligitur. ca.clx.

De miſera peruerſitate inobedientium: ⁊ de defectibus procedentibꝰ ab inobedientia. ca.clxi.

De illorum perfectione qui viuunt in religione tepide: ꝙ̄uis a mortali peccato ſe cuſtodiant ac de remedio per eos habendo. ca.clxij.

De excellentia virtutis obedientie: ⁊ de bonis que tribuit illis qui realiter eam aſſūmunt. ca.clxiij.

Diffinitio duarum obedientiarum vna religioſorum altera que permittitur extra religionē alicui perſone. ca.clxiiij.

quomodo deus non ſecundū laborem obedientie premiat: neqꝫ ſecundum longitudinem temporis: immo ſecundum magnitudinem caritatis: atqꝫ de promptitudine verorum obedientium. ca.clxv.

Repetitio in ſumma quaſi totius libri preſentis. ca.clxvi.

quomodo hec anima deuotiſſime deo valde regratiatur: ⁊ orationem effundit affectuoſā pro ſancta eccleſia: ⁊ vniuerſo mundo: ⁊ virtutum ſidei commendans: imponit finem huic operi. ca.clxvij.

Oratio beatiſſime Catherine pro ſtatu eccleſie. i.

Oratio eiuſdem pro miniſtris eccleſie. ij.

Oratio eiuſdē pro remouēdo Papam Gregorium ab acceſſu ad vrbem. iij.

Oratio eiuſdem facta poſt communionem. iiij.

Oratio eiuſdem in die ſancti Thome. v.

Oratio eiuſdē in die Cathedre ſancti Petri. vi.

Oratio eiuſdem die dominico. xx. februarij. vij.

Oratio eiuſdem die martis. xxij. februarij. viij.

Oratio eiuſdē die lune primo martij. viiij.

Oratio eiuſdem die mercurij, tertio martij. x.

Oratio eiuſdem die annunciationis virginis Marie. xi.

Oratio eiuſdē die dominico. xxvi. martij. xij.

Oratio eiuſdem die iouis quinto

aprilis. xiij.
Oratio eiuſdem in circũciſione domini. xiiij.
Oratio eiuſdem. xv.
Oratio eiuſdem. xvi.
Orõ eiuſdẽ die.xij.auguſti. xvij.
Oratio eiuſdem. xviij.
Oratio eiuſdem die.xiij.febr. xix.
Oratio eiuſdẽ die.xiiij.febr. xx.
Oratio eiuſdem die.xv.febr. xxi.
Oratio eiuſdem die.xvi.febr. xxij.
Canonizatio eiuſdem.
Verſus.d. Pij pape ſecũdi in eius laudem.
Epitaphium ſuper ipſius ſepulcrũ.
Memoria quottidiana ad Magnificat: ⁊ ad Benedictus.

Explicit dialogus. Diue ac Seraphice Catharine de Señis cum certis orationibus per eam factis: accuratiſſime Impreſſus ac emendatus In alma Ciuitate Brixie per Bernardinum de miſintis de Papia die quintodecimo menſis Aprilis. M.cccc.lxxxxvi.

a via

DIALOGO S. CATHERINA DA SIENA